Skandinavisk Folkemagazin

Undertitlen varierede, men f.eks.: Et Billedblad til nyttige Kundskabers udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Udkom hver søndag. Aargang 1-27, 1851-77.

Skanningen (affotograferingen) er udført efter eksemplarer fra biblioteker eller i privat eje.

Tidsskriftets skønlitterære indhold er indekseret på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p103904.htm

Udarbejdet 2023 af Niels Jensen

Opdateret den 13. august 2023 af Niels Jensen

Margarinefabrikken „Alfa" A/S.
VEJEN

Skandinavisk Folkemagazin

1875

Et Billedblad

for alle Stænder.

Femogtyvende Aargang
Med 26 Lithographier og 27 Xylographier.

KJØBENHAVN.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.

Folkemarkedet i St. Petersborg.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 3die Januar. Nr. 1.

Indhold: Folkemarkedet i St. Petersborg (med Lithografi). — Kun eet Aar. — Karl Rostgaard. — Hvorfor min Onkel var ugift. — Blandinger. — Gaade.

Folkemarkedet i St. Petersborg.

Ophævelsen af Livegenskabet i Rusland, der har været til Velsignelse for saa mange Millioner Mennesker, har paa en vis Maade givet Anledning til en stor Forandring i de huslige Forhold. Nu maa Husmødrene i Byerne ogsaa føle alle de Ulemper, som følge med Tjenestefolkene nutildags, men som de ingen Anelse havde om, saalænge Livegenskabet existerede.

Den Rige, og navnlig Grundeieren, som selv var Besidder af saa eller saa mange „Sjæle", kunde gjøre et Udvalg imellem dem og bruge dem til hvad han vilde. Han tog derfor de flinkeste af dem og dresserede dem til sin egen Tjeneste, hvilket ikke kostede stor Umage; thi der gives neppe nogen Menneskerace, der er saa lærenem, godmodig og villig til at opfatte som Russerne og af hvem man ved en fornuftig Blanding af Mildhed, Strenghed og Godhed kan gjøre alt muligt, men fremfor Alt et ganske udmærket tro og paalideligt Tyende, som aldeles lever for sine Pligters Opfyldelse.

Naar nu en Herre havde flere saadanne „Sjæle" end han behøvede selv, enten i sit Huus eller til sit Landbrug, saa udleiede han dem for en Sum, der stod i Forhold til de Færdigheder, de besad, og ved sine Agenter traf han da Overenskomster med de Lysthavende, dem der ingen „Sjæle" eiede, om Betalingen til Eieren og om Kosten ɔc. til den Livegne, der altsaa for kortere eller længere Tid traadte i en anden Herres Tjeneste. Hvert halve Aar indfandt nu Agenten sig for at opkræve Skatten pr. Hoved til Eieren og for at forhøre sig om den Livegnes Opførsel.

Disse udleiede Livegne bleve ofte aareviis hos den Familie, der havde dem, og de knyttede sig ofte saaledes til hinanden, at der var stor Sorg paa begge Sider, naar den egentlige Eier kaldte sin „Sjæl" bort, enten fordi han selv vilde bruge den, eller hvad der var den almindeligste Grund, for at gifte den bort.

Men hele dette paa en Maade patriarkalske Tyendeforhold er nu ophørt, efter at Livegenskabet er bleven ophævet.

Nu er Befolkningen jo fri, og da i Rusland som andetsteds den udannede, simple Mand har et langt mere levende Begreb om sine Rettigheder end om sine Pligter, saa er Forholdet imellem Arbeidsgiver og Arbeider ogsaa der bleven meget vanskeligt, i det Mindste i Overgangstiden.

I de større Stæder mangler det dog sjelden paa Arbeidskræfter og man har i St. Petersborg indrettet et Folkemarked, hvor navnlig Husmødrene kunne udsøge sig deres Tjenestepiger, og hvor de Tjeneste Søgende indfinde sig og fremvise deres Skudsmaalsbøger.

Vort Billede viser saaledes i Forgrunden Husmødre, der ved deres praktiske Menneskekundskab og Forstand paa Fysiognomier søge at udfinde passende Tjenestepiger, medens Mændene synes at være samlede i Baggrunden tilhoire.

Kun eet Aar.

Efter det Engelske.

Første Kapitel.

Det var en kold, mørk Morgen i Februar Maaned. Sneen laa halvsmeltet og sammentraadt af Fodgængerne paa Londons Gader, da en ung Mand, Archer Thyrle traadte ud paa Trappen fra sit Klublokale og tændte en Cigar. Han havde spillet Kort hele Natten og tabt mange Hundreder, hvilket dog ikke var af stor Betydning for ham, da han var meget rig; han havde ogsaa drukket tæt, men viste ingen Tegn paa, at han var tung i Hovedet. Sagen var, at han ved Spil og Viin havde søgt at forjage de Tanker, som laa ham mest paa Sinde, og at det ikke havde villet lykkes for ham — som den Slags Bestræbelser sjelden gjøre.

Han vandrede langsomt igjennem de vaade, smudsige Gader hjemad til sit Hotel, og under Vandringen vare hans Tanker omtrent disse:

„Jeg har været en rigtig Tosse, at jeg nogensinde har kunnet bryde mig om en saadan Koinde, og endnu værre er det, at jeg ikke kan glemme hende.

Kun en saa topmaalt Taabe, som jeg, har kunnet finde sig i det, hun har budt mig, uden at gjøre en Smule Gjengjæld. Men nu skal det ogsaa have en Ende og jeg vil forsøge at glemme hende. Det er kun eet Aar siden jeg saae hende for første Gang, og skal det ene Aar da kunne ødelægge al min Fremtids Livslykke? Det er jo rent Vanvid — og det skal nu være forbi. Forøvrigt er jeg overbeviist om, at hun godt veed, jeg reiser imorgen — det maa Gilfred have omtalt hjemme, thi han sagde jo, at hans Moder onskede jeg skulde spise hos dem en Dag forinden jeg forlod England. — Jeg har imidlertid taget Afsted med Miss Kyriel iaftes, enten hun saa synes om det eller ikke. Heldigt var det, at Gilfred fortalte mig, at hun iaftes vilde høre Christine Nilson i Selskab med sine Venner, thi jeg fik derved Leilighed til at tage en Loge, hvorfra jeg havde et godt Indblik i deres — en Herre har jo Lov til at bruge sin Theaterkikkert og igjennem den sagde jeg Farvel til det smukke, stolte Ansigt. Gud give jeg aldrig havde seet det! — Det var mit sidste Blik paa hende. Ak, Phillis! Phillis! medens Du sad der saa kold og rolig, og ikke skjænkede mig et eneste Blik, som kunde holde mig fra at gaae i Hundene i den Fremtid, som venter mig — huskede Du da ikke paa, at det var den sidste Dag i det Aar, hvori vi have kjendt hinanden. Idag for et Aar siden — just den tiende Februar — saae jeg Dig for første Gang."

Disse vare Mr. Thyrles Tanker medens han vandrede fremad til Hotellet, hvor han boede. Da han havde naaet Hotellets Dør, blev han staaende nogen Tid udenfor, for at ryge sin Cigar til Ende og hans Tanker vare ligesaa mørke som Scenen udenfor.

Andet Kapitel.

Om Morgenen den 10de Februar Aaret i Forveien, just den Dag, Archer Thyrle med saa megen Bekjagelse tænkte tilbage paa, var Frokostbordet meget tidligt dækket paa Herregaarden ved Hallingforn i Knollinghamshire. Klokken var syv, og det var en mørk og kold Morgen, selv for den Aarstid. En stærk brændende Ild fra Kaminen kastede sit Lys paa det veldækkede Bord og paa en ung, smuk Pige paa atten Aar, der var beskjæftiget med at tilberede Morgenkaffen. En Dør gik op og en smuk, silkehaaret Hønsehund sprang ind, fulgt af et Par unge Mænd i Jagtdragt. Den ene af dem gav den unge Dame Haanden og sagde Godmorgen, medens den anden, der aabenbart var en Broder, fandt sig i at blive kysset og forlangte strax Kaffe.

„Men hvor er Phil? Vi have en lang Vei for os. Mødestedet er Hollingworth."

„For ti Minuter siden var hun færdig til at komme ned, Gilfred."

Den unge Dame, Talen var om, traadte i dette Øieblik ind, iført en Ridedragt. Hun var høi og slank med en smuk Figur, og Phillis Kyriels Ansigt var et af dem, som Mændene have Vanskelighed ved at glemme. Alt var smukt i Formen med en svag Farve, kun ved sjeldne Leiligheder kunde en dyb Rødme udbrede sig over den fine, hvide Hud. Dog var det hverken Formen eller Farven, hvorpaa Ansigtets Skjønhed mest beroede, det var snarere Bevægeligheden i Trækkene, som viste — eller stundom skjulte — hendes lunefulde Sind og Udtrykket i hendes mørke Øine, som hun stundom tillod at sige mere end hun senere vilde staae ved.

Det var et Ansigt som de fleste Mænd — ja, næsten alle Mænd — beundrede — og beklagede at være blevne forelskede i, og Sladderen i Egnen sagde, at mange havde været aldeles fortvivlede af ulykkelig Kjærlighed — „langt bedre Mænd end hun, hvor smuk hun end var, fortjente det."

Fra sit attende eller nittende Aar af havde Phillis Kyriel uimodsagt ført Sceptret som Skjønhedens Dronning over hele Grevskabet, men havde ogsaa erhvervet sig Navn af en grusom, hjerteløs Kokette. Ikke en eneste Mand kom indenfor denne Sirenes Tryllekreds, naar han forresten var værd at øve sine Kunster paa, uden at han blev bedaaret og efter kortere eller længere Tids Sprællen i Nettet maatte trække sig tilbage med Mærker og Ar efter Kampen. Hun kunde jo ikke gjøre ved — kunde hun stundom sige til sin Broder, der var den eneste, der vovede at gjøre hende alvorlige Bebreidelser — at Mændene gjorde sig til Nar og opførte sig som nogle Taaber ligeoverfor hende. Han vilde vel ikke have, at hun skulde gifte sig med En af dem, naar hun foragtede dem Alle tilhobe? Hvad kom det hende ved, at de gjorde sig til Slaver af hendes Luner og opførte sig som nogle rene Idioter! — Hende morede det og de havde ingen Skade deraf — det var snarere til deres eget Bedste og hun gjorde egentlig hele Mandkjønnet en Tjeneste ved at opdrage saamange af dets Medlemmer og give dem en Erfaring, som de senere i Livet kunde have Nytte af. Til et saadant Ræsonnement havde Gilfred intet Svar paa rede Haand og nøiedes derfor med at ryste paa Hovedet og tie.

„Hun er glimrende, og sikken et Par Øine!" tænkte Mr. Brooke, en Kammerat til Gilfred, som var kommen med ham til Herregaarden for at deltage i Jagterne.

Phillis holdt sin Kop, medens Søsteren fyldte den og betragtede den unge Officeer med de omtalte Seeredskaber, og medens han blev forvirret og rødmede under dette rolige Blik, vare hendes Tanker gandse andre Steder henne.

„Har Du hørt, Gilfred," sagde hun roligt, medens hun gik hen til sin Plads, „om Hasson Grainger er kommen tilbage til Akenhurst?"

Hendes Broder rynkede Panden ved disse Ord.

„Jo han er," svarede han og betragtede hende med et alvorligt Blik, „men jeg indseer egentlig ikke, hvad det kommer Dig ved."

„Aa nei — det gjør det heller ikke," mente hun, og derefter fulgte en ubehagelig Taushed.

Den yngre Søster gjorde et Forsøg paa at bryde denne.

„Sagde Du ikke, Gilfred, at Merresford Hall havde faaet en ny Eier og at han var kommen for kort Tid siden?"

„Jo vel, Kittie. Det skal være nogle rene Spidsborgere. Jeg har ikke seet dem, men Jack Martin har fortalt mig, at de ere Skotter eller et andetsteds Nord fra, og at han har seet en af dem paa Stationen — en skrækkelig gammel Skabning henhørende til Kvindekjønnet."

„Er de rige?"

„Frygtelig rige. De have kjøbt baade Gaard og Godset her og desuden en prægtig Eiendom i London."

„Manufakturvarer?" spurgte Phillis.

„Nei. Jeg synes Jack sagde Jern. Der findes Jernminer, som ere meget rige, og disse Folk skulle eie mange af dem oppe Nord paa."

„Saa komme vi vel aldrig mere til Merresford," sagde Phillis med et Suk, „vi have dog tilbragt saa mange glade Dage der."

„Det er sørgeligt, som det gik tilbage for Familien," bemærkede Kittie.

„Hvorledes gik det da Merresfords?" spurgte Mr. Brooke.

„Omtrent som det vilde gaae her, dersom jeg knækkede Halsen," sagde Gilfred. „Gamle Merresford var en grmytlig Fyr og brugte mange Penge, som jo ikke er saa vanskelig en Sag. Kort efter hans Død blev den eneste Søn, unge Frank Merresford, dræbt ved et ulykkeligt Tilfælde; Eiendommen blev solgt og Pengene tilfaldt den nærmeste Slægtning, en Mand, som kom over fra Amerika og vendte tilbage dertil, da han havde faaet Alt, hvad der kunde tilfalde ham. Den stakkels Fyr Frank havde desværre ikke efterladt sig noget Testamente."

„Du vil neppe synes videre om de Nyankomne."

„Det er bedst slet ikke at give sig af med dem," sagde Phillis og reiste sig for at forlade Stuen.

„Hvad var nu Navnet paa disse Folk?" spurgte Gilfred. „Husker Du det ikke, Kittie?"

„Nei — men jeg skal see efter i Avisen."

Hun fandt det og læste: „Mr. Thyrle."

„Hvad for Noget?" spurgte Mr. Brooke. „Er Fornavnet ogsaa nævnet?"

„Jo — Archer — Mr. Archer Thyrle. Det var da et besynderligt Navn."

„Det maa være den samme," sagde Mr. Brooke, „og dersom det er Tilfældet, saa vil Du finde en rigtig prægtig Fyr i ham. Mr. Archer Thyrle fra Cumberland er min ældste Broders bedste Ven — de have været Kammerater sammen i Skolen og paa Universitetet og have reist flere Aar hele Verden rundt."

Phillis kom nu ind i Stuen, sagde Hestene ventede, og Mr. Thyrle blev forglemt under Uroen med at bestige Hestene og gallopere bort.

Et lille bedrøvet Ansigt fulgte dog det muntre, bortdragende Selskab. Kittie vilde gjerne have været med, men om det saa havde gjaldt hendes Liv, vilde hun ikke have vovet at bestige Miss Phillis' Jagthest „Dickie", som denne unge Dame sprang saa let og glad op paa. Kittie havde ikke Mod, men det havde Phillis en dobbelt Portion af, hvorfor Kittie maatte blive hjemme og passe Huset og den svagelige Moder. Det var med et tungt Suk hun traadte bort fra Vinduet; thi hendes Hjerte var hos en af de Bortridende. Stakkels lille Kittie! Mr. Brooke var Lieutenant i et Linieregiment og yngre Søn med et Par Hundrede om Aaret i Lommepenge, allerede halv forelsket i Skjønheden Phillis, en meget net og brav Fyr, men hverken saa god eller klogtig, som Kittie forestillede sig ham; thi det lille, forelskede Pigebarn vilde have givet mere for de beundrende Blikke, han tilkastede hendes ligegyldige Søster end hun egentlig vovede at tilstaae for sig selv.

Hun havde derfor Møie med at afvinde Husholdningsaffærerne nogen Interesse, og medens hun hjalp sin Moder med Paaklædningen, svævede for hendes Øie Billedet af en ung Mand i rød Jagtkjole, med brunt, krollet Haar og en silkeblød Moustache.

Tredie Kapitel.

Da Phillis med sin Broder og Mr. Brooke vare komne til Mødestedet, bemærkede hun en Hest og en Rytter, der holdt sig noget tilbage fra de andre Jægere, og som forekom hende ubekjendt. Det var en Gentleman paa 30 à 35 Aar og hvad Ansigtet angik, syntes han ikke at være nogen Skjønhed.

Han havde mørkt Haar, mørkt, nedhængende Overskæg, dybt liggende graa Øine og en Ansigtsfarve, der var brunet ved Søreiser og Ophold i varme Lande. Hans Hest, der var et udmærket Dyr, havde ogsaa tiltrukket sig Andres end Phillis Kyriels Opmærksomhed, og Ryttern, der havde en kraftfuld, undersætsig Figur, styrede Hesten med Lethed og Ynde.

„Hvem er den Fremmede paa den smukke rødbrune Jagthest?" spurgte Phillis sin Broder.

„Veed det ikke — seer ud som en Gentleman. Maaskee en Gjæst hos Roses eller en Officeer fra Barakkerne i Knollingham, skjønt de Fyre sjelden har saadanne Heste under sig. Hvor blev Brooke nu af? See engang — han taler jo med ham. Hvor Fanden kjender . . . . Ah, undskyld — hvorledes befinder De Dem, Sir George? — Det bliver deiligt Veir idag."

„Det er ikke sikkert," sagde Sir George Rose, en gammel Herre med rødt Ansigt og hvidt Haar, idet han trak paa Skuldrene, „det er for koldt og det truer med Snee. Hvad mener De, Miss Phil?"

„Jeg synes det er deiligt Veir," sagde hun leende, „skjønt det er rigtignok ingen mild Sønden-vind, der blæser. Er Florence ikke med idag?"

„Hun holder henne ved Veien og taler med Lady Alice, som er kjørt herover."

Da Phillis red tvers over Marken for at komme hen til sine kvindelige Bekjendtere, mødte hun Brooke og den Fremmede.

„Skal jeg ikke ledsage Dem, Miss Kyriel?" spurgte Lieutenanten.

„Jo Tak. Følg mig hen til Veien, hvor Vognene holde," og i en hviskende Tone tilføiede hun: „Hvem er Deres Ven? Han har saa aristokratisk et Ydre, at han vel i det Mindste maa være en Hertug."

Brooke svarede med at forestille ham.

„Archer, maa jeg præsentere Dem? Mr. Thyrle — Miss Kyriel."

„Det Navn har jeg aldrig hørt før," tænkte Phillis, medens Mr. Thyrle tog sin Hat af og bukkede for Skjønheden. „Mon der er Noget ved ham — dum seer han ikke ud til at være."

Der kom pludselig Røre imellem Forsamlingen, saa Phillis maatte opgive Expeditionen til Vognene og blive sammen med Brooke og Thyrle. Hun fik dog ikke megen Leilighed til at prøve denne sidstes aandelige Evner, da Ræven hurtig blev opsporet, og nu begyndte den vilde Jagt, medens Sneen samtidig faldt i tykke Fnokker. De meget fornuftige lod Jagt være Jagt og toge hjem, men Phillis, der ikke brød sig meget om Vind og Veir, jog lystig afsted, uden at beregne Tid og Afstand, tabte sine Ledsagere af Syne og befandt sig pludselig ganske alene, da

hun mærkede, at hendes Hest var halt. Det stakkels Dyr havde sprængt en Sene ved at sætte over et Hegn, og Miss Kyriel befandt sig ikke i nogen behagelig Situation: hun var alene, Egnen hende ubekjendt, Hesten halt, ingen Bolig at see, hun var hungrig, uden en Skilling i Lommen, og Sneen begyndte nu at falde tættere og tættere, medens Dagslyset tog af. Baade Gilfred og Brooke havde glemt at holde Øie med hende og hun følte sig stødt over den uceremoniøse Maade, hun var bleven forladt af sine mandlige Ledsagere paa, saa meget mere som hun ikke vidste om den Vei, hun fulgte, førte hjemad eller ikke, men hun følede dog paa, at hvis hun ikke traf Nogen af Jagtselskabet, saa vilde Navnet Kyriel være bekjendt i hvilketsomhelst Huus eller Gaard hun kom til og hun vilde blive vel modtaget.

Men det gik ikke, som hun havde tænkt sig. Hun kom kun langsomt fremad, og selv det at ride en Hest, der lider Smerter, er pinlig for Rytteren. Da der var gaaet en Timestid, red hun i Skridtgang paa en snever Vei, hvis høie Hegn og Gjærde ydede hende nogen Beskyttelse mod Blæsten, og her fik hun et Glimt at see af en rød Jagtkjole oven over Diget. Faa Øieblikke efter var Hest og Rytter nede paa Veien, og da Rytteren stimtede en Skikkelse igjennem Tusmørket, red han denne imøde.

Det var Mr. Thyrle, der tog sin Hat af, og hilste paa hende med de Ord:

„Er De alene, Miss Kyriel? Jeg har tabt Hundene af Sigte og har ingen Anelse om, hvor de ere. Di er vel neppe bedre stillet?"

„Nei — jeg er kommen bort baade fra Hundene og Jægerne," og hun fortalte nu Uheldet med Hesten.

Mr. Thyrle stod af og undersøgte omhyggeligt Hestens Been.

„Dersom De vil følge mit Raad," sagde han efter nogen Overveielse, saa maa De tillade mig at lægge Deres Sadel paa min Hest, da jeg er overbeviist om, at Deres egen Hest neppe kan bære Dem ret længe."

„Det gjør mig ondt for min stakkels Hest. Men jeg forstaaer Dem ikke rigtig — jeg troer . . ."

„Min Mening er, at De skal bestige min Hest, Miss Kyriel. Deres vil dog ikke kunne bære Dem ret længe — hvorimod den nok kan gaae, naar den er uden Rytterske og jeg fører den ved Tommen."

„Det er meget venligt af Dem," svarede Phillis, medens en dyb Rødme spredte sig over hendes Ansigt og hun var noget tvivlraadig ved Tanken om at modtage et saadant Tilbud af en fuldkommen Fremmed, „men jeg tør virkelig ikke gjøre Dem saa megen Uleilighed, og desuden har jeg ikke den fjerneste Idee om, hvor langt jeg er fra mit Hjem."

„Det er ingen Uleilighed. Tvertimod vil det være mig en stor Fornøielse at kunne være Dem til Nytte," svarede han og gik hen for at hjælpe hende ned.

„Men saa forhindrer jeg Dem jo i, at tage videre Deel i Jagten," sagde hun, endnu ubestemt og vaklende.

Istedetfor Svar tog han Tommerne ud af Hænderne paa hende; hun rørte let ved hans Skulder og stod paa Jorden. Han gav sig strax i Værk med Arbeidet og inden faa Minuter havde han skiftet Sadlerne; hun sad paa Ryggen af den Hest, hun om Morgenen havde beundret saa meget, og hendes nye Ven gik ved Siden af hende, ledende den stakkels Dickie.

„Jeg kan ikke nokſom takke Dem, Mr. Thyrle," sagde hun, „Gud veed, hvad jeg skulde have gjort, hvis De ikke var kommen mig til Hjælp. Hvor længe troer De det vil vare, inden vi kunne naae mit Hjem, med den Fart vi nu gjøre?"

„Jeg veed ikke, hvor Deres Hjem ligger, Miss Kyriel?"

„Jeg boer paa Herregaarden, der ligger fem Miil fra Hallingford."

„De maa tilgive min Uvidenhed, men jeg er saa fuldstændig fremmed her, at jeg ikke er sikker paa, i hvilken Retning Herregaarden ligger. Øst eller Vest for Hallingford?"

„Fem Miil lige Nord for."

„For en halv Times Tid siden sagde man mig, at vi vare over femten Miil Syd for Hallingford, Klokken er nu over fem, og som vi komme frem, vil det i det Mindste tage fem à sex Timer for os at gjøre de tyve Miil."

„Men hvad skal jeg da gjøre?" udbrød Phillis, urolig over disse Udsigter. „Jeg kan da umulig lade Dem vandre i den dybe Snee flere Timer for min Skyld. Hvad skal jeg gjøre?"

„Jeg indseer virkelig ikke, at De kan gjøre noget fornuftigere, end hvad De gjør for Øieblikket."

„Lad mig hellere komme paa Dickie igjen," bad hun.

„Jeg vil, med Deres Tilladelse, sætte Hesten ind i den første Gaard, vi støde paa. Jo før den kommer i Ro, jo bedre for den, og vi ville komme hurtigere afsted uden den."

„Men hvad skulle vi gjøre?" spurgte hun helt fortvivlet.

„Der ligger en Gaard her tæt ved, og hvis der er en Smule Bekvemmelighed for Dem der, maa De helst blive der, da Veiret har et truende Udseende og en Snestorm er i Anmarch."

Efter adskillige Besværligheder naaede de Gaarden og langt om længe lykkedes det dem at faae en Mand lokket frem til Døren. Han var meget mukken, erklærede at han ikke havde Plads til Gentlemen og Damer, og det var først efter megen Snakken frem og tilbage og en rigelig Drikkestilling, at Thyrle fik Lov til at lade den halte Hest blive staaende i Stalden Natten over og skaffede et Stykke Brød og Ost til Phillis, der var forkommen af Kulde og Hunger.

(Fortsættes.)

Karl Rostgaard.

Fortælling af Emanuel Henningsen.

„Kommer ikke den Fyr hen til mig, stikker mig paa Næven og kalder mig ‚gamle Dreng', som om vi vare Kammerater og Ligemænd," sagde Brandkaptain Brun, idet han saae lidt mere apoplektisk ud end sædvanligt. „Det Fattiglem giver sig en Mine, som om den halve By var hans Eiendom, skjønt hans Frakke er saa luvslidt, som bare Fanden!"

„Ja, han er utaalelig," svarede Fru Brun, „den Arrogance og Hovmod, der fremlyser af hans hele Optræden, er i høi Grad stødende. Man maa dog virkelig holde sig indenfor sin Stillings Grændser; er man Skjærsliber, bør man trille sig frem i Verden med en Hjulbør og ikke kjøre med fire. Maaskee," sluttede Fru Brun med et velbehageligt Smil, „ere mine Tanker derom ikke fuldstændig rigtige, men jeg tænker nu engang saaledes."

„Og det er fuldstændig rigtig tænkt, Elvira," sagde Kaptainen og raslede med sin tykke Uhrkjæde, der lignede en forgyldt Hundelænke, „hvad der er født til at gaae bag efter en Bør, skal ikke kjøre med Fire. Jeg er vis paa, at vor Datter tænker lige saadan."

„Meget sandt, Papa," udbrød Virginia. „Rostgaards Væsen er mig formelig modbydeligt, og havde jeg kjendt ham før, saaledes som jeg kjender ham nu, skulde jeg virkelig have været den Sidste til at opfordre Papa til at indføre ham hos os. Folk sagde jo ogsaa dengang, at han var rig, og saa eier han slet Intet. Jeg kan i det Hele taget ikke begribe, hvorfor han kommer her saa ofte, da han jo dog maa kunne mærke, at han slet ikke er velkommen."

Den fjerde Tilstedeværende, en ung Pige, der sad bøiet over sit Sytøi henne ved et af Vinduerne, tog ikke Deel i denne Samtale, men bøiede sig kun lidt længere ned over sit Arbeide, medens Samtalens Gjenstand i den lykkeligste Uvidenhed spadserede op ad vor lille Provindsbyes Østergade uden at ane, hvilken Indignation, han havde vakt til Live hos en af Byens rigeste og mest ansete Familier. Med Hatten lidt paa Snur over den brune Haarfylde, med en lille Stok i den ene Haand og en stor Pibe i den anden, med det skæggede Ansigt loftet lidt trodsigt og stolt i Veiret, vandrede Cand. phil. Karl Rostgaard, for tre Fjerdingaar siden kaldet til Tredielærer ved Borgerskolen, hen ad Gaden i den ubegribelige Indbildning, at Ingen havde Noget paa ham at klage, ligesaa lidt som han havde Noget at klage over Nogen. Han var dog ellers naaet til Skjæls Aar og Alder, fem og tyve Gange havde han seet Jorden dreie sig om sin Sol; men det lod til, at han endnu levede i en fuldkommen Uvidenhed om de sociale Trappetrin, paa hvilken Enhver i vor gode By havde sin bestemte Plads, høiere oppe eller lavere nede, som han ikke kunde forlade. Endnu vandrede han op ad Gaden og saae ligesaa vel tilfreds ud og troede sig ligesaa god som ..... som Byfogden, der var virkelig Justitsraad og hed Borch! Vi tilstaae, at det forundrede os høiligen at see ham vandre Side om Side op ad Gaden med Kancelliraad, Amtsforvalter Brøndum, og et Øieblik efter vandre ned ad Gaden med Slagtermester Jensen, for derpaa at skraane over Gaden for at gjøre sin fuldendte Gentlemans-Kompliment for Etatsraadinde Bagger, Distriktslægens Frue. Vi tilstaae, at vi et Øieblik nærede Mistanke om, at han muligviis var en Tilhænger af den franske Revolutions Ideer, og at han en skjøn Dag vilde tiltale os med „Du" og „Borger" og rent ignorere vore Titler.

Dog det varede ikke længe, før vore uhyggelige Anelser forsvandt. Karl Rostgaard var hverken Socialist eller Republikaner, der tænkte paa at omstyrte det bestaaende; han var en frittalende, ærlig Enthusiast, med en lille Gnist af Stolthed, med en uforbrændelig Glød af Godmodighed, med en heel Ildebrand af varme og inderlige Følelser for alt Godt og Skjønt her i Verden og med en Godtroenhed, der grændsede nær til det Utrolige. Han vandrede omkring imellem os som et Fænomen, røg sin Pibe i Grovsmed Hansens Værksted, siddende paa Ambolten, aflagde Visiter hos os „bedre Folk", deltog i vor Byes fineste Baller, og besøgte af og til Bager Brenners Dagligstue, hvor han lod Bagerens treaarige Jep ride Ranke paa sit Knæ og trække ham i Skægget. Ja, saae man ham ikke en Gang ved høilys Dag gaae Side om Side op ad Gaden med Line Jeppesen, Sjiomfruen, og søge at faae hendes Mund paa Glid, medens hun kastede forfærdede Blikke om sig ved Tanken om, hvad Folk vilde sige!

„Hvorfor Djævlen holder han sig ikke til sine egne Folk," sagde Kaptain Brun ved en L'hombre i Klubben, „hvad vil den Stodder blandt os? Hver ee god for sig, naar han holder sig paa sin Plads; men træder han udenfor den, saa er han en Uting, en .... en Skjærsliber, der kjører med Fire, som min Kone saa træffende siger,"

„Han er jo af god Familie," svarede Kancelliraad Brøndum findigt og lagde sine Kort paa Bordet, „simpel Solo, fem Matadorer ..... Det var det, jeg vilde sige, han er jo af god Familie, hans Fader eiede den store Vandrupgaard."

„Puh," udbrød Kaptainen haanligt, „Boet gik jo fallit ved Faderens Død, og der blev ikke en Skilling tilbage. Familie, jeg blæser ad Familie!"

Det var godt, at Kaptainen gjorde det; thi hans Fader havde beklædt en Skjænkeværts beskedne Stilling i Samfundet.

„Rostgaard opførte sig dog smukt ved den Leilighed," tog Kancelliraaden igjen til Orde. „Efter hvad der er mig fortalt, kunde han let have reddet et Par tusinde Rigsdaler, som egentlig tilhørte ham personlig; men han vilde først og fremmest have Gjælden dækket."

„Dumt har han baaret sig ad," svarede Kaptainen.

„Meget muligt; jeg finder det smukt handlet. Og hvad hans Maade at være paa angaaer, da tilstaaer jeg, at den efter vore Begreber undertiden kan være lidt eiendommelig; men han kan heller ikke bedømmes efter en almindelig Maalestok. Hans forrige Forhold har bragt ham i Berørelse med de mest forskjellig stillede Mennesker, og jeg troer ikke, at han betragter Rigdom og Dannelse som Noget, der stiller en skarp Grændselinie mellem de bedre og slettere stillede Mennesker. I hvilke Forhold han end kommer, vil Spidsborgerlighed være ligesaa fjernet fra ham, som Himlen er det fra Jorden."

„Er' vi da Spidsborgere, vi to," udbrød Kaptainen, og hans røde Ansigt blev endnu rødere, medens han strøg sin stive, graa Knebelsbart.

„Jeg tør svare for mig, at jeg ikke er det," sagde Brøndum leende.

„For Djævlen, det tør jeg med," raabte Kaptainen; men om det var med Hensyn til Kancelliraaden eller til sig selv, skulle vi lade være usagt.

Brandkaptainen var i hvert Fald en ægte Spidsborger. Stolt og anmassende paa Grund af sin Rigdom, hovmodig mod sine Undergivne, dum, hvor der var Tale om Noget, der laa en Tomme udenfor

hans snevre Synskreds, naa, naar hans Lidenskaber bleve satte i Bevægelse — saaledes var Kaptainen. Inden i hans Hat stod der skrevet med store, tydelige Bogstaver: „Brun, Kaptain", hvilket nok som afgav Bevis for, at han var sig sin Rang bevidst.

Det var os i lang Tid en Gaade, hvorfor Karl Rostgaard særlig havde kastet sin Kjærlighed paa Familien Brun, der saa lidet maatte tiltale ham. Fru Brun var rent ud sagt et simpelt Fruentimmer, og Datteren, Frøken Virginia, var et langt, humlestangsagtigt Fugleskræmsel, der syntes at være flyttet ind fra en Hvedemark, hvor hun var falmet i Regn og Slud, med et Ansigt som et visset Æble og med et citronsurt Væsen — og med alt dette dog en ung Dame, der sværmede for Maanestin og sukkede efter sympathetiske Væsener, dem hun endnu ikke — efter hendes Dagbogs Forsikring — havde fundet paa vor kolde Klode. Det var os i lang Tid en Gaade, siger jeg, at Rostgaard nogensinde vilde sætte sine Fødder i denne Families Dagligstue; men en Sommerdag, da han netop havde forladt os, udbrød min Kone pludselig:

„Jeg har det!"

„Hvad har Du?" spurgte jeg lidt forundret.

„Saae Du, hvem der gik forbi paa Gaden for et Øieblik siden?"

„Frøken Brun og hendes Kusine."

„Ja," sagde min Kone eftertænksomt, „saaledes er det. Det er for hendes Skyld, det er jeg vis paa."

„Hvad er det dog, Du taler om?" spurgte jeg.

„Jeg siger, at det er for Kusinens, Augusta Bangs Skyld, at Karl Rostgaard kommer til de ubehagelige Mennesker. Det er klart."

„Hm, stakkels Karl," bemærkede jeg, „er det saadan fat, saa seer det ilde ud. Han eier Intet, og hun er ikke rigere, saa vidt jeg veed."

„Ligemeget," erklærede min Kone, „hun er en god og smuk Pige, som vil gjøre den Mand lykkelig, der vinder hendes Hjerte. Hvor langt staaer hun ikke over sine Slægtninge baade i Aandsdannelse og Hjertens Godhed; men det forstaaer sig, hun har ogsaa nydt en ganske anderledes Opdragelse end nogen af dem. Da hendes Forældre døde, medens hun endnu var et lille Barn, blev hun adopteret af en Præstefamilie ude paa Landet, og hun kom først i Huset hos Bruns ved hendes Plejeforældres Død. Jo, kan Nogen gjøre Rostgaard lykkelig, saa er det hende!"

Det var et Par Dage efter, at vor store Skovtur til Baago gik for sig. „Vi bedre Folk", Byens Honoratiores, slog sig sammen om Turen og besluttede at seile til Øen, da det var deiligt Sommervejr. Vor lille Sø var forresten ikke at spøge med; omgiven af Bakker og Skove kunde den ligge saa smilende og fredelig for i næste Øieblik at kruses af en susende Kastevind.

Da vi kom ned til Broen, hvor Baadene laa fortøiede, for at modtage deres Ladning, vare de fleste allerede mødte, og jeg saae, at Karl Rostgaard var i ivrig Samtale med Kaptainen, medens han slæbte paa en uhyre Madkurv; der aabenbart hørte med til Familien.

„Tro dog aldrig det, Kaptain," sagde Karl, idet han traadte hen til Selskabet, „jeg skulde være bange for at tage fat paa en Aare! Hvis ethvert Aareslag, jeg har taget, var en Dag af Deres Liv, vilde De være en hæderlig Patriark med en urimelig Alder. Men da det er saa smukt Veir, som det er, og jeg tør smigre mig med at være fuldstændig indviet i Sømandskunsten, saa synes det mig rigtignok ulige morsommere at reise Seilene istedetfor at roe sig frem. Hvad siger Damerne?"

„Jeg siger," sagde Fru Brun med Værdighed, „at hvad min Mand, Kaptainen, bestemmer, er jeg fuldkommen enig i."

„Aa, Tante," udbrød Augusta Bang, „Du er da vel ikke bange for at drukne?"

„Jo, det kan jeg forsikre Dig," svarede Fru Brun bestemt, „jeg holder virkelig slet ikke af at drukne som en .... en Kat; men vil min Mand, Kaptainen, lade sig drukne, er jeg beredt til at følge ham."

„Jeg veed det, min Kjære, jeg veed det," sagde Kaptainen, og strøg sig velbehagelig om den store Knebelsbart med den ene Haand, medens han med den anden halede op i Halsbindet, der omsluttede hans tykke Hals, „jeg for min Part er ikke bange for Vandet, jeg har omgaaedes Vandet saa meget i mit Liv (han mente vel sagtens Sprøitevandet), at det ikke vilde genere mig at seile til Øen i en Sukkerfoustage, om saa skulde være."

„Ja, saa er jo Alt godt," raabte Karl, „saa heise vi vore Seil! Seer De, Kancelliraad Brøndum er i fuldt Arbeide med at gjøre det i sin Jolle, og vilde vi ikke gjøre det samme, var man istand til at troe, at vi vare bange."

„Jeg troer, intet Menneske her i Byen vilde anse mig for bange," sagde Kaptainen og rullede sine Øine glubsk i Hovedet, „men skal det være, saa lad det være. Efter al menneskelig Beregning vil der ikke være nogen overhængende Fare for at kuldseile."

Karl og Augusta vexlede et muntert Blik med hinanden. Den første sprang ned i Jollen og gjorde den klar. Kort efter gled Baadene, fem i Tallet, ud fra Broen under Spøg og Latter.

Det var en deilig Sommerdag, Søen var blaa og gjennemsigtig, den svage Sommervind formaaede neppe at fylde Seilene. Vi vare stegne ombord hos Kancelliraad Brøndums og fulgte efter Kaptainens Baad, i hvilken Karl sad ved Roret og underholdt Familien paa bedste Maade, at dømme efter de Latterudbrud, der lød hen til os. Efter en halv Times Forløb landede vi ved Baago og stege i Land. For dem, der ikke kjende denne fortryllende Ø, vor Byes Arkadien, skal jeg blot bemærke, at den er forsynet med en Pavillon, med Græsplæner, Blomsterpartier, Løngange og befad Rester af en Voldbakke, hvor der efter Sagnet for Gud veed hvormange hundrede Aar siden skal have staaet en Borg, der blev ødelagt paa en eller anden Maade og aldrig reiste sig igjen. Det er om denne Ø, at det hedder:

Der stod en Borg, nu er den længst forsvunden.
Og Muld er lagt paa Grundens Kampesteen,
Et tusind Aar er nu vel snart henrunden,
Men Sagnets Toner tyst gaaer gjennem Lunden
Og hvisker svagt om gamle Kæmpers Been,
Der hvile gjemt i Høiens Skjød, der nede
Hvor savnetykke Vold dem venlig frede.

Saadanne gamle, halvtilsløredе Minder besidde en forunderlig Poesi, der i Forbindelse med Vindens Hvisken mellem Sivet, Bølgernes sagte Skvulpen op

mod Stenene, vækker en Stemning til Live, der er høist farlig for unge Hjerter. Vi have ogsaa været unge engang! Vi vide ogsaa, hvad det vil sige, at vandre ved den Elskedes Side gjennem de dunkle Gange, medens Fuglene kvidre over os i Træernes Kroner, rundt om os i Krattets forborgne Gjemme, medens en firstemmig Sang lyder oppe fra Sommerlyst paa Voldbakken! Eller hvad det vil sige, at springe omkring paa Plænen som Børn, legende „To frem for en fattig Enke", medens Øinene lyse, Kinderne gløde, og Lokkerne flagre om Skuldrene, medens den muntre Latter giver Gjenlyd mellem Træerne! Naar Solen gaaer til Hvile bag Skoven, naar Lamperne lyse under det mørke Bladetelt, da gjør Halvmørket os kjække og Læben hvisker Ord, som den for faa Timer siden skjælvede for at udtale. O, Du velsignede lille Baago, Du vor Byes Arkadien, hvormange Eder have Dine lyse Bøgekroner ikke hørt opstige, hvormange Kys have ikke Dine dunkle Labyrinther været Vidne til!

(Fortsættes.)

Hvorfor min Onkel var ugift.

Da jeg var fire Aar gammel mistede jeg min Fader, og fra den Tid var hans Broder George en Fader for mig, og jeg troer nok vi holdt mere af hinanden end Fædre og Sønner nutildags.

Baade jeg og mange Andre undrede os over, at Onkel George aldrig giftede sig. Nogle sagde, at han havde været haabløst forelsket i Hertuginden af A., medens Andre dristigt paastod, at han var hemmelig gift og der efter hans Død nok vilde fremkomme en Søn af ham, hvis Moder havde været Onkels Vaskerkone eller Husholderske.

Saadanne Historier brød jeg mig ikke om. Jeg kjendte Onkel altfor godt til at vide, at der ikke var et sandt Ord i dem. Han havde ofte fortalt mig, at Hertuginden af A. var sin Tids skjønneste Kvinde, men ogsaa største Kokette, og talte ofte om hende, hvilket han neppe vilde have gjort, hvis han havde været forelsket i hende, og et hemmeligt Giftermaal med en af lav Herkomst, vilde Onkel aldrig have indladt sig paa.

En Aften, da vi sad ene med hinanden, sagde han til mig: „Jeg er i meddelsomt Humør, og derfor skal jeg nu fortælle Dig, hvorfor jeg aldrig har giftet mig. Det skal ikke tjene Dig til Advarsel, men det maa jo altid have Interesse for Dig, da Du jo maaskee ellers ikke var bleven min Arving.

„Jeg var tretten Aar, da jeg første Gang saae Nora O'Byrne. Jeg var Skoledreng og hun en Tøs, der solgte Blomster paa Gaden. Jeg husker godt den Dag — det var en bitterlig kold Marts Eftermiddag — og hun stod udenfor Byens eneste Hotel og solgte Violer. Jeg gav hende alle de Penge, jeg havde hos mig, og mit Hjerte ovenikjøbet. Hun var det yndigste Barn, jeg har seet, og blev senere den deiligste Kvinde. Vi saae hinanden hver Dag; jeg gjorde Alt for hende, hvad jeg kunde, og det smertede mig ofte, at det kun var saa lidt. Jeg sørgede altid for, at hun fik tilstrækkelig Føde; Klæder maatte jeg høre op med at give hende, da hendes Moder strax bemægtigede sig dem for at kjøbe Brændevin.

„Noras Fader havde været en hæderlig Arbeider, og saalænge han levede, var hun holdt i Skole, men efter hans Død havde Moderens Drikfældighed bragt dem til Bettelstaven. I omtrent to Aar brugte jeg hver Skilling, jeg kunde undvære, til Bedste for hende og elskede hende af mit fulde Hjerte — en ungdommelig Kjærlighed, som jeg skjulte for Alle og Enhver.

„Da jeg var femten Aar, blev jeg angreben af Tyfus. Jeg var dengang i Sommerferien ude paa Wywille hos min Onkel, Sir Rupert, og da han frygtede enhver Sygdom, især en smitsom Feber, saa forlod han strax Godset og besøgte nogle Venner i Nærheden af Eton, hvor jeg gik i Skole.

„Først efter Juleferien vendte jeg tilbage til Skolen, og da var Nora borte. Siden September vare hverken hun eller Moderen blevne sete i Byen, og alle mine Efterforskninger vare og bleve forgjæves. Jeg var saa bedrøvet, at jeg forsikrer Dig til, at jeg kun eengang senere har været saa forknyt, som dengang, naar jeg tænkte mig Nora kastet ud i den vide Verden med sin glimrende Skjønhed og kun en gammel, fordrukken Moder til Beskyttelse.

„Da jeg var atten Aar forlod jeg Skolen, traadte ind i Garden og boede hos min Moder i London. Jeg kom meget ud og man gjorde meget af mig, thi jeg var jo den sandsynlige Arving til Wywille og femten Tusind om Aaret og jeg kunde vælge, hvem jeg vilde. Men jeg valgte ikke, thi jeg kunde aldrig glemme Nora, min første, ungdommelige Kjærlighed, og da jeg var tyve Aar gammel, fik jeg en længere Permission for at gjøre en Tur til Orienten med min Ungdomsven, Kaptain Fellowes.

„Under vort Ophold i Smyrna fik jeg et Brev fra min Moder, hvori hun skrev, at min Onkel stod i Begreb med at gifte sig — en Efterretning, der just ikke behagede mig, da jeg fra min Barndom af var bleven betragtet som hans Arving. Hvem Bruden var, kunde vi ikke see, da min Moder foruden at skrive en utydelig Haand altid skrev paa Kryds igjen, for at spare Porto — uagtet alle vore Bestræbelser, kunde vi ikke stave os til Navnet, det forekom os som et fransk Navn, hvilket ogsaa passede med, hvad min Moder skrev, at Sir Rupert havde truffet hende i Paris.

„London var nu intet blivende Opholdssted for mig; jeg forlod derfor Garden og gik over i et Regiment, der skulde til Canada og begyndte saa paa Hjemreisen. Imidlertid var min Onkel bleven gift, og jeg hørte allevegne hans Gemalindes Skjønhed blive roest, og da jeg kom til London raadede mine Bekjendtere mig til, ikke at see min Onkels Gemalinde for ofte, da jeg ellers risikerede at blive forelsket i hende, og underligt nok var det, men jeg følte slet ingen Nysgjerrighed efter at see hende; det var snarere med en vis Modstræben, at jeg maatte gjøre de Nygifte min Opvartning.

„Jeg afgav mit Kort paa en Tid, jeg vidste Ingen var hjemme, og en Invitation til et Middagsselskab afslog jeg under Paaskud af at være indbuden et andet Sted.

„Faa Dage efter var jeg paa et stort Bal hos den russiske Gesandt, hvor jeg hørte, at min Onkel

og hans Gemalinde ogsaa var; men der var propfuldt og jeg fik ikke Die paa dem for imod Slutningen, da Hertuginden af A. kom til mig og sagde:

„‚Deres Onkel og Tante gaae nu; stynd Dem, George, at faae et Blik af hende, hun er henrivende.'

„Jeg fulgte hende og fik Die paa min Tante.

„Hun var hvidklædt fra Top til Taa, men hendes yndige Ansigt blev endnu hvidere, da hun fik Die paa mig. Det var Nora — Nora — som jeg sidst havde seet klædt i Pjalter, barbenet og som en Tiggertøs, og hvem jeg nu traf paa et fornemt Bal.

„Min Onkel forestillede mig for hende, jeg bukkede dybt, ønskede hende til Lykke og glædede mig ved at gjøre hendes Bekjendtskab.

„Hun tilkastede mig et saadant Blik, stakkels unge Væsen, at jeg følte mig overbevist om, at hun aldrig havde glemt mig, og da jeg med Hertuginden vendte tilbage til Balsalen, kunde jeg ikke rive mig løs fra Tanken om den fordums Nora.

„‚Er hun ikke deilig?' spurgte min Ledsagerinde mig, ‚og havde jeg ikke Ret? — De blev jo lynslaaet ved Synet af hende og jeg raader Dem til, ikke altfor ofte at udsætte Dem for hendes ildfulde Blikke.'

„‚Jeg skal følge Deres Raad,' svarede jeg, ‚og see hende saa lidt som muligt.'

„Der maa have været Noget i min Stemme, som slog hende, thi hun tilkastede mig et forbauset Blik, men fuld af Takt førte hun Samtalen over paa andre Gjenstande, og hvad der var passeret den Aften, berørte hun aldrig senere.

„Jeg talte aldrig senere med Nora saalænge min Onkel levede. Jeg gik til mit Regiment i Canada og blev der i tre Aar indtil min Onkels Død kaldte mig tilbage til England. Da han ingen Børn efterlod sig blev jeg nu Eier af Familiegodset. Nora talte jeg kun med i Forretningssager engang. Hun levede i London blot for at gjøre Godt mod fattige Irlændere, men overlevede kun min Onkel i fire Aar — for mig var hun død fra det Øieblik, hun blev hans Hustru. Hun skrev mig engang til, efterat hun var bleven Enke, og forklarede mig i Brevet, hvorledes min Onkel havde frelst hende fra Fordærvelsen og at hun derfor havde ægtet ham af Taknemlighed.

„Hun haabede, at vi maatte vedblive at være Venner — hvorfor ikke — men jeg saae hende aldrig senere.

„Jeg troer nok, Verden talte en heel Deel om mit Forhold til min Tante, og fandt min Opførsel meget taktløs og upassende — da jeg dog nu havde faaet Godserne. Den Eneste, der gav mig Ret i min Opførsel imod min Tante, troer jeg nok var den lille Hertuginde af A. — hun havde følt, at jeg havde elsket Nora, og jeg vidste, at min Onkels Enke vilde være mig hellig.

„Seer Du nu, George, af den Grund blev jeg aldrig gift, og skulde der være nogen Moral i min Historie, skulde det være den, ‚forelsk Dig ikke i en Pige udenfor Din egen Stand', et Raad, jeg fik ofte nok, da jeg var ung. Jeg haaber Du maa have mere Gavn af det, end jeg har havt."

Blandinger.

— Menneskene bruge sjelden de Friheder, de have, for at sukke efter dem, de ikke have.

— Spanieren Don Guzman el Bueno forsvarede Staden Tarifa mod Araberne, og i et Stormløb paa Staden blev hans Søn tagen til Fange. Man truede Faderen med at ville henrette denne, hvis han ikke overgav Staden. Til Svar derpaa kastede han fra Muren af sin egen Dolk ud til at fuldføre Henrettelsen med, „i Fald man var i Stand til at begaae en slig Grusomhed uden al Nytte." Da indsaae Araberne, at en Standhaftighed af det Slags var ubetvingelig, gave ham Sønnen tilbage og hævede Beleiringen.

Gaade.

Naar Folk det ville være,
De kunne Intet lære;
Naar Kniv og Sax det ere,
De kunne Intet skære. —
Men Ordet strax omskabes,
Hvis første Bogstav tabes,
Og man et Dyr vil faae
Med krasse Kloer paa.

Hvis end et Bogstav slettes,
Vor Virken ved det lettes,
Ved Alt, hvad der forrettes,
Skjøndt tidt vi ved det trættes. —
Et Bogstav til kan tages,
Og, skal der sørges, klages,
Især i Vers og Sang,
Det høres mangen Gang.

Talgaaden i Nr. 51 f. A. er endvidere opløst af En Agurkedriver paa Nørrebro, M. Jochumsen, Sollested paa Lolland.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (18 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som asvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et femtensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Trykk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 10de Januar. Nr. 2.

Indhold: Kun eet Aar (Fortsættelse). — Fra Ceylon (med Xylografi). — Karl Nøstgaard (Fortsættelse). — Gaade.

Kun eet Aar.

(Fortsættelse.)

Efter at Thyrle havde seet Dickie vel anbragt i Stalden og Stuedøren var bleven lukket i for Næsen af dem af den halvdrukne Eier, maatte de drage videre, og Thyrle sagde, da de forlode den ugjæstfri Gaard:

„Vi maa prøve, om vi ikke skulde have bedre Lykke med os i næste Gaard. Staldbrengen gav mig nogle Oplysninger om Veien derhen, og han sagde den laa ikke over en halv Miil herfra."

„De er fremmed og ukjendt her med Egnen, synes jeg at De sagde?" spurgte Miss Kyriel.

„Ja. Det er ikke fjorten Dage siden jeg kom til Knollinghamshire."

„Og De har ikke været her i Egnen før?"

„Nei — det vil sige, for at opholde mig her. Jeg er fra Cumberland og født der."

„Det maa være et trist Landskab."

„Paa ingen Maade. Jeg forsikrer Dem til, at det hører til Englands smukkeste Egne og De vilde kunne drage fra den ene Ende af det til den anden, uden at træffe paa en saadan Modtagelse, som vi have faaet i Aften."

Phillis følte sig ordentlig skamfuld paa sin Landsmands Vegne.

„Jeg antager, han maa have været fuld," ytrede hun.

„Det er jeg fuldkommen overbeviist om han var, men deri seer jeg ingen Undskyldning for ham. Det er jo et Veir, som Ingen vilde jage en Hund ud i."

Sneen faldt tættere og tættere, og der var ikke Spor af Bondegaard at see.

„De kjender Mr. Brooke?" begyndte Phillis igjen, da Tausheden generede hende og var trykkende.

„Ham kjender jeg kun lidt, men hans ældre Broder er min meget gode Ven. Vi have gaaet i Skole sammen og senere tilbragt flere Aar med hinanden paa Reiser."

„Jeg kunde nok ønske at vide, hvor han egentlig har hjemme," tænkte hun. „Kjender De Familien Rose?" spurgte hun.

„Nei, deres Gods ligger nok imellem Merresford og Hallingford."

„Ja, nærmeste Naboer til Merresford. Den stakkels Fyr, Frank Merresford, der kom saa ulykkeligt af Dage, skulde have været gift med en af Misserne Rose."

„Hans Død var en meget sørgelig Begivenhed," bemærkede Mr. Thyrle.

„Meget sørgelig. Han var saadan et smukt ungt Menneske — vi kjendte ham og hele hans Familie saa godt. Vi ere fra Børn af vante til at komme meget til Merresford, og derfor gjør det mig saa ondt, at det er kommet i fremmede Hænder og tilmed til saadanne Fremmede."

Hvis det havde været lyst nok, saa vilde en pludselig Forandring i Thyrles Udtryk, en Sammenpresning af hans Læber, og en pludselig dyb Rødme paa hans solbrændte Kinder, have advaret hende om, at hun bevægede sig paa en farlig Grund. Nu sagde han blot:

„Jeg forstaaer ikke rigtig hvad De mener."

„Siden De kun er her paa Besøg, saa har De maaskee neppe hørt at hele Godset er solgt til nogle meget raa og simple Folk — jeg husker slet ikke deres Navn og har maaskee aldrig hørt det — ganske udannede Personer, som har tjent mange Penge ved at handle med Kul eller Jern eller Gud veed hvad for andet smudsigt Kram. Det er utaaleligt at tænke sig, at det kjære gamle Merresford skulde komme i saadanne Hænder."

„Det synes at være Deres Mening, at det snarere er en Feil end et Uheld, at være Søn af simple, udannede Forældre? Ikke sandt?"

Havde hun et Øieblik tænkt over dette Spørgsmaal, saa maatte hun være kommen efter Sandheden, men uforsigtig som hun havde talt tidligere, saa svarede hun ogsaa nu:

„Det er en saa uinteressant Gjenstand, at jeg aldrig har værdiget den en Tanke."

Atter en Pause.

Derefter begyndte han igjen i en temmelig haard Tone, som om han maatte tvinge sig til atter at optage Samtalen:

„Det forekom mig at De ytrede, at De ikke

kunde huske Navnet paa den, der har kjøbt Merresford?"

„Jeg veed ikke, om jeg nogensinde har hørt det."

„Navnet er Thyrle," sagde han, og blev ved at gaae med Haanden paa Hestens Hals og uden at see op paa hende.

Pludselig bleve hendes Øine aabnede; hun indsaae, hvorledes hun i sin Blindhed og dumme Uvidenhed havde fornærmet ham, uden at vide hvor dybt Saaret var. Meget afhang af, hvilke Ord hun just havde brugt. Dersom Rygtet var falsk eller meget overdrevent, vilde han rimeligviis ikke bryde sig stort om det. Men hvad skulde hun gjøre? Hvad vilde hun ikke give for at de hensynsløst faldne Ord aldrig vare blevne ytrede?

En lykkelig Indskydelse lod hende lægge sin Haand paa hans, der endnu hvilede paa Hestens Hals, og bukkende sig ned til ham, sagde hun bedende:

„Mr. Thyrle, kan De tilgive mine uoverlagte Ord. Jeg var naturligviis fuldkommen uvidende om, hvem jeg havde for mig. Hvad skal jeg sige eller gjøre?"

Hendes Tone var saa fuld af Selvbebreidelse, at Thyrles Stolthed, som var blusset op, atter blev beroliget. Han holdt et Øieblik hendes Haand i sin.

„De har sagt nok, Miss Kyriel. Jeg kan ikke troe, at det har været Deres Mening at saare mig."

„Nei, nei, men jeg kan ikke tilgive mig selv. De indseer jo nok, at jeg var forud indtaget mod de nye Besiddere af Merresford, og hvad jeg har hørt om Dem, er jo ikke sandt."

Atter en Pause.

Atter ligesom tvang han sig til at ytre:

„Det er fuldkommen sandt, hvad De har hørt, og jeg seer ingen Grund til, at jeg skulde blive fornærmet over, at høre den. Min Fader begyndte som simpel Arbeider i Jernværkerne og da han var flittig og dygtig blev han forfremmet til høiere Poster. Han var heldig i forskjellige Spekulationer og før sin Død var han Medeier der, hvor han havde begyndt som Arbeider. Desuden eiede han store Jernminer i Cumberland. Sandt er det altsaa, at jeg ikke er en Gentleman af Fødsel."

Fjerde Kapitel.

Miss Kyriel, der var saa stolt af sit lange Stamtræ og gamle Blod, hørte med Forbauselse denne Søn af en Arbeider tale saaledes. Han omtalte sin Herkomst i en Tone, der var ligesaa stolt, som om det havde været hende selv. Det var, som om han satte en Ære i, strax at sætte sig paa det rette Standpunkt ligeoverfor hende.

Uvilkaarlig udbrød hun:

„Jeg anseer Dem for en fuldkommen Gentleman."

„Og jeg mener," svarede han med et Smil, „at det er altfor stor en Roes for nogensomhelst Mand."

De vare imidlertid komne ud paa den frie Fælled, som endte i en Mose, hvor Nordenvinden slog Sneen i deres Ansigter og de kunde hverken finde Ly eller Boliger nogetsteds.

Phillis var ingenlunde en Krysler eller en fiin, nervøs Dame, men det gos dog i hende ved Tanken om, at skulle passere en saadan Strækning i Storm og Mørke.

„Nu veed jeg, hvor vi ere," sagde hun pludselig, „dette er Reston Fælled. Veien vi have forladt fører imellem Øvre- og Nedre-Reston."

„Hvor langt ligger da Øvre-Reston herfra?"

„To à tre Mile tvers over Fælleden, den ligger vist lige ret forud og vi finde nok en Vei."

Efter at have søgt længe, fandt Thyrle et Spor, som de fulgte tvers over Fælleden, men Phillis, der var gjennemvaad og sad stille, frøs saa hun rystede.

„Da De jo leder Hesten, Mr. Thyrle," sagde hun, „behøver jeg jo ikke at holde Tommerne; mine Hænder ere aldeles følesløse af Kulde."

„De maa jo fryse," sagde han og standsede Hesten, „og det er jo ogsaa dumt af mig, at jeg ikke har tænkt paa, at De jo slet ikke har kunnet røre Dem. Vil De ikke bukke Dem lidt ned?"

Da hun gjorde det, forundret over hvad han egentlig mente, følte hun sig pludselig indsvøbt i hans tykke varme Jagtkjole, hvis lange Ærmer dannede en prægtig Muffe.

„Jeg behøver den ikke, eftersom jeg holder Varmen ved at bevæge mig," var Alt hvad han ytrede til hendes Modforestillinger.

Sporet de fulgte, førte dem imidlertid ikke til Boliger, Sneen faldt tættere og Mørket var saa stærkt, at de ikke vilde kunne have seet et Huus, selv om det stod lige ved Siden af Veien.

Thyrle søgte at holde hendes Mod oppe ved at fortælle Reiseeventyr, som alle fik et heldigt Udfald, og hun følte ogsaa hans gode Hensigter, men alligevel blev hendes Taalmodighed sat paa en haard Prøve, da den ene Time gik efter den anden, medens de maatte kæmpe mod Stormen, Hungeren og Kulden.

Hun kunde have grædt som et Barn.

„Hvad troer De Klokken er, Mr. Thyrle?" spurgte hun efter en længere Taushed.

„Jeg antager der er gaaet tre à fire Timer siden jeg traf Dem, og da var Klokken fem; altsaa maa den nu være otte à ni. Fryser De meget?"

„Ja, meget — jeg er saa stiv og kan slet ikke røre mine Lemmer."

„De har vel neppe spist Noget, siden De tog hjemme fra?"

„Nei. Vi pleie at tage et Par Biscuits med, men det har jeg glemt."

„Men jeg har ikke glemt min Kognaksflaske hjemme, men derimod ladet den blive tilbage hos en Fyr, der styrtede med Hesten. Nu havde det været rart at have Flasken, men bedre endnu hvis jeg kjendte Veien og Egnen her."

„Sig mig, ryger De ikke, Mr. Thyrle?"

„Jo," svarede han.

„Hvorfor gjør De det saa ikke? Jeg beder Dem derom."

„Vil De saa være saa god, at tage mit Cigarfuteral i den høire Lomme, og der ligger vist en lille Æske med Tændstikker ved Siden af. Mange Tak!" — og faa Minuter senere følte hun sig ordentlig behagelig stemt ved at see den lysende Cigar.

For Cigaren var helt udbrændt, sagde Thyrle, efter at have seet sig om:

„Endelig veed jeg, hvor vi ere. Det Hegn her, satte John Peel og jeg over i Formiddags — hvis vi følge det lidt, komme vi paa min egen Grund og om en halv Times Tid ere vi hjemme hos mig paa Merresford."

Det var en Ende paa den eventyrlige Fart, som Phillis ikke var forberedt paa. At komme ind i en hel Familie, som stammede fra en Arbeider, fværmede hun ikke for, og muligt var det jo ogsaa, at Mr. Thyrle førte en blot og bar Pebersvendehusholdning.

Hvad skulde hun sige?

At blive ude i et saadant Veir, var en Umulighed, og at tage Natteleie paa Merresford, hvad enten der var kvindelig Familie eller ikke, var heller ikke behageligt.

„Misforstaae mig ikke, Mr. Thyrle, men hvis De vilde lade en Tjener følge mig, vilde jeg ride over til Hallingford," sagde hun lidt beklemt.

Han kastede Cigarstumpen bort og sagde leende: „De maa have faaet Smag paa at færdes ude i Snestormen, Miss Kyriel. Det kan jeg ikke sige, jeg har — jeg mener, at en varm Stue og et godt besat Bord, vilde være meget velkomne og nyttige baade for Dem og mig, og derfor haaber jeg ogsaa, at De ikke vil blive bange og løbe Deres Vei, naar De seer min gamle Tante," sagde han, da han fattede Grunden til hendes Ytring.

„Deres Tante!" gjentog Phillis i en betydelig lettet Tone. „Hun forestaaer vel Deres Huus?"

„Aa ja, det troer jeg nok hun gjør, men," tilføiede han med Tonen stærkt paa et Par af de følgende Ord, „hun er en frygtelig simpel Person — aldeles raa og udannet."

„Ak, Mr. Thyrle! dersom De vidste, hvormeget jeg fortryder og bebreider mig selv, at have brugt de ulykkelige Ord, saa vilde De aldrig gjentage dem."

„Ja, men de passe saa mærkværdig godt — som De selv vil sige, naar De seer hende. Hun er en Slægtning, som man i Reglen ikke bryder sig om, da hun hverken er behagelig, smuk eller rig, men hun er den Eneste, jeg har, og hun ønskede selv at boe hos mig."

„Hvorfor beholder De hende da, naar De ikke synes om hende?" tænkte Phillis, men beholdt sine Tanker for sig selv og spurgte kun, om han nu ogsaa var rigtig sikker paa Veien.

Det troede han nok og inden Forløbet af en halv Time vare de ogsaa komne til Merresford. Han løftede hende af Hesten og førte hende igjennem den vel oplyste Forhal ind i et hyggeligt lille Værelse med en knitrende Ild, hvor et veldækket Bord viste, at man ventede i det Mindste een hungrig Jægersmand.

„Hvor er Miss Mason, John?" spurgte Thyrle, medens han søgte at knappe sin Jagtfrakke op og ville Miss Kyriel ud af den, hvortil hun slet ikke selv kunde hjælpe med, da hendes Fingre vare altfor kolde.

„Hun gik tilsengs for en Times Tid siden, Sir!" svarede Tjeneren, og betragtede Miss Kyriel og Herren med forbausede Blikke, og det var jo rigtignok et underligt Syn, at see Damen i en rød Herrefrakke og Herren selv sommerlig klædt i en saadan Vinteraften.

Thyrle smed Frakken til en Side og holdt en mindre venlig Udtalelse angaaende Tanten indenfor sine Læber og ytrede blot:

„Saa send strax Mistres Holderton herind. — Jeg beklager, Miss Kyriel, at min Tante, den eneste Gang jeg ønskede hendes Nærværelse, har trukket sig tilbage til sit eget Værelse. Min Husholderske er en overmaade net, ældre Kone, som vil være Dem behjælpelig, hvis De vil gaae ovenpaa og faae det vaade Tøi af Dem. Naar De er kommen ned og har spist, skal jeg have en Vogn færdig til at bringe Dem hjem. De maa dog først nyde dette, før De gaaer ovenpaa."

Han havde nemlig lavet hende et Glas varm Kognakstoddy, som hun drak uden Vægring og befandt sig vel derved.

Da hun efter et hurtigt Toilette atter viste sig, var hun iført Mr. Holdertons bedste sorte Silkekjole og et deiligt blødt, graat, uldent Shawl, tilhørende Miss Mason. Et lille, smalt, rødt Baand, som hun hele Dagen havde baaret om Halsen, tjente til at live lidt op paa hendes mørke Dragt.

Mr. Thyrle beklagede, at det var en Umulighed, at bringe hende hjem den Aften; thi Sneen var af Stormen blæst sammen i Driver, som paa flere Steder vare flere Alen høie — Stormen raasede endnu og det var umuligt at komme frem, før Dagslyset hjalp lidt til.

Miss Kyriel var egentlig ikke bedrøvet over at høre dette; thi en Kjøretur paa ti Miil og at skulle forlade den hyggelige Stue for at komme ud i den raa Vinternat, var just ikke behagelige Udsigter.

Hvad var der egentlig ved denne Søn af en simpel Arbeider, som gjorde, at hun fandt det Umagen værd at øve sine Kunster paa ham? Nu kunde hun tydelig see ham, og det var med en Slags Nysgjerrighed, at hun studerede hans Ansigt, hun havde allerede tidligere lagt Mærke til hans Figur, den var et Tegn baade paa Styrke og Behændighed.

Ansigtet forekom hende hverken smukt eller med et behageligt Udtryk, men det var dog et, som den Aften beskjæftigede hendes Øine og mange Dage efter hendes Tanker. Der var noget haardt ved Munden og et meget alvorligt Udtryk over det Hele.

„De har vist reist meget?" bemærkede Miss Kyriel, sluttende sig dertil af hans mørke Hudfarve.

„Ja. Jeg holder meget af at reise og har, som De seer, først nu faaet et Hjem. Man føler sig mindre ensom ved at tumle sig i Verdens Vrimmel end ved at tilbringe Livet her alene i dette store Huus."

„De har dog Deres Tante."

„Det har jeg ganske vist, men jeg betragter hende ikke meget som Selskab for mig — og det vil De heller ikke, Miss Kyriel, naar De har seet hende. Jeg veed egentlig ikke, hvorfor jeg kjøbte Eiendommen her — jeg er allerede kjed af den og reiser til Rusland, saasnart Jagttiden er forbi."

„Er De," tænkte Phillis, „jeg vilde hellere have, at De blev her i Egnen."

(Fortsættes.)

Fra Ceylon.

Ved den Havstrimmel, der skiller den sydlige Deel af det indiske Fastland fra Øen Ceylon, ligger den lille Landsby Mandapam. Denne er adskilt ved en kun tre engelske Mile bred Kanal fra Ramisseram, den vestligste af de mange Øer i det saakaldte Palksstræde; disse Øer kaldes under Et „Adamsbroen". Benævnelsen hidrører fra Muhamedanerne, som i Ceylon mene at sløe Bibelens Paradis; hos Hinduerne hedder hele denne Række af Øer Ramabroen.

Paa Ramisseram ligger den lille Havneplads Pamban tilligemed et Fyrtaarn, der angiver de Sofarende den Retning, i hvilken de maae styre, for velbeholdne at naae igjennem Manaarbugtens Rev og Sandbanker. Imellem Havnepladserne paa Koromandelkysten, navnlig imellem Negapatam paa den ene Side og den ceylonske Havn Colombo saavel som Kotschin ved Malabarkysten paa den anden Side, herster der et livligt Samkvem. I over tredive Aar have Englænderne søgt at uddybe Farvandet ved „Adamsbroen", hvilket tildels ogsaa er lykkedes dem, og Pambanpassagen, som Strædet mellem Vestsiden af Ramisseram og en fra Forindien udstydende Landtunge benævnes, befares nu af temmelig dybtgaaende Skibe. Arbeiderne ved Udvidelsen af Passagen kunne nemlig kun foretages i Maanederne Februar, Marts og April, fordi Vind og Strømning i den øvrige Deel af Aaret lægge altfor mange Hindringer i Veien. Dykkere, som kunne opholde sig omtrent 40 Sekunder under Vandet, bore Huller, som derefter fyldes med henved et halvt Centner Sprængkrudt.

Den Gruppe af Sandbanker og Øer, der ligge spredte i Manaarbugten, ere i geologisk Henseende interessante. Disse Sandbanker have, ligesom Slettelandet i den nordlige Deel af Ceylon, efterhaanden dannet sig ved en uhyre Sammendyngen af smaa Polypper, og paa dette Underlag har da Sand og Kisel, som Strømningen fra den bengalske Bugt hidfører fra Koromandelkysten, senere leiret sig. Hvad man træffer paa i disse Aflagringer af fossile Mollusker og Madreporer, tilhører saadanne Arter, som man endnu den Dag idag finder i de tropiske Have; mange af dem have endog endnu deres Perlemoderglands. Ceylon har aldrig været sammenhængende med Indiens Fastland, og er ikke, som man oftere har villet paastaae, bleven revet løs fra dette; tvertimod kunde man maaskee snarere fremføre den Mening, at Øen rykker Kontinentet bestandig nærmere, og at den, geologisk taget, i Tidens Løb vil forbinde sig med samme.

I Manaarbugten fiske Inderne mange store Havmuslinger, som udgjøre en Handelsvare, der er meget søgt af Præsterne; paa Festdagene benyttes de nemlig som Trompeter. Den engelske Regering har forbeholdt sig Eneret paa denne Artikel. Ogsaa Trepang- (Søpølse-) Fisteriet er ikke ubetydeligt.

Ramisseram har et Tempel, til hvilket der valfartes fra langt bortliggende Egne, ja endog fra Øvre-Ganges. Paa Øen voxer der mægtige Abedbrødtræer (Baobabs), som dog rimeligviis ere af afrikansk Oprindelse. Hvorledes de ere komne dertil, veed man ikke; i alt Fald ikke igjennem Portugiserne, thi dertil ere de for gamle; snarere kunde man maaskee antage, at arabiske Kjøbmænd, der i mange Aarhundreder have staaet i Handelsforbindelse med Ceylon, have hidbragt dem.

Det vigtigste Punkt paa Vestkysten af Ceylon er Staden Colombo, hvor den engelske Guvernør residerer. Byen tæller nu omtrent 40,000 Indbyggere, men var allerede, før Europæernes Ankomst til Øen i Aaret 1518. en Plads af Betydning. Midt i Staden ligger Fæstningen med Regeringsbygningerne og de europæiske Kjøbmænds Kontorer; i Pettah eller den indre Stad bo Hollændere og Portugisere.

„Den sorte Stad", d. e.: de Indfødtes Stad, bestaaer af en Mængde Hytter, spredte omkring ved Bredden af Floden Kalany og dannende en lang Gade med utallige Boder paa hver Side. Bohavet i disse Hytter er meget simpelt; dog fortjener det at fremhæves, at Singaleserne (Hovedbefolkningen), i Modsætning til Hinduerne og allerede længe før den christne Tidsregning, have havt Stole og Sengesteder, uldne Tæpper m. m. samt indlagt deres Møbler med Elfenbeen. De forfærdige ogsaa Barberknive, ja endog Staalnaale.

Saa længe Europæerne kun havde Besiddelser paa Vest- og Sydkysten, og Kaneel udgjorde den fornemste Handelsvare, egnede Colombo sig særdeles godt til Hovedstad; nu er dette mindre Tilfældet. Paa den Tid, Sydvest-Monsunen raser, yder Rheden kun ringe Sikkerhed; men Staden ansees dog for at være sund, hvilket ikke kan siges om Trinkomaly (Trinconomale), der ligger paa Øens østlige Side og har en fortræffelig Havn.

Ceylon har en yderst forskjelligartet Befolkning. Her er Portugisere med blandet Afkom; Hollændere, Englændere, saakaldte Maurer, Tamiler fra det indiske Fastland, vilde og raae Veddeer, der ansees for at være Efterkommere af de oprindelige Beboere, men som nu i ringe Antal og en elendig Forfatning opholde sig i Skovene i det Indre af Øen, samt endelig Singalesere (omtrent 1,200,000). Grandidier, hvem vi oftere have havt Leilighed til at anføre som vor Autoritet paa Reiser i de indiske Farvande, skildrer de Sidstnævnte som Folk af Middelvæxt, velproportionerede, om end med noget tynde Arme og Been, samt uden synderlig legemlig Styrke. Ansigtet er ovalt, Ansigtstrækkene aabne og lidt kvindagtige. Hudfarven er kobberbrun, men dog langt mindre mørk end hos Tamilerne i det sydlige Indien; Haaret er glat og smukt sort. Kvinderne have en slank Vext og bære Hovedet ret yndefuldt; men i deres Udtryk er der dog noget Frygtsomt og Uroligt.

Hovedtrækket hos den singalesiske Befolkning er Blødagtighed og Eftergivenhed. Egentlig frembyde de en ret mærkelig psykologisk Blanding. De have en levende Indbildningskraft og ved Siden deraf dog en alvorlig Holdning. De mangle Energi, og denne Feil maa vel tildels skrives paa Klimatets Regning; de ere sorgløse og trøge, forsagte og dog snue og forslagne. Frimodighed, Velvillie og Høihjertethed maa man ikke søge hos dem. Forbindelsen med Europæerne har virket endeel paa deres Intelligens, ligesom de ere blevne mere underdanige i deres Opførsel, siden de have lært den occidentale Befolknings Overlegenhed at kjende. De underkaste sig villig og uden den ringeste Modstand, hvad der

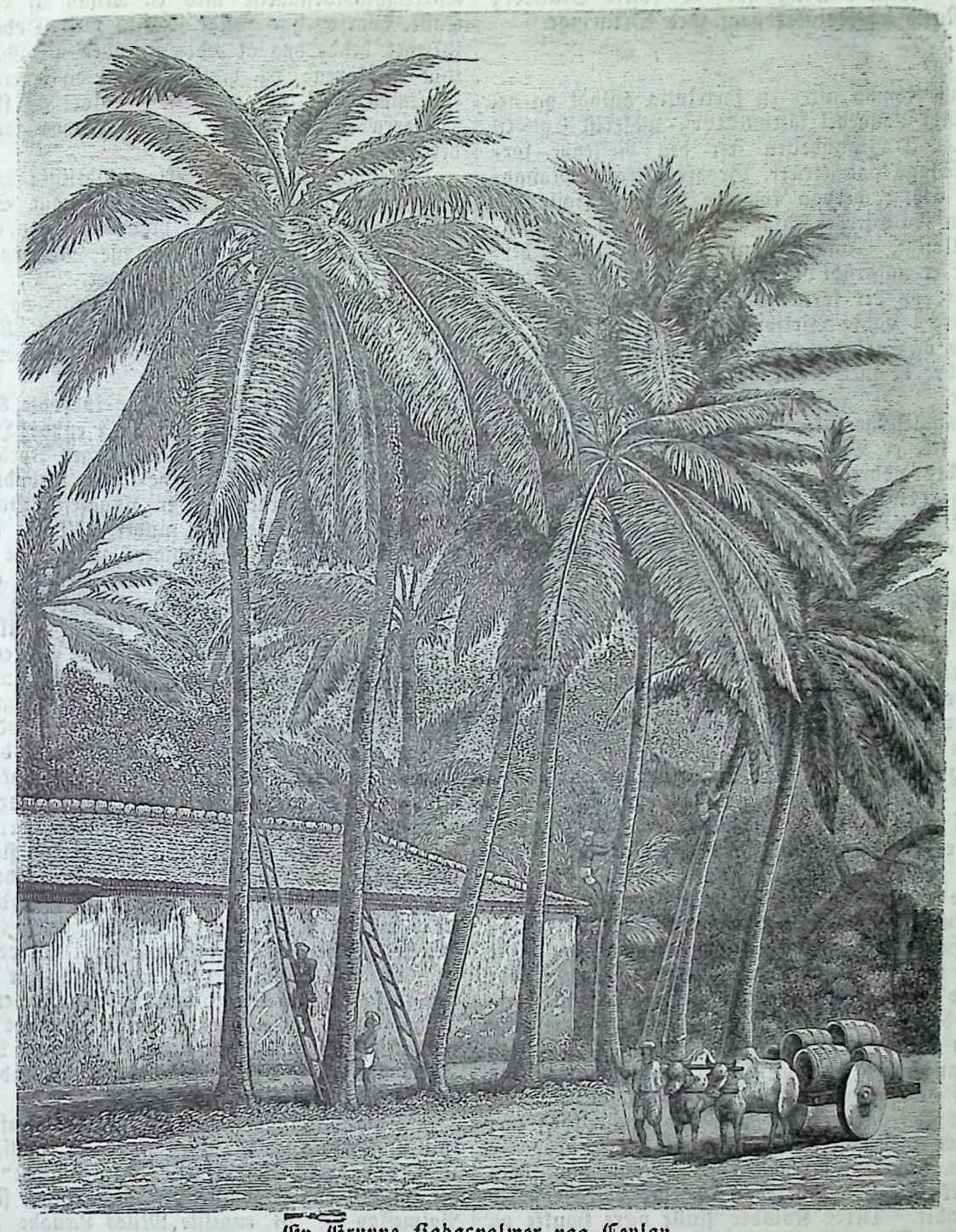

En Gruppe Kokospalmer paa Ceylon.

tilstikkes dem, og lade sig i Almindelighed lede af Øieblikkets Indskydelser; hele deres Væsen har noget Udvisket og Ubestemt ved sig, fornemlig ogsaa i Henseende til Buddhismen, hvortil de bekjende sig. De hænge ikke nær saa seigt, haardnakket og strengt ved religiøse Meninger, Skikke og Vedtægter som Hinduerne, der tage sig langt mere ivrig af de ufattelige Ting, som de forskjellige Religioner opstille.

Singalesernes Klædedragt svarer til det hede Klima og til den Lyst til Bekvemmelighed, der udgjør et Særkjende for denne lade Befolkning. I Almindelighed slynge de et Stykke ganske simpelt hvidt eller broget Stykke Tøi (Komboye) om Hofterne, hvorfra det falder ned til Fødderne; endvidere bære de en hvid eller stribet Jakke, der hos de Fornemmere er knappet helt op i Halsen. Hovedet er blottet, det lange Haar bindes op i Form af en Chignon og sammenholdes med en Skildpaddeskam, hvis øverste Parti, der som oftest er meget kunstig udarbeidet, staaer frem over Hovedet; med en mindre Kam redes Haaret fra Forhovedet bagtil. I Stedet for Kamme bruge Kvinderne store, omtrent 5 Tommer lange Naale, som de stikke igjennem Haarknuden; de mere velhavende bære desuden en lille, halvmaaneformet, med Guld eller Sølv prydet Kam. Allerede for 1700 Aar siden betegnede den græske Jordbeskriver Ptolemæus Ceylons Beboere som „Mænd med Kvindehaar". Stromper og Sko ere først lidt

efter lidt komme i Brug hos de høiere Stænder; baade Mænd og Kvinder gaae med Ørenringe.

* * *

Fra Colombo fører en fortrinlig anlagt og vel vedligeholdt Landevei igjennem en malerisk Egn til Candy. I Begyndelsen seer den Reisende forskjellige Slags Palmetræer, Brødfrugttræer, Mangotræer o. desl.; derpaa kommer han til Høilandet, hvor han fra Bjerget Kataganava har den mest henrivende Udsigt. Førend Jernbanen blev anlagt, herskede der et uafbrudt Liv og Røre langs den omtalte Hovedvei, og der fortælles, at over 20,000 Zebu-Oxer vare i stadig Virksomhed imellem Havnen ved Colombo og Staden Candy i det Indre af Øen for at befordre de med Kaffe og Riis belæssede Karrer og Vogne.

Singaleserne bekjende sig til Buddhismen, der egentlig ikke er Tilhænger af Kastevæsenet, som dog findes udbredt paa Øen. Hermann von Schlagintweit, en bekjendt Reisende i Indien og Høiasien, mener, at Grunden hertil er den, at Ceylon ligger saa nær ved Indien, hvormed den stadig staaer i Forbindelse. Men Kastevæsenet paa Ceylon maa ingenlunde opfattes efter indisk Mønster, altsaa begrændset ved Racer og Religion; det har kun Hensyn til den borgerlige Rang, og er tildels ganske anderledes organiseret og sammensmeltet ved smaa successive Overgange end i Indien. Heller ikke Dragterne ere saa strengt afpassede efter hver Kaste som paa Fastlandet.

Ceylon har ogsaa sine Pariaer („parayas" d. v. s. Fremmede, ikke tilhørende nogen Kaste), som man vel maa adskille fra de vilde, jagtlystne Dschengeler eller Veddaer. Som Pariaer betragtes Rodiyos, Ambatteyos og Hanomoreyos.

Rodiyos eller Rodia'erne, som ere bosatte i Omegnen af Candy, ere ikke uden Interesse i ethnografisk Hensende. Ludvig Schmarda, der reiste Jorden rundt i Tidsrummet 1853—1857, havde Leilighed til at gjøre nærmere Bekjendtskab med endeel af dem. Han skildrer dem som den laveste, ja som den maaskee mest foragtede Kaste, hos hvilken der endnu findes buddhistiske Troeslærdomme. Udtrykket i deres Fysiognomi er rent singalesisk. De nærmede sig frygtsomt, da man bød dem træde frem; aabenbart bleve de forbausede over, at Europæere lode dem komme i deres Nærhed. Nogle have smaa Jordstykker, som de dyrke; Andre drage fra et Sted til et andet. Deres Kvinder skulle være smukke og gjælde hos Singaleserne for at kunne spaae; adskillige af dem udføre ogsaa andre Slags Zigeunerkunster.

Hvorfra have disse Rodiaer deres Oprindelse? Ifølge et Sagn, som Schmarda omtaler, skulle deres Forfædre være blevne ringeagtede, fordi de spiste Koljød, da alle Andre allerede havde ophørt dermed. Det maa imidlertid have været meget langt tilbage i Tiden, førend Buddhismen endnu var den herskende Religion. Efter et andet Sagn antages de at nedstamme fra en Konges Jægere, der i Mangel af andet Jagtbytte havde dræbt et Barn og tillavet dette som Maaltid for det fyrstelige Taffel.

Endnu et tredie Sagn vil vide, at deres Oprindelse skriver sig fra en Prindsesse ved Navn Nawaratna Walli, der havde indladt sig i en Kjærlighedsforstaaelse med en Mand af en lavere Kaste, hvorfor hun skulde straffes med Døden. Det lykkedes hende dog at redde sig med sit Barn dybt inde i Skoven, og hertil flygtede da senere mange fornemme Folk, der enten havde gjort sig skyldige i Høiforræderi eller paa anden Maade forskjærtset deres Rang og Ære.

Rodia'ernes Antal er ikke betydeligt; de dele sig i Tirringas og Halpagay. Begge Stammer leve med og ved Siden af hinanden; men, af Frygt for en Mesalliance, tager den ene Stamme sig ikke en Hustru af den anden Stamme. De paastaae begge, at nedstamme fra Kongebyrd, og saaledes troer, selv hos disse foragtede, forstødte Mennesker, den ene Klasse sig at være langt, langt bedre end den anden.

Medens der endnu herskede indfødte Konger i Candy, var Rodia'ernes Stilling i enhver Henseende beklagelsesværdig. De maatte ingen Jord besidde og ikke drive Handel; det var dem forbudt at opholde sig i Nærheden af en singalesisk Bolig, ja, de turde end ikke søge Ly under et Tag, der blev støttet af to Mure. Endvidere maatte de ikke betragte en Række eller en samlet Gruppe af deres Hytter som en Landsby. Fra Brønde og Bække i Nærheden af bebøede Steder turde de ikke hente Vand, og hvad Føden angaaer, vare de henviste til Udbyttet af deres Jagt og til alt Slags modbydeligt Affald. De maatte udføre de Pligter, der paahvilede Rakkeren, og bortskaffe de døde Dyr. Deres aarlige Tribut til Kongen bestod i de Læderremme, hvormed de fangne vilde Elefanter bleve bundne. Hverken Brystet eller Benene turde være beklædte; kun omkring Hofterne maatte der slynges et Stykke Tøi. En Rodia, der forlod sin Hytte, skulde altid om Livet bære tørre Palmeblade, for at disses Raslen kunde advare de Forbigaaende; ligeledes maatte han raabe høit, naar han saae Nogen komme, og derpaa hurtig skjule sig i Skoven.

At blive overleveret til en Rodia, var tidligere den forfærdeligste Straf, der kunde ramme en Kvinde af høi Byrd. Det var da Rodia'en tilladt at putte hende Betel, som han først havde tygget, i Munden. Dette gjaldt for den forsmædeligste Skjændsel, der overhovedet kunde overgaae et Menneske.

Som Næringsmiddel for Beboerne af Ceylon spiller Kokospalmen en særdeles vigtig Rolle. I Ørsteds „Planterigets Naturhistorie" hedder det, at der paa Sydvestkysten af Ceylon findes en Palmeskov af 26 engelske Miles Længde og flere Miles Brede med 11 Millioner udvoxne Palmetræer, men uden nogen Underskov, der ligesaa lidt kan trives der som i Naaletræskovene. Allerede da Hollænderne eiede Øen, bleve aarlig 5000 Fade Arrak og 3,000,000 Pd. Tovværk producerede i bemeldte Skov. Paa den nordøstlige Kyst skulle Beboerne derimod ikke engang have Kokospalmer nok til eget Forbrug formedelst den stærkere Tørke; det Samme er Tilfældet paa Koromandelkysten. Den udgjør den første Vegetation, som møder Øiet fra Havet, da den paa faa Undtagelser nær kun findes paa Kysten*),

*) Humboldt fortæller saaledes at, have fundet den i Sydamerika over 100 Mile fra Havet; men den lykkes meget bedre ved Kysten, hvorfor det ogsaa er er almindelig Talemaade blandt Indbyggerne paa Øen Sumatra, at de paa Kysten plante Kokospalmen for dem selv, inde i Landet for deres Børnebørn.

hvor den undertiden stiger op til en Høide af 4—5000 Fod. 28° udgjør den nordlige Grændse; dog gaaer den i Ostindien ved Gangesdeltaet ikke længer end til 25° n. Br. Den trives ogsaa paa Afrikas Østkyst og er rimeligviis fra den gamle Verden vandret til Amerika, hvor den dog fandtes, da Europæerne kom dertil.

Anvendelsen af Kokospalmen er, som bekjendt, mangfoldig, og næsten alle Plantens Dele ere brugbare paa forskjellig Maade. Derfor pleier man ogsaa paa Lakediverne og Malediverne, hvor Kokos og Fisk er den eneste Næring, Palmevin den eneste Drik, og hvor Koranen indridses paa Plantens Blade, at sige: saa frugtbar, saa berigende, saa skjøn som et Palmetræ. Mælken drikkes eller afsætter ved at henstaae en smøragtig Substans; Kjernen spises, og af den Saft, der udflyder af Indsnit i de uudviklede Blomsterstande, faaes Palmevin (Toddy) og et Slags Arrak. Den indre haarde Skal anvendes i Indien som Drikkekar, der ofte ere meget kostbart indfattede med Guld og Sølv. Af den ydre Skals Trevler laves Tovværk, ligesom de finere Bladnerver benyttes til Flettearbeider; Middelaaren i Bladet bruges til Aarer. Stammen afgiver et godt Brændmateriale, og den indre marvede Deel anvendes som Gjødning. Bladene maae fornemlig gjøre Gavn som Tagbeklædning, og den umodne Nød skal kunne tilberedes paa saa mange forskjellige Maader, at en indisk Husmoder, — saaledes siges der i det Mindste, — vil være i Stand til at skaffe sin Mand hver Dag i Maaneden en ny Ret deraf. Ogsaa Olien, et hvidt, salveagtigt Fedtstof, der vindes ved Udkogning af de knuste Kokoskjerner med Vand, bruges dels som Fødemiddel, dels til at indsmøre Huden med og til at brænde.

Ifølge en senere Angivelse anslaaes nu Antallet af Kokostræer paa Ceylon til 20 Millioner, hvoraf en Fjerdedeel anvendes til Palmevin, Arrak og Sukker (hvilket sidste faaes ved Palmesaftens Behandling med Kalk) samt en Sjettedeel til Olie.

Karl Rostgaard.

(Fortsættelse.)

Vi tilbragte Dagen, som vore Fædre havde tilbragt den før os, spadserede, sang, lo, sloges, legede og dandsede. Henne i Buegangen ved Havehækken stjal en vis ung Herre for mange Aar siden et Kys fra en vis ung Dame og saae sig lumskelig omkring for at overtyde sig om, at Ingen havde opdaget det, og jeg tvivler slet ikke om, at der ved denne Leilighed var flere, der gjorde noget lignende. Jeg har en moralsk Overbevisning om, at Karl Rostgaard bar sig lige saadan ad. Hvorfor skulde Augusta Bang vel ellers være bleven saa rød som et dryppende Blod, hvorfor skulde hendes Øine vel ellers have været fulde af Taarer?

En Susen gaaer igjennem Lundens Kroner,
En Vemodstale om den svundne Tid,
Da Asa-Guder hævded deres Throner,
Da gjennem Skoven Lurens dybe Toner
Hengjalder, kaldende til Strid,
Da Kæmpen vendte hjem fra Vikingfarter
Og bragte Bytte med af alle Arter.

Luren kaldte vel ikke til Strid, den kaldte kun hjemad til Baadene; men visselig bragte adskillige af Kæmperne Bytte med. Der var en Latter, en Spøgen og Raaben, som om vi vendte tilbage til vore gyldne Drager efter en rig Strandhugst paa en fremmed Kyst. Endog Kaptain Brun, der pustende slæbte affted med sin bedre Halvdeel, forsøgte at sætte en asthmatisk Melodi til „Gutter ombord", og forsikrede Karl Rostgaard, der havde de unge Damer under Armen, at han var hans Ven ..... hans bedste Ven, hvilken mærkelige Udtalelse rimeligviis skyldtes en tømt Punchebolle. Frøken Virginia nynnede Oehlenschlägers „Hjemvee" og saae op til Stjernerne, som begyndte at udslukkes af nogle uhyggelige, mørke Skymasser, der dreve hen over Himlen.

„Rask ombord, mine Damer og Herrer!" raabte Kancelliraad Brøndum, „vor Lods siger, at vi kunne vente uroligt Veir!"

„Klipper og Skjær truer os her og der," stønnede Kaptainen som en passende Forklaring, og Frøken Virginia nynnede:

„Det er ei den kjendte Stemme, det er ei de vante Ord."

Vi skyndte os imidlertid ombord, uden at give os Tid til at finde den Baad, med hvilken vi vare seilede til Øen. Paa den Maade kom vi i Selskab med Kaptainen og hans Kone.

„Hvor er Virginia?" raabte Fru Brun ængstelig. „Virginia!"

„Her! Alt vel!" lød Karl Rostgaards muntre Røst forude. „Begge de unge Damer ere her i Baaden."

„Er' de ene i Baaden?" spurgte Fruen, maaskee med en uhyggelig Mistanke om, at Rostgaard vilde gjøre Forsøg paa at bortføre den elskede Datter.

„Nei, vi ere en sex—syv Stykker," lod Svaret tilbage, „styr efter Lygten paa Kancelliraadens Jolle og gjør ikke Skjødet til Storseilet fast, der kan hvert Øieblik komme en lille Byge."

„Min Gud, hvor er Du, Brun," sagde Fruen ganske forknyt, „det bliver saa skrækkeligt mørkt."

„Jeg er her, min Kjære, her hos Dig," svarede Kaptainen.

Der blev Taushed i Jollen. Enhver af os speidede op mod de tunge Skyer, der fore hen over Himlen, og lyttede til den underlige, susende Lyd, der hørtes over vort Hoved. Saaledes henrandt et Kvarteers Tid.

„Mon det .... mon det skulde blive Storm?" spurgte Kaptainen Fiskeren, der sad ved Roret i vor Jolle.

„Det bliver nok haardt Veir ud paa Natten," svarede denne, „men jeg tænker, vi vil kunne vinde hjem inden den Tid."

Atter Taushed. Huh, en susende, kold Vind foer hen over os og krængede Jollen om paa Siden, et uhyggeligt Mørke bredte sig om os. Forude gyngede den kulorte Lygte paa Toppen af Brøndums Baadsmast op og ned. Da lød der pludselig et Skrig foran os:

„Til Hjælp! Vi synke!"

„Her hen!" raabte Karl Rostgaard, „Baaden

er sprungen læk! Den gamle, raadne Kasse kan ikke bære os."

Vi sprang op i Forfærdelse og raabte og skreg i Munden paa hverandre.

„Sæt Dem ned Allesammen!" raabte Fisteren og lagde Roret om. „Jeg kan ikke see, naar De staae opreist!"

Vi satte os, rystende af Skræk. Fru Bruns Jamren slar mig i Hjertet: „Virginia! Virginia!"

„Her hen i en Fart!" lød paany Karl Rostgaards Stemme. „Læg et Par Aarer ud; men vær blot rolig! Der er ingen Ulykke skeet endnu."

Hvorledes skal jeg beskrive det Øieblik, da vi naaede Jollen, der var i Begreb men at synke. Ti Hænder greb krampagtig fat i Rælingen, fem Mennesker — deriblandt Virginia — kastede sig over den og bragte den næsten til at kæntre. Et knitrende Lyn, efterfulgt at et bragende Tordenskrald, foer hen over Himlen og viste os de blege, skrækslagne Ansigter, den oprørte Sø og Karl Rostgaards Skikkelse, der holdt Augusta Bang i sine Arme. Baaden gyngede, Vandet strømmede ind over Rælingen.

„Hjælp! Hjælp!" skreg Kaptain Brun henimod de andre Baade; hans Røst var bleven hæs og utydelig, og han klamrede sig fortvivlet til Masten.

„Er der flere tilbage?" spurgte Fisteren.

„Ja, Froken Bang og jeg," svarede Karl, „ræk mig en Aare!"

Jeg stak en Aare ud; men Kaptainen rev mig den ud af Haanden og kastede den i Søen.

„Her kan ikke rummes flere; vi synke!" raabte han hæst.

Huh! Den susende Vind foer hen over Søen og fyldte Seilene, Baaden stød som en Pil frem gjennem Bølgerne.

„Vend om! Vend om!" skreg jeg og greb fat paa Roerpinden. Fisteren stubbede mig til Side med et kraftigt Stød.

„For Guds Skyld, vær rolig," sagde han, „det kan ikke lade sig gjøre. Vi ere tæt ved Restrup Grunde og vilde kuldseile, saa stærkt Jollen er ladet. Vi kunde maaskee have frelst de Andre med, men nu er det forsilde."

Der lagde sig ligesom en knugende Haand om mit Hjerte, og jeg sank tilbage paa Tosten, medens min Kone grædende slyngede sine Arme om mig. Atter foer et knitrende Lyn ud fra det mørke Skybjerg over vort Hoved og oplyste vore blege Ansigter. Jeg vendte Blikket hen imod det Sted, hvor Ulykken var skeet; Baaden var forsvunden. Vi raabte og skreg efter de andre Baade, men de vare saa langt forude, at Ingen hørte os.

Jeg vil ikke opholde mig ved de Forbandelser, der regnede ned over Kaptainen, som ved sin Feighed havde forvoldt Ulykken, eller ved den Forfærdelse, vort Budskab opvakte hos det øvrige Selskab, da vi endelig naaede i Land. En stor Robaad blev øieblikkelig bemandet, og vi begav os strax tilbage til Stedet, hvor Baaden var sunken. Kancelliraad Brondum var iblandt dem, der fulgte med.

„Jeg tør ikke paastaae, at han har kunnet svømme i Land med den stakkels Pige, hvem han visselig ikke har forladt," sagde han med et ængsteligt Haab, som han gjerne vilde have opmuntret, „men jeg troer ikke, at det er umuligt."

„En stærk Mand kunde maaskee gjøre det," svarede Fisteren.

(Fortsættes.)

Gaade.

Man har en Figur,
Ret en underlig en,
Som, manglende Fødder,
Bestaaer kun af Been.
Den kan ikke gaae,
Men blot løbe afsted,
Dog dertil vi Andre
Maae nok være med.
Og heller ei Noget
Formaaer den at see,
Skjøndt Øine den eier,
Ja, syv Gange tre.
Den giver og tager
Med lunefuld Magt,
Kan drille, skjøndt aldrig
Et Ord den har sagt.

Opløsning af Gaaden i Nr. 1:

Sløve — Løve — øve — Ve!

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn, Caroline i Frederiksberg Allee, P. F.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (18 Ark).

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 19. Ark.

Skandinavisk Folkemagazin
begyndte med 1875 sin 25de Aargang.
Prisen er
for Kvartals-Abonnenter: 1 Krone 20 Øre.
for Uge-Abonnenter: 10 Øre pr. Nr.

☞ Subskriptionen paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à 10 Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag

Othello og Desdemona.

(Efter et Maleri af afdöde Professor Köhler i Düsseldorf.)

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 17de Januar. Nr. 3.

Indhold: Moren af Venedig (med Lithografi). — Kun eet Aar (Fortsættelse). — Karl Rostgaard (Fortsættelse). — Et Specimen. — Stavelsegaade.

Moren af Venedig.

(Novelle af Giraldi Cinthio.)

Som Text til vort Billede idag, der gjengiver Scenen af Shakespeares „Othello", hvor Moren, forblindet af den mest rasende Skinsyge, dræber sin Hustru, den elskelig rene og uskyldige Desdemona, hidsættes her den lille Novelle, som har givet den berømte engelske Digter, der, som bekjendt, ofte søgte sine Sujetter i italienske Fortællinger, Ideen til hans ovennævnte Tragedie „Othello eller Moren af Venedig."

* * *

For mange Tider siden levede der i Venedig en tapper Mor, hvis stridbare Arm, store Klogskab og sjeldne Aandsnærværelse i Krigssager havde gjort ham meget anseet blandt de fornemme Herrer i hiin Stat, der altid, hvor det gjaldt at belønne Fortjenesten, har overgaaet alle andre Republiker i Verden. Nu hændte det sig, at en dydig Dame af vidunderlig Skjønhed, kaldet Desdemona, følte sig tiltrukken af Morens glimrende Egenskaber og forelskede sig i ham, der ligeledes var bleven besejret af Damens Deilighed og ædle Sindelag. Kjærligheden bragte det saavidt, at de ægtede hinanden, skjønt Damens Forældre havde villet bortgive hendes Haand til en anden Mand; og saa længe de boede i Venedig, levede de ogsaa sammen i stor Fryd og Endrægtighed.

Imidlertid skete det, at de Krigsfolk, som Senatet i Venedig holdt paa Cypern, skulde afløses, og at Moren blev udnævnt til Anfører for den Hær, der i Stedet for skulde sendes til Øen. Ihvorvel Moren var særdeles tilfreds med den Ære, der saaledes vistes ham, saa forringedes dog hans Glæde ikke saa lidet ved Tanken om de Besværligheder, der vare forbundne med en saa lang Reise, og som han frygtede for vilde trætte hans Hustru altfor meget. Men Desdemona, der ikke kjendte nogen større Lykke i Verden end at være sammen med sin Ægtefælle, og som desuden var overordentlig glad over det Bevis paa Agtelse, som den vise og mægtige Republik havde givet hendes Mand, kunde neppe oppebie den Stund, da hun skulde ledsage ham og hans Folk paa Reisen til det Sted, hvor der ventede ham en saa hæderlig Tillidspost, og det bedrøvede hende derfor dybt at see Moren nedstemt og fuld af Bekymring. Da hun ikke vidste, hvad Grunden kunde være dertil, sagde hun en Dag ved Bordet til ham: „Hvor kan det være, Øyrebareste, at I er saa sørgmodig, siden Staten har overdraget Eder et saa ærefuldt Hverv?" — „Det er Kjærligheden til Dig, Desdemona," svarede Moren, „som formindsker min Glæde over den Ære, der er vilst mig; thi jeg har kun at vælge imellem to Ting: enten maa jeg udsætte Dig for alle en Søreises Farer, eller ogsaa maa jeg lade Dig blive tilbage i Venedig for at skaane Dig for Ubehageligheder ne derved. Det Første gjør jeg høist ugjerne, da alene Tanken om alle de Besværligheder, som Du vil komme til at udstaae, og alle de Gjenvordigheder, der kunne møde os, forvolder mig den dybeste Kummer. Og hvad det Andet angaaer, at lade Dig blive tilbage her, da vilde det blive mig selv en utaalelig Kval; thi naar jeg skilles fra Dig, skiller jeg mig fra mit Liv."

„Ak, min Gemal," udbrød Desdemona, „hvor kan I faae saadanne Tanker? Hvor kan Sligt volde Eder Uro? Jeg vilde følge Eder, hvorhen det skulde være, selv om jeg skulde gaae igjennem Ild, hvor langt mere da ikke over Vandet paa et sikkert og bekvemt Skib ved Eders Side; og om der endog forestaaer os nogle Farer og Besværligheder, vil jeg dog gjerne dele dem med Eder, hellere end jeg skulde troe mig mindre elsket af Eder, hvis I lod mig blive tilbage alene i Venedig. Bered Eder derfor kun med et saa glad Sind, som det sømmer sig Eders nye Værdighed og Rang, til den forestaaende Reise."

Henrykt af Glæde over disse Ord slyngede Moren sine Arme om sin Ægtefælles Hals og sagde, idet han kyssede hende omt: „Gud bevare Dig længe i din Kjærlighed, min dyrebare Viv." Derpaa bragte han sine Sager i Orden, gik ombord med sin Gemalinde og sine Krigsmænd, og ankom snart efter en kort og heldig Seilads til Cypern.

I Morens Følge befandt sig en Fændrik, der rigtignok havde et smukt Udseende, men alligevel var det ondskabsfuldeste Menneske af Verden. Moren,

der ikke havde nogen Anelse om hans Slethed, holdt meget af ham; thi under det glatte Ydre og med fagre Talemaader forstod han saa godt at skjule sit Hjertes gemene Tænkemaade, at Enhver maatte antage ham for en Achilles eller Hektor. Denne lave og nedrige Person havde ligeledes taget sin Kone, en smuk og ærbar Kvinde, der havde Morens Gemalinde inderlig kjær, og som tilbragte Størstedelen af Dagen hos hende, med til Cypern. Endvidere var der i Morens Følge en Høvedsmand, som han satte megen Pris paa, og som derfor ofstere kom i hans Huus og spiste sammen med ham og hans Gemalinde. Desdemona, der vidste, hvilket Værd hendes Ægtefælle tillagde ham, gav ham mange Beviser paa Bevaagenhed, hvorover Moren syntes at være særdeles fornøiet.

Uden at bryde sig det Ringeste om den Troskab, han skyldte sin Hustru, eller om det Venskab og de Forpligtelser, der knyttede ham til Moren, forelskede den skammelige Fændrik sig saa heftig i Desdemona, at han kun havde Tanke for, hvorledes han skulde vinde hendes Gjenkjærlighed; dog vovede han ikke at fremføre sine forbryderiske Ønsker høilydt, da han var bange for, at Moren, hvis han erfarede Noget derom, hurtigst mulig vilde dræbe ham. Paa mangfoldige Maader søgte han derfor i al Hemmelighed at lade hende forstaae, hvor høit han elskede hende; men Alt, hvad han gjorde for at vække hendes Tilbøielighed, hjalp Intet. Han bildte sig nu ind, at det var fordi hun var forelsket i Høvedsmanden, og pønsede af den Grund Dag og Nat paa at skaffe denne af Veien. Og ikke Nok hermed: hans brændende Attraa til Desdemona forvandlede sig til det bitreste Had, saa at han opbød hele sin Skarpsindighed for at finde et Middel, hvorved han ikke blot kunde berøve Høvedsmanden, men ogsaa Moren Besiddelsen af Desdemona.

Efter at have lagt mangfoldige Planer til allehaande Skurkestreger, besluttede han endelig at anklage hende hos Moren for Utroskab og at betegne Høvedsmanden som hendes Forfører. Da han imidlertid godt vidste, at Moren nærede den ømmeste Kjærlighed til Desdemona og et sandt Venskab for Høvedsmanden, indsaae han fuldtvel Umuligheden af at faae ham til at troe noget Ondt om Nogen af dem, hvis han ikke vilde anvende den fineste List for at føre ham bag Lyset. Han fattede derfor den Beslutning, at afvente Tid og Leilighed, til han kunde sætte sit skjændige Foretagende i Værk.

Det varede ikke længe, før Moren nødsagedes til at afsætte Høvedsmanden fra den ham betroede Post, fordi han paa Vagt havde draget Kaarden mod en Soldat og saaret denne. Desdemona, hvem dette gjorde meget ondt, forsøgte ofte at bringe en Forsoning i Stand imellem Høvedsmanden og hendes Ægtefælle. Ved en saadan Anledning ytrede Moren til den forræderiske Fændrik, at hans Gemalinde vedblev at bede saa indtrængende for Høvedsmanden, at han frygtede for, han omsider maatte give efter og indsætte ham paa hans gamle Plads. Disse Ord syntes Skurken at være en god Anledning til at udføre den udtænkte trædske Plan, og han sagde derfor: „Desdemona har maaskee Aarsag til gjerne at see det."

„Hvad skulde det være for en Aarsag?" spurgte Moren.

„Jeg vil nødig stifte Splid mellem Mand og Hustru," svarede Fændriken; „men I behøver jo blot at lukke Øinene op for selv at bemærke det."

Videre vilde han ikke gaae, hvor meget end Moren trængte ind paa ham og bad ham forklare sig nærmere; men hans Ord lode en skarp Braad blive tilbage i hans Bryst, saa at han blev ganske tungsindig og ikke tænkte paa Andet, end hvad Fændriken dog kunde have ment med sine Hentydninger. Da derfor hans Gemalinde en Dag paany gjorde Forsøg paa at mildne hans Vrede mod Høvedsmanden, idet hun bad ham ikke at forglemme hans troe Tjeneste og deres lange Venskab for en saa ringe Forseelses Skyld, tilmed da Høvedsmanden og den saarede Soldat vare blevne forsonede, saa kom Moren i det heftigste Raseri og raabte: „Det er dog paafaldende, Desdemona, at Du kan tage saa megen Deel i Høvedsmandens Skjæbne. Han er jo dog hverken din Broder eller din Slægtning, saa at han behøver at ligge Dig saa meget paa Hjerte."

Rolig og blidt svarede hun: „I fortørnes dog ikke derfor paa mig; jeg har ingen anden Grund til at tage ham i Forsvar, end at det gjør mig ondt, at I har berøvet Eder selv en saa dyrebar Ven, som Høvedsmanden efter Eders eget Sigende altid har været Eder; den Forseelse, han har begaaet, er dog ikke saa alvorlig, at I behøvede at være saa længe vred paa ham for den. Men I Morer ere saa hidsige, at enhver Ubetydelighed bringer Eder i Hævnraseri."

Endnu mere forbitret over disse Ord, svarede Moren: „Ja, det vil maaskee Mangen komme til at erfare, som aldrig har tænkt derpaa; thi de Fornærmelser, man tilføier mig, vil jeg hævne, indtil jeg er mættet med Hævn."

Ved disse Ord forskrækkedes Desdemona heftig, og da hun saae sin Ægtefælle imod al Sædvane saa opbragt, sagde hun ydmygt: „Jeg har kun i den bedste Hensigt talt med Eder om dette Anliggende; men for ikke ofstere at fortørne Eder, skal jeg aldrig mere ytre et Ord derom."

(Fortsættes.)

Kun eet Aar.

(Fortsættelse.)

Det var næsten bleven Midnat, da en Pige meldte, at Miss Kyriels Værelse var istand til at modtage hende. Altsaa trak Miss Kyriel sig tilbage, men hun havde heller ikke ladet Tiden ubenyttet. Hun havde ikke mistet sit Hjerte; thi nu var hun klogere og ældre end da hun som syttenaarig Pige var saa taabelig at give det bort — men hvorfor ikke prøve sine Kræfter paa denne unge Mand, som maaskee aldrig før var bleven hørdet i Øinenes Ildprøve?

Phillis! Phillis! Mænd ere et farligt Legetøi at spøge med.

Hun havde den Aften været munter, vindende og glimrende, som hun kunde være, naar hun vilde, og længe efter at hun var gaaet op paa sit Værelse, sad Thyrle med sin Cigar og tænkte — som han

tænkte mangen, mangen Aften efter denne — at hans Liv for Fremtiden dog maatte blive lysere. Hun havde berørt en Streng i hans Indre, som længe havde været taus, men nu gav den Lyd, hun just havde tilsigtet; thi han tænkte: at have denne unge Pige — hvor stolt og ligegyldig hun end kunde være mod Andre — saadan som hun havde siddet ved hans Arme i Aften, elskende og tilhørende ham, vilde være den største Lykke han kunde tænke sig.

Men han vidste uheldigviis ikke hvor mange Mænd, der tidligere end han, havde tænkt det samme.

Endelig reiste han sig, stillede sig foran Speilet og betragtede sig selv.

„Taabe!" sagde han til sig selv, „hvor kan Du troe, at en Pige, som hun, vil skjænke et saa grimt Fjæs, som Dit, en Tanke? Gud veed, det er ikke ofte, jeg betragter det, thi for at sige Sandheden, jo mindre jeg seer af det, jo bedre synes jeg om det."

Han stillede sig med Ryggen til Kaminen og betragtede sine Been.

„De ere gode nok," lød hans Dom, „og Ingen har nogensinde sagt Andet, men ikke ret Fruentimmer af halvtreds, veed om en Mands Been ere veldannede, eller om han er hjulbenet eller kalveknæet. Mon jeg skulde kunne faae hende til at ægte mig for mine Penges Skyld? Nok muligt. Jeg kjender hende jo ikke, jeg veed ikke, hvad hun fører i sit Skjold, og det er en stor Risiko man løber, saadan at træde ind i Ægtestanden. Det er maaskee det fornuftigste, at jeg holder mig udenfor Ægtemandslauget. Jeg har det jo paa en vis Maade meget godt nu."

Han aabnede en Medaillon, som var fastgjort til hans Uhrkjæde og betragtede det lille Billede deri i nogle Minuter.

„Forskjellig fra Dig," sagde han og lukkede den, „hun har ikke saadanne klare, rolige, sanddru Øine som Øine, Eley. Det er nok bedst, at jeg bliver den jeg er."

Femte Kapitel.

Vinden havde lagt sig henad Morgenstunden, men Sneen vedblev at falde endnu, om muligt tættere.

Phillis kom ned til Frokosten i sine egne Klæder. Hun fandt Mr. Thyrle staaende ved den luende Kaminild. En lille, ældre Dame med haarde, furede Træk, skarpe Øine og Hænder, som i tidligere Dage havde kjendt andet Arbeide end at skjænke The, sad for Enden af Bordet med den snurrende Maskine foran sig.

Thyrle gik hende imøde, gav hende Haanden og spurgte, hvorledes hun befandt sig, om hun havde sovet godt ꝛc., og derefter sagde han:

„Det er min Tante Miss Mason."

Miss Mason reiste sig og besvarede Miss Kyriels gratiøse Hilsen med et lille, keitet Buk.

„Kom saa, Archer," udbrød den gamle Dame, „Frokosten har været færdig over en halv Time. Sæt Dem ned, Miss Kyriel."

Phillis tog den Stol, Mr. Thyrle bød hende, og begyndte at gjøre Undskyldninger for, at hun var kommen saa sildig ned.

„Sildig, siger De?" gjentog Miss Mason i en opbragt Tone. „Det var ikke Dem, jeg mente, men ham. Sildig? — Idag ere vi tvertimod tidligt oppe, og det maa vi takke Dem for. Jeg kan bestemme hvad Spisetid jeg vil, saa kommer han dog aldrig ned i rette Tid. Dobbelt Arbeide, dobbelt Afvaskning. Han mangler Opdragelse, mener jeg. Igaar lovede han at være tilbage og spise sammen med mig Klokken sex. Gud skal vide, hvad Tid han kom hjem — Klokken var nok elleve, har man fortalt mig. Og saa bilder han sig ind, at han har Opdragelse og pænt Væsen."

Da Miss Kyriel følte, at Mr. Thyrle holdt Øie med hende, søgte hun at beherske sit Ansigt; hun holdt Blikket ufravendt fæstet paa den Talendes Ansigt og navnlig paa en rød Blomst, som prydede Miss Masons Kappe.

„Vi foer vild i Aftes i det rædsomme Veir," henkastede hun som en Bemærkning, der kunde tjene til Forklaring.

„Foer vild," gjentog Miss Mason med Foragt, som om det var den usleste Undskyldning, der kunde tænkes. „Hvorfor tog han hjemme fra?" Hvad har han og hans Lige at gjøre med Jagt og Løben grassat? Det er at spilde Tid og Penge. Hvorfor har han ikke en Forretning at passe, som hans Fader før ham?"

„Vær saa god, Tante, at skjænke mig en Kop Kaffe," afbrød Thyrle hendes Tales Strøm med en vel høflig, men iskold Tone.

Et Blik paa hans Ansigt viste Phillis, hvad der var i ham, naar han blev opbragt. Han rynkede Brynene, bed Tænderne sammen, og i hans Øine lynede Vreden. Ogsaa Miss Mason følte det og holdt sig i nogen Tid taus.

„Han synes at være Herre i sit Huus," tænkte Phillis, og begyndte at tale om deres Farter den foregaaende Dag, medens han erklærede hende, at hun var sneet inde idetmindste til næste Dag, thi Folk arbeidede med at kaste en Vei, som maaskee et Bud til Fods kunde passere, hvis hun vilde sende et Par Ord til sin Familie.

„Jeg haaber da, at Deres Familie ikke har været urolig over Deres Udeblivelse?" sagde han.

„Det har den vist ikke, thi jeg vender ofte tilbage med Roser eller Asksleis, naar Jagten har varet længe eller Veiret har været slet. De har flere Nabofamilier her end vi have paa vor Side — kun Martins og Graingers. Kjender De Noget til dem?" tilføiede hun, da hun bemærkede, at han kastede et hurtigt Blik paa hende, da hun nævnede det sidste Navn.

„Grainger!" udbrød Miss Mason skarpt. „Guds Død! Vi kjende rigtignok Hasson Grainger, og meget bedre havde det været for Archer —"

„Tante Tibby," afbrød Thyrle hende høfligt, men koldt, og med et umiskjendeligt Tegn af Smerte, for ikke at sige Pine, paa sit Ansigt, „Du vil vist have et Stykke Kylling endnu — det pleier Du jo at holde af — vær saa god. Kjender De Familien Rose nærmere, Miss Kyriel?"

„Meget godt. Det er en meget elskværdig Familie, som De vist vil finde behagelige Naboer i," og hun tænkte paa, medens hun talte, om hun kunde faae Sir George til at gjøre en Visit hos Mr. Thyrle, da hun erindrede, at Sir George havde ytret, at det var bedst at lade de Fremmede passe sig selv. „Jeg har engang boet hos dem tre Maa-

neder i London — det var det Aar jeg gjorde min Indtrædelse i Verden."

Den eneste Maade, hvorpaa Miss Mason viste sin Gjæstfrihed imod Miss Kyriel, hvem hun syntes at betragte med en vis Mistillid, var at presse hende til at spise og drikke mere end to Mænd havde nok af, og navnlig til at ende Maaltidet med en sød Tærte.

„Ja, De er ikke vant til den Frokost, vi bruge hos os i de nordlige Grevskaber," sagde Thyrle, „vi ende altid med Honning og andre søde Sager."

„De lader dog ikke til selv hverken at følge nordengelsk eller sydengelsk Skik," sagde Phillis leende, da hun havde bemærket, at han kun nød Biscuits og et Glas Rødvin.

„Jeg har levet saa meget udenfor England i de sidste Aar," bemærkede Thyrle undskyldende.

„Han veed ikke, hvad Skik og Brug er," sagde Tanten, „han med sine franske Vine og saadan noget Pjatteri."

For at lede Talen paa noget Andet, fortalte Thyrle, at han havde ladet hendes Hest hente og at den rimeligvis efter nogle Dages Hvile atter vilde blive fuldkommen rask. Dette gav Anledning til, at Phillis med Galocher paa Fødderne og et Shawl over Hovedet aflagde et Besøg i Stalden, hvor den stakkels Dickie blev kjærtegnet, John Peel klappet og Ponyen Joe, der kunde give Haanden og ryge en Pibe, blev beundret.

„Vil De komme med ind her?" spurgte Thyrle, da de paa Veien fra Stalden gik forbi Indgangen til Drivhusene. Hun gik med ind, og da han lukkede Døren blev hans Uhrkjæde hængende i Dørgrebet, hvorved en svær Guldkapsel blev revet løs og faldt paa Jorden. Thyrle bemærkede det ikke, men hun bukkede sig og tog den op.

„Hvad giver De mig for det, jeg har i Haanden?" sagde hun leende.

Han vendte sig om, saae hvad hun holdt frem, følte hurtigt efter Kjæden og mærkede, at Kapslen var borte.

„Alt hvad De kan forlange. Det er en Ting, jeg har havt længe, og jeg kan ikke nokſom takke Dem for at De fandt den."

Hun rakte ham den.

„De forlanger ingen Findeløn?" sagde han med et Blik, der tydelig viste, at han var villig til at staae ved sit Ord.

„Ikke i dette Øieblik," svarede hun rødmende.

Hun havde ikke Mod til at forlange.

„Men saa en anden Gang. Jeg vilde hellere have tabt alt Andet end just denne Kapsel. Hvorfor vil De ikke forlange Noget nu?"

„Jeg skal nok huske det ved en anden Leilighed."

Der blev nu ikke talt mere derom. Han samlede nogle af de smukkeste Blomster til hende og førte hende ind i Billardværelset, hvor de legede med Ballerne.

„Den bedste Billardspiller, jeg har seet, er Mr. Hasſon Grainger," sagde Phillis, som aldeles tilfældigt, men hendes Øine betragtede Mr. Thyrle, og hun saae et mørkt Udtryk fare over hans Ansigt, da hun nævnede Hasſon Graingers Navn.

„Saa — spiller han saa godt?"

„Jeg troede De kjendte ham?" vedblev den ubarmhjertige Phillis.

„Engang kjendte jeg en Mr. Hasſon Grainger, og da det just ikke er et almindeligt Navn, maa det vel være den samme Person."

„Han var en god Ven af mig — af min Familie, mener jeg. Finder De ikke, han er meget smuk?"

„Jo, det gjorde jeg. Men De er jo slet ikke opmærksom paa, hvorledes De spiller."

At Mr. Thyrle havde kjendt Mr. Grainger, som havde havt saa stor Indflydelse paa de sidste Aar af hendes Liv; at han ikke holdt af at høre hans Navn nævne; at hans Tone udtrykte aabenbar Uvillie og Mishag til Trods for hendes Ytring, at Grainger var en god Ven af hende — dette gav Mr. Thyrle en vis Tiltrækning for hende paa en Maade, som hun ikke rigtig vilde tilstaae for sig selv, skjønt hun dog maaskee nok kunde have forklaret sig Grunden.

„Kunde De ikke godt lide Mr. Granger? Han blev anseet for en meget velopdragen og behagelig Person."

Det var vistnok hendes Mening, at faae Thyrle til at udtale sig og derved kaste mere Lys over Forholdene; men deri blev hun skuffet, thi han svarede ganske roligt, skjønt hendes skarpe Øie bemærkede, at hans Læber dirrede lidt, da han svarede:

„Det er længere Tid siden jeg traf sammen med Mr. Grainger, og paa Grund af særegne Omstændigheder er det ganske vist, at hvis han og jeg skulde mødes igjen, saa forny vi ikke Bekjendtskabet."

„Har De da været gode Venner og ere blevne Uvenner?"

Thyrle, der stod og kridtede sin Queu, saae op paa hende med et Smil — men det var just ikke et glad Smil.

„De er saa nogenlunde kommen paa Spor efter Sandheden, Miss Kyriel; men hvis De ikke har Noget derimod, lader os saa lade Mr. Hasſon Grainger seile sin egen Sø."

Phillis blev jo nok herved bragt til Taushed, men hun grublede og undrede sig om muligt endnu mere end før.

Henad Mørkningen sad Miss Kyriel ved Pianoet og sang, medens Miss Mason var blidt indslumret.

Thyrle kom ind i Værelset og Phillis reiste sig fra Pianoet.

„Lad mig ikke forstyrre Dem," bad han, „men syng hellere et Par af mine Yndlingssange for mig."

Hun gjorde det villigt, og da de vare færdige, spurgte han hende, om hun ikke havde Lyst til at see hans Bibliothek, hvor han desuden havde store Mapper med Fotografier fra alle Verdens Lande.

Hun sagde ja, og da de vare ude af Stuen aabnede Miss Mason Øinene temmelig hurtigt og mumlede:

„Hun har sine Garn ude efter ham allerede — men vent lidt, min Tøs — vi ere gamle Fugle her og lade os ikke fange med saadan Lokkemad — desuden falder Du ikke i min Smag. Fy dog! — Jeg skal nok sørge for, at Du ikke kommer her saadan og bliver Frue paa Gaarden og tager Kommandoen fra mig."

„De maa jo have reist al Verden rundt," bemærkede Phillis, da han havde vist hende Fotografier fra alle Verdensdele.

„Jeg holder meget af at reise."

„Det kan jeg godt forstaae; men naar man ikke

reiser i bestemte Øiemed, saa spilder man sin Tid paa disse uhyre Afstande."

Thyrle smilede bittert og sagde:

„Maaskee Miss Kyriel vil være saa venlig at udpege mig en Maade, hvorpaa jeg med mere Nytte kan anvende min kostbare Tid."

Forskjellige Svar laa hende paa Tungen, men hun nøiedes med at svare i en spøgende Tone:

„At reise bort før Jagttiden er forbi, naar man har John Peel og flere udmærkede Jagtheste, er jo dog en aldeles affindig Idee."

„Jeg tænker først at reise i næste Maaned."

„Hvorhen gjælder saa Reisen?"

„Til Rusland."

„De maa i ethvert Tilfælde ikke reise før Ballet har været paa Hornsley. Sir George Rose giver altid et glimrende Bal, naar Jagtsæsonen er forbi. Det maa De virkelig afvente — jeg haaber, at vi maa sees der."

Den Mand maatte være af Steen, som kunde modstaae saamegen Imødekommen fra Phillis Kyriel — ikke at tale om Tonen og det lille Blik, som ledsagede Ordene — og Thyrle hørte paa ingen Maade til den Slags Mænd.

„Det er en meget venlig Tanke af Dem, men De synes ganske at glemme den Mulighed, at Sir George Rose ikke bryder sig om at have mig som Gjæst hos sig."

Den mandige Ro, hvormed Thyrle allerede et Par Gange havde mindet Phillis om hans Stilling med Hensyn til Omgang med Egnens fornemmere Familier, havde gjort et større Indtryk paa hende end hun egentlig vilde være ved.

„Sir George Rose vil visselig blive glad ved at gjøre Deres Bekjendtskab. Hvorledes kan De falde paa saadanne absurde Ideer? De vil ganske vist faae en Inddydelse, og jeg vil blive meget vred, dersom De ikke gaaer derhen."

„Ja, saa maa jeg jo absolut gaae — altid forudsat, at jeg bliver indbuden. Og hvilken Belønning faaer jeg saa, hvis jeg gaaer?"

„Belønning?" gjentog Phillis, som ikke ret forstod, hvad han mente. „Enhver Pligtopfyldelse har Lønnen i sig selv."

„Hvad mener De om et Par Dandse? Er det for stort et Forlangende? — Der er jo, som De selv ved, en Mulighed for, at jeg slet ikke kommer derhen."

Phillis rødmede og tøvede lidt, inden hun svarede. Kunde denne Minearbeiders Søn ogsaa dandse? Hvordan vilde hun tage sig ud ved Siden af ham? — Dog et Blik paa ham beroligede hende og hun svarede: „Det skal være mig en Fornøielse at dandse med Dem."

„Lad os saa, hvis De synes, strax blive enige om den første Vals og den første Galoppade."

„De er temmelig dristig, Sir," tænkte Skjønheden, men hun indrømmede hans Forlangende.

„Sneen begynder at to," bemærkede Thyrle, seende ud i den mørke Eftermiddag, „og Vinden har vendt sig."

Ganske rigtig; for næste Morgen strømmede Regnen ned, og ved Dagbrud var Sneen for det meste borte og Veiene farbare, om end fulde af Dynd og Mudder.

Sjette Kapitel.

„Jeg er bange for, at have gjort Dem altfor stor Uleilighed," sagde Miss Kyriel efter Frokosten til sin Vert, „og nu maa jeg ovenikjøbet bede Dem sørge for at skaffe mig hjem."

„Jeg har aldrig kunnet udstaae Tøveir," lød Svaret, „og idag hader jeg det."

„De har vel følt Dem forpligtet til en saadan søgt Bemærkning, og da De nu saa smukt har klaret den, saa vil De maaskee være saa god at svare paa min Bøn."

„Alt, hvad jeg har, er til Miss Kyriels Tjeneste. For Øieblikket har jeg her en Brougham, en Phaëton og en Dogcart. I hvilket af disse Kjøretøier ønsker De at blive bragt hjem?"

„De tror ikke, at Dickie kan bære mig hjem?"

„Jeg mener, at Dickie gjør meget klogere i at lade mig nyde hans Selskab nogle faa Dage længere. Men John Peel staaer til Deres Tjeneste, hvis De foretrækker at ride."

Dette Tilbud blev modtaget, og det blev bestemt, at hun skulde tage afsted strax efter Middagstid.

Phillis hørte Mr. Thyrle give de fornødne Ordrer angaaende Hesten og Ridesnegten, og følte sig noget stødt over, at han ikke gjorde Tegn til, selv at ville følge hende. Hun var et forvænt Barn, der var vant til megen Opmærksomhed.

Faa Øieblikke senere sagde han dog:

„Miss Kyriel, da jeg ikke rigtig veed — om De synes om at jeg ledsager Dem — saa . . . ."

„Gjør Dem blot ingen unødvendig Uleilighed for min Skyld," svarede Phillis, men fortrød de stødende Ord i samme Øieblik, de vare udtalte.

Han svarede blot „Tak!" og Phillis blev derfor meget behageligt overrasket, da han strax efter mødte i Ridedragt.

(Fortsættes.)

Karl Rostgaard.

(Fortsættelse.)

„Karl Rostgaard var en stærk Mand," vedblev Kancelliraaden og lod Lygtens Skin fare hen over vore Ansigter, som for at læse sit Haab gjenspeilet der. Han mødte imidlertid kun blege, bekymrede Aasyn og vendte med et Blik Hovedet bort.

Kort efter naaede vi til Stedet og vort sørgelige Arbeide med Baadshagerne tog sin Begyndelse. Himlen var bleven klarere og Vinden kom ikke længer farende i Stød; det blæste regelmæssigt og ikke meget stærkt.

Da foer jeg med Et sammen af glad Skræk og greb Brøndum i Armen.

„Hallo, hallo!" lød det ovre fra Strandbredden.

„Gud være lovet, det er Rostgaards Stemme!" raabte Brøndum. „Hallo! Alt vel! Nu komme vi!"

„Alt vel! Alt vel!" lød det tilbage til os, og vi hilste Raabet med et jublende Hurra. Vi roede, som om vi vare desperate, og Baaden løb snart op paa Bredden, hvor Karl stod ved Siden af Augusta

Bang, der udmattet og kuldegysende sad i Græsset. Hurtig blev hun indpakket i de varme Shawler, som Damerne havde givet os med, og Karl bar hende ud i Baaden, hvor hun sad med sit Hoved ved hans Bryst, medens vi i fuld Fart roede tilbage.

„For at undgaae Misforstaaelse," sagde Karl paa Hjemturen, og det var det Eneste, han talte, „vil jeg underrette Dem om, at Frøken Bang er min Forlovede."

Det begeistrede Hurra, der fulgte paa denne Erklæring, blev kun overgaaet af det, som modtog os, da vi lagde til Land ved Broen, hvor den største Deel af Selskabet endnu ventede paa os i ængstelig Spænding. Min Kone var kommen tilbage med en Vogn, hvori Augusta og Karl i en Hast bleve pakkede ind, derpaa gik det i flyvende Fart afsted til vort Hjem.

En halv Time efter sad Karl og jeg sammen i mit Kontor ved en Pibe Tobak og et Glas glohed Toddy, der skulde forebygge de videre Følger af det uforudsete Bad, der saa let kunde have faaet en sørgelig Slutning. Augusta var bragt til Sengs i vort Gjæsteværelse, og min Kone, der havde bragt en stærk Duft af Hyldeblomster og Kamferdraaber ind med sig i Kontoret, da hun kom med Toddyen, holdt hende med Selskab. Karl var bleven forsynet med tørt Tøi fra min Garderobe og sad nu i min Slobrok, røg sin Pibe og nippede til den hede Drik med et Velbehag, der var meget naturlig efter de udstandne Gjenvordigheder.

„Jeg vil ikke negte, at det var et skrækkeligt Øieblik," sagde han og saae eftertænksomt frem for sig, „da Baaden foer bort fra os og forsvandt i Mørket. Jeg var i Begreb med at opgive alt Haab om Livet, men det varede kun et Øieblik, i det næste blev jeg atter vakt til Live og Kraft ved et Suk fra Augusta. O, naar jeg tænker paa," sagde Karl med fugtigt glindsende Øine, „hvor opofrende og heltemodig den kjære Pige viste sig, da bliver mit Hjerte fuldt, som da jeg stod med hende ude paa Søen med Armen om hendes Liv, medens jeg følte Baaden synke dybere og dybere under mine Fødder. Hun skjælvede som Duen, der seer Høgen komme, det gjorde hun, ellers havde hun ikke været en Kvinde; men hun blev sig selv og sit Hjertes ophøiede Følelser tro; det gjorde hun — ja, visselig, det gjorde hun."

Karl slog sig et Par Gange paa Knæet og borttørrede i Smug en Taare, der hang i hans Øienhaar.

„‚Frels Dig, Karl,' sagde hun, og det var den første Gang, hun sagde ‚Du' til mig og kaldte mig ‚Karl'. ‚Frels Dig, og Gud velsigne Dig! Giv slip paa mig og lad os skilles.'

„‚Aldrig i Evighed,' svarede jeg og løftede hende op i mine Arme, ‚et Liv uden Dig vil jeg ikke eie.'

„Et Øieblik efter vaklede Baaden under os, og jeg kastede mig ud fra den, holdende hende i mine Arme. Rundt om os var der mørkt, Landet kunde jeg ikke skimte, men jeg kjendte Retningen, jeg skulde tage, for at naae den nærmeste Bred, og jeg fik fat paa to Stjerner i Nord, som gjorde mig samme Nytte som et Kompas. Augusta hvilede stille over mit Bryst, uden at holde fast ved mig, havde jeg ikke holdt hende omslynget med den ene Arm, vilde hun være sunken ned i den mørke Afgrund; hun var altfor bange, til at hun skulde hindre mig. Der flammede et Lyn over vort Hoved, det viste mig hendes blege, rolige Ansigt, der var vendt op imod Himlen."

Karl slog sig atter paa Knæet og saae frem for sig, som om han atter saae det samme Syn.

„Der var en Stund," vedblev han, „da jeg følte en Bjørnekraft i mine Muskler og en Forvisning om vor Frelse, der gjorde mig rolig og tillidsfuld, men der kom ogsaa en Stund, da min Kraft var borte, og det var, som om min Arm var lammet. Jeg flød et Øieblik stille paa Vandet med gispende Bryst, og følte mit Hjerte trække sig smertefuldt sammen, eftersom Haabet og Kraften forlod mig, Augusta misforstod min Ubevægelighed, hun tog min Haand og førte den til sine Læber, derpaa viklede hun sig sagte ud af min Arm og gled ned i Bølgerne."

Karls Stemme skjælvede, og han lagde stille sin Pibe bort.

„Hun var neppe forsvunden," tog han igjen til Orde, „før jeg gik til Bunds; jeg følte min Kraft vende tifold tilbage. Gud være lovet, jeg fandt hende strax. Vi kom igjen op paa Overfladen og mine to Stjerner blinkede atter forhaabningsfuldt ned til mig.

„‚Jeg vil ikke leve uden Dig,' sagde jeg til hende, ‚det sværger jeg Dig til.'

„‚Jeg skal ikke gjøre det mere,' svarede hun, og Kampen for Livet begyndte paany. Da jeg igjen hvilede udmattet og gispende, og langsomt sank dybere og dybere, fandt jeg Bund under mine Fødder. Gud være lovet, vi vare reddede."

Vi sad en Stund i Taushed og Karl vendte sig bort fra mig, for at skjule sin Bevægelse.

„Ja, Gud være lovet, at det gik, som det gik," sagde jeg. „Mit Blod koger, hver Gang jeg tænker paa den Usling, hvis vanvittige Feighed var Skyld i det Hele."

„Hans Gjerning vil nok straffe sig selv," svarede Karl roligt. „Ethvert Menneske, der har Hjerte i Livet, vil skjænke ham sin Foragt. Var jeg kommen op i Baaden, efter at han havde kastet Aaren overbord, havde jeg kastet ham selv bagefter. Paa Ære, det havde jeg! Nei, det er godt, som det er."

„I hvert Fald bør Augusta ikke vende tilbage til hans Huus," udbrød jeg. „Vort Hjem staaer hende aabent, saalænge hun vil blive hos os, og jeg haaber, at vi vil kunne gjøre hende Opholdet hos os nogenlunde behageligt."

„Tak," sagde Karl og trykkede min Haand med Varme, „jeg modtager med Glæde Deres venlige Tilbud paa hendes Vegne. Vende tilbage! Aldrig!"

Dagen efter vor Skovtur sendte Brandkaptainen et Bud til os, der skulde underrette Augusta om, at hun øieblikkelig maatte behage at vende hjem. Karl Rostgaard afviste imidlertid Budet med en over al Beskrivelse ophøiet Foragt, og Følgen var, at Augustas faa Eiendele strax bleve os tilsendte, og hverken Kaptainen, Fruen eller Frøkenen lod sig tilsyne, for at gjøre en Undskyldning for det Passerede.

I den følgende Tid fik jeg en fast Overbevisning om, at af alle umedgjørlige Mennesker ere to Forelskede de mest umedgjørlige, naar man vil aabne deres Øine for, at det gamle Ord om „Kjærlighed og Kildevand" og om „min Lieutenant og en Hytte"

er noget komplet Galmandsſnak, der intetſteds har hjemme uden i en Daareanſtalt. Karl Roſtgaard havde ſat ſig i Hovedet, at han vilde gifte ſig til Efteraaret, og ſkjønt jeg med grændſeløs Udholdenhed foreſtillede ham, at det var en komplet Taabelighed, at gifte ſig paa de Indtægter, hans Embede indbragte, lykkedes det mig dog ikke at bringe ham til Fornuft.

„Hvorfor i al Verden blev De ikke ogſaa ved Deres Plov og Harve," ſagde jeg en Aften, da hans uforbeholdne Gaben ſagde mig, hvor trivielle mine Indvendinger ſyntes ham, „en Landmand kan dog have nogen Udſigt til at forbedre ſine Kaar, en Lærer har derimod ingen. En Lærer er fordømt til at tilbringe ſit Liv under trykkende Formuesomſtændigheder, og det høieſte, han kan opnaae, er at blive Dannebrogsmand, at ſige, hvis han er tilſtrækkelig ſeiglivet."

„En Landmand uden Formue er en Uting," ſvarede Karl, „ellers havde jeg overtaget min Faders Gaard ſom Beſtyrer, hvilket dens ny Eier tilbød mig. Skal man i ſin Livsſtilling kun intereſſere ſig for det, der ligger i den nærmeſte Omegn af Sulefadet — og det vilde være nødvendigt, hvis man vilde arbeide ſig op — da er man en Uting. En Lærer er uheldig ſtillet, det er ſandt, men han har en god Løn i ſin egen Bevidſthed om, at han gjør ſit til at løfte Barnet et Stød opad, en Tomme op over Sulefadet, og paa ſamme Tid løfter han ſig ſelv."

„Ja, det kan være godt nok," vedblev jeg, „men lad os nu en Gang holde os til Sulefadet, ſom De ſiger. Det er abſolut nødvendigt, at De forøger Deres Indtægter paa en eller anden Maade, hvis De ellers vil kunne forſvare at gifte Dem. Vil De være min Fuldmægtig?"

„Hvorledes det?"

„Ganſke ſimpelt hjælpe mig med mine Forretninger og træde i min Fuldmægtigs Sted. Han reiſer fra mig om fjorten Dage."

„Kan jeg det?" ſpurgte Karl tvivlende.

„Kan!" udbrød jeg, lettet ved ikke øieblikkelig at faae et energiſt Afſlag. „Med Lethed! Inden tre Uger er De fuldſtændig inde i Forretningerne, og ſaa er De mig ligeſaa god, ſom Fuldmægtigen var mig. De kan godt beſørge Deres Skole alligevel. Skal vi være enige om det?"

Karl modtog min fremrakte Haand, og dermed var den Sag afgjort meget lettere, end jeg havde ventet det.

„Mærkeligt nok," ſagde han, „havde jeg for nogle Maaneder ſiden ſamme Tilbud fra min Onkel i Amerika; men jeg afſlog hans Anmodning om at reiſe over til ham. Jeg kunde ikke godt forlade Byen den Gang, kan De nok forſtaae."

„Er Deres Onkel ogſaa Sagfører?"

„Ja; han reiſte ſom et ganſke ungt Menneſke til Amerika og har ikke ſenere beſøgt ſit Fædreland. Jeg har aldrig ſeet ham."

„Hum," ſagde jeg eftertænkſomt, og en forvirret Idee om gamle, rige Onkler, der lægge ſig til at dø, efter at have indſat deres Nevøer til Arvinger af umaadelige Maſſer af Penge, gjennemkrydſede min Hjerne. Jeg frygter virkelig for, at jeg et Øieblik var i Begreb med at ſlaae min ærede Kollega i den ny Verden ihjel til Fordeel for Karl Roſtgaard.

Hvilken Iver han lagde for Dagen, hvor han arbeidede og ſtuderede for at udvide ſine mangelfulde juridiſke Kundſkaber! Det var aldeles forbauſende! Jeg fik rigtignok en heel Deel mere at beſtille, end jeg hidtil havde havt, men den Tilfredsſtillelſe at ſee ham ſidde bøiet over ſin Pult med den længſte Pibe i Munden og med en Sky af Tobaksrøg bølgende over ſit Hoved, vilde jeg ikke have undværet for meget godt. At han opvakte Auguſtas og min Kones Beundring ved den Sikkerhed, hvormed han inden kort Tid optraadte i alle juridiſke Tvivlsſpørgsmaal, behøver jeg vel neppe at bemærke.

Imidlertid nærmede Bryllupsdagen, ſom var beſtemt til midt i November, ſig med raſke Skridt. En lille, hyggelig Leilighed var leiet og møbleret, og Damerne hang i Sytøiet fra Morgen til Aften.

En Aften fulgte Karl med mig hen i Klubben, hvor han ellers ſjelden lod ſig ſee. Til min Forbauſelſe ſaae jeg, at Kaptain Brun, ſom jeg ikke havde truffet der i lang Tid, atter havde indtaget ſin gamle Plads ved et af Spillebordene. Han vendte Ryggen imod os og lagde ikke Mærke til, at vi tilligemed Kancelliraad Brøndum tog Plads ved Sidebordet, og vi tog ſelvfølgelig ingen Notits af ham. Vi havde vel ſpillet en halv Times Tid, da jeg pludſelig ſaae Karl, der var i Færd med at give Kort, blive bleg og kramme Bladene mellem ſine Fingre, medens han langſomt vendte ſig om imod Kaptainen og hans Medſpillere.

(Fortſættes.)

Et Specimen.

Jeg ſad hos Kudſken paa en af de gamle Deligencer og havde talt med ham om Veir og Vind, da vi kom til en Kro, i hvis Dør der ſtod en Mand med et ſært, ſtort Hoved, korte Been, lange Arme, Pukkel paa Ryggen, og Anſigtet lignede en Fugls, her nærmeſt en Skade.

„Skal Du hjemad?" ſpurgte Kudſken.

„Ja, til min Reſidence i Byen," ſvarede den Anden, og forſøgte at klatre op til os, hvilket forreſten ikke var noget let Arbeide.

„Nei, hør til ham," klukkede Kudſken og ſtødte mig i Siden med Albuen, „hans Reſidens i Byen — er han ikke morſom?"

„Har Du været ude at more Dig?" ſpurgte Kudſken.

„Ja. Jeg har taget mig en Udgangsbillet," ſagde Thomas.

„Og ‚Skjærvækkerne' betalte ſom ſædvanlig Omkoſtningerne?"

„Tal med Reſpekt om Herrerne, Jens! Jeg veed nok, Du er ſpøgefuld, men det veed Herren der ikke. Hvis han tilfældigviis er Doktor, vil han ogſaa føle megen Intereſſe for mig."

„Hvorfor det?"

„Jo, ſeer De, jeg er Fakultetets Kjæledægge — jeg er nemlig et overordentlig mærkeligt Tilfælde."

„Og det indbringer ham mange Penge," bemærkede Kudsken.

„Det maa Du ikke sige, Jens, thi jeg misbruger ikke min fordelagtige Stilling. Jeg fører kun et behageligt Liv og morer mig engang imellem. Det er lettere Arbeide end dengang jeg var Kuldrager, og det var en velsignet Dag, da en belæsset Kulvogn gik over min Mave."

„Nej, Fanden heller!"

„En velsignet Dag, som jeg ogsaa stadig høitideligholder ved et Par Glas i et Vennelag."

„Det er heldigt, De kan det — et saadant Ulykkestilfælde pleier ellers ikke at være en Anledning til Selskabelighed."

„Det har De Ret i, Herre. Overdoktoren sagde ogsaa, at det var et Mirakel, at jeg levede. Men det Uheld gjorde min Lykke."

De fik vel en stor Skadeserstatning?"

„Skadeserstatning? Nei. De bragte mig ind paa Frederiks, og der har man behandlet mig meget ordentlig."

„Og hvad gjorde De saa, da De blev udskreven?"

„Jeg er ikke bleven udskreven og bliver det heller aldrig."

„Det vil da sige, indtil Du doer, Thomas!" bemærkede Kudsken.

„Nei, ikke engang naar jeg er død; thi saa bliver jeg et specimen."

„Lever og boer De da bestandig paa Hospitalet?" spurgte jeg.

„Ja, og de ere meget opmærksomme imod mig. Det er en Akkord imellem os: Doktorne skulle underholde mig medens jeg lever, og have mig efter min Død til et specimen — thi mine Indvolde skulle være mærkelige; thi seer De, Overlægerne holde Forelæsninger over mig, og derfor er jeg ligesaa klog paa mig selv som de ere — og før de aabne mig, vide de Intet. De vente paa min Død og i Mellemtiden lever jeg paa deres Bekostning."

„Jeg forundrer mig nu kun over, at Lægerne vove at lade et saa kostbart Exemplar komme ud af deres Diesyn," sagde jeg hofligt.

„De gjøre det heller ikke med deres gode Villie — de mukke. Naar jeg nemlig føler, at jeg trænger til en Luftning, saa figer jeg det til Lægen, der boer paa Hospitalet, og forlanger Lommepenge. Hvis han gjør Brøvl, truer jeg ham med, at saa melder jeg mig til ‚Kommunen' eller til ‚Almindeligheden', som begge ville modtage mig med Kyshaand — det veed han ogsaa, og det slaaer ham. Det er ikke fordi jeg virkelig vilde være saa lumpen efter saamange Aar, vi have levet sammen — det er kun en tom Trusel."

„Men hvorfor lever Du ikke hellere i Dit Hjem, Thomas?" spurgte Kudsken, „Beensaverne betalte jo alligevel."

„Det gjorde de ogsaa," sagde Specimen'et alvorsfuld, „men seer Du, Jens! Doktorne ere gode imod mig, skjøndt nogle af dem ere unge og gjøre Kommers med mig, men vi holde nu engang meget af hinanden og Videnskaben gaaer for Alt — men det forstaaer Du ikke, Jens. Naa, der er Hospitalet — det, som jeg kalder min Residens i Byen — her maa jeg stige af. Farvel, Jens! Farvel, Herre!"

Stavelsegaade.

(Første Stavelse.)

Det er ingen Kjælder,
Og Kvist ikke heller;
Men Trapper maae til,
Hvis dertil man vil.

(Anden og tredie Stavelse.)

Af Biblen vi lære
Hans Navn vel at ære;
Skjøndt nævnet tidt blev
Den Feil, han bedrev.

(Det Hele.)

Hver Krigsmand det kjender;
Dog stundom det hænder,
At Lægen derved
Den Syge gi'er Fred.

Opløsning af Gaaden i Nr. 2:

En Bentærning.

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn, Laura H., Marie L., Peter Sørensen.

Gaaden i Nr. 2 er endvidere opløst af K. Henriksen, En Sjofelisthader i Ebeltoft, En Brændenelde i Døvnelde.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (18 Ark).

Skandinavisk Folkemagazin
begyndte med 1875 sin 25de Aargang.
Prisen er
for Kvartals-Abonnenter: 1 Krone 20 Øre.
for Uge-Abonnenter: 10 Øre pr. Nr.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortsidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 24de Januar. Nr. 4.

Indhold Kun eet Aar (Fortsættelse). — Stjernebilledet „den store Bjørn" (med Xylografi). — Moren af Venedig (Fortsættelse). — Karl Rostgaard (Fortsættelse). — Talgaade.

Kun eet Aar.

(Fortsættelse.)

Dagen var mild og Rideturen behagelig. Thyrle viste hende hvor de største Snedriver havde ligget, og Phillis udpegede til Gjengjæld de mærkeligste Punkter i Omegnen.

Da de nærmede sig Hallingford standsede Mr. Thyrle.

„Nu vil jeg sige Dem Farvel, Miss Kyriel."

„Hvorfor vil De ikke følge mig helt hjem? — Det maa De endelig — de ville Alle blive glade ved at see Dem og takke Dem for Deres Venlighed imod mig."

„Jeg troede ikke, De vilde synes om det."

„Jeg veed ikke hvilke uheldige Ord, der ere farede ud af Munden paa mig og som have kunnet bibringe Dem en saadan falsk Mening. De maa virkelig ikke blive stødt over mine ubesindige Ord — jeg gjør strax en Undskyldning baade for de Ord, jeg har sagt og for dem, der for Fremtiden maatte trænge til en Undskyldning."

Hendes bedende Blik vilde nok have seiret, selv om hun ikke havde brugt undskyldende Ord.

Thyrle fulgte hende altsaa et Stykke længere endnu, men da de vare komne til Indkjørslen til Parken kunde hverken Ord eller bønfaldende Blikke bringe ham et Skridt videre. Da han et Øieblik holdt hendes Haand i sin for at sige hende Farvel, sagde hun:

„De forglemmer blot ikke, at De skylder mig en eller anden Ting for Kapslen?"

„Nei — hvad skal det være?"

„Det skal De nok faae at vide — snart. Farvel!"

Thyrle red tilbage og Phillis, fulgt af Rideknegten, red langsomt op mod Herregaarden.

Hendes Indtræden i Dagligstuen blev modtaget med en Strøm af Spørgsmaal, og hun fik ikke Fred før hun havde aflagt en fuldstændig Beretning om Opholdet paa Merresford og dets Beboere. Hun maatte afgive en kort Beskrivelse af Tanten og hun var neppe færdig med den, før hendes Moder spurgte:

„Men Nevøen, Phillis — denne Mr. Thyrle — han er vel neppe en Gentleman?"

„Det kommer an paa, hvad Du forstaaer ved en Gentleman," svarede Phillis ligegyldigt.

„Du veed godt hvad Mama mener, Phillis," sagde Gilfred, „er han præsentabel? Kan man modtage ham?"

„Ubetinget ja."

„Ja, det er han," sagde Mr. Brooke, „en brav Fyr, maaskee lidt tilbageholdende og pirrelig — lad saa hans Bedstemødre og Tanter være hvad de ville."

Phillis gav den unge Officeer et Blik, som rigelig betalte ham for dette Vidnesbyrd og bragte hans Hjerte til at slaae i et hurtigere Tempo i den næste halve Time.

„Hvad saa han eller hans Tante er for Folk," bemærkede Gilfred, „og hvad de Andre her i Egnen end ville gjøre, saa ere vi i ethvert Tilfælde forpligtede til at aflægge ham et Besøg efter den forekommende Opførsel, han har vist imod Phillis."

Den næste Morgen erklærede Phillis, at hun vilde spadsere over til Akenhurst og besøge Familien Grainger.

„Phillis!" udbrød Broderen, „jeg saae helst Du ikke gik derover."

„Hvorfor ikke?"

Phillis vidste godt, at det var fordi han ikke vilde have, at hun skulde træffe Hasson Grainger, men ogsaa, at han ikke vilde sige det.

Da han tav, vedblev Phillis:

„Ikke sandt, Kittie, vi lovede jo Grace og Lucy at komme over til dem en Formiddag — og idag er jo Veiret godt — altsaa, hvad siger Du?"

Kittie, der var tilbøielig til at underordne sig baade Broderen og Søsteren, sagde blot:

„Som Du vil, det er mig ligegyldigt."

De gik imidlertid, og den lille Kittie fandt Turen meget behagelig, thi Mr. Brooke ledsagede dem, og skjønt hans Opmærksomheder mest gjaldt hendes Søster, saa var hun dog tilfreds med blot at være i hans Nærhed.

Phillis og Kittie bleve modtagne med Jubel, men Mr. Brooke opfattede strax, at det var Phillis, Jublen mest gjaldt. Det var „Phil", som skulde bedømme deres Arbeide, og den nye Hund, Diogenes, blev bragt op, for at „Phil" skulde beundre den —

Hasson havde bragt den — vidste „Phil" at Hasson uformodentlig var kommen hjem?

Der blev sendt Bud baade efter Hasson og Diogenes.

Diogenes mødte først, og medens Lucy lod den gjøre nogle Kunster til Bedste for Kittie og Mr. Brooke, tog Grace Phillis hen i en Vinduesfordybning.

„Den stakkels Hasson er bleven aldeles Uvenner med Papa, og nu, Mama ikke kan tale hans Sag, ved vi slet ikke, hvad vi skulle gjøre," sagde Grace med Taarer i Øinene.

„Hvori har han da forsyndet sig?"

„Det ved vi naturligviis ikke, men det er rimeligviis Gjæld og Pengeforlegenheder som sædvanlig. Papa vil ikke lade sig see før ved Middagsbordet og taler saa neppe et Ord til Hasson."

„Døren gik op og ind traadte Gjenstanden for Samtalen — en ualmindelig smuk Mand lige fra Isse til Fodsaale. Han havde været sin Moders Afgud — hun havde altid taget sig af hans Sag, enten den var god eller slet, og den var som oftest det sidste — men efter hendes Død kunde Faderen ikke blive holdt i Uvidenhed om Sønnens mange Feil og letsindige Streger. Nu havde Galningen i en Maaned brugt, hvad han skulde leve af i et Aar, og med et Par Skilling i Lommen var han kommen hjem for at gabe af Kjedsomhed og drive sine Timer bort paa Akenhurst.

Skjøndt de havde kjendt hinanden fra Børn af og altid levet paa en fortrolig Fod sammen, og hun ofte havde hørt sit Fornavn nævne af ham, rødmede Miss Kyriel dog dybt, da Hasson Grainger gik hurtig hen imod hende for at tage hendes Haand og sagde:

„Er det Dem, Phil? Ved Jupiter! det glæder mig at see Dem!"

Han modtog en meget kold Hilsen og hans Opmærksomhed henvendtes en kort Tid paa Kittie, men han vendte snart tilbage til Phil og viste hende baade i Blik og Tone, hvor elskelig han fandt hende. Han fulgte dem paa Hjemveien, og skjøndt Mr. Brooke gjorde Alt for at forhindre en tête à tête imellem Mr. Grainger og Phillis, lykkedes det ham dog ikke, især da det ogsaa var Miss Kyriels Hensigt at faae en uforstyrret Samtale med Mr. Grainger.

„Jeg kan mærke, De har forglemt gamle Dage, Phil," begyndte Hasson i en klagende Tone, „men man kan jo ikke forlange, at en ung Dame, som har feiret Triumfer i London og seet den halve By for sine Fødder, skal erindre en saadan stakkels Djævel som jeg."

„Det er saadan dum Snak, som jeg ikke finder det Umagen værd at svare paa."

Men hun havde dog nogen Vanskelighed ved at skjule sin Harme over dens Dristighed.

Hasson lo.

„De er ganske den gamle, Miss Phil; brillant, som altid, og jeg kan med Sandhed sige, at jeg i al den Tid jeg har været borte, ikke har truffet Deres Lige."

Phillis smilede bittert.

„Hvilket Nonsens! Bemærkninger af den Slags Originalitet hører jeg hver Dag. Jeg beklager, at jeg ikke kan gjengjælde Deres Kompliment, thi Deres Konversationstalent er virkelig ikke bleven uddannet paa Deres Reiser. — Hvor her dog er afskyelig vaadt paa denne Vei."

„Vaadt!" gjentog hendes Ledsager, „det er det mest forbandede Hundeklima i hele Verden. For et Par Dage siden laa hele Egnen her i Snee til op over Knæet."

Nu var han der, hvor hun vilde have ham og hun greb Øieblikket.

„Snee! ja, det har De Ret i — jeg blev sneet inde," sagde hun leende.

„Hvad mener De?"

„Jeg oplevede et helt Eventyr paa en Jagttur. Min Hest blev halt; der brød en Snestorm ud — jeg red vild — men blev frelst af en tapper Ridder, der ligesom den barmhjertige Samaritan satte mig op paa sit eget Dyr og efter fire, fem Timers Omslakken i Sneen afleverede mig i god Behold i sit eget Hjem. Rigeligt Stof til et Eventyr."

„Og hvem er Prindsen i Eventyret? dersom jeg tør gjøre et saa delikat Spørgsmaal," lod hans sarkastiske Ord.

„Jeg er ikke færdig endnu. Jeg blev glimrende beværtet — fandt heldigviis en Gudmoder til at optræde som min Beskytter, og maatte blive to Nætter og en Dag i Eventyrslottet paa Grund af Snedriver paa Veien til Hallingford. Det er jo høist romantisk, ikke sandt?"

„Det var henad Merresford til, tænker jeg."

„Rigtig. Ved De, hvem der er bleven Eier af Merresford?"

„Nei."

Men hun troede ham ikke. Hun holdt Øie med Udtrykket i hans Ansigt.

„Det er en yngre Mand, Thyrle — Archer Thyrle. Kjender De ham?"

Han saae op paa hende, men tog strax igjen Øinene til sig. Omtrent eet Minut var han taus, det gamle, velbekjendte Navn bragte hans Tanker flere Aar tilbage, til den solbeskinnede Strand ved den irske Kanal, da han havde elsket Alice Graham og været en Ven af Archer Thyrle; men da han atter havde samlet sine Tanker, sagde han:

„Jeg har seet i Avisen, at Merresford er kjøbt af en Mand med det Navn."

„Det er egentlig ikke Svar paa, hvad jeg spurgte om: om De nemlig kjendte Mr. Thyrle?"

„Nei, Phil, jeg kjender ham ikke og bryder mig heller ikke om at gjøre hans Bekjendtskab."

„Lad mig saa stille mit Spørgsmaal paa en anden Maade: Har De da aldrig kjendt ham?"

Et hurtigt Blik tilbage paa Fortiden bragte ham til den Beslutning, ikke at kjendes ved den.

„Nei, aldrig!" sagde han.

Medens hendes Tanke var: „Du lyver. Du har kjendt ham. Hvorfor vil eller tør Du ikke vedgaae det?" fortalte hun ham leende, at denne Mr. Thyrle var Helten i hendes Eventyr, og fremdeles — rigtignok med nogen ondskabsfuld Glæde, da hun saae, hvorledes det pinte Hasson — hvor udmærket han red, hvilken brillant Figur han havde, hvilken fuldendt Gentleman han var — „skjøndt jeg har hørt, at han just ikke skal rose sig af sin fornemme Herkomst" — hvilket velordnet Huus han havde og hvor velforsynet hans Stald var med fortrinlige Heste.

Da Mr. Grainger havde sagt, at han slet ikke kjendte Noget til ham, kunde han jo ikke, hvor gjerne han end havde villet, oplyse hende om hans Familieforhold, men kunde dog ikke afholde sig fra den Bemærkning:

„Han skal være en Søn af en Kulsjover eller noget Lignende."

„Saa kjender De jo dog Noget til ham."

„Jeg gjentager kun, hvad jeg har hørt."

„Den Slags Historier skal man aldrig troe; skulde den være sand, saa maatte man ønske, at Kulsjover-Sønner vare hyppigere end de ere."

„Hvornaar vil det være passende at lykønske Mr. Thyrle?" spurgte Hasson med bitter Ironi.

Phillis følte, at hun var gaaet for vidt. Hun havde ikke faaet mere at vide end hun allerede vidste, og ved at lovprise Thyrle havde hun givet Hasson et Vaaben i Hænde. Hun svarede imidlertid paa sin mest hovmodige og affeiende Maade:

„Ønsk De kun Mr. Thyrle til Lykke af hvad Grund De vil, naar De engang finder Leilighed til at fornye Deres Bekjendtskab med ham."

De vare nu komne til Havelaagen, og hun hverken saae eller talte til Mr. Grainger, indtil de naaede Indgangsdøren, da han sagde i en hvislende Tone:

„Skal der være Fred eller Krig imellem os, Phillis?"

Hun tilkastede ham et foragteligt Blik og sagde i en Tone, der tydede paa den mest krænkende Ligegyldighed:

„Jeg gider ikke tænke over, hvad De egentlig mener."

Ottende Kapitel.

Det syntes imidlertid, som Mr. Hasson Grainger havde besluttet sig til, at det skulde være Fred, thi de følgende Dage fornyede han sit tidligere Bekjendtskab med Herregaardsfolkene, skjønt han kun fandt ringe Opmuntring fra Gilfred, som ikke syntes om ham.

Gilfred og Phillis rede en Dag over til Merresford for at aflægge et Takkigelsesbesøg. Mr. Thyrle var ikke hjemme, men de bleve indførte til Tanten, der trakterede dem med Kage og Vin, og underholdt dem angaaende alle de Feil og Mangler, der fandtes hos „h a m", hvormed hun sædvanlig betegnede sin Nevev.

„Det var dog en værmmelig gammel Hex," sagde Gilfred, da de rede bort, „hvis Mr. Thyrle havde det mindste Gran af Opdragelse selv, saa var det ham en Umulighed at leve sammen med det gamle Afskum."

Phillis maatte le over det Anstigt, Gilfred satte op.

„Han siger, at hun er den eneste Slægtning, han har."

„Det maa han takke sin Gud og Skaber for, især hvis Resten skulde ligne hende."

Phillis var ked over, at de ikke traf Mr. Thyrle, fordi hun ønskede, at Gilfred skulde gjøre hans Bekjendtskab og saa maaskee lade falde et Par Ord om ham til Sir George Rose; thi Familien Rose var den herskende der i Egnen. Hvis Sir George bad Mr. Thyrle til Middag paa Hornsley, saa vilde Resten af Omegnens Magnater følge hans Exempel. For et Par Dage siden kunde hun godt selv have anmodet den gamle Herre derom, men Graingers Ord om Lykønskning ɔc. havde gjort hende mere tilbageholdende, Skjæbnen var hende imidlertid gunstig, thi de mødte Sir George til Hest og han begyndte næsten øieblikkelig at tale om den Gjenstand, som laa hende saa særdeles paa Sinde, og som hun ikke havde talt til Gilfred om.

„Vi have talt med Langholms og Ashleys," sagde han, „om at aflægge en Visit hos de Skotske, der have kjøbt Merresford. Hvad man hører om dem er saa yderlig modstgende. Rochfort, vor Præst, har seet Damen — er hun Hustru eller Moder? — og siger, hun er aldeles utaalelig, hvorimod Georg Dyers siger, at Thyrle selv er en vakker ung Mand. Hvem skal man nu troe? — Jeg har selv seet den unge Mand ved Jagterne; han har en god Hest og rider godt, men det er jo dog ikke nok."

„Phil kan give Dem mange flere Oplysninger," sagde Gilfred, „end jeg kan."

Phillis maatte altsaa give Sir George en kort Skitse af hendes Eventyr, af hendes Ophold paa Merresford og af hendes Mening om Beboerne; men hun var meget mere agtpaagivende paa sine Ytringer angaaende Mr. Thyrle ligeoverfor Sir George, end hun havde været ligeoversor Hasson Grainger.

„Og De har aflagt Besøg der?" spurgte Sir George.

„Vi komme just i dette Øieblik derfra," sagde Gilfred.

„Og Moderen siger De jo er forfærdelig simpel?"

„Tanten, Sir Georges," rettede Phillis, „det er hans Tante og jeg kan ikke udstaae hende."

De rede just ind i Hallingford og Phillis opdagede allerede i Frastand Mr. Thyrle, der red dem imøde paa John Peel. Han vilde just passere dem og havde besvaret hendes venlige Smil med en almindelig Hilsen, da hun talte til ham:

„Mr. Thyrle! vi komme lige fra en Visit paa Merresford. Maa jeg forestille min Broder for Dem."

Medens Gilfred udtalte sin Beklagelse over, at han ikke havde truffet Mr. Thyrle hjemme, sagde Sir George et Par Ord til Phillis.

„Mr. Thyrle," udbrød hun, „Sir George ønsker at gjøre Deres Bekjendtskab. Mr. Thyrle — Sir George Rose!"

Efter denne Bevidenhed vidste Phillis, at Mr. Thyrle vilde blive vel optagen af Grevskabets fornemme Beboere, og efter et Par Minuters Samtale red Mr. Thyrle sin Vei.

„Han synes at være en meget net Mand," var Sir Georges Bemærkning.

Gilfred var enig deri, og Phillis iagttog en beskeden Taushed.

Faa Dage senere vare alle vore Bekjendtere samlede ved et Jagtparti; Phillis saae Mr. Thyrle i nogen Frastand og haabede, at han vilde nærme sig dem, men han forsvandt, og hun saae ham slet ikke hele Dagen.

Hun morede sig ikke, syntes Tiden var urimelig lang og kunde ikke blive klog paa sig selv.

(Fortsættes.)

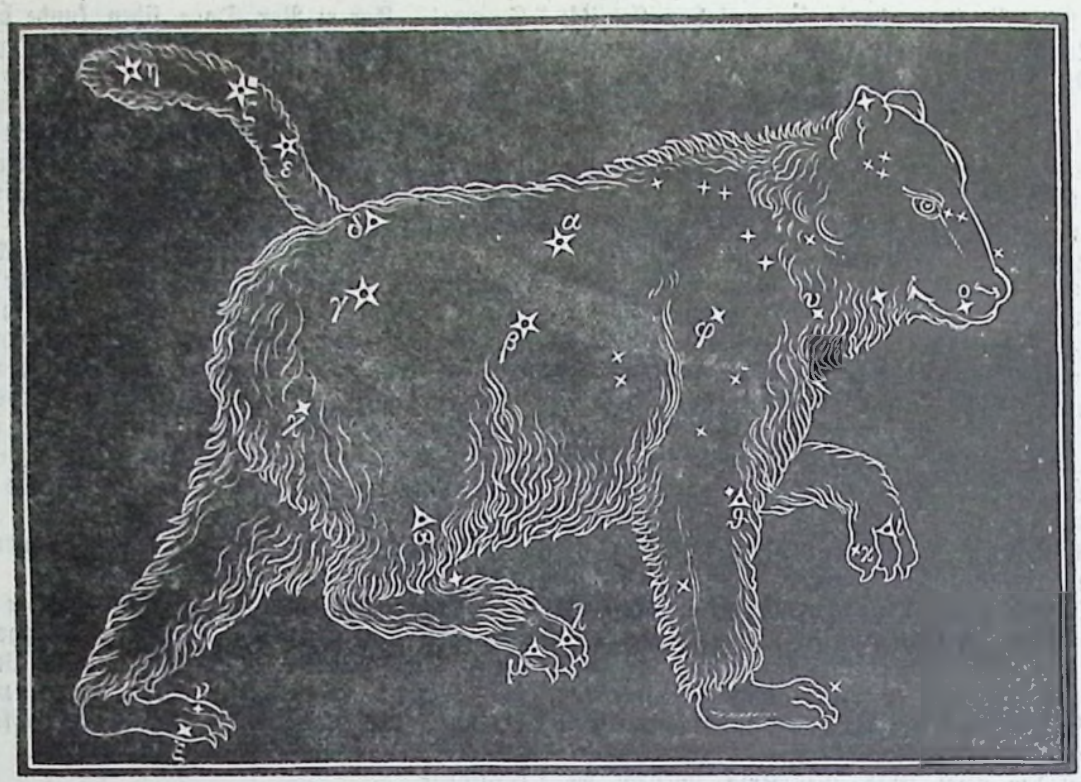

Stjernebilledet „den store Bjørn".

Stjernebilledet „den store Bjørn" (Ursa major).

Hvor lidet orienterede de Fleste end ere paa Himlen med „det lyse Stjernekor", er der dog kun Faa, som ikke kjende Billedet „den store Bjørn" eller i alt Fald den Deel af det, der betegnes med det særskilte Navn „Carlsvognen". Fra vor Barndom af hendrages vort Blik til de klart fremspringende syv Stjerner mod Nord; trofast ledsage de os gjennem Aarets vexlende Tider; og naar mange af de andre skjønne Grupper, der maaskee flygtig have fængslet os ved Beskuelsen af en stjernelys Aften og Nat, efterhaanden stige frem, kulminere og derpaa sænke sig til Nedgang, svinger endnu Vognen, som de Gamle allerede kaldte Billedet i dets Helhed, sig med sine gyldne Hjul ustandselig over vore Hoveder. En lille Beskrivelse af denne Nordens kjære og kjendte Konstellation tør derfor mulig forudsættes at kunne interessere Læseren, og vi skulle da, benyttende efter vedtagen Skik Carlsvognen som Udgangspunkt, ved Tid og Leilighed lade Bjørnen føre os igjennem de mest fremtrædende Billeder paa vor nordiske Himmel.

Hvad nu først Billedets mythiske Oprindelse angaaer, da fortælles denne paa forskjellige Maader:

En af Artemis's Nymfer, — hedder det saaledes, — den arkadiske Fyrste Lykaons Datter Kallisto, blev elsket af Zeus og forført af ham i Artemis's Skikkelse. Hun fødte Sønnen Arkas, men forvandledes af Zeus's skinsyge Gemalinde Hera til en Hunbjørn (Arktos). Da Arkas nu engang paa Jagten forfulgte sin stakkels Moder i hendes Forvandling som enhver anden Bjørn, uden at hun formaaede at gjøre sig kjendelig for ham, anraabte hun Zeus om Frelse, og han hensatte da Moder og Søn paa Himlen som den store og lille Bjørn. Forbitret over denne Udmærkelse, som Rivalinden nød, bad Hera Oceanets Gudinde Thetis om ikke nogensinde at optage disse nye glimrende Skikkelser i sit rene Skjød, og derfor „dukker Bjørnen sig," som Homer siger, „aldrig i Okeanos' Bad," d. v. s., den gaaer, selv i Grækenland, ikke ned, formedelst sin store nordlige Deklination, eller er, som det ogsaa benævnes, cirkumpolar.

En anden Mythe lyder saalunde:

Saturn, Tidens Gud, aad, som bekjendt, sine egne Børn. Jupiter undgik denne Skjæbne, idet hans Ammer bragte ham til Bjerget Ida, hvor de ved Korybanterne (Cybeles Præster) lode gjøre en vild Larm omkring hans Leie, for at Faderen ikke skulde høre ham græde og æde ham. Af Taknemlighed sattes de senere paa Himlen af Jupiter som den store og lille Bjørn.

Efter Astronomen Hevel indeholder hele den store Bjørns vidtløftige Billede 6 Stjerner af 2den Størrelse, 4 af 3die, 16 af 4de, 22 af 5te, 23 af 6te og 1 af 7de. Ældre Optegnelser angive 39 Stjerner i Billedet, saaledes fordelte: 6 af 2den, 3 af 3die, 12 af 4de, 9 af 5te og 9 af 6te Størrelse. Men siden Kikkertens Opfindelse er Antallet naturligviis blevet langt større.

Carlsvognen (Plaustrum, ogsaa de 7 Øxne, septem triones), betragtet som en Deel af den store Bjørn, udgjør, som Tegningen viser, dennes Bagkrop, idet de tre Stjerner i den krumme Stang danne Halen, medens Hjulene, de fire i en Firkant staaende Stjerner betegne Ryggens Retning henimod Hovedet. Hver af de syv Stjerner, der alle, paa en nær, ere af 2den Størrelse, har sit eget Navn. Saaledes kaldes α, den klareste i Firkanten, Dubhe*);

*) Dubhe eller Dobebe betyder paa Hebraisk: „Den, som taler",

β, det nederste Baghjul, Merak; γ, det nederste Forhjul, Phekda eller Phachas; δ, en temmelig svag Stjerne af 3die Størrelse og som antyder det øverste Forhjul, Megrez; ε, den første i Vognstangen, Alioth; ζ, den mellemste, Mizar, og endelig η, den yderste i Stangens brækkede Linie, Benethnasch. Den sidstnævnte Stjerne har man ogsaa tillagt Navnet Alhaid; særskilt benævnes den fremdeles Cauda Ursæ majoris, d. e.: den store Bjørns Hale, medens Araberne kalde den Alalict, Benenath o. s. v. Tæt ved Mizar, Stangens Midterstjerne, kan et nogenlunde øvet Øie retvel see en lille Stjerne, der hedder Alcor eller Rytteren (af Astronomerne betegnet med Bogstavet g), og som i de tropiske Lande, hvor Luften dog er langt klarere end hos os, af Araberne anvendes til at prøve Synet paa. Mellem Mizar og Alcor er der en Afstand af 11 Minuter eller ca. en Trediedeel af Maanens synlige Diameter. Et arabisk Ordsprog siger spottende: „Han kan nok see Rytteren, men Fuldmaanen bliver han ikke vaer," hvilket omtrent svarer til vort: „Du kan see Splinten i din Broders, men ikke Bjælken i dit eget Øie."

Hovedet er dannet af en Hoben mindre Stjerner, grupperede saaledes, at en kjendelig Kontur af et Bjørnehoved virkelig, naar det netop ikke er en lys Sommernat, tydelig træder frem. Det Samme gjælder om de Stjerner, der angive Benene, paa hvilke Labberne hver for sig ere bestemt udprægede ved to Stjerner; navnlig er dette Tilfældet ved den ene Forpote og ved begge Bagpoterne. Ogsaa paa Halsen findes adskillige smukke, men mindre Grupper af Smaastjerner.

I Billedet træffer man flere Dobbeltstjerner, af hvilke vi her skulle omtale lidt nærmere de to mærkeligste. Den ene er den tidligere nævnte Mizar, hvis Duplicitet uden Vanskelighed kan skjelnes igjennem en nogenlunde god Kikkert. Hovedstjernen er, som allerede anført, af 2den Størrelse; dens Ledsager, som bærer Navnet „Ludvigsstjernen", derimod af 4de Størrelse. Begge Stjerner ere hvide, og Afstanden imellem dem er 14 Sekunder. Den anden mærkværdige og smukke Dobbeltstjerne, der imidlertid ikke saa let lader sig opløse som Mizar, da de to Stjerner kun ere 3 Sekunder fjernede fra hinanden, er ξ (Alula australis) eller den yderste Spidse i den venstre Bagpote. De ere begge hvide, med et svagt gult Blink; den klareste er af 4de Størrelse; Ledsageren, der tilbagelægger sit Omløb om Hovedstjernen i 61 Aar, af 5te Størrelse. Denne Dobbeltstjerne var den første, som ved sin eiendommelige Bevægelse fuldstændig overbeviste den ældre Herschel om, at Loven om den almindelige Tyngde ogsaa gjælder udenfor vort Solsystem. Endvidere ville vi endnu nævne ν (Alula borealis), ligeledes i Bagpoten, en Dobbeltstjerne af 3die og 11te Størrelse, med en Distance af 10 Sekunder. h i Hovedet er en tredobbelt Stjerne af 4de, 10de og 12te Størrelse, i en Afstand af 20 og 80 Sekunder.

Desuden er dette store Stjernebillede overordentlig rigt paa en Mængde Taagemasser, Stjernetaager og andre Mærkværdigheder, hvoraf de fleste dog kun blive synlige for os igjennem Kikkert. Vi nævne saaledes f. Ex. i Spidsen af Forlabben, ikke langt fra Stjernen $\varkappa$ (Kaphza), en stor elliptisk, klar Taage med en lys Stjerne i Midten. Fremdeles ved det høire Øre en lignende Taage, fra hvis Midtpunkt Straaler udskyde. Endvidere i Bagkroppen, tæt under det nederste Baghjul (β) i Carlsvognen, en meget smuk kugleformet, skarpt begrændset Taageplet med en lys Kjerne; dens Gjennemsnit er næsten 1 Minut, eller henimod 3 Gange Jupiters. Dernæst i Forlabben en ganske lille Stjerne med en klar vifteformet Hale, og endelig under Benethnasch, den yderste Stjerne i Vognstangen, en af Messier i Aaret 1773 opdaget særdeles mærkelig spiralformet Taage, udgaaende fra en lysende Midte og snoende sig snegleformet udefter i ujævne Bindinger, der synes at ende sig i tætte, kornede Knuder.

Blandt andre benævnte Stjerner i Bjørnebilledet skulle vi endnu tilføie: λ (Tania borealis) og μ (Tania australis), begge i høire Bagpote, samt π (Muscida) ved Øiet.

Forlænges Linien, der tænkes dragen paa Himmelkuglen imellem de to Baghjul, Merak og Dubhe, udover Vognens høire Side, træffer man en enkeltstaaende klar, rødlig Stjerne af 2den Størrelse. Det er Polarstjernen i den lille Bjørns Halespids, og om hvilken hele Stjernehimlen synes at dreie sig i 24 Timer, medens den selv ikke mærkelig skifter Plads.

hvilket Ord efter al Sandsynlighed er oversat som Navn paa denne Stjerne, fordi den ved sin Stilling underretter om Aarstiden. Hos Phønikerne betyder Dubhe en Bjørn.

Moren af Venedig.

(Fortsættelse.)

Da Moren saae, det havde været hans Gemalindes Hensigt, atter at ville gaae i Forbøn for Høvedsmanden, randt Fændrikens Ord ham i Hu, og han troede nu at være overbeviist om, at denne ved sine Hentydninger havde ment, at Desdemona elskede Høvedsmanden. Fuld af Bedrøvelse begav han sig derfor til Fændriken for indtrængende at bede ham forklare sig tydeligere. Fændriken, hvis Ønsker kun gik ud paa at styrte den stakkels Desdemona i Fordærvelse, lod i Begyndelsen, som om han ikke vilde sige Noget, der maaskee kunde være Moren ubehageligt at høre, men endelig anstillede han sig, som om han ikke længer kunde modstaae dennes indstændige Bønner, og sagde: „Jeg negter ikke, at det gjør mig meget ondt, at skulle være nødt til at meddele Eder Noget, som mere end alt Andet i Verden maa krænke Eder; men da I vedbliver haardnakket at paastaae, at jeg skal sige det, og da desuden den Omsorg, som jeg føler mig forpligtet til at drage for Eders Ære, tilskynder mig til at gjøre Eder bekjendt med, hvad jeg har erfaret, vil jeg nu hverken unddrage mig Besvarelsen af Eders Spørgsmaal eller den Pligt, der paahviler mig i saa Henseende. Viid da, at Eders Gemalinde ingen anden Aarsag har til at være misfornøiet over Eders Utilbøielighed til ikke at ville tilgive Høvedsmanden, end den, at det er hende til Behag, at see ham i Eders Hus, fordi hun nu er kjed af Eders forte

Hudfarve." Disse Ord trængte lige ind til Morens Hjerterod; men, for at faae endnu Mere at vide, skjøndt han var vis paa, at den Mistanke, Fændriken havde vakt hos ham, ikke var ugrundet, sagde han med et vredesunklende Aasyn: „Jeg veed ikke, hvad der afholder mig fra at udrive din Tunge, der saa frækt drister sig til at tillægge min Gemalinde en saadan Skjændsel."

„Jeg kunde vel formode, at min Hengivenhed og Troskab ikke vilde blive bedre lønnet; men da min Pligt og Omsorgen for Eders Ære nu engang have bragt mig saa vidt, saa gjentager jeg, at det forholder sig, som jeg har sagt, og om Eders Gemalinde end ved sin forstilte Kjærlighed har forblændet Eders Øine saaledes, at I ikke seer, hvad I skulde og burde see, siger jeg ikke desto mindre derfor Sandheden. Høvedsmanden har selv fortalt mig Alt; thi hans Lykke vilde naturligviis ikke have været fuldstændig, naar han ikke havde havt Nogen at betroe sig til. Havde jeg ikke frygtet Eders Vrede, da skulde min Kaarde tilvisse strax, da han gjorde mig til sin Fortrolige, have givet ham den Løn, han fortjente. Men jeg seer jo nu, hvor ringe Tak jeg modtager for at oplyse Eder om det, som dog angaaer Eder mere end nogensomhelst Anden, og jeg burde derfor hellere have tiet stille, end paadraget mig Eders Uvillie."

Rasende af Forbitrelse svarede Moren: „Skaffer Du mig ikke at see med egne Øine, hvad Du har fortalt mig, skal jeg lære Dig, at det vilde have været bedre for Dig, om Du var bleven født stum."

„Det vilde ikke have været vanskeligt," vedblev Forræderen, „dengang Høvedsmanden endnu kom i Eders Huus; men nu, da I har jaget ham bort for en langt ringere Forseelse end den, hvorfor han egentlig havde forskyldt det, vil det volde mig større Besvær; thi, om jeg end troer, at han ikke vil undlade at forsee sig, saa ofte I giver ham Leilighed dertil, er det dog sandsynligt, at han nu vil være langt forsigtigere, da han har udsat sig for Eders Unaade. Men alligevel opgiver jeg ikke Haabet om at kunne overbevise Eder om de Kjendsgjerninger, som I endnu ikke vil fæste Lid til."

Som om han var bleven truffen af den skarpeste Pil, vendte den ulykkelige Mor hjem for at afvente den Dag, da Fændriken skulde bibringe ham den Visshed, der for bestandig vilde røve ham hans Ro og Fred. Ikke mindre fortrydelig var den nedrige Fændrik over, at Desdemona med saa stor Sjælsrenhed vaagede over sin ægteskabelige Troskab, og det forekom ham derfor næsten umuligt at udfinde Noget, der kunde overbevise Moren om Sandheden af den falske Anklage, han havde fremført. Efter længe at have tænkt frem og tilbage, faldt der ham omsider en ny ondskabsfuld Streg ind. Som tidligere omtalt, pleiede Morens Gemalinde at tilbringe Størstedelen af Dagen hos Fændrikens Hustru. Nu havde Skurken lagt Mærke til, at hun undertiden havde et Lommetørklæde, som han vidste var en Gave fra Moren, hos sig. Dette Lommetørklæde, et særdeles fint Arbeide, hvilket Desdemona saavel som hendes Gemal satte overordentlig megen Pris paa, besluttede Fændriken at tilvende sig for derved at forberede sit Offers Undergang. Fændriken havde en lille Datter paa tre Aar, et yndigt Barn, som Desdemona holdt meget af. En Dag, da den ulykkelige Dame atter aflagde et Besøg hos Forræderen, tog han Barnet i sine Arme og satte det paa hendes Skjød. Desdemona omfavnede det og trykkede det til sit Bryst, og denne Leilighed benyttede den Nederdrægtige, der ikke var ukyndig i Taskenspillerkunster, til med stor Behændighed at løsne Tørklædet fra hendes Livbælte, saa at hun ikke mærkede det Ringeste, da han fuld af Glæde fjernede sig med det. Desdemona, der intet Ondt aanede, og som var sysselsat med andre Tanker, savnede ikke sit Tørklæde før nogle Dage efter, hun søgte da om det, men kunde ikke finde det, hvorover hun blev meget utrøstelig, da hun var bange for, at Moren, som han oftere pleiede, skulde spørge efter det.

Den gudsforgaaende Fændrik saae imidlertid at finde en beleilig Tid, paa hvilken han kunde begive sig til Høvedsmanden, hvor han med udtænkt Ondskab ubemærket lagde Lommetørklædet ved Hovedet af dennes Seng. Først den næste Morgen, da Høvedsmanden stod op og traadte paa Tørklædet, som var faldet ned paa Gulvet, lagde han Mærke til det og saae, at det tilhørte Desdemona, uden ret at kunne begribe, hvorledes det var kommet i hans Værelse. Han besluttede, at give hende det tilbage igjen, men vilde dog vente, til han vidste, Moren var gaaet ud, hvorefter han begav sig til dennes Bolig og bankede paa en af Bagdørene. Dog, til Ulykke for Høvedsmanden, om end til Held for Fændriken, hvem Alt syntes at lykkes, hvad der kunde bringe hans Ofre i Fordærv, var Moren kort forinden vendt hjem igjen, og da han nu hørte Nogen banke paa Døren, traadte han hen til Vinduet og raabte opbragt: „Hvem er det, der banker?" Da Høvedsmanden hørte Morens Stemme, blev han bange for, at han skulde komme ned til ham, og tog derfor, uden at svare, Flugten. Moren gik nu ned og aabnede Døren; men da han traadte ud paa Gaden og ikke saae Nogen, vendte han rasende tilbage og spurgte Desdemona, hvem der havde banket? Overensstemmende med Sandheden, svarede hun, at det vidste hun ikke.

„Jeg synes, det var Høvedsmanden," vedblev Moren.

„Jeg veed ikke, om det var ham eller en Anden," gjentog Desdemona blidt.

Skjøndt Moren glødede af Forbitrelse, tilbageholdt han dog sin Harme, idet han besluttede, ikke at foretage sig Noget i Sagen, førend han havde talt med Fændriken, til hvem han ogsaa skyndsomst begav sig, for at meddele ham, hvad der var forefaldet, samt for at anmode ham om nøiagtig at udforske Høvedsmanden om Aarsagen til hans Banken. Fændriken, der var meget fornøiet over, at Tilfældet saaledes kom ham til Hjælp, lovede at opfylde Morens Forlangende. I den Hensigt førte han en Dag Høvedsmanden hen til et Sted, i hvis Nærhed Moren befandt sig, saa at denne hele Tiden kunde lægge Mærke til deres Samtale. Der blev talt om tusinde Ting, men ikke en Stavelse om Desdemona, og imidlertid slog Fændriken en lydelig Latter op, lod, som han blev meget forbauset, og skabede sig i det Hele taget med Hoved og Hænder som En, hvem man beretter noget ganske Ualmindeligt eller Uhørt. Saasnart Høvedsmanden var gaaet, nærmede Moren sig Fændriken for at faae at vide, hvad de havde talt sammen om. Fændriken lod sig først længe bede,

men endelig gav han dog efter og sagde: „Høvedsmanden har ikke skjult det Ringeste for mig, men tilstaaet, at han stod i det ømmeste Forhold til Eders Gemalinde, og at hun den sidste Gang, han havde været hos hende, havde foræret ham det Lommetørklæde, som I skjænkede Eders Gemalinde paa Bryllupsdagen."

Moren takkede Fændriken og var nu fuldstændig overbeviist om, at, hvis Tørklædet ikke mere fandtes i Desdemonas Eie, kunde der ikke længer være Tvivl om, at Alt, hvad Fændriken havde fortalt ham, var Sandhed. Da han derfor en Dag efter Bordet havde underholdt sig med sin Hustru om forskjellige Gjenstande, bad han hende om at maatte see det Tørklæde, han havde givet hende. Den Ulykkelige, der længe havde ventet, at dette vilde skee, rødmede over hele Ansigtet, og, for at skjule de glødende Kinder, som Moren imidlertid meget godt havde bemærket, ilede hun hen til sit Skab og lod, som om hun søgte efter Tørklædet. Efter længe at have ledt om det, sagde hun: „Jeg veed ikke, hvor det kan være, at jeg nu ikke kan finde det; har I det maaskee?"

„Hvis jeg havde det," svarede han, „vilde jeg ikke forlange det af Eder. Men I kan jo søge om det paa en beleiligere Tid."

Med disse Ord gik han for at overlægge, hvorledes han bedst skulde kunne tage sin Gemalinde og Høvedsmanden af Dage, uden at blive tillagt Skylden i deres Død. Da denne Tanke Dag og Nat pinte ham, kunde det ikke undgaaes, at Desdemona maatte lægge Mærke til, at han ikke længer var den Samme, som han tidligere havde været, imod hende. Flere Gange spurgte hun ham om, hvad der var i Veien, og hvorfor han var saa urolig i Sindet; ellers havde han jo altid været oprømt og livlig, hvorimod han nu var tungsindig og bedrøvet; men aldrig fik hun noget tilfredsstillende Svar paa sine Spørgsmaal, kun lutter intetsigende Paaskud og tomme Undskyldninger. Skjønt hun vel vidste, at ingen strafværdig Handling fra hendes Side kunde være Skyld i Morens Misstemning, var hun dog bange for, at den uforskyrrede Besiddelse af hende kunde have gjort ham kjed af hende. Undertiden sagde hun til Fændrikens Kone: „Jeg veed ikke, hvad jeg skal tænke om min Ægtefælle; han, der ellers har været idel Kjærlighed imod mig, er nu bleven fuldstændig forandret; ak, jeg frygter for, at jeg vil blive en Advarsel for unge Piger, at de ikke skulle gifte sig imod deres Forældres Villie, og at de italienske Kvinder ville komme til at lære af mig, ikke at knytte sig til en Mand, hvis Natur, Levevis og hele Tænkemaade er os ganske fremmed. Da jeg imidlertid veed, at han omgaaes meget med Eders Mand og betroer sig til ham i forskjellige Anliggender, saa beder jeg Eder, naar I skulde høre Noget, der kunde være mig til Gavn, ikke at unddrage mig Eders Bistand."

Hun sagde dette under ustandselige Taarer; men, skjønt Fændrikens Hustru var vidende om Alt, idet hendes Mand havde inddraget hende i sin Fortrolighed for at kunne benytte hende som Medhjælperske ved Desdemonas Død, hvori hun dog ingensinde vilde indvillige, saa vovede hun dog ikke at oplyse hende om Sagernes rette Sammenhæng, men sagde blot: „Vogt Eder for at give Eders Mand den ringeste Anledning til Mistanke og bestil Eder i enhver Henseende paa at overbevise ham om Eders Kjærlighed og Troskab."

„Det gjør jeg," svarede Desdemona, „men det er til ingen Nytte."

(Sluttes.)

Karl Rostgaard.

(Fortsættelse.)

„Som jeg siger," sagde Kaptain Brun med sin hundeagtig snærrende Stemme, „var hun noget løs paa Traaden, hvad der jo nok som fremgaaer af, at hun uden mit og min Kones Vidende legede Kjæreste med den grove Fyr. Vi lod hende derfor ogsaa løbe; vi kunde jo ikke forsvare at lade hende blive i vort Huus og omgaaes med vor Datter. Jeg sagde til min Kone: ‚Lad hende løbe med sin Skjærsliber,' sagde jeg, ‚vi komme dog alligevel en Gang til at jage hende paa Døren.'"

Der var en spøgelseagtig Ro udbredt over Karl, medens han lyttede til Slynglen, der ikke skammede sig ved at bagtale sin egen Slægtning; thi at det var om Augusta, han talte, forstod jeg godt nok. Jeg reiste mig hurtig, da Karl stød sin Stol tilbage og gik hen og lagde sin Haand paa Kaptainens Skulder. Det var en tung Haand; thi Brun sank næsten sammen under dens Vægt, og hans røde Ansigt blev askegraat.

„Tilstaae, at det var Løgn, hvad De der fortalte," sagde Karl med isnende Ro. „Ikke for disse ærede Herrers Skyld, der ikke holde sig for gode til at slutte Venskabsord med Dem og Deres Lige; disse ærede Herrers Omdomme er mig fuldstændig ligegyldigt. Men der er Mænd her tilstede, som jeg ærer og høiagter, og for dem skal De bekjende, hvilken topmaalt Usselhed og Lavhed der kan bo i en Sjæl som Deres."

„Min Herre . . . min Herre . . ." stammede Kaptainen og skjælvede under Trykket af den Haand, der hvilede paa hans Skulder.

„Tilstaae, at det er Løgn," gjentog Karl med samme Ro, der forskrækkede mig mere end et af hans lidenskabelige Udbrud vilde have gjort. „Jeg veed vel, at en saadan Usling, som De er, ikke kan plette det rene Væsen, hvis Navn er mig helligt og dyrebart, men end ikke den mindste Skygge skal De have Lov til at kaste paa hende, hvem De var feig nok til at ville myrde."

„Vil De . . . slaae mig," stammede Kaptainen igjen, „mine Herrer . . . vil De tillade, at en Mand . . . som jeg . . . bliver overfaldet."

„Jeg vil knuse Enhver, der træder imellem os," svarede Karl, „og jeg vil behandle Dem som et giftigt Dyr, hvis De ikke tilbagekalder den Løgn, De for et Øieblik siden udtalte!"

Der var en lydløs Taushed i Klublokalet, alle de Tilstedeværende havde reist sig fra deres Pladser og slaaet Kreds om Bordet, ved hvilket Kaptainen og Karl befandt sig. Etatsraad Bagger, Distriktslægen, gjorde Mine til at tage Karls Arm, men jeg drog ham tilside og bad ham at lade det være;

thi jeg vidste, at Karl trods hans Rolighed i dette Øieblik var som et glubende Dyr.

„For sidste Gang sporger jeg Dem, om De vil erkjende Dem for en Logner," sagde han.

Kaptainen sank sammen paa Stolen, hans Ansigt fortrak sig krampagtigt, og hans Øine stode stive af Skræk.

„Jeg . . . jeg tilbagekalder," stammede han.

„De have hort det, mine Herrer," raabte Karl og vendte sit flammende Blik imod de Omstaaende. Derpaa greb han Kaptainen om Livet, og før Nogen kunde forhindre det, bar han ham som et Barn hen til Doren, sparkede den op og kastede ham udenfor, saa det dundrede i Korridoren.

Han lukkede atter Doren og gik et Par Gange hurtig op og ned ad Gulvet, indtil han pludselig standsede foran den Paptavle, paa hvilken Medlemmernes Navne vare optegnede, og strog sit Navn ud med en tyk Blyantsstreg. Derefter forlod han langsomt Værelset.

„En Satans Karl," sagde Postmesteren, „Fanden ta'e mig, om jeg ikke troede, han havde knækket Halsen paa den gamle Slyngel!"

Mere horte jeg ikke, men skyndte mig afsted efter Karl, hvem jeg indhentede, da han var i Begreb med at gaae ind ad min Dor. Vi gik over i Kontoret, og Karl fik sig en støiende Spadseretur op og ned ad Gulvet, indtil han efterhaanden blev roligere.

„Kan De nu see," sagde han og standsede foran mig, „hvad Deres . . . Penge er! Dette usle Kryhbyr, der ved sin Feighed nær havde myrdet to Mennesker, regnes endnu med til Byens ‚bedre Folk', som De siger, blot fordi han har . . . Penge! Hvilken Jammerlighed i Menneskenaturen, hvilken uhyre Spidsborgerlighed! Paa Ære, jeg skammer mig over Byen! Jeg skammer mig som en Hund!"

Det forstaaer sig, at Augusta ikke fik Noget at vide om, hvad der var hændet; hun vilde ellers have grædt sine smukke Øine ud af Sorg. Naar Fru Brun og hendes overmodne Datter senere gik forbi vore Vinduer, saae de ud som den skinbarlige Galde og sendte Augusta Blikke, fulde af indædt Forbitrelse; men denne anede ikke den rette Grund dertil. I Byen snakkede man naturligviis en heel Deel om denne Episode, Nogle holdt med Karl, Andre med Kaptainen; men Alle vare enige om, at den første havde lagt et utaaleligt Hovmod for Dagen ved at slette sit Navn ud paa Klubbens Medlemsliste.

Tiden skred imidlertid frem, og Bryllupsdagen oprandt og feiredes i al Stilhed. At Karl og Augusta vare saa lykkelige, som tænkes kan, er en Selvfølge.

Det var et Par Maaneder efter, at jeg en Aftenstund fik Besøg af en Fremmed, der kom ind til mig i Kontoret. Det var en høi, svær Mand med et stort, graasprængt Skæg, der bedækkede hele hans Underansigt. Han var temmelig lurvet klædt, der var et ubeskriveligt rustfarvet Udtryk af Fattigdom udbredt over ham, der dannede en stærk Kontrast til den Sikkerhed, hvormed han optraadte.

„Med Tilladelse," sagde han med en lidt fremmed Akcent, „er Karl Rostgaard ikke her?"

„Ikke i Øieblikket," svarede jeg, og mønstrede ham fra overst til nederst, medens hans Øine, der vare skarpe og begavede med en vidunderlig Ro — Uforskammethed, kaldte jeg det dengang — langsomt gjorde en Runde om i Kontoret og derefter underkastede min Person en detailleret Undersøgelse. „Vilde De tale med ham?"

„Ja," svarede den Fremmede, „jeg er hans Onkel, Kasper Rostgaard, fra Amerika."

(Fortsættes.)

Talgaade.

1 2 3 4 5 6 7.
Ingen Vogn, ingen Seiler og heller ei Vinger,
Men et Redskab, som hurtig dog fremad os bringer.

1 5 3 4.
Hver en Elsker af Ro kan vist ikke det lide.

2 3 5 6 7.
Tidt med Grund kan man frygte, at den skal os bide.

3 4 6.
Uden det kunne Rødt vi fra Sort ikke kjende.

7 4 1 5.
I hver Kakkelovn er den, men ei til at brænde.

5 3 7 2 6.
Alle Landmænd og Bønder det vel maa forskrække.

5 7 6.
I Tabellen det sees i den forreste Række.

2 3 4 6.
Naar man farer til Søes, det en Hvileplads yder.

1 5 7 4 2.
Et Slags Skjældsord, som knap noget Ondt dog betyder.

Opløsning af Stavelsegaaden i Nr. 3:

Salpeter.

Opløst af Tro, Haab og Kjærlighed i Aarup.
Stavelsegaaden i Nr. 2 er endvidere opløst af K. Henriksen, En Brændevinsmand i Nykjøbing paa Mors.

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 20. Ark.

☞ Subskriptionen paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som: Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag.

En Skole for Lommetyve i London.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 31te Januar. Nr. 5.

Indhold: En Skole for Lommetyve i London (med Lithografi). — Kun eet Aar (Fortsættelse). — Moren af Venedig. (Slutning). — Karl Rostgaard (Slutning). — Dobbeltgaader.

En Skole for Lommetyve i London.

At det nuværende London, der har omtrent 3½ Million Indvaanere, ogsaa imellem dem maa indeslutte en heel Forbryderverden, er jo rimeligt; man anslaaer Antallet af dem, der leve paa en meer eller mindre uærlig Maade til 10 pCt. eller omtrent 350,000 Individer.

Dette Tal synes uhyre stort, men det er ikke saa forbausende, naar man husker paa, hvilken Tiltrækningskraft de meget store Byer have paa mangfoldige Folk, der mene at kunne leve mere stjulte her, og dertil kommer den talrige Arbeiderbefolkning. Hvormangen hæderlig og brav Arbeider har ikke lidt og stridt for sin Familie, og Alt er gaaet godt saalænge Tiderne vare gode — men saa kommer Kriser, Sygdom, Forsørgerens Død, og der staaer nu en hjælpeløs Familie tilbage, som selv den mest udstrakte Godgjørenhed ikke altid vil kunne frelse fra Fordærvelsen; thi Fristelserne ere mange.

Den, som har besøgt Londons fattige Kvarterer, maa forbauses over de Skarer af pjaltede, forvildede og forsømte Børn, der streife om der. De bære Præget af Hunger og Elendighed, og de leve af Laster og Forbrydelser. Den unge „Gade-Araber", som man kalder disse forsømte Børn, hungrer dobbelt ved Synet af de Rariteter, der stilles til Skue i Vinduerne, han fristes, bliver Tyv og bliver nappet.

I Fængslet har han Fode og Tag over Hovedet, og et Selskab af Medfanger, der fortæller ham, at i den eller den Gyde boer en Mand, som tager Smaadrenge i sin Tjeneste, for at uddanne dem til Lommetyve, og at disse, naar de ere behændige og blevne udlærte paa „Akademiet", blive forsynede med smukke Klæder, Kosten, Lommepenge og en Snaps Brændevin daglig.

Fra Fængslet løber altsaa Gadedrengen til en saadan Forstander for en Tyveskole og lader sig hverve. Han bliver nu i et elendigt Kvistværelse af dygtige Læremestre indviet i Lommetyveriets Mysterier og arbeider først paa det saakaldte „Fantom", en paaklædt og med Klokker behængt Dukke, eller paa nogle i en Snor ophængte Klædningsstykker, af hvis Lommer han maa liste forskjellige Smaating ud, uden at Klokkerne lyde. Er han ubehændig, faaer han Prygl — er han fingernem, bliver han roest, opmuntret og faaer stundom en lille Belønning.

Naar han er udlært, slippes han los paa det borgerlige Samfund, hans Egenkjærlighed anspores af Egennytten, hans Bytte bringer ham Anseelse og han bortsvirer det i Selskab med Mænd og Kvinder af de laveste Klasser.

At stjæle Lommetørklæder, Uhre og Pengepunge forslaaer inden kort Tid hverken til hans Ærgjerrighed eller hans Fornødenheder; han gaaer videre frem paa Forbryderbanen, han bliver nappet, straffet, og er nu vel kjendt af Politiet.

Udstødt af det borgerlige Samfund, og med Overbevisningen om, at der holdes Die med ham, søger han Skjul ved at slutte sig til en af de større organiserede Tyvebander eller „Foreninger" af Forbrydere af alle Slags, som have deres forskjellige Smuthuller, Spioner, Hælere, Direktører, Agenter, Bankører — ja, endogsaa Alderdomsforsørgelseskasser o. s. v., og som udstrække deres Razziaer ikke alene over England, men ofte endogsaa sætte Kontinentet i Kontribution.

Indberetninger fra Præster og Læger, som ere ansatte ved Fængslerne i London, bekræfte Ovenstaaende, og at Lommetyven, der er udgaaet fra „Akademierne" i Londons Østende, som oftest ender i en Forbryderkoloni.

Dette til Forklaring af Billedet.

Kun eet Aar.

(Fortsættelse.)

Nogle Dage derefter skulde der være stort Middagsselskab paa Hernsley Towers hos Sir George. Phillis vidste, at saamange som Salen kunde rumme, vare indbudne.

Mon Mr. Thyrle kom der?

Hun haabede det, og enten det var af den Grund eller andre, saa gjorde hun sig usædvanlig Umage for at see smuk ud. Hun prøvede forskjellige

Dragter og mindst en halv Snes forskjellige Maader at sætte sit Haar paa — Perler, Diamanter, Blomster blev forsøgt og atter forkastet, indtil hun endelig bestemte sig for Vintergjækker, og da hun var færdig, glimrede de beskedne, hvide Blomster paa en virkelig pragtfuld Maade i hendes sorte, silkeblode Lokker.

„Det er egentlig en altfor ungdommelig Stil for mig," tænkte hun, da hun betragtede sig selv i det store Speil. „En hvid Kjole og virkelige Sneblomster! Det er jo næsten en Dragt for et halvvoxent Pigebarn! Men den klæder mig, og det er det jeg sætter Pris paa iaften."

Og den klædte hende. En usædvanlig Farve var i hendes Kinder, og hendes mørke Øine straalede, da hun ved sin Broders Arm traadte ind i Selskabssalen. Han var stolt af hende, men dog en Smule pint af den Tanke, at det var for Hasson Graingers Skyld, hun havde gjort sig saamegen Umage. Den smaa Kittie fulgte efter ved Mr. Brookes Arm, og skjøndt hun virkelig var en ungdommelig blomstrende Skjønhed, blev hun dog aldeles fordunklet af den straalende Søster. Et hurtigt Blik overtydede Phillis om, at Thyrle var der og at Familien Grainger endnu ikke var kommen.

Phillis var meget afholdt af Lady Rose og Sir George, og fik derfor Lov til, hvad de unge Damer her ellers ikke fik, selv at vælge sin Kavaleer ved Middagsbordet.

„Smuk som altid, mit kjære Barn," sagde den gamle Dame, da Phillis havde taget Plads i Nærheden af hende. „Det tager jeg ikke i Betænkning at sige, thi hvad Feil, De forresten kan have, indbildsk er De ikke."

„Vær ikke saa sikker paa det, Lady Rose. Dersom De vidste hvor lang Tid jeg har brugt til at sætte mit Haar, (det er Noget, jeg aldrig bruger Andres Hjælp til), saa vilde De vist erklære mig for en af de forfængeligste Kvinder, De nogensinde saae."

„Tiden har ikke været anvendt forgjæves," lød Svaret, „men sig mig nu, Phillis, hvem af de unge Mænd skal føre Dem til Bords? — Deres gamle Ven, Hasson Grainger, kommer — naa, ikke ham? — Nu vel da — jeg veed De anseer den unge Lord Ashley for meget indskrænket, og Kapellanen sætter De vel ingen stor Pris paa — altsaa, hvem da? Maaskee Deres Broders Ven Mr. Brooke?"

Men Phillis vedblev at ryste paa Hovedet.

„Ja, saa have vi kun denne Mr. Thyrle tilbage," og Lady Rose tilsviede med lavere Stemme: „Han er vist en reen Parvenu; vi saae hans Tante, da vi aflagde vor Visit paa Merresford, og jeg kan ikke være nokſom taknemlig for, at hun ikke gaaer ud i Middagsselskaber."

„Er han virkelig den Eneste, der kan være Tale om til mig?" spurgte Phillis med vel forstilt Ligegyldighed.

„Ja, den eneste Ugifte. Vil De dog ikke hellere have Hasson Grainger — den smukke Hasson?"

„Nei, lad mig prøve denne Mr. Thyrle — han morede mig forleden Dag. Jeg har truffet ham tidligere."

„Det veed jeg — George har fortalt mig det."

Og hun kaldte Sir George hen til sig og gav ham sine Instruktioner.

Kort efter banede Mr. Thyrle sig Vei hen til Miss Kyriels Side. De gav hinanden Haanden.

„Min Tante har været forkjølet," sagde han, „ellers havde hun aflagt Dem et Besøg, og selv har jeg ifinde imorgen at ride over til Herregaarden. Er der Sandsynlighed for at træffe Dem hjemme?"

„Min Broder er det usikkert om De træffer," svarede Phillis diplomatisk, „men jeg skal sige ham, at De kommer."

„Nei, for Guds Skyld, gjør ikke det, og hold ham ikke hjemme af den Grund. Han vilde neppe takke mig for det Besøg."

Da Phillis ikke strax svarede, fordi hun var bestjæftiget med en Plan for Morgendagen, sagde han:

„De var ikke med ude i Morges?"

„Mødestedet laa saa langt fra mit Hjem."

„Ja, men nu kjender jeg Egnen bedre, dersom De atter skulde fare vild."

„Hvorfor deltog De ikke i Jagten i Onsdags?"

„Jeg indfandt mig ved Mødets Begyndelse."

„Det var ikke hvad jeg spurgte om."

Førend han fik Leilighed til at svare, blevc „Mr. Hasson Grainger og Miss Grainger" meldte.

Phillis holdt af en vis Nysgjerrighed Øie med Thyrle — og hun saae et rigtig ondt Udtryk — af et lidenskabeligt Had — komme frem i hans Øine, og en mørk, sørgmodig Skygge faldt over hans Ansigt.

„Kom Deres Hest da til Skade?" vedblev Phillis.

„Nei, paa ingen Maade." Han talte med en lav Stemme, der ikke var saa rolig som hidtil. „Men jeg saae Mr. Grainger der, og da jeg, som jeg jo har sagt Dem, ikke holder af at træffe sammen med ham, saa tog jeg hjem."

„Jeg haaber da, at De ikke spekulerer paa at tage hjem nu?"

Han saae virkelig aldeles forstemt ud.

„Jeg har ikke ifinde at opgive Deres Selskab, selv om jeg derved kunde undgaae hans."

„Men det var jo dog akkurat det, De gjorde forleden Dag."

„Nei, undskyld mig. Den Dag var jeg ikke i Deres Selskab, og det var vel tvivlsomt, hvorledes jeg var bleven modtagen, hvis jeg havde søgt det."

Et bebreidende Blik var alt det Svar han fik — et Blik af en saadan Beskaffenhed, at det øieblikkelig fik Thyrles Puls til at løbe med Feberhurtighed.

Kittie Kyriel tilfaldt Hasson Grainger, men han holdt sig skadesløs ved at skaffe sig en Plads ved Siden af Phillis og saa aldeles opofre sig for hende, at han tiltrak sig Opmærksomhed fra flere Sider.

Kittie fandt sig let i Hasson Graingers Uhøflighed, da en gunstig Skjæbne havde bragt Mr. Brooke paa hendes høire Side, men Phillis følte sig meget generet af Hasson.

Han opførte sig som om han var hendes erklærede Elsker; han tilhviskede hende de almindeligste Bemærkninger, som om Ingen maatte høre dem, og kaldte hende oftere „Phillis" og „Phil" i en Tone, som ikke kunde undgaae de nærmest Siddende. Medens Hasson talte hele Tiden, blev Thyrle taus, stiv og kold. Han svarede kun paa Bemærkninger, som Phillis gjorde, og denne var sjæleglad, da Maaltidet endelig var forbi.

Da hun senere sad og lod som om hun lyttede til Miss Roses Sang, vandrede hendes Tanker til-

bage til den Tid, da et venligt Ord eller et glad Smil fra Hasson Grainger udgjorde hendes Lykke for Uger, og til den Tid, en Smule senere, da han ikke kunde udholde at leve uden i hendes Nærhed; da han digtede til hende, drømte om hende og ragede sig ind i Klammerier for hendes Skyld, saa at hele Grevskabet snart vidste, at Hasson Grainger var rasende forelsket i Miss Kyriel, som dengang ikke var stort andet end en Skoletøs. Den eneste Indvending, begge Parters Forældre gjorde, var, at Vedkommende vare for unge. Derfor kom Hasson ikke hjem i næste Ferie, og Phillis „kom ud i Verden" og forbausede den ved sin Skjønhed. Men Hasson blev hende ikke tro, og det kan nok være, at de Taarer, hun udgød derover, senere gjorde hende saa hensynsløs ligeoverfor andre Mænds Følelser; hendes krænkede Kjærlighed og saarede Stolthed maatte andre Mænd bløde for. Hun havde oftere Beundrere end hun fortjente, og Enden paa hver Historie var, at den ulykkelige Helt var fortvivlet, medens hun selv usaaret, ja leende af sit Offer, fløi hen til nye Seirvindinger.

Dette Liv tilfredsstillede hende imidlertid ikke, da hun vidste, hun var skabt til noget bedre — hun skammede sig ofte ved at see tilbage paa sin Fortid og frygtede for at see Fremtiden i Øinene.

Da Damerne havde forladt Bordet, kom altsaa Mr. Thyrle og Mr. Grainger til at sidde ved Siden af hinanden med den Stol imellem sig, som Miss Kyriel lige havde forladt.

Mr. Thyrle reiste sig og tog en Plads ved den anden Side af Bordet.

„De er maaskee for nær ved Ilden," sagde Sir George, „De kjender formodentlig heller ikke Mr. Grainger?"

Og han forestillede nu de to Mænd for hinanden, som desværre kjendte hinanden altfor godt og vare bitre Fjender.

De to Mænds Øine mødtes et Øieblik, og en svag, gjensidig Hilsen fandt Sted, men der blev ikke talt et Ord.

Grainger forlod kort efter Spisesalen, og da Thyrle og de andre Herrer ogsaa gik ind til Damerne, fandt de ham ved Siden af Miss Kyriel, ivrigt kourtiserende hende.

Thyrle var hende vel egentlig for fremmed til at turde blande sig i deres Samtale, men Phillis ærgrede sig dog over, at han intet Forsøg gjorde derpaa og ikke mindst over, at det eneste Ord, han talte til hende hele Aftenen, var et roligt „Godnat", da han gik forbi hende for at tage bort.

I al den Tid maatte hun spille den Ligegyldige, for at Hasson ikke skulde gjætte mere end han allerede havde, og turde ikke være saa uartig imod ham, som hun havde stor Lyst til. Hun maatte tale og smile, og forglemte, hvor omt Udtrykket i hendes Øine kunde være, selv om hendes Tanker ikke vare de glædeligste.

„Jeg sagde, jeg vilde aflægge et Besøg paa Herregaarden imorgen," tænkte Thyrle den Aften, „det er dog maaskee bedst at lade det være. Skjøndt hvad vedkommer det mig, hvem Miss Kyriel morer sig med. Dog havde jeg hellere seet, at det var enhver anden Mand i Verden end just Hasson Grainger."

Paa Tilbageveien til Herregaarden talte Selskabet ikke meget.

Gilfred var utilfreds med Phillis's Opførsel, og Phillis var vred paa Grainger, paa Thyrle, paa sig selv, og det var med Nød og neppe at hun kunde holde sine Taarer tilbage.

Kun Kittie var tilfreds, men hun var taus og sad hensunken i Drømmerier.

Den næste Morgen mødte Grace, Lucy og Hasson, for efter Aftale at gjøre en Udflugt til en længere bortliggende Ruin; men nu havde Phillis fattet andre Tanker, hun fik pludselig saameget at gjøre, at det var hende umuligt at kjøre med, og bad de Andre tage afsted.

Alle bad og bønfaldt hende, men forgjæves.

Kittie udbrød tilsidst:

„Kom dog med, søde Phil! Du vil kjede Dig herhjemme saa alene."

Gilfred var derimod tilfreds med, at hun blev hjemme og ikke var med i Hassons Graingers Selskab, og sagde derfor: „Lad hende kun blive hjemme, hun kjeder sig aldrig. Lad os saa komme afsted. Vil Du ikke kjøre med, Hasson — her er rigelig Plads."

Han afslog Tilbudet og foretrak at ride.

Phillis saae dem kjøre afsted og tog derpaa selv Plads ved det eneste Vindue i Huset, hvorfra der var fri Udsigt til den saakaldte Korsvei, der førte fra Merresford til Herregaarden.

Og her tilbragte Phillis, med Øinene fæstede paa Veien og Hænderne i Skjødet, længere end een Time.

Det var rimeligviis det Arbeide, hun tænkte paa, da hun undskyldte sig fra Kjøreturen, „fordi hun havde saameget at bestille."

Ottende Kapitel.

„Hvordan gik saa Selskabet iaftes?" spurgte Miss Mason sin Neven ved Frokostbordet næste Morgen.

„Meget godt."

„Hvem var der?"

„Der var en sexten—atten Personer; ikke noget stort Selskab."

„Jeg spurgte ikke om hvormange, men hvem?"

„Du kjender jo ikke Navnene, selv om jeg kunde huske dem."

„Var Miss Kyriel der?"

„Jo, hun var der."

„Var der flere af hendes Familie?"

„Hendes Broder og Søster og en anden Herre — en Ven."

„Hvad er hans Navn?"

„Brooke."

„Godt — hvem ellers? Graingers?"

Thyrle saae lidt forundret ud.

„Du seer, jeg er ikke saa uvidende, som Du troer. De to Misser Grainger gjorde Visit her forleden Dag og sagde, at De og Kyriels kom."

„Misserne Grainger har været her?"

„Ja, med deres Papa."

„Hvorfor siger Du mig det først nu?"

„Jeg har glemt det. Og det var vel ogsaa en ligegyldig Sag. Saae Du Hasson Grainger?"

Thyrle drak sig et Glas Vin før han reiste sig, og sagde:

„Nu kan jeg vel nok slippe for idag — den

Slags Katheksisation holder jeg ikke af. Vær saa god for Fremtiden at lade mig vide, naar Folk har været her. Du er vel ikke rasl nok til idag at tage over til Herregaarden?"

„Tage ud idag, da det river og slider i Lemmerne paa mig, og Vandet løber ud af Øine og Næse som et Kildevæld, og jeg kan ikke nyde en eneste Bid. Herregaarden, aah ja! — Du brød Dig kun lidt om mig, selv om jeg laa for Døden."

Thyrle svarede ikke paa denne Jeremiade, men gik sin Vei.

Skjøndt Miss Mason havde klaget over sin Appetit, nød hun dog en ordentlig Frokost og et Par Glas Vin, før hun slog sig til Ro i en Lænestol ved Kaminen.

„Guds Død!" bemærkede hun til sig selv, „hun vil fange ham. See, om hun ikke gjør det. Archer har ikke den Forstand, som hans Fader havde — han har forresten ikke været et helligt Hængehoved. Han kan blive djævleblændt hidsig, og er han rigtig gal i Hovedet, er jeg ikke sikker paa min egen Sjæl. Gifte sig, skal han min Salighed ikke, hvis jeg kan forhindre det. Hvad skulde der saa blive af mig? Og mindst af Alt skal han gifte sig med den flanede Tos, han bragte med sig her. Jeg vil dog see, om jeg ikke kan sætte en Stopper for den Historie. Han er vist taget hen at besøge hende idag — lad ham det — jeg skal ogsaa nok en Dag gjøre hende en Visit og ikke lade mig sætte en Voxnæse paa af saadan En. — Jeg vil stoppe den Sag — hvorfor skulde jeg ikke, hun hører ikke til mine Folk. — Hvor det dog er en Guds Gave, at have faaet et betænksomt Sind og en skarp Forstand."

Med denne trøstefulde Bemærkning sluttede hun sin Enetale og begav sig til sine Husholdningssager, som mest bestod i at lægge til Side saameget hun formaaede af de Penge, Thyrle rigelig tilstod hende, og hvis Anvendelse han aldrig forlangte Regnskab for.

Vintersolen gjorde sit Bedste, da Thyrle red henad Veien til Herregaarden, og lidet anede han, hvor længselsfuldt han blev ventet, eller hvor Phillis Kinder blussede, da hun opdagede ham i lang Frastand. En halv Snes Minuter senere blev han vist ind i det Værelse, hvor hun sad med en Bog i Haanden og modtog ham med et aabent Smil og en fremrakt Haand.

„Jeg haabede næsten, at De ikke vilde være kommet idag," begyndte hun, (Ah, Phillis!) — „eftersom min Broder og Søster vare nødte til at deltage i en aftalt Tur til Denfrew Abbedi. Kjender De Abbediet? Det er saadan en smuk, gammel Plads."

Thyrle tog en Stol og satte sig i Nærheden af hende.

„Mama er svagelig," vedblev hun, „og lader sig sjelden see hernede før Aften — saa De maa tage til Takke med mig alene."

„Kun med Dem alene," gjentog han smilende.

„Hvoraf leer De?"

„Jeg tænker blot, at ‚kun De alene' kan være nok til at beskjæftige en Mands Sjælsevner."

„Jeg gjør ikke Fordring paa at være lærd eller forstandig."

„Det har heller aldrig været min Mening om Dem."

Miss Kyriel rødmede.

„Jeg synes da heller ikke om, at De holder mig for en Dumrian," sagde hun og saae op paa ham, i hvis Ansigt hun fandt et Udtryk, der forvirrede hende.

„Det kan ikke være Deres Alvor," svarede han, „hvad bryder De Dem i Virkeligheden om saadan en ‚simpel, uopdragen' Fyr . . . ."

„Ti dog," afbrød hun ham. „De er virkelig altfor uforsonlig, Mr. Thyrle. Vil De da aldrig kunne glemme de ulykkelige Ord?"

„De vare tilgivne i samme Øieblik, de bleve ytrede, men Miss Kyriel maa ikke forlange, at jeg skal forglemme noget Ord, hun har talt til mig."

(Fortsættes.)

Moren af Venedig.

(Slutning.)

Imidlertid gjorde Moren sig al optænkelig Umage for fuldstændig at blive overbeviist om, hvad han dog gjerne vilde have anseet for usandt, og bad Fændriken sørge for, at han fik Lommetørklædet at see i Høvedsmandens Besiddelse. Skjøndt dette ikke var saa let en Sag, lovede Skurken dog at ville bestræbe sig for at opfylde Morens Ønske. Nu traf det sig netop, at Høvedsmanden i sit Huus havde et Tyende, der var overordentlig ferm i alt Slags Broderi, og som, da hun saae Lommetørklædet og fik at vide, at det tilhørte Morens Gemalinde, hvem det atter skulde tilbageleveres, faldt paa, førend dette endnu kunde skee, at brodere det smukke Mønster efter. Medens hun var sysselsat hermed, havde Fændriken lagt Mærke til, at hun sad tæt ved Vinduet, saa at Enhver, der gik forbi, kunde see hende. Han førte derfor Moren derhen, og denne mente nu at være aldeles overtydet om, at hans fortræffelige Gemalinde var en Forbryderske. Hele hans Tragten gik nu blot ud paa, hvorledes han bedst skulde dræbe Desdemona og hendes formentlige Elsker. Længe raadslog han med Fændriken om Maaden, hvorpaa det kunde skee, uden dog at blive enig med ham, idet Fændriken nemlig foreslillede ham, hvor farligt det vilde være at tage Høvedsmanden, der hverken manglede Mod eller Tapperhed, af Dage. Men da Moren omsider gav Fændriken en betydelig Sum Penge, for at han skulde udføre den afskyelige Handling, lod han sig endelig bevæge til at love Moren, ogsaa denne Gang at ville forsøge sin Lykke.

Da Aftalen saaledes var truffen, kom Høvedsmanden en Aften fra et Besøg hos et Fruentimmer, hvem han oftere pleiede at gaae ind og ud hos, og denne Leilighed benyttede Fændriken til med draget Sværd at snige sig hen til ham og rette et Stød imod hans Been for at faae ham til at falde omkuld. Tilfældet vilde, at Stødet ramte det høire Laar, saa at den Ulykkelige styrtede om, hvorefter Fændriken ilede til for at give ham Dødshugget. Men Høvedsmanden, der, som sagt, var en behjertet Mand og vant til Krig og Død, trak Sværdet og søgte trods sit Saar at forsvare sig, idet han med lydelig Stemme raabte: „Til Hjælp! til Hjælp! Mord! Mord!" Da Fændriken ved disse Nødskrig saae Folk, og deriblandt endeel Soldater, som havde

deres Natteskvarteer der i Nærheden, ile til, tog han, for ikke at blive tagen til Fange, Flugten, men vendte derpaa pludselig om igjen, idet han lod, som om han var kommen løbende til ved Larmen, og blandede sig i Mængden, der var stimlet sammen om den Saarede. Ihvorvel denne ikke var død endnu, tvivlede Fændriken dog intet Øieblik om, at det overhuggede Been vilde blive Høvedsmandens Bane, og, skjønt han var inderlig glad over det heldige Udfald af den begaaede Niddingsstreg, bevidnede han dog sin Fjende saa megen Deltagelse, som om han havde været hans kjødelige Broder.

Den næste Morgen rygtedes Udaaden over hele Staden og kom saaledes ogsaa for Desdemonas Øren. Den ømme, kjærlige Kvinde, der ikke anede, hvilke slemme Følger det kunde have for hende, lagde intet Dølgsmaal paa den Smerte og Bedrøvelse, hun følte ved at høre Beretningen om den skjændige Misgjerning, hvilket Moren imidlertid tog hende meget ilde op, saa at han atter begav sig til Fændriken for at beklage sig over den Medlidenhed, hun viste Høvedsmanden. „Tænk blot," udbrød han, idet han traadte ind til Fændriken, „min Hustru, den Taabe, er saa bedrøvet over, hvad der er hændet Høvedsmanden, at hun er nær ved at gaae fra Sands og Samling."

„Hvor kan det være Andet," svarede Fændriken, „da han var hendes Liv og Sjæl."

„Hendes Sjæl?" udstødte Moren rasende. „Ha! jeg skal rive Sjælen ud af Livet paa hende; jeg vilde ikke være en Mand, som jeg burde være, hvis jeg lod den Skjændige leve et Øieblik længer!"

Derpaa overlagde de med hinanden, om de skulde give Desdemona Gift eller dræbe hende med en Dolk, men ingen af Delene syntes dem tilpas.

Endelig sagde Fændriken: „Der falder mig Noget ind, hvorved I kan skaffe Eder selv Oprejsning, uden at Mistanken paa nogensomhelst Maade vil være i Stand til at ramme Eder. Det Huus, I beboer, er gammelt, og Loftet i Eders Soveværelse er fuldt af Revner. Hvad om vi nu slog Desdemona med en Sæk fuld af Sand saa længe, indtil hun var død; man vilde da ikke kunne opdage Sporene af Slagene paa hendes Legeme, og naar hun saa er død, styrte vi en Deel af Loftet ned over hende, for at det kan knuse hendes Hoved, og foregive siden, at en Bjælke er falden ned paa hende og har slaaet hende ihjel. Paa denne Maade vil Ingen nære Mistanke til Eder, og Enhver vil tilskrive Tilfældet hendes Død."

Moren, som fandt Behag i det grusomme Raad, passede Tiden, der syntes ham mest beleilig til Udøvelsen af den forfærdelige Hævn, og en Nat gjorde Fændriken, med hvem han havde aftalt det Hele, og som han holdt skjult i et Kabinet, der stødte op til Soveværelset, en heftig Støi. Moren lagde strax Mærke dertil og spurgte sin Ægtefælle, om hun ikke havde hørt Larmen?

„Jo, jeg har," svarede Desdemona.

„Saa staa op og see, hvad det er," vedblev Moren.

Den ulykkelige Kvinde adlød; men saa snart hun havde nærmet sig Kabinettet, traadte Fændriken ud og gav hende, stærk og kraftig som han var, et saa voldsomt Slag med Sandsækken over Rygraden, at hun segnede om og neppe formaaede at trække Veiret. Dog, med den Rest af Liv, der endnu var tilbage, anraabte hun Moren om Hjælp. Men ikke Herre over sin Grumhed og sit vilde Raseri, sprang han ud af Sengen og skreg fnysende: „See, det er Straffen, Du fordømte Kvinde, for din Utroskab; saaledes behandler man de Hustruer, som under Skin af den ømmeste Kjærlighed til deres Mænd besnære og bedrage dem!"

Da den Ulykkelige hørte disse Ord og følte, at Døden var hende nær, — thi Fændriken havde bibragt hende endnu et Slag —, sagde hun: „Jeg kalder den guddommelige Retfærdighed, da den menneskelige er negtet mig, til Vidne paa min Troskab," og i det samme Øieblik, hun saaledes henvendte sig med Bøn til Gud, gav Fændriken hende det tredie og sidste dødbringende Slag. Han og Moren lagde hende derefter paa Sengen, over hvilken de derpaa, som de forinden havde aftalt, styrtede Loftet ned. Da de vare færdige dermed, gav Moren sig til at raabe om Hjælp, og nu ilede alle Naboerne, der troede, at Huset var falden sammen, til for at skaffe Grusdyngerne bort fra Sengen, hvor de fandt Desdemona liggende død under Bjælkerne.

Efterretningen om hendes ulykkelige Endeligt vakte dyb Sorg overalt, thi Alle holdt af hende for hendes rene og retskafne Vandel, og ledsaget af hele Folkets Deltagelse stededes hun den følgende Dag med stor Høitideligheb til Jorden.

Men Gud, som kjender Hjerterne og gransker Menneskenes Veie, vilde ikke tillade, at en saa nederdrægtig Ondskab skulde gaae ustraffet hen. Thi da Moren, der havde elsket sin Gemalinde som sine Øines Lys, saae sig hende berøvet for bestandig, begyndte han at føle en saa heftig Længsel efter hende, at han, ligesom ude af sig selv, gav sig til at søge om hende overalt i Huset, og da han kom i Tanke om, at Fændriken var Skyld i al den Ulykke, der havde ramt ham, idet han havde mistet sin Hustru og med hende sit Livs hele Lykke, blev Skurken ham saa forhadt, at han ikke kunde taale at see ham for sine Øine, og, hvis han ikke havde næret Frygt for den strenge Retfærdighed, som Herrerne i Venedig udøvede, vilde han for Alles Øine have taget Livet af ham. Men da han ikke turde gjøre dette, fratog han ham hans Fane og udstødte ham af Hæren, hvorved der opstod det bitreste Fjendskab imellem dem. Dog Fændriken, der var en Erkekjæltring, ponsede nu kun paa Morens Ulykke og opsøgte derfor Høvedsmanden, som var bleven saa vidt helbredet, at han kunde gaae omkring paa et Træbeen i Stedet for det afhuggede, og sagde til ham: „Nu er Tiden, da Du kan hævne Dig for Tabet af dit Been, kommen; vil Du ledsage mig til Venedig, skal Du faae at vide, hvem Gjerningsmanden er; men her over jeg af flere end en Grund ikke at sige Dig det, og tilmed kan jeg ogsaa der for Retten bedøige Sandheden, af hvad jeg vil meddele Dig."

Høvedsmanden, der var rasende forbitret paa den ubekjendte Voldsmand, hvem han kunde tilskrive Tabet af sit Been, takkede Fændriken og begav sig med ham til Venedig. Da de vare ankomne dertil, fortalte Fændriken ham, at det var Moren, der havde hugget Benet over paa ham, fordi han havde sat sig i Hovedet, at Desdemona var forelsket i Høvedsmanden, og af samme Aarsag havde han ogsaa

taget hende af Dage og derefter foregivet, at det var det nedstyrtede Loft, som havde slaaet hende ihjel. Da Hovedsmanden hørte dette, fremkom han for Raadet i Venedig med en Anklage imod Moren, og som Vidne beraabte han sig paa Fændriken, der bekræftede hans Udsagn, idet han foregav, at Moren havde betroet ham Alt og villet forlede ham til at begaae den dobbelte Forbrydelse, hvortil han dog aldrig havde givet sit Samtykke; og da Moren derefter senere, vanvittig af Raseri og Skinsyge, selv havde dræbt sin Gemalinde, havde han fortalt ham (Fændriken), hvorledes Alt var gaaet til. En saadan Grusomhed imod en af Republikens Borgerinder kunde Raadet i Venedig naturligviis ikke lade gaae upaagtet hen, og det lod derfor Moren gribe paa Cypern og føre til Venedig, hvor det ved allehaande Pinsler søgte at faae ham til at bekjende den Brøde, hvorfor han var anklaget. Men med næsten overmenneskelig Sjælsstyrke udholdt han Torturen, uden at være at formaae til nogensomhelst Tilstaaelse. Haardnakket negtede han Alt; men skjøndt han ved sin Standhaftighed undgik Døden, blev han dog efter et langvarigt Fangenskab dømt til Landflygtighed, i hvilken han omsider, som han ogsaa ærlig havde forskyldt, blev myrdet af nogle af Desdemonas Slægtninge. Fændriken derimod vendte tilbage til sit Hjem; men da han ikke kunde opgive sin Ondskab, beskyldte han en af sine Kammerater for at have villet overtale ham til at dræbe en Adelsmand, der havde viist sig fjendtligsindet imod ham. Den Anklagede blev arresteret og underkastet den frygteligste Tortur; men da han vedholdende paaberaabte sig sin Uskyldighed, vilde man aftvinge Fændriken en Tilstaaelse og lagde ham derfor ogsaa paa Pinebænken, hvor han maatte udstaae de forsmædeligste Lidelser, saa at Indvoldene tilsidst væltede ud af ham. Endelig blev han sluppen løs og bragt til sit Hjem, hvor han opgav Aanden, martret og forpint. Saaledes hævnede Gud Desdemonas Uskyld og Renhed.

Denne Historie fortalte Fændrikens Kone, efter at hendes Mand, der havde indviet hende i Alt, forlængst var død.

Karl Rostgaard.

(Slutning.)

„Det ..., det glæder mig at gjøre Deres Bekjendtskab," stammede jeg med en Klodsethed, der bragte mig til at slaae Øinene ned for hans fikre Blik, som ligefrem sagde mig: „De lyver, Høistærede, det glæder Dem slet ikke! Ikke i mindste Maade!"

Vi bukkede imidlertid temmelig høfligt for hinanden, og han modtog den Stol, jeg bød ham.

„Hvad Slags Karl er ellers min Neveu?" spurgte han, idet han halede en Skraatobaksdaase paa Størrelse som en Halteæske op af Lommen og bed en Ende af et fort Ankertov, der laa sammenrullet inden i den. Dette gjorde han med et mærkelig trodsigt Blik, som jeg dengang ikke kunde forklare mig. „Er han en flink Fyr?"

„Han er et godt og dygtigt Menneske, hvis det er det, De mener," sagde jeg.

Han spyttede efter Spytbakken, som stod fem Alen borte fra ham, men ramte Papirkurven.

„De har nok en heel Deel Nytte af Knægten?" vedblev han med en ubehagelig Familiaritet, der fristede mig til at bede ham om at passe sine egne Sager. Jeg indskrænkede mig imidlertid til at svare bekræftende.

„Vel," sagde han og sendte paany en Strøm af Tobaksauce henimod Spytbakken, med et ligesaa uheldigt Resultat som første Gang, „og hvorledes er hans Kone? Jeg saae hende derhenne et Øieblik, og hun syntes mig temmelig ubetydelig."

„Fru Rostgaard gjør mig den Ære at regne mig blandt sine Venner," svarede jeg afbrydende, idet jeg stod op med den største Lyst til at tage ham i Nakken og smide ham paa Døren.

„Vel, jeg forstaaer," sagde han, og stod ligeledes op. „Jeg vil da begive mig tilbage til hende. Jeg agter at slaae mig til Ro hos min Neveu i nogen Tid. Det sparer paa Udgifterne, og jeg tænker ikke, at min Broders Søn vil slaae Haanden af sin Farbroder, fordi Omstændighederne for Øieblikket have bragt ham paa Knæerne."

Han bukkede endnu engang for mig med et gaadefuldt, triumferende Blik og forlod Kontoret. Der styrtede alle mine Beregninger om rige Onkler og deres Testamenter sammen, og det var just ikke med de blideste Udtryk, jeg omtalte Kasper Rostgaard for min Kone.

„Hvad synes De saa om Onkel Kasper?" spurgte Karl den næste Dag, da han kom til mig.

„Ikke overdrevent godt," svarede jeg, „jeg haaber, at han ikke agter at blive hos Dem i længere Tid."

„Da haaber jeg, at han vil tage til Takke hos os, indtil der aabner sig en Udvei for ham," sagde Karl rolig, skjøndt han sendte mig et bistert Blik over Pulten.

„Hvorfor i al Verden blev han ikke, hvor han var?" udbrød jeg gnavent.

„Jeg har ikke spurgt ham derom," svarede Karl og sprang op for at faae sig en støiende Spadseretur op og ned ad Gulvet. „Nei, jeg har ikke spurgt ham om, hvorfor han ikke blev derovre i Fattigdom og Elendighed, efter at han var bleven bedraget for sin Formue! Jeg har ikke spurgt ham, hvorfor han ikke blev der og lagde sig til at dø af Sult! Det har jeg ikke spurgt ham om, og jeg agter heller ikke at gjøre det!"

Med disse Ord stillede Karl sig foran mig, stirrende udfordrende paa mig og sparkende til Papirkurven. Da jeg imidlertid forholdt mig taus, gik han tilbage til sin Pult og sagde ikke mere den Dag. Fra den Dag af undgik vi begge saa meget som muligt at omtale den uheldige Onkel. Ovre i Dagligstuen gik derimod Snakken løs.

„Den stakkels gamle Mand," sagde Augusta til min Kone med Taarer i sine smukke Øine, „han har gjennemgaaet saa meget Ondt. Da han kom til os, brugte han noget græsseligt Skraatobak, fordi han ikke havde Raad til at røge Cigarer; men saa kjøbte Karl naturligviis en Kasse fine Cigarer til ham. Alt havde de slette Mennesker bedraget ham for, og han havde ikke en Gang ordentligt Tøi; det sørgede

Karl naturligvis ogsaa for, at han fik. Men hvor han ligner Karl, det er mageløst! Det værste er, at han er saa selskabelig."

„Selskabelig? Hvorledes det?"

„Jo," sagde Augusta, „han har jo fordum levet et meget selskabeligt Liv, og han savner derfor Selskab. Karl har vel af og til havt nogle Venner hjem med sig, men jeg troer ikke, at Onkel Kasper syntes rigtig om dem. Karl turde ikke rigtig indbyde Deres Mand, for ... for han troer, at Deres Mand ikke rigtig kan lide Onkel, og ... og han var bange for at faae et Afslag; det vilde ... vilde krænke ham, sagde han."

„Snak, Barn," udbrød min Kone, „tænk dog aldrig sligt! Vil De have os iaften?"

„O, ja Tak, det var yndigt! Onkel Kasper er virkelig rar."

Som Følge af denne Samtale begav vi os om Aftenen hen til vore unge Venner; jeg for min Part i en mere ærgerlig end oprømt Stemning.

„Den gamle Karl ruinerer dem i Bund og Grund," sagde jeg til min Kone paa Veien, „han levner dem ikke fire Skilling til at leve af! Han med sin Selskabelighed og fine Cigarer! Gid Pokker havde ham!"

Karl modtog os med stor Glæde, og Onkel Kasper viste os en beskyttende Protektion, der baade morede og ærgrede mig, medens hans rolige, gaadefulde Blik, der syntes at gjemme en hemmelig Triumf, forvirrede mig. Jeg kunde ikke frigjøre mig for den Tanke, at han i Smug gjorde Nar af mig. Min Kone syntes han at finde megen Behag i, og var snart indviklet i en livlig Samtale med hende om Kvindens Emancipation, hvilken han forsvarede med stor Veltalenhed, skjøndt jeg fik det Indtryk, at han ikke mente et eneste Ord af, hvad han sagde. Midt under Disputen greb han pludselig ned i sin Lomme, halede Hatæsken frem og bed en Ende af Ankertovet, hvorefter han begyndte paa sine gamle Forsøg paa at ramme Spytbakken. Jeg havde med megen Afsky bestrevet denne Eiendommelighed tilgemed Hatæsken og Ankertovet for min Kone, og idet vore Øine nu mødtes, saae jeg hende fare med Lommetørklædet op til sin Mund og blive rødere og rødere paa Kinder og Pande, indtil hun endelig gav tabt og brast i en Latter, der var saa smittende, at Onkel Kasper, der godt havde bemærket hendes Blik til Tobaksrekvisiterne, stemmede i med af fuld Hals.

„Pokker skal tage mig," raabte han, „om De ikke leer af min Tobak!"

Med disse Ord gik han hen til et af Vinduerne og kastede hele Indretningen ud paa Gaden. Aftenen forsvandt langt mere behageligt, end jeg havde ventet. Onkel Kasper var aabenbart en ualmindelig begavet Mand, og det hændte sig mere end en Gang, at han aldeles fængslede vor Opmærksomhed ved sine livfulde Skildringer af Samfundsforholdene i Amerika; men midt i sin Tale kunde han pludselig bryde af med et plumpt Udtryk, og da var han atter den gamle ubehagelige Person med det samme faste, triumferende Blik fæstet paa mig. Det, jeg mindst kunde forsone mig med, var, at han aldeles havde tilegnet sig Herredømmet i Huset, men det syntes, at Karl og Augusta fandt det ganske naturligt.

„Skal vi saa Allesammen tage ud til Soholm imorgen Eftermiddag og besee Drivhusene?" sagde Onkel Kasper, da vi om Aftenen tog Afsted.

„Ja, det kunde være meget rart," svarede Karl, „hvis ...."

„Vi ville gjerne tage med," sagde min Kone hurtig, frygtende for, at jeg skulde undskylde os, „saa lægge vi Vogn til."

„Vel," sagde Onkel Kasper, „det er en Aftale."

Næste Dag kjørte vi altsaa afsted til Soholm, en stor og smuk Herregaard med en deilig Have, der strakte sig lige ned til Søen. Efter en halv Times Kjørsel rullede vi op ad Alleen, der fører op til Gaarden.

„Kjør frem foran Hoveddøren," raabte Onkel Kasper til Kudsken.

„Ja, men kjære Onkel," indvendte Augusta, „Eieren kunde maaskee være hjemme."

„Nei, Gaarden er nylig solgt," sagde Onkel Kasper, „og den ny Eier er endnu ikke kommen hertil. Kjør kun hen for Døren, Kudsk, og knald dygtig med Pidsken; vi vil ikke lade os lumpe!"

Jeg havde den største Lyst til at forbyde Jørgen at adlyde; men jeg mødte igjen det samme skjulte triumferende Blik fra Onkel Kaspers Øine, og saa lod jeg være. Jørgen svingede da op for Døren og knaldede, saa det gav Gjenlyd i hele Gaarden. Jeg kom til at tænke paa Eventyret om „Prakkerfolket", da en galloneret Tjener kom springende ned ad den høie Stentrappe og med fuldendt Høflighed gav sig i Færd med at knappe Forlæderet op og slaae Vogntrinet ned. Jeg følte med Undseelse, at vi vare i Begreb med at give „Prakkerfolkets" Rolle, og jeg følte tillige i min Lomme, om jeg havde min Portemonnaie hos mig, for at jeg ved en klækkelig Drikkestilling nogenlunde kunde redde vor Ære.

„Lad os see Huset med det samme!" raabte Onkel Kasper og bemægtigede sig Augustas og min Kones Arm. „Aa, spring op og luk op!"

Tjeneren sprang afsted som en Raabuk, og vi steg Alle op ad Trappen, medens Karl og jeg kastede ubyggelige Blikke til hinanden. Vi kom ind i et smukt Værelse med et blødt Brysselertæppe paa Gulvet, med Damaskes Gardiner for Vinduerne, med Divaner og Borde, polstrede Lænestole — kort sagt med Alt, hvad der kan gjøre et stort og smukt Værelse hyggeligt.

„Aa, Død og Pine," sagde Onkel Kasper pludselig, „Tjeneren siger, at Herren er kommen hjem. Vent et Øieblik, mens jeg gjør ham en Undskyldning."

Med disse Ord forsvandt han hurtig gjennem en Dør, som Tjeneren aabnede for ham, og som igjen lukkede sig efter dem begge. Vi saae paa hinanden med noget blandede Følelser. Augusta havde Taarer i Øinene, Karl trommede paa Ruden, jeg bandede lidt i al Stilhed, og min Kone lo. Der forløb fem, ti, femten Minuter, og Onkel Kasper kom ikke tilbage.

„Skal vi ikke gaae igjen," sagde jeg gnavent,

„Aa nei, lad os nu blive, til han kommer tilbage," svarede min Kone, „det er jo ingen Forbrydelse, vi have begaaet."

Et Øieblik efter aabnedes Fløidørene lige over for os, og en høi, svær Mand med en fin og nobel Holdning traadte os imøde. Vi stod et Øieblik forstenede af Overraskelse, derpaa raabte vi med een Mund:

„Onkel Kasper!"

„Ham selv, mine Venner," sagde Onkel Kasper, „og nu hjertelig velkommen til Soholm!"

Han rakte os sine Hænder imode, og Augusta kastede sig i hans Favn.

„Kjære Onkel Kasper," raabte hun, „er det virkelig sandt? Er denne deilige Gaard virkelig Din?"

„Ja, min lille Pige," sagde Onkel Kasper og trykkede hende op til sig, „den fattige, simple Onkel, som spyttede paa det lille Gulvtæppe, og som var nærved at ruinere Din Mand med Skræder- og Skomagerregninger, som bandede og forfærdede Dig med sine plumpe Udtryk, denne Onkel er i Virkeligheden en gammel, rig Mand, der er bleven stuffet saa ofte i Verden og har seet saa megen Falskhed, at han var bleven mistænksom mod sin egen Slægt."

„O, Onkel, hvor kunde Du dog troe," sagde Augusta bebreidende, „at . . . ,"

„Ja, det var dumt af mig, mit Barn," svarede Onkel Kasper, „Gud velsignede Eder for den Kjærlighed, I viste imod mig, skjønt jeg gjorde mig saa ubehagelig som mulig. Kom, Karl, min egen Dreng, og giv Din gamle Farbroder Haanden til Tegn paa, at Du tilgiver ham denne lille Komedie. Jeg havde dog ikke noget andet Formaal end at lære Eder at kjende."

„Der er en Side i Menneskenaturen . . . ." begyndte Karl med rynkede Bryn.

„Ja, der er, min Dreng," sagde Onkel Kasper med et godmodigt Smil, „det er den Side, der har smittet mig, men nu er jo det forbi. Kom med Næven, min Dreng, Du vil dog vel ikke bære Nag til Din Faders Broder."

„Nei, nei," raabte Karl og greb den fremrakte Haand, „paa Ære, det vil jeg ikke! Jeg vilde skamme mig som en Hund, vilde jeg!"

„Og De," vedblev Onkel Kasper, idet han vendte sig til min Kone og mig, „som ere mine Børns bedste Venner, og som jeg paa deres Vegne skylder saa meget, ville De ogsaa have en gammel Mands Mistænksomhed undskyldt?"

„Af ganske Hjerte," svarede vi, hvorefter der begyndte en almindelig Trykken Hænder, som varede en lille halv Time.

At det var en mageløs Dag, vi tilbragte paa Soholm, behøver jeg vel neppe at sige. Karl sendte triumferende Blikke hen til mig, og jeg, for at bruge hans Udtryk, skammede mig som en Hund, fordi jeg saa fuldstændig havde ladet mig føre bag Lyset af den ældre Rostgaard.

„De vilde gjennemskue mig, vilde De," sagde denne leende, „men det lykkedes Dem ikke. Ha, at jeg kunde bevare min Alvor med Skraatobaksdaasen i Haanden, og mens jeg spyttede efter Spytbakken og saae Deres uhyre Indignation afspeile sig paa Deres Ansigt; det glemmer jeg aldrig!"

Næste Dag mistede vor By sin Tredielærer.

For ikke lang Tid siden rullede et herskabeligt Kjøretøi hen for min Dør, indesluttende Fru og Herrerne Rostgaard — Egnens fineste Familie — da en gammel, apoplektisk Mand, der understøttedes af sin Tjenestekarl, langsomt vandrede forbi. Han saae paa den elegante Vogn, paa de fyrige Heste og den gallonerede Kudsk med et bistert Blik, medens han med mat Haand strøg sin stive, graa Knebelsbart.

„Det utaknemmelige Pak," brummede han til sin Ledsager, „jeg har behandlet Tøsen som mit eget Barn og indbudt Knegten til mit eget Huus, hvor han lærte hende at kjende. Men det kunne de ikke huske nu, det stolte Kram. Etatsraad Baggers og Kancelliraad Brøndums kunne de godt bede ud til dem til Middagsgilder; men os skulle de aldrig falde paa at invitere. Sort Utaknemlighed!"

Dag for Dag seer jeg den samme apoplektiske Skikkelse slæbe sig forbi, Dag for Dag hører jeg den samme Brummen fra Brandkaptain Bruns Ruiner.

Dobbeltgaader.

1.

Staaer det med Stort, vi paa Isen det sætte; —
Staaer det med Smaat, kan det Diet vel trætte.

2.

Hver Frugt i Haven er det,
Naar med Smaat man vil det skrive; —
Men derimod med Stort, det
I Skoven helst gad blive.

3.

Det er en Feil, naar det som Hovedord betragtes; —
Som Gjerningsord for noget Godt det agtes.

4.

Høit paa Huset altid er det,
Hvis med Stort det skrives; —
Staaer med Smaat det, Ordet siges,
Naar en Ting bortgives.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 4:

Skøiter.

Opløst af Dina, O. Grosell, Tre Trillinger paa Trolle, Nis Pug, Stamherren, Jomfru Arrig, Kandidat-Aspiranten i Aarup.

Rettelser.

I forrige Nr. af dette Blad bedes i Texten til „den store Bjørn" Stjernen Phekda eller Phachas (Side 57, 2den L. f. o.) læst som Phachds. Paa samme Side ønskes endvidere bemærket, at det ikke er Mizars Ledsager, man har tildelt Navnet „Ludvigsstjernen", men en anden, mindre Stjerne imellem Mizar og Alcor, noget til Siden, og som ligeledes kun kan sees igjennem Kikkert.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 7de Februar. Nr. 6.

Indhold: Kun eet Aar (Fortsættelse). — En kvindelig Læge (med Xylografi). — Mara eller Pigen uden Anbefalinger.' — Den lille Else. — En Familie-Scene. — Blandinger. — Gaade.

Kun eet Aar.

(Fortsættelse.)

„Jeg troer dog, De er af en uforsonlig Karakteer."

„Hvorfor troer De egentlig det?"

„Lod De mig ikke forstaae, at Mr. Hasson Grainger paa en eller anden Maade havde fornærmet Dem?"

Atter saae hun et morkt Udtryk lægge sig over hans Ansigt.

„Jeg vilde hellere, De ikke omtalte ham. Enhver anden Gjenstand vilde være mig behageligere."

„Bliv blot ikke vred paa mig. Det var langt fra min Tanke, at sige Noget, der kunde gjøre Dem ondt."

„Det er mig ubehageligt, at jeg saa ofte skal støde paa det Menneske og hans Navn; at blive vred derover er noget ganske andet. Men maa jeg nu gjøre Dem et Spørgsmaal, og det er: Hvorfor føler De saa megen Interesse for Mr. Grainger? Hvorfor henvender De Dem til mig angaaende ham?"

„Mr. Grainger er en gammel Ven af mig og De en ny, og nu vilde det være min Stolthed, hvis jeg kunde stifte Fred imellem dem."

Han tilkastede hende et beundrende Blik, som hun følte, hun ikke fortjente, da hendes Hovedformaal var at blive Mr. Thyrles Fortrolige.

„Men hvorfor beder De ikke Mr. Grainger at tilgive mig?"

Hun tilkastede ham et spørgende Blik.

„Har De nogensinde tilføiet ham en Uret?" spurgte hun.

„Jeg har tvertimod gjort, hvad en Natur som hans aldrig tilgiver — jeg har tilgivet ham, som jeg selv haaber Tilgivelse. Mit eneste Ønske, hvad ham angaaer, er at jeg aldrig maa see hans Ansigt mere, men det synes ikke, som om jeg kan undgaae ham. Jeg hader at see ham, at høre hans Stemme eller hans Navn, thi det gjenkalder i min Erindring en meget sorgfuld Tid hos mig; en Sorg han var Skyld i, og som fremkaldte onde og slette Tanker hos mig. Han synes at være en Ven af Dem, Miss Kyriel, og De maa gjerne fortælle ham hvert Ord, jeg nu har sagt — det er kun Noget, der er ham velbekjendt."

Havde han forstaaet sig bedre paa Kvindens Væsen og Blik, saa vilde han i Miss Kyriels veltalende Øine have fundet ikke alene Interesse, men virkelig Beundring.

Men han sagde til sig selv med bitter Ironi over sin egen Lettroenhed:

„Grainger er fattig, men jeg er rig; derfor finder hun vel, jeg er en Times Koketteri værd."

Og dog var han til Trods for sig selv, aldeles fortryllet af hende.

Hun fik ham til at tale om sine Reiser, og hendes Bemærkninger og Spørgsmaal viste, at hun ikke var nogen „Dumrian", og at hun ikke led af den almindelige Vildfarelse, at en smuk Kvinde ikke behøver nogen Dannelse.

„Jeg har faaet en foreløbig Indbydelse til Sir Georges Bal," bemærkede Thyrle.

„Saa bliver De vel her, til det er forbi?"

„Det veed De jo, jeg er forpligtet til — jeg har jo Ret til den første Galop og den første Vals."

Hun smilede og benegtede ikke hans Ret.

„Hvor jeg beundrede Deres Søster forleden Aften. Hun har et saadant behageligt Udtryk og er vist den smukkeste Pige jeg har seet, siden jeg kom til England."

Stakkels Kittie anede ikke, at en stor Deel af hendes Fremtid kom til at afhænge af saadanne tilfældige Ord.

„Det skal jeg sige hende, Mr. Thyrle. Hun er ligesaa god, som hun er smuk. Jeg vilde ønske, jeg var halv saa god, som hun er; men vi Piger ere meget tidligere Kvinder end Drenge blive Mænd. Hvor gammel troer De vel, jeg er?"

Han kunde ikke bare sig for at le ved dette pludselige Spørgsmaal.

„Efter Deres Maade at tænke og tale paa tredive à fyrretyve Aar, efter Deres Udseende nitten à tyve."

„Det tænkte jeg nok; nei, jeg er tre og tyve, og allerede da jeg var atten begyndte mine Sorger."

„Men nu har De glemt dem — nu er De atter glad?"

„Og hvad troer De, der helbredede mig?" spurgte hun, ironiserende sig selv. „Mine Venner, Familien Rose, saae jeg led og tog mig med op til London,

hvor en Sæsons Liv og Lystighed gjorde mig godt, og nu er Alt igjen i Orden, og kan De gjætte hvorfor jeg taler om alt Dette til Dem, som er en Fremmed for mig?"

Thyrle rystede paa Hovedet.

„Deres egne Ord," sagde hun med straalende Øine, „Ord, som ere et Ekko af mine egne Tanker. De sagde: ‚Jeg tilgav ham, som jeg selv haaber Tilgivelse. Mit inderligste Ønske var, at jeg aldrig maatte see hans Ansigt igjen, men han synes at forfølge mig. Jeg hader at see eller høre ham, thi han minder mig om en sørgelig Tid, han var Skyld i, og han fremkalder haarde og bitre Tanker i mit Sind.' Ligesom Mr. Grainger har dybt krænket Dem, saaledes har han ogsaa saaret mig — Deres Tanker om ham ere ogsaa mine Tanker."

Thyrle var stum af Forbauselse; han kunde ikke betvivle hendes Oprigtighed; med Øinene fæstede paa Jorden overveiede han sine Ord, før han sagde:

„Men hvis dette forholder sig saaledes — dersom De afskyer Mr. Grainger halvt saameget som jeg gjør — hvorledes skal jeg da forklare mig, at De tillod ham at opføre sig saaledes imod Dem forleden Aften."

Blodet strømmede til hendes Kinder.

„Jeg veed ikke om jeg kan rigtig forklare mig for Dem, men jeg er for stolt til at han skal troe, at den Opførsel, han har viist imod mig, skulde kunne forandre vort gamle fortrolige Forhold. Vi have levet hele vort Liv sammen indtil de sidste faa Aar."

„Han maa være altfor gammel til at have været Deres Legekammerat, han kan kun være et Par Aar yngre end jeg — omtrent syv à otte og tyve Aar."

„Han er otte og tyve, i Alder med Gilfred; Søstrene i Alder med Kittie og mig."

„De har endnu ikke forlangt Findeløn for min Guldkapsel."

„Jeg kjender endnu for lidt til Dem, men jeg skal ikke forglemme det."

Da han red bort, var han forbauset over Phillis Kyriels Skjønhed og mærkværdige aabenhjertige Tilstaaelse. En forsængeligere Mand vilde have troet, at han havde gjort en Erobring. Thyrle kom til den Slutning — at hun ikke havde tilgivet Grainger og haabede, ved Hjælp af Thyrle paa en eller anden Maade at faae Hævn over ham. Dog vare hans Gisninger ikke rigtige: Det gamle Saar hos Phillis var brudt op, og Naturen var hos hende, om jeg saa maa sige, gaaet over Optugtelsen — hun havde egentlig sagt langt mere, end hun havde tænkt at sige.

Hun elskede ikke Grainger nu eller savnede ham, men hun sørgede dybt over hendes glade første Ungdomsdage, som han havde formørket.

„Det er kun os, der ere forandrede," tænkte hun, „jeg er ofte som om jeg var død og borte for hundrede Aar siden," og hun faldt i dybe Tanker, hvorfra hun blev vækket ved Vognhjulenes Raslen og Spøg og Latter i Forstuen.

Phillis glattede sin Pande og gik ned for at modtage dem.

Grainger var ikke med.

„Han kom pludselig i Tanke om, at han havde mange Visiter at gjøre og saa forlod han os," sagde Grace. „Har Mr. Thyrle været her? Jeg spørger just, fordi vi mødte ham paa denne Side Hallingford; men han syntes forresten ikke at kjende os."

„Han maa ikke have kjendt Jer," sagde Phillis, „for han har været her, men omtalte ikke, at han havde mødt Jer."

Niende Kapitel.

Mr. Hasson Grainger havde ikke spildt sin Tid den Eftermiddag, som de andre unge Mennesker. Da de kom i Nærheden af Hallingford saae han Thyrle ride henad Veien til Herregaarden, han gjorde Selskabet en hastig Undskyldning og red ind paa en Sidevei, førend Thyrle kunde kjende ham.

Han tog en hurtig Beslutning angaaende de Besøg, han vilde gjøre.

Han red lige til Merresford og spurgte om Miss Mason. Han vilde hverken afgive Kort eller blive meldt; han traadte lige ind i Stuen til hende og den gamle Kvinde stirrede paa ham, ikke i Stand til at gjenkjende ham.

„Jeg synes, jeg skulde kjende Deres Ansigt," sagde hun, „men jeg kan ikke huske det rigtigt."

„Jeg er ogsaa forandret, Miss Mason, siden jeg sidst saae Dem — sex Aar forandre en Dreng til en Mand — men mit Navn kan De dog vistnok huske, det er Hasson Grainger."

Hun sprang op fra Stolen.

„For Gud i Himlens Skyld, væk med Dem, gaae Deres Vei!" udbrød hun, „skulde Archer komme og finde Dem her i Huset, vil jeg ikke indestaae for, at han ikke slaaer Dem ihjel. De har ogsaa fortjent det, og hvorfor har De været saa tosset at komme her i Archers Hjem? — han slaaer Dem ihjel — han myrder Dem."

Hasson maatte skoggerlee.

„Paa min Ære, Miss Mason, jeg kom for at besøge Dem og ikke min kjære Ven Thyrle."

„Men hvis han kom tilbage," sagde hun, skjælvende ved Tanken derom.

„Han kommer ikke tilbage for det Første. Jeg saae ham paa Veien til .... har De nogen Anelse om, hvor han er reden hen idag?"

„Det bryder jeg mig ellers aldrig om, men idag vilde han have mig med over til disse Kyriels."

„Det tænkte jeg nok," mumlede Grainger. „Han er altsaa sandsynlig nu derovre, har funden Phillis Kyriel alene hjemme, og vi behøve altsaa ikke at frygte hans Hjemkomst for det Første."

„Ah! jeg forstaaer!" sagde den gamle Kone, hvis naturlige Skarpsindighed strax var paa rette Spor.

„Jeg behøver vel altsaa ikke at sige Dem, at det ikke vil vare længe, førend De faaer en ung, smuk Frue her i Huset."

„Ved den evige Gud! hvad betyder Alt dette?" næsten skreg Miss Mason i heftig Bevægelse og frygtende for, at Sagerne vare komne videre, end hun havde nogen Idee om.

„Det lader ikke til, at De synes om den Historie? De holder maaskee heller ikke af den elskværdige Miss Kyriel?"

„Nei — jeg kan ikke lide hende."

„Det vil afhænge meget af Dem, om det Parti kommer istand eller ikke."

„Jeg skal gjøre mit Bedste til at forhindre det."

Der blev nu holdt en formelig Raadslagning imellem dem. Hun fik sine Instruktioner; Thyrles Kommen og Gaaen maatte rapporteres til Grainger; hans Ytringer og i Særdeleshed hans Breve maatte der holdes et vaagent Øie med.

„Det var en vel anvendt Time," tænkte Hasson, da han red bort. „Jeg skal dog sørge for, min smukke Phillis, skjøndt Du nu overseer mig og kaster ømme Blikke til Minearbeiderens Søn, at Du faaer Anledning til at huske Hasson Grainger. Og Dig, min gamle Ven, Archer Thyrle, skal jeg heller ikke glemme. Jeg har i lang Tid havt en gammel Regning at opgjøre med Dig. Hvor jeg dog hader det Menneske!"

Den Aften gik Phillis ind til sin Søster paa dennes Værelse, hvilket hun ellers ikke pleiede, og gav sig i Snak med hende.

Der laa flere Aar imellem dem, og Phillis havde lige til den seneste Tid betragtet Kittie som et rent Barn.

Idag havde hun et Øieblik følt, at hun let kunde finde en Rivalinde i Kittie.

Det var Mr. Thyrles Ord, der havde aabnet hendes Øine.

„Maa jeg komme ind, Kittie?"

Kittie, der sad tankefuld foran Kaminen og med det lange Haar opløst over Skuldrene, sprang op og sagde:

„Er Du ikke rast? Jeg synes Du seer saa medtaget ud iaften, som om Du var træt eller syg?"

„Nei, jeg befinder mig fuldkommen vel."

Phillis lukkede Døren og satte sig.

De to Søstre holdt meget af hinanden. Phillis spillede naturligvis en Beskytters Rolle og Kittie saae op til hende. Kittie kjendte ikke mere til Phillis's tidligere Liv, end hvad Alverden kjendte — at hun som en Pige paa sytten Aar var bleven forlovet med Hasson Grainger, og at denne Forlovelse var bleven hævet, uden at dette Brud havde, efter hvad Kittie vidste, kostet Phillis en eneste Taare.

„Aner Du, hvorfor jeg er kommen?" spurgte Phillis.

„Det veed jeg ikke, Phil; jeg frygtede for, at Du var ikke vel."

„Gode Sjæl! Nei, Kittie, jeg er kommen for at see, om jeg har udfundet, hvad der vil bidrage til Din Fremtids Lykke."

„Jeg er lykkelig nok," hviskede Kittie dybt rødmende.

„Siig mig, Kittie, men sig mig Sandheden: Elsker Du Frank Brooke?"

Da Kittie opfattede Spørgsmaalet, som om hendes Helt ogsaa havde beseiret hendes feirede Søster og denne ædelmodig vilde træde tilside, for ikke at staae Kitties Lykke i Veien, saa skyndte hun sig med at svare:

„Nei, Phil! jeg vil tusinde Gange hellere see Dig lykkelig, end selv blive det — og — jeg haaber — I ville Begge . . . ."

„Hvad betyder det, Barn?" udbrød Phillis leende, „dog det er ligemeget nu, da Du jo har forraadt Dit lille Hjerte. Jeg tænker ikke mere paa Brooke, med Undtagelse af at Du holder af ham, end paa den Porcellænshyrdedreng her paa Kaminen."

„Er Du ogsaa sikker paa det, Phil? — Phil? — Fordi — fordi — bliv blot ikke vred paa mig — Du har dog opmuntret ham, saa han nu kun har Øine for Dig."

Den stolte, mørkøiede Phillis maatte slaae Blikket ned for den blide Kittie.

„Du har Ret, Kittie, og jeg har handlet urigtigt i at opmuntre ham for kun senere at gjøre Nar af ham — som jeg — Gud tilgive mig det — har gjort ved saamange Mænd før ham. Du fortjener ham bedre end jeg. Han skal snart mærke, at jeg er træt af ham og saa maa jeg overlade Resten til Dig. Godnat, Barn! sov vel og drøm sødelig."

Phillis sad længe hensunken i dybe Tanker i sit eget Værelse. Hvor nær havde hun ikke været ved at forstyrre sin Søsters Lykke, medens denne lille, taalmodige Skabning, uden at klage, havde været Vidne til hendes Koketteren med Brooke.

„Hvor jeg dog foragter mig selv," var hendes sidste Tanke den Aften, før hun faldt i Søvn.

Næste Morgen sagde Gilfred, at han vilde ride over til Merresford og bringe Mr. Thyrle tilbage med sig til Middag.

„Saa følger jeg Dig et Stykke," sagde Phillis, „da jeg vil over til Hernsley, hvor Du kan hente mig, naar Du vender tilbage."

„Vel. Følger Du med mig, Brooke?"

„Jeg har Brug for Mr. Brooke, dersom han ellers vil gjøre mig en Tjeneste," sagde Phillis.

Mr. Brooke erklærede, at han ganske var til hendes Tjeneste.

„Jeg har ogsaa Brug for Dig, Kittie, thi Du skal gjøre et Besøg hos de gamle Frøkener Hills. Jeg skulde for lang Tid siden selv være gaaet derover, og nu stammer jeg mig, saa Du maa gaae og aflevere mit Kort med mange Undskyldninger. Mr. Brooke er nok saa venlig at kjøre Dig derover, da Ridelnegten maa følge med mig."

Mr. Brooke erklærede, det skulde være ham en Fornøielse, medens Kittie rødmende sagde, at hun godt kunde udholde at spadsere derover, men Phillis satte sin Villie igjennem som sædvanlig, og Gilfred fløitede, forundrende sig over, hvad Fanden Phillis nu havde for.

(Fortsættes.)

En kvindelig Læge.

Paa en Tid, da Kvinderne søge at udvide Omraadet for deres Virksomhed, er det ikke saa underligt, at de ogsaa have betraadt Lægevidenskabens Gebet, og paa flere Steder underkastet sig de befalede Prøver og ere blevne berettigede til at udøve Lægepraxis.

Det er forøvrigt ikke noget Nyt, at see Kvinder yde Hjælp som Læger, thi allerede i Oldtiden her i Norden finde vi paalidelige Vidnesbyrd derom. I Olaf den Helliges Saga læse vi saaledes, at de Saarede efter Slaget ved Stiklestad, Aar 1030, bleve bragte ind i en Lade, hvor en Kvinde optraadte som Læge. Hun vaskede Sarene med varmt Vand og gav de Syge Mælk at drikke; desuden kogte hun en Grød med Løg og andre Urter, som hun lod de Saarede spise, for at erfare, hvor dybe Saarene

En kvindelig Læge.

vare, thi gik de langt ind, kunde man lugte Løgene igjennem Saarene.

I Viga Glums Saga fortælles, at Viga Glums Kone, Haldur, sagde til sine Piger, da hun havde hørt om en Kamp i Nærheden: „Lader os gaae ud at forbinde de Saarede, om hvem der er Livshaab, af hvad Parti de end ere."

I Middelalderen lagde Borgfruerne sig ikke alene efter at baldyre og lade deres Piger spinde, væve og besørge Husets daglige Gjerning, men de vare ogsaa Læger, ikke alene for Familien og Borgens Folk, men tillige for Bønder, som hørte under Borgen. De kjendte mange simple Planter og Urter, som de samlede paa Marken og dyrkede i deres Haver og hvormed de lavede Salver og Omslag for Stød og Saar, som maa have været meget almindelige i de Dage. I en gammel fransk Fortælling gnider Nicolette med en Salve af smertestillende Urter Aucassins Skulder saalænge til den atter glider ind i Leddehulheden, som den var traadt ud af.

Datidens Kvinder, og det ikke Borgfruerne alene, bryggede stærke Drikke af Blomster og Frugter, hvilke de dog ikke benyttede alene som Medicin, men ogsaa til at oplive Sindet med.

Saa kom derefter en Tid, hvori Lægekunsten blot blev udøvet af Mænd; kun de saakaldte „kloge Koner" spillede i visse Perioder en større eller mindre Rolle; en Rolle, som de rimeligvis ville spille saalænge Verden staaer, medmindre deres examinerede Søstre ville forstaae at fratage dem den for Fremtiden.

Ovenstaaende Billede er et Portræt af en engelsk Dame, Mistres Anderson, der har taget den medicinske Doktorgrad og praktiserer i London som Læge for Børn og Kvinder, en Virksomhed, der paa Grund

af Kvindens fine Legemsbygning og store Taalmodighed synes at maatte være passende for den gifte Kvinde, der rigtignok saa meget mindre kan være for Hjemmet, Børnene og Manden, hvad hun burde være.

Forøvrigt maa vi huske paa, at det Bedste, der kan hændes en Kvinde, er at vinde en Mands Kjærlighed — det Bedste for en Mand er en Kvindes Kjærlighed og at Naturens Love ikke lade sig forandre efter menneskelige Paafund.

Mara
eller
Pigen uden Anbefalinger.

I.

Hendes Navn var Mara (Sorg) og vi forundrede os Alle over, at saadan en sød lille Skabning havde faaet et saa melankolsk Navn, men Arthur Halsey, som var forelsket i hende, paastod, at det var det smukkeste Navn han havde hørt, og just det, han vilde have valgt for hende, for at skjelne hende fra alle andre Kvinder, da hun var uden Lige.

Vi vare egentlig Alle forelskede i hende, men hun foretrak aabenbart Arthur, og han var desuden den første, der erklærede hende sin Kjærlighed — saa vi maatte nøies med at være hendes Venner.

Ingen vidste hvorfra hun kom eller om hun havde Slægtninge; thi en Dag var hun kommen til en lille By ved Kysten, Sandbeach, havde leiet et tarveligt Værelse, opgivet sit Navn at være Mara Child og samme Dag gaaet til Butts Leiebibliothek og spurgt Eieren, om han ikke kjendte en Familie, der ønskede en Gouvernante.

Butts var desuden Eier af Byens Avis og inde i alle Familieforhold, og hans første Spørgsmaal var, om hun havde beklædt en saadan Post før og om hun havde Anbefalingee.

„Nei, og da jeg er forældreløs og uden Slægtninge, har jeg ingen Anbefalinger."

Butts var forbauset.

„Et Avertissement paa fem Linier koster, to Gange, en halv Krone."

„Vær saa god. De kan skrive, at jeg er fem og tyve Aar, kan tegne lidt, men spiller ikke Piano."

Hun rakte ham en halv Guinee.

Butts lod den falde paa Disken, og da Klangen var god, vilde han nødig give tilbage paa den, og foreslog hende at indtræde i Læseselskabet, der ogsaa gav Adgang til et Læseværelse hos ham. Da Mara gik ind derpaa og desuden kjøbte sig nogle Tegneapparater, blev det meste af Guldstykket i Butts Beholdelse, hvorover han vel glædede sig, men da Mara forlod Butiken, kunde han dog ikke lade være at sige til sig selv: „Jeg synes ikke om den Tøs."

Alt dette erfarede vi egentlig først et Par Uger senere, da Halsey, Merry, Clores og jeg vare komne til Sandbeach for at studere der i Fred og Ro, medens Ferien varede; thi Morgenen efter fortalte vor Vertinde os om den unge Pige, som søgte en Plads uden at have Anbefalinger, og da vi i Ugens Løb vare blevne bekjendte med Butts, fortalte han os yderligere, at et Par Familier havde søgt en Gouvernante, men ikke vilde have En, som ingen Anbefalinger kunde fremvise. Miss Child sagde blot, at hendes Moder var død, og at hun aldrig havde kjendt sin Fader, der havde forladt Moderen. Hun og Moderen havde ernæret sig ved Syning.

Hvorlænge var det siden Moderen døde?

Sex Aar.

Hvad havde hun — Miss Child — bestilt siden?

Arbeidet.

Hvor?

Det vilde hun ikke sige, heller ikke hvor Moderen havde levet, ligesaa lidt som hun vilde forklare, hvorledes hun, der var opdraget til at ernære sig ved Syning, nu kunde optræde som Gouvernante.

Til dette sidste Spørgsmaal svarede hun dog, at hun havde truffet paa Folk, som havde været gode mod hende.

Dette saae jo noget mistænkeligt ud. Butts vidste ikke rigtig, om han burde lade hende tage Bøger hjem, som senere kom i uskyldige Hænder; thi Damer, som traf hende i Leiebiblioteket, gloede paa hende og vare tause i hendes Nærværelse. Ja, forleden Dag i Skumringen havde hun bragt ham nogle usle Skitser i Vandfarve og bedet ham sælge dem for hende.

„Lad os see Skitserne," sagde Halsey.

„Hun maa være smuk," sagde Merry, „siden Damerne ere saa knibske imod hende, og Skitserne maa nok due noget, siden Butts kalder dem usle."

Det var Prospekter af Sandbeach og Omegn i alle Slags Belysninger, som vi tre gjorde lidt Nar ad, medens han samlede dem og sagde: „Stakkels Barn! hun forsøger ethvert ærligt Middel til at erhverve sit Udkomme paa, og hun stødes tilbage allevegne, fordi hun ikke er anbefalet — hvad Udvei staaer hende saa aaben, uden at blive en Tyv, eller sælge sin Ære, eller tage Livet af sig. Det vil jeg forhindre og kjøber derfor Skitserne. Der er Penge til deres fulde Værdi."

Halsey gav Butts en Banknote, og den havde ikke været ti Sekunder i Butts Hænder, før Butiksdøren gik op og ind traadte en ung Pige, som vi alle fire strax ved første Øiekast bleve enige om maatte være den paagjældende Person selv. Hun var usædvanlig smuk, men meget bleg, og over alle hendes Træk var udbredt en usigelig Ynde.

Hun rødmede, da hun traadte ind, gik hen til Bordet og lagde nogle Bøger derpaa, idet hun sagde: „Jeg ønsker ikke at forny Abonnementet, men beder Dem om at indføre dette Avertissement to Gange i Deres Avis. Det er ikke om en Gouvernante-Plads."

Butts, der var en dum Person, læste Avertissementet høit: „Arbeide ønskes af En, der kan brodere og skære til, for en billig Betaling."

Et Par unge Damer, som vare tilstede, lo og hviskede saa høit derover, at Halsey rødmede af Harme, og da Butts sagde: „En af disse Herrer har kjøbt Deres Skitser," uden at nævne hans Navn, kastede hun et saa taknemmeligt Blik paa Halsey, at denne besvarede det med et andet, saa ømt — at han aabenbarede sine Følelser deri.

II.

Saaledes begyndte deres Kjærlighedshistorie og den gik nu sin rolige Gang. Halsey forestillede os

andre tre for Mara, og da vi fem nu ofte saaes samlede, varede det ikke længe for hele Byen var fuld af Rygter om det skandaløse Forhold, der existerede imellem Mara og os fire. Selv Byens Præster henvendte milde Bebreidelser — thi alt Ondt finde villige Tilhørere.

Dette var Grund til at Halsey, der var myndig og formuende, en Dag sagde til os: „Jeg kan dog ikke vente mine Forældres Samtykke, derfor vil jeg ligesaa godt holde Bryllup strax. Imorgen reiser jeg til London og løser Kongebrev og lader Præsten vie mig iovermorgen. Mara har jo ingen Familie og har betroet mig, at hun var bleven opdraget af nogle gode Mennesker og havt det godt der, indtil hun mærkede, at Husets Herre var bleven indtagen i hende, hvorfor hun flygtede og søgte Skjul i det afsides liggende Sandbeach."

Nu forundrer det mig, at vi alle fire troede denne Historie som et Evangelium; men det er et Bevis paa, hvilken Tillid vi havde til Mara.

Da Halsey var vendt tilbage fra London, tilbragte vi den Aften sammen hos Maras Vertinde. Halsey var overstadig glad, men over Mara hvilede et sorgmodigt Udtryk, og da Vertinden i Aftenavisen læste: „Gruesomt Mord i London med en Ildrager," saa blev Mara bleg som Døden og faldt om som livløs, hvilket blev tilskrevet Dagens Lummerhede og denne Episode blev snart glemt.

Den næste Dag blev Halsey viet og hele Sandbeach var paa Benene. Hun var yndig og undselig i sin Stads og en Bifaldsmumlen lød, da hun ved sin Mands Arm gik nedad Kirkegangen. En gammel Kone udbrød, da hun steg i Vognen: „Det er et smukt og uskyldigt Væsen, men hun seer ud, som om hendes Tanker vare et ganske andet Sted, end hvor hendes Legeme er."

III.

Tre Aar forløb. Jeg boede i London og omgikkes hyppigt med Halsey, som ogsaa havde opslaaet sin Bolig der. Hans Familie havde forsonet sig med hans Giftermaal og han var nu fuldkommen lykkelig.

Da han en Dag traf mig, tog han mig med hjem til Middag. Mara var gaaet ud i Butikkerne, men blev snart ventet hjem.

Tiden gik, Klokken blev over syv, den sædvanlige Spisetid, og Halsey begyndte at blive urolig over hendes lange Udeblivelse. Han udspurgte Folkene og den ene Pige svarede, at Fruen var gaaet ud for at kjøbe Brodeergarn og til en Uhrmager, da hun havde forlagt sin egen Uhrnøgle.

Kort efter ringede det og Pigen kom ind med det Budskab, at en Politibetjent ønskede at tale med Herren.

Da han var kommen ind til os, sagde han: „Det gjør mig ondt at maatte underrette Dem om, at en Dame er bragt til vor Station for at have stjaalet i en Guldsmedbutik. Hun vilde ikke opgive sit Navn, men ved at undersøge hende, have vi fundet hendes Visitkort med hendes Adresse.

Halsey traadte et Skridt frem og sagde: „Min — Hustru — beskyldt — for — Tyveri."

„Ja, Sir," sagde Betjenten, „og jeg er bange for, at det ikke er en Feiltagelse. De tre Diamantringe, som savnedes, blevne fundne i Ladyens Lomme."

IV.

Vi fløi til Stationen. Inspektøren, som følte, han havde med Gentlemen at gjøre, lod Halsey faae en Samtale med Mara og satte i Mellemtiden mig ind i Situationen.

„Mrs. Halsey var gaaet ind til en hende ubekjendt Guldsmed og forlangt en Uhrnøgle. Medens han prøvede Nøglerne havde Mara betragtet nogle Ringe, som laa fremtagne paa Disken. I det Øieblik var et fattig klædt Fruentimmer traadt ind og spurgt paa en Gjenstand. Hun havde sagt Noget i en lav Tone til Mrs. Halsey, som havde svaret hende. Guldsmeden syntes ikke om den sidste Kunde, hvorfor han holdt skarpt Udkig med hende. Hun rødmede og forlod strax Butiken. Kort efter gik Mrs. Halsey, efter at have faaet og betalt en Uhrnøgle. Guldsmeden savnede strax tre Ringe, ilede ud, indhentede Mara, lod en Betjent bringe hende tilbage til Butiken, hvor de tre savnede Ringe fandtes hos hende."

Dette fortalte Inspektøren, og at Ringene vare fundne øverst i hendes Lomme ovenpaa hendes Lommetørklæde; at hun havde besvoret, at hun var uskyldig, at hun vilde kjøbe Ringene, blot man vilde lade hende gaae. Da hun ikke vilde sige, hvem den fattig klædte Kvinde var, antog Guldsmeden denne for en Medhjælperske og vilde ikke lade sit Bytte slippe.

Inspektøren forklarede mig, at den Slags Tilfælde forekom ofte, selv hos fornemme og rige Folk, det var en virkelig Sygdom, som ikke var til at bekæmpe.

I dette Øieblik vendte Halsey tilbage. Han var i disse Par Timer bleven ti Aar ældre.

„Her finder en skrækkelig Feiltagelse Sted. Hun har i den sidste Tid ikke rigtig været sig selv, men Mara paastaaer, at hun ikke har rørt Ringene og slet ikke kan begribe, hvorledes de ere komne i hendes Lomme. — Gaa til Guldsmeden og bring Sagen i Orden med ham — tag ham med herhen, at han kan gjenkalde sin Anklage — jeg bliver saa længe hos Mara."

Jeg fandt Guldsmeden i sin Gadedør, høirøstet omtalende Dagens Begivenhed for Naboerne. Han hørte til de Hellige, med et koldt, skarpt Udtryk i sine farveløse Øine. Han lod mig fremføre mit Ærinde i Butiken, men talte saa høit, at de udenfor Staaende kunde høre hvert Ord. Han vidste, det var en Dame, og mente just af den Grund (han citerede her et Bibelsted) ikke at burde lade Sagen falde.

Jeg bad og bønfaldt ham, ja jeg ydmygede mig næsten for ham, men han var ubevægelig og jeg kunde ikke faae en eneste af de andre Tilstedeværende til at støtte mig. De holdt fast sammen, og med Taarer i Øinene ved Tanken om, hvad Mara maatte lide, gik jeg endelig med de Ord: „Jeg haaber, Gud vil være barmhjertigere mod Dem, mine Herrer, end De have været mod en stakkels, uskyldig Kvinde i dette Øieblik!"

Jeg behøver ikke at omtale, med hvilke Følelser jeg vendte tilbage til Stationen.

Halsey kunde strax see paa mig, at mit Ærinde var mislykket.

Han var nogle Øieblikke taus, saa sagde han: „Hvad der ikke har villet lykkes for Dig, vilde heller ikke være gaaet for mig. Sagen maa maaskee ogsaa helst gaae sin regelrette Gang, da den nu er bleven saa offentlig. Gaa og besørg det Fornødne; jeg bliver forelobig hos Mara, som nu er falden i Søvn."

(Slutter.)

Den lille Else.

En Fortælling af Edmund Hoefer.

„Hør, lille Else, Du sidder dog i Grunden der og spilder Din Tid med at plukke Charpie; der er heldigviis for Tiden ikke een Potentat i Verden, som fører Krig —"

„Charpie, Tante? — Men, Tante! Det er jo en Theservict med udtrevlet Rand til Hedevigs Fødselsdag."

„Saa? Naa da i Guds Navn! Jeg mente da ogsaa kun, at Du sidder der og ligger ud i Luften og ud paa Gaden og bestiller slet Intet — ja, negt det bare, om Du tør! — Men nok derom; jeg tænkte da, at Du dog kunde gjøre noget Bedre og komme mig en Smule til Hjælp. See engang, Barn, al min røde Silke er sluppen op og jeg skal idetmindste bruge et Lod til. Men, naar jeg sender Susanne, faaer jeg aldrig i Evighed denne Nuance. Naar det derfor ikke er Dig altfor ubeleiligt, og Du vil vise Dig rigtig elskværdig —"

„Saa gaaer jeg selv, mener Du? Men, Tante, behøves der da derfor Komplimenter?" Og den ovennævnte Servict laa allerede paa Sybordet, og den lille Else sprang fra Forhøiningen ned paa Gulvet; — ja, lille var hun forresten slet ikke, men stor og slank og smidig, hendes hele Skikkelse var fuld af Liv og enhver Bevægelse saa fuld af Ynde, saa rund og saa blød; — og saa sprang hun hen imod Sideværelset, nynnende en gammel, af Andre længst forglemt Melodi, om hvilken man dog, saaledes som den kom fra disse Læber, forstod, at vore Bedsteforældre havde været henrykte over den. Og saa kom hun strax efter ind igjen, — hvor dog Alt hos hende var Liv og Bevægelse! — „Gang" kunde man neppe kalde det, men „Dands" var det heller ikke, heller ikke „Springen", og om „Svæven" var der slet ingen Tale, men det var ligesaa uforligneligt og ubeskriveligt, som den hele henrivende Skabning. Der sprang Hjertefryd og solklar Ungdomslyst frem af hvert Skridt, af hvert Smil, af hver Tone. Ja, hvis der gaves en lykkelig Guds Skabning, saa var det den „lille Else", det saae og hørte man, hvor hun gik og stod.

Den lille Hat blev sat tilrette foran Speilet, og hun trykkede de korte, mørke Lokker, der krollede sig ned ad Nakken, sammen, for at de smukt skulde finde sig i det snevre Fængsel. Saa lagde hun kjærligt Armen om den gamle Tante og bøiede sig over Bordet for at see den omtalte Nuance og lade sig give en Prøvetraad, og derpaa saae hun paa Tanten med det sødt smilende, ømme og inderlige Blik, som hendes Øie havde for dem, hun elskede; hun bøiede sig endnu nærmere, kyssede hende hurtigt, — „Farvel, lille Tante! Og saa, ikke sandt, naar jeg kommer hjem, spise vi? Jeg er skrækkelig sulten!" — og saa sprang hun afsted med Shawlet, Parasollen og Handskerne og flot ud af Døren. Om hun trak de sidste paa, veed jeg ikke; til hendes bedste Venner hørte de ikke, hvor fuldendt hun end leilighedsvis kunde spille „Dame" og tilfredsstille de strengeste Fordringer. De generede hendes Hænder, der altid havde nok at bestille, var det end kun at lege, og til Beskyttelse mod Sol og Luft behøvede hun dem ikke. Thi Sol og Luft gjorde ikke denne vidunderlige Skabning nogen Fortræd; de havde ingen Magt over hende og hendes Friskhed: hun havde henlevet sit korte Liv paa Landet, i det Frie, i Have og Skov, paa Mark og Hede; men brun var hun ikke bleven, hun saae ud som Børn i deres smukkeste Tid — før kaldtes det: som Mælk og Blod, nu benævnes vel ogsaa det fornemmere, men jeg veed ikke hvorledes.

Nu gik hun forbi Vinduet og tog Shawlet om Skuldrene, og, da hun fra Husflyggen traadte ud i Solskinnet, lukkede hun Parasollen op og nikkede endnu engang smilende til Tanten, hvorpaa hun let og smidig, fuld af Ynde og Kraft, vandrede afsted; man saae, at der var ordentlig Takt i disse Skridt, endskjønt hun neppe satte Støvet, der allerede begyndte at samle sig paa den tørre Gade, i Bevægelse.

„O, Du lykkelige Barn!" tænkte Tanten, da hun saae efter hende, og trods det blide, kjærlige Smil, der gled hen over det dybtfurede, lille Ansigt, bleve hendes Øine fugtige. „Gud bevare længe, længe Dit Hjerte saa let, Dit Hoved saa frit for tunge Tanker, — længe, længe, min lille Else! Gid Solen aldrig maa brænde Dig, og Stormene aldrig omsuse Dig, og at, hvor Du end gaaer, Din Sti altid maa være jevn og blomsterstrøet!" Og Tanten havde vel Ret til at tænke og ønske saaledes.

Læseren maa ikke blive utaalmodig, naar jeg endnu engang gjentager det: Gaves der nogensinde en lykkelig Skabning, saa var det „den lille Else". Hvorfra hun forresten havde faaet sit Tilnavn, veed jeg ikke; men hun fik det hos og af hele Verden, af Forældre og Søskende, af Slægtninge, Venner og Veninder, og hvor man i Selskaber og ellers talte om hende og tænkte paa hende, da var hun ogsaa „den lille Else".

Saa gammel hun var, kjendte hun hverken Nød eller Kummer. Dagene vare henrundne klart og muntert for hende; havde det en enkelt Gang seet ud, som om en svag Skygge ogsaa faldt paa Elses Pande og gjenspeilede sig i hendes Øine, da var det kun en Barnesorg, som det ene Øieblik bringer og det andet atter bortviser, der bliver intet Spor tilbage af den, hverken i Hjertet eller i Hovedet, og naar den er forbi, veed man ikke engang mere, at den overhovedet har været til, og man lever atter muntert ind i ny Leg, ny Lyst. Og som det stod til indeni hende, saaledes var det ogsaa omkring hende. Om der virkelig slet ikke fandtes Sorger og tunge Taarer hos hende, veed jeg ikke, jeg troer det rigtignok heller ikke. Hun mærkede i alt Fald ikke til Noget, da det vel ikke var af saadan Betydning, at Alle maatte lide derunder. Og de smaa Sorger og Skygger sparede man hende for —

hvorfor skulde man gjøre dette lykkelige Hoved tungt og det glade Hjerte bange for Ingenting? Thi hvor man kjendte lille Else, der saae man ogsaa i hende det bedste Menneskebarn, Vorherre havde skabt, og elskede hende og kjendte intet Ydigere og Kjærere i Verden end hende.

Det varede længe, inden den unge Pige vendte tilbage, længere end Veien og Opholdet i Butikken kunde begrunde og end den stærkt betonede Sult syntes at kunne tillade. Da hun endelig blev synlig derovre ved Hjørnet, saae Tanten, der endnu sad ved Vinduet, ordentlig med Bekjagelse over paa hende: der var noget Mat, ja Træt i Elses Gang, Hovedet var lidt bøiet, og, idet hun kom nærmere, saae hun ikke engang op med den sædvanlige, hjertelige Hilsen.

Og saaledes var det ogsaa, da hun traadte ind i Værelset, og den Gamle gik henimod hende, trak hende det allerede noget nedgledne Shawl af Skuldrene og viftede hende med Torklædet i Ansigtet, der virkelig saae noget medtaget ud. Alt Saadant havde hun ellers aldrig taalt, nu syntes hun neppe at lægge Mærke dertil; hun trak Veiret dybt og hørte knap, at Tanten sagde: „Sæt Dig nu og hvil Dig, stakkels Barn! Du er jo helt forpustet. Stakkels Puds, hvor Du er varm!"

(Fortsættes.)

En Familie-Scene.

Manden (sidder taus, studerende i et videnskabeligt Værk).

Fruen (strikkende, i en slæbende, kjærlig Tone). Min Bedste! naar man skal udtrykke Ordet rigtigt — hvad er saa egentlig en Dentist?

Manden (kort og lidt fortrædelig). Dentist kommer af det franske Ord dent, der betyder Tand. Dentist er en Mand, der trækker Tænder ud.

Fruen (efter at have strikket en Omgang for at give Manden Tid til igjen at fordybe sig i sin Læsning). Min Bedste! Du sagde imorges, at Professor Musty var en stor Linguist. Kommer ikke Ordet Linguist af det latinske lingua, en Tunge.

Manden (vranten). Jo.

Fruen. Er da en Linguist en Mand, der trækker Tunger ud?

Manden (i en meget bestemt Tone). Nei! men Gud give, at han gjorde det!

Blandinger.

Betimeligt Komme. Marquis'en af Landsdowne — fortæller Thomas Moore i sin Dagbog — besøgte en Formiddag Grevinden af Cork og fandt det hele Huus i stor Støi og travl Bevægelse. „Kom ind!" raabte Grevinden, „kom ind, Lord Landsdowne! Gud, hvor det glæder mig, at De netop kom i dette Øieblik — De kunde aldrig være kommen betimeligere! Tænk engang! den graae Papegøie har just lagt et Æg!"

Gaade.

(Hvert Vers er en særskilt Gaade, men sammenlagte blive disse Gaader til et Ordsprog.)

Om det kan der blot siges Lidt,
Og liden Agt det skjænkes;
Dog hver Dag nævnes det saa tidt,
At knap derover tænkes.

Snart ere vi selv Skyld deri,
Snart Andre os den volder;
Men Livets Lyst er del forbi,
Hvor Indtog tidt den holder.

Naar Nogen iler os imod,
Da kan man Ordet nævne;
Men ikke, hvis med hurtig Fod
Man bort fra os vil stævne.

Det er alt Smukt og Godt og Nart,
Men aldrig alt det Slette;
Modsat Begrebet „tidt" og „snart",
Det lettest er at gjette.

At være det ved høilys Dag,
En heel Deel Folk nok ynder;
Men de forandre deres Smag,
Naar Mørket ret begynder.

Opløsning af Dobbeltgaaderne i Nr. 5:

1. Baage — vaage. 2. raa — Raa.
3. Lyde — lyde. 4. Tag — tag!

Opløste af Peter B., Fru Hængemule.

Talgaaden i Nr. 4 er endvidere opløst af Donnerwetter, De to Søstre, Ved Bragegildet i Aasenbolle, Peter Nielsen i L., En Sjofelistshader i Ebeltoft, H. Møller i Sønderbroby, K. Henriksen, X — y + z i Staarup.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (18 Ark).

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 21. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottendel Ark, som ofverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fjortendel Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag.

Johan Nicolai Madvig.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 14de Februar. Nr. 7.

Indhold: Konferensraad Johan Nicolai Madvig (med Lithografi). — Kun eet Aar (Fortsættelse). — Mara eller Pigen uden Anbefalinger (Slutning). — Den lille Else (Fortsættelse). — Botaniske Stavelsegaader.

Konferensraad Johan Nicolai Madvig.

En sand Hædersmand, en af de Aandens Koryfæer, hvis Navn i Videnskabens Verden lyder langt ud over vort lille Lands snevre Grænser, en af de faa Tilbageblevne fra vor første Frihedstids gyldne Periode med dens hele Slægt af Dygtigheder uden fremragende Arvtagere, en helstøbt Personlighed, gjennemtrængt af ægte Humanitet og en stærk, reen Patriotisme, frigjort fra al Egoisme: see, saaledes er Manden, til hvis Portræt her idag skal meddeles Læseren nogle biografiske Notitser.

Johan Nicolai Madvig blev, — som de fleste af vore betydeligere Filologer, — ikke født i Kjøbenhavn, „Nordens Athen", men saae første Gang Dagens Lys den 7de August 1804 i den beskedne lille By Svaneke paa Bornholm, hvor hans Fader, Poul Antoni Madvig, var By- og Herredsskriver samt Toldbetjent, Veier, Maaler og Brager. Oprindelig skriver Familienavnet sig fra et Fiskerleie, etsteds imellem Carlshamn og Ronneby i Sverige, kaldet Madvik, og hvorfra jævnlige Indvandringer skulle være skete til den nævnte Klippeø i Østersøen. Fra hint svenske Fiskerleie kom nemlig ogsaa Ola Madvig, der forøvrigt var barnefødt i Hellaryd i Skaane 1675, og bragte Hoved og Lykke med sig, idet han drev det til at blive Konstabel og Byskriver i Svaneke, skjøndt Bornholmerne i Almindelighed ikke nærede synderlig Forkjærlighed for „disse tilførte Mænd". Baade Olas Søn og Sønnesøn beklædte ligeledes Byskriver-Embedet i Svaneke; og det sidstnævnte Led af Slægten var det, der blev Fader til Johan Nicolai. Moderen, Margarethe Benedicte Kofod (født 1775, død 1852), nedstammede derimod fra en af de ældgamle bornholmske Ætter. Allerede tidlig maatte han gaae sin svagelige Fader til Haande ved hans mange Embedsforretninger, ja endog afholde Auktioner for ham. Da Faderen døde, efterladende sig en talrig Børneflok i trange Kaar, var Drengen kun tolv Aar gammel og uden Udsigt til at udvikle de gode Evner, der vare nedlagte hos ham. Men paa en Visitats blev Biskop Münter opmærksom paa den lille Madvigs Opvakthed og Lærenemme, tog sig af ham og sit ham ved den rige Bornholmerinde, Fru Marie Kofoeds Bistand sat i Frederiksborg Latinskoles nederste Klasse. I tre Aar gjennemløb Madvig Skolens samtlige otte Klasser, og blev derpaa, sexten Aar gammel, i 1820 Student med Udmærkelse. Det følgende Aar udmærkedes han ligeledes til 2den Examen, tog derpaa (1821) Accessit for den filologiske Prisopgave, hvorefter han den 7de Februar 1825, netop tyve og et halvt Aar gammel, underkastede sig den filologiske Embedsexamen, ved hvilken der „enstemmig" tilkjendtes ham laud. Næste Aar erhvervede han Magistergraden, og endnu samme Aar (1826) blev han under en midlertidig Vakance ved Universitetet ansat som Docent og Examinator i latinsk Filologi. 1828 disputerede han for Doktorgraden, ansattes samtidig som Lektor og blev det følgende Aar (1829) udnævnt til Professor i Filologi. — 1832 efterfulgte han Rask som Universitets-Bibliothekar; iblandt de Fortjenester, der skyldes ham i denne Stilling, hører ogsaa den, at han gjennembrød det lærde Laugsvæsen, saa at fra hans Tid Universitets-Bibliotheket har været tilgængeligt for Alle uden Undtagelse. · 1833 blev han Medlem af „Videnskabernes Selskab", 1834 af Ordbogkommissionen, 1837 af Kommissionen for Regesta og Diplomatarium, 1841 af Komiteen for en historisk-kritisk Revision af det kgl. Bibliotheks Haandskrifter, og 1848 Undervisningsinspektør for de lærde Skoler, hvilket sidste Embede han imidlertid fratraadte i December forrige Aar. Ogsaa Udlandet har kappedes om at hædre ham: 1836 blev han saaledes Korrespondent af Videnskabsakademiet i Berlin, 1840 Medlem af det nederlandske Institut, 1847 af the philological society i London, 1848 af det kgl. norske Videnskabsselskab i Trondhjem o. s. v. o. s. v.

At opregne den lange Række af lærde og aandrige Arbeider, hvorved Madvig har tildraget sig saavel Nordens som fremmede Landes Opmærksomhed, vilde blive for vidtløftigt. Kun Et og Andet skal her antydes. Allerede i hans første Arbeider, Magisterdisputatsen „Emendationes in Ciceronis libros de legibus et Academica" og Doktordisputatsen „De Asconio Pediano", er den kritiske Methode angiven, den Vei saa at sige aabnet, der

skulde følges saavel med Hensyn til den specielle Textkritik som den saakaldte høiere Kritik. Den Anseelse, Madvig alt havde vundet i Tydskland, forøgedes end mere ved hans i 1828 udkomne kritiske Breve til Schweizerfilologen Orelli, indeholdende en Række Textforbedringer til Ciceros Verrinske Taler. Selv Orelli, som dog var den Angrebne, maatte bøie sig for den unge Filologs Dygtighed og anerkjende hans Storhed som Kritiker. Samtidig med en fortsat literær-videnskabelig Virksomhed var Madvig ved sine aandfulde og vækkende Forelæsninger, der omfattede Oldtidens forskjellige Sider, den egentlige Bærer af det filologiske Studium ved Universitetet. Under et Foredrag over „Almindelig Grammatik" (1831) grundfæstede og klarede han sin Sprogbetragtning, men angav dog først sammes Retning tydeligere fire Aar senere i en Afhandling „Om Kjønnet i Sprogene, især i Sanskrit, Latin og Græsk". Ved en stor Mængde Programmer af kritisk-grammatisk Indhold samt ved kritiske Udgaver af ciceroniske Skrifter bevarede han den vundne Anerkjendelse. Ogsaa Oldtidens historiske Side er bleven behandlet af Madvig i en Række Afhandlinger, samlede i „Opuscula academica", hvoraf første Bind udkom 1834, andet Bind 1842. Blandt hans Hovedværker fortjene dog særlig at fremhæves: „Ciceronis de finibus bonorum et malorum libri V." (anden Udgave 1869), med en baade i kritisk og exegetisk Henseende righoldig Kommentar, samt hans epokegjørende „Latinsk Sproglære til Skolebrug", der første Gang udkom i 1841 (5te Udgave i forkortet Form 1870), et overordentlig fortjenstfuldt Arbeide, der er blevet oversat i en Mængde Sprog og lagt til Grund ved Behandlingen af endnu flere. Fremdeles udgav Madvig i 1846 „Græsk Ordføiningslære", der ligeledes vakte stor Opmærksomhed ogsaa udenfor Fædrelandet. Til alle disse Skrifter ville vi endnu føie adskillige af dem, hvormed han i de senere Aar har beriget den filologiske Literatur, saasom hans „Emendationes Livianæ" (1860) og den derpaa grundede, i Forening med Professor Ussing besørgede nye Udgave af „Livius" (1861—1866), samt desuden hans „Adversaria critica ad scriptores Græcos et Latinos" (2 Bind, 1871—73), hvilket sidste Værk navnlig indtager en særdeles fremragende Plads blandt grundig og samvittighedsfuldt behandlede videnskabelige Arbeider.

Vi vende os nu til en anden Side af Madvigs Virksomhed, den politiske, for hvilken hans Fædreland staaer i ikke mindre Taknemlighedsgjæld til ham, men hvorfra han selv, for ikke længe siden, har anseet det for rigtigt at trække sig tilbage, vælgende det Tidspunkt, da det kunde skee med Ære og efterladende et føleligt Savn. Det var det begivenhedsrige Aar 1848, som rev den stille Lærde bort fra Oldtidsstudiet, der en Stund maatte vige for Opfyldelsen af de Krav, hans egen gjærende Tid stillede til hans varme Fædrelandssind. Hidtil havde han holdt sig fjern fra al aktiv Deltagelse i Politiken; men nu kom det aabne Brev af 28de Januar med dets Helstatsprogram, der umulig kunde tiltale eller tilfredsstille noget dansk Hjerte. Med mandig Alvor og Bestemthed nedlagde Madvig i adskillige Artikler i „Fædrelandet" en uforbeholden Indsigelse imod, at Danske og Tydske skulde sende lige mange Tillidsmænd til den paatænkte Helstatsforsamling, uagtet Forholdet i Folkemængden var saa høist ulige. At Oppositionspartiet: Lehmann, Clausen, Schouw o. s. v., bekæmpede Reskriptet, var ikke Andet, end hvad man kunde vente og var vant til; men at den rolige og besindige Professor Madvig, hvis ellers saa forsigtige Karakteer ikke lod formode en slig energisk Fremtræden paa den politiske Arena, tog saaledes til Orde, det slog ned i den almindelige Bevidsthed og frembragte større Virkning end alle Argumenterne tilsammen. I Oktober s. A. valgte Bornholm, der altid har været stolt af denne sin Søn, ham til den grundlovgivende Rigsforsamling, og en Maaned senere kaldtes han til Sæde som Kirke- og Undervisningsminister i Novemberministeriet, Martsministeriets Afløser. Madvig kom herved til at deltage i Forfatningsforhandlingerne, idet det var Novemberministeriet, der gjennemførte „Danmarks Riges Grundlov", hvortil det foregaaende Ministerium havde givet Udkastet. Novemberministeriet afløstes 1851 først af Juliministeriet, der bragte Carl Moltke ind i Regeringen, og dernæst af Oktoberministeriet. Under disse forskjellige Kriser og Rystelser i Ministeriet blev Madvig siddende, men i Decbr. det før nævnte Aar gik han af, og siden har han ikke været Minister, skjønt Pladsen mere end engang er bleven ham tilbudt, ligesom man gjentagne Gange har havt i Sinde at overdrage ham det Hverv, selv at danne en Regering, hvilket han dog enten ikke har villet eller maaskee ikke har kunnet. Ved sin Udtræden af Ministeriet vendte Madvig atter tilbage til sine tidligere Sysler som Professor og Undervisningsinspektør, men har dog samtidig, næsten i alle Aarene, indtil ifjor Efteraar, havt Sæde i den ene eller den anden af vore parlamentariske Forsamlinger. I 1849 valgtes han til Folkethinget, hvis Formand han var under de haarde Kampe i de to Sessioner 1852—53. Madvig var ogsaa blandt dem, der havde store Betænkeligheder ved at flytte Toldgrændsen, ligesom han stemte mod Arvefølgeloven, efterat han forgjæves havde søgt en Mægling imellem de modstridende Anskuelser. Snart derefter valgtes han til Landsthinget, hvor han ogsaa hørte naturlig hjemme, og af hvilket han siden stadig har været et fremragende Medlem, stedse berigende Forsamlingen ved sine grundige, skarpsindige og oplysende Foredrag. Naar vi sige stadigt Medlem, maa dog herfra undtages Samlingen 1854—55. Da nemlig Ministeriet Ørsted den 26de Juli 1854 vilde oktroiere en Fællesforfatning, valgte det Madvig til en af sine tyve saakaldte Rigsraader. Madvig vilde imidlertid ikke modtage Valget, sendte den kongelige Udnævnelse tilbage og nedlagde samtidig sit Mandat som Landsthingsmand. Kort derefter valgtes han dog af 1ste Rigsraadskreds til Medlem af Monarkiets Rigsraad, der i den første Tid efter 1855 omfattede Repræsentanter for alle Monarkiets Landsdele, senere derimod kun kongerigske og slesvigske Deputerede. Som Præsident i det nævnte Rigsraad, hvortil Regeringen derpaa udnævnte ham, lagde han stor Dygtighed og Upartiskhed for Dagen, og selv de argeste Slesvigholstenere have med Hensyn til den sikre og forstandige Ledelse af Debatterne Intet havt at klage over. Af det senere Rigsraads Landsthing 1864—66 var Madvig ogsaa Medlem og fremdeles

af de to store Kirkekommissioner 1859 og 1868. Endvidere er han ved mere end en Leilighed optraadt offentlig med politiske Indlæg, og det er ingen ringe Piece-Literatur, der er udgaaet fra hans Haand jævnsides med hans Udgaver af de gamle Klassikere og latinske eller græske Grammatiker. Saaledes skulle vi bl. A. blot erindre om, hvorledes Madvig i 1853 med stor Styrke, ligesom i 1848 mod Grev Sponneck, hævdede, at der gjordes Danmark Uret ved at gaae ind paa det fra holstensk Side stillede Forslag om en ny Helstatsordning med „Curieafstemning", d. v. s.: lige Stemme for hvert Landskab uden Hensyn til Størrelsen. Med ikke mindre Bestemthed udviklede Madvig efter Tabet af Sønderjylland 1864 i „Den nationale Politik og det danske Monarki", at Grunden til vor Ulykke maatte søges i Manglen paa Agtelse for de nationale Hensyn, ligesom han senere fraraadede Tanken om en Personalunion. Og altid, saavel ved de afgjørende Vendepunkter i vor sidste sørgelige Krig, som i den paafølgende Forfatningskamp, have hans besindige Ord virket beroligende, klarende og trøstende paa Folket.

Under Henvisning til sine halvfjerdsindstyve Aar har Madvig, da Landsthinget ifjor delvis skulde fornyes, som ovenfor meddelt, trukket sig tilbage fra Dagens Strid for at hellige Resten af sit Liv til Forskningen og Videnskaben. Den smukke, beskedne og dog mandig selvbevidste Maade, hvorpaa han frabad sig Gjenvalg, vil sikkert endnu være Læseren i frisk Minde, ligesaa vel som den varme, anerkjendende Afskedshilsen, der bragtes ham fra de kjøbenhavnske Valgmænd til Tak for den Hæder, hvormed deres Kreds i saa lang en Aarrække var bleven repræsenteret. Heller ikke behøve vi vel at dvæle ved, at der ifjor, den 7de August, paa Madvigs Fødselsdag, og samme Dag, som den sagnrige Ø i Nordhavet feirede sin Tusindaarsfest paa Thingvallasletten, afsløredes en Buste af ham i hans Fødeby Svaneke, en Ære, hvilken han, som han udtrykte sig, ikke vilde tilegne sig personlig, men hvori han vilde see et Bevis paa, at Granskningen i Sandhedens Tjeneste, som han havde viet sit Liv, ikke var forbleven upaaagtet af den lille Nation, han var stolt af at tilhøre, men havde fundet varm og dyb Anerkjendelse og Paaskjønnelse.

Medens disse Linier nedskrives, er vor berømte Landsmand tilligemed Universitetets Rektor, Prof. J. Nellemann, afreist til Leyden, hvor de efter Indbydelse skulle repræsentere Universitetet ved den Trehundredeaarsfest, som det nævnte hollandske Universitet afholder. Gid han, hjemvendt til sit Fædreland, maa have endnu mange lykkelige Aar tilbage. De syv Gange ti, „Støvets Aar", er vel naaet; men ikke sjeldent forundes det dog ei blot de mange Svage i Aanden, men ogsaa det saare ringere Antal Udvalgte at overstride den afslukne Grændse. Maatte det blive Tilfældet med Madvig! Der er saa Faa at miste, mange Middelmaadigheder trænge sig frem, men ikke en Eneste, der hæver sig op over de Andre, ikke En, hvis Fane det er værd at følge.

Kun eet Aar.

(Fortsættelse.)

Paa Hernsley fandt Phillis Alle beskjæftigede med Forberedelserne til Ballet og maatte give sin Mening med i Laget, indtil Gilfred hentede hende, og i Forening med Mr. Thyrle rede de alle Tre til Herregaarden.

De fandt Mr. Broole og Kittie i Tusmørket, med Themaskinen færdig, og det var med glade Følelser at Thyrle, der i saa mange Aar havde været paa Reiser, atter følte Hjemmets Hyggelighed. Phillis sad paa en lav Stol tæt ved Ilden og legede med Jagthunden Junos silkebløde Øren; Gilfred sad i Sofaen, Kittie skjænkede The med Bistand af Mr. Broole, Talen var livlig og Latteren almindelig, thi det var Phillis som førte Ordet, da Døren gik op og Mr. Hasson Grainger traadte ind paa sin sædvanlige ugenerte Maade, uden at være meldt.

Phillis blev pludselig taus. Gilfred reiste sig ugjerne og gav Hasson Haanden. Kittie bød ham et aabent, smilende Velkommen, men Phillis sagde blot: „Hvorledes gaaer det?" og han maatte gaae helt hen til hende, før hun rakte ham et Par Fingre.

Endelig faldt Mr. Graingers Blik paa en Lænestol, hvori Mr. Thyrle syntes at befinde sig særdeles vel og ingenlunde tilbøielig til at lade sig forstyrre. Da han ikke tog den mindste Smule Notits af Graingers Forsøg paa Gjenkjendelse, saa sagde Gilfred til Thyrle:

„Det er Mr. Grainger — jeg troede, De havde truffet ham forleden Dag paa Hernsley."

Thyrle hørte herpaa i Taushed, men af Høflighed imod sin Vert, reiste han sig og gav et stift Buk, gik derefter tvers over Værelset og tog en Stol ved Siden af Mr. Brooke med hvem han begyndte en Samtale.

Grainger saae noget forstemt ud, medens han stod og hemmelig holdt Øie med Thyrle, men sagde Ingenting. De to unge Piger forlode Værelset under Paaskud af at skulle klæde sig om, og Brooke og Thyrle vedbleve at tale sammen.

Kort efter sagde Grainger i en hvislende Tone til Gilfred:

„Kom et Øieblik ud med mig i Hallen."

Gilfred fulgte med, skjøndt just ikke meget beredvilligt.

„Det forundrer mig, paa min Ære, Fred!" sagde Hasson, „at Du viser den Person Thyrle, saamegen Opmærksomhed. Han kan ikke gjøre den ringeste Fordring paa at være en Gentleman. Af Grunde, han selv bedst kjender, har han anseet det for fornuftigt at leve udenfor England i de sidste Aar — jeg troer nok formedelst nogle smudsige Handler. Det er ikke et Menneske, Du skulde indføre i Dit Hjem og hos Dine Søstre. Han var Minearbeider — en aldeles simpel Person og mig hader han, fordi jeg veed dette."

Gilfred tav, men tænkte, at Thyrle viste ikke sit Had, og at Hasson ikke var i den Stilling, at han burde kritisere Folk, fordi de levede udenfor England eller deres Grunde til at gjøre dette. Gilfred syntes heller ikke om, at Hasson vilde raade ham, angaaende hvem han skulde indføre i Moderens Huus, og det saameget mindre, som han vilde have

lukket det for Hasson, hvis han havde havt Magt som Billie.

„Han hader mig ogsaa, fordi jeg for nogle Aar siden stak ham ud hos en smuk Pige. Han var dengang en noget balstyrig Personnage og vilde gjøre Bravl, hvorfor jeg maatte give ham en ordentlig Lektion for at stoppe Munden paa ham, og det synes han ikke at kunne glemme. Han kunde have forbandet godt af en Lektion igjen, og jeg kan min Salighed ikke forstaae, hvorfor Du taaler hans Selskab; men Du vil snart udfinde, hvilket Pak han er kommen af og hvilken simpel Fyr han er."

„Hører han til den Slags Folk," bemærkede Gilfred roligt, „der siger Ting paa en Mands Bag, som han ikke tør sige ham lige i Ansigtet?"

„Naa da! Vil Du have Klammeri med mig? Alle sammensværge sig ogsaa mod en stakkels Fyr som mig, naar Lykken vender ham Ryggen."

„Sikken Snak," sagde Gilfred, hvis Mening om Mr. Thyrle snarere var stegen, fordi Hasson rakkede ham ned, „tal nu ikke mere derom. Dersom jeg ikke synes om Mr. Thyrle, skal jeg nok finde en Maade at lade ham mærke det paa. (Dette vidste Grainger af egen Erfaring at være sandt.) Dersom jeg derimod synes om ham, er det jo kun en Meningsforskjel imellem os, og den er jo ikke saa sjelden."

„Men hvorledes skal jeg saa kunne komme her og riskere at træffe ham?" spurgte Hasson.

„Jeg kan hverken holde med den Ene eller den Anden, især da jeg kun har hørt den ene Part i Sagen," lød det kolde Svar, „og hvad det angaaer, at komme her, saa gjør ganske efterhvad Du behager."

„Jeg kan vel nok udholde at see ham nu og da — hvor stor en Æsel han end er," sagde Hasson med paatagen Ligegyldighed, „men nu Farvel. Jeg maa afsted — det bliver sent."

Thyrle lod sig ikke mærke med, at han var ubehagelig berørt af Hassons Graingers Nærværelse, og var saa elskværdig som mulig under Middagsmaaltidet.

Da de vendte tilbage til Salen efter at have spist, fandt de Husets Frue, Mrs. Kyriel, der. Det var en smuk Kone, men med et lidende Udtryk.

Thyrle sad den Aften meget ved Siden af hende og fortryllede hende ganske ved at tale med hende om Bøger, Musik og sine Reiser, og selv Pigebørnenes Sang kunde ikke lokke ham fra den Plads, han havde valgt sig.

Da Gilfred havde fulgt ham ud og atter traadte ind, blev han modtaget med forskjellige Udbrud:

„Hvor han var elskværdig, Fred!" sagde Kittie, „saa opmærksom imod Mama."

„En indtagende ung Mand, Fred!" sagde Mama, „saa dannet og klog."

„Du har gjort en Erobring, Mama," sagde Phillis, „og det lader det ogsaa til, at han har gjort."

Da Phillis var i sit eget Værelse, maatte hun tilstaae for sig selv, at hun havde givet sit Hjerte til En, som ikke syntes at bryde sig om det. Han havde jo ikke nærmet sig hende hele Aftenen.

„Det er min Straf," sukkede hun, „at han beundrer Mama, ja selv Kittie, mere end mig. Det er haardt at bære. Mon Lord Ashley, den unge Temple, Kaptain Vane og alle de Andre have følt halv saamegen Skam over dem selv og Harme over mig, som jeg nu føler med Hensyn til mig selv og Archer Thyrle?"

Den stolte Skjønhed, der havde foragtet Rang og Rigdom, som kun havde brudt sig om Beundring, som aldrig havde havt anden Interesse i nogen Mand end at ofre ham paa sin saarede Stolthedsalter — hun havde hele den Aften følt, at hun elskede Archer Thyrle, Arbeiderens Søn, paa den Maade, som hun kun een Gang før i Livet havde elsket.

„Folk ville nok sige, at jeg opmuntrer ham, fordi han er rig — det har Hasson allerede slaaet paa. Som om jeg ikke allerede havde sagt Nei til Mænd, der vare dobbelt saa rige! — Jeg maa være paa min Post. Jeg vilde dø af Skam, hvis han anede mine Følelser for ham — eller Andre skulde mærke dem. Jeg maa passe paa mig selv — jeg kan ikke være forsigtig nok."

Tiende Kapitel.

Morgenen derefter bragte Thyrle de Bøger, han havde lovet. Søstrene vare alene tilstede — Kittie beskjæftiget med at ordne sine Blomster og Bregner, og Phillis saa „forsigtig", at han snart gik sin Vei i den Tanke, at hun enten var i slet Humør, eller han kjedede hende ved sin Nærværelse.

Men Dagen efter, da Alle mødtes ved Jagten, glemte Phillis aldeles sin Tilbageholdenhed og var saa fortryllende, og det navnlig mod ham alene, at han blev aldeles indtaget i hende. Bad hun ikke Lord Ashley ride sin Vei, og sagde til Thyrle, at Lorden var en kjedelig Personage? var hun ikke ligefrem uartig mod Brooke? og bragte hun ikke den tapre Kaptain Algernon Awkerly til Fortvivlelsens Rand ved at lee ham lige op i Ansigtet og sige: at for hendes Skyld maatte han gjerne knække Halsen, medens hun bad Thyrle følge sig, da hun galopperede væk og lod Hesten sætte over et høit Gjærde.

Og det var morsomt — ja mere end det, det var farligt — da Hasson Grainger sluttede sig til Jagtselskabet, at møde Phillis Kyriels Øie og høre hende sige:

„De har da vel ikke ifinde at forlade mig idag og ride bort fordi han er kommen?"

Blikket og Stemmen kunde Mr. Thyrle ikke modstaae, men han lovede sig selv, ikke at tage Notits af Hasson Grainger og aldeles at lade som om han ikke var tilstede.

Men den Nyankomne var langtfra tilfreds med den Tilstand, hvori han fandt Sagerne ved sin Ankomst.

„Phil har naturligviis kun til Hensigt at trække ham bort fra de Andre og have ham for sig selv," tænkte han og trøstede sig ved denne Tanke, „men jeg vilde ønske han vilde brække sin Hals. Det gjør han desværre ikke, thi han rider saa forbandet godt. Vi nærme os imidlertid dygtig til Stenbruddene ved Haldon — der kjender jeg et Sted .... Han er hidsig og kan aldrig styre sig, og det kan jo aldrig være til Skade, hvis han var dum nok til at prøve det Spring — maaskee han slap med et Par Ribbeen."

Med denne venskabelige Tanke red han op paa Phillis's venstre Side, medens Thyrle red paa hendes høire Side, rakte sin Haand frem og sagde:

„Hvorledes har De det, Phil? Jeg er bange for, at der ikke bliver meget ved Jagten idag?"

Phillis berørte hans Haand med Spidsen af sine behandskede Fingre og svarede blot: „Det er muligt."

Thyrle beholdt sin Plads ved hendes Side, men saae ligefrem for sig.

„Vi komme nu snart til Stenbruddene ved Heldon," sagde Hasson, uden at lade som om han var stødt over den kolde Modtagelse. „De kjender jo Stedet, ikke sandt? — En udmærket Plads til at prøve, hvorvidt Hesten kan springe. Jeg husker godt et Sted, hvor min gamle tro Osvald i tidligere Dage ofte maatte springe over med mig paa Ryggen. Husker De det prægtige Dyr? — Jeg troer forøvrigt ikke, at hverken jeg selv eller nogen Anden kan udføre det nu."

„Virkelig?"

Phillis ytrede sig kun med enkelte Ord, og Thyrle hverken talte eller saae sig om.

„De kan selv see, at Væggene smuldre hen, og et Fald ned i Stenbruddet med en Hest ovenpaa, kan nu blive en slem Historie."

„Rimeligviis."

„Gid Fanden havde Dig," tænkte Grainger utaalmodigt. „Dog, der have vi, Gud være lovet, Ashley."

„Rid ikke den Vei, Miss Kyriel," sagde Ashley, „vi maa ride udenom Stenbruddet."

„Miss Kyriel ønsker at see en modig Daad her; Mr. Thyrle vil sætte over Gabet her, for at more hende, der kjeder sig, da ingen Ræv vil vise sig."

„Mr. Thyrle vil ikke gjøre det, Hasson," sagde Phillis, forfærdet ved Tanken om det svælgende Dyb.

„Jeg forstaaer ikke, hvad De mener," sagde Lorden.

„Mr. Thyrle er vant til at jage i Cumberland," sagde Grainger med en høi Grad af Uforskammenhed i Blik og Tone. „Der er Landet meget forskjelligt fra vort her. Han er vant til at sætte over Nedgangene til Kulgruberne og Jernminere med samme Lethed, som at kaste et Blik paa dem. Hans Fader var jo Arbeider — eller Formand — eller hvad var det han var, Thyrle? — jeg har glemt det."

Thyrle blev rød i Kinderne, men han beherskede sig og sagde fuldkommen rolig:

„Hvad min Fader var, er fuldkommen vel bekjendt, ikke alene for Dem, men ogsaa for Miss Kyriel og Lord Ashley. Da De siger, De har glemt det, maa De vel ogsaa have glemt, at De har været hans Gjæst?"

„De gaaer ganske udenom Sagen," sagde Grainger, glattende sit Mundskjæg og glad over, at han havde faaet Thyrle til at svare sig. „Jeg siger, at skjøndt De pleier at smile over vort flade Land, saa vil jeg dog holde Dyve mod En paa, at selv De ikke vil vove at sætte over det Sted, jeg vil vise Dem."

„For at opføre den Sum mellem de andre, De skylder mig," mumlede Thyrle, men med et Lynglimt i Øiet.

„Vær dog ikke saa letsindig at gjøre det," sagde Phillis, da han vendte sin Hest for at følge Grainger.

„Han bryder sig vist neppe om at see det," sagde Grainger, da Thyrle, som rimeligt var, standsede ved Lyden af hendes Stemme.

Men Thyrle fulgte nu Grainger, og flere af Jagtselskabet sluttede sig til for at see, hvad der var paafærde.

Stedet, de kom til, havde ikke noget indbydende Udseende: nede i Stenbruddet var der Vand og de nøgne Vægge ragede steilt op over en gabende Afgrund med en mørk, vinterlig Himmel over sig.

Svælget var vel en 11 à 12 Fod bredt med nogle faa Buske paa denne Side — den anden var nøgen.

„Lad dog være," udbrød Lord Ashley, „seer De ikke Kanten er løs og smuldrer?"

„Vær De blot ikke bange, Lord Ashley," sagde Grainger spottende, „h a n er det i tilstrækkelig Grad."

„Gjør De mig Selskab?" spurgte Thyrle med et Blik paa Grainger.

„Min kjære Ven, jeg er ikke bereden, som De er — det er en vigtig Forskjel."

Phillis ønskede at tale, men hun turde ikke aabne Munden af Frygt for at forraade sig. — Hun gøs ved Tanken om, hvad de næste faa Minuter vilde bringe, thi et Par drillende Ord fra Grainger fik Thyrle til at lade Hesten gaae nogle Skridt baglænds og de Andre til at gjøre Plads for ham.

„Lad være! Lad være, Mr. Thyrle!" udbrød hun med halvkvalt Stemme.

Han saae hen til hende og smilte til hende i det samme Øieblik, han sporede Hesten frem.

Den standsede pludselig foran Afgrunden.

„Den vægrer sig, Mr. Thyrle," sagde Kaptain Harger.

„Den føler, den kan ikke," sagde Lord Ashley. „Det er jo, ved St. George, rent Manddrab, at lade ham prøve det."

„Dyret er ligesaa klogt som Herren," tilføiede Grainger. „Vi vide jo Alle, hvor godt Mr. Thyrle forstaaer at regere en Hest."

Dersom Thyrle i dette Øieblik blev bleg, saa var det ikke af Frygt, men af Harme.

Han lod atter Hesten gaae nogle Skridt baglænds, gav den Sporerne, og det forfærdede Dyr satte over den gabende Afgrund. Den løse Kant gav efter, da Hestens Hove berørte den, men den uforfærdede Rytter havde i samme Øieblik kastet sig af den, faaet et bedre Fodfæste og søgte nu med Hænderne at hjælpe og med Stemmen at opmuntre det kæmpende og pustende Dyr til at naae den høiere og fastere Grund, han selv stod paa.

Rystende over hele Kroppen, lykkedes det den endelig, og et Hurra fra den anden Side jog Blodet op i Thyrles Kinder, medens Hasson Grainger sagde, „at han vidste nok Thyrle kunde gjøre det, hvis han vilde," og red bort med den ubehagelige Følelse, at hele Affæren var falden anderledes ud end han ventede det og at Andre følte det samme.

Den næste Dag bragte Thyrle nogle sjeldne Blomster med til Kittie, men da han ofrede hende for megen Opmærksomhed, blev Phillis skinsyg og forlod Værelset, og vendte ikke engang tilbage for at sige ham Farvel.

Da Thyrle red bort, vred i Hu, anede han ikke, at den stolte Skjønheds Øie fulgte enhver af hans Bevægelser, indtil han forsvandt ved en Ombreining af Veien.

(Fortsættes.)

Mara
eller
Pigen uden Anbefalinger.
(Slutning.)

Næste Dag blev Sagen foretaget og Retslokalet var fuldt af Nysgjerrige. Guldsmeden fremførte sin Anklage og jeg, der var Maras Forsvarer, holdt mig især til: 1) at Mara ikke havde forlangt at see Ringene, men Guldsmeden selv fremlagt dem for hende; 2) at den daarligt klædte Kvinde jo ligesaa godt kunde være en ærlig Fattig som en Medhjælperske; 3) at Mara ikke havde viist Hastværk med at forlade Butiken eller vægret sig ved at lade sig visitere, da hun var bragt tilbage — ja endog efter Politibetjentens Udsagn selv havde holdt sin Lomme aaben, saa at han kunde stikke Haanden i den, og endelig 4) at Mara ikke trængte til Ringenes Værdi og havde flere Smykker hjemme, end hun havde Brug for.

Alle Tilstedeværende syntes at have samme Anskuelse af Sagen som jeg, og vare venligt stemte mod den Anklagede; selv Guldsmeden syntes, efter at have konfereret med sin Prokurator, at være tilbøielig til at tage Anklagen tilbage, da noget høist uventet indtraf.

Paa venstre Side af mig sad en ældre, net klædt Kvinde, med et roligt, koldt Ydre og et skarpt Blik. Jeg havde oftere seet hende i Retslokalerne og huskede nu, at hun var en Matrone, som havde et Slags Tilsyn med Kvindefængslerne. Just som jeg troede, Alt skulde ende sig paa bedste Maade, traadte en Politibetjent, som havde talt med hende, hen til Dommeren og sagde:

„Deres Velbaarenhed! Forstanderinden for Kvindefængslet er her i Salen og siger, hun kjender Damen."

Dersom Lynet var slaaet ned i Salen, kunde Forbauselsen ikke have været større.

„Den Anklagede er Mara Hort," sagde Matronen, „hun blev for ti Aar siden dømt for at have dræbt en Politibetjent og forøvet et stort Juveltyveri. Hun blev dømt til syv Aars Fængsel, udstod de fem og fik for fem Aar siden sin Frihed."

Ved disse Ord var Halsey styrtet bevidstløs om og Mara kastede sig over ham: „Arthur, jeg sværger Dig til ved vort Barn, jeg er uskyldig. De dømte mig, men jeg havde Intet gjort. Det er imidlertid en Hemmelighed, som jeg ikke tør aabenbare. Tal dog til mig, Arthur!"

V.

Der var dog to Personer, som urokkelig troede paa Maras Uskyldighed — hendes Mand og jeg. Den store Mængde havde maaskee Medlidenhed med hende, men Lovens Haandhævere fandt hende skyldig og hun blev dømt til 10 Aars Strafarbeide.

Arthur Halsey var bleven angreben af Hjernebetændelse og var ikke tilstede, da Dommen blev afsagt, men jeg rakte Mara min Haand og sagde: „Jeg veed, De er uskyldig, og det troer Arthur ogsaa. Gud være med Dem. Vi skulle hellige vort Liv til at udfinde Sandheden og skaffe Dem Oprejsning."

Hun svarede: „Støt Arthur og lys min Datter fra mig; men gjør ingen Anstrængelser for at udfinde min Hemmelighed. Naar vi mødes i den anden Verden, vil Alt være Dem klart."

Hun viste en saa rolig Hengivenhed i sin Skjæbne, at hun forbauede os Alle, og jeg spurgte mig ofte selv: „Hvilken skrækkelig Hemmelighed kan der være gjemt i den ulykkelige Kvindes Sjæl."

I sine Feberfantasier drømte Arthur om hende og udbrød engang: „Hendes Uskyldighed maa kunne udfindes af disse Papirer."

Ved dette forstod han Bladenes Referater om Maras første Sag, som vi havde forskaffet os.

Jeg læste dem atter og atter og saae, at Mara havde fortalt Halsey Sandheden før sit Giftermaal — men dog ikke den fulde Sandhed. Thi den Familie, der havde taget sig af hende, havde ikke gjort det umiddelbart efter Moderens Død, men først efter at hun var kommet ud af Straffeanstalten, anmodet derom af Fængselsselskabet, til hvem hun var anbefalet for sin Ungdom og gode Opførsel. Den Mand, for hvis Skyld Mara var flygtet, tilstod selv, at hun havde talt Sandhed og at han troede hende uskyldig, samt at en Hemmelighed, hun ikke var Herre over, hvilede paa hende.

Med Hensyn til den Forbrydelse, hun var straffet for, vare de faktiske Forhold disse. Efter Moderens Død levede hun sammen med en Syerske, Jesse Mill. Denne unge Pige var i Førstningen skikkelig, men da hun var bleven Kjæreste med en slet Person, Jem Raff, blev hun fordærvet af ham og skjulte hans Tyvekoster. Det store Juveltyveri blev Raff mistænkt for, hans Gang hos Jesse Mill opdaget, og da han en Aften var hos hende, og Mara Hort, der havde et Værelse ved Siden af, ligeledes derinde, brød en Politibetjent pludselig Døren op. Jem sprang ud af Kvistvinduet paa Taget og Betjenten søgte samme Vei, men før han var kommet igjennem, slog Mara Hort ham med en Ildrager paa Hovedet, saa han tumlede ned paa Gaden og slog sig ihjel. Ingen havde seet Mara føre Slaget, thi da den anden Betjent kom tilstede, var Forbrydelsen begaaet. Mara paatog sig Skylden og i hendes Komode fandt man de stjaalne Juveler. Hun blev dømt for Drab og Tyveri, men paa Grund af sin Ungdom og man troede ogsaa formedelst hendes Skjønhed, slap hun mildt. Jesse Mill blev kun dømt som Hælerske.

Dette var Alt, hvad vi kunde opdrive, thi Mara selv vilde Intet meddele os; hun sagde, Hemmeligheden var ikke hendes og selv om hun fortalte Alt, vilde det ikke hjælpe hende det Allermindste. Vi søgte at udfinde hvor Jesse Mill og Jem Raff vare, men forgjæves, de vare som udslettede af Jordens Overflade.

Det var et sørgeligt Liv, Halsey nu førte, da han var kommen sig. Han opgav sin forrige Bolig og tog Bopæl nær ved det Fængsel, hvori Mara levede. Han vandrede med sin lille Datter om dets mørke Mure Dag ud og Dag ind, og skrev til Mara, samt modtog Breve fra hende, saa ofte som Reglementet tillod det. Engang hvert Fjerdingaar talte han med hende i femten Minuter i en Fremmeds Nærværelse.

Saaledes gik to Aar. Alle mine Bestræbelser for at skaffe Lys i Sagen glippede. Da kom Halsey en Morgen og sagde: „Jeg har faaet Brev imorges

fra det Sted, hvor Mara er, (han sagde aldrig Fængslet), for at underrette mig om, at hun er syg. Jeg har Tilladelse til at besøge hende paa Hospitalet. Hun dør og jeg takker Gud derfor. Døden er mere barmhjertig end Menneskene."

„Er Haabet da allerede opgivet?"

„Lægen har sagt mig, at hun kan maaskee leve i sex Maaneder, og maaskee kaldes bort inden sex Dage."

Akkurat en Uge efter denne Samtale meldte man mig, at et Fruentimmer vilde tale med mig. Hun sagde: „Dersom De ønsker at tale med Jesse Mill, saa følg mig strax, om en Time er det maaskee for sent. Slithery Ben har gjort det af med hende."

Skjøndt jeg oftere var narret, tog jeg dog strax afsted med Fruentimmeret og blev ført til et af Byens værste Kvarterer, ind i et Loftshul og viist en Kvindeskikkelse med et forbundet Hoved. „Det er Jesse Mill. I Fuldskab slog Slithery Ben hende med en Flaske i Hovedet. Jeg her er Herren og ingen Blaakjole med ham."

„De har søgt mig," fremstammede den Syge, „er det for Maras Skyld? Hvor er hun?"

„I Fængsel."

„Har De ikke kunnet faae hende ud endnu?" spurgte hun forbauset.

„Hvorledes skulde vi have kunnet faae hende ud?"

„Det troede jeg saadanne fine Folk som I altid kunde. Penge kan Alt. Havde jeg havt dem, laa jeg ikke nu her. Naa! det var mig, som stjal Ringene, og det gik saaledes til: Jeg mødte en Dag Mara og bad hende om Hjælp for gammelt Bekjendtskabs Skyld, skjøndt jeg var i hendes Gjæld for langt mere end jeg nogensinde kan betale hende. Hun gav mig Penge, og det oftere; men en Dag ventede jeg paa hende, for at faae en Sum paa engang, saa at jeg kunde udvandre, og saae hende gaae ind til en Guldsmed, da den Tanke greb mig at følge hende og rapse Noget, medens han betjente hende. Jeg gik ind og fik Fingre i tre Ringe, men jeg kunde see, han mistænkte mig, blev bange og lod Sagerne falde i Maras Lomme, hvilket var en let Sag, og jeg troede ikke de vilde mistænke en Dame som hende."

„Og Mordet for ti Aar siden?" spurgte jeg.

„Har Mara talt om det?"

„Intet om Deres Deel deri."

„Hvad? Ikke engang til sin Mand?"

„Hun har holdt Alt aldeles hemmeligt."

Den stakkels Døendes blege Kinder rødmede, og hun sagde: „Det var mig, som dræbte Manden, men jeg havde, før jeg kjendte Jem, været god mod Mara og hendes Moder. Mara tog Skylden paa sig, thi mig vilde det have bragt i Galgen. Hun vidste ikke, at Jem var en Tyv, men jeg sagde, han var Reisende for et Juvelerhus, og den ærlige Sjæl troede, at han og jeg vare ligesaa hæderlige som hun selv. — Da de dømte hende, var jeg nærved at aabenbare Alt, men saa vilde man have stilt mig og Jem ad, og det kunde jeg ikke have udholdt — thi dengang elskede jeg ham."

„Dersom De vil aflægge denne Bekjendelse for en Øvrighedsperson i Vidners Overværelse, kan De maaskee gjøre lidt af det godt igjen — som De har forbrudt."

„Gaa — skaf dem hurtig tilstede — nu frygter jeg Ingen mere — jeg vil ogsaa dø roligere — selv om det var i et Fængsel."

VI.

Arthur bragte Mara Benaadningen og hendes Barn paa samme Tid. Den lille Mara, der nu var bleven fem Aar, lagde Dokumentet paa Moderens Sygeseng, og Arthur knælede ved den og sagde: „Nu kjende vi Din Hemmelighed, Mara."

Hun slog Armene om hans Hals og sagde: „Du vil nok tilgive mig, fordi jeg ikke sagde Alt — thi Jesse havde været god mod Moder og mig, da vi trængte haardt. Nu føler jeg, at jeg burde have fortalt Dig Alt, før Du ægtede mig, men jeg frygtede for at miste Dig, og Befolkningen i den lille By havde viist sig saa uvenlig imod mig, vennelose Stakkel . . . ."

Hun kyssede Mara, lagde sit Hoved paa Arthurs Skulder og sagde: „Kjære Arthur! naar Mara er bleven større, saa vil Du nok fortælle hende om hendes Moder og lære hende til, at hvis hun træffer Nogen, som er aldeles forladt — en saadan stakkels ensom Fugl som jeg var, da Du tog Dig af mig — at hun da er god mod hende og ikke bryder sig om, hvad Verden saa siger om hende."

Kjære Læser! gaa Du hen og gjør ligesaa!

Den lille Else.

(Fortsættelse.)

Først da saae Else atter op med det gamle glade Ansigt, i hvilket der dog rigtignok ogsaa viste sig noget Andet, som man maaskee havde kunnet betegne som et virkeligt eller paataget Surmuleri. „Varm?" gjentog hun. „Ja, det troer jeg nok; paa den brede Gade omstraales man paa alle Sider af Solen, og saa blænder den, saa det gjør ganske ondt i Øinene. Men det er da ikke Hovedsagen — jeg har havt en rigtig Ærgrelse og lidt Angst ovenikjøbet," vedblev hun. „Netop som jeg bøiede ind i den Gade, hvor jeg skulde kjøbe Silken, kom Vagtparaden, — den fyldte Gaden, og paa Fortovene var der saa fuldt af Drivere, at jeg maatte flygte ind i en Dør og blive staaende der, til Mængden var kommen forbi. Først havde jeg Morskab af al den Hurlumhei, ja jeg troer endda, jeg lo ad det. Men siden efter ærgrede jeg mig. Alverden liggede paa mig — ikke blot Bekjendte, de hilste, — Folk lo, og saa liggede de igjen, og jeg kunde ikke komme længere tilbage, for der stod flere Folk bagved mig i Gangen. Seer Du, det ærgrede og ængstede mig. Tante, hvorfor seer man saa meget paa mig? Jeg har ogsaa før bemærket det. Er der da noget saa Paafaldende hos mig?"

„Aa, Du er et dumt Barn, lille Else!" sagde Tanten leende. „Skulde Folk ikke have Lov til at see op, og more sig over at see en ung Dame i saadan en Klemme!"

„Ja, Menneskene ere ubarmhjertige; Men Du kan troe, jeg skal læse Blindheim Texten iaften. Han red forbi tilligemed en Anden og saae mig staae der ganske modløs i Døren, og alligevel udlo

han mig. Men — dog jeg vil ikke ærgre mig mere. Her er Silken, Tante; jeg har gjort mig al mulig Umage for at faae den rigtig tilpas."

Medens Damerne ivrigt og samvittighedsfuldt vare ifærd med at undersøge den kjøbte Silke, hørte man Hovslag paa Gaden; det bragte dem til at see ud; der red to Officerer forbi, de saae ogsaa til Vinduerne, hilste, og den Ene, den Ældre, smilede med et, som det ganske vist syntes, noget skjælmsk Udtryk.

„Der seer Du det selv, — Mennesket har endnu ikke nok!" raabte Else ganske heftigt, „han leer mig ud — det er dog for galt! Og saa ovenikjøbet i den Fremmedes Nærværelse!"

„Ja," mente Tanten, „sig Du bare Din Mening, og spørg Hedevig, om hun tillader sin Mand saadanne Blik og Vinduesparader. Men den Anden — Du kaldte ham en Fremmed. Jeg kjendte ham rigtignok ikke."

„Saaledes gaaer det ogsaa mig, lille Tante. Han red ogsaa før med ham. Har Du ogsaa seet rigtig paa ham? Jeg har endnu aldrig før seet saa smukt et Menneske og et Par saa melankolske Øine?"

„Hvor Du dog har faaet Meget at see, trods Din store Ærgrelse! Og saa, — men hvad kjender Du til Melankoli og deslige, Barn?"

„Ikke meget, kjære Tante! Gud være lovet! Men man hører dog tale derom, og man seer det da ogsaa, og med ham maa man rigtig have Medlidenhed: han enten har eller har havt det rigtig sørgeligt. Jeg er ganske nysgjerig efter at høre Blindheim fortælle mig Noget om ham," tilføiede hun paa sin sædvanlige muntre, sorgløse Maade. Men da nu Susanne stak Hovedet indenfor Døren og meldte, at der var dækket, saa saae hun rigtignok næsten forstrækket ud og udbrød: „Min Gud, skal vi allerede spise? Hør, lille Tante! I tale saameget om al den Spisen paa Landet, men her er det rigtignok meget værre! Man kommer jo neppe fra Bordet!"

Den Gamle saae hovedrystende paa hende. „Barn, hvordan er det dog fat med Dig?" spurgte hun i en halvt bekymret Tone. „Du bliver anstrængt, Du ærgrer Dig, og taler om melankolske Øine, og nu har Du ingen Lyst til at spise, og før bestilte Du Dig en Extramiddag! Det gaaer aldrig rigtigt til! Du bliver da vel ikke syg for mig, min lille, tosede Else?"

Men nu var Alt overvundet, hvad der saa end havde været ivejen. Det lille Ansigt straalede i klart Solstin, Smilet syntes endog at spille noget overmodigt om de fine Læber. Hun slyngede Armen om den gamle Kone og trak hende med sig. „Du har Ret, lille Tante, jeg er en tosset Else! Jeg veed ikke selv, hvordan det kom. Men om Sygdom maa Du ikke tale — hvad har den at bestille hos os? — Lad os nu skynde os, jeg har en prægtig Appetit!"

Det kunde nu vel Altsammen være meget rart og godt, og med Appetiten kunde man ialtfald saa omtrent være tilfreds; men den gamle Dame slap dog for idag ikke bort fra sin Hovedrysten og sine Sorger — vi Mennesker ere jo af den Slags, at, om vi ikke have saadannne, gjøre vi os al mulig Møie for at skabe os dem. Men det behøvedes i Grunden ikke her; saa ganske Uret havde Tanten just ikke. Hvad hun havde bemærket hos Niecen, og hvad denne tildels selv havde udtalt, kunde i og for sig være saa ubetydeligt, som det være vilde, i dette Tilfælde og ved denne sommerfuglsagtige, klare Natur fik det Betydning. Netop den pludselige Opdukken af saadanne, rigtignok kun smaa, men dog fuldkommen nye Træk og deres ligesaa hurtige Forsvinden maatte give Enhver, som kjendte og havde Pigen kjær, Anledning til at efterforske Kilden dertil, og til med en vis Ængstelse at imødesee, hvad der nu vilde komme.

(Fortsættes.)

Botaniske Stavelsegaader.

1.

Det Første kjender Kvæget godt;
Det Andet gjemmer Tørt og Vaadt;
Det Hele er en Frugt, som man
Dog ligestrax ei spise kan.

2.

Skjøndt ei Musik, det tidt vort Øre fryder,
Naar de to sidste Stavelser klart til os lyder;
Hver nordisk Vinter her det Første kommer,
Men aldrig saae man det i Danmarks Sommer.
Foruden Ord, det Hele kan forkynde:
At Aarets smukke Tid vil snart begynde.

3.

Venlig det Første indbyder til Møde;
Ofte det Andet kan Alting omstøde.
Frodig det Hele tidt voxer og trives,
Nydes, hvor mangelfuld Smag skal oplives.

Opløsning af Gaaden i Nr. 6:

„En Ulykke kommer sjelden alene".

Opløst af Mester Erik.

Gaaderne i Nr. 5 ere endvidere opløste af Et af de afdøde Medlemmer fra Sangforeningen i Landsbyen B . . . . pr. Thisted.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 21de Februar. Nr. 8.

Indhold: Kun eet Aar (Fortsættelse). — En Landsbygde i Syditalien (med Xylografi). — Den lille Else (Fortsættelse). — Gaade.

Kun eet Aar.

(Fortsættelse.)

Der indtraadte nu en Periode, hvori Thyrle næsten hver Dag enten besøgte Herregaarden eller traf andetsteds sammen med dens Beboere, men Phillis var aldrig den samme to Dage itræk; hun var lunefuld, ikke til at blive klog paa, og han brugte mere Tid end han anede, til at anstille Betragtninger over hende og hvad hendes Mening vel kunde være angaaende ham. Han havde hørt hende omtale fra alle Sider — hvorledes Lord Ashley endnu havde Haab om at vinde hende og hvorledes den ene efter den anden af hendes Tilbederes Skare vovede sig frem, men kun for at blive viist tilbage.

„Jeg kunde ikke udstaae et saadant Væsen," sagde Thyrle bestandig til sig selv. „Den venlige lille Kittie er ti Gange saameget værd som hun er, og vilde blive en ti Gange saa god Hustru."

Og saa vilde han sætte sin Stol ved Kaminen, hvor Phillis engang havde siddet ved Siden af ham, og søge at fremtrylle det Ansigt, der havde indtaget ham. Han anede ikke, at meget af det Indtagende hos hende laa i hendes foranderlige Sindsstemning, og at hendes største Skjønhed skyldtes det bevægelige Udtryk i hendes Ansigt. Han var sikker paa, at han ikke vilde blive et Offer for den kokette Skjønhed og tog ofte over til Familien Kyriel, i hvis Selskab han befandt sig vel. Følgen heraf var atter den, at den venligtsindede Verden sagde, at nu havde Miss Kyriel atter faaet En spændt for sin Triumfvogn, som hun snart vilde lade løbe igjen, med mindre det var en stor Fisk nok til ikke at lade den slippe af Krogen. Lord Ashley, den standhaftigste af hendes Tilbedere, lod snart Mr. Thyrle mærke, at han ikke satte stor Pris paa ham. Lord Ashley var vel kun ældste Søn af en ikke rig Fader, men var dog ikke et Parti at kimse ad. Han saae ganske godt ud med sine lange, lyse Bakkenbarter og Overskjæg, men han talte ikke meget.

Phillis lo ad ham, gjorde Nar ad ham, sagde han vilde kjede hende til Døden i kortere Tid end en Uge, og afslog hans Tilbud — og dog opgav han ikke ganske Haabet om at vinde hende.

„Hun vil nok engang komme til bedre Erkjendelse," trøstede han sig med oftere at gjentage for sin kjæreste Søster, Lady Alice; men nu begyndte han at nære uvenlige Følelser mod Mr. Thyrle — ikke visende dem paa nogen Maade ved uartigt Væsen mod Thyrle, der oftere havde været hans Faders Gjæst — men den unge Mand lod dog den anden unge Mand mærke, at han ikke syntes om ham.

Denne Tid havde været den lykkeligste Kittie Kyriel havde oplevet, thi det syntes, som om Brooke var kommen til samme Resultat som Thyrle: at den yngre Miss Kyriels jevne glade Sind var behageligere hos en Livsledsagerinde end Phillis's uberegnelige Luner; idetmindste saaes han nu bestandig slæbende paa Urtepotter, Jord og Vandkander, og syntes at have faaet særdeles Interesse for Dyrkningen af Bregner.

Phillis derimod var snart taus, snart overdreven munter, og kunde aldeles ikke blive klog paa sig selv. Hun, ligesom de andre Beboere, glædede sig til Thyrles Ankomst og længtes efter ham, men naar hun saa saae ham, gik hun ofte ud af Værelset.

Hasson Grainger kom sjelden, og da altid saa tidlig, at han var sikker paa ikke at træffe Thyrle.

De unge Officerers Permission udløb den 15de Marts og af den Grund var Ballet paa Hernsley ansat til Dagen forud.

Den 12te Marts reiste Thyrle til Nottingham for Forretningers Skyld. Efterat han var færdig med disse og maatte vente nogen Tid paa det næste Tog, gik han ind paa et Hotel og tog Plads i Avisværelset, hvorfra en Dør stod aaben ind til Billardstuen, hvor flere unge Mennesker vare beskjæftigede med Spillet.

Thyrle tog en Avis og satte sig ind i Vindesfordybningen, hvorfra han betragtede den gamle kedelige Gade, da Lyden af en Stemme fik ham til at fare op.

„Han er et Asen," sagde Hasson Grainger høit, „og en raa, udannet Philister ovenikjøbet."

Thyrle havde ikke hørt noget Navn blive nævnt, men det begyndte at ringe for hans Øren, som det jo skal, naar der bliver sagt ubehagelige Ting om deres Eiermand.

„Ved Jupiter!" svarede Lord Ashleys lang-

somme drævende Stemme, „hvor De dog hader den Fyr, Grainger! De lader aldrig en Leilighed gaae forbi, uden at De rakker ham ned."

„Og De vilde gjøre det samme," svarede Grainger, „dersom De havde ligesaa gode Grunde dertil som jeg."

„Nei virkelig; men hvorfor gaaer De saa hemmelighedsfuldt tilværks med den Sag? hvorfor ikke tale lige ud af Posen til den Fyr? Jeg vilde ikke taale Uforstammenhed af Nogensomhelst et Øieblik — giv ham en Dragt Prygl — nu til Dags ere Dueller ikke i Mode."

„Jeg har engang givet ham en ordentlig Afbankning," sagde Grainger med dirrende Læber og rystende Stemme.

Hverken han eller nogen af de andre Tilstedeværende, hvis hele Opmærksomhed var henvendt paa Spillet og den ophidsede Grainger, havde seet at Thyrle havde reist sig og nærmet sig Døren, hvor han stod med foldede Arme, sammenbidte Læber og et uveirsvangert mørkt Udtryk i Blikket.

„Fra min Side er der Intet at holde hemmeligt," sagde Grainger, bestræbende sig for at tale i en ligegyldig Tone. „Alle og Enhver maa gjerne kjende Historien. Sagen er den, at jeg stak Thyrle ud hos en ung Pige, han var forelsket i — hvilket forøvrigt ikke var saa vanskeligt; men saa blev han uforstammet imod mig, hvorfor jeg gav ham en Dragt Prygl, hvoraf han endnu den Dag idag maa bære Mærkerne."

„Løgner!" raabte Thyrle og fattede Hassons Skulder med en Jernhaand og saae ham ind i Øinene med et Blik, for hvilket hans Modstander slog Øiet ned og søgte at vende Ansigtet bort. Spillet hørte op og man samlede sig i Taushed om de To, der et Øieblik stod som fastgroede sammen.

Da vendte Hasson sig om mod Thyrle og søgte at rive sig løs.

„Giv os Plads! Bland Dem ikke i vor Uenighed!" udbrød Thyrle. „Lord Ashley, De vil nok sørge for, at Alt gaaer ærligt til."

Graingers Haand greb Thyrle om Struben, og i nogle Minuter var der en Brydekamp, som om det gjaldt Livet — de vred og sled i hinanden, indtil der hørtes et tungt Fald.

Grainger blev kastet bagover med Baghovedet mod Gulvet; Thyrle stod opreist og rolig, men stærkt forpustet.

Ashley og et Par af de Andre hjalp Grainger paa Benene og han kom snart til sig selv, skjøndt han i de første Øieblikke havde været fortumlet og bevidstløs efter det tunge Fald.

Neppe havde han samlet sig, før han betragtede sin Modstander med forbitrede Blikke, og sagde:

„De skulde have sparket til mig og trampet paa mig, medens jeg laa — det var Noget, der kunde ligne Dem."

„Dertil svarer jeg atter med et eneste Ord: Løgner!" gjentog Thyrle.

„Hvad mener De, infame Hund, at De tør tale saaledes til en Gentleman?" skreg Grainger aldeles rasende.

„Jeg har hørt hvert Ord, De har sagt. De er selv ingen Gentleman, men en feig, løgnagtig Kujon, og De skal ikke faae Lov til at forlade dette Værelse, før De har gjenkaldt Deres nederdrægtige Ytringer."

„Det er ingen Sag, der vil bringe Dem Ære, at haane Den, De nylig har overvundet; men jeg gaaer, naar jeg har Lyst, og jeg gjenkalder Intet."

Denne Erklæring syntes at blive bifaldet af de Tilstedeværende, hvorover Thyrle blev saa forbitret, at han raabte:

„Tør De gjentage her i min Nærværelse, at De har slaaet mig? At De . . . ."

Her blev han saa overvældet af Vrede, at han et Øieblik stammede for at finde Ord, hvoraf Grainger benyttede sig, og stolende paa Tilhørernes Sympathi, sagde:

„Jeg paastaaer, at jeg har smurt Dem med min Hundepidsk til De ikke kunde staae paa Benene, at De har luftet Dem fra et Møde med mig i Boulogneskoven og at al denne Staahei var for en dum Tøs's Skyld — smuk var hun forresten — som fattede Godhed for mig, før hun havde givet Dem lovformelig Afsked. De synes at ville gjøre mig ansvarlig for, hvad Alice . . . ."

„Stille!" udbrød Thyrle med gnistrende Øine. „Vov ikke atter at nævne det Navn, thi saa kan jeg ikke indestaae for, at Deres fordømte Læber nogensinde oftere aabner sig."

Grainger lo haanligt, medens Thyrle bestræbte sig for at gjenvinde sin Roligbed og vendte sig til Tilhørerne med de Ord:

„Hvilken Prøve vil De, Lord Ashley og de andre Herrer finde tilstrækkelig til at bevise, at jeg taler Sandhed og Mr. Grainger lyver?"

„Det veed jeg virkelig ikke," svarede hans Herlighed. „Det er en ubehagelig Affære, Mr. Thyrle, og da De jo har havt den Tilfredsstillelse at kaste Mr. Grainger i Gulvet, saa, hvis han er villig til at glemme de ærerørige Ytringer, De har brugt om ham — og som De naturligviis maa tilbagekalde — og han vil lade Sagen falde, saa vilde det maaskee være den bedste Maade . . . ."

„Men jeg vil ikke lade Sagen falde, Lord Ashley!" udbrød Thyrle lidenskabeligt. „Gjenkalde hvad jeg har ytret! Hvorfor skulle hans Ord staae mere til troende end mine? Min Gud! har jeg ikke atter og atter ladet ham slippe? Skal han da bestandig have Lov til at forurette mig og jeg være forpligtet til at tilgive ham? Idag maa enten han eller jeg vige Pladsen."

Der fulgte nu nogle Minuters Taushed, som blev afbrudt af Lord Ashleys Ord:

„Hvilken Forklaring giver De os paa den Historie, Mr. Grainger har fortalt os?"

„Jeg paastaaer, at Mr. Grainger ikke vandt den unge Piges Kjærlighed, skjøndt han over at sige det, og han virkelig ogsaa gjorde sit Bedste. Jeg vil ikke omtale flere Tilfælde, hvori han har grovelig fornærmet mig, men jeg paastaaer, at det var *mig*, der smurte *ham* med en Hundepidsk den tiende August for omtrent sex Aar siden, at *han* skulkede fra et Møde med mig i Boulogneskoven, og at han endelig aldrig i sit Liv har vovet at bibringe mig et eneste Slag."

„Men hvorledes vil De bevise det?" spurgte Lord Ashley.

„Hvorledes har han bevist Sandheden af sine

Paastande?" svarede Thyrle, krænket over dette Spørgsmaal.

„Det er neppe værd at spilde flere Ord paa denne Uenighed, Lord Ashley," mente Grainger, der blev lidt urolig tilmode over den Vending, Sagen begyndte at tage. „Næste Gang Mr. Thyrle bruger saadanne Ord, som idag, maa han have Beviser for, hvad han siger. Han bliver let saa hidsig, at han ganske glemmer sig selv, og veed slet ikke hvad han siger."

„Gaa blot ikke endnu, Hasson Grainger," sagde Thyrle og lagde atter Haanden paa hans Skulder — thi et Par Ord, Grainger havde ladet falde tidligere, havde fremkaldt en Idee hos Thyrle. — „Det forekommer mig, at De sagde før, at den Mand, som var bleven banket med Hundepidsken den tiende August for flere Aar siden, endnu maa bære Mærkerne deraf — og dert er jeg enig med Dem. — Lord Ashley! Mon det ikke er et Bevis, at den Mand, som ingen Mærker bær paa sine Skuldre, har talt Sandhed, og at han, som har Mærkerne, er en Løgner?"

Lorden og hele Forsamlingen erklærede det for et fuldgyldigt Bevis, hvorpaa Thyrle ivrigt kastede Kjole, Vest, Halsbind, Skjorte, og fremviste sin nøgne Skulder, hvorpaa der hverken fandtes Ar eller Mærker, medens Mr. Grainger, der nu fandt videre Forsvar umuligt, gik hen til Døren.

Lord Ashley standsede ham.

„Grainger," sagde han med mere Liv og Energi, end han ellers pleiede, „indseer De ikke, at det maa De ogsaa gjøre? Indseer De ikke, at Mr. Thyrle har bevist sin Paastand, og at De maa gjøre det samme, hvis De ellers venter for Fremtiden at kunne omgaaes med Gentlemen?"

„Lord Ashley," sagde Hasson Grainger, ligbleg og i pinligt Oprør, „det er jo et aldeles barnagtigt Paafund. Kan De ikke mere stole paa mit Ord? Det er en Fornærmelse imod mig, at drage min Sandhedskjærlighed i Tvivl."

Skjønt Lord Ashley havde mest tilovers for Mr. Grainger, saa maatte han dog som Gentleman tilstaae, at:

„Fornærmelsen, som De kalder det, har været større imod Mr. Thyrle end imod Dem, Mr. Grainger. Vi forlange jo intet andet Bevis af Dem, end det, han har aflagt."

Dertil havde Grainger intet Svar. Han undertrykte en Ed, der svævede ham paa Læberne, bemærkede, at Tiden var gaaet hurtigere, end han havde ventet, og at han maatte skynde sig, hvis han vilde naae Jernbanetoget.

Han stod atter i Begreb med at forlade Værelset, da Lord Ashleys Røst bragte ham til at standse og de Andre til at spidse Øren.

„Mr. Grainger! Et Ord endnu. Dersom De lader denne Sag, der paa en saa lidet tilfredsstillende Maade berører Deres Person, staae hen uafgjort, saa maa De ikke blive forbauset over, at jeg for Fremtiden ikke kjendes ved en Mand, som efter min Formening fuldelig fortjener den Betegnelse, Mr. Thyrle har brugt — en Løgner."

Grainger sagde Intet, men tilkastede Thyrle et Blik fuldt af Had og Forbitrelse. Han gik mod Døren og de andre Mænd, hvoraf flere havde kjendt ham fra Drengeaarene af, gjorde Plads, og under en dødlignende Taushed forlod Hasson Grainger Værelset.

Derpaa vendte Lord Ashley sig med aaben, ærlig Mandighed til Thyrle, rakte ham Haanden og beklagede, at han, forud indtaget imod ham, havde kunnet lade sig bringe til, et eneste Øieblik at tvivle om Sandheden af hans Ord. Dette havde han virkelig gjort, men bad nu Thyrle tilgive sig.

Thyrle svarede, at det var jo naturligt han stod paa sin Vens Side og forlod strax efter Selskabet, for at komme med det først afgaaende Tog. Paa Stationen spurgte han efter Mr. Grainger, og hørte her, at denne var taget med et Tog, der gik den modsatte Vei, nemlig til London.

Paa Hjemveien tænkte Thyrle meget over Dagens Hændelser. Skjønt han ikke kunde bebreide sig, hvad han havde foretaget til Selvforsvar, saa beklagede han dog meget sin Modstander. Han var ikke tredive Aar endnu, havde begyndt Livet under lyse Udsigter, med et godt Navn, ingen Mangel paa Penge, en Fader, der var altfor overbærende, og en Moder, der forgudede ham, men hvis Hjerte brast, da hun fandt, at hendes Afgud kun var af almindelig Menneskeleer. Hvorledes skulde Enden blive? Han havde forødt flere Penge, end han kunde fortjene, om han end levede hundrede Aar; han havde forglemt at Sandhed og Ærlighed holdes i Pris af alle Klasser, og han var falden —

„Gud veed hvor dybt," tænkte Thyrle, „han maa være meget fattig, og kan aldrig vinde den Stilling tilbage, han har mistet idag."

Thyrle tænkte ogsaa paa den lyshaarede, blaaøiede, smukke Dreng, der havde været hans Ven; hvor stolt han havde været af ham, da han fik ham hjem til et Besøg hos hans Fader i Cumberland; hvilken Beundring han havde følt for ham, og dernæst hvorledes Alt dette var endt.

Enden havde været en smuk, ung Pige, som paa sin Dødsseng havde hvisket til Thyrle:

„Tilgiv ham af Dit fulde Hjerte, Archer, ligesom Du selv haaber paa Tilgivelse!"

Skjønt Thyrle, som sagt, nok troede at kunne forsvare sin Handlemaade, saa var hans Hjerte dog tungt; eet Haab havde han dog, og det var, at han aldrig oftere skulde træffe sammen med denne bitre Fjende.

Ellevte Kapitel.

Tidlig næste Middag indfandt Thyrle sig paa Herregaarden for at tale med Gilfred om, hvad der var passeret Dagen før og sætte ham ind i hele hans Forhold til Grainger: om han skulde lade ham seile sin egen Sø eller endnu engang tage sig af ham. Men Gilfred var taget til London, mente Tjeneren; hans Moder var upasselig, Mr. Brooke havde kjørt Miss Kittie til Hernsley — kun Miss Kyriel var hjemme.

Medens denne Samtale stod paa, havde Phillis siddet i spændt Forventning, og følte sig betydelig lettet, da hun saae ham træde ind. Phillis havde beregnet, at han skulde komme idag, da han ikke havde været der igaar, og var derfor bleven hjemme, men nu følte hun sig mere nervøs og forlegen end i sine Skolepigedage — dog samlede hun sig snart, da hans første Ord vare:

„Det gjør mig ondt, at jeg ikke træffer Deres Broder, Miss Kyriel. Jeg ønskede gjerne at tale med ham."

„Det var kedeligt. Han er reist til London i Anledning af sit Avancement, kommer lige hjem til Ballet imorgen og maa afsted strax næste Morgen."

„Paa Ballet vil jeg neppe faae Leilighed til at tale et Par Ord med ham i Fred og Ro."

„Det vil blive vanskeligt."

Hun undrede sig over, hvad det vel kunde være.

Han sad nogen Tid taus og henfalden i Tanker.

Endelig sagde Phillis:

„Det er vel ikke Noget, jeg kan gjøre, istedetfor min Broder? Eller Mr. Brooke? Han kommer hjem i Aften."

Men Mr. Brooke faldt ikke i Thyrles Smag, som fortrolig Raadgiver, hvorfor han med Tak afslog ham.

„Men De, Miss Kyriel, kunde maaskee hjælpe mig, hvis De vil skjænke mig Deres Opmærksomhed en halv Times Tid. Jeg kan ganske stole paa Deres Dømmekraft, mere maaskee end paa Deres Broders, og Deres kvindelige Opfindsomhed vil nok kunne hjælpe mig til en fornuftig Beslutning."

Ved disse Ord rødmede Phillis's Kinder stærkere end ved noget tidligere Smigreri og hendes Hjerte bankede høit af Glæde.

„Jeg hører efter," sagde hun.

Og han begyndte:

„Næste Sommer bliver det sex Aar siden jeg tog Hasson Grainger med hjem i en længere Ferie. Vi vare Universitetsvenner, jeg dog et Par Aar ældre, men jeg var stolt af at bringe en saadan Kavaleer hjem og forestille ham for mine Venner, og navnlig for vor Præsts smukke Datter — Alice Graham."

Hans Øine svævede ubestemt ud i det tomme Rum, og Phillis saae den mørke Sky falde over hans Aasyn, som hun tidligere havde bemærket, naar han nævnte Hasson Graingers Navn.

„Hun var smuk — i mine Øine den smukkeste og yndigste Kvinde, jeg har seet, og god som hun var smuk, og hun havde lovet at blive min Hustru. Vi havde kjendt hinanden fra Ungdommen af og jeg var ligesaa sikker paa hendes Kjærlighed, som hun paa min.

„Det er saa længe siden, jeg talte om hende," tilføiede han undskyldende, „at jeg nu finder det vanskeligt. — Dog til Sagen. — Vi boede nær Kysten, og Alice fulgte os paa alle vore Excursioner, saa at vi savnede hendes søde Ansigt og muntre Latter, naar hun ikke var med. Lidt efter lidt foregik der en Forandring i Alices Forhold til mig — strax mærkede jeg det ikke og nærede ingen Mistanke: Den første Gang, da jeg anede Noget, var da hun en Aften afslog mit Følgeskab og forlangte, at Grainger skulde følge hende hjem fra min Faders Bolig. Hun var bleg og skjælvede, da hun sagde mig Godnat. Jeg var opbragt; han kurede stærkt til Alice og hun modtog hans Kuren med synlig Glæde de følgende Dage, indtil det afgjørende Øieblik indtraf.

„Himlen skal vide, at jeg aldrig har anseet mig selv for en smuk Fyr, og Ingen følte bedre end jeg, hvilke Fordele Graingers store Skjønhed gav ham fremfor mig. Han er den smukkeste Mand, jeg har seet, og indtil jeg kom til at hade ham, kunde jeg aldrig betragte hans Ansigt, uden at glæde mig over det. Derimod overgik jeg ham langt i legemlige Færdigheder og i legemlig Styrke.

„Den tiende August gik jeg ned til Stranden, for at træffe Elcy paa vort sædvanlige Mødested. Jeg havde plukket nogle hvide Roser til hende og sik i Frastand Øie paa hende tilligemed Grainger under Klippen.

„Hun græd — han holdt hendes Haand i sin.

„Nei, jeg kan ikke sige Dem mere," afbrød Thyrle sig selv, „mit Temperament hører ikke til de koldeste, og i det Øieblik var det langt over Kogepunktet, og jeg led, som jeg aldrig har lidt hverken før eller senere."

(Fortsættes.)

En Landsbygyde i Syditalien.

Det er en Gyde i en syditalienst Landsby, som Maleren her lader os kaste et Blik ind i, og han har derved paa en særdeles træffende Maade karakteriseret det Eiendommelige ved Landsbyerne syd for Florents. Paa den ene Side seer man de forfaldne Mure, omgivne, som næsten overalt i Italien, af Vin-, Orange- og Olivenhaver, paa den anden Side de nøgne, brøstfældige og af Solen ubarmhjertig bestinnede Stenhuse, op ad hvilke hist og her en kæmpemæssig Vinranke slynger sig dristig i Veiret. Indenfor disse Havemure har Gartneren sikkert ikke nødig at gjøre sig synderlig Umage med at faae de forskjellige indbydende Grøntsager til saaledes at trives i Overflødighed, ligesaa lidt som vi troe, han behøver at anvende særlig Flid eller Omhu for at bringe de pragtfulde Orange- og Granattræer til at prange med de herlige Frugter, medens Blomsterne udsende deres søde Vellugt i en vid Omkreds. Husene derimod have et øde Udseende; uden Prydelser staae de der, smykkede i det Høieste af Naturens Haand med en blomstrende Nellike, der titter glødende frem mellem Murrevnerne; indvendig ere de for det Meste urenlige, skumle og uhyggelige. Saadanne Modsætninger finder man som oftest i alle syditalienske og sydspanske Landsbyer: forfaldne, halvt sammenstyrtede Bygninger, og udenfor en farveblændende Blomsterfylde, en yppig, kraftig og frodig Vegetation, der forlener selv det usleste Plankeværk et romantisk Tryleri. Støvede, brændende hede, uden Skygge eller Lise, krydse de Par Smaagyder hinanden i den lille Landsby, og fra den næsten altid klare, blanke Himmel lyser Solen ned paa en magelig, nydelseslystен, doven, men smuk Befolkning, der, ugenert i sin Gjøren og Laden, og naiv og ubekymret for, hvad man tænker og siger om den, fører hele Familielivet ud paa Gaden, beredende den med Forholdene Ubekjendte ligesaa megen Forundring som Morskab ved de for ham uvante offentlige huslige Scener.

En Landsbygde i Sydtalien.
(Efter et Maleri af J. Vegrasfat.)

Den lille Else.
(Fortsættelse.)

Det Tryk, der hvilede paa Tanten, og den Jagttagelse, hun underkastede Else, undgik ikke denne og paalagde hende en Tvang, der ellers var hende fremmed. Havde der om Middagen virkelig været noget Særegent ved Pigen, saa var der nu slet ikke længere Tale derom. Else var kommen ud derover og havde glemt det. Men ogsaa den gamle, lykkelige Munterhed, som da var vendt tilbage, vilde i Eftermiddag slet ikke mere udfolde sine Vinger. Det blev stille hos de to Damer. Det var saa varmt, sukkede den Ene, og den Anden gjorde ingen Indvendinger. Og Begge vare inderlig kjede af, at der henimod Aften kom Besøg, og de takkede Gud, da de atter vare ene, saa de kunde bryde op for at træffe sammen med Vennerne i Klubhaven.

Det var rigtignok endnu fuldt Foraar, Træerne blomstrede og Oldenborrerne summede, men Varmen var, som allerede bemærket, kommen tidligere end sædvanligt, og Aftenerne vare saa smukke som midt om Sommeren, saa at selv de Gamle kunde søge Vederkvægelse i det Frie. Der var derfor ogsaa altid fuldt i Haven, og hvem der vilde have en god Plads, maatte komme tidligere end de to Damer. Det var da heldigt, at de havde Venner, der ventede dem og havde bevaret en hyggelig Plads, hvorfra de ret kunde nyde den herlige Aften.

Det blomstrede deroppe i Træernes Kroner og nede paa Grønsværet, det duftede fra alle Buskene. Ved Siden af Elses Kop havde En lagt en Buket af Liliekonvaller — det var hendes Yndlingsblomst, hun kysfede den og nikkede en glad Tak til den formodede Giverinde. Og den unge, smukke Frue, der ilede hen imod hende og bød hende baade Haand og Læber, havde allerede Rosenknopper, som hun havde plukket af den nærmeste Busk, paa Brystet. Herude var Solen allerede borte; men den lyste endnu imellem Trætoppene og forgyldte Gavlene og Taarnene i den gamle Stad paa hiin Side af den

store, kolige So. Solsorterne sloitede deres Aftensang, Oldenborrerne begyndte at surre, og i Elletræerne ved Bækken, der hist henne løb ud i Søen, forberedte et Par Nattergale sig med enkelte Toner til Nattekoncerten.

Der var noget Høitideligt ved denne Aften, ved dens Duft og dens Fred, og det prægede sig ogsaa i de Menneskers Stemning, der nøde den. Rundtom i Haven hørte man vel livlige Stemmer, men rigtig høirøstede bleve de ikke, og der hørtes ingen hjertelig, sorglos Latter. Endog Else var usædvanlig stille, hun passiarede og spøgede vel engang imellem med sine Naboer og hen over Bordet, men det var dog altid kun dæmpet, og undertiden saae man godt, hvorledes Nutiden gled bort fra hende, og Drømme droge ind i det ellers saa glade, lille Hoved og tittede frem af de dybe, stille Øine. Hvoraf kom vel dette? Var det ogsaa bevirket ved Aftenens yndige Ro og Skygge, eller kom det fra den Fremmede, der, indført af en Ven, sad ikke langt fra hende, en smuk, men alvorlig og stille Mand, om hvem man ikke vidste Andet end hans Navn og Stand, der var bleven nævnt ved Præsentationen, og fra hvem man kun af og til hørte et Ord, naar Nogen henvendte sig til ham. Mest talte han med sin Naboerske, en gammel Dame, og de talte ikke høit. Efter nogen Tids Forløb, da det var bleven mørkere, brød han op og bortfjernede sig med høflig Undskyldning. Da mærkede man, at hans Nærværelse saa godt som ikke havde gjort noget Indtryk paa Selskabet; thi man [illegible]ppe om ham, og livligere blev man

syntes han ikke at have været
Da han var gaaet, blev hun
og lod et Par Gange høre sin
are Latter, der trængte ind i
ia reen, saa klar, saa sød og
Fugls Foraarslokken; men da
d op, og Hr. v. Blindheim
— „Ei, ei, Hr. Ritmester!"
vad har De ifinde med mig?
es Synd fra i Middags god
for Deres Frue i Stikken for
mig?" — da sagde hun, efterat han spøgende havde svaret, og de allerede vare komne ud af Haven og noget bort fra de Andre: „Hvad er det dog for et stille Menneske, De har bragt med i Aften, — ikke sandt, det er den Samme, der red med Dem i Middags?"

„Ja vist!" svarede han, — der var noget Betænkeligt i hans Tone. „Og har De selv for hans Skyld været saa stille, lille Else?"

„Det kan nok være," sagde hun, ligeledes tankefuld. „Jeg kunde ikke lade være med at see paa ham og tænke paa, hvorfor han har saa sørgmodige Øine. Og de Øine gjorde mig ondt. Han er et saa smukt og stolt Menneske, og Verden er saa rig paa Glæde og Fryd — hvorfor da ikke for ham?"

„Jeg har nok tænkt mig saadan Noget," sagde han; det var atter i en besynderlig Tone, i hvilken Spøgen ikke ret kunde slaae igjennem. „See blot ikke for dybt i disse Øine. Det kunde let blive farligt!"

See, det kunde man ikke, men dog var det afgjort, at Else satte et fortrydeligt Ansigt op. „Lad De det være godt," svarede hun, „jeg er just ikke bange af mig, som De veed, og svag er jeg heller ikke. Fortæl mig hellere Noget om Deres Ven, — thi det er han dog? — Hvad hed han nu?"

„Gerhard Dumsdorf; han kommanderer vor fjerde Eskadron. Han er af meget god Familie, Faderen har havt en betydelig Formue, men har holdt slet Huus; desuden har Gerhard ogsaa selv bidraget sin Deel til at gjøre Ende paa den, — han var en vild Patron, om end ellers en elskværdig Fyr og god Kammerat. Nok er det, Godset blev solgt, og Familien, der ikke er lille, lever i meget smaa Omstændigheder. Det maa vel trykke ham; men han har ogsaa desuden sin egen Ulykke at bære paa. Han har for sin Søsters Skyld havt en Duel, ved hvilken det synes at være kommen til et Brud med hans Forlovedes Familie eller maaskee endog med ham selv; jeg er ikke nøiagtig underrettet. At han var i sin gode Ret, derom er der ingen Tvivl; men han skød sin Modstander, og det er for en Mand af Hjerte en slem Medgift. Nu kommer han fra Fæstningen, hvor han forøvrigt kun har været et halvt Aar; man er ham meget bevaagen i de høieste Kredse. Der har han længe været syg, siger han. Han seer rigtignok ogsaa ud til det."

„Det stakkels Menneske!" sagde Else efter en Pause ganske sagte; ellers Intet.

Da man foran Tantens Huus havde taget Afsked med hverandre, og Ritmesteren med sin Kone — det var den Hedevig, vi allerede have hørt omtale — gik videre hjemad, spurgte hun spøgende: „Naa, Frits, hvad var det, Du og den Smaa havde at forhandle med hinanden? I saae og hørte jo intet Andet end Eder selv."

„Der tager Du meget feil," svarede han, og der var ogsaa nu noget Eftertænksomt i hans Tone; „vi talte tvertimod om Intet mindre end om os selv; vor hele Samtale dreiede sig næsten udelukkende om Gerhard, om hvem hun udspurgte mig."

„Du siger dette, som om Du ikke synes om det, og dog er det saa naturligt. Hvem der seer ham, vil ogsaa vide Noget om ham."

„Og dog er jeg paa en vis Maade bekymret over denne den Smaaes Interesse — thi det var det; da jeg forsøgte en Spøg, blev hun gnaven. Hun og hendes Lykke ligge mig paa Hjerte. Og hvortil skal dette føre?"

„Hvor I Mænd dog ere forunderlige!" udbrød Damen hovedrystende. „At stifte Ægteskaber, bane Veien for Forlovelser, lægge Planer, have Indfald — det, siger I, er Kvindernes Hovedfornøielse, og saa, ret beseet, er Ingen stærkere deri end I. Disse to Mennesker have idag seet hinanden for første Gang i deres Liv —"

„Det vil ikke blive sidste Gang," afbrød han hende alvorlig. „Begge have det tilfælles, at man maa elske dem, hvad enten man vil eller ei. Naar det først bliver klart for dem selv — og hvorfor skulde det ikke det? — Det Bedste er, at han har dygtig Meget at bestille, og — at hun om otte Dage atter reiser hjem."

„Jeg forstaaer Dig mindre og mindre," sagde hans Ledsagerinde, næsten en Smule utaalmodig. „Hverken Else eller Gerhard ere lette og letsindige Mennesker. Jeg har dog ogsaa kjendt ham i fem, sex Aar. Lystig og vild var han, men, jeg siger det endnu engang, aldrig letsindig. Og saa ovenikjøbet hans Forlovelse —"

„Lad det kun være godt," faldt han hende bistert i Talen. „Den Sag er forbi, han er fri, og som Alt stod til, kan jeg kun ønske ham til Lykke dermed, thi jeg har ham kjær. Men vor lille Else er mig endnu kjærere. Hun fortjener den bedste Skjæbne, og om Gerhard kan byde hende den — — jeg tilstaaer," afbrød han sig selv, idet han rystede paa Hovedet, „alle disse Tanker ere taabelige, men jeg kan ikke frigjøre mig for dem. Lad os vaage over hende, Hedevig!"

Den unge Frue vilde sandsynligviis have været mindre vantro og sorgløs, og hendes Ægtefælle formodentlig endnu mere urolig, hvis de Begge havde anet, at Else virkelig i denne Nat gjorde en Erfaring, som ikke just hører til de venligste, der ere Menneskets beskaarne. Hun vidste i Almindelighed fortræffelig Besked paa Verden; hun havde altid et fint Øre og et aabent Øie for hvad der passerede. Men, naar hun om Aftenen lagde sit lille Hoved paa Puden, saa var det ogsaa forbi med al Seen og Høren, og om det, der tildrog sig i de senere Nattetimer, havde hun kun meget svage Forestillinger. Drømme kjendte hun ikke til; hun var for sund til at befatte sig med saadanne taabelige, forvirrede Billeder. Hun trak Tæppet op over sig, og gav saa, som man siger, Verden en god Dag.

Men idag blev det for første Gang i hendes Liv anderledes. Luften i Værelset syntes hende lummer, Tæppet trykkede hende, og hun kunde slet ikke faae Hovedpuden til at ligge rigtigt. Hun hørte Tantens Aandedrag, det lille Uhrs Dikken paa Toiletbordet. Derpaa hørte hun Taarnuhrene slaae Time for Time; en tung Vogns Raslen trængte ind til hende, et Posthorn lød. Og rigtignok var det mørkt i Værelset, men ikke saa aldeles, at jo Øiet efterhaanden gjenkjendte de utydelige Omrids af en eller anden Gjenstand. Og Gardinerne sluttede rigtignok meget godt; men en smal Stribe af Vinduet lode de dog fri, og igjennem denne Stribe tittede en klar Stjerne ind i Pigens eftertænksomme Øie.

Det var forunderligt! Jo længere hun laa, jo mere stille blev det i hende og omkring hende. Hun tænkte ikke mere paa Tæppet og paa Puden. Hun laa ganske fredeligt og skuede op paa Stjernen og tænkte — hun vidste ikke selv, hvorledes saaledes det Ene efter det Andet kom ind i hendes Hoved. Gerhard var ogsaa med derinde. „Det stakkels Menneske!" hvislede hendes Læber. — „Og at der virkelig kan gives saa megen Ulykke i Verden!" tilføiede hendes Tanker.

Gaardhanen havde allerede galet og en anden i Nabolaget svaret ham, da hendes Tænkning endelig begyndte at forvirres og Øinene lukkede sig. Men saa svævede hun i Drømmenes fantastiske Rige, og, da hun vaagnede om Morgenen, sprang hun ikke som ellers let og syngende ud af Sengen, men var stille og alvorlig, og blev saaledes i flere Timer. Hun fortalte den omhyggeligt spørgende Tante om den lange Vaagen og tilstod, at hun var en Smule træt. Men det vilde nok give sig.

Den gamle Dame rystede alvorlig paa Hovedet. „Barn, Barn, det er ikke rigtig fat med Dig!" sagde hun, „det maa være Stadluften, Du ikke kan taale — Varmen er allerede for os Indfødte for slem; Gud give, at jeg blot havde Dig sund og munter hjemme hos Dine Forældre igjen! — Maaskee kan Du ikke taale Aftenluften, vi vare for længe i Haven! Eller —" og den Gamle saae næsten lidt streng ud — „har Blindheim sat Dig Fluer i Hovedet? han havde jo gruelig travlt med Dig!"

Men nu brød den lille Else ud i sin lystigste Latter. „Naar Alt kommer til Alt, er Du nok bange for, at den Frygtelige glemmer sin Kone og gjør Hanebeen til mig? Det er prægtigt, det maa jeg fortælle Hedevig!"

Tanten saae lidt aandsfraværende paa hende. „Naar jeg blot atter havde Dig i Sikkerhed derude!" sagde hun endelig endnu engang.

Else protesterede derimod. Hun vilde hjertensgjerne blive og gad slet ikke tænke paa at reise hjem. Det var saadan et muntert Liv med alle Vennerne og med alle de interessante Mennesker, man lærte at kjende. Tanten rystede atter paa Hovedet. Vennerne, det lod hun gaae, men de interessante Mennesker, dem kjendte hun slet ikke til, og hun kunde ikke forstaae, hvor Else saa pludseligt havde faaet fat paa dem.

Hr. von Dumsdorf havde virkelig meget at bestille med sin noget forsømte Eskadron og viste sig desuden slet ikke tilbøielig til at deltage i Selskabeligheden. Deri havde hans Kammerat fuldkommen Ret. Og Else overvandt ikke alene den urolige Nat, men ogsaa alt Andet, der kan have huseret indeni hende. — Havde der overhovedet været Noget? Hvem kan vide det! Men efter otte Dages Forløb reiste hun tilbage til sit Hjem og blev, som det længe havde været bestemt, hos den sygelige Tante afløst af en ældre Søster. Afskeden syntes ikke at falde hende tung. Og saaledes kunde man da antage, at Alt atter var i god Orden og nøiagtig saaledes, som Tanten havde længtes efter og Hr. v. Blindheim ønsket. De to Mennesker vare nu fjernede fra hinanden uden nogensinde at have havt nærmere Berøring med hinanden.

I Staden fandt Gerhard snart Tid og Leilighed til at retfærdiggjøre Vennens Udsagn, at han var et af de Mennesker, som man maatte elske, hvad enten man vilde eller ikke. Hans Livs Historie var ikke bleven nogen Hemmelighed og maatte selv for den mest Ligegyldige synes tung nok til at kunne efterlade sig synlige Spor. Han bar dog sin Skjæbne som en Mand, der modigt kæmper videre, og som, om han alligevel bukker under, dog freder om sin Ære og Værdighed. Derfor følte man ogsaa varm Deltagelse for ham, ja vel endog Beundring, og man beklagede ret, at en saa elskværdig Mand, som tidligere havde forstaaet at vurdere Selskabslivet, nu saa afgjort vendte sig bort fra det Liv og den Munterhed, der har hjemme der.

Thi saaledes var det med ham; hans Pande var alvorlig og hans Øie tabte sjeldent eller aldrig sit stille, mørke Blik; Verdensmandens rolige Artighed og vel ogsaa Venlighed blev aldrig til virkelig Munterhed og Varme. Der laa imidlertid heri ikke nogen tungsindig Forsagelse, langt mere udtalte det den alvorlige Overbevisning, at Livet for ham stillede sig anderledes end for Andre, et Liv, hvilket han som en dygtig og ærekjær Mand var forpligtet

til at modtage og fortsætte, som Skjæbnen havde budet ham det. Han viste sig dog hverken sky eller fjendtlig ligeoverfor sine Medmennesker, tvertimod, han var altid en god Kammerat, og om ikke munter, saa dog behagelig og interessant. Hvad der end maatte have forandret sig hos ham, hans Hjerte var ikke bleven koldt, hans Dom ikke hildet. Dette aabenbarede sig allerede i den Maade, hvorpaa han udtalte sig om den unge Pige, i hvem han saa at sige havde fundet Perlen i denne hans første og fortroligste Omgangskreds, og som han dog neppe havde lært at kjende.

„Hvilket smukt og elskværdigt Barn!" sagde han, efterat han enkelte Gange havde truffet sammen med hende, med kjendelig, venlig Deltagelse til Hedevig. „Jeg har aldrig fundet Nogen, der var saa livlig og saa varm, ja, saa opvarmende for Hjertet. Jeg fortænker Eder ikke i, at I have hende saa kjær. Ingen synes mere at kunne fortjene det."

„Nei, Ingen!" svarede Hedevig livligt. „Hun er den skjønneste og bedste Guds Skabning. Men vi skjønne ogsaa paa det! Hun er for os Alle som vort Barn, hvis Ro og Fred, hvis Lykke og Velfærd ligger os alvorligt paa Sinde."

„Hvor det dog er velgjørende at høre en saadan Dom og en saadan Kjærlighed! Skade, at Barnet, som jeg hører, snart forlader os. Jeg elsker saadan Skjønhed og Munterhed, en saadan Godhed og Varme hos et Menneskebarn. Det er i vort selskabelige Livs Tomhed og Fattigdom som Eventyrets blaa Blomster. Allerede Synet af hende gjør lykkelig."

Hvor hjerteligt, varmt og tillige ligefremt alt dette end var, gjorde det dog næsten den unge Kone ondt. Hun syntes aldrig saa tydeligt at have erkjendt, hvor tunge de Erfaringer vare, som den alvorlige, stolte Mand havde havt at gjøre, og hvor dybt Smerten var trængt ind i dette Liv.

Hvem der kjender Livet i slige Garnisoner, ved ogsaa, at man intetsteds bedre forstaaer at forene det Behagelige med det Nyttige. Naar Tjenesten har faaet sin Ret, iler man med at forjage Kjedsomhed og Trathed ved behagelige Adspredelser og søger af alle Kræfter at udvide Omgangskredsen. Den hværende Garnison tilbod den bedste Leilighed hertil, idet Omegnen var beboet af mange ansete og rige Familier, der, dels bekjendte, dels vel ogsaa beslægtede med Officererne, gjerne optoge de muntre Herrer i deres Kredse. Og det blev da ikke blot ved tilfældige Besøg og improviserede Selskaber. Det var tvertimod bleven almindelig Skik i Egnen, at man netop i Sommertiden i ethvert Huus havde en rigtig Fest for det samlede Bekjendtskab fra nær og fjern.

Hr. v. Dumsdorf havde ogsaa leilighedsvis gjort Visiter og var bleven vel modtagen overalt; men fra de større Festligheder holdt han sig med høflig Fasthed fjern. Hans Sindsstemning og hans Helbredstilstand udelukkede ham derfra, mente han, og han vilde kun forstyrre den glade Stemning, ved at vise sig.

Kun een Gang, da Manøvrerne vare endte, og Høsten allerede begyndte at farve Løvet, lod han sig bevæge til at gjøre en Undtagelse med en Kammerats Familie, der boede et Par Miil fra Staden og hvor han oftere havde befundet sig særdeles vel. Smilende og hovedrystende gav han efter for indtrængende Bønner.

Her traf han atter, første Gang efter det flygtige Bekjendtskab i det blomstrende Foraar, „den lille Else", og saae hende for sig i hendes fulde Ynde og Uimodstaaelighed, som Festens og Hjerternes Dronning.

(Fortsættes.)

Gaade.

(Man vil af Universet faae to Dele, som daglig sees, naar man gjetter hver Linie, der er en Gaade for sig, og læser ethvert af de opløste Gaadeords Forbogstav nedad, i den her anførte Rækkefølge).

Hvad volder Mange Glæde, men endnu Flere Kval? —
Siig, hvilket Navn man næsten kan skrive som et Tal? —
Hvad klinger endnu bedre for os end Spil og Sang? —
Hvad kommer ei tilbage, naar den forsvandt engang? —
Ved hvilket Middel bliver den mindste Flok dog stærk? —
Hvem kjende alle Børn, men kun af Sagn og Billedværk? —

Hvad koster ingen Penge, og holdes dog i Agt? —
Hvori kan hver en Betler naae Høihed, Glands og Magt? —
Ved hvad forbitres Talen og hvert et muntert Ord? —
Hvad skyldes, at den Ene den Anden tidt ei troer? —
Hvad hjælper ofte fremad, hvor Lærdom kom tilkort? —
Hvad kan vi aldrig undgaae, naar Dagen svinder bort? —

Opløsning af de botaniske Stavelsegaader i Nr. 7:
1. Græskar. 2. Snelklokke. 3. Kommen.

Opløst af Mester Erik, Mathilde, Tre Trillinger paa Trolle, M. F. M. F., En lystig Krabat P.

Gaaden i Nr. 6 er endvidere opløst af Et af de afdøde Medlemmer fra Sangforeningen i Landsbyen B . . . . pr. Thisted.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (18 Ark).

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 22. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Boghandler S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer ei ovenstaaende Ark, som ofverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortensdet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier' Verlag.

Spildt Umage.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 28de Februar. Nr. 9.

Indhold: Spildt Umage (med Lithografi). — Kun eet Aar (Fortsættelse). — Den lille Else (Fortsættelse). — Hvorledes Dorothy Evelyn frelste Kongen. — Blandinger. — Talgaade.

Spildt Umage.

„Hvor han er smuk, denne Pikør, og hvor hans Holdning er udmærket!" tænker Jomfru Antonie, idet hun læner sig ud af Vinduet og stirrer efter Grevens Jæger. Den unge Pige er første Kammerjomfru paa det gamle, herskabelige Slot, der, omgivet af en stor, skyggefuld Park, ligger ved Donau, og ikke ret langt fra den lystige Keiserstad Wien.

„Han har ogsaa kæmpet under Prinds Eugen mod Tyrkerne, og det saa modig og tappert, at Greven har lovet at ville forsørge ham for hele hans Levetid . . . . . Det er nok Umagen værd at gjøre sig Uelilighed for saadan en Forsørger; — naar blot Skovfogdens Lisette ikke existerede!" sukker Antonie og kaster et Blik i Speilet for at sætte den mørkerøde Rose lidt mere virkningsfuldt i det blonde Haar og lægge et lille fint kruset Guldhaarbaand derover. „Han forstaaer rigtignok at afrette fine Hunde og tumle dem, saa det er en Fornøielse!" tænker hun, medens hun omhyggelig glatter sit Smækforklæde og retter paa dets Pibestrimler. „Med et Ord: han er en fuldstændig Mand . . . ." og Antonie betragter sin lille Fod, der indesluttes af en broncefarvet Saffiansko med grønt Opslag, idet hun i Tankerne maaler den med Lisettes og overbeviser, hvis der er mindst. Derpaa fæster hun sin rødgule Overkjole dygtig høit op, ganske efter den nyeste Mode, og begiver sig saa til sin Herskerinde for at opvarte hende ved Morgenchokoladen, hvilken den franske Tjener Jean, som sædvanlig, har tilberedt.

Veien fra Domestikfløien til Herskabets Værelser gaaer igjennem en lille Korridor, men denne er mørk og kvalm, og udenfor vifter den friske Sommervind. Inde under det tætte Løv kvidre Fuglene, Solsorten fløiter saa lystig lokkende mellem Bogfinkens søde Trilren — og Antonie er en stor Elsker af Naturen!

„Jeg vil kun indaande den velsignede Juniluft et Øieblik," siger hun ved sig selv, og gaaer en lille Omvei igjennem Parken til Herskabsfløien. Samtidig med Fuglesangen har hun hørt en Hund gø. Det var Dianas Stemme, og hører Diana ikke ogsaa med til den Natur, som Antonie skærmer for? Er det hendes Skyld, at hver Gang Diana halser i Parken, pleier Pikøren at vise sig, ledsaget af denne sin Sporhund, og fuldstændig udrustet til Jagt?

Saaledes mødte altsaa — til hendes store Overraskelse naturligvis — Antonie Jægeren, og det, vidunderlig nok, temmelig langt fra Herskabsfløien, mellem nogle høie, skyggefulde Træer, bag et meget tæt Busket. Den jagtøvede Herre lo i Skægget, da han saae hende, og hans Næse syntes at hvælve sig endnu dristigere end sædvanlig over den tykke, soldatermæssige Knebelsbart.

„Gud, Hr. Pikør," udbrød hun, „er De her med Diana! Skal De nu igjen ud i Skoven og gaae løs paa de fæle Vildsvin?"

„Aa, man kan ogsaa møde Andre derude," svarede Jægeren smaaleende.

„Nei, hvor Greven gjør Stads af Dem! Igjen et nyt Horn!" sagde Antonie hurtig, uden at bryde sig om at faae at vide, hvem han mente. „Er det let at blæse i?" tilføiede hun koket, og viste paa det Nydeligste sine Fødder under de opheftede Skjørter.

„Maa jeg?" spurgte hun barnlig og med nedslagne Øine, idet hun gratiøst greb om det store, svære Jagthorn med sin lille Haand.

„Ja vel maa De," svarede han og betragtede hende ugenert, medens hun sirlig spidsede Munden for at blæse i Hornet. Hemmelig anstillede han Sammenligning mellem hende og en anden ung Pige af hans nøieste Bekjendtskab, og sagde da til sig selv: „Hun der forholder sig til min Lisette, som en Papegøie til en Skovdue."

„Det er spildt Umage, Jomfru," sagde han lunt, og med mere Betydning, end hun ønskede, da hendes Anstrengelser for at frembringe en Tone vare forgjæves.

„Aa, det passer heller ikke for Fruentimmerløber!" svarede hun surmulende over hans Koldsindighed, og trippede derpaa, med et flygtigt Nik til Farvel, henimod Herskabsfløien.

Pikøren strøg sig muntert hen over sit Mundskæg, idet han saae efter hende. — „Nei, det passer ikke for Fruentimmerløber," sagde han; „det er sikkert. Den lille Taste vidste det nok, og ventede, at jeg skulde fortælle hende, at et Skud høiere oppe

sad et Mundstykke, der passede bedre. Nei, min Smukke, troer Du, saadan en erfaren Jæger som jeg ikke kan gjennemskue dine Snarer og Fælder? — Sød er hun dog, uagtet alle hendes Gavtyvestreger; men det er spildt Umage alligevel. Kom, Diana, lad os see, hvor det staaer til hos Skovfogdens. Muntert, gamle Kammerat, det er en Vei, vi begge To kan have Fornøielse af!"

Og Jægeren blæser lystig i sit Horn, saa det klingrer i Luften, medens Solens Straaler blinke paa det klinnende Metal igjennem Træernes susende Blade, og Hunden springer glad høit i Veiret, gøende overlydt til de livlige Toner. Ærgerlig seer den pyntede lille Kokette oppe fra Slotsvinduet de to Kammerater ile forbi hende, ud til Skoven; — men hun lover sig selv, at gribe Sagen bedre an en anden Gang.

Kun ret Aar.

(Fortsættelse.)

„Da jeg kom hen til dem, talte og lo de. Blinde Taabe, som jeg var! — Jeg var saa fuld af min Lidenskab, at jeg intet kunde see. Hun holdt nogle Roser i Haanden, og jeg spurgte hende, om Mr. Grainger havde givet hende dem. Hun svarede ‚Ja'. Jeg tilbød hende mine, hvis hun vilde kaste de andre bort. Hun maatte kunne indsee, hvad min Mening var — men hun lod, som om hun ikke forstod mig, og svarede, at hun holdt mest af de røde.

„Jeg kastede mine Blomster lige i Ansigtet paa Grainger.

„‚Siig Farvel til Dine gamle Yndlingsblomster, Alice, og hold Dig til de nye,' sagde jeg.

„Og hørende Graingers spottende Latter, ilede jeg bort derfra.

„Senere paa Dagen mødte jeg Grainger i Parken. Han sagde, han havde et Budskab til mig fra Alice, at hun ønskede vor Forlovelse hævet og igjennem ham tilbagesendte mig de Smaating, jeg havde givet hende. Andre Ytringer fra ham selv, som jeg ikke vil gjentage, bragte mig, der i Forveien var i en ophidset Stemning, i et saadant Raseri, at jeg greb ham i Kjolekraven, og med en tyk Hundepidsk, jeg tilfældigviis havde i Haanden, prygled ham saaledes, at Klæderne fløi i Stumper og Stykker og Blodet flød fra Saar, som jeg nu gyser ved at tænke paa. Før det Øieblik havde jeg aldrig vidst, hvilken ond og grusom Djævel, der boede i mig — selv da han aldeles overvunden bad for sig, hamrede jeg dog løs og glædede mig over hans Pinsler. Tilsidst gik heldigvis Pidsken istykker og jeg kastede ham bort fra mig. Han styrtede omkuld, men jeg brød mig ikke om han var død eller kun besvimet.

„Jeg samlede de Penge, jeg havde, skrev til min Fader, at jeg gik til Paris og reiste øieblikkelig.

„Faa Maaneder efter døde min Fader, og jeg var eneste Arving; jeg blev i Udlandet og vidste ikke, om jeg i mit blinde Raseri havde myrdet Grainger eller ikke.

„Det var derfor med en vis Lettelse, at jeg en Dag mødte ham i Paris, just som jeg stod i Begreb med at reise til Algier.

„Jeg standsede uvilkaarligt.

„Han vilde række mig Haanden og lo høit, da jeg stadig lod som om jeg ikke saae det.

„‚Hvor er Alice?' spurgte jeg.

„Han trak paa Skuldrene og bad mig følge sig ind i en Kafé, hvor han da vilde meddele mig Alt, hvad jeg kunde ønske at vide. Og her fortalte han mig i sin sædvanlige, halv spottende Tone det, han ellers ikke pleiede — nemlig Sandheden.

„Han begyndte sin Meddelelse med, at jeg havde været en stor Tosse, at Alice kun havde forandret sit Væsen, fordi han havde indbildt hende, at der var foregaaet en Forandring med mig, og at hun maatte prøve lidt Koketteri paa mig, for atter at vinde min Kjærlighed, som jeg, efter hans Sigende, havde overført paa en Anden; at det stakkels uskyldige Barn lod sig lede af ham, og hvis jeg ikke havde været saa forblindet, som jeg var, og i det Hele en bedre Dommer af saadanne Ting, saa maatte jeg snart have opdaget, hvor daarligt hun spillede den tillærte Rolle; at det Bud, han skulde bringe mig tillige med mine Gaver var, at da Mr. Grainger havde fortalt hende, at der var en Dame, jeg elskede høiere end hende, saa vilde hun, Alice, ikke staae min Lykke i Veien, men give mig mit Ord tilbage.

„‚Det skrev hun,' sagde Grainger, ‚men jeg aabnede Brevet og tilintetgjorde det, og gav Dem et mundtligt Budskab, som jeg selv havde lavet.'

„Jeg spurgte ham, hvorfor han nu fortalte mig alt dette, og dertil svarede han med en spottende Latter:

„‚Hævnen er sød.'

„Jeg gjorde ham endnu et Spørgsmaal:

„‚Hvor er Alice da nu?'

„‚Død.'

„Jeg husker blot, at jeg sagde: ‚De har mere end hævnet Dem,' førend jeg sank sammen, og da jeg atter kom til mig selv, var han borte.

„De næste Dage søgte jeg ham paa forskjellige Hoteller, og fandt ham endelig levende som en Prinds i et af de eleganteste.

„I flere af hans Venners Nærværelse traadte jeg ind til ham og kastede ham en Handske i Ansigtet, tilbydende mig at møde ham naar- og hvorsomhelst og med hvilket Vaaben han vilde vælge. Der blev bestemt et Sted i Boulogneskoven næste Morgen, og jeg ventede ham der til den aftalte Tid. Han kom ikke, hvorimod hans Tjener bragte mig et Brev — med en daarlig Undskyldning: han var kaldt til England formedelst Faderens pludselige Sygdom, og haabede senere at maatte træffe mig ꝛc. Jeg drog tilbage til mit Hjem, som jeg for to Aar siden havde forladt i Vrede og Sorg, og ventede der at finde en Grav. Men for yderligere at saare mig, havde han bedraget mig. Alice var ikke død, men, da jeg kom, dog Dødens visse Bytte. Hun fik dog at vide, at jeg altid havde været hende tro, og at den Historie, Grainger havde fortalt hende, var falsk — men jeg var kommen for silde — hendes Hjerte var knust, og da jeg udbrød i Forbandelser over ham, sagde hun: ‚Tilgiv ham,' og paa hendes Dødsseng maatte jeg love hende, aldrig at søge at

hevne mig. ‚Lad Gud være hans Dommer!' vare hendes Ord."

Thyrle standsede og Phillis spurgte:

„Ønskede Hasson at indtage Deres Plads hos hende?"

„Ja. Han forsøgte ethvert Middel for at faae hende til at ægte sig, men hun vilde ikke, og tilsidst vilde hun ikke see ham. I sit Hjertes Uskyld troede hun, at han vilde trøste hende over Tabet af mig. Jeg kunde heller ikke vente et saadant Forræderi fra hans Side, da han ofte havde brudt ud i enthusiastiske Lovtaler over en ung Pige, han var forlovet med, og hvis Skjønhed var meget forskjellig fra min lille Elcys.

„Altsaa jeg kom for sent; jeg mistede hende.

„Min bedste Ven, Ned Brooke, fulgte mig paa mine Reiser, og to Aar senere traf vi sammen med Grainger i Neapel. Vi traf ham hos en neapolitansk Adelsmand og efter Bordet blev der spillet. Jeg har aldrig sværmet for Kortspil, men den Aften spillede jeg, som jeg aldrig har gjort før eller senere; thi Grainger haanede mig paa sin sædvanlige uforskammede Maneer. Alle Tilskuerne mente, at en af os To maatte blive ruineret, og der var alle Udsigter til, at det skulde blive mig — jeg havde tabt mange Tusinder.

„Ned Brooke bad mig holde op, men hverken hans Overtalelser eller mit Uheld kunde faae mig til at lyde hans Raad; thi Graingers spottende og triumferende Blik holdt mig fast i Haab om, at min Tur ogsaa vilde komme.

„Dette skete. Lykken vendte sig; jeg vandt tilbage hvad jeg havde tabt, og Brooke fandt mig villig til at gaae; men Grainger spottede mig atter, han fordoblede stadig Indsatsen og tabte ligesaa hurtigt som jeg tidligere. Tilsidst blev han dødbleg, kastede fortvivlet Kortene paa Bordet og raabte:

„Er De nu tilfreds? Jeg er ruineret og hele min Faders Formue vil ikke kunne betale mit Tab."

„Hvormeget det var, har jeg glemt, men jeg lod ham underskrive et lovformeligt Gjældsbevis med Ned Brooke som Vidne — og erindrende den afdøde Alices Ord rev jeg Papiret i Stykker og lod dem bortføre af Vinden.

„Det syntes som om Skjæbnen vilde føre os sammen. Næste Gang jeg traf ham var ved en landlig Fest, som Brookes Fader gav for sine Forpagtere og Fæstere. Vi skulde tage virksom Deel i Morskaben og jeg spillede just et Parti Langbold med nogle unge Bønderkarle, da et Selskab af Damer og Herrer traadte til som Tilskuere.

„Til min Forbauselse, ja Harme, saae jeg imellem dem Hasson Grainger, der rolig betragtede mig.

„Jeg blev saa ubehagelig berørt derved, at jeg maatte anspænde alle mine Evner for dog nogenlunde at følge med i Spillet. Jeg lod, som jeg ikke saae ham og begav mig andetsteds hen paa Festpladsen. Der var opreist en Bom til at springe over, og da jeg fra mine yngste Aar var dygtig i den Kunst, udbød jeg en halv Guinee til den, der kunde springe høiere end jeg. Jeg lod Flere vinde fra mig, og maaskee Grainger blev narret derved, thi han traadte pludselig frem og tilbød mig en Paré paa, at han kunde springe høiere end jeg.

„Jeg vilde ikke parere, sagde jeg, men vi kunde jo springe omkaps.

„Vi sprang, og hver Gang blev Bommen reist høiere, indtil den var saa høi, at kun jeg kom over — han ikke.

„‚De har atter vundet,' sagde han og holdt Haanden frem med nogle faa Guldstykker.

„‚Jeg afslog jo at parere.'

„Han svarede:

„‚Jeg tilbød en Paré, tabte, og her er Deres Penge."

„Jeg tog dem uden at værdige dem et Blik, og kastede dem ud imellem Mængden. Under den Forvirring, som opstod derved, lod han Bommen reise endnu en Fod høiere og kom tilbage med den haanlige, spottende Mine, som næsten kunde gjøre mig gal.

„‚Det vilde være et Spring værdigt Mr. Thyrle,' sagde han, ‚jeg havde nok Lyst til at see den Mand, der turde vove det.'

„Det var frygtelig høit og alle Tilskuerne erklærede det for en Umulighed.

„‚De tør nel neppe prøve derpaa?' spurgte han haanligt, da jeg stod stille og taus.

„Ned Brooke og hans Fader kom til og hørte, hvad der taltes om.

„‚Det er jo Galskab,' sagde den gamle Mr. Brooke. ‚Tag Bommen væk.'

„‚Er Du gal, Thyrle?' hvislede Ned og vilde føre mig bort.

„‚Jeg vidste nok, han kunde ikke,' udbrød Grainger triumferende, ‚jeg holder hvilken Sum det skal være, han kan ikke.'

„Jeg vendte mig om og saae ham lige ind i Ansigtet.

„‚Hvormeget vil De holde?' spurgte jeg.

„‚Hvad De vil; for Exempel eet Tusind.'

„Hvortil jeg svarede:

„‚De ere holdte.'

„‚Mr. Thyrle, det er en Umulighed,' gjentog den gamle Mr. Brooke, og Ned sagde, at jeg vilde brække min Hals og at jeg var en Nar.

„Ned fortalte mig senere, at jeg forberedte mig ved at aflægge Frakke, Støvler og Halstørklæde, som jeg ikke tidligere havde anseet for nødvendigt, selv husker jeg kun en Mængde alvorlige, stirrende Ansigter og den skrækkelig høie Bom foran mig.

„Dog husker jeg, at jeg vendte mig til den Side, hvor Grainger stod, og spurgte:

„‚Skal det være ved første Tilløb?'

„Og han svarede:

„‚Ja.'

„Uden videre tog jeg et Tilløb og sprang med hele min Kraft — det forekom mig næsten at jeg fløi — og kom vel og lykkelig over Barrieren.

„Da Bifaldsstormen var døet hen, kom Grainger hen til mig, bleg og modfalden, og ønskede at tale med mig. Det var kun modstræbende, jeg gav efter, og han fortalte mig nu en vidtløftig Historie om hans egne Pengeforlegenheder, hans Faders Vrede og de ulykkelige Familieforhold hjemme og endte med at sige:

„‚Et tusind Pund kunde frelse mig, og det var i Haab om at vinde dem, at han parerede med mig.'

„Skjøndt jeg egentlig troede, at han snarere havde haabet, at jeg maatte brække min Hals, saa havde dog hendes Ord: ‚Tilgiv ham, Herren vil gjengjælde det,' saamegen Magt over mig, at jeg underskrev en Vexel paa tusind Pund og gav ham

den, noget, hvorfor han rimeligviis i sit stille Sind kaldte mig en stor Tosse.

„Senere opdagede jeg, at han havde forandret et tusind til syv tusind, stolende paa, at jeg neppe vilde anklage ham for Falsk — hvilket jeg jo heller ikke gjorde.

„Efter denne Forklaring, Miss Kyriel, kan De ikke forundres over, at jeg studsede ved at høre Hasson Graingers Navn paa Deres Læber, og at jeg ærgrede mig over, at have kjøbt et Gods saa tæt ved hans Faders (at han hørte hjemme her i Egnen, havde jeg glemt), hvoraf Følgen vilde blive, at jeg paa hvert Sted maatte møde det Menneske, der havde tilintetgjort min Lykke og ovenikjøbet hadede mig, saa at han, naar jeg ikke var tilstede, rakkede mig ned. Scenen ved Stenbruddet kunde jeg tilgive, men igaar gik han over alle Grændser og jeg kunde ikke styre mig selv."

Thyrle gav nu en kort Skitse af Scenen i Billardværelset og tilføiede:

„Jeg troer han sidder daarligt i det og trænger til Penge, og jeg ønsker ikke at være Skyld i, at han skulde gjøre et fortvivlet Skridt. Det var for at raadspørge Deres Broder om hvad jeg skulde gjøre, at jeg kom herover idag, Miss Kyriel."

Phillis saae op til ham med et saa straalende Ansigt, at han følte sig glad. Denne Historie havde forandret hendes Mening om Menneskene. Istedetfor Mænd, der vare hendes Lunes Slaver, havde hun truffet paa en Mand, Thyrle, som hun ikke kunde blive klog paa — nu, efter denne Meddelelse, var Alt klart for hende — endelig mente hun at have fundet en Mand, som svarede til hendes Ideal af en ædel og høimodig Karakteer. Han smilte over hendes enthusiastiske Udtryk, men hun sagde med høi Grad af Alvor:

„De er klogere og bedre end jeg. De skal bestemme, hvad der bør gjøres, og jeg skal hjælpe Dem saavidt det staaer i min Magt."

Thyrle overveiede et Par Minuter, og sagde saa:

„Jeg kunde ønske at sende ham nogle Penge — naturligviis uden at han veed, hvorfra de komme, men jeg veed ikke hvor han er og hvorledes jeg skal opspørge hans Adresse."

Efter et Øieliks Betænkning, sagde hun:

„De har vel ikke Noget imod, at gaae en halv Miils Vei? — Dersom De ikke har det, saa er der Tid nok til at vi kunne spadsere over til Akenhurst straxt. Dersom der er Nogen, der veed hvor han er, saa er det sandsynligviis Grace — hans kjæreste Søster. Naar vi gaae tvers over Markerne, er det neppe en halv Miil."

„Jeg har ikke Hastværk, Miss Kyriel!" forsikrede han med et Smil.

Faa Øieblikke efter havde hun taget Hat og Troie paa og de vandrede afsted sammen.

(Fortsættes.)

Den lille Else.

(Fortsættelse.)

Maaskee var Hedevig den eneste Iagttager af den dybe Rødme, der paa engang overglødede Elses Ansigt, da hun, ilende henimod de allerede Ankomne, pludselig gjenkjendte Gerhard mellem de Andre og saae hans ellers saa alvorlige Øie opklares straalende ved at møde hendes. Og disse Øine, som ellers aldrig havde mistet det rolige, eller som Else kaldte det, sørgmodige Blik, med hvilket de først saae paa denne for ham nye Verden, de bleve ved at straale og fulgte som fortryllede den yndige Skabning.

Den unge Kone rødmede selv lige til Halsen, saaledes overraskede hende dette Indblik i to for hinanden fremmede, længe adskilte Menneskers Indre. De Ord, som hendes Egtefælle havde talt til hende hin første Aften, randt hende i Hu. Bleve de alligevel, og allerede idag, Sandhed? Var der virkelig kommen Bevægelse i denne Hjerteknop, og kunde hint, dybt saarede Hjerte atter slaae for Lykken? Var Gerhard maaskee Hin, den Bedste, saaledes som den lille Else fortjente det? Var denne Mand indtil sit inderste Væsen saaledes, som han hidtil havde viist sig for sine Venner: lutret ved den tunge Fortid og omdannet, udrenset, ædelt Metal?

„Gud beskjærme hende!" mumlede den unge Kone, dybt bevæget ved alle de alvorlige Spørgsmaal, hun gjorde sig selv. Men i det næste Øieblik kom der Solskin over hendes alvorlige Træk, thi Else stod ved hendes Side, omfavnede hende og jublede: „O, Hedevig, hvor har jeg glædet mig til dette Gjensyn, til denne Overraskelse — har Anna virkelig ikke sladret?"

„Ikke med et Ord, Barn! Du kommer, som sendt fra Himlen!" svarede Veninden muntert og mønstrede henrykt det yndige Væsen. „Men hvor dog Dine Øine straale! Det er, som om Du havde fundet et Kongerige eller saae Himlen aaben!"

Og da svarede den lykkelige Skabning, og Stemmen klang fra et frydefuldt Hjerte: „Jeg bryder mig hverken om Kongeriger eller om Himle. Jeg veed kun, at her paa Jorden er det saa vidunderlig deiligt, og at jeg atter er hos Eder, og at jeg er lykkelig! Jeg er tilmode, som Fuglen maa være det, naar den jublende svinger sig i Veiret og stryger igjennem Luften!"

Siden efter, da Gerhard for første Gang stod alene hos hende — „den lille Else er dog en lille Hex! Hvem ellers havde vel faaet h a m lokket til at danse?" sagde man hist og her —, da gled hans Øie, ogsaa for første Gang, med et næsten skjælmsk Smil hen over den slanke, smidige, gratiøse Skikkelse, over det rødmende Ansigt og det skjønne lille Hoved med sin Krands af Efeu og nogle faa Roser, og saae derpaa dybt ind i hendes, hvorpaa han i en munter Tone sagde: „Skovfee, er det virkelig Dem? Vi vare allerede bange for, at De aldrig mere vilde forlade Deres grønne Slot i den stille, dybe Skov, ved den rislende Kilde, hvor Blomsterne altid blomstre og Fuglene altid synge."

Hun saae forundret og dog smilende paa ham. „Hvad veed De om mit Slot ved den rislende Kilde i den stille, dybe Skov?" udbrød hun.

„Aa, tryl De kun — jeg kan det ogsaa!" sagde han muntert. „Aanderne adlyde mig og maae undertiden føre mig ud i det Fjerne. Og da jeg engang fløi igjennem Deres Nabolag, saae jeg nok det lille Slot, jeg saae ogsaa Dem og beluurede Dem, hvorledes De beherskede Deres Gebeet og Deres Vasaller."

„Den Aand hedder vist Anna!" mente hun spøgende.

„Tryllerinde, Deres Magt forfærder mig! Ja, saaledes hedder den rigtignok! Men hvorledes kan De vide det?"

„Slemme Søster! Men — paa Ære, jeg hævner mig! Saaledes at sladre om mig og spotte mig! Mit grønne Slot — o, jeg elsker det dog! Der er deiligt der! Kilden risler og Skoven ligger i drømmende Hvile; Bladene tilhviske mig vidunderlige Historier og Fuglene fortælle mig om deres Fryd og Smerte — spot kun! Jeg forstaaer det dog alligevel Altsammen, og I — I blive lige døve og blinde!"

„Sværmerske!" sagde han smilende.

„Sværmerske?" lo hun; „nei, Gud være lovet, kun et glad Menneskebarn med gode Øine og Ører! — Men tag Dem ivare for Deres Aand," vedblev hun, „den bedrager Dem og betjener ogsaa Andre — mig for Exempel. Og naar den paa en forræderisk Maade lader Dem flue ind i min Skovensomhed, saa viser den mig Eders varme, støvede Stad og Eders verdslige Liv. Hvem har det saa vel bedst?"

Og saaledes vidste de nu Begge, at det første Møde, hvor flygtigt det end havde været, dog havde gjort et Indtryk hos dem, hvilket Adskillelsen og Afstanden saa meget mindre havde formaaet at udslette, som det baade her og der uvilkaarligt var bleven befæstet af en tro Mellemmand; Søster Anna havde fortalt og havde strevet, hvad hun vidste om den Ene og om den Anden, — vigtige og farlige Efterretninger, medens det dog kun syntes dem alle Tre en Smule ligegyldig Underholdning. Og hertil kom, at de idag fandt hinanden anderledes, end de havde ventet: en saadan Ynde, en saadan sprudlende Livlighed havde han ikke anet hos hende, og ligesaa lidt havde hun formaaet at haabe, at ogsaa denne strenge Pande kunde glatte sig, at Glæden ogsaa kunde tindre i dette alvorlige Øie, at den Mand, der ligesom var bleven fremmed for Verden, endnu engang kunde hengive sig til den og herske i den. Thi saaledes fandt hun ham idag — oplivet og oplivende. Og havde Blindheim idag advaret hende for disse Øine — hvem veed, om hun ogsaa idag havde formaaet at lee deraf.

Hendes Hjerte slog hurtigere af Overraskelse og Glæde, da hun i Aftenens Løb mere end engang saae Gerhard ved Faderens Side og i Samtale med ham, som sienspnligt ikke blot selskabeligt tiltalte, men endog alvorligt interesserede den gamle Herre. Ja, hun saae endogsaa Faderen opsøge den Anden og gaae ind i et stille Sideværelse med ham, og da hun om Natten sad hos Forældrene i Vognen og rullede henimod Hjemmet, talte han om det nye Bekjendtskab med venlig Anerkjendelse.

„Det er et Menneske, der behager mig," sagde han, og allerede det, at han overhovedet og tilmed paa denne Tid talte om Nogen, var et Tegn paa ganske særdeles Interesse. Der er Noget i ham — han skal have været en vild Patron og derpaa havt megen Sorg, hørte jeg. Men det Stof, han er bygget af, har ikke alene holdt sig godt, han er bleven dygtigere og Herre over Ulykken. Det er Noget, der indgyder mig Respekt. Hvordan kan det være, Else, at Du aldrig har fortalt mig Noget om ham, eller at Anna aldrig har skrevet om ham? I maae dog have lært ham at kjende, og det var dog En, som jeg, hvis jeg var en ung Dame, gjerne gad see ved Siden af mig, langt hellere end Eders brillerende Vindbeutler. Men saaledes ere I — selv Vindbeutler!"

Else sagde Intet. Hun sad ganske stille i sit Hjørne og havde trykket Hovedet op i den mørkeste Krog. Sov hun maaskee allerede, det trætte Barn, da hun slet ikke opponerede imod denne Anklage?

„Det er en smuk Mand," sagde Moderen.

„Det er han ogsaa, men det, der er indeni, det er det Bedste. Det er noget Mere, end jeg desværre formaaer at opdage hos den øvrige Ungdom," sagde den gamle Herre med stor Bestemthed. „Jeg har forøvrigt sagt ham, at han, naar han engang har Tid, skulde see ud til os og prøve min Jagt, og han modtog venligt Indbydelsen. Det glæder mig, kan jeg sige! Den Mand behager mig!"

Hvis den lille Else endnu var vaagen og hørte dette, saa kunde det ikke undlade at gjøre et dybt Indtryk paa hende. Thi Faderen nærmede sig ikke saa let Nogen, og han behøvede en god Deel Opmuntring for at blive varm, men saa lagde han heller intet Skjul derpaa. — Hans Huus var af den gamle Slags, hvor man ved Siden af og trods visse, forholdsviis strenge Former fandt megen Gemytlighed og Munterhed, medens der kun var fortvivlet lidt at finde af det, som Verden begærer til Adspredelse. Huset stod heller ikke saaledes aabent, at Enhver, som havde Lyst, kunde træde indenfor og altid være velkommen. Hvem det aabnede sig for, maatte ogsaa efter den gamle Herres Dom paa en eller anden Maade fortjene det, og hvem han indbød til sig, kunde ikke blot ansee det som en Ære, men ogsaa saa at sige som et Kreditbrev hos hele den øvrige Selskabskreds.

Men Gerhard maatte ogsaa hos den gamle Herre have fundet Noget, der havde truffet ham dybere, end hvad der ellers klang ham imøde fra Menneskene, thi han kom snart og gjentog sine Besøg, — for den lille Elses Skyld, som Moderen i Begyndelsen vel tænkte og bekymret antydede for sin Mand, skete det sienspnligt ikke, idetmindste ikke for hendes Skyld alene, om end hun ogsaa paa sin Maade bidrog til at drage ham ud i denne fredelige Ensomhed. Hun var Husets Glands og Smykke, det erkjendte alle Hendes, og saaledes elskede de hende; — det har jeg jo ogsaa allerede sagt! — Hendes Skjønhed, Ynde og Livlighed gjennemstraalede ogsaa denne Kreds og lyste friskest og renest i den. Men de Øvrige forsvandt derfor ikke, de indtoge Alle deres Plads og gjorde i Forening Kredsen saa hyggelig og Livet saa frist og skjønt, at det maatte fryde Gjæsten i hans Hjerte. En saadan Familie er som en stor Koncert af mange Instrumenter: Enhver blæser, stryger eller spiller paa sit, men af Tonernes Forening danner sig den reneste Harmoni.

I Staden vidste man Intet om disse, just heller ikke hyppige Besøg i det fredelige Huus; af de Vedkommende talte Ingen derom: Hr. Gerhard ikke, der desuden ogsaa ellers af og til i Privatanliggender forsvandt for en Dag eller to, naturligviis med Orlov; Else ikke, naar hun engang imellem atter kom i et kort Besøg hos Tanten; og endelig heller

ikke Tanten og Anna. De holdt det ikke hemmeligt, men de talte heller ikke derom, og Gerhard var ikke den Mand, man spurgte om Noget, han ikke selv vilde udtale sig om, medens de Andre, da der virkelig ikke engang syntes at være noget Rygte igang, slet ikke kom i Forlegenhed med at maatte besvare uvelkomne Spørgsmaal.

Paa en Forbindelse mellem den smukke, lystige, lille Else og den stille, alvorlige, ofte dybt nedslagne Gerhard — thi saaledes var han, og saaledes levede han i den senere Tid mere end nogensinde, — tænkte her Ingen, det skulde da have været Tanten og Anna, der maaskee paalagde sig en saa streng Taushed, for ikke at lade Sagen blive offentlig før Tiden og maaskee gjøre Begge sky.

I Elses Hjem stod det rigtignok anderledes til. Moderen kunde ved Gerhards andet og tredie Besøg — længere kom det ikke i Løbet af Vinteren ikke lade være med at optage sine tidligere Tanker og iagttog omhyggeligt og samvittighedsfuldt, rigtignok uden at kunne opdage noget Ordentligt. Thi mere utvungent kunde Ingen omgaaes hinanden end de To, og uden at lægge Haanden paa Elses Hjerte, turde man have svoret paa, at det ikke slog et Slag hurtigere end ellers, naar hun passiarede med ham i det hyggelige Værelse, eller gjorde en Spadseretur igjennem den store, snedækkede Have og til det nu ligeledes i Sne indhyllede „Skovslot".

Hun var saa blomstrende og frisk, saa glad og lykkelig som nogensinde, ikke adspredt og ikke tankefuld, oplagt til enhver Fornøielse og ethvert Arbeide. Kun at hun ikke brød sig om Staden og dens Vinterfornøielser — var det maaskee et Tegn?

„Hvad tænker Du derom?" spurgte den bekymrede Dame sin Ægtefælle, da Gerhard efter sit sidste Vinterbesøg kjørte afsted til den nærmeste Station, ledsaget udenfor Porten af Husets Ungdom, der derpaa godt indpakket ilede ud paa den store, tilfrosne Dam, hvor der var en udmærket Glidebane, medens de to Gamle stode i den varme Stue og saae til ved Vinduet.

„Naar man seer og hører hende saaledes," vedblev Moderen, da de saae Else let og klædeligt glide henad den speilblanke Is og hørte hendes glade Latter, „hvorledes hun endnu er et rent Barn og kun har Leg og Barnestreger i Hovedet, saa skulde man ret tænke, at man ikke behøvede at passe paa hende eller være bekymret for hende. Hun er endnu saa fri som Fuglen i Luften. Hun forlanger intet Andet af Livet end Dagens usky ldige Lykke og Lyst. Og dog —"

„Dog plager Du Dig med saadanne Grublerier," afbrød han hende roligt. „Lad dem gaae, som de ville, Gamle; at deres Veie løbe sammen, troer jeg ikke. Han gaaer, hun flyver. Og jeg finder ikke hos dem Noget, der samstemmer; han er en dygtig, vakker, men alvorlig Mand, der ikke har lært Jorden at kjende som en Dandsesal eller Livet som en lystig Leg, men tager alvorligt, tungt paa begge. Og hun er en glimrende, let og luftig Sommerfugl, som kun vugger sig i Solskin og hviler sig paa Blomster."

(Fortsættes.)

Hvorledes Dorothy Evelyn frelste Kongen.

Pannistone Hall, en smuk, gammel Herregaard, beliggende i en temmelig trist Deel af Lancashires nordlige Halvdel, var under Borgerkrigen, som forudgik og paafulgte Carl den Førstes Henrettelse, i William Evelyns Besiddelse, en trofast, gammel Kavaleer, der med Glæde havde stillet sine Penge og Undergivne til den bortflygtede Prindses Disposition, der siden efter optraadte som Carl den Anden. Mr. Evelyn var Enkemand og havde en Søn og en Datter. Den første var en modig, ung Mand paa sex og tyve Aar, der stod i Spidsen for et Kompagni royalistiske Tropper, den sidste en yndig Pige paa atten Aar.

Det var i Vinteren 165—, Folket havde afgjort seiret og Kong Carl den Anden (thi det var han, skjøndt han ingen Trone havde) var en Flygtning i sit eget Kongerige. Der var virkelig Ingen, som vidste hvor den ulykkelige Prinds var, undtagen Evelyns og nogle faa paalidelige af Carls Tilhængere. Han opholdt sig i Pannistone Hall, forklædt som den unge Evelyns Tjener, og afventede et beleiligt Øieblik, for at komme over til Skotland og derfra til Frankrig.

Under saadanne Omstændigheder kunde Familien Evelyn naturligvis ikke holde deres Julefest paa sædvanlig Maade, og saaledes indbyde Venners og Naboers nysgjerrige Øine. Den gamle Squire, hans Søn og Datter og den flygtede Prinds, udgjorde saaledes hele Selskabet, som var samlet ved Middagsbordet Juleaften, paa hvilken den her fortalte Begivenhed foregik. Mr. Evelyns Forsigtighed var saa stor, at alle Tjenerne vare blevne afskedigede fra at gjøre Opvartning, da Squiren lod sig forlyde med, at hans Søns Tjener (den forklædte Konge) vilde være nok hos saa lille et Selskab. Man havde saaledes i nogen Grad opnaaet Ensomhed og Sikkerhed, og den lille Gruppe, som sad ved Vinen efter Middagsmaaltidet, omtalte i lav, ængstelig Tone Sandsynligheden for Kongens fremtidige Stilling.

Kongen selv saae, hvilket var ganske naturligt, udmattet og syg ud, og fæstede mere Lid til den gamle Squires Veiledning, da han ikke selv havde udkastet nogen tydelig Plan at gaae frem efter. Den smukke Pige, som sad paa en lav Stol ved sin Faders Fødder, saae op i hans ærværdige Ansigt med neppe skjult Trøthed og Bekymring. Hvad den unge Mand angik, da syntes han tildels at lytte efter hvad hans Fader sagde, og tildels at være optagen af nogle af hans egne private Bekymringer. Den gamle Squire med sin rolige, rynkefri Pande og ærværdige hvide Lokker og Hoved, var det eneste rolige Medlem i Gruppen.

Kongen talte.

„Ak, min venlige Vært," sagde han, „jeg frygter for, at jeg aldrig skal blive istand til at gjengjælde de store Tab, De har havt for min Skyld. En Konge uden Krone, berøvet sin Faders Arvedeel, har i Sandhed kun lidet, hvormed han kan gjengjælde saadanne trofaste Venner, og blev det desuden bekjendt, at De har huset mig, vilde endog Deres Liv være fortabt."

„Tal ikke derom, min Fyrste," svarede den gamle Mand stolt. „Mit Liv er temmelig nær ud-

runden, vilde mine Børn, min Formue og selve Livet, Altsammen være vel anvendt, dersom det gik tabt i min lovmasfige Souveræns Tjeneste. Er det ikke sandt, Børn?"

Den unge Pige samtykkede blidt, hendes Broder, som gik og grublede, tilkjendegav ogsaa sit Bifald.

„Tak, kjære Venner," sagde Carl meget bevæget, det er i Sandhed en Lindring i Ulykken, at finde saa megen Troskab." Kongen vilde vedblive, da en saa voldsom Banken blev hørt ved den ydre Dør, at alle Fire fore sammen og bleve blege. Carl reiste sig hastig fra sit Sæde, indtog sin Stilling som Tjener og stod bagved den unge Squires Stol.

Strax efter styrtede den gamle, hvidhaarede Kjeldermester, (som kjendte Hemmeligheden om Kongens Nærværelse), uden al Ceremoni ind i Stuen i den største Forvirring og sagde:

„O, Sir! O, Deres Majestæt, tilgiv mig! Rundhovederne, Rundhovederne ere her!"

„Tal roligt, Nicolas," sagde den gamle Herre, der bestræbte sig for at bekæmpe sin egen Bevægelse. „Forstaaer jeg Dig ret, er det Republikens Soldater, som ere her?"

„Ja, Sir, og med Fuldmagt til at eftersøge," sagde den gamle Kjeldermester med Taarer i Øinene.

„Gode Gud!" udbrød Mr. Evelyn, medens hans Datter foldede Hænderne i Angst. „Hvad skulle vi gjøre?"

„De gaae netop nu ind i den store Sal, Sir. Der er ikke et Øieblik at give bort," sagde Kjeldermesteren.

Den gamle Squire lod til at være forvirret over, at Ulykken var kommen saa pludseligt, da til Alles Forundring den unge Evelyn, som hidtil havde staaet i dybe, sørgmodige Tanker, sprang op, som om der var opstaaet en glimrende Idee hos ham, greb Kongens Haand og førte ham med Magt ud igjennem en skjult Dør i Tapetet.

Han førte den flygtede Prinds gjennem den ene Korridor efter den anden i det store Huus, indtil de naaede en Række Værelser i den vestlige Fløi. Der standsede han, og idet han tog en lille Nøgle op af sin Lomme, aabnede han en Dør, lige for dem.

Endog i denne den yderste Fare studsede Kongen forbauset. Værelset indenfor var overordentlig smukt møbleret, efter Tidens Smag, og behængt med det rigeste blaat og hvidt Damask. En lille Sølvlampe, fyldt med vellugtende Olie, spredte et blidt, dæmpet Skjær over det luxuriøse Værelse, og paa en prægtig Seng, under en Silke-Tronhimmel, laa en yndig Kvinde og sov.

„Betænk Dem ikke, min Fyrste, min Suveræn, jeg bønfalder Dem derom," sagde den unge Mand indtrængende, da han blev Kongens Forlegenhed vaer. Og han stødte ham lempelig ind i Kammeret og lukkede Døren efter dem.

Den smukke Sovende vaagnede ved Lyden og foer forskrækket op af sin Slummer. Da hun nu saae, at en anden Mand ledsagede den unge Evelyn, blev hun i høieste Grad forvirret og skjulte sit yndige Hoved under Sengeteppet.

Den unge Mand gik hen til Sengen.

„Tilgiv mig, min dyrebareste Dorothy," sagde han med ærbødig Ømhed, „men her er ikke Tid til Formaliteter. Et Liv, en Krone, en Trone er i overhængende Fare. Dette er Hans Majestæt Kong Carl."

Derpaa forklarede han hurtig sin Plan. Hans unge Kone (thi hun var hans ægteviede Hustru) skulde forholde sig fuldkommen rolig, og imidlertid vilde Kongen blive skjult ved hendes Fødder, under Silke-Sengeteppet. Dette var ikke nogen vanskelig Sag, da Sengen ikke var meget stor, Kongen ikke høi og paa den Tid af spinkel Legemsbygning.

Prøvelsen var haard for den stakkels Kone, ikke alene paa Grund af hendes naturlige Blufærdighed, men fordi hun var af Rundhovedpartiet (hvilket den Gang var Grunden, hvorfor unge Evelyn skjulte sit Ægteskab for sin Fader). Den unge Mrs. Evelyn gjorde nogle faa kvindelige Indvendinger, men derefter seirede Kjærligheden til hendes Ægtemand, og hun samtykkede i at vove sit Rygte for at frelse en Konge.

Neppe var Carl bleven skjult paa det omtalte Sted, førend Rundhoved-Officeren og hans Soldater (som paa denne Tid havde udfrittet den gamle Squire, og gjennemsøgt de lavere Dele af Bygningen) kom buldrende langs ad Korridoren, bankede høit paa Døren til den unge Evelyns Kammer, og forlangte øieblikkelig at blive indladt.

Den unge Mand havde hurtig afført sig endeel af sine Klæder, saa at det saae ud, som om han var iværk med at gaae til Ro, og for at svare paa Opfordringen, gik han hen og aabnede Døren.

Til hans Forundring gjenkjendte han i den unge, kommanderende Officier, en gammel Skolekammerat.

„Stanghton!" udbrød han forbauset.

„Ja, det er mig, Philip," sagde den unge Officeer, som havde draget sit Sværd, „men jeg maa gjøre min Pligt."

„Hvad er det Du vil?" spurgte Evelyn.

„Gjennemsøge Værelserne."

„Hvorfor? maa jeg spørge."

„Vi have Grund til at troe, at Carl Stuart, som kalder sig Konge af England, er skjult her."

„Du kan ikke komme ind," gjensvarede Evelyn, idet han snappede sit Sværd og drog det.

„Jeg maa og vil!"

„Hør, Stanghton. Befal Dine Folk at trække sig lidt tilbage, saa at de ikke kan høre os."

Stanghton saae ud som han var lidt mistænkelig.

„Du kan stole paa min Ære," sagde den Anden stolt. Rundhoved-Officeren gav Ordren, og hans tolv Følgesvende trak sig nogle faa Skridt tilbage.

„Stanghton," sagde Evelyn alvorlig og med dæmpet Stemme, „jeg maa stole paa Din Ære."

„Godt!" var det lakoniske Svar.

„Jeg er nylig bleven gift," og da han sagde dette, lagde den unge Royalist Haanden paa Cromwellerens Skulder.

„Saa!"

„Ja, og da min Kone hører til Dit Parti i Politiken, turde jeg ikke lade min Fader vide det."

„Hvad kommer Alt dette mig ved?"

„Hun er skjult i det Værelse."

Stanghton studsede.

„Jeg maa alligevel derind," sagde han fortrædelig.

„Du skal komme derind," sagde Evelyn rolig, „men paa een Betingelse."

„Og det er?"

„At naar jeg viser Dig hende, og saaledes overbeviser Dig om, at det er en Kvinde, og ikke

Carl, som er skjult her, Du da strax trækker Dig tilbage med Dine Folk."

„Det lover jeg."

„Kom da," og unge Evelyn gik atter ind i Kammeret.

Stanghton sagde til sin Sergeant: „Vent her i ti Minuter og kom ikke nærmere til Døren. Jeg skal tale med denne Herre. Dersom jeg ikke er kommen tilbage efter den Tids Forløb, bryd saa Døren op."

„Ja, Hr. Kaptain!" sagde Sergeanten med en militær Hilsen, og trak sig tilbage.

Rundhovedet fulgte Kavaleren ind i det smukt udstyrede Værelse.

„Nu," sagde Evelyn, og idet han nærmede sig Sengen, trak han sagte Teppet ned og blottede en sovende Kvindes yndige Ansigt.

„Er Du nu tilfreds?" spurgte han med et Smil.

„Jeg er tilfreds," gjensvarede hans Ven; „jeg var nødt til at gjøre min Pligt. Tilgiv mig." Og han trak sig hurtig tilbage.

Saaledes blev den flygtende Konges Liv reddet, og kort efter undkom han til Skotland og derfra til Frankrig. Carl viste sand Taknemlighed for sin Befrielse, hvilket var noget Usædvanligt af ham. Han glemte aldrig den yndige Bruds Heltemod, og da hans Faders Trone atter var bleven ham tilbagegivet, blev Mrs. Philip Evelyn en af Hoffets mest glimrende Prydelser.

Blandinger.

Naturindtryk.

1.

Fruen. Men Gud, Andreas, Du sidder der saa rolig og spiser og spiser, og betragter slet ikke den skjønne Egn her eller de maleriske Bakker; det beviser rigtignok, at Du ikke elsker Naturen!

Manden. Jeg synes netop det beviser, at jeg ikke kan see mig mæt paa den.

2.

En meget sværmerisk Dame foretog en Udenlandsreise med sin meget mindre følelsesfulde Datter. Damerne naaede Toppen af et Bjerg, hvorfra man havde en smuk Udsigt, og Moderen udstrakte i den høieste Extase Armene, som om hun vilde omfavne Luften.

„Føler Du Intet, mit elskede Barn?" udbrød hun begeistret, og vendte sig til Datteren, der stod taus ved Siden af hende.

„Det blæser stygt heroppe," svarede den unge Pige, og trak sit Shawl tættere om sig.

„Kolde Skabning!" raabte Moderen som ude af sig selv og slog hende paa Øret

„Jo, nu føler jeg unegtelig, Mama," tilstod Datteren.

— Ungdommen er en Drøm, og Kjærligheden Drømmens Indhold.

Talgaade.

1 2 3 4 5 6 7 8 9.
Ofte det hensynsløst skuffer og daarer,
Rundhaandet tidt det en Yndling sig kaarer,
Lokker og frister, med Løfter især,
Aabner dog Udsigt til Glands for Enhver.

3 6 2.
Rustet med den, ingen Modgang os bøier.

6 5 3.
Opnaaes den ikke, man larmer og støier.

6 8 2 1.
Samler i sig baade Prosa og Vers.

6 2 4 9 5.
Ender sit Liv ofte noget paa tværs.

2 1 7 5.
Nydes med Munden og lyser for Øiet.

4 6 7 2.
Har ved sin Velklang mangt Øre fornøiet.

6 2.
Ofres vel hyppig for Arbeid og Pligt.

1 5 7 6 8.
Findes tidt omtalt i Saga og Digt.

Opløsning af Gaaden i Nr. 8:

Jagt.	Høflighed.
Otto.	Indbildningen.
Roes.	Modsigelse.
Dyden.	Løgn.
Enighed.	Erfaringen.
Nissen.	Natten.

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn, A. i A., Marie L., Peter Sørensen.

Stavelsegaaderne i Nr. 7 ere endvidere opløste af Den skævbenede Skomager fra Kragelund, Kristen og Kirstine, som sende Hilsen til Bestyrelsen for den afdøde Sangforening i Landsbyen B . . . . pr. Thisted.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (18 Ark)

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 7de Marts. Nr. 10.

Indhold: Kun eet Aar (Fortsættelse). — Jernbanen gjennem Thems-Tunnelen (med Xylografi). — Den lille Else (Fortsættelse). — Blandinger. — Gaadesamtale.

Kun eet Aar.

(Fortsættelse.)

Tolvte Kapitel.

I Begyndelsen talte Phillis om Hasfons Søstre, hvor elskværdige de vare, og hvormeget hun og Kittie holdt af dem, men pludselig afbrød hun sin egen Tale ved at spørge:

„Veed De, Mr. Thyrle, at De for lidt siden ogsaa omtalte mig i Deres Fortælling?"

„Nei," svarede Thyrle studsende.

„Husker De ikke, at De sagde, at De havde mindre Grund til at vente noget Forræderi fra Hasfon, da han var forlovet med en ung Pige, hvis Skjønhed og Egenskaber han ofte havde beskrevet for Dem. Denne unge Pige var jeg."

„Miss Kyriel!" udbrød Thyrle og standsede pludselig for at betragte Skjønheden, der straalede mere end sædvanlig.

„Det er virkelig sandt. Jeg forlovede mig med ham, da jeg neppe var sytten Aar, det er nu over sex Aar siden, og jeg elskede ham — ligesaa høit maaskee, som De elskede den smukke Alice Graham. Først idag og af Dem har jeg erfaret for hvis Skyld han forlod mig. Just den Sommerferie tilbragte han i Cumberland og kom ikke hjem som sædvanlig, fordi vore Slægtninge mente, vi vare altfor unge til at gifte os, ja selv til at være forlovede. Efterhaanden bleve mine Breve sjeldnere besvarede, han skrev tilsidst slet ikke og kom først hjem to Aar senere — to Aar, som jeg led haardt i og gjorde mit Bedste for at lade andre Mænd bøde for den Uret, han begik imod mig. Det var ikke alene min Kjærlighed, der var stødt tilbage, men min Stolthed var traadt i Støvet. Da jeg atter saae ham, var Kjærligheden borte og jeg behandlede ham som de Andre. Ingen talte nogensinde om vort tidligere Forhold, undtagen Gilfred, der sagde, at Grainger havde opført sig som en Skurk, og det var Alt det, at jeg kunde formaa Gilfred til at vise ham almindelig Høflighed. Jeg føler, at jeg ikke har et saa ædelmodigt Hjerte som De, Mr. Thyrle, og glæder mig virkelig over, at Hasfon ikke vil vove at vise sig imellem os igjen. Jeg vilde ganske bestemt have været et bedre Menneske, havde jeg aldrig seet eller kjendt ham."

„Jeg troer," sagde Thyrle alvorligt, „at det, at blive bedre Mennesker, ligger mere i vor egen Magt end i Andres, ja selv endogsaa i Omstændighedernes. Jeg har seet saameget til Dem, Miss Kyriel, at jeg føler mig overbevist om, at De ikke er lykkelig eller tilfreds, og dersom De ikke vil tage mig det fortrydeligt op, saa synes jeg ikke, at Deres Hevntanker passer sig for en Kvinde med Deres Evner. De maa gjerne smile over at En, der har et saa haardt Sind som mit, vil prædike for Andre, men De veed jo, at Ingen er saa god eller saa slet, at han jo kan blive bedre."

„Synes De da, at jeg er saa meget ond af mig?"

„De forekommer mig at ligne Dagen i Dag," sagde Thyrle, da de just vare standsede for at betragte Landskabet, som den friske Foraarsvind jog de lette Skyer henover, saa at det snart laa i Skygge, snart belyst af Solen.

„De forekommer mig meget lunefuld," fortsatte han, „men Solen skinner bagved og selv igjennem de Skygger, som De behager at kaste over Deres Handlinger."

Hun smilede, men det var et sørgmodigt Smil og hun rystede paa Hovedet.

„Stundom synes jeg, at jeg maatte være bleven et godt Væsen, men den Tid er forbi, og jeg kan nu ligesaa lidt lade være at være ‚lunefuld', som De siger — Kokette var vel korrektere — som De kan bytte Deres Natur og Væsen med Hasfon Graingers."

„Det er jeg dog ikke vis paa," var Svaret, og hvor kort og tørt det end var, saa bragte det hendes Hjerte til at banke, da hun sagde til sig selv:

„Jeg kunde blive god igjen, dersom De vilde paatage Dem at gjøre mig dertil."

Da de kom til Akenhurst, bleve de førte ind i et tomt Værelse. Lucy indfandt sig snart og fortalte, at Grace havde en voldsom Hovedpine og laa.

Da Phillis anede Sandheden, sagde hun til Lucy:

„Siig hende, at det er angaaende Hasfon, jeg ønsker at tale med hende. Du behøver ikke at omtale Mr. Thyrles Nærværelse."

Det gik, som hun havde ventet.

Grace viste sig med forgrædte Øine, og da hun saae Mr. Thyrle, blev hun urolig og vilde trække sig tilbage.

Phillis skyndte sig hen til hende, kysfede hende og sagde:

„Mr. Thyrle er kommen for at tale med Dig angaaende Hasson, Du kjender jo Mr. Thyrle, ikke sandt?"

Jo — hun havde seet ham paa Hernsley; og da Thyrle gik henimod hende for at tage hendes Haand, med Ro og Venlighed præget i hele sit Væsen, hvilket Grace følte var et sandt Udtryk for hans Følelser, saa fik hun sin Ro tilbage.

Hun fortalte nu, at hendes Fader den foregaaende Dag paany maatte have hørt noget Slet om Hasson; thi han havde været uhyre opbragt paa ham og forbudt at nævne Sønnen i hans Nærværelse.

„Han har bragt Skam og Vanære over vort hæderlige Navn, stakkels Piger," sagde den gamle Mand, „og I maa søge at glemme, at I har en Broder, ligesom jeg beder til Gud, at han vil lade mig glemme, at jeg nogensinde har havt en Søn."

„Lucy og jeg," hulkede Grace, „kunne ikke begribe, hvad han har gjort. Dersom det var en stor Forbrydelse, vilde det jo være kommet i Bladene, ikke sandt, Mr. Thyrle?"

Han mente det vilde være det klogeste, at sige hende Sandheden med Udeladelse af sit eget Navn, og gjøre lidt Spog med det Hele; og endte med at spørge hende om, hvor hun troede at hendes Broder var for Øieblikket.

Grace tilkastede ham et mistænkeligt Blik, men afvæbnet ved det rolige Øie, hun mødte, sagde hun blot:

„Hvorfor vil De vide det?"

„Fordi jeg skylder ham en større Sum Penge, som jeg nok ønskede at betale ham før han reiser bort paa længere Tid. Dersom De derfor skulde vide hans Adresse . . . ."

Her afbrød Grace ham ved at give ham et Brev, hun havde modtaget samme Morgen og bad ham læse det, medens hun og Lucy fulgte hans Miner, som om han holdt deres Broders Skjæbne i sin Haand. Thyrle tænkte ved sig selv, at det var et rigtig egenkjærligt Brev, som sagde: at Hasson var i Forlegenhed, at han var bleven nødt til at gaae til London i „tredie Klasse", og havde ikke en Skilling. Han endte med at bede Grace sende hans Tøi til hans gamle Bolig, hvor ogsaa Breve vilde kunne træffe ham. „Jeg troer ikke, det kan hjælpe, at bede den Gamle om Penge — skjønt jeg aldrig har været saadan paa Knærne som nu — jeg har ikke engang Penge til et Maaltid Mad" — dette sidste bevirkede, at Søstrene havde lagt deres faa Sparepenge i hans Vadsæk.

Thyrle gav Grace en Anvisning paa Hallingford Bank, bad hende, ikke nævne hans Navn, men efterhaanden sende Hasson Summen i mindre Dele, hvorpaa han og Phillis med lettede Hjerter tog Afsted.

De gik nu ikke over Marken, men fulgte Veien, og i Samtalens Løb bemærkede hun:

„Synes De ikke, at Navnet Phillis er et saadant tosset et? Jeg burde egentligt gaae klædt som Hyrdinde med lange Baand paa min Hat og en Stav i Haanden — som Porcellænsdukkerne."

„De kunde gjøre det, som var værre," sagde han smilende.

„Jeg er bleven opkaldt efter min Oldemoder, for hvis Tidsalder Navne som Cilia, Phillis og Chloe kunde være passende, men nu kan jeg ikke udstaae det. Jeg kan meget bedre lide Forkortelsen, hvorfor man ogsaa hjemme kalder mig Phil af pure Medlidenhed."

„Jeg kan godt lide Phillis — det ligner Dem — det er noget ualmindeligt og minder mig om hine Dage, da smukke unge Damer bleve baarne til Aftenselskaber i Portechaiser, spillede høit Spil og drak umaadelige Masser af The."

Phillis maatte lee. Hendes Hjerte var saa let — havde hun ikke idag modtaget Beviser paa hans Tillid.

„Har De Noget imod at sige mig, hvilken Farve De vil bære imorgen?" spurgte han.

„Hvorfor spørger De derom?"

„Fordi jeg har bestilt en Buket til Dem, og saa kunde jeg forlange den af Blomster, der passede til Dragten."

„Jeg vil bære hvidt og alle Blomster ville passe."

„De skulde bære Diamanter, Miss Kyriel."

„Jeg har kun et Diadem og Ørenringe, og da jeg ikke kan bære dem uden et Halsbaand, bærer jeg slet ingen."

„Det vilde glæde mig, hvis De vilde benytte et Halsbaand, jeg engang har faaet og som ligger gjemt etsteds hjemme, hvor jeg vel maa kunne finde det."

Phillis vidste ikke, hvad hun skulde gjøre. Afslog hun Tilbudet kunde hun støde ham — modtog hun det, handlede hun vistnok ubetænksomt. Endelig fremstammede hun:

„Jeg veed virkelig ikke, hvad min Moder vilde sige, hvis jeg viste mig i laant Pynt."

„Den vilde ikke være laant," lød det bestemte Svar.

„Jeg er Dem meget forbunden, Mr. Thyrle, men De vil selv indsee, at det vilde være besynderligt, hvis jeg bar Juveler, De havde givet mig. Jeg kan ikke modtage Deres Tilbud, men De maa ikke anse mig for utaknemlig."

„De behøver jo ikke at sige, hvor De har dem fra."

„Sæt nu man spørger mig?"

„Er det saa ikke nok at sige, at de komme fra Indien?"

„Det troer jeg neppe."

„Afslaaer De altsaa mit Tilbud?"

Der var Noget i Tonen, der bragte hende til at studse.

„De maa ikke blive vred paa mig, men jeg veed virkelig ikke hvad jeg skal gjøre."

De gik nogle Øieblikke i Taushed, saa sagde han:

„Veed De, Miss Kyriel, at jeg ofte har tænkt, De var vred paa mig af en eller anden Grund. Stundom . . . ."

„Stundom er jeg i meget slet Humør, og De maa ikke bedømme mig, Mr. Thyrle, efter saadanne uheldige Perioder."

„Saa havde jeg dog Ret, da jeg troede, at De helst var fri for at see mig?"

„Paa ingen Maade." Og i hendes Tone lod der baade Forundring og Beklagelse.

„Vilde De synes godt om, at jeg opsatte min Reise til Rusland?"

Miss Kyriels Hjerte begyndte at banke hurtigere.

„Ja, det vilde glæde mig meget," hviskede hun.

„Er De ogsaa overbeviist derom?" udbrød han og saae hende alvorligt ind i de farlige Øine, aldeles forglemmende hvor mangen Stakkel, der havde lidt Skibbrud paa dem. „Er De fuldkommen sikker paa det? De veed ikke, hvilken Betydning jeg lægger i Deres Ord, Phillis!" og han greb hendes Haand, „Phillis! er jeg altfor dristig? sig mig strax, om jeg kan have nogetsomhelst Haab — jeg kan ikke udholde denne Usikkerhed."

Et bestemt Svar fik han dog ikke; thi just i dette Øieblik svingede Mr. Brooke, der kjørte for Kittie, om Hjørnet, saa at Thyrle slap Phillis Haand, gik over paa den anden Side af Veien og paa en forvirret og keitet Maade gav sig i Snak med Brooke.

Phillis fortalte Kittie, hvor de havde været, og gjorde hende mange Spørgsmaal, saa at Thyrle ikke fik Leilighed til at tale med hende, thi saasnart hun kom hjem, flygtede hun ovenpaa, til Trods for Thyrles bebreidende Blikke.

I Dagligstuen sad Mrs. Kyriel, der altid var glad over at see Thyrle og ikke vilde give Slip paa ham, saa at han, efter en svag Modstand, maatte blive der til Middag.

Det syntes som om Phillis, der var vant til at pine og plage Mændene, ikke kunde lade sin gamle Vane være; thi hun lod den Aften den stakkels Thyrle føle sit Tyranni saaledes, at han mere end engang fortrød de Ord, han havde udtalt.

For det Første lod hun Mr. Brooke føre sig tilbords, idet hun sagde:

„Han maa nu være led og ked af Dig idag, Kittie, og nu skal jeg tage mig lidt af ham. Jeg er ogsaa sikker paa, at Mr. Thyrle har faaet nok af mig."

Men Mr. Brooke syntes ikke at være saa henrykt over dette Arrangement, som han vist vilde have været for nogle faa Uger siden. Ingen kan være sentimental ved et Middagsbord, men Mr. Thyrle var fuldkommen gnaven. Han kunde ikke blive klog paa, om Phillis's brillante Humor strev sig fra virkelig Glæde eller Triumf over at have besejret ham. Da de kom fra Bordet beordrede hun ham hen til „stakkels Mama, der ellers vilde troe, at De aldeles svigtede hende," men det Blik, hun gav ham, da han lystrede, gjorde ham atter uvis, om det var med eller imod hendes Ønske. Mr. Brooke vilde bringe hende The; Mr. Brooke vilde vende Noderne for hende, det var han vant til, og Thyrle var ingenlunde den Aften efter hendes Moders Smag.

Tilsidst blev han dog belønnet paa en høist uventet Maade.

Da han nemlig reiste sig for at gaae, og han havde sagt Godnat, udbrød hun:

„Bliv De blot her, Mr. Brooke. Jeg maa spille Vertens Rolle iaften og see, om jeg ikke kan finde en Cigar til Mr. Thyrle."

Hun gik ud i Hallen med ham og lukkede Døren efter sig.

Der var Ingen i Hallen.

Phillis fandt Mr. Thyrles Cigarfuteral og med skjælvende Fingre tog hun en frem, som hun med paatagen alvorlig Mine og lidt rødmende Kinder bød ham.

Han tog hendes Haand og sagde med bævende Stemme:

„Phillis! leg ikke med mig, hvis De kan lade det være. Føler De ikke, hvor alvorligt jeg mener det?"

„Hvad mener De?"

„Vil De være min Hustru, Phillis?"

Hun svarede ikke, men lod ham slutte hende i sine Arme og hun hvilede Hovedet mod hans Bryst.

„Jeg maa altsaa bringe Diamanterne imorgen?"

„Nei, send dem. Kom blot ikke selv. Folk tale saa meget."

Han rynkede Brynene, men svarede:

„Som De vil."

„Er De allerede utilfreds med mig?" spurgte hun seende op til ham.

Hvilket yndigt, fortryllende Ansigt!

Thyrle bøiede sig ned for at kysse det, i den Tro, at det baade var en Pligt og en Rettighed, men halvt sky og halvt koket vendte hun sig bort og snoede sig ud af hans Arme.

„Naa! Godnat da!" sagde han, findende sig med større Ro i Afslaget, end den Skjønne maaskee syntes om.

„Godnat. Men det er sandt. De maa være punktlig med Hensyn til Ankomsten til Ballet, thi Sir George aabner det selv med en Kontradands, hvorfor det ikke er passende at komme efter den Tid."

„Kan jeg da faae den Dands med Dem?" spurgte Thyrle.

„Den danser jeg altid med Lord Ashley."

„Naa, saa kommer jeg først til Valtsen. Men — hvorfor ikke for en Gang lade Lorden faae en lang Næse?"

„Saa ville Folk strax sige . . . . ." begyndte Phillis.

„Fanden i Vold med ‚Folk' og hvad de ville sige," bemærkede Thyrle uden Ceremoni. „Spørgsmaalet er kun dette — holder De mere af mig end af Lord Ashley?"

„Naturligvis — det gjør jeg. Altsaa som De vil . . . ."

„Tak! Meget vel. Nu kan De være sikker paa, at jeg nok skal komme tidligt. God Nat igjen!"

Phillis vendte med et let Hjerte tilbage til Stuen.

Trettende Kapitel.

„Hvor jeg dog er lykkelig!" gjentog Phillis Kyriel utallige Gange den Nat, men hun fortalte Ingen Noget derom; thi hun var engang bleven saa sluffet i et Kjærlighedsanliggende, at hun nu tog i Betænkning, strax at meddele sig til Andre.

Hun beholdt derfor Glæden for sig selv alene, ligesom hun ogsaa havde været ene om at bære Sorgen.

„Han maa meddele dem det," tænkte hun, „efter Ballet kan det være tidsnok."

Hun faldt ofte i Tanker, medens hun klædte sig af, og sammenlignede sine Følelser nu med dem for sex Aar siden.

„Hassan var ikke god," tænkte hun, „og det vidste jeg paa en vis Maade. Selv dengang havde hans Karakteer Pletter, thi jeg veed, han har taget Deel i flere mindre hæderlige Sager, og skjøndt jeg virkelig holdt meget af ham, saa havde jeg dog ingen rigtig Tillid til ham; men Archer Thyrle har jeg ubetinget Tillid til fremfor nogetsomhelst andet

Menneske. Han har noget af Gilfreds aabne, ærlige Væsen, men har dobbelt saa megen Karakteer og ti Gange saamegen Forstand. Jeg føler mig saa tryg og rolig ved min Kjærlighed til ham; han vil være god imod mig og bære over med mine Fejl, indtil jeg kan overvinde dem. Jeg var ondskabsfuld nok til at plage ham, selv iaften, men jeg var saa overstadig lykkelig. Nu ønsker jeg næsten, at jeg havde ladet ham lyssje mig — det vilde dog maaskee have trøstet ham lidt — men imorgen skal jeg være rigtig god imod ham. Jeg veed godt, at jeg ikke fortjener min Lykke. Jeg har ikke altid opført mig, som jeg burde, men jeg lover at gjøre mit Bedste, for at gjøre ham lykkelig, thi min Kjærlighed til ham er som bygget paa Klippegrund, medens den til Hasson hvilede paa Sand. Imorges anede jeg ikke, hvad Dagen vilde bringe mig, og hvor heldigt ovenikjøbet, at Alle her holde saa meget af ham — han har ingen Idee om, hvormeget jeg holder af ham, og for hans Skyld glæder jeg mig over, at jeg er saa smuk."

Hun sprang i Sengen, men de mørke Øine, som glædede sig over at see sin egen Skjønhed, bleve ikke opløftede til Giveren af alt Godt, og det stolte Hoved bøiede sig ikke ydmygt i Erkjendelsen af, at Han ogsaa kan tage det igjen. Hendes Hjerte slog let og glad, men forglemte i sin indbildte Sikkerhed, at Lykken ikke altid uddeles til Menneskene, eftersom de troe at fortjene den, men at høiere Hensyn gjør sig gjældende end den menneskelige Viisdom forstaaer at fatte.

Sir George Rose havde en berømt Gjæst hos sig paa Hernsley, en Oberst Dynesford, som havde udmærket sig i Krigen og som skulde være Ballets Helt. Han var henved fyrretyve Aar, ugift, saae godt ud, var rig, og desuden Arving til et Baroni. Disse mange gode Egenskaber gjorde ham særdeles bemærket af mange smukke Øine, og Mødre med giftefærdige Døtre smilede til ham.

Kontradandsen var endnu ikke begyndt, og Sir George var beskjæftiget med at modtage sine Gjæster, da Oberst Dynesford gik hen til ham og spurgte:

„Hvem er dog den overordentlig smukke Pige, som just er traadt ind i Værelset? Hun er hvidklædt — med glimrende Diamanter — seer De hende? Sorte Øine og Haar, og en Teint som Perler?"

„Det maa være Phillis Kyriel! Hvor er hun? Ah, nu seer jeg hende. Hun er glimrende iaften — og straalende af Juveler! Jeg troede ikke Kyriels eiede Juveler. Hun taler med den unge Mr. Thyrle, en af Egnens bedste Ryttere. Skal jeg præsentere Dem for hende?"

„Naturligvis."

„Men saa maa De passe paa Deres Hjerte, thi hun har kun een Fejl: hun er en ubarmhjertig Kokette og vilde bryde sig ligesaa lidt om at knuse Deres Hjerte, som at slaae en Thekop istykker. Goddag, Gilfred! Goddag, Phillis! — Maa jeg forestille Oberst Dynesford — og min blomstrende lille Kittie, som jeg troede Mr. Brooke igaar vilde have væltet i Grøften — saaledes kjørte han. Naa, Mr. Thyrle, nu er vor Jagt snart forbi, naar Foraaret begynder."

Da Thyrle vendte sig om fra Sir George, fandt han Miss Kyriels Balbog i Oberst Dynesfords Hænder, som indførte Noget deri.

Da hun fik den tilbage, saae hun i den.

„De har taget for mange," sagde hun, „jeg gav Dem kun Tilladelse til een og kan heller ikke indestaae for flere."

„Jeg haaber, De vil være ædelmodig," svarede Obersten, just som Lord Ashley traadte hen til dem, for at engagere Miss Kyriel til Kontradandsen.

„Det gjør mig ondt, Lord Ashley," sagde hun og lagde sin Arm i Thyrles, „men jeg er engageret."

„Dog vel ikke til denne Dands — vor gamle Kontradands?" udbrød han aldeles forbauset.

Phillis rødmede under Oberstens spørgende Blikke, men gjentagende sit: „Det gjør mig meget ondt," lod hun sig føre bort af Mr. Thyrle.

Lord Ashley tog en Stol og afslog lille Lady Roses Tilbud om at skaffe ham en anden Dame.

(Fortsættes.)

Jernbanen igjennem Thems-Tunnelen.

Et af de betydeligste engelske Foretagender i den nyere Tid, der ikke alene afgiver Vidnesbyrd om den londonske Energi og Handelsaand, men ogsaa om fortrinlig teknisk Indsigt, er det forgrenede Jernbanenet, der omslutter Verdensstaden ved Themsen og forbinder dennes sydlige Bred med den nordlige. Tager man Londons kolossale Terrænudvidelse med i Betragtning, vil man vanskelig kunne gjøre sig et Begreb om de Midler, der ere blevne anvendte ved Realisationen af dette Kommunikationsprojekt, ligesaa lidt som man vil kunne forestille sig, hvilke Forhindringer, der have været at overvinde, inden dette storartede Værk, hvis Betydning for Samfærselen mellem de forskjellige Dele af den mægtige Stad er saa fremtrædende, har naaet sin Fuldførelse. Ved Nytaarstid 1870 var den første, omtrent tre engelske Miil lange Strækning fra New-Croß til Wapping saavidt færdig, at den kunde overgives til Driften. Forbindelsen mellem de to nævnte Steder nødvendiggjorde en Overskriden af Themsen, — den første Vanskelighed, der skulde besejres. Men her kom det i sin Tid saa beundrede, af Ingenieren Brunel i Aarene 1824—43 udførte Arbeide, nemlig Thems-Tunnelen, ganske uformodet til Hjælp og gjenvandt derved paany den Anseelse og Berømmelse, som det stod paa Nippet til at miste ved efterhaanden at blive overantvordet til Forglemmelsen som et vistnok i enhver Henseende fortrinlig subterranst, men tillige temmelig upraktisk Anlæg. Tunnelen, der oprindelig var anlagt til Brug for de Kjørende, som imidlertid næsten slet ikke benyttede den, men foretrak Passagen over Broen, blev nu anvendt som Jernbanetunnel, og, takket være dens overordentlig solide Konstruktion, kunde Metamorfosen gaae for sig uden særlig store Forandringer i det af to jævnsides løbende Gallerier bestaaende Byggeværk. Med Undtagelse af nogle Nivellerings-Arbeider, som Banelinjens Krumninger udkrævede, kunde man strax anvende Tunnelen til en underjordisk Jernveisfart. Igjennem den gasoplyste Kvaderstensbygning under Themsens Leie bruser nu det vimse, ilfærdige Lokomotiv, efterfulgt af en lang Række af Waggons og Godsvogne,

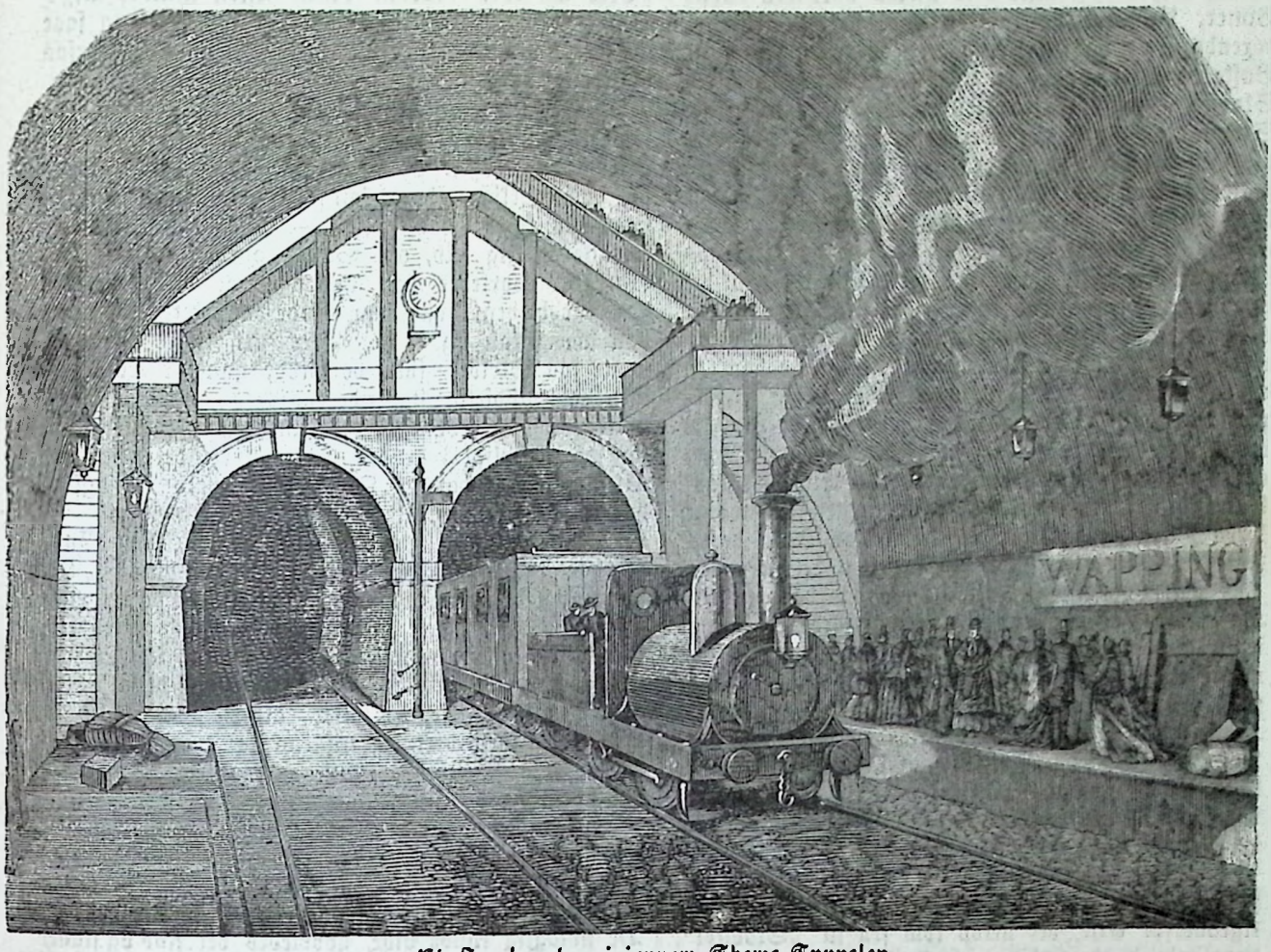

Et Jernbanetog igjennem Thems-Tunnelen.

der bidrage til at sætte Themsens modsatte Flodbredder i livlig Handelsforbindelse med hinanden. Siden den Dag, da den første Strækning aabnedes for Samfærselen, er Arbeidet stredet rask fremad, og de utallige Besværligheder, der have været forbundne med det, ere med mere eller mindre Lethed sukcesfivt blevne overvundne.

Den lille Else.

(Fortsættelse.)

„Du dømmer strengt om vort Barn," sagde hun, næsten en Smule stødt.

„Strengt?" gjentog han, idet han smilende ryfstede paa Hovedet. „Hvorledes det? Erklærer jeg da den Ene for lykkeligere eller høiere stillet end den Anden? Tvertimod, jeg giver Enhver sin Ret. Det Samme passer sig ikke for Alle. Hvad skulde Gerhard tage sig for med et saadant let, solklart Liv? Kunde han taale det, forstaae det? — Og hun, hvorledes vilde Luftens Barn kunne trives i en haard, tung Jord? Enfidig er imidlertid ingen af dem, og de kjende og taxere vistnok hinanden ganske godt. Og skjøndt der i de menneskelige Hoveder gives mange Indfald, som slet ikke lade sig beregne, troer jeg dog ikke, at de ville komme paa et, der paa saadan Maade skulde føre dem sammen. De ere hinanden altfor meget modsatte. — Og jeg ønsker det heller ikke," tilføiede den alvorlige, gamle Herre, og hans Øie fulgte med et sælsomt Udtryk det muntre Barn, der nu med sine Søskende ilede fra den hidtidige Legeplads til andre Adspredelser i Haven. „Min lille Else er mig altfor kjær. Jeg under hende engang en dygtig Mand, men en livlig og frist, der ikke drager hende ned til sig, men ogsaa vil lade sig drage op af hende. Ved Gerhards Side vilde hun lade sig kue og blive træt. Jeg har hørt, at han har villet forsøge paa, atter at opfatte Livet paa en fristere og livligere Maade; men vi see jo, at det ikke vil gaae for ham. Hans Munterhed er ikke Natur, men kun en Følge af hans overlegne Villie og Selvbeherskelse. Du forstaaer nok, at dette ikke er nogen Dadel. Og dermed maa det være nok! Sæt ikke ved Jagttagelser og Spørgsmaal Noget i Hovedet paa Barnet, der — jeg turde vædde derpaa! — maaskee slet ikke er der og vanskeligt vil finde Vei derind."

Det kan jo rigtignok ikke negtes, at den gamle Herre i sit fornuftige Ræsonnement forglemte at tage i Betragtning, hvad han dog selv havde indrømmet: at der i de menneskelige Hoveder findes Indfald, som man ikke forud kan beregne, og hvilke, som de „Fornuftige" sige, egentlig aldrig burde falde noget Menneske ind.

Da Foraaret atter blev Herre over den barske Vinter, da Lærkerne jublede ovenover den yppigt voxende Sæd og Fuglesangen brod frem fra alle Buske og Trætoppe; da Liliekonvallerne ved Elses Skovslot blomstrede og Kilden rislede i den stille Skovbund, — da var Gerhard atter en Dag der, med sin alvorlige Venlighed, med sin rolige Sathed, saaledes som hun nu allerede i lang Tid havde kjendt ham; — som det syntes, uforandret og uden anden Hensigt end engang ret at lade sig gjennemblæse af den friske Luft og styrke Øinene paa det straalende Grønne, og endelig for, for flere Maaneder at tage Afsked med de ham saa kjære Mennesker, idet tjenstlige Forretninger fængslede ham til Byen, medens det landlige Arbeide lagde Beslag paa deres Tid. Og alligevel mente Moderen, at hans Øie mere end een Gang med et ganske særegent Udtryk hvilede paa hendes lille Else og stjaalent fulgte hende, drømmende, ja næsten sørgmodigt. Men Barnet mærkede, som det syntes, Intet dertil, Faderen heller ikke. Og saa lod hun det være godt.

Henimod Aften, da Moderen var beskjæftiget i Huset, og Faderen endnu engang gjorde en Runde i Marken, forlod ogsaa Gerhard den ensomme Plads under Lindetræerne foran Døren, hvor han havde faaet sig en Passiar med den Gamle, og gik ud i Haven, hen imellem de blomstrende Buske og under Træerne, gjennem hvis Løvtag Oldenborrene atter begyndte at summe. Solen var ligeledes allerede vegen op i Trætoppene, og Solsorterne badede sig i de gyldne Straaler og floitede deres Aftensang.

I den lange Bøgeallee, der gjennemskar Haven, saae han sig, idet han traadte ud af Krattet, pludselig ligeoverfor Else, der netop kom fra sit „Skovslot", hvor hun havde siddet med sit Arbeide. Nu stod han og saae henad Alleen, hvis Stammer hævede sig som slanke Kirkesøiler, og hvis unge Løv høit oppe udspændte sig til en vidunderlig lysende Hvælving. Og hvor det dog undertiden gaaer sælsomt til: som hun stod og sagte — dog saaledes, at Gerhard hørte det, thi hun saae ham ikke straxⁿ — nynnede en af de gamle, forglemte, søde Melodier, da faldt gjennem en Lysning i Alleen en lang Solstraale paa hende og ombølgede den slanke Skikkelse og det skjønne lille Hoved med sin Glands, saaledes som man seer det paa gamle Helgenbilleder. Og saa slog ogsaa den første Nattergal sine Triller dertil.

Pigen vendte sig endelig og saae den hende i Taushed betragtende Mand. Hun blev slet ikke overrasket, men tilsmilede ham en venlig Hilsen.

„Skovfee!" sagde han, og det kunde høres, at Hjertet var med.

„O ja — det gad jeg være!" svarede hun, ligeledes bevæget. „At vide sig som Herster over al denne Pragt — det maatte være en unævnelig Lykke, — rigtignok ikke nogen menneskelig! — Men det har De gjort Ret i," vedblev hun i en livligere Tone, „at De ikke er bleven hos de Andre i det store Værelse. Hvor er det skjønnere end her?"

„Og dog gaaer De nu ind," sagde han.

„Det gjør jeg ikke," svarede hun muntert, og gik henad Alleen. „Nu først begynder min Aftenpromenade. De Andre vide det og ville nok finde herud."

„Saa ledsager jeg Dem, hvis jeg maa," sagde han, og tilføiede, efterat de havde gaaet nogle Skridt: „Veed De vel, hvorom denne Aften minder mig? Om den for et Aar siden, da jeg første Gang saae Dem. Da var det netop ligesaa skjønt og ligesaa høitideligt som idag."

„Ogsaa jeg tænkte derpaa," svarede hun, og saaledes gik de passiarende videre, og snart var det ikke længere nogen Passiar; de talte rigtig alvorligt, og endelig — hvem kan sige, hvordan det undertiden kan komme saaledes? — talte han alene og fortalte om sig selv, om Sine, om sit Liv og sine Lidelser, hvorledes han havde været og hvorledes han var bleven, hvad han havde bagved sig, og hvad han saae foran sig. Og efter det sidste Ord og nogle faa Skridt, som de havde gaaet i Taushed, blev han pludselig staaende saaledes, at hun ogsaa uvilkaarligt gjorde Holdt; hans Øie sænkede sig fast og alvorligt i hendes, og med kjendelig bevæget Stemme sagde han: „Og nu, — veed De ogsaa, hvorfor jeg har fortalt Dem alt dette?"

Hun rystede sagte paa Hovedet. „Min Gud, det har jeg slet ikke tænkt paa!" udbrød hun. „Det har hvilet Dem paa Hjerte, og saa har De fortalt mig det. Det gaaer undertiden saaledes, veed jeg, skjøndt jeg endnu aldrig har havt noget saa Sørgeligt at fortælle. Men, at De gjorde det, og til mig, den lille Else, det viser, at De har Tillid til mig, hvor forvildret jeg nu end kan være. Og det glæder mig!" tilføiede hun og bød ham hjertelig Haanden, og det skinnede lidt underligt i hendes Øie.

Haanden holdt han fast, og hans Øie veg ikke fra hendes. „Saaledes er det ogsaa," sagde han, „men der er dog ogsaa en anden Grund. Det var mig en Nødvendighed, at fortælle Dem Alt, for at De nøiagtig kunde vide, hvorledes det stod og staaer til med mig, og saa at sige have alle Vaaben ihænde imod mig. Thi seer De," vedblev han, — hun havde taget sin Haand og de gik langsomt henad den allerede dunkle Gang; „skjøndt det staaer saaledes til med mig, skjøndt mit Liv ikke mere er solbestraalet og maaskee nok kan blive fredeligt, men aldrig let og muntert; skjøndt jeg, fuld af Kraft og alvorligt Mod, ikke mere føler mig ung og fris, men tynget af de gamle Dages mørke Skygger; skjøndt Alt forholder sig saaledes, — og det har jeg hundrede Gange foreholdt mig selv, — kommer jeg dog nu og spørger: Sig mig, lille Else, kunde De trods alt det have mig saa kjær, at De turde træde fra Deres Sti over paa min, trodsende Faren for, at min Skygge kunde brede sig over Deres Sjæl og omhylle Dem som mig, og at Skovfeen maatte forlade sit Tryllerige for et fredeligt og kjærlighedsfuldt, men stille og alvorligt Jordeliv?"

Hun havde gaaet ved hans Side med Hovedet en Smule bøiet. Hvor alvorligt og forskende hans Blik end hvilede paa hende, havde han dog ikke kunnet opdage Noget, af hvad der rørte sig i hende, medens han talte; ingen Bevægelse blev synlig hos hende uden maaskee en Smule Farveskiften, som om Blodet trængte sig mere til Hjertet.

Nu, da han tav, blev hun staaende. Hun løftede Hovedet, den flygtige Bleghed var vegen for en Rosenglands, og hendes klare og store Øine mødte hans. Saaledes stod hun vel et Par Sekunder, og derpaa sagde hun pludselig med sin rene, melodiske Stemme og i den dybeste Overbevisnings Tone: „Ja, det kan jeg, Gerhard!"

Han greb begge hendes Hænder, og det var ham, der skjælvede, og hvis Stemme rystede, da han sagte og tvivlende sagde: „Kan De ogsaa have mig saa kjær, Else? Saa kjær?"

„Ja, Gerhard, saa kjær! Jeg ikke alene kan det, men det er allerede saaledes."

„Else, det er fra Deres folklare Feerige ned paa den stille, alvorlige, skyggefulde Jord! De skal og maa ikke undervurdere Offeret —"

„Det er intet Offer, Gerhard. Naar man kun selv vil, da bliver ogsaa Jorden skjøn, da skifte vi ogsaa paa den et Tryllerige."

„Else, der hører meget Mod dertil, megen Kraft — maaskee megen Forsagelse!"

Frem af de straalende Øine og de forklarede Træk brød et saligt Smil, og hun svarede: „Prøv det dog engang med den lille Else! Hun har Mod, hun har ogsaa Kraft, — jeg føler og veed det! Og hun har endnu meget Mere — hun har ogsaa Tillid og Lykke — o, hvilken Lykke, der er nok til Dig og til mig! Og fremfor Alt har hun Kjærlighed — en uendelig, umenneskelig Kjærlighed! Gerhard, min Elskede! nærer Du endnu Frygt for Dig og mig?"

„Nei!" sagde han inderligt og holdt hende i sine Arme og berørte hendes Haar med sine Læber. „Nei! Med Dig haaber jeg, paa Dig lider jeg, med Dig lever jeg! Og da Gud har undet mig Dig, vil han ogsaa nok velsigne vort Liv med Lykke!"

Fra en Sidegang kom nu de muntre Søskende ilende. „Else, lille Else, hvor er Du? Ritmester, hvor bliver De af?" raabte de lystigt til Parret, der, hurtigt fattet, kom dem imøde. Stjaalne Blik og skjelmske Smil mønstrede Elses livlige Træk og Gjæstens, ogsaa nu alvorlige Pande. Men det Søgte opdagede de ikke, og saa lode de det være godt og drive kun spøgende paa de To.

„Seer Du ei Maanen blinke," deklamerede den Ene pathetisk, „de gyldne Stjerner vinke — hist inde Hr. Papa —" — „Sidder og skjænder!" afbrød en Anden. — „Ja, paa Natteskværmerne," raabte en Tredie, „og holder Taler over Eder og præker om, at man ikke blot skal skærme, men ogsaa leve, medens man endnu er paa Jorden!"

„Det ville vi jo ogsaa — leve!" sagde Else, og saa gik de ind. — Hun havde aldrig været skjønnere, mente de Andre, og aldrig gladere end paa denne Aften, endskjøndt undertiden et usædvanligt Drømmeri gled igjennem denne Glæde og henover de yndige Træk. Men det gav kun den vidunderlige Skabning en ny Ynde.

Hvor tunge imidlertid de Skygger vare, for hvilke den elskede Mand havde advaret hende, og hvor dybt de gjennemtrængte hans Væsen, det erfoer hun allerede nu, da hun selv i disse Lykkens Dage ikke saae dem vige fra hans Pande og af hans Øie. Et Hjerte, som i lang Tid er bleven rystet og boiet af Skjæbnens tunge Slag, vænner sig kun langsomt til at have Tillid til en ny opblomstrende Lykke.

Else saae nok, hvorledes det stod til, men hun sagde Intet. I hendes hele Væsen laa en uendelig Mildhed og Ømhed, og i hendes Øie, saaledes som det hang ved ham og fulgte ham, kunde man ved Siden af den sødeste Lykke læse om inderlig og trofast Medfølelse. Men hun sagde Intet, gjentager jeg, før den anden Dags Aften, da hun sad hos ham i Løvhytten, som man spøgende kaldte hendes Skovslot; hun havde udvalgt dette Sted til sin Yndlingsplads og hævdede ivrigt sit Herredømme der. Og der var saa løvrigt og smukt, som et Menneskebarn, der med et glad og forstandigt Øie skuer ind i Naturens Liv og Virken, kunde ønske. Blomster og Buske, Efeu og vild Vin kappedes om at smykke Slottet. Ved Siden af rislede Kilden, og rundt om var der fuldt af Anemoner og Skovvioler, Liliekonvaller og Jordbærblomster, medens de vilde Roser blomstrede ovenover. Rundt om var Alt fuldt af Fugle, der her byggede i lykkelig Sikkerhed, og hvor man saae hen, hoppede de lystigt omkring paa Kvistene og tittede nysgjerrigt og klogt til deres Beskytterinde og rundtom fra hørte man deres Lokken og Kalden.

Derhen havde hun først idag ført ham, og der sad de nu og talte og drømte, Haand i Haand, Øie i Øie. Men Skyggerne fandt hun ogsaa idag i hans, og han var endnu alvorlig.

Da reiste hun sig, begge hendes Hænder grebe hans Høire, hendes Øie lyste dybt ind i hans, og hun spurgte: „Gerhard, er Du ogsaa virkelig tilfreds og lykkelig? Er den stakkels lille Else Dig virkelig værdig?"

Han foer sammen og sprang op. Han lagde Armen om hende og sagde smertelig bevæget: Else, er jeg Dig værdig? Og dog, dog — see, jeg føler det allerede nu, at jeg ikke vilde kunne stilles fra Dig og leve uden Dig."

„Det gjelder om Dig og om mig," svarede hun med en let Bevægelse, som frigjorde hende fra hans Arm. „Og da det er saaledes, maa man heller ikke tænke paa Noget, der ikke længere er til. Du er nu min, og jeg er Din. Men lad mig saa dog ogsaa engang see Lykke og Tillid straale i Dine Øine, og vær ikke altid saa alvorlig, saa ængstelig, saa sorgmodig. Thi nu er min Lykke ogsaa Din. Naar Du elsker lille Else, troer paa hende og hører hende til, som hun tilhører Dig, da lader hun og hendes Lykke Dig ikke i Stikken. Nu er Din Synd ogsaa min Synd, Din Smerte min Smerte; dermed blive vi vel nok færdige. Hvad Du har mistet, vil jeg erstatte Dig, og hvor man gjorde Dig Ondt, vil jeg bringe Dig blødt og sikkert til Hvile i mit Hjerte. — Og jeg har et stort, stort Hjerte," tilfølede hun, fuld af skjælvende Bevægelse og dog med den inderligste Hjerteglædes straalende Smil; „et Hjerte fuldt af Lykke og Velsignelse, fuldt af stor, ja usigelig Kjærlighed til Dig, min Gerhard, min Elskede!"

Taarerne styrtede ham ud af Øinene. Han slyngede Armene om hende og holdt hende fast, som om han aldrig mere vilde slippe hende. Og fra det overstrømmende Hjerte hvislede de eneste Ord, han formaaede at sige: „Min lille Else!"

„Ja — Din lille Else og ingen Andens!" sagde hun, og hendes Stemme lød saa saligt jublende. „Nu skal heller Ingen kalde mig saaledes. Jeg vil ikke holde af det. Jeg er kun Din, og saaledes skal det altid være."

Da Gerhard denne Gang kjørte bort, stode de ogsaa og saae efter ham; Else sprang dog idag ikke om med de Andre, men stod ved Siden af Faderen; hun havde lagt sin Arm om ham og lænede sit lille

Hoved til hans Skulder; ikke sørgmodigt eller ængsteligt fulgte hendes Øie den Bortdragende, men heller ikke med den gamle, straalende Lykke; der var et dybt, sødt Drømmeri deri.

Den gamle Herres Haand gled let hen over det lille Hoved. „Ja, ja, min lille Else," sagde han kjærligt, „han er nu Din, og Du er hans, og medens han nu drager ene bort, vil Du snart engang forlade os med ham. Din Moder og jeg have sagt Ja og Amen dertil. Vi troe paa Eder og Eders Lykke. Men hvorledes staaer det til med Dig selv? Jeg spørger Dig idag endnu engang: Har Du den fulde, faste Overbevisning om og den fulde, alvorlige Villie til at blive lykkelig hos og med ham?"

„Ja, Fader, saaledes er det," svarede hun roligt.

„Mit Barn, der gives to Slags Lykke. Den ene yder Skjæbnen, eller lad mig hellere sige: Himlen os, men den anden skabe vi os selv. Ikke Enhver har Anlæg dertil. Mon Du og han?"

„Jeg vil dele med ham og stræbe med ham, Fader!" svarede hun. Og, idet hun pludselig rettede sig, slyngede hun begge Armene om hans Hals, kyssede ham varmt og ømt og raabte med den gamle Hjertejubel: „O, vær ikke bekymret, tvivl ikke, kjæreste Fader! Jeg er som i Himlen!"

„Ja, der har vi det!" svarede han, svagt smilende. „Men Himmelfarten faaer Ende, og Du maa smukt bekvemme Dig til at blive med ham paa Jorden og ikke mere stole paa Dine Vinger, men paa Fødderne. Og — Vorherre give Dig efter Dit Haab og Din Tro, min lille Else! Men der hører ogsaa, som man siger, stærke Been til at bære Lykken. Og endnu Et! Kan Du, naar det gjælder, ogsaa indestaae for Eders Kjærlighed?"

„Det kan jeg, Fader!"

(Fortsættes.)

Blandinger.

— Tegn og Tale. At sige: „Gaa ud!" er mindre udtryksfuldt end at pege paa Døren. At lægge Fingeren paa Læberne er mere betegnende end at hviske: „Tal ikke!" Et Vink med Haanden er udtryksfuldere end: „Kom!" Intet Ord kan saa levende give Begrebet om Overraskelse, som at gjøre store Øine og løfte Brynene i Veiret. Et Skuldertræk vilde tale Meget ved at oversættes i Ord. Hvis En ikke kan forstaae Dig, uden at Du taler til ham, er det til slet ingen Nytte at tale til ham; thi det er i saa Fald aldeles ligegyldigt, om han forstaaer Dig eller ikke.

— I Syvaarskrigen blev der sendt flere fangne franske Officerer til Berlin, hvor de bleve vel modtagne og endogsaa kom til Hoffet. Men Franskmændene viste sig ofte overmodige. Da saaledes engang en Dame spurgte en høiere Officeer, som ogsaa havde været til Taffels ved Hoffet, hvorledes han syntes om Berlin, saa svarede han: „Berlin er en temmelig stor Landsby." — „Ak nei!" svarede Damen med et Smil: „det forekommer Dem kun saa, fordi her for Øieblikket opholder sig saa mange franske Bønder."

Gaadesamtale.

Han.
Hvem er det, som Fortræd og Ulykker forvolder,
Men ikke desmindre man af ham holder?

Hun.
Det er vel den lille Killing her,
Der river og bider i Alt, hvad den seer.

Han.
Nei, Den, som jeg mener, man Voxen kalder,
Skjøndt et Barn kun, men langt over Børnealder.

Hun.
Aa, det er jo noget reen Pasfiar!
Jeg vil nok gjette Gaader, men ei være Nar.

Han.
Det er virkelig sandt. Og det er min Mening:
Han er Voxen og Barn i en blandet Forening.

Hun.
Saa er det vel Nissen med al hans Postyr,
En graaskægget Mand og en ung lille Fyr.

Han.
Ham kunde det være, men er det dog ikke. —
Du har selv seet ham tidt med fornøiede Blikke.

Hun.
Jeg selv? — Ja, men hvor? . . . . . Aa, jo nu veed jeg det!
Lad os see, hvem der finder det lige saa let.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 9:

Lotteriet.

Opløst af Donnerwetter, Peter Larsen Annisse.

Gaaden i Nr. 8 er endvidere opløst af To Trillingsøstre paa Trolle.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (18 Ark)

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 23. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Badestedel Liebenzell.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 14de Marts. Nr. 11.

Indhold: Badestedet Liebenzell (med Lithografi). — Kun eet Aar (Fortsættelse). — Den lille Else (Fortsættelse). — Den gamle Thepotte. — Blandinger. — Bogstavgaade.

Badestedet Liebenzell.

(En Reisestitse.)

At forsømme et Tog i Calw, en Station imellem Nagold og Stuttgart, er meget ubehageligt. Thi, kan Nogen sige mig, hvorledes man skal slaae sex Timer ihjel i den lille By? Rigtignok har den en yndig Beliggenhed, ligesom klynget tæt til alvorlige, ærværdige og granklædte Bjerge, der slue fredelig og rolig ned paa de røde Tage i den gamle Schwarzwalder-Stad. Men, da jeg Stakkel ved en Kop Kaffe paa Terrassen udenfor Banegaarden havde beundret Dalens Skjønhed, var ogsaa min Interesse for Landskabet forbi med „Mokkaen", og jeg begyndte nu at gaae paa Jagt efter Eventyr. Skulde jeg overfalde en langsomt kjørende, knirkende og med en Ko forspændt Brændevogn, eller skulde jeg træde Postmesterens Hund paa Poterne, eller maaskee endog fornærme en af Jernbanebetjentene i hans Embeds-Værdighed? Raadvildt vankede mit Blik omkring, da en skarp Piben pludselig lod høit over mit Hoved, og Røgen hvirvlede i Veiret, medens et Lokomotiv stønnende og prustende kom farende ned ad Bjerget. Nu havde jeg dog et Slags Maal — jeg kunde jo tage den interessante Banestrækning i Øiesyn. Gjennem en lille Fyrreskov klatrede jeg op til Bjergkammen, og see! der er jo virkelig et lille Stykke „Brenner", raabte jeg glad overrasket, idet jeg maatte yde det dristige Arbeide ved at lade Banelinien snoe sig igjennem kæmpemæssige Buer, kjækt anlagte Tunneler og Krumninger paa Kryds og Tværs til Banegaarden i Calw min varmeste Anerkjendelse. Mest tillokkende var dog Udsigten, som aabnede sig deroppe fra for Beskuerens henrykte Øie: En Dal, der slyngede sig ud og ind i utallige Bugtninger, deilige friske og saftiggrønne Enge, blaalige Bjergtoppe, rislende krystalklart Vand og muntert i Sollyset skinnende Smaahuse spredte hist og her omkring. Alle disse Herligheder maatte da endelig kunne byde mig Midler nok til en Forkortning af mit ufrivillige Ophold. Skyndsomst foer jeg ned til Stationen, hvor jeg netop ankom i rette Tid til at see en Familie med Børn, Bonne og særdeles fashionabelt Reisegods ruste sig til en Tur ned i Dalen. Hvor agtede de sig monstro hen? Efter Sproget at dømme, var det Nordtydskere, men Klædedragten og Reisebagagen passede aldeles ikke til en Bjergidyl. Da naaede Navnet Liebenzell mit Øre. „Liebenzell! Liebenzell! Rigtig, det havde jeg jo slet ikke tænkt paa." Og jeg, som nu allerede havde daset en Time bort. Jeg spurgte en af Postillonerne til Raads. „Der er Tid nok," lød Svaret. „Om en god Times Tid kan De være dernede. Men Postomnibussen tager strax afsted." Med den blonde Familie befandt jeg mig nu i Postkareten, og ned ad stumplede vi til den lille By. Der beholdt Hamburgerne Stadsvognen, og jeg maatte ind i Omnibussen. En dybsindig Betragtning paatrængte sig mig derinde i mit Aflukke. „Enten," filosoferede jeg, „er Postillonen et vaagnende Musikgeni, eller ogsaa har han Tandpine; thi Mage til Blæsen, som denne her, der synes aldrig at ville faae Ende, har jeg dog ingensinde truffet paa nogen af mine Reiser." Først blæste Manden en Folkemelodi, derpaa en Vals og endelig en March udenfor Postgaarden, derefter en Galop igjennem Byen, og da vi omsider vare komne udenfor, intonerede han endnu sluttelig „Du, Du liegst mir am Herzen", og Altsammen med saadant et inderlig bedrøvet Foredrag, med saadan en Kraft, krampagtig Energi og Ildfuldhed, at jeg uvilkaarlig lænede mig ud ad Vognen, for enten at see Geniets Øine sprude Ildgnister eller ogsaa hans Kinder omvundne med et Tørklæde. Men Synet af Virtuosen skuffede mig ikke lidet. Det var et af de sædvanlige gemytlige, fede, heste- og vognkyndige Postillonsansigter, og hans lystige Latter bevistе, at det var alt Andet end Tandpine, hvoraf han led. Karossen stødte mod en Steen, og tappert holdt Enhver sig fast paa sit glatte Læderfæde for ikke at flyve mod Loftet eller sin Vis-à-vis i Armene. „Det er godt, at Banen snart bliver færdig," brummede en af Passagererne fra Omnibussens skumle Dyb. Jeg lyttede — „Banen?" „Ja vist, den nye Jernbanelinie mellem Calw og Pforzheim, igjennem denne Deel af Nagold-Dalen, med Liebenzell til Hovedstation." „Naar skal Banen da aabnes?" spurgte jeg. „Ret snart, i en af Sommermaanederne," lød Svaret. Nu gik der et Lys op for mig. Derfra stammede

den vemodsfulde Lyrik i Postillonens Lunger. Det er Postbefordrings-Romantiken, der forsvinder ligesom Aftenroden, det gjaldende Posthorn tager i klagende Toner Afsked med alle de kjendte Steder og afstaaer med Smerte sine Rettigheder til det brusende Lokomotivs skingrende Signalpibe.

„Der er Hirsau!" forklarede min snaksomme Sidemand mig, og langs med Veien dukkede mægtige Ruiner og en gothisk Kirke frem af en efeubevoxet og med fyldige, bladrige Træer kronet Høi. „Deroppe fra har man en vidunderlig henrivende Udsigt," fortsatte min Cicerone; „baade Kirken og Ruinerne ere høist interessante. Alt Dette har sin Oprindelse fra det paa mangehaande Krige og andre Gjenvordigheder fordum saa rige og berømte Kloster Hirsau. Landsbyen, vi nu holde ved, hedder ligeledes Hirsau."

„Hvor Engene her ere frodige, og hvor man seer en Masse Frugttræer foruden Naale- og Løvtræer!" udbrød jeg. „Det minder mig om Berner-Unterland," vedblev jeg lovprisende.

„O, her er langt smukkere!" gjendrev i sin bestedne Patriotisme min venlige Foreviser af Naturskjønhederne mig, endskjøndt han ganske vist aldrig havde hørt Berner-Unterland nævne. Bestandig gik det videre og videre frem i den grønne Dal. Til begge Sider bleve Høiene mere og mere skovklædte, Nagold-Floden bruste stærkere og stærkere, og rigeligere og rigeligere strømmede den krydrede Skovduft os i Møde.

„Her er Klein-Wildbad, hvor Badegjæsterne fra Liebenzell i Almindelighed bade, en 22° R. varm Kilde," meddelte min velunderrettede Nabo mig paa sin snakkesalige Maade, idet han pegede paa et temmelig stort Huus ved Veien, „og der er Liebenzell — Badestedet, og histoppe ligger den lille By." En vidtløftig Bygning, liggende midt imellem Haveanlæg og umiddelbart op til en Bjergskrænt, præsenterede sig i al Venlighed for Øiet. En prægtig Allee af gamle, høistammede Elmetræer førte til Kurhuset, udenfor hvilket Verten stod for at modtage os. Imidlertid var ogsaa Familien fra Hamburg ankommen med dens Oplag af Kofferter og Kasser for at spørge om Værelser. Imedens Verten søgte at anbringe de af Reisen medtagne Gjæster, havde jeg Leilighed til for egen Regning at gjøre nogle smaa Exkursioner i Kurhuset og rundt omkring i Anlægene. Kurhuset, kaldet „Unteres Bad", er en simpel, men bekvemt og lustig konstrueret Bygning med rummelige og indbydende Værelser. Disse ere vel ikke overdrevent luxuriøst udstyrede, hvorimod der er udbredt en hyggelig Hjemlighed og Sirlighed over dem, og fra ethvert Værelse har man den mest imponerende Udsigt. Foran Beskueren udvider Nagold-Dalen sig til en frugtbar og vandrig Dalkjedel, i hvilken kulisseformede, skovbekrandsede Bjerge strække deres Fod, medens hist og her smaa hemmelighedsfulde Klostre og Dale pludselig aabne sig for Blikket. Næsten ved Enden af denne Engbund hæver sig den lille By Lieberzell, og oven over Byen rage de smukke graae Ruiner af Borgen Lieberzell frem fra Skovtykningen. Ad blode Bølgelinier ledes Øiet langs Høidedraget videre op imod Dalen, fristet idelig paa sin Vandring af skovrige Sidedale og grønklædte Enge. Da jeg havde seet mig mæt paa Udsigten, begav jeg mig tilbage til Huset og traadte derved ganske uventet ind i Kur- og Spisesalen. Dennes smagfulde Bygningsform overraskede mig ikke lidet; den høithvælvede Kuppel gjør ikke alene et behageligt Indtryk paa Øiet, men maa om Sommeren ogsaa bidrage betydelig til at frembringe Kølighed. Fra den nævnte Sal føres man ind i en lille Løvskov, saa at man, naar man blot træder ud af Døren, strax modtages af Skovdæmring. Borde og Stole ere opstillede derude, og naar Eftermiddagskaffen er drukken i det Frie, kan man ad forskjellige Veie komme fra den lille Lund ind i en langt mere storartet Granplantage, der hæver sig umiddelbart op over Løvskoven. Derinde fandt jeg Liebenzells største Skjønhed. Her ligesom vifter Sundheden Badegjæsterne i Møde. For Nervesvage, Rekonvalescenter, Afkræftede og Brystlidende ere Omgivelserne overordentlig heldige og behagelige, og overhovedet udmærker Kuranstalten sig særlig derved, at Kurgjæsten aldeles ikke behøver at anstrenge sig for at kunne nyde alle Behageligheder og Skjønheder ved et Ophold i en Bjergegn. Men for stærkt angrebne Personer har Liebenzell ikke en gavnlig Beliggenhed, hvorimod den yder Skrantninger, Nervesvækkede, Halslidende paa det første Stadium og i det Hele taget Saadanne, der have overstaaet en svær Sygdom, et yndigt, roligt og vederkvægende Opholdssted. Bag ved Huset er der en varm Kilde, hvoraf der drikkes, og hvor der ligeledes tages Bade. Vandet staaer i Ry for at kunne helbrede Kvindesygdomme. I den senere Tid ansees dog Klein-Wildbad, som ligger kun fem Minuters Gang fjernet fra Kurhuset, for Liebenzells Hovedkilde. Ved Jernbaneforbindelsen paa den ene Side med Pforzheim, paa den anden Side som en direkte Linie, strækkende sig fra Nord ned til Schweiz, er Liebenzell bleven dragen ind i den store Turistkreds og Samfærsel. Holdestationen er lige i Nærheden af Kuranstalten, saa at Forhaven næsten fører ud til Perronen. Ved mit Besøg der vare Pavillonerne og en Terrasse udenfor Spisesalen paa lidt nær færdige. Opvartningen var god og gentil, især fandt jeg Mælken og Brødet fortræffelig. Mælk er et af Kurgjæsternes Hovednæringsmidler, og for at faae denne uforfalsket, holdt Eieren af Anstalten selv Køer. — Sluttelig vil jeg endnu omtale adskillige Udflugtssteder, tjenlige til at frembringe en behagelig Afvexling under Opholdet der. For det Første er der „Kaffehuset" inde i Skoven ovenfor Kurhuset, dernæst noget længere borte Kolbachdalen med dens Klippepartier og Vandfald, fremdeles Lautelstein, Hirsau, den høitliggende Landsby Monakam, og endvidere Pforzheim, hvor Badegjæsterne atter kunne indaande Byluften og gjøre Indkjøb af forskjellige unødværlige Gjenstande. Udflugten fra Wildbad til Pforzheim tager kun en halv Time, og saaledes kan Badegjæsten altsaa, saafremt han forøvrigt føler Længsel derefter, i en ganske kort Tid komme fra Skovidyllen lige midt ind i Badelivets verdslige Færden og Tummel.

Kun eet Aar.

(Fortsættelse.)

Kontradandsen gik med Liv og Lystighed, og da den var forbi, hvislede Phillis til Mr. Thyrle, idet han førte hende ud af Balsalen:

„Jeg burde ikke have dandset den Dands med Dem. Betragt engang Lord Ashley, hvor forknyt og sørgmodig han seer ud. Jeg har altid dandset den første Dands her med ham, lige siden jeg begyndte at komme paa Bal."

„Saa er det just paa Tiden at høre op dermed," sagde Thyrle alvorligt. „Det gjør mig ondt, at det gaaer ham saa nær til Hjerte, men derfor maa De ogsaa tilgive mig, naar jeg mener, at det havde været bedre, naar De tidligere havde negtet ham denne Gunst, end derved maaskee opvakt Forhaabninger, hvis Tilintetgjørelse nu er ham en langt større Skuffelse."

Phillis saae ned foran sig, men hendes Kinder blussede ved den Tone, hvori denne Bebreidelse blev fremsat. Hun tog hurtigt et Glas og vilde føre det til sine Læber, men Thyrle fik dog Øie paa en Taare, som faldt i det, fremkaldt ved hans Ord.

„Phillis!" sagde han i en Tone, som kun hun kunde høre: „Hvad har jeg sagt? Bryder De Dem virkelig saa meget om hvert Ord jeg siger til Dem? Skulle vi ikke forlade dette Værelse?"

Hun nikkede, og ledet af Phillis, som kjendte Huset godt, kom de ind i et lille Drivhuus, hvor endnu Ingen var.

„Lad os springe den første Vals over," sagde hun, „thi jeg kan dog umulig dandse tre Gange i Træk med Dem — lige i Begyndelsen af Aftenen."

„Kan De ikke? Naa, saa lad mig see, hvilke andre jeg kan faae til Gjengjæld."

Efter at han havde gjort sit Valg, satte han sig ved Siden af hende og sagde:

„Fra Deres Opførsel imod mig igaar Aftes var jeg nærved at troe, at De egentlig ikke brød Dem om mig, og nu græder De over et Ord."

„Det var maaskee naragtigt," indrømmede hun, „men De veed maaskee heller ikke selv, hvor alvorligt De talte?"

„Det er altsaa fuldkommen vist og sandt, at De vil gifte Dem med mig og at De elsker mig?"

„Hvad skal jeg svare, Mr. Thyrle?"

„Vil De sige: Archie, jeg elsker Dem?"

„Han tænker nu paa Alice Graham," foer igjennem hendes Hoved, og med en stinsyg Følelse over, at han i dette Øieblik maaskee mindedes sin Ungdoms Elskede, lo hun høit og sagde:

„De er meget fordringsfuld, Mr. Thyrle. Hvad vil der skee, hvis jeg ikke gjentager Formlen?"

„Ingenting," svarede han, „det har Intet at betyde, det var kun et Indfald. De vil dog nok engang holde meget af mig, naar det som jeg ønsker at troe, virkelig er sandt."

Hendes Stolthed, der følte sig krænket over hans Ord og Tonen, hvori de bleve fremførte, tillod hende ikke at vise ham hendes sande Hjerte, der var opfyldt af ærlig og oprigtig Kjærlighed til ham, og tvang Taarerne tilbage, som atter fyldte hendes Øine.

Hun sad uden at røre sig, og Farven døde hen paa hendes Kinder.

Han tog hendes Haand og spurgte hende:

„Phillis! betragter De Dem selv som forlovet med mig?"

Svaret laa jo ligefrem for hende, men hendes gamle Koketteri fik atter Magt over hende. Hun syntes han burde straffes lidt, fordi han ikke havde fuldkommen Tillid til hende.

„Nei," sagde hun, „ikke før Mama og min Familie veed det, og Forlovelsen bliver formelt deklareret."

„De har altsaa ikke selv talt til Deres Moder derom, og De har ikke villet tillade mig at komme over idag og gjøre det. Hvorledes skal jeg egentlig forstaae det?"

„De er meget vanskelig at være tilpas ivaften," bemærkede hun. „Sig mig dog for Guds Skyld, hvad det egentlig er De vil?"

De Ord, han nu svarede hende, lod i mange tunge Tider senere for hendes Øren og vare aldrig fri for den Klang af Pathos, hvormed de bleve udtalte.

„Hvad jeg forlanger, er kun et venligt, hjerteligt Ord, Phillis! Mit Liv har hidtil været saare ensomt, og De, som er afholdt af saa Mange, aner neppe, hvormegen Betydning det vilde have for mig, dersom De vilde sige et Par Ord, hvoraf det klart fremgik, at De nærede nogen — selv om det kun var en lille Smule — Godhed og Kjærlighed for mig."

Istedetfor de venlige Ord, han længtes efter at høre, kunde hun ikke bare sig for at sige:

„Hvilken Tyran De vist engang vil blive!"

Han slap hendes Haand.

„Jeg frygter for, at De vil gjøre Nar af mig, og at De finder, at De kan drive Spøgen videre med mig end med de fleste andre Mænd, paa Grund af, at jeg er uvant med at omgaaes unge Damer, som ligne Dem."

Hun kunde ikke længere udholde den Mistillid og de Bebreidelser, som laa baade i Tonen og Ordene, men hun kunde dog ikke see, hvor overordentlig alvorligt han mente Alt; det var derfor med et halvt komisk og halvt angrende Blik og Stemme, hun sagde:

„Nu vil jeg være en god Pige og forsøge, om jeg kan min Lektie. Hvorledes var det nu den begyndte? — ‚Archie, jeg elsker Dem!' — Jeg veed ikke rigtig, om vi ere forlovede eller ikke, men — efter Deres alvorlige Irettesættelser — mener jeg, at hvis vi ikke ere det, saa burde vi være det. — Var der saa mere? — Jo, det er sandt, Noget med Kjærlighed i — ja, mon cher! tal derom saa meget De lyster, og dermed er jeg vel færdig?"

Han reiste sig, aldeles ude af sig selv:

„Jeg troer De er fuldkommen hjertelos," udbrød han, „og at De fuldstændig udleer mig og holder mig for Nar. Er De nu tilfreds med Deres Triumf over min Lettroenhed, eller ønsker De endnu at spille Stykket i flere Akter?"

Hun reiste sig nu og lagde sin Arm i hans. Hun indsaae, at hun var gaaet for vidt og skjælvede af Frygt for, hvad hendes Letsindighed vilde komme til at koste hende.

„De ønsker at gaae?" spurgte han koldt.

„Ikke just i dette Øieblik. Jeg er ikke hjertelos, Mr. Thyrle. Jeg veed ikke, hvorfor De er

saa haard imod mig iaften. Er De saa sikker paa, at jeg ikke bryder mig om Dem? See engang!"

Hun saae sig hurtigt om; der var ingen Vidner — hun boiede sig og trykkede sine blode Læber paa hans behandskede Haand.

Det var som om et elektrisk Stød gik igjennem ham.

„Jeg — jeg forstaaer ikke...." stammede han.

„Der skal ogsaa en meget viis Mand til at forstaae en taabelig Kvinde," sagde hun leende, „men De er da ikke længere vred paa mig?"

„Det er vel ikke godt muligt, men jeg kunde nok ønske, at De var mindre indtagende og fortryllende, Phillis, eller at jeg havde mere at byde Dem til Gjengjæld. Før jeg lærte Dem at kjende, havde jeg aldrig tænkt over min Herkomst og mine Slægtninge...."

„Tal ikke derom nu. Det var just Deres Aabenhed om disse Forhold, som jeg strax ved vort første Møde maatte beundre."

Han smilede og sagde:

„Lad os saa ikke gaae glip af Galoppaden."

„Nei — men De spille jo Valsen endnu, Mr. Thyrle."

„Jeg holder ikke af at blive kaldt Mr. Thyrle af Dem."

„Hvad kan jeg da kalde Dem."

„Alice kaldte mig altid ‚Archie', og det vilde jeg ogsaa helst, at De gjorde."

Atter følte hun Skinsyge og svarede:

„Engang i Tiden maaskee."

Thyrle betragtede det Ansigt, som var ham en ulselig Gaade og paa hvis Udtryk af Sandhed og Oprigtighed han af og til tvivlede.

„Hvad var det, De vilde sige?" spurgte han.

Hun berørte den Kapsel, han altid bar, og sagde rødmende:

„De husker vel, da De tabte den og jeg tog den op, at jeg sagde, at jeg engang vilde forlange Findeløn for den."

„Jo, og De forstod vel ogsaa, at der dengang ikke var Noget, som jeg jo vilde give Dem, forudsat det stod i min Magt? Er De endelig bleven enig med Dem selv om, hvad De vil forlange?"

„Det var jeg allerede dengang, men da vovede jeg ikke at forlange den, og det er neppe, at jeg vover det nu."

„Er det fordi Findelønnen er saa overordentlig stor, eller fordi jeg indjager Dem en saa forfærdelig Skræk?"

„De skal ikke gjøre det, hvis De ikke fuldkommen billiger det, og De maa ikke anse mig for skrækkelig nysgjerrig. Viis mig, hvad der er i den Kapsel."

„Er det det Hele?"

Han aabnede dog ikke Kapslen med megen Iver, skjønt han føiede hende i hendes Ønske, og løste den heller ikke af Kjæden, da han lagde den i hendes Haand.

Det var Billedet af en ung Pige, hvis Aasyn bar Præget af en aandelig, overjordisk Skjønhed, hvilket maaskee vilde have gjort et mindre Indtryk, hvis ikke dermed havde været forenet Blidhed og Ømhed i de klare blaa Øine.

Phillis ønskede, at hun maatte besidde en Tiendedeel af den Kjærlighed, som Thyrle endnu bar til Alice Graham, og at hun maatte gjøre sig værdig dertil.

„Det ligner en Engels Ansigt," sagde hun, „og jeg kan godt forstaae, at De sætter saa megen Pris derpaa."

„Det er en Engels Ansigt," svarede han i en høitidelig Tone, „hun er min gode Engel. Den Smule Godt, der er i mig, skylder jeg hende, og hvis jeg nogensinde kommer i Himlen...." Han standsede pludselig og tilføiede smilende: „Det er en temmelig alvorlig Konversation paa et Bal."

„Jeg holder af at høre Dem tale alvorligt og ønsker kun endnu at vide, hvem der har malet det deilige Billede."

„En Miniaturmaler fra Paris, som jeg lod komme over til os, faa Dage før hun døde. Er De saa tilfreds, Phillis? og maa jeg saa komme over til Herregaarden imorgen?"

„Det vil glæde Mama — hun vil blive overrasket."

„Hvad Tid skal jeg komme?"

„Ikke for sent. Kittie og jeg ville være tidligt oppe, for at sige Farvel til Gilfred og Mr. Brooke. Kom til Frokost, men sig Intet til min Broder, hvis De seer ham, jeg vil hellere skrive."

„De har flere sære Indfald end der findes, selv i et Eventyr — men som De vil," svarede han leende.

„De bryder Dem vel ikke stort om et Fotografi af mig?" spurgte hun.

„Kjæreste Phillis? Det behøver De ikke at spørge om."

Hun førte ham ind i et Værelse, hvor der laa flere Albumer.

„De bliver rigtignok Medskyldig i et Tyveri," sagde hun, og tog sit Billede ud, „men jeg skal nok sætte et ind igjen, før dette bliver savnet. Tør De under saadanne Omstændigheder modtage det?"

„Med let Hjerte, og ovenikjøbet tusind Tak."

Han betragtede det opmærksomt, før han stak det i Brystlommen.

„Det er er smukt Ansigt, Phillis! men kun eet af de mange, De har."

„Mange Ansigter, Mr. Thyrle?"

„Overmaade mange, Miss Kyriel, og nogle af dem meget vanskelige at forstaae. Jeg veed aldrig rigtig om De taler i Alvor eller Spøg."

„Troer De da, jeg mener det alvorligt nu?"

„Kan ikke svare bestemt derpaa."

„Men det kan jeg. Jeg ønsker et Fotografi af Dem og haaber, at De bringer mig et imorgen."

„Det kan jeg desværre ikke — jeg maa først fotograferes — saa skal jeg bringe et."

„Er De da aldrig bleven fotograferet?"

„Med Skam maa jeg tilstaae — nei."

„Nu har jeg aldrig hørt Mage. De er den første Herre eller Dame, jeg har truffet paa, som kan sige det."

„Har jeg takket Dem for dette?" spurgte hun og pegede paa Halsbaandet, „jeg skjulte det, da jeg sagde Farvel til Mama, og Kittie har altfor meget Andet at tænke paa, til at hun skulde lægge Mærke til det. Gilfred skjænker aldrig slige Sager et Blik."

Da de traadte ind i Dandsesalen, deltoge de strax i Galoppaden, og da den var forbi, blev Phillis taget af Oberst Dynesford og Thyrle fandt Grace Grainger, som af fuldt Hjerte hilste ham og

i sin Taknemlighed vilde have dandset hvad det skulde være.

Under et Ophold i Dandsen sagde hun:

„Det gjør mig saa ondt for Gilfred Kyriel. Han er i saadant daarligt Humør iaften."

„Hvad kan da Grunden være?"

„Veed De det ikke? Jeg troede, siden De kom saa ofte . . . ."

„Nei — fortæl mig blot."

„Han gjør ingen Hemmelighed deraf. Der bliver snart en Plads ledig i hans Regiment, og han har ikke Penge til at kjøbe den for. Det vil koste ham et tusind Pund mere end han eier. Han har været i London for at skaffe Penge, men han siger, at de ville ‚koste ham altfor meget' — han mener vel," forklarede hun Thyrle, „at han maa betale for høie Renter. Kyriels eie vel en god Gaard, men de have ikke meget, skjøndt de høre til de ældste Familier i Grevskabet."

(Fortsættes.)

Den lille Else.

(Fortsættelse.)

Det var forunderligt, at denne Forbindelse i Venners og Bekjendtes Kredse i Almindelighed fandt langt mindre Bifald, end man egentlig skulde have ventet efter al den Kjærlighed, man havde skjænket den skjønne Pige, og den varme Anerkjendelse og Deeltagelse, der fra alle Sider var bleven Gerhard til Deel. Man hørte paa engang alleslags Indvendinger mod den Mand, hos hvem man før ikke havde fundet Noget at dadle. Kunde der med de Erindringer, som han medbragte i Ægteskabet, gjøres Regning paa virkelig Fred, paa en stadig god Harmoni? spurgte man. Vilde ikke Forældrenes smaa Kaar forbitre dem deres gode Udkomme, ja vel endog lade dem anse dette for en Synd? Vilde ikke den Haand, der havde dræbt et Menneske, brænde som Ild i det rene, uskyldige Barn? Vilde Tanken om den første Brud og Adskillelsen fra hende kunne være ligegyldig for ham og for Else? Skulde og vilde den skjønne, livsglade, lykkelige lille Else dele Mandens meget forklarlige, ja fuldkomment forstaaelige Kartheuserliv, eller vilde hun maaskee fra Begyndelsen af være tvungen til at vandre sine egne Veie? Og hvorledes kunde paa den anden Side den alvorlige, strenge, dybttænkende Mand finde Tilfredsstillelse hos den elskværdige og yndige, men lette og luftige, for al Alvor fremmede, til Intet uden Glæde vante Skabning?

Og saaledes blev man ved! — Og vilde man nu ikke forstaae, hvorledes de To vare faldne paa at slutte sig til hinanden, saa forstod man endnu mindre, hvorledes Forældrene under alle disse ovennævnte Omstændigheder kunde give deres Samtykke, — netop denne helt igjennem praktiske, ærekjære, strengt tænkende Herre! Netop denne ikke mindre strengt tænkende og dømmende Dame! Og saa endelig tilmed det Spørgsmaal: hvorledes overhovedet de to Menneskebørn, som man jo næsten aldrig havde seet sammen, havde lært hinanden at kjende, og om det var sandt, at Gerhard havde gjort alle sine „hemmelighedsfulde" Reiser derhen, og hvad vel denne „eiendommelige" Hemmelighedsfuldhed skulde betyde?

Man undersøgte rigtignok ikke, om der i Grunden var bleven lagt Skjul paa disse Reiser og paa de unge Menneskers Sammenkomster, eller om man ikke snarere havde sin egen Mangel paa Skarpsindighed og Jagttagelsesevne at takke for den fuldstændige Uvidenhed om den nu fuldendte Forbindelse. Forøvrigt gjaldt Bebreidelserne ikke alene Gerhard; Tanten og Søster Anna fik ogsaa høit og sagte deres fulde Part.

Alt, hvad vi have anført om det Indtryk, som denne Forlovelse gjorde paa Bekjendte i By og paa Land, gjaldt ikke blot om de forholdsviis fjernere Staaende, men ogsaa ligesaa meget, ja desværre allermest om de Nærmeste, og mest paafaldende viste det sig hos Parrets bedste Venner, Ritmester Blindheim og hans Frue.

Da Gerhard den Dag, han var vendt tilbage, om Aftenen traadte ind hos dem og med ufordulgt Bevægelse bragte en Hilsen fra hende, som han nu, fremfor alle Andre, turde kalde sin lille Else, da foer Hedevig stærkt rødmende op, og Blindheim sagde med en barsk Stemme, idet han trak Øienbrynene sammen og maalte Vennen med et mørkt Blik: „Hvad er dette for en overordentlig — sælsom Spøg, Dumsdorf?"

Gerhards Øie mødte roligt hans. „Spøg?" svarede han. „Nei, Gud være lovet! det er den helligste, saligste Alvor, og jeg er saa lykkelig, som jeg hverken fortjener det eller kunde haabe."

Blindheim stod op. „Skal dette sige, at Du virkelig har forlovet Dig med denne Dame?" spurgte han.

„Ja, hun vil blive min."

„Og Forældrene — billige de det?"

Der viste sig er Rynke paa Gerhards Pande; thi ikke blot Spørgsmaalet selv, men ogsaa og endnu mere Udtrykket i Vennens Ansigt og Tonen, han talte i, maatte være ham paafaldende og ubehagelig. Han svarede ogsaa meget alvorlig og bestemt: „Det er en Tvivl, til hvilken hverken Else eller jeg, saa lidt som min Underretning, giver Dig nogen Ret, Kammerat."

Blindheim rystede paa Hovedet paa en Maade, som man kunde have kaldt fornærmende. „Den Ret tage vi os af vor Kjærlighed til den Lille," svarede han skarpt, „af vort Kjendskab til Eders Liv og Væsen, og endelig af den Formening, at der til at knytte en saadan Forbindelse netop for hende og Dig hører et længere Bekjendtskab, end I have havt til hinanden."

Henover Gerhards alvorlige Træk foer et næsten skjelmsk Smil. „Der tager Du feil!" svarede han. „Vi have kjendt hinanden længe nok og godt nok, til at være paa det Rene med Hensyn til hinanden. Og med Forældrene er det netop ligesaa."

„Gerhard — har De da virkelig ofte været derude?" spurgte Hedevig overrasket. „Deres hemmelighedsfulde Reiser —"

„De førte mig ganske vist efter den gamle, fortræffelige Herres første Indbydelse flere Gange derhen, kun Hemmelighedsfuldheden maa jeg benægte.

Hun og jeg, vi have blot ikke ladet ringe med Stormklokken, thi jeg vilde ikke udsætte mig for den Fare, at miste dette mit fredelige Tilflugtssted eller lade min Lykke og deres Godhed forstyrre af ørkesløse Bemærkninger og falske Udtydninger. Thi jeg giver Eder mit Ord paa, at Tanken om Besiddelsen af Else ikke har ledsaget mig ved mit første Besøg, og paa Muligheden af en saadan regnede jeg heller ikke ved det sidste. Desuagtet drog hun i Forening med Faderen mig først derud. Hvor der gives to saadanne Mennesker i een Familie, antog jeg, der maatte der være det rette Tilflugtssted for En, som jeg, for atter at kunne vinde Ro og Fatning, Klarhed og Tillid til sig selv, for at vinde Kraft til at leve, for hvad der var levnet mig. Saaledes forholder det sig," sluttede han alvorligt. „Og havde I spurgt mig venligt derom, netop Eder vilde Svaret ikke være bleven negtet."

„Charmant, charmant!" sagde Blindheim med et Buk. „Altsaa saaledes gik det til. Og tilsidst, da Du havde opnaaet den ønskede Klarhed, besluttede Du Dig til at dele med det livsglade Barn, hvad der var levnet Dig?"

Gerhards Pande blev mørk. „Denne Tone, Kammerat," sagde han, løftende Hovedet, med dyb Stemme —

„De maa ikke misforstaae os! De maa ikke tage det i nogen ond Mening!" udbrød Hedevig. „Vi ere —"

„Denne Tone, Kammerat," afbrød nu Blindheim sin Kone, „har sin Berettigelse ikke blot i vor Overraskelse, der, som Du seer, ikke er ringe, men ogsaa — jeg maa gjentage det — i vor store Kjærlighed til Else, og endelig i vort Kjendskab til Eders Karakterer. Af forskjellige Anlæg og forskjelligt stillede i Livet og ved Livet — jeg siger Dig: mere modsatte Naturer end I To kjender jeg ikke. Else er et Lysets og Lykkens Barn, og Du —"

„Jeg er det Modsatte — saaledes er det!" sagde Gerhard mørkt. „Det har jeg ogsaa sagt hende. Overhovedet har hun aldrig været i Uklarhed angaaende mig, Forældrene ligesaa lidt. Men da hun alligevel vilde være min — da fattede ogsaa jeg atter Tillid til Lykken og Fremtiden."

„Og vi gratulere, da det dog skal være saaledes," sagde Hr. v. Blindheim. Der var ikke Spor af Varme i Tonen. Hedevig forsøgte sig med venligere Ord; man saae nok, at hun idetmindste ikke billigede Ægtefællens Udtryksmaade, hvor meget hun end maatte iøvrigt var enig med ham. Men hendes Forsøg paa idetmindste at formilde Misstemningen blev uden Frugt. Begge Mændene vedblevе at være kolde ligeoverfor hinanden.

Da Gerhard kort efter bortfjernede sig, gik Blindheim urolig og tyggende paa Skræget op og ned i Værelset. — „Hvad tænker Du paa, Frits?" spurgte hans Kone. „Hvorledes kan Du lade Dig saaledes forstemme, saaledes opirre?" — Da blev han staaende, saae vred til hende og sagde med en bitter Latter: „Og det skulde ikke tirre mig? Jeg skulde vel hykle, naar jeg seer, at man af en saadan Byronist Skikkelse lader sig bedrage for Overlæg, Forstand og Lykke? Jeg siger det idag, endnu mere afgjort end dengang — husker Du det? — Else er den Bedste værd, og Gerhard Dumsdorf er ikke denne Bedste. Vi have siden efter lært ham bedre at kjende, mener jeg. Han er ikke længere et dygtigt, friskt Menneske, hans Kraft er brudt; vi have jo seet, at han ikke formaaer at reise sig. Og til ham skal Else fængsles, for ham skal ogsaa hun bukke under! Jeg kunde have god Lyst til at kjøre ud imorgen og tale et alvorligt Ord med dem. Vi skylde dem og os selv det."

„Det vil Du ikke gjøre?" sagde den unge Kone med Fasthed. „Du har ingen Ret til at tvivle om Elses og hendes Faders Forstand og Overlæg, og Du har ingen Ret til at bryde Staven over vor Ven, til saaledes at saare ham — ja, saare, Frits! At Else og hendes Fader have dømt saaledes om ham, udsoner i mine Øine al saakaldt Skyld og stiller ham høiere og agtværdigere end nogensinde. Det er m i n Kjærlighed til vor lille Else," endte hun næsten bittert, „Din ligner ganske Selvkjærlighed og Skinsyge."

Blindheim trak paa Skuldrene og gik ud af Værelset uden at svare et Ord. Og at han ikke følte sig truffen, end sige overbeviist af sin Kones alvorlige Ord, viste sig desværre altfor tydeligt de følgende Dage. Den Stilling, han og Hedevig, som Alle vidste, indtog ikke alene til Else, men ogsaa tilsyneladende til Gerhard, maatte ganske naturligt have til Følge, at Alt, hvad denne Begivenhed fremkaldte i Selskabskredsene, hovedsagelig henvendtes til dette Par. Blindheim trak sig for det meste tilbage i en saa kølig og søgt Ligegyldighed, at snart Ingen længere lod sig skuffe af den; et Par Gange lagde han endog sin dybe Forstemthed aabent for Dagen ligeoverfor den skjønne Yndlings gamle Tante og Søster og sagde rent ud, at han ansaae Gerhards Frieri for en stor Uret og Elses Indvilgelse for en Synd. De passede slet ikke for hinanden, og han kunde og vilde ikke troe, at denne Forbindelse virkelig vilde blive sluttet.

At Forholdet til Gerhard under disse Omstændigheder og ved en saadan Stemning ikke kunde være venskabeligt, falder af sig selv; skjønt Gerhard naturligviis ikke fik Noget at vide om de anførte, afgjorte Ytringer, havde han dog allerede hiin første Aften erfaret Tilstrækkeligt til at maatte erkjende det for en Pligt mod sig selv, fremdeles at opgive ethvert Forsøg paa Tilnærmelse og derimod ufortrødent at vandre sin Vei alene. De mødtes nu kun paa tjenstlig Maade, og, naar de ellers en enkelt Gang traf sammen, gik den Ene koldt forbi den Anden — til stor Smerte og dyb Sorg for Hedevig, som begyndte at holde det for umuligt, at et saadant unaturligt Forhold ikke tilsidst skulde føre til en frygtelig, for Alle fordærvelig Konflikt, og som ovenikjøbet med hver Dag mindre forstod Ægtefællen og hans Modstand. Ogsaa hos Tanten vakte dette Forhold baade Sorg og Skræk; Blindheims gaadefulde Opførsel fremkaldte atter hiin gamle, uhyggelige Mistanke, som Elses Spog dengang havde forjaget, og lod den voxe næsten til Overbevisning: her forelaa Noget, der gik langt ud over enhver forklarlig og naturlig, ja endog tilgivelig Forkjærlighed.

For dette traadte hendes egen Tvivl om Lykken og Velsignelsen ved denne Forbindelse, som hun ganske vist havde anet længere end de Andre, aldeles i Baggrunden. Naar det virkelig stod saaledes til, og Else efter Bestemmelsen kom til Sommermarkedet,

for at kjøbe Udstyr og vise sig i Familierne som Forlovet, — og saa det „skrækkelige, vilde" Menneske beherskede sig selv endnu mindre, medens Gerhard forstod Sandheden og Hedevig anede den — „Du gode Gud!" tænkte og bad den gamle Dame, „afvend alt dette fra os! Hvorledes skulde vel det ende? Else vilde tage sig sin Død derover, og vi Andre maatte ogsaa bukke under og gaae til Grunde."

Den gamle Kone var i en fortvivlet Stilling. Hvad skulde hun gjøre, med hvem kunde og turde hun tale derom? Skulde hun skrive derom til sin Broder eller til Svigerinden, at de kunde finde paa en Udvei, saa de maaskee slet ikke sendte Pigebarnet afsted, eller talte et alvorligt Ord med Blindheim? Men kunde det ogsaa hjælpe Noget? Vilde det ikke maaskee netop bringe det Forfærdelige til Udbrud? — Den Blindheim — Du, min Gud og Fader, hvad dog et Menneske kan blive til! Hvem skulde have troet saadan Noget om denne behagelige, elskværdige, paalidelige og ærekjære Mand, denne en yndig og dygtig Kvindes Ægtefælle? Og Gerhard — han havde jo allerede eet Menneskeliv paa sin Samvittighed! — Kort sagt, det var gyseligt! — Og tænk saa, om hun dog, naar Alt kom til Alt, havde taget feil, og netop ved al sin Bekymring og sine Anstalter fremkaldte en Ulykke — —! Hun vidste hverken ud eller ind.

(Fortsættes.)

Den gamle Thepotte.

Vor Thepotte er gammel og grim, og nu kun et Skuestykke, og det er tydeligt at den engang har været slaaet i hundrede Stykker, thi den er fuld af Mærker og Revner, som ere kittede og brændte sammen, en Reparation, som kostede en svær Mængde Penge, hvilke dog bleve betalte med Glæde, thi Sagen forholdt sig som jeg nu vil fortælle.

Jeg husker godt den Dag, da min Fader bragte den hjem, uhyre glad over at være kommen i Besiddelse af et saa sjeldent Stykke; den var enestaaende i sit Slags. Vi Børn kunde ikke finde nogen Stads ved den, og at den var ene i sit Slags med sin Tud som et Slangehoved og Haandfang som en Fiskekrop, forekom os maatte være heldigt, thi desto vanskeligere vilde den finde Efterligning.

Min Fader, Mr. Crinkleton, var en Samler af Kuriositeter, og i sine senere Aar forekom han mig næsten selv som en Kuriositet, men han samlede dog med Smag og Forstand, og det meste havde han kjøbt billigt. Jeg, hans Søn, sympathiserede vel med dem, der kaldte hans Samlerlyst hans Kjæphest, men tilstaaer ærligt, at jeg aldrig har kunnet forstaae, hvorfor disse Porcellæns- og Metalsager vare sjeldne og meget værdifulde. Han havde Forstand derpaa og fyldte Hylder og Skabe dermed og „Crinkleton-Samlingen" begyndte at blive berømt.

Publikum var dog ikke enig i sin Dom over ham. Nogle lo ad ham og beklagede hans Børn, hvis Smule Formue han satte overstyr i saadanne Nagerier, medens Andre mente, at den lille, gamle Crinkleton nok vidste, hvad han gjorde, og nok engang fik sine Penge tifold ind igjen. Det var heller ikke usandsynligt, thi hvad han havde kjøbt for Marker, bød man ham allerede Dalere for, og jeg selv, der var en lille Dreng dengang, fandt ogsaa stundom Morskab i disse Hunde, Hyrder og landlige Skjønheder af Porcellæn.

En skjøn Dag bragte han en ny Skat med hjem til min og min Søsters store Overraskelse, det var en Stedmoder og hendes Datter.

Det var et Par hersketyge Kvinder, som gjorde Hjemmet til et Helvede for ham og os Børn — de optoge en Fortegnelse over hvert Stykke i Huset og udgav den strengeste Ordre til ikke at kjøbe saadanne Skramlerier mere, skjøndt de paa den anden Side dog havde en Følelse af, at disse Skramlerier vare mange Penge værd.

Vort hele Liv blev nu underkastet en total Forandring; min stakkels svage Fader sank sammen, og vi to nøiedes ofte med smaa Ture i de nærliggende Gader for at kigge ind ad Vinduerne paa de Rariteter, han nu ikke mere turde kjøbe og bringe hjem.

Det var ved en af disse Leiligheder, at vi fik Øie paa den gamle, sjeldne Thepotte. Synet af den bragte min Faders Kinder til at blusse, thi han havde intet af den Slags i sin Samling. Det var ikke hos en Antikvitetshandler den stod, men hos en Marchandiser, der vilde sælge den til daglig Brug. Prisen var billig, men hvor fristende det end var, saa modstod han dog.

Den næste Dag underkastede han den en ny Inspektion og kunde nu ikke styre sin Lyst og Handelen blev afsluttet. Men hvorledes faae den praktiseret hjem og hvor finde et Gjemmested?

Det var som om de anede, at der var noget urigtigt paa Færde med os, vi bleve undersøgte, Skatten fundet og konfiskeret, men dog forsigtig sat til en Side, da de nok følte, den havde en vis Værdi.

I de følgende Dage hørte jeg dem oftere nævne Navnet Dimbley, og at han vilde komme næste Dag.

Da jeg den Dag spadserede med min Fader, spurgte jeg ham om, hvem Dimbley var.

Han studsede.

„Hvad er der med ham? Hvorfra kjender Du ham? Hvorfor sporger Du om ham?"

Disse Spørgsmaal fulgte hurtig ovenpaa hinanden, og jeg fortalte ham, hvad jeg havde hørt.

„Ah! nu gaaer der et Lys op for mig. Jeg tænkte det nok. De ville sælge alle mine Sjeldenheder."

Vi ilede hjem og fandt Alt urørt, men de to Fruentimmer sammen med en Herre, som beundrede Sagerne og udtalte sin Mening om dem.

Med eet Blik overskuede min Fader hele Situationen, og med en Heftighed, som var ham fuldkommen unaturlig, udbrød han:

„Jeg veed godt, hvad Alt dette betyder, men jeg vil ikke finde mig deri. Det er jo et rent Roveri! — Gaa, min Herre! Det tilhører Altsammen mig, og ikke en Stump vil blive vurderet eller solgt."

Den fremmede Herre blev forbauset over dette Udbrud og erklærede, at han kun havde indfundet sig, fordi han troede, at det var efter min Faders Ønske, og gik strax sin Vei.

Da han var borte, vendte min Fader sig om til Fruentimmerne, og sagde:

„Dersom I rore disse Sager, foretager jeg en eller anden fortvivlet Handling. Jeg sender dem til et Museum — forærer dem bort — hellere end jeg vil see dem spredte ad til alle Verdens Hjørner. Husk det! de udgjøre en Deel af min Tilværelse — for dem lever jeg kun."

De to Kvinder vare forfærdede over hans usædvanlige Heftighed og søgte at berolige ham, men forgjæves; næste Dag var han febersyg og talte vildt.

Mig syntes han at kjende, hans Blik fulgte mig og det var, som om han havde Noget, han vilde meddele mig, men han kunde ikke tale, og døde, uden at have kunnet forklare sig.

* * *

Der fandtes et Testamente, udfærdiget kort efter hans andet Giftermaal, ifølge hvilket hun arvede Alt paa en Ubetydelighed nær, som tilfaldt mig og min Søster.

Samlingen skulde nu sælges og den blev vurderet til flere tusind Pund; Kataloger bleve forfattede og Sagerne indpakkede for at blive sendte til en større By, hvor Salget skulde foregaae.

Jeg tiggede og bad om at maatte faae et eneste Stykke til en Erindring — men nei — nu vare Listerne affattede og der kunde ingen Forandring skee.

Forbitret derover besluttede jeg at tage mig selv til Rette og sætte mig i Besiddelse af det sidste Stykke, til hvis Anskaffelse jeg havde været Vidne. At jeg vilde blive straffet haardt, brød jeg mig ikke om, blot jeg kunde faae den skjult godt.

Jeg lagde en Plan.

Da Alle vare borte, gav jeg mig til at udføre den.

Thepotten tilligemed flere Sager stod paa en Hylde over Kaminen, saa høit oppe, at jeg ikke kunde naae den ved at staae paa en Stol, hvorfor jeg ovenpaa Stolen stillede et Par Skamler. Denne improviserede Stige rystede nok noget under mig, op kom jeg dog og fik fat i Skatten, men Nedgangen var vanskeligere, da mine Hænder jo nu ikke vare fri.

I dette skjæbnesvangre Øieblik hørte jeg hendes Trin udenfor — jeg kom til at ryste — for ikke at falde selv, holdt jeg mig fast med Hænderne — slap Thepotten, og i hundrede Stykker laa min Skat paa Gulvet.

Som en Furie styrtede hun over mig; jeg blev pryglet, saalænge hun havde Kræfter dertil, men jeg udholdt Pinen standhaftig, thi alle mine Tanker vare ved Skaarene, som jeg vilde samle op og engang i Tiden lade brænde sammen.

Da jeg blev alene, samlede jeg Alt sammen, Haandfang, Tuden, Laaget, og under dette mit Arbeide fandt jeg et tæt sammenfoldet Papir, som var presset ind i Tuden — hvilket jeg Altsammen bragte op paa mit eget Værelse — og forsøgte at samle til et Hele. Mine Anstrengelser vare forgjæves, og træt af mine uheldige Forsøg aabnede jeg Papiret.

Hans Navn fandtes under det og Overskriften var: „Tillæg til mit Testamente", hvori han tilbagekaldte sine tidligere Bestemmelser og vilde, at Samlingen skulde sælges til Fordeel for mig og min Søster.

Jeg forstod ikke ganske Meningen, men listede mig hen til en af min kjære Faders Venner, Mr. Baker, som læste Papiret med Forbauselse og beholdt det til næste Dag.

Resultatet blev, at de to grådske Fruentimmer Intet fik, med Undtagelse af hvad der var bestemt i Ægteskabskontrakten.

Samlingen blev høit betalt, og jeg lod min dyrebare Skat istandsætte af kunstfærdige Fingre, og paa en Hædersplads i min Bolig staaer nu den gamle Thepotte.

Blandinger.

— National Forskjellighed i Udtale. Franskmændene tale gjennem Næsen, Tydskerne gjennem Ganen og Englænderne gjennem Tænderne.

Bogstavgaade.

I Havet dens Liv begynder,
Der svømmer den fri og glad;
Dog Mennesket heller' synder,
At have den paa et Fad.

Naar man et Bogstav borttager,
Det Hele forvandler sig,
Og trives i Eng og Ager,
Og gior ofte Bonden rig.

Hvis end et Bogstav bortskæres,
Til Noget bliver det da,
Som ikke kan godt undværes
I Regning og Algebra.

Opløsning af Gaadesamtalen i Nr. 10:
Pjerrot.

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn, Den blege Maren, Grinebideren i D., Musikanter N. Andersen og Skræddermester H. P. Pedersen i Heinsvig pr. Kolding.

Talgaaden i Nr. 9 er endvidere opløst af En Krallebasse i Hilledød, M. F. M. F., Peter Nielsen i L., Pomadekrukken i Odense.

Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ofverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 21de Marts. Nr. 12.

Indhold: Kun eet Aar (Fortsættelse). — Ulven som Partistifter (med Xylografi). — Den lille Else (Slutning). — Huset i Skoven. — Stavelsegaader.

Kun eet Aar.

(Fortsættelse.)

Thyrle kunde ikke rigtig blive klog paa, om det var med bestemt Hensigt, at dette blev betroet ham. Var det ikke muligt, at dette lille, uskyldige Pigebarn dog havde hørt, at Mr. Thyrle var meget rig? Og vidste hun ikke, at han var en god Ven af Gilfred, og at denne just af denne Grund hellere mistede Kompagniet end han bad sin Ven om et Pengelaan?

Dersom hun havde næret saadanne Tanker, saa havde hendes Instinkt ikke ført hende paa gal Vei, da hun valgte ham til sin Fortrolige.

„Det vilde jo være Synd og Skam, dersom han ikke kunde benytte Leiligheden."

„Ja, ikke sandt."

„Jeg skal tale med Kyriel derom, og vi skulle nok bringe den Sag i Orden. Det var meget venligt af Dem, Miss Grainger, at De fortalte mig det — jeg takker Dem."

Han blev afskediget med et straalende Smil og gik hen til Gilfred, som betragtede de muntre Omgivelser med mørke Blikke. Thyrle maatte bruge sine Overtalelsesgaver før Gilfred vilde gaae ind paa de tilbudte Betingelser: Ingen Renter, løst Bevis og Afbetaling ganske efter Gilfreds Leilighed.

Gilfred tog hans Haand og sagde:

„Nu veed jeg, hvad der forstaaes ved en god Ven i Nøden. Tak, Thyrle!"

Det mørke Udtryk forsvandt, og Thyrle saae ham gaae over til Grace og fortælle hende, hvor glad han nu var.

For Kittie gik Timer som Minuter, thi Mr. Brooke var bestandig ved hendes Side og betroede hende, at han elskede hende.

Hvad gjorde det, at de skulde stilles fra hinanden næste Dag? De kunde jo skrive.

De tænkte ikke i det Øieblik over, hvad en lang Forlovelse, en lang Adskillelse og smaa Forhold efter Giftermaalet vilde sige. I sin lykkelige Uvidenhed bryder Ungdommen sig kun lidt om Tid og Fattigdom.

Phillis var lykkelig, naar Thyrles Arm omslyngede hende, eller han hviskede Ord til hende, som hun senere længe skulde komme til at grunde, ja fælde Taarer over. Nogen tête à tête kunde de ikke mere finde Leilighed til, thi „Skjønheden" blev bestormet ved hver Dands's Ende med Bønner om umulige Dandse — dette havde tidligere smigret hende, men nu flygtede hun, naar Lord Ashley nærmede sig og søgte at undgaae Oberst Dynesford, skjønt disse to Herrer maatte kaldes Stjerner af første Rang.

Altfor hurtig var Tiden udløben.

Selskabet fra Herregaarden var kommet i to Vogne, men da man søgte den anden, saa havde Mr. Brooke og Kittie taget den og vare allerede afsted.

„Deres Broder følger med mig til Merresford, Phillis, for en Times Tid eller to," sagde Mr. Thyrle, da han førte hende til Vognen, „og det vil blive lidt kjedeligt for Dem, at kjøre alene hjem."

„Paa ingen Maade, jeg har nok at tænke paa. Men De maa for Guds Skyld ikke fortælle Gilfred Noget."

„Men hvorfor i Alverden er De saa bange for det?" spurgte han lidt urolig.

„Jeg kunde ikke udholde, at han vilde lee ad mig — og det veed jeg, han vilde gjøre."

Det var et fuldkomment sanddru Svar, men Thyrle nærede dog nogen Tvivl derom. Alligevel svarede han:

„Altsaa, som De vil. Godnat, min Elskede!"

„Godnat. Ikke senere end Klokken Et."

Han tog hendes Haand for at kysse den, da han stak Hovedet ind i Vognen for at sige Godnat; men halvt af Koketteri, halvt af Undseelse, tørk hun den til sig, før selv hans Knebelsbart kunde berøre den.

Da Vognen satte sig i Bevægelse, lænede hun sig frem for at see ham, og da hun saae ham staae der i fuld Belysning af Lamperne indefra og Vognlygterne ude, sagde hun til sig selv:

„Det Ansigt vil jeg troe og stole paa med samme Følelser, som lader mig troe gamle Junos. Han har det samme rolige, faste og uforstyrrelige Udtryk i sine Øine, som jeg har seet hos Hunde — og Intet overgaaer en Hunds Troskab. Jeg troer ingen anden Mand er saa sand og oprigtig som Thyrle er."

Fjortende Kapitel.

Gilfred Kyriel fulgte Thyrle til Merresford og vendte med et meget lettet Hjerte tilbage derfra til Herregaarden.

Den Nat blev der ikke sovet meget der. I sin Glæde gik Kittie ind til Søsteren og fortalte hende den Lykke, der var vederfaret hende, hvilken Meddelelse fandt den hjerteligste Sympathi, og Søstrene snakkede sammen indtil Foraarsmorgenen brød frem og Gilfred var vendt tilbage.

„Jeg vil vente til Middag," tænkte Phillis, da hun gav Kittie et Afstedskys og sendte hende tilsengs. „Det er tidsnok at fortælle dem det, naar han selv er kommen."

Kittie præsiderede ved Kaffebordet den Morgen, med Øinene fulde af Taarer — halvt af Sorg halvt af Glæde — og da Phillis holdt Gilfred oppe hos Moderen, for at de to unge Elskende kunde være alene, fik hun Leilighed til at tage en øm Afsked fra Mr. Brooke.

Da han og Gilfred vare reiste, fik Phillis hende til at gaae tilsengs igjen, og selv lagde hun sig paa en Sofa, for at søge nogle Timers Hvile ovenpaa Gaarsdagens Anstrængelser. Altfor mange Tanker stormede dog ind paa hende, til at hun kunde sove, endsige forholde sig rolig. Hun gik ud i Haven og forfriskedes af den deilige Morgenduft; hun plukkede Bloler, som skulde pryde Thyrles Knaphul; hun gik til Leddet for at høre efter hans Hests Hovslag, og maatte lee ad sig selv, at hun kunde troe, han kom saa tidligt paa Dagen, som jo ogsaa var imod al Aftale. Hun gik ind i Huset og fandt, at Klokken endnu ikke var ti — hun vidste ikke, hvorledes hun skulde faae Tiden til at gaae — læse gad hun ikke, og synge turde hun ikke, for ikke at forstyrre Kittie. Hun gik ned i Stalden, kjærtegnede sin Hest, Dickie, den havde jo baaret hende til Merresford, vandrede om i Haven, lyttede, og endelig traet af de forgjæves Forsøg paa at fremskynde Tidens Gang, tog hun et Arbeide frem og satte sig i det store Karnapvindue, hvorfra hun havde Udsigt til Veien, og da hendes Øine oftest hvilede der, gik det kun langsomt fremad med Arbeidet.

Klokken slog Elleve, og efter en forfærdelig lang Tids Forløb endelig Tolv.

„Nu maa han snart komme. Han kommer bestemt før Uhret atter slaaer."

Hun gik ned for at paalægge Husholdersken at have Frokosten færdig præcis halv Et — da Kittie maatte snart komme ned og være sulten.

Endelig slog Uhret da Et.

„Det var beskynderligt — det maa gaae galt. Nu vil jeg ikke hækle mere, men holde Øie med Veien — jeg maa kunne see ham langt borte i det klare Veir."

Hun ventede og ventede — først med Utaalmodighed, senere med lidt Harme og Vrede, men da Klokken blev tre—fire, med usigelig Ængstelse. Hendes Hjerte bankede hestigt og hendes Kinder brændte i Feberhede.

„Hvad betyder det? Hvad kan det dog være?" gjentog hun atter og atter.

Kittie kunde ikke forklare sig Søsterens Tilstand; hun antog hende for overanstrængt og sik hende til at søge Hvile — men Phillis listede sig hen til sin Vagtpost i Karnapvinduet.

„Han maa komme, eller dog sende Bud," tænkte hun.

Men Solen sank, Skyggerne bleve længere, Tusmørket indtraadte, og da Stjernerne viste sig, trak Phillis sig skuffet, bedrøvet og opfyldt af sørgelige Tanker tilbage til sit eget Værelse.

Hun trykkede Violerne for hans Skyld, som de vare bestemte for, til sine Læber, og kastede sig paa Sengen, hvor den barmhjertige Søvnens Gud tog hende i sine Arme indtil sent næste Morgen.

Hun stod op, forfrisket af Søvnen og med nyt Haab.

„Idag kommer han bestemt og forklarer mig Alt. Der er maaskee allerede et Bud eller et Brev til mig."

Hun ringede.

Nei, hverken Bud eller Brev.

Hendes Hjerte sank haabløst. Skulde hun atter opleve en Dag, fuld af skuffede Forventninger, lig den igaar?

Det var umuligt. Idag maatte hun absolut høre fra ham.

Men Solen steg og Solen sank, og Dagen gik uden at hun hørte Noget.

„En saadan Dag til, kan jeg ikke udholde," tænkte Phillis, medens hun den lange Nat søvnløs kastede sig frem og tilbage paa sit Leie.

Hun iførte sig strax sin Ridedragt.

„Jeg bryder mig ikke om, hvad Folk ville tænke," sagde hun til sig selv, „eller selv hvad han tænker. Jeg maa udfinde, hvad der er passeret. Han maa være syg, meget syg."

Men Tilfældet var hende ikke gunstigt.

Hun mødte nemlig Lord Ashley, og han vilde endelig ledsage hende paa Rideturen, og hun fandt det umuligt, til Trods for hendes Foragt for den offentlige Mening, at sige til ham, at hun vilde aflægge et Besøg hos Miss Mason paa Merresford. Hun vidste, at han vilde give Besøget en ganske anden Forklaring, som ogsaa laa Sandheden nærmere.

Hun tilbragte derfor atter en søvnløs Nat, tog atter Ridedragten paa fra Morgenen af, og kom denne Gang uden Forhindringer til Merresford, hvor man paa hendes Spørgsmaal svarede hende:

„Miss Mason er ikke hjemme, Miss."

„Er hun reist bort?"

„Hun er reist til London, Miss."

„Og Mr. Thyrle — er han ogsaa reist?"

Blodet bankede i hendes Tindinger, saa hun neppe kunde tale eller høre, men hun maatte have Besked paa dette Spørgsmaal, hvad saa end Tjenerskabet maatte tænke.

„Herren er ogsaa reist, Miss."

„Naar reiste de?"

„Meget tidlig om Morgenen den femtende."

„Tak. Jeg har intet Visitkort hos mig, men det er ogsaa ligegyldigt."

Han var altsaa bortreist ligesom han var kommen hjem fra Ballet den fjortende.

Hun maatte jo skjule ethvert Tegn paa den Bevægelse, hun var i, og det var næsten mere end hun kunde magte. Hun kunde aldrig siden huske det Ridt hjem, men følte sig lettet, da Kittie ikke

var tilstede ved hendes Hjemkomst og saae hendes dødblege Ansigt og stirrende, lidende Blik.

Hun ilede op paa sit Værelse og aflukkede Døren efter sig.

Der kæmpede hun en haard Kamp, og kom til den Overbevisning, at Thyrle aldrig havde elsket hende og derfor forladt hende for bestandig.

Hvilken tilfredsstillende Forklaring vilde han nogensinde kunne give hende? Han havde vundet hendes Kjærlighed, for med velberaad Hu at tilføie hende en dyb Krænkelse, og hvor meget det end maatte koste hende, saa maatte hun dog bevinge sine Følelser og glemme ham, ligesom hun i fordums Dage havde glemt Hasson Grainger. Hun gjennemgik i Tankerne hvert Ord, Blik og Handling af Thyrle, som hun kunde mindes — og hun mindedes overmaade mange — men hun kunde Intet finde, som talte imod ham, og hun kunde i sit inderste Hjerte ei Andet, end finde ham saa god og hoimodig, som hun altid havde anseet ham for; hun vedblev at agte og ære ham og hun kunde ikke ophøre at elske ham.

Ofte tænkte hun, at han havde fundet hende altfor lunefuld og vægelsindet, navnlig ved at sammenligne hende med Alice Graham, og at han havde forladt hende i Stilhed, for at foraarsage hende mindre Smerte; men ingen Gisninger tilfredsstillede hende, og hun var ikke af det Slags Kvinder, der forholde sig rolige og lide.

Hun skrev et Brev til ham, da ti Dage vare forløbne, uden at nogen Forandring var indtraadt; det begyndte med „Kjære Mr. Thyrle," spurgte ham om Grunden til hans pludselige Afreise og hvorfor han saa ganske havde slaaet Haanden af hende. Ethvert Ord fra ham vilde være velkomment, men denne Uvished var hende utaalelig.

„Skriv til mig, for Guds Skyld! — Skriv blot — eller jeg gaaer fra Forstanden! — Hvad skal det sige? — Hvad har jeg gjort? — Har jeg fornærmet Dem, saa tilgiv mig — men skriv dog, i Himlens Navn!"

Hendes Lidelser havde gjort hende ydmyg. Den stolte Skjønhed, der havde overseet saa Mange, vilde nu med Glæde have kysset enhver Haand, der kunde bringe hende et Trostens Ord.

Hun gjennemlæste ikke Brevet, da hun saa var bange for, at mangle Mod til at afsende det. Hun adresserede det til hans Bolig i Grosvenor Square i London og bragte det selv til Postkontoret i Hallingford.

Hver Morgen haabede hun paa et Svar, men Dagen bragte intet.

I al denne Uvishedens Tid led hun forfærdeligt, og det kostede hende næsten overmenneskelig Anstrængelse, at lade som om Intet var i Veien, at lee og snakke med Besøgende, at høre Mr. Thyrles Navn blive nævnet, og de forskjellige Betragtninger, der bleve anstillede over hans pludselige Afreise. Han havde sendt en Undskyldning til Lady Rose, fordi han ingen Visit havde gjort, da Forretninger pludselig havde kaldt ham til London og han vidste ikke, naar han kunde slippe bort fra Byen.

Dette var Alt, hvad Phillis hørte om den Sag, i Løbet af de første tre Uger.

(Fortsættes.)

Ulven som Partistifter.

Paa en Reise, som jeg foretog i det nordlige Tydskland, væltede i Nærheden af den lille By S .... Reisevognen, hvori jeg og et Par andre Passagerer befandt os. Kjøretøiet splintredes mod en Stendysse, og da det var temmelig langt hen paa Aftenen og vi indsaae Umuligheden af for Øieblikket at faae nogen Befordring, der kunde bringe os videre, bleve mine Medreisende og jeg enige om at anmode Skovfogeden, — hvis Bolig var det nærmeste Huus ved Stedet for vort Uheld, — om at laane os Tag over Hovedet for den Nat. Naar jeg undtager nogle store Hunde, hvis rasende Gøen ligesom protesterede imod at indlade nogen Fremmed, fik vi en venlig og hjertelig Modtagelse i Fogedens Huus, hvor hans Kone tilligemed to unge brunøiede Døtre opbøde Alt for at gjøre det hyggeligt og behageligt for de uventede Gjæster.

Det Værelse, hvori man dækkede Aftensbordet til os og flittig opfordrede os til at tage til Takke, var sandsynligvis Familiens Stadsestue og rigelig udsmykket med Alt, hvad der kunde glæde en Jægers Sjæl. Et prægtigt Gevier af en Kronhjort havde Plads over Døren, Gulvet bedækkedes af bløde Dyreskind, og Væggene vare dekorerede med alle Slags Bøsser, Hirschfængere, Krudthorn o. s. v. samt nogle Jagtstykker, malede med meget livlige Farver, og næsten alle forestillende Dyr, der lede et fuldstændigt Nederlag af den seirende Jæger. Blandt disse Malerier, hvor det gik de Firbenede saa ilde kontra Mennesket, var det mig paafaldende at see en Tegning indtage Hæderspladsen, ja endog være prydet med en lille Buket Evighedsblomster, skjøndt Emnet var alt Andet end glædeligt for Skabningens Herre. Stykket fremstillede nemlig en Ulv, der i Maanestin ganske gemytlig spadserer med et Lam i Munden. Jeg gjorde mig Umage for at opdage, om ikke et eller andet Bosselsb blinkede mellem Træerne, hvorved Kunstneren kunde have antydet, at Døden skjult svævede over Ulven, netop som den troede sig sikrest paa sit Bytte; dog nei, Intet hindrede den i at kunne nyde sin Lammesteg med fuldstændig Tilfredshed. Da jeg antog, det ikke stred mod Høflighedens Love, at udtale min Forundring over, at den graae Rovers natlige Bedrift smykkedes med Blomster, spurgte jeg Fogeden om Grunden dertil; men han lo kun og blinkede med et skalkagtigt Udtryk i sine livlige Øine hen til en af Døtrene, idet han svarede:

„Ja, seer De, Herre, det er Roschens Ulv, og hun kan derfor bedst sige Dem, hvorfor hun har givet ham en Urtekost."

Roschens Kinder fik en Farve som den Blomst, hvis Navn hun bar, da jeg efter Faderens Henvisning vendte mig til hende.

„Det Billede," sagde hun og dreiede sig om imod det for at skjule sin Forlegenhed, „har jeg faaet af en ung Maler, som tegnede det til mig."

„Aa, det er altsaa til Erindring om ham, Blomsterne sidde deroppe!" udbrød jeg leende. „Men den Tegning synes mig ikke heldig valgt som Gave til en ung Pige."

„Det vilde De ikke sige, naar De vidste, hvad den Ulv er Skyld i," sagde Søsteren med det samme

skjelmske Blik som Faderen, hvem hun lignede, især naar hun lo.

„Altid leer Du, Minna, og snakker om Alting," udbrød Røschen og forlod hurtig Stuen.

Det gjorde mig ondt, at jeg var Skyld i en Misstemning mellem Søstrene; men Minna slog det hen i Spøg og sagde: „De skal ikke troe, hun er vred, hun generer sig blot, derfor løb hun."

„Vil De fortælle mig denne Ulvs Historie?" spurgte jeg; „thi nu er jeg virkelig bleven nysgjerrig."

„Ja, det skal jeg gjerne," svarede hun meddelsomt; „det er ingen Hemmelighed. — Røschen holdt forfærdelig meget af ham, der har givet hende Ulven; men hun lod sig aldrig mærke med det, og ingen Andre end jeg vidste det. Han boede en Sommer hos vor Nabo, Mølleren Franz Schlütter, og var kommen hertil for at tegne vore smukkeste Skove og Bjerge. Han var meget munter og gjorde Kur til alle Piger, men især til Røschen, dog, det var paa saadan en overgiven Maade, at hun aldrig vidste, om det var Spøg eller Alvor, hvorfor hun svarede ham ganske kort og stolt, naar han talte til hende; — men hun mente det ikke. Det troede dog Maleren, og en Dag fik han fat paa mig, og vilde endelig have mig til at sige, om jeg ikke vidste, hvem Røschen var forelsket i. Nu ærgrede det mig, at han var saa indbildsk, at han troede, en Pige absolut maatte holde af en anden Mand, naar hun ikke strax blev indtagen i ham, og jeg tænkte: Du kan have godt af at blive drillet lidt. Jeg svarede derfor, at, saavidt jeg vidste, var der Ingen, Røschen syntes om, eftersom hun altid havde været meget kræsen, og jeg tilføiede, at jeg for nylig havde hørt hende sige, at hun aldrig havde mødt en Mand, som det var Umagen værd at vende sit Hoved om efter, for at see ham endnu engang. Da jeg havde sagt det, gik jeg, og lod Maleren tygge paa det. Mener han det alvorlig med min Søster, tænkte jeg, kommer han nok igjen.

Næste Dag var der et rædsomt Spektakel hos Mølleren. Om Natten havde han mistet nogle Lam, og der var seet Ulvespor i Nærheden af Faarefolden. Franz Schlütter kom over til os for at faae Hjælp af Fader mod Ulvene, og Maleren var med ham. Jeg vidste godt, det var for Røschens Skyld, men han sagde, det var for at laane en Bøsse af Fader, da han vilde med paa Jagten, skjøndt han aldrig havde skudt eller forstod sig paa saadant Noget. Fader raadede ham ivrig fra det, da han naturligvis var bange for, han skulde ødelægge hans gode Bøsser med . . . ."

„Var det kun derfor?" afbrød Førsteren hende muntert. „Hvor tør Du, ugudelige Pige, sætte saadan en Klik paa din Fader! Hvad maae mine Gjæster troe? Nu skal Du til Straf ikke faae Lov til at fortælle et Ord videre, det skal jeg nok selv paatage mig. Jeg turde ikke forsvare, mine Herrer, at lade et Menneske, der kun var vant til at holde paa en Pensel eller en Blyant, haandtere et ladt Gevær, og derfor bad jeg ham opgive den Sag, idet jeg forestillede ham, hvad han udsatte sig for; men da han partout vilde, — naa, Herregud! han

var jo dog et voxent Mandfolk, — saa lod jeg ham faae, hvad han ønskede. Det har, kort og godt, været hans Hensigt at vise sit Mod eller glimre ved en eller anden Heltedaad, og han har da grebet den første den bedste Leilighed dertil. Røschen blev forskrækkelig bange, da hun hørte, han skulde med, og da Pigebarnet i sin Angst glemte at være spansk, blev det temmelig vitterligt for os Alle, at hun var skudt. Jeg holder nu ikke af fremmede Skytter paa mit Revier, og det sagde jeg da ogsaa senere under fire Øine til Maleren; men den Skjelm svarede mig, at jeg havde jo selv laant ham en Bøsse.

Naa, en flink Fyr var han forresten, han kjendte ikke til Kujoneri, og om Natten var han med til at snuse hele Ynglen op, saa vi fik Has baade paa den forsultne Ulvinde og Ungerne. Hvad han og Røschen talte om, da hun igjen saae ham, skal jeg ikke saa lige kunne sige; men det var Noget, som maatte afhandles Arm i Arm, for saadan traf jeg dem, da jeg kom til. Jeg opfordrede ham siden til at afbilde mig vort Jagteventyr, men det vilde han ikke. Han var i Grunden Ulven megen Tak skyldig, sagde han, og vilde ikke fremstille dens Ødelæggelse, men hellere vise den i et af dens lykkeligste Øieblikke. Derfor tegnede han den, som De seer, med Lammet i Munden, og forærede den til sin Kjæreste, der naturligviis ikke kan gjøre Stads nok af den. Hun maa nu hjælpe sig med at see paa Ulven, til han kommer tilbage, thi han er for Tiden reist bort."

„Men hvorfor sagde Deres Datter ikke strax, at Tegningen var af hendes Forlovede?" spurgte en af de Andre.

„Fordi hans Fader, der er Katholik, ikke endnu veed Noget om den protestantiske Svigerdatter; og, før den Sag er klaret, nævner Røschen, trods alle Malerens Forestillinger, sig ikke som hans Brud."

Førsteren havde neppe udtalt, førend Minna aabnede Døren og raabte ud: „Røschen, nu kan Du gjerne komme ind!" Dog, det vilde hun ikke, og vi maatte gaae til Ro uden at faae sagt hende Godnat.

Men, før vi næste Dag skiltes fra den muntre Førster og hans venlige Familie, fik en af Gjæsterne, der ikke var udygtig i Tegnekunsten, Lov til at kopiere Ulven, og han skjænkede mig da senere en Gjengivelse af Kopien, som her præsenteres Læseren.

Den lille Else.

(Slutning.)

Og under al denne Tænken var det bleven for silde. Markedsboderne vare blevne opstillede paa Torvene og Gaderne, Varerne bleve lagte frem for de sammenstimlende Kjøbere. Overalt var der Støi og Bevægelse, Støv og Solskin. Og bestandig trængte nye Masser ind i Staden, fra alle Kanter kom Kjøberne, og en Aften silde kom Gerhard til den gamle Dame i det stille Huus; man kunde see paa ham, hvor opfyldt han, den alvorlige, tilbageholdende Mand, var af sin Lykke; hans Øine lyste, da han sagde: „Nu, kjære Tante! imorgen kommer hun. Jeg skal bringe Dem de kjærligste Hilsener; Tiden har været for knap til, at hun kunde skrive, hun vil selv mundtlig gjøre Alt godt!"

„Kommer min Broder eller min Svigerinde med?" spurgte den gamle Dame bekymret.

„Else mener, at hendes Forældre vanskeligt kunne rive sig løs. Der var dog Intet afgjort."

Den næste Middag, da Gerhard vendte tilbage med sin Eskadron fra en Øvelse og red forbi Huset, holdt den afpakkede, tilstøvede Reisevogn for Døren, og ved det Vindue, ved hvilket han ogsaa dengang, da han red forbi med Blindheim, havde seet hende, stod Else, rødmende, straalende og smilende, og tilkastede ham Kys — hun var jo hans og han hendes, og hele Verden turde og skulde vide, hvor lykkelig hun var!

Hvor var ogsaa Pigebarnet lykkeligt! Hun straalede af Fryd, Kinderne glimrede med Rosenfriskhed, medens hun fløi omkring og mønstrede Alt og glædede sig over Alt; — hun havde jo ikke været her i saa lang Tid, sagde hun, ja, i Grunden slet ikke før; thi den, der nu var kommen, var en splinterny Else, og havde den gamle været lykkelig og god, saa vilde dog den nye ikke bytte med hende, saa lykkelig var hun og fuld af Kjærlighed! — Og hvor hun saa fløi hen til Tanten, eller til Søsteren, eller til Faderen, der dog var kommen med, og omfavnede dem, saae dem smilende i Øiet og tilhviskede dem kjærlige Ord.

„Ja, ja," sagde den gamle Herre, hvis Øine atter fulgte hende med hint særegne Udtryk, „min lille Else er netop den lille Else, der er Intet og Ingen som hun. Og egentlig skulde jeg ikke have givet hende til Nogen, men beholdt hende for os selv — de Andre fortjene hende ikke. Men prøv engang at staae hende imod, naar hun seer paa En med de Øine og saa siger: ‚O, jeg er saa lykkelig!'"

„Ja vist, Broder, ja vist!" sagde Tanten bekymret. De havde sat sig i det skyggefulde, kølige Bagværelse, thi den varme Tur havde været udmattende, selv for den sunde og kraftige gamle Herre. „Men vil hun ogsaa vedblive at være det, og med ham?"

„Det vil hun!" svarede han roligt. „Jeg har ogsaa selv tvivlet, Gamle. Men efterat jeg i den senere Tid har iagttaget hende, og det for Alvor, er jeg bleven overbeviist. Hun er lykkelig og rigt velsignet, og saaledes som hun er det, maa det rive Enhver med sig, hvordan han saa er, han maa blive lykkelig med hende. Ogsaa Gerhard, trods hans — lad mig kalde det: Tungsind."

„Gerhard!" sagde hun ængsteligt. „Jeg taler jo ikke imod ham; men, som Du siger, han har et tungt Sind, og hun et let. Og han har en Fortid bagved sig, som aldrig ganske kan ignoreres, og ved hvilken hun, ligesaa godt som han, maa lide. Jeg mærker det godt; Folk tale meget derom og imod denne Forbindelse; — skrive til Dig derom, vilde jeg ikke. Men de sige, at det er Uret af ham at knytte en saa frisk, glad og lykkelig Skabning netop til sig."

„Pasiar! De kunne ikke unde ham hende, og jeg fortænker dem ikke deri, jeg gjør det jo neppe selv! Det er det Hele," svarede den gamle Herre findigt. „De ville altid see hende som en straalende, i Solglands og Herlighed svælgende Sommerfugl og ikke tillade hende at udfylde sin Plads som Jordbeboer. Hvad Gerhard og hans Fortid angaaer, da veed jeg ligesaa Meget, ja Mere end de. Ved den

klæber intet Ondt, men kun Ulykke. Og skulde denne endnu række ind i Nutiden, saa vil vor Else nok vide at give den Løbepas."

„Men Blindheim er rent ude af sig selv derover!" sagde Tanten. „Han lever i fuldkomment Uvenskab med Gerhard. Han taler om Synd og Ulykke, og var lige ved at reise ud for at tale med Dig derom. — Han er helt forunderlig, Broder," tilføiede den Gamle nervøst skjælvende, „og jeg er kommen til at tænke paa, om han ikke tilsidst skulde være —"

„Dumheder!" afbrød Broderen hende fortrædeligt. „Altsaa den Nar har villet tale med mig?" Saa kommer jeg nok ogsaa til engang at snakke alvorligt med ham. Troer han, at fordi han, som I siger, har spillet Fader til min Datter, jeg derfor vil tage ham til Onkel? Saadan en Kieginbiewelt! — Aa, men hvorfor tager jeg saadan paa Vei?" vedblev han; „Else vil nok vise ham, hvem hun er og hvem han er. Jeg er ganske overflødig der. — Men see, der har vi Gerhard. — Hillemæn, Herren er jo ordentlig oplivet og har muntre Øine. Jeg vilde da ogsaa have raadet ham dertil! Tag dem engang i Øiesyn, Gamle — hende og ham! Faaer man Tillid til dem og deres Fremtid eller ikke?"

Der havde han rigtignok Ret: det var et yndigt, hjertekvægende Syn! Hun, som hun kjærtegnede og omjublede ham — hun var ingen ræd og sky, men en munter, lykkalig Brud! — og han, idet han holdt hende i sine Arme og saae paa hende med Øine, i hvilke en lykkelig Mands hele, fulde, varme og tillidsfulde Hjerte laa! Hvad vare vel nu for ham Fortidens Skygger og Nutidens Usselhed i et saadant Lys, med en saadan Rigdom!

Man havde siddet længe ved Bordet og været meget livlige, selv Tanten havde glemt sine Sorger. Da stod Else endelig op og sagde: „Og nu er det paa Tide, jeg gaaer hen til Blindheims. De ville ellers blive skinsyge og skjænde paa mig."

„Da vil jeg gaae med Dig, for at det ikke skal blive altfor slemt," sagde Faderen, tilsyneladende spøgende. „Jeg har desuden ogsaa en Høne at plukke med ham."

„Det kan der altid blive Tid til en anden Gang, Fader," svarede hun, ligeledes, som det syntes, ganske muntert. „Idag vil jeg gaae ene derhen; vi have saa meget at snakke om. Det vilde kjede Dig altfor meget, kjære Fader. — Men, Gerhard, Du følger dog med?" vedblev hun, idet hun sendte ham et Smil; „det bliver vor første Spadseretur; de fremfor Alle skulle see, hvor stolt jeg er af Dig og hvor lykkelig!"

Han var atter bleven alvorlig og der var en let Fold paa hans Pande. Indvendinger gjorde han dog ikke, men tog Sablen og Huen, nikkede venligt til de Andre og forlod Værelset og Huset med hende. Og derude, da hun hang ved hans Arm og vandrede afsted saa skjøn, saa smilende og straalende, saa gratieist og dog muntert passiarende, — da var ogsaa den lette Misstemning svunden, hans Bryst hævede sig og hans Øie skuede stolt omkring. Først da de kom i Nærheden af Blindheims Hjem — ikke just hurtigt, thi de gik langsomt — blev han ordknap, og pludselig blev han staaende og sagde: „Her maae vi skilles, Else. Jeg har Forretninger at passe."

Hun saae alvorligt paa ham; et saadant Blik havde han endnu ikke bemærket hos hende. „Du er ikke oprigtig imod mig," svarede hun, „og det bør ikke være. Hvad er der i Veien med Blindheims og med Dig? I have skjult det for mig, men jeg har af Hedevigs Brev mærket, at Alt ikke er, som det skulde være. Og netop derfor vil jeg allerede nu til dem, ene, eller kun med Dig. En Misforstaaelse tør ikke adskille os, ikke engang for een Dag!" Og, idet hun bøiede om det næste Hjørne ind i en anden Gade og trak ham med, vedblev hun: „Vi ville gaae et Stykke sammen endnu, Gerhard, thi Du skal fortælle og forklare mig alt dette. For slipper jeg Dig ikke."

„Aa, der er just ikke meget at fortælle og forklare!" svarede han i en Tone, der skulde være spøgende; men Else spurde dog, at hans Hjerte bævede, hvad enten det nu var af Vrede eller af Smerte. „Han kan ikke taale, at Du er min — han er skinsyg — jeg veed ikke at benævne det anderledes!"

„Det bør Du ikke tage ham ilde op," sagde hun med et let Smil. „Seer Du, indtil dengang var jeg, om overhovedet Nogens, undtagen mine Egnes, hans og Hedevigs, og de vare gode imod mig og havde mig kjærere end nogen Anden, og saaledes elskede jeg ogsaa dem. Og nu skal det være forbi, Gerhard, jeg er Din lille Else og ingen Andens, og hvad jeg har og er og føler, det er Altsammen Dit. Du fylder mit Hjerte, og jeg har intet andet til de Andre. Det vide de godt, de kjende mig, — saa kjære vi end endnu kunne være hverandre, det er dog anderledes end hidtil. Det gjør dem ondt, og det falder dem vanskeligt at vænne sig dertil. Kan Du endnu fortænke dem i, at de ikke kunne unde Dig mig! Gjør det Dig ikke stolt, at de have Din Else saa kjær? — Og — hvad vil Du i Grunden? Kjendte de Dig, som jeg gjør det, vilde det være omvendt: de vilde ikke unde mig Dig. Du seer, det er kun en Misforstaaelse," endte hun, atter i Perlehumør. „Det vil jeg forklare dem, jeg. Thi nu troer jeg selv, det er bedre, jeg gaaer ene derhen. Men om en Time er Du der — ellers bliver jeg vred, jeg kan blive det! — og Du skal aldrig mere faae Lov at kalde mig Din lille Else, hvis de saa endnu skulde holde mig for god til Dig."

Da Else kom til Blindheims Bolig fik hun af Pigen at vide, at Hedevig var gaaet hen til sin Moder, men havde givet den Besked, at hvis Frøkenen skulde komme, skulde de bede hende træde indenfor, og strax sende Bud efter Fruen. „Det kunne I gjøre," mente Else, „jeg gaaer imidlertid til Herren; han er dog vel hjemme!"

„Ja han er, Frøken!" svarede Pigen sagte og forlegen, „men han er saa barsk og heftig, ogsaa syg, troer jeg; han har slet ikke været til Tjenesten idag."

„Naa ja, saa kommer jeg jo netop tilpas," sagde Else venligt. „Vi have jo allerede ofte pleiet og opmuntret ham. Send saa kun Bud efter Eders Frue."

Derpaa traadte hun ind i Værelset, lagde Hat og Shawl og gik igjennem den nærmeste Dør ind i Salonen, gjennem denne hen til en Dør. Der stod hun og lyttede og bankede paa, lukkede op og tittede ind —: „Tør man?"

Persiennerne vare nedrullede, der var derfor et saa dæmpet Lys i det stille Værelse, at selv Elses klare Øine først maatte søge, inden hun opdagede

Blindheim, der sad i det mørkeste Sofahjørne med Hovedet støttet paa begge Hænder. Først hendes andet: „Tør jeg?" bragte ham til at see op. Men i næste Øieblik stod han ogsaa opreist, Ansigtet — hun saae det nok! — overflammet med en stærk Rødme.

„Else!" raabte han, men brød hurtigt af og vedblev, pludselig kold og fremmed: „Min Frøken! Hvor overraskende! Men Hedevig er desværre ikke hjemme."

„Min Hr. Ritmester v. Blindheim," sagde Else med en prægtig Bøining; „jeg har havt den Ære at erfare det, og har ladet Hedevig vide, at Else er her — hos Dem, Knurpotte!"

„Den Forlovede, mener De!" svarede han barsk. „Og De kommer ene?"

„Ene? O, I taabelige Mennesker! Som om et Hjerte ikke altid og overalt førte ham med sig, som det elsker, hvad enten saa den ydre Skikkelse er med eller ikke. See mig engang stift i Øinene, om De vover det, Blindheim! Men jeg mærker det nok, De har gjort det saa mørkt omkring Dem, fordi De ikke engang gider see Dem selv! — Kom med mig ud i Lyset; her er det mig for skyggefuldt!"

„Og i en saadan Skygge lader De dog Deres lyse, folklare Liv, Deres livsglade Hjerte føre hen, Ulykkalige!" raabte han bittert og knugede Hænderne sammen.

„Og De, den troløse Ven og hovmodige Mand, begynder med at kaste den første Skygge ind i dette lyse, folklare Liv og vil egenraadig og selvkjærlig dømme om en fremmed Lykke?" gjensvarede hun ham; og om end Ordene næsten vare spøgende, saa lode de dog ikke saaledes, og hendes Skikkelse stod stolt opreist foran i det klare Rum; thi hun var straks efter sin forrige Ytring traadt tilbage i Salonen, og ogsaa paa hendes unge Pande tronede Stolthed, og hendes Øine lynede ham imøde.

Nu kom han hen til hende og stod foran hende. Han var bleven bleg. Og han greb hendes Haand, og hans Stemme bævede, da han sagde: „Seer De, Else, — om De end skjænder paa mig, fordømmer mig og flyer mig, — jeg maa dog sige det: jeg har havt Dem saa umenneskeligt kjær, og Deres Lykke var min Lykke og min Helligdom! Og nu skal det ikke mere være saaledes; en Anden skal have Dem kjærere end jeg, og alligevel maa jeg tvivle om denne Anden, om Deres Lykke! Hvorledes skal, hvorledes kan jeg bære dette, Else?"

„Det skal De, det kan De og vil De! Og Tvivlen maa svinde — see paa mig! Frygter De endnu for mig og min Lykke? Og for det, De sagde mig, derfor fordømmer og flyer jeg Dem ikke, men takker Dem for Deres Godhed og Kjærlighed og giver ikke Slip paa Dem. Men den lille Else," vedblev den yndige Skabning, og om det, der i dette Øieblik rørte sig i hende, vidnede maaskee kun Taarerne, der trods Smilet glindsede mellem hendes Øienhaar, — „den lille Else er ikke tilfreds med en Kjærlighed og et Hjerte, som hun maa dele med en Anden — selv om denne Anden er Hedevig! Hun maa have en heel, udelt Kjærlighed, et helt, udelt Hjerte, som hun fandt det hos Gerhard. Skjænd De kun paa mig for min Egenkjærlighed! Jeg kan ikke gjøre Noget derimod!" — — —

Da Gerhard en Time senere traadte ind i Værelset, fandt han de Tre — thi Hedevig var for længe siden ilet hjem — i hjertelig Enighed med hverandre. Ægteparrets Øine vendte sig, om end endnu bevægede, saa dog venligt til ham, og Else sloi ham imøde og raabte, idet hun omfavnede ham, med sin gamle, jublende Stemme: „Jeg har jo sagt Dig det, det var en Misforstaaelse! De tænkte, jeg havde ladet mig lokke ind i Din Skygge — saadan var det jo, I kaldte det! — Og nu har jeg forklaret dem, at det denne Gang egentlig var Else, der begyndte, og beseirede Din Knipsthed og lokkede Dig ind i sit Lys!"

Blindheim traadte hen til den gamle Ven, greb og trykkede hans Haand. „Saa tag da Din Lykke og hold den fast!" sagde han bevæget og dog muntert. „Du fatter endnu langtfra, hvor stor den er, og vil have nok for hele Dit Liv med at lære den at kjende. Men helt og holdent give vi dog ikke Slip paa hende. Vi ville vaage over hende og bevogte hende! Vogt Dig!"

Alle Skyggerne vare borte, og de vendte heller ikke mere tilbage, hverken til Hjerterne eller til det ydre Liv. Fortiden har aldrig vunden Magt; Nutiden med Else og hendes Lykke var den for mægtig. Hvor er den „lille Else" en skjøn, huldsalig Kvinde, fuld af endnu dybere og mere bevidst Lykke, end engang den yndige Pige! Og hvilken stolt, lykkelig Mand er ikke Gerhard! De To ere hinanden værd, og Menneskene see ingen Feil hos dem.

Huset i Skoven.

(En Fortælling fra Nordamerika.)

I.

Jeg troer, at der i ethvert menneskeligt Bryst er nedlagt en Spire til overtroiske Følelser, og skjønt jeg selv ingenlunde er overtroisk, kan jeg dog ikke ad naturlig Vei forklare mig den Begivenhed, som jeg nu vil meddele mine Læsere og som jeg selv har oplevet. Hvis en Mand, til hvis Sandhedskjærlighed jeg havde den mest ubetingede Tiltro, havde fortalt mig den, vilde jeg sige, at hans Fantasi havde spillet ham et Puds og at han havde befundet sig i en ophidset, nervøs Tilstand — men nu har jeg selv seet og hørt Alt, og ligeledes et Par af mine Venner; Intet havde sat vor Fantasi i Bevægelse, vi havde aldrig hørt et Ord om det sørgelige Optrin, der synes at have fundet Sted i Huset saa mange Aar i Forveien, og Indtrykket af det, der hændtes os, staaer endnu klart og tydeligt for mig.

Dog først et Par Ord til en forklarende Indledning.

Da i Aaret 1669 Hudsonsbay-Kompagniet blev dannet for Pelshandelens Skyld i det vestlige Nordamerika, behøvedes der en Mængde Folk til Skrivere, Forvaltere og Stationsforstandere. Det skulde være unge, kraftige Mænd af ordentlig Familie og med en Smule Dannelse. Saadanne Personer fandtes jo let, men hvad der gjorde Sagen vanskeligere var, at disse unge Mænd maatte finde sig i, at blive sendte bort til vilde, øde, afsides liggende Egne i et Land, der havde en uhyre Udstrækning, var fuldt

af store Skove og Moradser og kun beboet af vilde Indianere.

Her maatte de leve i flere Aar, uden nogensomhelst civiliseret Omgang, i smaa Samfund, stundom ganske alene og stilt fra den nærmeste Bolig ved uhyre Afstande; ingen Veie fandtes, tilmed Stier, som kjendtes af de gamle Jægere og vilde Indianere. Disse kom et Par Gange om Aaret til den ensomt liggende Station for at sælge eller omtuske sit Jagtudbytte med Krudt, Kugler, Geværer, uldne Tepper, Brændevin 2c. og vare derfor velkomne Gjæster.

Saaledes udelukkede fra al bedre Omgang og ikke i Stand til at beskjæftige deres Aand (Breve tog dengang 6 à 8 Maaneder om at naae dem, hvis de forresten ankom) henfaldt de efterhaanden selv i en halvvild Tilstand. De indgik Forbindelser med de nætteste Indianerpiger og fra disse nedstamme endnu mange af de anseteste Slægter i Kanada.

Dog havde mange af disse Forbindelser ogsaa mange ulykkelige Følger. De unge indianske Mænd vare skinsyge, fordi deres Pigebørn saa aabenbart foretrak de hvide Mænd, hvilket ofte ledede til Stridigheder, ja til Mord, som ofte var Resultatet, naar den hvide Mand blev led af sin Squaw og sendte hende hjem til hendes Stamme og tog sig en anden Hustru. Dette ansaae vedkommende Stamme som en blodig Fornærmelse, der ofte kostede den hvide Mand Livet — dengang herskede i disse Egne hverken Lov eller Ret, Religion eller Moralitet, og de hvide Mænd vare ikke et Haar bedre, snarere værre end de røde Indianere.

Naar disse hvide Mænd modtoge Besøg af deres Kammerater, tilbragte de Tiden med Svir og Drik, indtil de faldt om og sov Rusen ud paa Stedet, hvorpaa Kommersen begyndte paany. Mange af disse Huse, som dengang bleve benyttede, ere siden forladte og nu kun Tilflugtssteder for Rotter, Ugler, Flagermuus og lignende Gjæster, men de skyes af Indianere og Kanadiere; thi de troe, at Huset af og til hjemsøges af de henfarne Beboeres Aander.

Dette til Forklaring af det Følgende.

For en halv Snes Aar siden, traf jeg i Øvre-Kanada en god Bekjendt af mig, Markham, som skulde foretage en stor Opmaaling for Regeringens Regning i nogle afsides liggende Egne. Det var Vintertid, thi kun paa den Tid, naar Frosten tillægger Floder og Moradser, Kulden forjager Insekterne og Sneen gjør det muligt ved Hjælp af Slæder at komme frem, lader saadanne Expeditioner sig foretage. Han foreslog mig at deltage, han vilde dele sit Telt og sin Slæde med mig, og jeg gik ind paa Tilbudet.

Expeditionen, der bestod af mange Slæder og Folk, drog afsted, og uden videre Eventyr naaede vi vort fjerne og afsides liggende Bestemmelsessted, hvor Markham foretog sine Opmaalinger, medens jeg streifede om med min Bøsse.

Vi havde tilbragt et Par Uger der, da Markham en Lørdag Aften foreslog mig, at vi to næste Dag, thi Søndagen var altid Hviledag for Folkene, skulde kjøre hen og see et mægtigt Vandfald. Vi skulde tage afsted efter Frokost og være tilbage før Folkene gik til Kois.

Jeg gik med Glæde ind paa Forslaget.

Morgenen var smuk, stærk Frost, men ikke en Vind rørte sig.

Vi gjorde altsaa vore Forberedelser, medtog Provisioner og endogsaa et Par Flasker Kognak og noget Spiritus. Folkene faae i Reglen ikke Brændevin, da man har fundet, at de befinde sig langt bedre ved The og Kaffe, og derfor gives The til hvert Maaltid.

(Fortsættes.)

Stavelsegaader.

1.

Hver Dag vor Haand det Første fast omslutter,
Det Andet maae vi tidt blandt muntre Glutter;
Men, ak! det Hele neppe Nogen synder,
Og er en Feil — hvorved dog Ingen synder.

2.

Det Første er 2 og det Andet er 10,
Det Hele fremkalder man bedst ved at fri.

3.

Den sidste Stavelse et Tal betyder,
Som gjerne bruges, naar paa Sild man byder;
Den første kan vel En i Munden føre,
Men til at være det, dog Flere høre.
Det Hele findes i Naturens Rige,
Naar Frost og Vinter maae for Vaaren vige.

Opløsning af Bogstavgaaden i Nr. 11:

Lax — Ax — x.

Opløst af Froken Spidslærke, Peter B., Vintergjækken, Hr. Algebra og En der be'er om en Torn i Veile.

Talgaaden i Nr. 9 er endvidere opløst af Søren Pipperup i Aalborg.

☞ Nye tilrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (18 Ark).

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 24. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottendedel Ark, som ofte ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fjortendedel Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

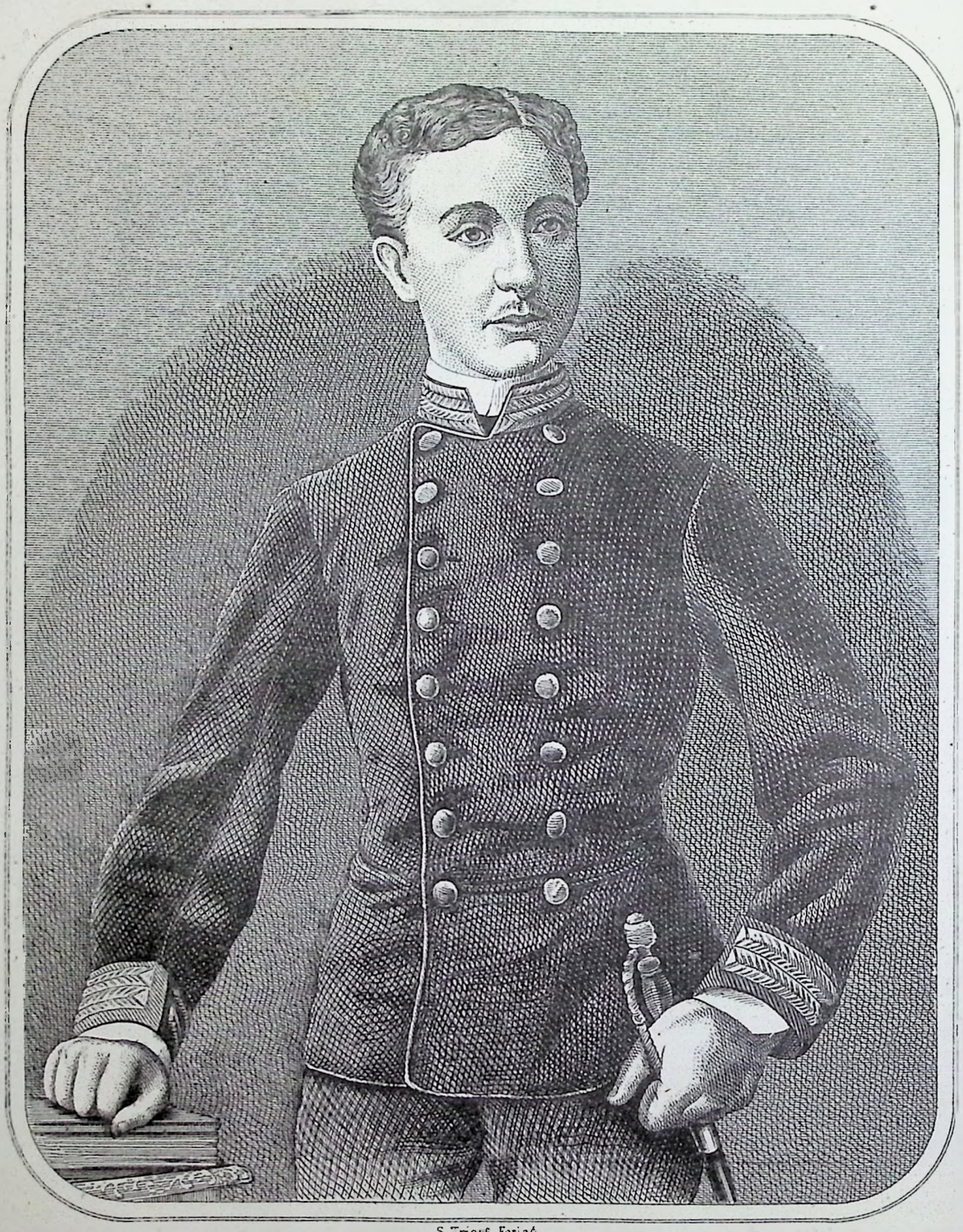

S. Trier^s Forlag.

Kong Alfonso XII. af Spanien.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 28de Marts. Nr. 13.

Indhold: Kong Alfonso XII. af Spanien (med Lithografi). — Kun eet Aar (Fortsættelse). — Huset i Skoven (Fortsættelse). — Talgaade.

Kong Alfonso XII. af Spanien.

Skjøndt der neppe er forløbet tre Maaneder, siden Exdronning Isabellas Søn, Prindsen af Asturien, proklameredes som Konge af Spanien under Navn af Alfonso XII., have forstjellige Korrespondenter dog nu allerede travlt med at bringe Efterretninger om, at den unge Konge, træt af de Anstrengelser, han har været udsat for, og gjort modløs ved sin Armees vedvarende Uheld, tænker paa at trække sig tilbage. Turde disse Meddelelser end være lidt forhastede, saa Meget er dog vist, at den nye spanske Konges Regeringstid af de Fleste menes ikke at blive af nogen synderlig langvarig Beskaffenhed. Stakkels unge Fyrste! Jubelraabene, der lød ham i Mode, da han betraadte sit Fædrelands Jordbund, ere hurtig døede hen, og ingen friske Krandse ere blevne bundne til ham, siden han paa Indtogsdagen hilsedes velkommen med en Regn af Buketter, medens den ene Fuglesværm sendtes tilveirs efter den anden til Ære for Suverænen, som de skyldte deres Frihed. Folkegunst er troløs. Den bourbonske Restauration blev navnlig modtagen med Glæde, fordi man ventede, at der nu endelig igjen skulde blive Fred i Landet, men disse Forhaabninger ere blevne slemt skuffede.

For faa Aar tilbage besteg Kong Amadeo den spanske Trone med de bedste Forsætter; trods hans gode Villie lykkedes det ham imidlertid ikke at iværksætte dem; vil det gaae „nuestro ninno", „vor Dreng", som de begeistrede Asturiere, der vare strømmede til Madrid for at hilse paa deres nuværende ungdommelige Herster, bedre, om hans Hensigter end ere nok saa gode, hans Udtalelser nok saa smukke og liberale, paa denne vulkanske Grund, blandt dette urolige, lidenskabelige og i saa mange Henseender demoraliserede Folk?

Siden Dronning Isabella for sex Aar siden forjoges fra sit Land, har Spanien gjennemgaaet alle mulige Regeringsformer: provisorisk Regering, Regentskab, konstitutionelt Monarki, demokratisk Republik, føderal-kommunistisk Republik, Diktatur, maadeholden Republik og atter et Slags provisorisk Regering ere umiddelbart fulgte paa hverandre. I 1868 raabtes der med enstemmig Begeistring: „Ned med Bourbonerne!" ved Nytaarstid 1875 var Kredsløbet fuldendt, og den taalelige Befolkning, der havde prøvet Alt i disse paa Ulykker saa rige sex Aar, var nu kommen til det Resultat, at det Rigtigste vilde være at gjenoprette den Trone, som den under saa stor Jubel havde omstyrtet. Og Regeringsomvæltningen gik for sig, uden at der blev udgydt en eneste Draabe Blod. Det var General Arsenio Martinez de Campos, der foranledigede Dekorationsforandringen, og det er Valencia, som kan ansees for at være det nye Monarkis Vugge. Marskal Serrano og hans Premierminister Sagasta havde nemlig gjort de Campos til deres Dødsfjende, ved i Begyndelsen af forrige Aar, da General Pavia havde foretaget sit Statskup, at lade ham arrestere og bringe til de balearisk Øer i Følge en ham paa Grund af et mod den daværende Regering udstedt fornærmende Manifest overgaaet Forvisningsdom. Martinez Campos vendte imidlertid hemmelig tilbage til Madrid, hvorfra han i al Stilhed begav sig til Valencia for der at have en Sammenkomst med General Jovellar, Chefen for Centrumsarmeen. Efterat de to Mænd vare blevne enige om, hvorledes det paatænkte Pronunciamento skulde foretages, rykkede Martinez Campos den 29de Decbr. i Spidsen for to Bataillioner ind i den lille Stad Murviedro, det gamle Sagunt, og her udraabte han Alfonso XII. til Konge. Neppe var dette skeet, forend hele Centrumshæren sluttede sig til ham, saa at han ikke længe derefter kunde rykke ind i Provindsens Hovedstad Valencia i Spidsen for en betydeligere Troppestyrke. Ad telegrafisk Vei blev Regeringen i Madrid, der synes at have været fuldstændig uvidende om, hvad der sattes i Værk, underrettet om Opstanden, hvilken Ministrene dog lod til ikke at tillægge stor Betydning. I en overlegen Tone meddeltes det Hovedstadens Indbyggere, at der var afsendt Tropper for at undertrykke Bevægelsen; men da der senere indløb Efterretning om, at Jovellar og Centrumshæren havde erklæret sig for Alfonso, kunde Situationens Alvor ikke længer skjules, og den 30te December udstedte Regeringen en temmelig soulstig Proklamation, hvori den rigtignok forsikrede, at den vilde gjøre sin Pligt til det Yderste, men i

Virkeligheden takkede af med en Affeld til Nationen. At gjøre Modstand, vilde heller ikke have været til nogen Nytte. Da nemlig den daværende Krigsminister, General Bedoya, samme Dag som Regeringens Proklamation udstedtes, aflagde et Besøg i Kasernerne for at forvisse sig om Troppernes Stemning, fik han allevegne til Svar, at Officererne ikke vilde kæmpe imod Kong Alfonso. I Løbet af Dagen erfarede man, at ogsaa Nordarmeen havde sluttet sig til den nyvalgte Fyrste. Vel blev der gjort adskillige Forsøg paa at faae Arbeiderne til at gribe til Vaaben for Republiken; men da det kom til Stykket, kuldkastedes alle disse Planer. Den 30te December om Eftermiddagen var Omvæltningen egentlig allerede fuldført, men det officielle Pronunciamento foretoges først den 31te om Morgenen Klokken 6. I Spidsen for Bevægelsen i Madrid stod Generalkaptain Fernando Primo de Rivera, som med et talrigt Følge af Generaler strax begav sig til Krigsministeriet, hvor den nye Regering indsattes. De Dele af Staden, der vare mistænkte for at vise Symptomer til Modstand, besattes saa hurtig som mulig af Tropperne, men overalt blev Roligheden opretholdt. Om Natten ringedes der med Klokkerne, og i mange Gader vare Husene illuminerede. Den 31te om Morgenen saaes tætte Menneskemasser at bølge igjennem Gaderne, Husene og Balkonerne vare smykkede med Flag, og i det klare Sollys frembød Spaniens Hovedstad et glimrende Skue. I det første Øieblik tænkte vel Marskal Serrano, der for kort Tid siden havde overtaget Kommandoen over de Hære, som kæmpede imod Karlisterne, paa at drage til Madrid for at opretholde sin Regering med Vaabenmagt, ja søgte endog at vinde General de Rivera for sig ved at tilbyde ham de høieste Poster; men da hans Generaler negtede at følge ham, fratraadte han sin Plads og begav sig til Biarritz. Senere har den spanske Republiks styrtede Diktator baade sendt det nye Ministerium en Lykønskningsskrivelse og bevidnet den unge Fyrste sin Loyalitet.

Kong Alfons XII. er født den 28de November 1857 og har altsaa først fyldt sit syttende Aar. Da han var 11 Aar, mistede hans Moder Tronen, og siden den Tid har hun, der, som bekjendt, lever skilt fra sin Mand, Kong Frants, havt blivende Ophold i Frankrige, fornemlig i Paris. Den 25de Juni 1870 gav hun Afkald paa Spaniens Trone til Fordeel for sin Søn, hvorefter han sendtes til Østerrige, hvor han frekventerede det thereſianske Ridderakademi fra den 20de Januar 1872 til den 21de Juli 1874. Af Prindsens Slægtninge gjordes der dengang store Anstrengelser for at faae ham anbragt i en jesuitisk Læreanstalt; men det lykkedes Schmerling, under hvis Ledelse det nævnte Akademi staaer, at drage Dronning Isabella over paa sit Parti, saa at hun gav sit Samtykke til Sønnens Anbringelse i Wiener-Akademiet, der er bekjendt for sine liberale Anskuelser. Ved Siden af Schmerling, der har havt stadig Omgang med Alfonso, nævnes Canovas del Castillo, Premierministeren, som den Mand, der stærkest har paavirket den unge Fyrstes Tankemaade. I Wien levede Prindsen af Asturien et meget stille Liv og gjorde sig kun bemærket af sine Lærere, der vare i høi Grad tilfredse med hans Fremskridt i Naturvidenskaberne, Mathematik og Historie. Den unge Konge siges at skulle have været meget afholdt af sine Skolekammerater, hvem han uden Tvang omgikkedes i sin Fritid. Fra Wien begav Prindsen sig til Woolwich, ved hvis militære Akademi han tog Officersexamen, og den Omgang, som her blev ham til Deel, antager man maa have modvirket den klerikale Indflydelse, der fra andre Sider muligviis kunde have søgt at gjøre sig gjældende. Til Støtte for denne Antagelse, kan man maaskee henholde sig til en Erklæring, som den unge Konge selv har afgivet, den nemlig, at han vilde tage Belgien og England til Mønster; thi i begge disse Lande er Religionsfriheden en af de vigtigste Grundsætninger i Statslivet.

Budskabet om, at det spanske Folk havde udraabt ham til Konge, modtog Prindsen i Paris, hvor han tilbragte Julen hos sin Moder. Øieblikkelig blev det Palais, hvori han boede, formelig overswømmet af Spaniere, af Prindser, Prindsesser og Stormænd, der Alle kom for at bringe ham deres Lykønskning, samt af Korrespondenter og Referenter, der ønskede at vide, efter hvilke Maximer han agtede at regere. Uden Forberedelse maatte den unge Suveræn gjøre Rede for den Politik, han vilde følge, og han skal have skilt sig særdeles godt derfra. Hans vindende, fordringsløse Optræden, og den Takt, han lagde for Dagen, gjorde ham snart til en af de populæreste Personer i Paris, hvor man desuden alt i Forveien var henrykt over, at Serranos Regering, der ganske havde sluttet sig til Bismarck, var bleven styrtet.

Afreisen fra Paris fandt først Sted den 6te Januar, da man maatte oppebie Efterretningen om, at den spanske Eskadre, som den nye Regering havde sendt til Marseille for at afhente den unge Fyrste, var indtruffen dertil. Den næste Dag ankom han til Marseille og modtoges her af de franske Autoriteter, hvorefter han den 8de om Morgenen gik ombord for at føres tilbage til sit Fædreland. Den 9de Januar landede han i Barcelona, et af de værste Brændpunkter for Demagogernes Udskeielser, men hvor nu baade Almuen og de høiere Klasser kappedes om at bringe Isabellas Søn deres Hyldest, medens han drog igjennem Byen for at begive sig til Domkirken, i hvilken der i Anledning af hans Tronbestigelse blev afsunget et Tedeum. I Valencia fandt han den samme begeistrede Modtagelse, og den 14de Januar holdt han under Indbyggernes Jubelraab sit Indtog i Madrid, der straalede i festlig Glands, og hvor der fra alle Vinduer tilkastedes den unge Herster en sand Blomsterregn. Senere har han aflagt et Besøg ved Nordarmeen samt i Pampelona, Navarras Hovedstad, hvorfra han den 13de Februar over Burgos og Valladolid er vendt tilbage til Madrid, denne Gang ikke under Triumfbuer og Æreporte, men kun mødende en taus, misfornøiet Mængde, der sienſynlig bebreidede ham, at han atter viste sig i Spaniens Hovedstad med et saa talrigt Følge af galonerede og dekorerede Generaler, hvis straalende Udseende dannede en saa skrende Kontrast til den fuldstændige Mangel paa militært Talent, som de havde lagt for Dagen paa Valpladsen i Kampen mod Karlisterne.

I Følge de seneste Efterretninger skal den Overenskomst („convenio“) mellem Alfonsister og Karlister, hvorom der oftere har været Tale, nu være affattet, men rigtignok ikke godkjendt af Don Karlos.

Det nævnte Aktstykke fremtræder som Resultatet af Underhandlinger mellem Repræsentanter for Regeringen i Madrid og General Cabrera, en af Don Karlos's tidligere betroede Førere, men som nu har fundet det klogest at slutte sig til Kong Alfonso, af hvem han har faaet det Løfte, at alle karlistiske Officerer, der ville følge Generalens Exempel, skulle blive amnesterede og indsatte i samme Værdigheder i den spanske Hær, som de have havt i den karlistiske.

Hvorvidt den unge Fyrstes Moder, Exdronning Isabella, vil vende tilbage til Madrid, maa anses for tvivlsomt, da der endnu hersker en stærk Misstemning imod hende baade i Aristokratiet og hos Folket. Derimod har Kong Alfonso for Tiden den Glæde at have sin Søster, Grevinde Girgenti, der skildres som en meget begavet og indtagende Dame, hos sig, og Madrids Indvaanere ville da maaskee, til Gjengjæld for de Tusinder af Mennesker, som ofre deres Liv for Monarkiets Sag, kunne imødesee Fornøielsen af at være omgivne af et pragtfuldt Hof, der, — som de troe, — kan skjænke dem Guld og grønne Skove, — hvis da ikke deres ungdommelige Regent inden den Tid faaer i Sinde at vende dem Ryggen og drage over Pyrenæerne tilbage til den Ro og Fred, hvorfra et vankelmodigt og holdningsløst Folk har revet ham i hans tidligste Ynglingsaar.

Kun eet Aar.

(Fortsættelse.)

Imod Slutningen af Marts kom et Brev fra Mr. Brooke, hvori han bad Kittie om at bestemme Bryllupsdagen i April, da Regimentet havde faaet Ordre at gaae til Kanada. Han haabede, at kunne faae en kort Permission paa Grund af Giftermaalet.

Da en Tante til Brooke gav ham en lille Kapital til Støtte for Fremtiden, gav Mrs. Kyriel sit Samtykke.

De mange Forberedelser fremkaldte vel Uro i Huset, men Phillis fandt ingen Adspredelse deri, hvorimod hun følte, at hun nu, naar Kittie var borte, maatte tage sig af Huset og Moderen, hvis Omsorg hidtil hovedsagelig havde hvilet paa Kitties Skuldre.

Bryllupet blev holdt den 16de April i al Stilhed, og Gilfred havde i den Anledning faaet nogle Dages Permission til Hjemmet.

Da han saae sin ældste Søster, forekom det ham, at der var foregaaet en sørgelig Forandring med hende — thi faa Mennesker kunne bære en dyb Hjertesorg og ligge vaagen halve eller hele Nætter og græde, uden at bære Spor deraf. Phillis havde kæmpet tappert for at skjule sin hemmelige Sorg, og skjules skulde den, selv om det skulde koste hende Livet; thi hun huskede godt, hvorledes hendes Stolthed havde lidt ved at blive beklaget af Alle, da Hasson Grainger for sex—syv Aar siden slog Haanden af hende. Gilfred omtalte sin Søsters forandrede Udseende baade for Moder og Søster, men begge mente det kom af den Uro, som Kitties Giftermaal havde foraarsaget i hele Huset og af Sorgen over, at skulle skilles fra sin eneste Søster.

Med denne Forklaring maatte Gilfred lade sig nøie.

Da han var alene med hende nogle faa Øieblikke, den Dag, han skulde reise, sagde Phillis:

„Har Du hørt fra Mr. Thyrle, Gilfred? Han skal jo være i London — ikke sandt?"

Hun havde i over en heel Time holdt Prøve paa disse faa Ord, og det lykkedes hende ogsaa at fremføre dem i en fuldkommen ligegyldig Tone og uden at forandre en Mine i Ansigtet.

„Nei, jeg har Intet hørt fra ham. Han er rimeligvis i Huset i Grosvenor Square?"

„Det antager jeg."

„Jeg vil hilse paa ham, naar jeg tager igjennem London, hvis jeg faaer Tid dertil."

„Tag en lille Pakke med fra mig — hvis det ikke generer Dig?"

„Aa nei — hvad er det?"

„En ostindisk Æske han en Dag bragte herover og maa have glemt."

„Jeg skal gjerne tage den med, men er det Uleiligheden værd? Han kan jo faae den, naar han kommer tilbage."

Men Phillis fik sin Villie. Diamantsmykket blev, vel indsvøbt, lagt i Æsken, og denne i Gilfreds Kuffert.

Faa Dage senere læste Phillis i et Brev fra Broderen:

„Jeg fik da Tid til at gaae til Grosvenor Square og traf Thyrle hjemme. Jeg gav ham Pakken og han sagde, det var godt. Hans Bolig er smuk, men han siger, han er kjed af England og vil reise til Siberien, Nordpolen eller saadant et behageligt Sted. Besynderligt, at han ikke kan blive rolig, hvor han har Huus og Hjem ɔc. ɔc."

Brevet faldt ud af hendes Hænder.

„Ak, min Gud! Er der da Ingen, der har Medlidenhed med mig? Skal jeg da altid give min Kjærlighed til Mænd, som ikke bryde sig om den og forlade mig, medens jeg Intet føler for dem, som nære sand Hengivenhed for mig! — Jeg troede saa fuldt og fast paa Thyrle. Jeg var saa overbeviist om, at han elskede mig. Hvor det dog er en slet Verden, vi leve i!"

Hun gjorde endnu en Kraftanstrængelse.

Det første Brev kunde maaskee være gaaet tabt. Hun skrev derfor et andet — denne Gang kort og koldt. Hun takkede for Laanet af Diamanterne og tilføiede, at hun, eftersom han ikke lod høre fra sig, betragtede deres Forbindelse som hævet.

Dette Brev virkede ligesaa lidt som det første. Thyrle hverken skrev eller kom.

Kitties glade Ansigt og Stemme blev meget savnet i Hjemmet, hvor en rolig, stille Tid nu fulgte paa Vinterens Forlystelser, og Phillis Kyriel maatte gjennemgaae en drøi Lære — i Ydmyghed og Taalmodighed. Det stolte Hjerte, der strax havde udbrudt: „jeg kan ikke udholde det — jeg maa kjende Sandheden," havde dog maattet finde sig med Resignation i at forblive uvidende om sit nærmeste Hjerteanliggende, og Grevskabets stolte Skjønhed, der før var saa letsindig og glimrende, levede nu kun for at opfylde de daglige Pligter, Huset paalagde hende.

Femtende Kapitel.

I Almindelighed bære Mænd ikke moralske eller legemlige Lidelser saa let som Kvinder, og Karak-

terer som Thyrles nu allermindst. Den tidligere store Sorg havde gjort Thyrle til et bedre og ædlere Menneske, men nu — medens Phillis græd, fortvivlede og underkastede sig — blev han tvilesløs, styrtede sig ind i et Liv, som kunde bringe ham Glemsel og den Søvn, der nu som oftest manglede ham. Thyrle troede nemlig, at han var bleven holdt for Nar og at man havde gjort sig lystig over ham — og jo mere han tænkte paa de mørke, fortryllende Øine, jo mere forbitret blev han paa hende, der havde ladet ham spille denne Rolle.

For at forstaae dette, vende vi tilbage til Morgenen efter Ballet.

En Times Tid efter at Gilfred havde forladt Thyrle, modtog denne et Telegram fra sin Forretningsfører i London, hvori denne forlangte hans øieblikkelige Nærværelse.

Hvor nødig han end vilde, saa maatte han finde sig deri.

Da han meddelte sin Tante sin Beslutning, ønskede hun ogsaa at komme op til London, thi hun havde nylig hørt fra Hasson Grainger, og han havde anbefalet hende at holde Øie med sin Nevøu. Thyrle sagde, hun maatte være færdig Klokken ti, medens han selv skrev et Par Ord til Phillis, beklagede sig over den indtrufne Forhindring, og tilføiede:

„Jeg haaber, at være tilbage imorgen og skal straks indfinde mig, men, min Elskede, fortæl straks Deres Moder vor Forlovelse. Jeg hader al mulig Hemmeligholdelse."

Dette Brev gav Thyrle til en Rideknegt med Ordre til straks at ride over med det, i det Haab, maaskee at faae et Par Ord til Svar forinden han forlod Hallingford Station.

Uheldigvis havde Miss Mason hørt Ordren og standsede Budet.

„John! Deres Herre har sendt mig efter Brevet, han gav Dem. Det behøver ikke at blive besørget idag. Rid i dets Sted til Møllen og spørg om Melet, jeg har bestilt."

Dette vilde tage saa lang Tid, at Thyrle og hun selv imidlertid vare tagne bort.

I Hallingford havde han med Utaalmodighed ventet paa Rideknegten, men Toget gik før han viste sig og Thyrle maatte finde sig i sin Skjæbne.

Hun havde hurtig gjort sig bekjendt med Brevets Indhold og gjemt Dokumentet selv til Mr. Graingers videre Afbenyttelse.

Hun havde nu gjort det første falske Skridt og kunde ikke trække sig tilbage.

Thyrle skrev atter samme Dag et længere Brev, men Miss Mason snusede nu allevegne omkring og vovede sig endogsaa ind i Thyrles eget lille Værelse i Stue Etagen i Boligen i London — et Værelse, hvori han røg, læste og skrev sine Breve.

Hun hørte ham forlade dette Værelse, aabne Brevkassen, lukke den og gaae sin Vei. Hun listede sig øieblikkelig ned til Kassen, hvori alle Breve, som skulde besørges, bleve nedlagte, aabnede den, udtog Brevet til Miss Kyriel og fik en ordentlig Skræk i Blodet, da hun hørte Thyrle i samme Øieblik sætte sin Nøgle i Gangdøren. Med Brevet i Haanden styrtede hun ind i det første det bedste Værelse — just Røgeværelset, hvor han nylig havde siddet og skrevet. Hun hørte ham nærme sig hurtigt. Der stod en Skuffe aaben i hans Skrivebord og før hun kunde gjøre sig selv rede for det, lod hun Brevet glide ned i Skuffen og smækkede denne til. Thyrle var kommen i Tanke om, at han havde ladet en Skuffe staae aaben, hvori han gjemte flere vigtige Papirer og derimellem et Udkast til hans Testamente, og da dette ikke var bestemt for Alles Øine, var han vendt tilbage. Da han fandt Skuffen lukket, vilde han atter gaae, da han fik Øie paa sin Tante.

„Du her, Tante?"

„Jeg kom just i dette Øieblik for at see efter, om Vinduerne vare lukkede. Der kommer saa meget Snavs og Støv ind fra Gaden."

Thyrle gik straks og Miss Mason søgte nu at aabne Skuffen igjen, men dette vilde paa ingen Maade lykkes for hende.

Det var et Uheld, hun ikke havde ventet, og skjøndt hun forsøgte sig mange Gange, vilde det dog aldrig lykkes for hende. Hun følte en Skræk derover, som var rigelig Straf for hendes Forræderi og Utaknemlighed imod sin Nevøu.

Forretningerne opholdt Thyrle en heel Uge i London, og han skrev til hende hver Dag og sendte efter Løfte sit Fotografi. Men han kunde gjøre eller skrive hvad han vilde — Svar fik han aldrig. Først troede han det var Koketteri, fordi han ikke havde indfundet sig, senere frygtede han for, at hun kun havde havt ham til Bedste, ligesom saa mange Andre, og denne tvivlende Frygt vandt mere og mere Fodfæste hos ham. Han var nu færdig i London, men han vilde ikke reise hjem, før han havde hørt fra hende — hans Breve vare afvexlende lidenskabelige og kolde, og tilsidst besluttede han, slet ikke at skrive.

Faa Dage efter at han havde fattet denne Beslutning fik han Besøg af Gilfred, der var uforandret. Ord som „Phil", „Kittie", „Moder" lød behageligt i Thyrles Øren, men da Gilfred overleverede ham den lille Pakke fra Phillis, var han nærved ikke at kunne beherske sig og var glad, da Gilfred gik.

Tilbageleveringen af Diamanterne var for Thyrle et sikkert Bevis paa, at han var bleven holdt for Nar; han mindedes hvorledes hun havde trukket sig tilbage for hans Kjærtegn og faaet ham til at tilstaae sin Kjærlighed, medens hun kun havde været ødsel med Blikke.

„En Taabe har jeg været, at jeg kunde troe, hun valgte mig fremfor Hundreder af andre Mænd! Har jeg ikke hørt Snese Historier om hende? Hvad i Djævelens Navn kunde bringe mig til at troe, at det skulde gaae mig bedre end de Andre?"

See derfor maatte han ikke fortælle Gilfred Noget eller selv indfinde sig paa Herregaarden Baldagens Formiddag. Hun kunde bære hans Diamanter, smile til ham og give ham Haanden, samtidig med at hun føiede ham til paa Listen over hendes øvrige Tilbedere.

I Begyndelsen af Mai forlod han England og drog til Rusland og til Siberiens Indre. Aldrig faldt det ham ind, at der kunde være Forræderi med i Spillet, og det er som oftest disse ærlige Karakterer, der blive narrede i Forhold, som mindre hæderlige Folk straks vilde være paa det Rene med. Dersom Hasson Grainger havde været i Thyrles Sted, vilde han nok have anet Sandheden saa om-

trent, anstillet Efterspgelser og i ethvert Tilfælde selv bragt sine Breve paa Posthuset. Thyrle derimod kunde kun finde een Forklaring, hvor ydmygende den end var for ham, og midt i Sibiriens Isørkener, ved Badestedernes Spilleborde og det vildeste Liv i Paris, svævede endnu altfor ofte for hans Øie det Ansigt, der havde fortryllet ham — ligesaa foranderligt som altid. — „Hvor jeg hader den Kokette!" kunde han sige, men havde dog til Trods for Alt dette sat hendes Fotografi, efter hvad han havde lovet hende, ind i en anden Kapsel, som hængte ved Siden af den ældre, men aldrig blev aabnet.

Det var henad Juletid, da han efter sin Omflakken kom til Calais i den Hensigt at naae London før Julen, uden dog at have nogen bestemt Plan for Fremtiden.

Han var ingenlunde bleven klogere eller bedre siden han forlod England.

(Fortsættes.)

Huset i Skoven.

(Fortsættelse.)

Midt i Skoven skulde der ligge en Slags By, beboet af Halvindianere, Efterkommere af disse blandede Ægteskaber imellem Hvide og Røde, som nu havde fundet Sted i mange Menneskealdre; den skulde ligge halvveis imellem vor Leir og Vandfaldet og var det eneste beboede Sted imellem os og Nordpolen — hvis vi kunde træffe paa den, vilde vi bede der og lade Hesten hvile, og for at gjengjælde den Gjæstfrihed, vi mulig maatte modtage, lod Markham større Portioner af salt Kjød, Sukker og The indpakke, end vi selv havde Brug for.

Da Alt var færdigt, satte vi os til Frokosten.

Vi havde neppe taget Plads, før vi hørte Bjældeklang, som kom nærmere, og vi reiste os, nysgjerrige efter at see, hvem der kom kjørende i denne Egn.

„I Leiren der! Hvem er det?" lød det fra Slæden.

„En Opmaalingsexpedition, udsendt af Regeringen," svarede Markham.

„Det tænkte jeg nok, da jeg saae Deres hvide Telte. Skovhuggernes see ikke saa smukke ud. Jeg forlod ved Daggry Huset ved Trading Søen, Luften er skarp, og skjøndt jeg har spist Frokost, er jeg sulten, og derfor besluttede jeg, da jeg saae Røgen fra Deres Leir, at styre efter den og beder mig nu selv til Gjæst."

Den Fremmede blev modtagen med aabne Arme, vi tilbød ham at tage Deel i vor Frokost, og han forklarede os nu, at han var kjørt ud for at finde et Selskab af Kammerater, der, ligesom han, vare Officerer fra det i Toronto stationerede Regiment, og som vare paa Jagt i Nærheden af Ceder Søen. Han haabede at træffe dem før Aften, ellers maatte han sove i Slæden. Han mente at have 4 à 5 Miil til deres Leir, og da hans Pony var ung og kraftig, vilde det nok gaae.

Vi fortalte ham vor Plan, at vor Vei en Tidlang var den samme, og at vi saa langt kunde følges ad.

Han havde kun et Lommekompas til at lede sig.

Vi brød op lige strax efter Frokosten, fulgtes ad indtil vore Veie skiltes, hvorpaa vor unge Ven, som var en Lieutenant Hoptown, med en venlig Hilsen bød os Farvel og nu kjørte Nordost, medens vor Vei gik ad Nordvest. Vi tabte ham snart af Syne, men i det klare Frostveir hørte vi Lyden af hans Bjælder, længe efter at vi ikke kunde see Slæden mere.

Vi havde intet Kompas til at lede os over de hvide Snemarker, men vor Vei gik nærmest igjennem en Skov, hvor en Gjennemhugning og afbrændte Træstubbe skulde veilede os.

Markham var uudtømmelig i at rose den unge Officeer, der havde forladt os. At han saaledes ganske ene vovede sig ud i Egne, hvor han neppe kunde vente at træffe en menneskelig Bolig, og at han stolende paa sit eget Mod var ligesaa rolig for at naae sine Venner, som om han kjørte paa en god banet Landevei. Markham talte længe herom, da han pludselig udbrød: „Hallo! Hvad betyder det monstro? Hvem kunde have ventet det efter en saadan Morgen?"

Jeg kastede Øinene i den Retning han pegede, nemlig mod Nord, og bemærkede nu tykke, mørke Skyer, som begyndte at brede sig over den blaa Himmel.

„Vi faae en Snestorm," sagde Markham, „men vi ville ikke opgive vor Reise, maaskee den ogsaa først naaer os, naar vi skulle hjemad, og saa have vi den paa Ryggen."

„Jeg haaber vor unge Ven vil lade sig advare i Tide og vende om til vor Leir. Han kan neppe naae Ceder Søen før Stormen kommer, og skulde den komme over ham, saa giver jeg ikke meget for hans Liv."

En kort Tid syntes det ogsaa, som om Skyerne stode stille og Himlen vedblev at være blaa; vi fore afsted saa stærkt vor lille Pony, Cato, kunde løbe, og lige foran os laa en Skov, hvorigjennem vor Vei gik til Søen, da et Vindstød pludseligt jog Skyerne frem og nær havde blæst vor Slæde overende. Et nyt Vindstød bredte Skyerne over hele Himlen og enkelte Snefnokke begyndte at falde. Der hørtes en bævende Lyd i Luften, som om Naturen skjælvede forend det truende Uveir brød frem — hvorpaa Stormen brød los med en tordenlignende Lyd. Sneen faldt nu tæt og pidskede os lige i Øinene, saa vi Intet kunde see. Hele Overfladen syntes at være i Bevægelse, som paa et oprørt Hav, og Træerne knækkedes med Knagen og Bragen rundt omkring os.

„Jeg troede ikke, det vilde bryde los saa hurtigt," sagde Markham, „vi maa dybere ind i Skoven for at finde Læ, medens Stormen er paa sit Høieste. Dette kan ikke vare længe ved."

Det lykkedes os efter utrolige Anstrængelser; skjøndt det neppe var Middag, var det saa mørkt som om det var Nat, intet Øie kunde gjennemtrænge det tætte Snefog; brækkede Træer og nedfaldende Grene truede os, men da Ingen vilde kunne udholde Stormen paa fri Mark, blev vi hvor vi vare.

En Snestorm i Kanada er en alvorlig Sag, den pidsker Snee og Hagl som Naale i Ansigtet og

gaaer gjennem enhver Aabning og gjør det næsten umuligt at finde Vei.

Vi bleve i Slæden omtrent to Timer før Stormen stillede af, dog blæste det endnu stift.

„Nu maa vi afsted. Indianerbyen maa være her i Nærheden," sagde Markham, „kunne vi naae den, ere vi i Behold, ellers maa vi gjøre vort Bedste for at finde tilbage til vor Leir."

Vi satte os altsaa i Bevægelse. Stormen raſede endnu og Sneen vedblev at falde. Det blæste omtrent fra Nord og det var heldigt, da vi antog Byen laa Syd for os, og at vi derfor kun behøvede at sørge for at have Vinden paa Ryggen.

Vi kjørte altsaa i den Retning og vi kom ganske raſk frem, da vi pludselig kom til en Skov, hvor vi ventede at finde aabent Land.

„Hallo!" udbrød Markham, „vi ere slagne ud af den rette Kurs, skjøndt vi dog have havt Vinden paa Ryggen hele Tiden."

Medens vi endnu talte derom kom der et stærkt Vindstød lige fra Nordøst og stiftede derfra igjennem Syd til Nordvest før det havde tabt sin Styrke.

„Nu seer jeg vi ere kjørte i en Cirkel," sagde Markham, „og Gud skal vide, hvor vi ere. Den korte Vinterdag er forbi, og om en halv Time er det bælgmørkt. Blot vi kunde finde Indianerbyen, men den ere vi vist passerede."

Vi satte os i Bevægelse ret Syd paa, kjørte, Gud veed hvorlænge, da vi pludselig opdagede en stor, sort Masse saa godt som lige foran Hestens Næse, og det befandtes at være en menneſkelig Bolig, ihvorvel øde, forfalden og som det syntes ubeboet.

„Gud være lovet!" udbrød Markham, „her finde vi da idetmindste Læ, og naar jeg skal sige Sandheden, saa begyndte jeg selv at opgive alt Haab, skjøndt jeg ikke talte derom."

Vi raabte og bankede paa, men fik intet Svar.

„Efter Beliggenheden at dømme," sagde Markham, „saa er det et af Pelsværkhandelens Stationshuse. Jeg husker nu, at have hørt det omtale, det skal spøge der, men det fortæller man om saa mange af disse forladte, gamle Huse, og jeg er overbeviist om, at vi ville befinde os overmaade vel derinde, om det saa var fuldt af Aander og Dæmoner fra Gulvet til Hanebjælken. Jeg tænker Aanderne ere kun Ugler, Rotter, Flagermuus og saadan noget Utøi."

Vi stege af og fandt Indgangen.

Vi stege op ad nogle løse Stentrin og fandt Døren halv aaben og kun med eet Hængsel.

Vi havde Svovlstikker med os og holdt en brændende Svovlstik til et Stykke af Terpentin-Fyrren, der straks tændtes og brændte som en Fakkel, hvorved vi saae, at vi befandt os i et høit Rum med et Brædde-Loft, sort af Røg og Ælde.

Bohave fandtes ikke, undtagen en Jerngryde, som endnu hængte i Skorstenen, men den var aldeles gjennemædt af Rust, hvilket tydede paa, at den havde hængt der i mange Aar. Der var et stort Vindue med et sværtt Skodde udenfor; det havde tidligere havt Ruder, som mange Glasstumper i Hjørnerne tydede paa.

Allerførst lukkede vi Skodderne forsvarligt, da Trækvinden var nær ved at blæse vor Fakkel ud, hvorefter vi saae os om med nysgjerrige Blikke. I det ene Hjørne af det store Rum var en forfalden Trætrappe, som førte ovenpaa, men da flere af Trinene vare istykker, undersøgte vi ikke straks Leiligheden ovenpaa. Gulvet var raadent og fuldt af Huller, mange Hylder vare faldne ned og laa spredte langs Væggene — Skorstenen var belagt med flade Steen og rundt om den var Gulvet bedst holdt.

Vi bragte nu vore Sager ind fra Slæden og ledede Ponyen op ad Trinene ved Indgangsdøren, stillede den hen i et Hjørne med Mulepoſen vel fyldt, og overlod den saa til sine egne Betragtninger.

En raſk blussende Ild blev antændt af Hylderne og Trappetrinene, der vare saa tørre som Tønder; desuden havde baade tidligere og denne Storm blæst en Mængde Grene ned, der tjente os saavel til Varme som Belysning.

(Fortsættes.)

Den gamle Kjole.

(Efter det Tydske.)

I.

Eieren hed Mops og spillede Kontrabas i det fyrstelige Kapel.

Han hørte til en musikalsk Familie, som havde valgt Kontrabassen til Yndlingsinstrument i flere Slægtled.

Bedstefaderen, Ægidius Mops, spillede Instrumentet om Søn- og Helligdagene paa Dandsepladsen, og man fortæller om ham, at da Orkesteranføreren, som om Hverdagene var Skomager, irettesatte ham for hans falske Spil, udbrød han forbitret: „Hold Mund, Schuster! Instrumentet er mit eget og jeg bruger det, som jeg vil."

Efter Ægidius fulgte Sebastian, der styrtede ned ad Stigen, som førte op til det Stillads, hvorfra han lod sine serafiske Toner høre, og fik Hovedet slaaet itu af Kontrabassen, som han dog havde kjælet for al sin Levetid — det var nu dens Maade, at vise Taknemlighed paa.

Efter ham fulgte vor Helt, Gottlieb, der var en dygtig Musiker, havde seet sig om i Verden og opnaaet en Plads i det fyrstelige Kapel.

Han var en lille, tyk, undersætsig Mand med strittende Børstehaar, og hans Ydre stod altid paa Krigsfod med de almindelige Grundregler for Renlighed. Hans Kone var ligesaa grim og ligesaa smudsig. Begge havde skarpe Tunger og skjændtes den hele Dag, indbyrdes, paa Børnene og hele Verden, men een Ting vare de dog forøvrigt enige i, nemlig Gjerrighed.

Denne Egenskab viste sig ogsaa i hans Paaklædning i den Grad, at han var udsat for sine Kollegers Spotterier; men han taalte dem, naar man blot taalte hans gamle Kjole. I Orkestret gik den til Rød an, men da Medlemmerne skulde medvirke i en Hofkoncert, fik han Ordre af Intendanten til at møde i en anstændig Kjole.

Mops raſede, talte om Tyranni, Indskrænkning af den personlige Frihed, skjældte paa Konen og pryglede Børnene — men ligemeget hjalp det — Resultatet blev det samme: der maatte anskaffes en ny Kjole.

Kontrabasfist Mops tog derfor sin Hustru under Armen og vandrede med hende fra Butik til Butik, førte timelange Forhandlinger, som satte Sælgerens Taalmodighed paa en haard Prøve, og endte med, at Ægteparret gik deres Vei med uforrettet Sag, Mops mumlende om uforskammede Priser, Optrækkeri ꝛc.

Endelig kronedes dog deres forenede Bestræbelser med Held, idet de fandt en Sælger, som efter megen Prutten og Snakken solgte Mops en ny sort Kjole for 15 Daler; en Handel, han troede at kunne være vel tjent med, da en Bekjendt af ham, Assessoren, der var hans Gjenbo, et Par Dage tidligere havde kjøbt en lignende sammesteds og maattet betale 20 Daler for den.

Hofkoncerten fandt altsaa Sted, og det mærkeligste ved den var maaskee: at Kontrabasfisten Mops var iført en virkelig ny og pæn sort Kjole.

II.

„Hør Trine," sagde han nogle Dage senere til sin Kone, „da nu det skammelige Tyranni har tvunget mig til den syndige Udgift med den nye Kjole, saa skal den gamle dog komme til Nytte — en af Drengene kan faae en Trøie af den."

Men Lappestrædderen erklærede, efter at han med Kjenderblik havde undersøgt den paa alle Kanter, at den ikke var Arbeidslønnen værd, og skjøndt det var et Tordenslag for Mops, saa blev Kjolen dog hængt bort, da Lappestrædderen var en Autoritet for Mops, der af mange Aars Erfaring kjendte hans Dygtighed.

Saa kom imidlertid Fru Trine i Tanke om, at lade sig lave en Hætte af den, en Slags Baschlick, som dengang var stærkt i Mode, da hun mente, at det gamle Stof ikke vilde blive seet, naar den blev besat med Lidser og Baand. Hun sendte derfor Bud efter den gamle, halvdøve Madam Müller, der var hendes Faktotum i Pyntesager.

Den Gamle kom, og traf Fru Trine paa Veien, hvorfor denne instruerede hende om, at der hjemme hængte en „god sort Kjole" af hendes Mands, hvoraf hun skulde lave hende en Baschlick og straxfætte den i Arbeide.

„Meget vel — meget vel — Fru Hofmusikus," svarede den ivrige Madam Müller, og gik til Mops's Bolig, hvor et af Børnene, efter hendes Forlangende, udleverede hende den omtalte Gjenstand.

Faa Dage efter bragte hun ogsaa Hovedbedækningen, som virkelig saae langt bedre ud end man kunde vente af det Stof, den var lavet af, hvilket atter gav Mops Anledning til at hyle over Anskaffelsen af den nye Kjole, da det jo nu viste sig, hvor unødvendig det havde været, eftersom den gamle havde været saa „god som ny"; men gjort Gjerning stod jo ikke til at ændre.

Da Efteraaret kom, og Fru Hofmusikus viste sig med sin nye Hovedpynt, modtog hendes Mand en Indbydelse til en musikalsk Aftenunderholdning hos en gammel Oberst, der var bekjendt som Musikynder og som den, der gav en splendid Soupér efter Koncerten.

Mops gjorde store Anstrængelser for at vise sig pæn til Festen, og medens han børstede sine Benklæder, hvilket han ellers aldrig gjorde, for at Luven ikke skulde gaae af dem, bad han sin Kone tage den nye Kjole frem.

Hun gik ovenpaa, aabnede Skabet — men hvem kan beskrive hendes Rædsel, da hun fik Øie paa den gamle sorte Kjole, der i al sin sidtede Glands grinede hende imøde, og hvormeget hun end vendte op og ned paa Skabets Indhold, saa kunde hun dog ikke faae et Glimt af den nye at see — altsaa maatte den gamle, dumme Symadame have taget den nye Kjole og lavet hende et Hovedtøi deraf.

Her var imidlertid gode Raad dyre.

„Hvis min Gamle erfarer det, dreier han Halsen om paa mig," stønnede hun, men hvad skulde hun gribe til, og det hastede.

Pludselig fik hun en Idee, listede sig ud ad Bagdøren og gik over til Fru Assessorinden og fortalte hende sit Uheld, samt bad og besvor hende, at udlaane Assessorens nye Kjole blot paa een Aften — næste Dag skulde den blive afleveret.

Den godmodige Assessorinde gik ind paa Anmodningen, og en Timestid senere vandrede Mops nok saa stolt i den fremmede Kjole til Obersten, hvis Tjener fulgte ham med den svære Kontrabas.

Kjolen var lidt snever, hvilket bragte Mops til at gjøre den Bemærkning, at han, trods sin tarvelige Levemaade, dog maatte være bleven sværere i den sidste Tid.

III.

De musikalske Nydelser varr forbi, og Gjæsterne gave sig nu i Lag med den splendide Anretning. Vor Kontrabasfist svælgede i Mad og Drikke, han gjorde Indhug til Høire og Venstre, og da han var en kjærlig Fader, Notabene naar det ikke kostede Penge, saa tænkte han paa Børnene hjemme, og fyldte sine Baglommer med Konfekt af Chokolade og fyldte Bonbonsager.

Hans Gang paa Hjemveien var noget usikker, og ved sin Gadedør anstillede han saa dybsindige Betragtninger over de store Nogler og de smaa Huller til dem, at han foretrak at sidde ned en Stund, medens han samlede sine Tanker. Han faldt i en blid Slummer, hvoraf den frembrydende Dags kolde Morgenluftninger vækkede ham, og tung i Hovedet lykkedes det ham at finde sit Leie.

Efter nogle Timers urolig Søvn vaagnede han og saae sig om i Værelset, og hvor blytunge hans Øielaag end vare, saa fik han dem dog op i en Fart ved det Syn, der frembød sig for ham.

Det var den nye Kjole.

Hvor den dog saae ud!

Ikke at tale om talrige Spor efter det rigelige Maaltid og af den siddende Stilling paa Trappetrinene, saa havde Mops ved denne sidste Manøvre knust Indholdet af Baglommerne, og en klæbrig Skorpe af Chokolade, Likør og Sukker havde gjennemtrængt Klædet.

„Naar min Gamle seer det, vil der blive et frygteligt Spektakel," stønnede han, sprang op og bearbeidede i sit Ansigts Sved den sørgelige Gjenstand med en Børste, men gjorde kun Sagen værre, thi det endnu vaade Sukkerstof trængte bedre ind.

Hvad skulde han gjøre?

Ah! han huskede paa, at han havde engang

anstaffet en Flaske Pletvand — der maatte vel være Noget til Rest.

Han troede at finde det han søgte — bredede Kjolen ud paa Bordet, gjød Pletvand ud over de værste Steder, og lavede sig til at gnide det med et Lommetørklæde — da han saae et forunderligt Syn.

Hvor Vædsten var falden, blev der først en rødgul Plet og strax efter — o, Skræk og Rædsel! — et Hul, indtil hele Partiet kun bestod af Hul ved Hul og Kjolen var ubrugelig.

Den stakkels Mand havde taget en Flaske med Svovlsyre, som ellers blev brugt til at polere Instrumentets Messingskruer i.

Han sank om paa en Stol og Alt løb rundt for ham; kun een Ting stod klar for ham, hans Kone maatte Intet ane og den sørgelige Gjenstand maatte skjules. Han tog den under sin Slobrok, listede sig paa Filtskoene ovenpaa med den og begravede den i Skabets Dyb.

Det var i det yderste Øieblik; han gos ved Tanken om, hvad der ventede ham, og sagde venligere „God Morgen", end nogensinde før, hvilket hun modtog paa en saa usædvanlig elskværdig Maade, at han dobbelt følte sin Skyld.

„Naa! Hvorledes havde I det saa hos Obersten?" spurgte hun, og saae sig om med et undersøgende Blik.

„Søger Du Noget, kjære Trine?"

Hun betragtede ham forundret. Kjære Trine! De Ord havde hun ikke hørt i mange Aar.

„Jo — jeg seer efter den nye Kjole."

„Kjolen. Hvad vil Du med den?"

„Hænge den bort."

„Behøves ikke. Den er, hvor den hører hjemme."

„Hører hjemme?" spurgte hun forskrækket.

„Ja, jeg mener oppe i Skabet."

„Naa saaledes," sagde hun lettet, „kom ind til Frokost om et Par Minuter. Jeg er strax færdig."

„Saaledes skiltes de ad, lettede paa begge Sider, men det var Havblikket før Stormen.

Nogle Minuter senere hørtes et gjennemtrængende Skrig, saa at alle Husets Beboere styrtede ovenpaa — der stod Fru Hofmusikus med Resterne af den laante Kjole, som hun havde villet levere tilbage.

I Begyndelsen vilde Mops forsvare sig og berolige hende, men da han efterhaanden erfarede Ulykkens hele Omfang — at han havde ruineret en laant Kjole og at hans egen allerede i lang Tid figurerede som Baschlick, saa kjendte hans Raseri ingen Grændser.

Det var dog ogsaa altfor galt; at betale to nye Kjoler og dog ikke eie een kunde nok lægge en Mand i Graven.

Forældrene skjændtes og vare kun enige i at banke Børnene, men det forandrede dog ikke Resultatet, som blev, at Mops maatte betale 20 Daler for en ny Kjole til Asesforen, og da den næste Hofkoncert gaves, var Kontrabassisten Mops, til Personalets Forundring, atter ført sin gamle, fidtede Kjole.

Talgaade.

1 2 3 4 5 6.
En Gjerning, hvorved man kan udtrykke
Baade Smerte og Sorg, baade Fryd og Lykke.

3 4 5 6.
Den har ingen Mund, men mange Tænder.

2 3 4 1 6.
Tidt Meget beroer paa, hvordan den ender.

6 3 4 2.
Et Navn, som flere Dankonger har baaret.

5 4 1.
Enhver, som er det, har Lykken udkaaret.

5 6 4.
Snart er den smal, og snart den sig breder.

4 5 6 3.
Ofte til Ufornuft den os forleder.

1 4 5.
Det bøier sig let for Veir og Vinde.

3 4 1.
Ei her vi paa vore Marker det finde.

2 4 5.
Tidt følger den efter megen Tale.

1 5 4 3.
Uklogt man gjør, naar man vil den forhale.

1 2 4.
Snee maa der til, hvis den skal os gavne.

5 4 1 6 3.
Noget, som intet Uhr maa savne.

Opløsning af Stavelsegaaderne i Nr. 12:

1. Skele. 2. Parti. 3. Viol.

Opløst af Mester Erik, Den skjønne Helene i Krystalgade, En Ynder af en Maanestinstur, En gammel Jomfru, Peter Sørensen.

Gaaden i Nr. 11 er endvidere opløst af Mathilde i Store Kongensgade, F. M. F. M.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (24 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 4de April. Nr. 14.

Indhold: Kun eet Aar (Fortsættelse). — Alt og Intet (med Xylograf). — Huset i Skoven (Fortsættelse). — Stavelsegaade.

Kun eet Aar.

(Fortsættelse.)

Sextende Kapitel.

Henimod Enden af Juni Maaned kom Kittie og hendes Mand for at tilbringe et Par Uger hos Familien, før de skulde reise til Kanada. Phillis tog inderlig og hjertelig Andeel i Søsterens Lykke, men det kunde ikke skjules, at der var foregaaet en stor Forandring med hende. Hendes Stolthed var knækket og hendes eneste Trøst var, at Ingen vidste Grunden; hun, der med smilende Mine havde uddelt Saar til alle Sider, følte nu selv hvad et Saar vilde sige, og hun lignede ikke mere den muntre, altid leende Phillis, hendes Veninder havde kjendt, eller den overmodige, lunefulde Miss Kyriel, Herrerne havde været fulde af Beundring for.

„Jeg anede ikke, at Phillis holdt saameget af Kittie," sagde Grace Grainger, da hun en Dag med Florence Rose kjørte fra Herregaarden til Hernsley, „hun er saa forandret og har aldeles tabt sit Humør siden Kitties Giftermaal."

„Hun seer rigtig daarlig ud. Hun er saa mørk under Øinene, er saa taus og tilbageholdende, og der er ikke Spor af hendes fordums Lystighed."

„Nu opofrer hun sig aldeles for Moderen og tilbringer halve Dage i de beklumrede, ophedede Værelser."

„Jeg troer dog hun tager Lord Ashley tilsidst — hvad mener Du, Grace? — Hun har ikke heller megen Tid at give bort nu. Er det fire — eller fem og tyve hun er?"

„Hun bliver fire og tyve i September. Veed Du hvad jeg troer, Florence — jeg troer, at hun aldrig har kunnet glemme sin første Kjærlighed, nemlig Hasson, og jeg ønsker ofte, at de vare blevne gifte dengang."

„Har Du nylig hørt fra ham?"

Ved dette Spørgsmaal fik Graces Ansigt et meget bedrøvet Udtryk.

„For faa Dage siden. Jeg fortalte Dig jo, at Mr. Thyrle havde leveret mig en Sum Penge, han sagde, han skyldte Hasson, og skjønt jeg havde lovet, ikke at sige, hvorfra Pengene kom, kunde jeg dog ikke modstaae Hassons Forlangende. Havde det været en Gjæld, kunde han jo nok have gjættet det. Altsaa sendte jeg ham først trehundrede, men lod ham forstaae, at jeg havde flere, naar de vare brugte. For fjorten Dage siden hørte jeg fra ham — fra et af de afskyelige Badesteder, hvor der spilles Hasard — Alt var bortspillet. Hvad skulde jeg gjøre Andet end sende ham Resten? Men ak! dyrebare Florence, det varede kun meget kort inden de gik samme Vei. Lucy og jeg have givet ham Alt, hvad vi eie, og dog kommer der saadanne hjerteskærende Breve fra ham. Han skriver, at han er aldeles ruineret, at han formelig lider Nød, og vi tør ikke tale et eneste Ord derom til Papa. Giv mig et godt Raad, Florence! Hvad skulle vi dog gjøre?"

„Lad ham sulte — det har han fortjent," svarede den unge Dame uden Betænkning.

„Men han er vor eneste Broder; en saadan smuk, beleven Fyr, som kunde have havt det godt, hvis han ikke havde været saa extravagant; stakkels Mama holdt altid saa meget af ham og var saa stolt af ham."

„Sørg ikke over ham, Grace, han har rigtig godt af den Prøvelse, og han kan nu maaskee lære at bestille Noget selv. Min Mening om Brødre er, at de ere kun til for at plage os. Naar den Dreng hos os er hjemme fra Skolen, saa gjør han ikke Andet end pine og plage os Pigebørn. Er ‚Gus' ikke en rigtig Plageaand?"

Grace maatte smile ved at høre ‚Gus' faae et saadant Skudsmaal.

„Men alle Brødre ligne ikke hverandre. See engang hvor meget Phil og Kittie holde af Gilfred og hvor god han er imod dem og Moderen."

„Dersom der ikke var nogle skikkelige Mænd i Verden," sagde Florence og trak paa Skuldrene, „hvad skulde der saa blive af os — der er kun faa gode Kvinder — jeg kjender kun Dig og Lucy."

„Sikken Snak. Kittie Kyriel er den bedste, sødeste Skabning, jeg kjender, og har Phil end sine Feil, saa har hun dog en ædel Karakteer og et godt Hjerte."

„Du er en Enthusiast, lille Grace, og jeg vilde ret ønske, at nogle Mænd kunde høre Dig, thi de sige altid, at vi Kvinder aldrig af Hjertet lade hin-

anden vederfares Ret eller rose hinanden. Forresten er jeg ikke enig med Dig. Lad gaae med Kittie, som jeg kun kjender lidt til, men hvad Phillis angaaer, saa er hun en rigtig intrigant Person. Tænk Dig engang, at hun paa vort Bal i Foraaret forstod at spille sine Kort saaledes, at den smukke Oberst Dynesford er bleven aldeles forelsket i hende. Han har skrevet til Papa og bedet ham om Tilladelse til at aflægge os et Besøg paa nogle Dage — og det er ligesaa klart for mig, som Veien hjem, hvorfor han kommer. Han var aldeles forelsket i hende, sidst han var her, og nu vil hun rimeligvis ryste sit junoniske Hoved og give ham Løbepas, som hun har gjort ved saamange før ham."

„Stakkels Phil," sagde Grace i en overbærende Tone, „hun bliver strengt bedømt."

I Anledning af den statelige Obersts Ankomst udsendte Sir George og Lady Rose forskjellige Indbydelser til Middagsselskaber og et Bal. Til ingen af dem kunde Miss Kyriel blive overtalt til at gaae, skjønt hun fik baade skriftlig og mundtlig Indbydelse.

Sir George indfandt sig i egen høie Person, ledsaget af Obersten, Dagen før Ballet, for at bede hende forandre sin Beslutning.

„Ballet vil jo være uden sin bedste Prydelse," sagde Sir George, „naar vor Skjønhed ikke er tilstede."

Phillis lo blot og sagde, at hun var for gammel nu, og at det var paa Tiden, hun opgav den Slags Fornøielser.

Ogsaa Obersten anvendte alle mulige Overtalelser og Grunde, men forgjæves; hun takkede, men svarede, at nu havde hendes Moder kun hende alene og at hun ikke kunde forsvare at forlade hende.

Herpaa kunde Sir George ikke lade være at bemærke:

„Da er det ikke saa længe siden, at baade Kittie og De ikke tog i Betænkning at lade hende være alene."

„Det bebreider jeg mig ogsaa selv nu," svarede Phillis svagt rødmende og med nedslagne Øine. „Hvad jeg har forsømt dengang, maa jeg nu see at gjøre godt igjen."

Dersom der vor Noget, der kunde have fornyet Oberst Dynesfords Forelskelse, saa var det denne Miss Kyriels „nye Grille", som Sir George kaldte det.

Hvor elskelig, hvor opofrende, hvor fortryllende var hun ikke! Hendes Lige fandtes ikke! Alt hvad Sir George gjorde for sin Gjæst, havde for denne ingen Betydning, hvorimod han besøgte Herregaarden under de ubetydeligste Paaskud og kunde gjøre lange Omveie for tilfældigvis at møde Phillis, og de to eneste unge Damer, han ellers gav sig af med, vare Grace og Lucy Grainger, fordi de aldrig bleve trætte af at rose og tale om deres Veninde Phil.

Det var første Gang Phillis trak sig tilbage fra den Opmærksomhed en smuk, fornem Mand viste hende. Hun søgte at undgaae ham, hvor hun kunde, og lagde ikke mere Mærke til ham, end Høflighedeu bød hende.

Skjønt Roses og Andre erklærede dette for at være en ny og ganske siffig Komedie af Phillis, undrede sig over, hvor længe dette Spil vilde vare og hvilket Træk hun dernæst vilde gjøre, saa drev det dog Obersten til Fortvivlelse — han trak sig tilbage.

Lord Ashley syntes godt derom, og da han antog, at det var et godt Varsel for hans egne Aktier, kjørte han over til Herregaarden og var meget glad over at træffe Phillis, da hun vendte tilbage fra en Spadseretur. Han sprang ned fra sit ophøiede Sæde, gav Tjeneren Tommen og gik nu ved Siden af Miss Kyriel op til Gaarden.

Det var en heed Julidag, og hun var træt baade paa Legeme og Sjæl.

Hun tog sin Hat af og traadte ind i den kølige Stue.

„Det er længe siden, jeg har været her," bemærkede Lord Ashley.

„Det er ogsaa flere Maaneder siden min Broder reiste," svarede hun, som om Gilfreds Nærværelse var nødvendig for at forklare Lordens.

Da hun Intet gjorde for at underholde ham, plagede den stakkels Lord sig forfærdeligt for at finde paa Noget at tale om.

„Jeg hører, Oberst Dynesford er reist," sagde han efter lang Søgen.

„Han er nok saa."

„En prægtig Karl."

„Saa! var han det?"

„Synes De maaskee ikke?"

„Jeg kjender ham jo neppe."

Pause.

„Deilige Blomster — lugte godt," sagde han endelig i en Tone, som om han havde gjort en splinterny Opdagelse.

„Ja," var det lakoniske Svar.

Phillis ønskede ham langt bort.

„Hvorledes har Deres Moder det?"

„Bedre. Hun har været raskere i Sommer end sædvanlig.

„Fordømt glad ved at høre det."

Denne Bemærkning fik intet Svar.

Nu indtraadte en længere Pause, under hvilken hun neppe kunde bare sig for at smile, men endelig sagde han, skjønt det syntes, som om han havde nogen Vanskelighed ved at faae Ordene frem:

„De vil da vel ikke gaae i Kloster, Miss Kyriel — eller blive Medlem af de barmhjertige Søstres Orden?"

Forbauset betragtede hun ham og sagde:

„Jeg har aldrig havt en saadan Idee."

„Folk fortælle saamange dumme Historier, saa det er godt, at man endelig engang hører Sandheden og kan gjendrive dem. Jeg er glad over at høre det."

Han flyttede sig hen paa en Stol nærmere ved hende.

„De indseer vel, at det vilde — vilde være at lege med mig, hvis De bestemte Dem for saadant Noget," vare de noget utydelige Ord, hvori han søgte at forklare sine Følelser.

Hun samlede sig sammen og sagde:

„Lord Ashley! jeg haaber De indseer, at mine Hensigter og Bestemmelser ikke kunne have den fjerneste Interesse for Dem."

„Ved Jupiter!" udbrød han med mere Livlighed end sædvanligt. „Hvad i — i — skulde have mere Interesse for mig end De selv? — Paa min Ære, De er det eneste Pigebarn, jeg nogensinde har brudt mig om! Veed De ikke det?"

Det var et sørgmodigt Blik, der mødte hans Øie! Havde Phillis da aldeles tabt sit glade, lyse Smil?

„Kjære Lord Ashley — jeg kan overmaade godt

ide Dem og jeg har ubetinget Tillid til Dem. De har saa ofte givet mig Prøver paa Deres Venskab, som jeg ingenlunde er værdig til."

„Jo — De fortjener det — det gjentager jeg."

„Som jeg ingenlunde fortjener og derfor begynder jeg at frygte for, at uheldigviis de Følelser, De nærer for mig, skulle staae Deres sande Lykke i Veien."

„Miss Kyriel!" udbrød han, „jeg vilde give Alt hvad jeg eier til, at jeg kunde overtale Dem til at gifte Dem med mig. Det har jeg sagt Dem før, og De har leet ad mig. Har jeg bedre Udsigter denne Gang?"

Han var i en saadan Bevægelse, at han neppe kunde faae Veiret.

De kjælsblode Øine saae op til ham med et alvorligt og bedrøvet Blik.

„Det gjør mig ondt, at De atter har sagt dette til mig. Jeg vilde saa gjerne have skaanet Dem derfor. Tænk ikke mere paa mig og tilgiv mig min Letsindighed — min Forfængelighed — for at have givet Dem Anledning til falske Forhaabninger. Jeg dadler mig selv derfor."

Det var ingen let Sag for hende at ytre saadanne Ord, uvant som hun var til at gjøre Undskyldninger og tilstaae sine Feil.

Hun rakte ham Haanden.

„Vi maae vedblive at være Venner, sande Venner, og tænk paa mig med Overbærenhed — jeg skulde ikke have foraarsaget Dem denne Sorg, dersom jeg havde kunnet undgaae det."

Han greb hendes Haand, trykkede den fast i begge sine, og sagde:

„Farvel da, Phillis. Nu seer jeg, at jeg maa opgive alt Haab, men De er alligevel en sød og god Pige, til Trods for Alt, hvad man siger om Dem."

Han gik, og hun var nu alene. Hun sank sammen og sukkede efter at høre den eneste Røst, som alene var istand til at trøste hende.

Hun søgte at tilkæmpe sig Ro i sit Ansigts Udtryk og gik til sin Moders Værelse.

Saalænge Phillis kunde huske, havde hendes Moder været svagelig. Hun led af nervøse Smerter, hvorimod alle mulige Midler forgjæves vare brugte, og levede nu stille og fortrolig med sin Skjæbne. Hun havde imidlertid ikke havt det bedre end nu, thi Phillis søgte at glemme sine egne Sorger ved at bære Omsorg for Moderen, hvem hun ofrede alle sine aandelige og legemlige Evner.

En Dag i August besøgte en berømt Londoner Læge Sir George paa Hernsley og aflagde et Besøg hos Mrs. Kyriel, hvem han foreslog en Kur, som ogsaa havde en heldig Indflydelse paa hende, men i December fik Gilfred i Kanada et Par Breve med følgende Underretning fra hans Søster:

„Mama har atter havt flere alvorlige Anfald og er i den sidste Tid bleven meget nervøs og irritabel. Jeg har skrevet til Sir Anthony derom og hans Svar er bestandig: ‚Kom til London; jeg maa have hende under Øine i en Maaneds Tid eller to.' — Jeg veed ikke, hvad jeg skal gjøre. Hvorledes skulle vi to Fruentimmer alene kunne reise op og tage Bopæl paa et Hotel. Kan Du ikke faae Permission og komme herover. Jeg føler mig saa ensom og trænger til En at støtte mig til."

Følgen af dette Brev var, at Gilfred erholdt tre Maaneders Permission og ankom til Liverpool i Begyndelsen af Januar Maaned.

Syttende Kapitel.

Det var Juleaften og Archer Thyrle gik over en Bro i Calais, da hans Øie faldt paa et Menneske, som støttede sig til Rækværket og som syntes at være svag og syg; Ansigtet var skjult i Hænderne, Klæderne smudsige og pjaltede, det Hele bar Præget af den yderste Elendighed. Det var Personens Hænder, der tiltrak sig Thyrles Opmærksomhed, thi til Trods for det hele tiggeragtige Udseende vare Hænderne en Gentlemans baade efter Form og Udseende.

Thyrle standsede.

„Min gode Ven," sagde han paa Fransk, „er De syg? Kan jeg ikke hjælpe Dem?"

Hænderne sank ned og deres Øine mødtes.

„Hasson Grainger!" udbrød Thyrle, vigende et Skridt tilbage.

Mennesket gav intet Svar, men hans Øine lukkedes, og den Smule Styrke, der var tilbage, gav efter for Sindsbevægelsen, han faldt bevidstløs ned for sin Fjendes Fødder.

Medens Thyrle sørgmodig bukkede sig ned over den udtærede, forsultne Skikkelse, samlede der sig Folk om dem, og nogle af disse vare Thyrle behjælpelige med at bringe den stakkels Skabning til Hotellet.

Grainger blev bragt tilsengs og en Læge hentet. Da denne havde givet de nødvendige Forskrifter, Patienten var kommet til sig selv og Lægen gaaet, nærmede Thyrle sig Sengen og sagde:

„Naa, Hasson! Hvordan gaaer det saa, gamle Kammerat?"

Grainger vendte Hovedet bort.

Var det maaskee for at skjule de Taarer, som disse simple Ord dog fremkaldte hos ham, hvor forhærdet en Synder, Spiller, Falskner, Løgner og Kryster han end var? Han følte Thyrles Finger paa hans Puls og at han med en Kvindes lette Haand strøg Haaret tilbage fra hans fugtige Pande. Han vendte sig hurtigt om og saae op.

„Det er bedre, Hasson, ikke sandt? Det sagde Doktoren ogsaa. Prøv engang en Draabe af dette."

Og han holdt en kølende Drik op til de fortørrede Læber, som nød den med Begjærlighed.

Med Bevidstheden om, at Thyrle vaagede hos ham, faldt Hasson Grainger i Søvn og vaagnede først sent paa Natten, men ved Skinnet af en rask Kaminild saae han Omridset af Thyrles Figur, der sad og læste ved en meget nedskruet Lampe.

Med lav og svag Stemme sagde han:

„Archer!"

Bogen blev lukket og Thyrle indfandt sig ved Sengen med en styrkende Drik i Haanden.

„Drik det, før De prøver paa at tale," sagde han venligt.

Grainger adlød.

Han vendte Ansigtet saaledes mod Lyset, at man endnu kunde see Spor af dets fordums Skjønhed, hvorvel det ogsaa bar Præg af Synd og Sorg.

„Thyrle! veed De ogsaa, hvad De gjør?" stammede han.

„Jeg skulde mene, at jeg forsøger paa at bringe

Dem paa Benene igjen. De har havt dvoie Dage i den senere Tid, gamle Ven, ikke sandt?"

Fingrene, de aristokratiske Fingre, der jo egentlig var det, der først havde tiltrukket sig Thyrles Opmærksomhed, greb om hans Haand med krampagtig Heftighed, og med rystende Stemme sagde Grainger:

„Hvad er det, jeg bestræber mig for at erindre, men som undslipper mig? Noget husker jeg dog — De samler gloende Kul paa mit Hoved . . . ."

„Vær rolig — De taler jo Nonsens — forsøg paa at falde i Søvn igjen."

„Thyrle!" udbrød han pludselig med Heftighed, „De vilde aldrig kunne tilgive mig, hvis De vidste Alt. — Jeg veed ikke, hvorledes jeg skal gjøre det, thi . . . ."

„Saa lad det være. Det er det fornuftigste, og jeg er ikke spørgesyg."

Han vilde forlade Sengen, men den svage Haand holdt ham tilbage.

„Sig, at De vil tilgive mig, Thyrle!"

„Det veed Gud jeg vil. Hvadsomhelst De end har gjort imod mig, saa er jeg hverken saa god eller saa ond, at jeg vil negte Dem min Tilgivelse."

„De husker jo nok, hvilke Løgne jeg fortalte om Dem?" hviskede Grainger.

„Jo, udmærket godt, men De vilde have langt bedre af at sove, Hasson, end plage os begge med disse gamle, længst forglemte Historier."

„Jeg skal snart være færdig. Veed De, at jeg skrev en falsk Anviisning paa Dem for sex tusind Pund?"

„Ja."

„Du gode Gud! og det lod De passere. — Archer! troer De jeg dør?"

„Nei. Doktoren sagde, at hvis De blev holdt i Fred og Ro, saa vilde De komme Dem i faa Uger; naa, nu Godnat, og lig nu ikke og spekuleer paa de gamle Sager."

„Hør blot — et eneste Ord endnu."

Hans Stemme lød svag og hul, og Thyrle maatte give ham en ny Dosis af den styrkende Drik.

„Jeg kan ikke sove, før jeg har meddelt Dem dette," sagde Grainger efter en kort Pause. „Hvis jeg dør — saa gaae til min Bolig i London — en og tyve i Norfolkstreet — og i et Jernskriin der, som tilhører mig — bræk det kun op med Magt — findes nogle — Sager — som tilhører Dem."

Selv med Døden paa Læberne var han en saa stor Kryster, at han ikke vovede at sige, hvori disse „Sager" bestod.

„Meget vel. Men Alt vil gaae godt endnu. Tab blot ikke selv Modet, Hasson. De er jo endnu ung og der er Stof tilbage i Dem til mange Levedage."

De mørkeblaa Øine betragtede sørgmodigt det venlige Ansigt, der var bøiet ned over ham.

„Nei — jeg er udtæret af Hunger og Elendighed og kommer mig aldrig, men jeg skylder Dem Tak, saavel for den Hjælp, De tidligere sendte mig, som for det, De gjør for mig nu. — Alle mine Lidelser er jeg selv og jeg alene Skyld i. Den stakkels Grace vil blive bedrøvet — hun og min Moder ere de eneste Kvinder, som i Virkeligheden have holdt af mig. Bring Grace min sidste Hilsen — det vil De, ikke sandt? — Nu er jeg træt og vil forsøge at sove, Archer."

Hans Øine faldt hurtigt til og fra den Søvn vaagnede han ikke mere.

Det var et besynderligt Spil af Skjæbnen, at det sidste Ord, Hasson Grainger udtalte, var Navnet paa den Mand, som engang var hans Ven, men som han havde bedraget, senere snydt og bagvasket; at han skulde dø med den Mands Haand i sin, med den Mands Øine hvilende uden Bebreidelser, tvertimod tilgivende, paa ham — de sidste i denne Verden — og at det just skulde være Thyrle, hvis milde Blik hvilede paa det engang saa skjønne Ansigt til Dødens Bleghed udbredte sig over det; at Thyrles Haand skulde stryge de kastaniebrune Lokker bort fra den kolde Pande og lukke Øielaagene over det Par Øine, som for ikke saa lang Tid siden glimrede af Skjønhed.

Det var en Trøst for Thyrle, at Hassons Moder var død, men han tænkte med Bedrøvelse paa de to unge Søstre paa Akenhurst, som han nu skulde meddele den sørgelige Tidende.

(Fortsættes.)

Alt og Intet.

„Fader har forbudt mig at see Dig og at tale mere med Dig," hviskede Bertrude Bachmann, Landsbyens smukkeste Pige, en Aften grædende til sin Kjæreste, da de efter Aftale mødtes ved Gjerdet, der skilte hendes Forældres lille Have fra Landeveien.

„Det bryder Du Dig vel ikke en Dovit om?" sagde han leende.

„Ja, men det er Faders Alvor," svarede hun forknyt.

„Blæse med det, lad ham brumme. Det gjør bestandig de Gamle, fordi de ikke mere kunne synge."

„Han har altid været saadan en god Fader imod mig," indvendte hun.

„Farvel, min Pige. Bryder Du Dig mere om din Fader end om mig, saa er det jo rimeligt, Du holder Dig til ham."

„Ditlev!" raabte hun hulkende efter ham, „hvor kan Du gaae fra mig, naar jeg er saa bedrøvet?"

„Du maa jo ikke tale mere med mig," svarede han og svingede sig paa Hælen om imod hende.

„Men vil Du ikke forsøge paa, om jeg maa faae Lov? Gaa Du selv til min Fader, sig ham, at Du vil være flittig, og . . . ."

„Nei Tak," afbrød han hende, „jeg holder ikke af de moralske Forelæsninger, der saa ville regne ned over mig. Jeg har arbeidet nok i din Faders Værksted; Gud fri os, sikken et Hundeliv!"

„Kunde Du da ikke søge Dig en anden Mester?" spurgte hun frygtsomt.

„Hvad skulde jeg med ham? Høvl og Saug passe ikke for mig. Ditlev Heinicke er skabt til noget Andet."

Bertrude saae uvilkaarlig med et beundrende Blik op og ned ad hans smukke, kraftige Skikkelse; men hun sukkede, uden selv at vide det. „Ja, Du vilde have været Officer," sagde hun, „og det anstod Dig vist ogsaa bedre end Snedkerhaandværket;

Fra Hus og Hjem. (Efter Maleren Grenier.)

. . . . . men saa havde Du staaet for høit, til at kaste dine Øine paa mig."

„Nei," svarede han, „om jeg endogsaa havde været General, var jeg bleven forelsket i Dig."

Bertrude omfavnede ham taknemlig for dette Bevis paa hans store Kjærlighed.

„Kan Du altsaa indsee, min søde Pige," sagde han efter en lille erotisk Pause, „at, naar en Mand ikke duer til en Ting, skal han vælge en anden?"

„O, det kan jeg godt forstaae, kjæreste Ditlev. Hvad vil Du da nu vælge?"

„Ja, seer Du, det er ikke saa let at bestemme sig."

„Nei, for der skal vel Penge til Alt?"

„Netop. Og jeg vil naturligvis kun slaae ind paa Noget, som giver godt af sig, saa vi snart kunne gifte os. — Bedst var det jo, om man eiede en Kapital at leve af, saadan som de forbandede rige Folk, der see en Anden over Hovedet, fordi man er en Stodder. Naada, sikken et Liv, vi skulde føre, Bertrude, hvis jeg var rig! Det var ikke saa vel, min Gamle vilde himle! Veed Du, at jeg har en velhavende Grandtante? Men hun er seiglivet som Fandens Oldemoder."

„Troer Du, min egen Ven, der kommer noget Godt ud af at ønske et andet Menneske Døden?"

„Jeg er ikke overtroisk. Det duer ikke, naar man vil frem i Verden."

„Du taler saa tidt om at komme frem i Verden; blot Du vilde tage til Takke med vor lille By her, saa kunde vi begge To blive lykkelige."

„Her er ikke Noget for mig. Her er Peer og Paul Mere end jeg, fordi jeg er Ingenting, og de ere godt i Skuddet."

„Ja, men det kan Du ogsaa komme."

„Nei, jeg er ikke født til at slide og slæbe som et andet Trældyr. Der boer noget Høiere i mig. Jeg længes efter at udføre noget Stort, en Bedrift; men hvem kan det i denne Ravnekrog?"

„Ak, Du er saa utilfreds med din Hjemstavn, og dog er der maaskee meget værre andre Steder, som Du ikke kjender. — Men nu tør jeg nok ikke blive længer hos Dig, ellers vil Fader savne mig. Farvel, Ditlev; hvis jeg ikke kommer herned imorgen Aften, saa er det fordi Fader har mærket, vi mødtes, og lukket mig inde."

„Saa skulde da Pokker tage ham, den . . . ."

„Tys, band ham ikke," afbrød Bertrude ham forskrækket. „Fader mener mig det godt og troer at handle til mit Bedste." Med disse Ord rev hun sig løs og løb hurtig ind i Haven og op imod Huset, uden at turde give sig Tid til at berolige ham eller bede ham afstaae fra Iværksættelsen af det Forsæt, han truede med, nemlig: at ville sprænge alle Døre og rive hende bort fra den tyranniske Fader. Den vrede Elsker gjorde virkelig ogsaa et Forsøg paa at ile efter hende, men opgav det lige saa hurtig af — Frygt. Han vilde ikke kæmpe mod den raae Magt, sagde han til sig selv; Kjærligheden maatte seire, og Bertrude vilde nok vide at finde Leilighed til at møde ham igjen. Dermed slog han sig til Taals og vendte hjem, idet han underveis af og til kastede sværmeriske Blikke op til Maanen, — der netop hævede sig over Skovstrækningen paa den modsatte Side af Landeveien, — og af og til saae mismodig ned ad sine Klæder, som, uagtet det var hans Søndagstøi, syntes noget medtagne. Det var dreit for Ditlev Heinicke, der satte megen Pris paa et elegant Ydre og paa at kunne optræde med Flot-

hed, at maatte tilstaae for sig selv, at han begyndte at see luvslidt ud. Han vidste ikke, hvorledes han skulde forandre sine Forhold, eller hvad han overhovedet skulde gribe til for at undgaae den sørgelige Skjæbne, han gik i Møde. Han besad hverken Flid eller Lyst til at arbeide som Haandværker, og en falsk Stolthed lod ham anse sig for stillet paa et høiere Trin i Samfundet end hans Kammerater. I sin Barndom havde han faaet en bedre Undervisning, end der ellers blev Landsbyens Børn til Deel; Grunden hertil var, at hans Moder, — der uheldigviis ikke var gift med hans Fader, — fik en rigelig Understøttelse til hans Opdragelse af den velhavende Mand, som Ditlev skyldte sin Tilværelse. Da Sønnen var fjorten Aar gammel, ophørte pludselig al Understøttelse; den anonyme Fader døde, og Moderen, der ingen Ressurcer havde, var glad ved at faae Drengen anbragt hos en brav, men streng Mester, den velagtbare Snedker Bachmann. Ditlev syntes nok om at slippe bort fra Skolen, — Virksomhed laa nu engang ikke for ham, — men han erkjendte snart, at han var kommen fra Dynen i Halmen, og følte sig komplet ulykkelig ved at skulle arbeide fra Morgen til Aften. Hertil kom, at hans ærgjerrige Drømme fik et Knæk, og Haabet om at blive en stor, berømt Mand svandt ind til det mindst Mulige, hver Gang Mesteren kommanderede ham til at røre i Limpotten eller feie Høvlspaanerne til Side. Han rendte derfor fra Bachmanns Værksted, før Læreaarene vare udløbne, og, opflammet af nogle Søromaner, han havde læst, lod han sig hyre af en Skipper og gik til Søes, for paa denne farefulde, men vide Tumleplads at erhverve sig Navn og Ære.

Ditlevs Ulykke var imidlertid den, at han hverken var i Besiddelse af Mod eller Udholdenhed, og efter det første Togt, paa hvilket han sågtens døiede mere Ondt end baade i Skolen og hos Mester Bachmann, opgav han at blive Søhelt og besluttede at erhverve sig Laurbær paa den landfaste Jord. Han kunde tegne ganske godt, og Tanken om at blive en stor Kunstner havde ikke saa sjelden fremstillet sig for hans drivtige Indbildningskraft. At gjennemgaae de forestrevne Tegneskoler o. s. v., agtede han dog ikke, dertil manglede han saavel Stadighed som Penge; nei, han vilde opnaae Dygtighed paa en langt lettere Maade. Naturen havde ikke behandlet ham stedmoderlig, det vidste Ditlev meget vel, og nu var det hans Plan, at tilbyde sig som Model for Kunstnerne. Som saadan mente han baade at kunne fortjene sit Udkomme nemt og desuden faae Leilighed til at kaste et dybt Blik ind i Kunstens Mysterier, saa at han paa den Maade vilde komme til at see og høre Mere end paa nogensomhelst Tegneskole. Kunstnerne vilde naturligviis snart lægge Mærke til ham, og den berømteste af dem vilde uden al Tvivl fatte Interesse for ham og besørge hans videre Fremgang paa Kunstens Bane. Ditlev levede nu i nogen Tid som Model; men da han mærkede, at man kun lo ad hans Indblanding i Kunstnernes Samtale, og han tilmed indsaae, at der udfordredes en heel Deel mere til at kunne blive en dygtig Maler end nogle Vink og Antydninger, som han oven i Kjøbet ikke forstod, da de vare henvendte til de Indviede og ikke til ham, fandt han sin Livsstilling utaalelig og nedværdigende for en selvstændig tænkende Mand — og vendte Kunsten Ryggen. Han anede ikke, hvad han herefter skulde begynde paa, og drev en Dag temmelig nedslaaet omkring, uden at have Andet i Lommerne end to tomme Hænder, da han mødte sin forrige Mesters Datter Bertrude. Hun og den mislykkede Kunstner vare jævnaldrende, og fra den første Dag, han som fjortenaarig Dreng traadte i Lære hos hendes Fader, havde der herskket et venligt Forhold imellem de to Børn. Ditlev vidste ikke selv, hvorledes han nu var kommen i Nærheden af Bachmanns Huus, men vist er det, at han var der, og den unge Pige blev ligefrem glad, da hun saae ham. Han var heller ikke misfornøiet ved at træffe hende, og der udspandt sig snart en livlig Samtale imellem dem. Han fortalte hende, — just ikke ganske sandfærdig, — hvorledes det var gaaet ham, og hun meddelte ham til Gjengjæld Alt, hvad der var hændet i hans Fraværelse. Blandt Andet fik han at vide, at hendes Faders forrige Svende, som altid drillede og haanede ham, havde taget Randselen paa Nakken, og at han i deres Sted havde faaet nye, samt at han søgte en Læredreng, da den, han havde, var bleven syg. Det forekom Ditlev, at en høiere Styrelse havde sendt ham Bertrude i dette Øieblik, og at han ikke burde slippe Leiligheden til atter at kunne fortjene sit Brød og lære Noget. Han manglede kun et Aar i, at hans Læretid var udløben, da skulde han være Svend, og hvem vidste saa, hvad der herefter kunde skee! Skjæbnen havde ligesom lagt Alt til Rette for ham. Det var jo rigtignok noget ydmygende, atter at skulle henvende sig til Bachmann og døie alle hans Formaninger; men han trøstede sig med, at man kan høre Meget, før Ørene gaae af. Han vilde dog ikke selv aabne Ilden; Datteren skulde forberede Faderen paa hans Komme, saa at Veien kunde være banet, og den forlorne Søn blive sparet for al pinlig Indledning og Forklaring om Grunden til hans Tilbagekomst. Bertrude gik med stor Glæde ind paa at bede Faderen om Godtveir for den Angrende, og faa Dage efter deres Møde stod Ditlev atter paa sin gamle Plads ved Høvlebænken.

Ditlev Heinicke naaede at blive Svend, og i hele to Aar derefter arbeidede han hos Mester Bachmann. Det holdt haardt for ham at være saa udholdende; men Kjærligheden til den unge, smukke Pige, der altid havde et mildt Ord og et straalende Blik til ham, gjorde Undværker. Det var med Tanken paa hende, at han arbeidede, og — i det Mindste efter sine Evner — sled fra Morgen til Aften. Faderen havde vel ikke med Bestemthed givet sit Samtykke, men han lagde dog ingen Hindringer i Veien for, at de Unge kom sammen, og de Fleste i Landsbyen betragtede Ditlev og Bertrude som Kjærestefolk.

Saaledes syntes Alt at ville ende godt for Ditlev, da en Begivenhed indtraf, der blev Skyld i et Brud mellem ham og Mesteren. For at feire en eller anden lille Fyrstes Formæling, skulde Byen illumineres og smykkes. Inskriptioner og Transparenter skulde pryde Bygningerne, og Festtaler samt Viser bleve forfattede i Dagens Anledning. Mester Bachmann, der var en loyal Undersaat, gjorde Alt for at smykke sit Huus paa det Festligste, og Ditlev, som var sin Omgangskredses gode Hoved, fabrikerede Lykønskningshilsener paa Vers for hele Nabolavet. Han fik ogsaa det Hædershverv, at skrive

en af de Velkomstsange, der skulde afsynges ved Foden af Æreporten; men fra den Time, han havde beskjæftiget sig med en saa aandig Virksomhed, fortumledes hans Hjerne af Digterdrømme, og hans Haandværk blev ham utaaleligt. Han begyndte at sysle mere med Pen og Blæk, end med Mesterens Værktøi, og skrev nogle Digte, betitlede „Ved Høvlebænken", hvori han meddelte sine vordende Læsere alle de bedrøvelige Tanker, han opfyldtes af, medens han arbeidede med Høvlen, saae Spaan efter Spaan rulle sammen og trille uændset hen, ligesom hans egne spildte Forhaabninger. Disse Digte, samt den grumme Skjæbne, han heri begræd, forelskede han sig saaledes i, at Bertrudes Billede blegnede lidt, især da hun ikke ret kunde fatte det Dybe i hans Tankegang. Hun fældede ganske vist oprigtige Taarer, saa ofte han oplæste Noget for hende, dog det var ikke af Rørelse over det Poetiske deri, men fordi det smertede hende, at hendes Ditlev var saa ulykkelig. Hun søgte at trøste ham, men hendes enfoldige Opfattelse af hans lyriske Udbrud gjorde kun Ondt værre. Saaledes beklagede han f. Ex. i et Digt, at hans grumme Skjæbne fordømte ham til at splintre og spaltre det Træ, hvori han havde skaaret den Elskedes Navn; men Bertrude forsikrede, at Egetræet, hvori han virkelig engang havde skaaret to B'er, stod ganske uskadt, og der var Ingen, som tænkte paa at hugge det om. Da hans Kjæreste kun saa lidt kunde gaae ind paa hans Ideer, opgav han hende som Tilhørerinde og søgte sig et andet Publikum. Han forelæste sine Digte for de andre Svende, men ikke med stort bedre Held. Man beundrede nok, at han kunde rime, og kaldte ham „en Satans spekulativ Fyr", men selve Indholdet af hans Vers vakte intet Bifald. Der var ingen Mening i, sagde hans Kammerater, at kaste Brag paa Professionen, som var et agtet og redeligt Haandværk, og hvad det angik, at han fortalte, man sled fra Solens Opgang, til man træt og mat kastede sig paa Leiet i den korte Nat, saa var det ikke sandt, for en Svend holdt hver evige Dag ærlig Fyraften og havde fri baade Søn- og Helligdagene. Denne Mangel paa Anerkjendelse harmede Ditlev og fik ham til at udgyde sin Bitterhed i et Digt kaldet „Trælleſind", hvori han ligefrem haanede de andre Svendes Tilfredshed med deres Stilling og med det Aag, en taabelig Tyran daglig lagde paa deres Nakke. Dette Produkt af saaret Digterforfængelighed forelæste han en Dag ved Frokosttid paa Værkstedet og mærkede i sin Iver ikke, at Døren bagved ham gik op, og at Mesteren traadte ind. Gamle Bachmann stod ganske rolig og hørte Deklamationen til Ende, hvorefter han gik hen til Ditlev og bad ham pakke sit Tøi sammen, da han ikke havde Brug for en Rimsmed, men for en Snedker. I det første Øieblik blev Ditlev baade forbløffet og forlegen, men han fattede sig hurtig, — thi han indbildte sig altid at have Ret, — og svarede Mesteren heftig, at Intet var ham kjærere, end, jo før, jo hellere, at forlade et Slaveri, hvor enhver høiere Stræben blev tilintetgjort og mishandlet, som det Træ, der idag hæver sin Krone mod Himlen, men imorgen hugges itu til Ligkister. Bachmann, der følte sig ligesaa ubehagelig berørt ved Svendens Ordstrøm, som om han uventet var kommen ud i en hvirvlende Støvsky, søgte at opretholde sin Værdighed, som man i Blæsten søger at redde sin Hat, og forlod med et Skuldertræk og en talende Haandbevægelse mod Døren Værkstedet. Han var ingenlunde misfornøiet med at miste Ditlev, der hverken var en flink Arbeider eller behagede ham rigtig som tilkommende Svigersøn; men paa den Maade havde han dog ikke tænkt at skulle skilles fra ham. Bertrude græd, da hun hørte det Forefaldne, men turde Intet sige til Kjærestens Forsvar, da hun vidste, han ikke vilde bøie sig for Faderen. I nogen Tid efter Optrinet paa Værkstedet levede Ditlev af sin sammensparede Svendeløn, og hun og han mødtes udenfor Huset; men da Bachmann mærkede, at Svenden ikke søgte noget bestemt Erhverv, forbød han Datteren at have Samkvem med en Dagdriver, der, som han sagde, var en Fuster i Alt, hvad han foretog sig, ja endogsaa i at holde af en Pige. Det var dette Faderens Forbud, som Bertrude i Begyndelsen af denne Fortælling meddelte Kjæresten, og som han naturligvis vilde have hende til at overtræde.

(Sluttes.)

Huset i Skoven.

(Fortsættelse.)

Efter en Times Tids Forløb havde vi efter Omstændighederne indrettet os saa godt som man kunde i et saadant Hul, og gave os ifærd med at fremtage de Provisioner, vi havde bragt med, og lavede os en varm The, benyttende Sne istedetfor Vand og forstærkende Theens oplivende Egenskaber ved nogle Draaber Kognak. Medens vi nød denne Drik til Biscuits og salt Kjød, begyndte vi at føle os ganske vel stemte og skjænkede nu ogsaa Andet end vore egne umiddelbare Fornødenheder nogen Opmærksomhed.

Jeg ytrede nemlig det Haab, at den unge Officeer, fra hvem vi for faa Timer siden vare skilte, havde naaet sine Venner eller fundet et beskyttende Ly et eller andet Sted.

„Det frygter jeg næsten for, at han ikke har," sagde Markham; „at naae Ceder Søen imod denne Storm er en Umulighed, og Læ findes intetsteds; skulde der ogsaa findes en øde Hytte, saa er der jo ingen Rimelighed for, at han just skulde træffe paa den. Jeg frygter desværre for, at vi høre slette Nyheder fra ham."

„Gud veed ogsaa," tilføiede han efter en Pause, „hvorledes det er gaaet vor Leir. Har de havt Stormen ligesaa pludselig og stærk, som vi her, saa maa Teltene være blæste om, for de havde Anelse om Uveiret."

„Hallo! Hvad er det?"

Dette pludselige Udbrud fra Markham blev fremkaldt ved en svirrende, summende Lyd over vore Hoveder, og i næste Øieblik faldt først en, saa nok en Flagermuus ned fra Skorstenen og lige i Ilden, da de ved Varmen, Lyset og Røgen vare blevne vækkede af deres Vintersøvn.

„Det er nok den Slags Aander, som drive deres Spøgeri i disse gamle, forladte Huse," sagde Markham smilende, „og de kunne gjøre Forstyrrelse nok."

Da vi havde stillet vor Hunger, tændte vi vore Piber og lavede vort Natteleie istand af de mange Bjørne- og Bøffelskind vi sad paa i Slæden og vare indsvøbte i, men før vi begav os til Ro foreslog jeg, at vi dog for en Ordens Skyld først skulde kaste et Blik op over Trappen.

Markham gav sit Bifald, og med en brændende Spaan i Haanden begav vi os paa vor Opdagelsesreise.

II.

Først undersøgte vi dog Stuetagen, som bestod af to Rum foruden det, hvori vi opholdt os. De vare mindre, ligeledes uden Møbler, og det bagerste syntes kun at have været Pulterkammer.

Dernæst gik vi ovenpaa. Her vare to Rum, bedre holdte end dem nedenunder, de vare temmelig store, en gammel, rusten Jernovn i hver, ingen Møbler, kun i det bagerste stod en lang og bred Kiste, som Markham sagde var af samme Slags, som brugtes til at gjemme Skind og Pelsværk i endnu nu til Dags i Stationshusene. I hvert Værelse fandtes desuden dybe Skabe, hvori hængte forskjellige hensmuldrende Sager, som havde hørt til kvindelig Paaklædning. Det ene Værelse havde kun eet Vindue ligesom det nedenunder; men i det andet var der tre Vinduer, hvori Ruderne endnu vare nogenlunde hele.

En forfalden Trappe førte endnu høiere op, men denne Gang udstrakte vi ikke vor Undersøgelse videre.

Da vi kom ned, satte vi os ved Ilden med vore Piber, og da Klokken kun var syv, røg, passiarede og lyttede vi til Stormen, der atter var taget til og pidskede Træernes Grene, saa det knagede og bragede i Stammerne.

Da Stormen et Øieblik pustede, forekom det mig, at jeg hørte Klang af Bjælder.

„Det er ikke muligt," sagde Markham, „i disse Egne komme ingen Reisende, og i en saadan Nat ere neppe Andre ude end vi."

„Lad os dog høre efter."

„I en saadan Nat hører man altid i en Skov de forunderligste Lyde. Jeg har ofte ligget vaagen og bildt mig ind . . . ."

„Hør dog! det er ved Gud Lyden af Bjælder. Hvem kan det dog være? Gud give, det var den unge Officeer, vi skiltes fra imorges; men selv om det var ham, hvorledes skulde han ane, at her er et Huus og Mennesker. Vinden blæser Lyden til os. Lad os gaae til Døren og raabe ham an."

„Det vilde være til ingen Nytte," sagde Markham, „han er endnu flere Mile borte, og mod Vinden vilde vi ikke kunne høres et hundrede Alen."

Vi gik imidlertid dog ud, stod knædybt i Sneen og strøg af alle Kræfter, skjønt vi vidste, at Vinden førte Lyden i den modsatte Retning.

„Nu hører jeg Ingenting," sagde Markham, „det har dog kun været Indbildning."

Stormen tudede og forresten hørte vi ingen Lyd, saa at vi allerede vilde gaae ind igjen, da vi atter hørte Klangen og denne Gang tydeligt. Det var aabenbart, at Slæden kom nærmere.

„Lad os vise et Lys, for at han ikke skal fare forbi," foreslog jeg.

„Ingen Belysning vil kunne lyse igjennem det tykke Snefog; det skulde da være en heel Illumination," bemærkede Markham, „men det maa være en Reisende, som kjender Egnen til Punkt og Prikke, og styrer mod Huset lige fra det første Øieblik, vi hørte hans Bjælder."

Vi vedblev imidlertid at raabe, og snart hørte en Slæde frem, hvorfra der lød en Stemme:

„Gud skee Lov, at jeg atter er iblandt Mennesker. Jeg havde allerede opgivet Haabet."

Stavelsegaade.

(Første Stavelse.)

Tidt er det svært, tidt er det let,
(Lettere vel, end det burde);
Men Mange holdt op at være det,
Fra den Tid, hvor de det gjorde.

(Anden og tredie Stavelse.)

Solen ofte fremkalder den,
Naar klart den om Sommeren straaler;
Ofte modtages den som en Ven,
Ofte man ikke den taaler.

(Det Hele.)

Alle den ønske til Eiendom,
Og nødig vi ville den dele;
Men hvorhen vi søgte, hvorhen vi kom,
Dog Ingen eier den hele.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 13:

Skrive.

Opløst af Peter Larsen Anise, Den lavbenede Arcillis Petersen, F. M. F. M., S. N. J.'s Høstkudsk, Skomager J. P. Andersen, Brasepeer, En Venstremand, O. Grosell.

Stavelsegaaderne i Nr. 12 ere endvidere opløste af Tre iblødlagte Hoveder paa Parnassos ved Thisted.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (24 Ark).

☞ **Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 25. Ark.**

☞ Subskriptien paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ugentlig ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S Triers Forlag

Iblandt Fremmede.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 11te April. Nr. 15.

Indhold: Iblandt Fremmede (med Lithografi). — Alt og Intet (Slutning). — Kun eet Aar (Fortsættelse). — Huset i Skoven (Fortsættelse). — Gaader.

Iblandt Fremmede.

„Iblandt Fremmede!" ere haarde Ord, naar Maven er tom og Tungen tør, og man ikke kan opdrive en eneste Skilling, hvormeget man end vender Lommerne.

Ingen aaben Dør indbyder den Forladte, intet venligt Ansigt nikker til ham, thi stive og kolde gaae Folk forbi og betragte den Fremmede med Nysgjerrighed eller Ligegyldighed: hvad vedkommer hans Nød dem; han kunde jo være bleven hjemme, hos Familien, hvor hans Vugge stod — thi den, der forlader sit Fædreland, maa see til, hvorledes han uden Hjælp kan begaae sig „iblandt Fremmede".

Dette maatte den lille Savoyard, som sidder med sin Abekat paa Gadehjørnet, ogsaa erfare. Det er med et sørgmodigt Blik paa sin Trang, at han siger: „Hvor ganske anderledes forestillede jeg mig det ikke, naar jeg fra Bjergene skuede ned i Dalen, hvor Stæder og Landsbyer ligge saa tæt, som om de vare faldne ned fra Skyerne — men jeg har prøvet hvor langt der er fra Sted til Sted, hvor kedelige Veie og Gader ere — jeg har sunget mine bedste Sange, Tom gjort sine mest naragtige Grimacer — ligemeget har det hjulpet — hvad nu?"

Ogsaa den stakkels Tom kaster et sørgmodigt Blik ned i den tomme Madpose og kloer sig betænkelig bag Øret, men han er dog mer Filosof end dens Herre. Med et raskt Spring sidder den paa sin sædvanlige Plads, paa Herrens Skulder, og dette Tegn til Opbrud bliver ogsaa forstaaet. Frist Mod! i næste By holdes der Marked og maaskee findes der, hvad de to hidtil forgjæves have søgt — en rigelig Fortjeneste.

Saaledes bør det ogsaa gaae til i Livet.

Det kan ikke hjælpe at gruble over Skuffelser eller stirre sig blind i de tomme Lommer — nei, fremad til næste Station, hvor maaskee Lykken blot venter paa En, som vil række Haanden ud efter den — slynd Dig blot og opfør Dig som en ærlig og brav Karl saa vil ogsaa den Time slaae for Dig, da Du kan vende hjem til Din Fødestavns Bjerge som en rig Mand — om ikke paa andre Skatte — saa dog rig paa Livserfaring og smukke Erindringer.

Alt og Intet.

(Slutning.)

Han indfandt sig paa deres sædvanlige Mødested næste Aften, men hun kom ikke.

For første Gang i sit Liv følte han sig ret ulykkelig, da den Eneste, der hidtil havde holdt af ham, nu svigtede. Hans Fremtid, som han aldrig havde vovet klart at fremstille sig, stod pludselig for ham i hele dens sørgelige Skikkelse. Saa længe han havde Bertrude, der troede paa ham, troede han ogsaa paa sig selv; men nu brast det hele Væv af selvlavede Fortjenester, som Edderkoppespindet ved Slaget af en Stok, og han tilstod sig selv, at han ikke duede til Noget. Han havde ikke et Lyspunkt at see hen til, og erkjendte nu først, at det var hende, der havde givet Tilværelsen Værd for ham. Det faldt ham intet Øieblik at tvivle om, at hun ogsaa var kommen til det samme Resultat om hans Udygtighed, som han selv; thi, hvis hun havde elsket ham endnu, vilde hun ikke have ladet sig tvinge af Faderen, men nok vidst at sende ham et eller andet Bud. Umandig som han var, græd han ved Tanken om, hvad han havde mistet i Bertrude, og gruede af Frygt for Tomheden næste Morgen og alle de paafølgende Dage af Livet. Han forbandede den Time, hvori han var født, og ønskede sig Døden.

Naar et Menneske er naaet saa vidt, og der ikke langt fra det Sted, hvor han befinder sig, flyder en dyb Aa, saa er der Mulighed for, at han hurtig kan faae sit Ønske opfyldt. Ditlev styrede sine Skridt mod Vandet og stirrede længe ned i dets mørke, rolige Flade. Han vidste, det kostede ham kun et Spring, og al Utilfredshed med Tilværelsen, al Frygt for den kommende Skjæbne vilde være tilbagelagt. Han saae sig ængstelig om, — der var Ingen at sine i vid Omkreds; Ditlev kunde uhindret begive sig paa Reisen til det ubekjendte Land. Det syntes

ham dog saa uhyggelig afstrækkende, dette kolde Dyb, og at forsvinde her i denne Aa, der løb ud i Havet, samstemmede ikke med hans Forsængelighed. Han vilde nok dø, men man skulde vide, at han havde havt Mod dertil. — „Hvem?" spurgte han sig selv, „hvem skal vide det? Ingen bryder sig om, enten jeg lever eller dør." Han følte atter sin Forladthed og Ensomhed og græd paany over sig selv.

Efter en Stunds Forløb reiste han sig fra den Pilestub, paa hvilken han havde siddet; han frøs, og hans Lemmer vare stive. „Nei, Livet er sørgeligt," sagde han; „men Døden er endnu sørgeligere — jeg tør ikke drukne mig."

Den følgende Morgen læste han blandt Avertissementerne i en Avis, at en ung Mand med et fordelagtigt Ydre kunde faae Engagement som første Elsker ved et omreisende Skuespillerselskab. Det var Noget for Ditlev Heinicke! Her havde han Leilighed til at vise sig som Ridder, Kunstner, Helt, ja, Alt, hvad det skulde være, uden at han behøvede at udsætte sig for den ringeste Ubehagelighed. Det var egentlig som Skuespiller, følte han nu, at hans Begavelse vilde komme til sin fulde Ret. Han meldte sig strax, hvor Bladet henviste, og blev antagen. I Begyndelsen syntes han ret godt om sit nye Kald, skjønt de falmede Dragter og daarlig malede Kulisser mishagede ham; men da et Par af Skuespillerne fik Engagement ved et andet Selskab, og han maatte overtage endeel af deres Roller, syntes Veien paa Kunstens Bane ham altfor besværlig. Han kunde jo aldrig gjøre Andet end at læse fra Morgen til Aften, tænkte han, det var ikke til at udholde! Og disse evige Prøver! Man blev til en Idiot af al denne Gjentagen.

Paa dette Stadium af Misfornøielse modtog han en Dag et Brev, som tilmeldte ham Grandtantens Død, ved hvilken han blev Eier af en ikke ubetydelig Formue. Da Ditlevs glade Overraskelse havde sat sig en Smule, var hans første Tanke: Bertrude. Han havde ingensinde holdt af nogen anden Pige end hende, og de sminkede, letfærdige Damer, han i den sidste Tid stadig havde havt for Øie, tjente kun til at fremhæve hendes kjærlige, uskyldige Ansigt, ligesom en mørk Baggrund lader et lyst Billede træde klarere frem. Det er en bekjendt Sag, at Penge give Mod; og efter at have sagt et hurtigt Farvel til Thalias Tempel, fremstillede han sig uden mange Ceremonier for Mester Bachmann, viste ham Brevet, og bad ham om hans Datter til Hustru, hvis hun endnu holdt af ham. Dette Sidste var et overflødigt Spørgsmaal, thi det havde ingenlunde været med hendes gode Villie, at hun ikke havde mødt ham hiin Aften. Faderen kunde ikke modstaae de Unges Bønner; sin private Mening om Ditlevs Letsind og Ustadighed maatte han stille i Bero, og trøste sig med at see et Tegn til Bedring i hans Trofasthed mod Bertrude; — og hun og han bleve altsaa Ægtefolk.

De havde levet nogle Aar lykkelig sammen i en større Provinds, hvor Ditlev havde kjøbt et net lille Huus, hvis hjemlige Hygge forhøiedes af tre glade Smaaglutter, da hans gamle Higen efter at blive noget Mere og Større, end han var, atter vaagnede. Han saae en Udsigt for sig til at kunne blive — Godseier. Man havde nemlig fortalt ham om et gammelt Herresæde, der var til Salgs, og som rigtignok var meget forgjældet, men hvis Kjøbesum var saa lav, at en driftig Mand i faa Aar maatte kunne udrede al Gjælden af de udmærkede Jorder, der hørte til Godset. Ditlev, som paany troede sig i Stand til, hvad det skulde være, mente, at han var den rette Mand, og kjøbte Godset.

Ukyndig i Alt, hvad der angik Landvæsenet, overlod han Bestyrelsen af Eiendommen til en Mand, der benyttede sig af hans Taabelighed, skaltede og valtede med det Hele efter eget Forgodtbefindende, og som tilsidst, — da han frygtede for, at hans Bedragerier, som dog vare altfor grove, skulde røbes, — flygtede med en betydelig Sum: Indtægten af Aarets Høst. Godsets Kreditorer gjorde ved Terminstid deres Krav gjældende, og da Ditlev Intet havde at betale med, reiste han et Laan mod høie Aagerrenter, og dækkede saaledes en mindre Gjæld med en større. I al denne Nød og Spænding var det dog hans største Sorg, at holde et ydre Skin vedlige. Han lod hver Dag spænde for og kjørte med Kone og Børn omkring i Egnen, visende Alle det gladeste Ansigt, samt kastede, som en stor Herre, Penge i Grams til Drengene. De Breve, som Bertrude skrev hjem, dikterede han selv, da hun ikke forstod at forstille sig, og lod hende med glimrende Farver udmale al den Pragt og Herlighed, hun hver Dag levede i. Hendes Indvendinger om, at Faderen vilde blive langt mere bedrøvet, naar han paa e n g a n g, i Stedet for gradviis, erfarede deres Ruin, slog han bestandig hen med den Paastand, at her ingen Grund var til at antage, man skulde ruineres, fordi man havde et Par Uheld; med Tiden vilde naturligviis Alt ordne sig.

Og Alt ordnede sig virkelig ogsaa med Tiden, men ikke efter Ditlevs Hoved. Da han ikke kunde betale den stadig voxende Gjæld, tog man Herregaarden fra ham, og hans korte Glandsperiode var forsvunden som et Stjerneskud. Han var sønderknust og hadefuld paa sig selv og hele Verden, ja, bebreidede endogsaa haanende Bertrude, at hun med Taalmodighed fandt sig i at bo med ham i et lille Fæstehuus, og der røgtede sin huslige Dont ligesaa rolig og nøiagtig, som om hun Intet havde mistet. Hun svarede ikke heftig, men gik stille hen til ham, lagde sine Arme om hans Hals, og sagde: „Jeg har jo Dig og Børnene."

Det vilde blive ligesaa trist som trættende, at følge Ditlev Heinicke Skridt for Skridt paa den Vei, der førte ham til fuldstændig Ulykke, og Læseren skal derfor i Korthed høre hans Skjæbne. Til Trods for alle sørgelige Erfaringer, kunde han dog ikke komme bort fra den Idee, at Fremtiden holdt en Bagdør aaben for ham, hvorigjennem han skulde naae til Lykke og Anseelse, hvis han blot vidste den rette Maade, at komme til denne Dør. Bertrude vovede nogle milde Henlydninger til Snedkerlet; men han blev som rasende, naar hun berørte dette Punkt. Ligesaa heftig blev han, naar hun talte om at søge Hjælp hos Faderen, — hvem man kun ufuldstændig havde meddelt deres forandrede Forhold, — og hun lovede sig selv med hemmelige Angerstaarer, at hun for vilde sulte ihjel end paany pine Ditlev med sine taabelige Forslag, — stakkels, stakkels Ditlev, der i Forveien var ulykkelig nok. Han prøvede sin Lykke i Spil, og solgte de faa værdifulde Eiendele, de endnu havde; men han tabte som oftest.

En Dag lod man dem vide, at de maatte rømme Huset, thi det var forbi med Eierens Taalmodighed, da han endnu ingen Leie havde faaet — den Dags Aften kom Ditlev berusет hjem til Bertrude. Hun havde i alle deres Sorger og Gjenvordigheder dog aldrig seet ham saaledes; men denne Ulykke syntes hende tungere end alle de andre, og den var hun ene om at bære. Hans støiende Væsen vækkede et af Børnene, en lille Dreng, der var syg, og som Moderen netop havde faaet til at sove, ved Timer igjennem at sidde ved Sengen med den lille, feberhede Haand i sin. Barnet skreg forfærdet, at der var kommet en fremmed Mand ind i Stuen, og kaldte paa sin Fader, for at han kunde jage ham bort. Ditlev søgte at samle sine omtaagede Tanker og gik hen til Sengen, i den Hensigt at berolige Drengen, der hvinede af Angst, da han saae den formentlige Fremmede tumle hen imod sig.

„Ditlev, han kjender Dig ikke," sagde Bertrude og blev dødbleg. „Troer Du ikke, Du vilde have bedst af selv at gaae til Ro?"

Han nikkede lallende ad hende og lagde sig.

Den næste Morgen skulde de forlade Huus og Hjem. Han var nedsjunken i en Tilstand af fortabt Sløvhed og saae, ligesom i Drømme, hvorledes hun klædte Børnene paa og svøbte dem ind, saa godt hun kunde, for at værne dem mod det barske, regnfulde Efteraarsveir, de skulde ud at stride med. Drengen havde endnu Feber og vilde ikke kjendes ved Faderen, hvorimod Pigerne klyngede sig til ham og spurgte forundret, hvor de Allesammen skulde hen idag; men han foer op og svarede dem barskt, saa de forskrækkede løb fra ham, hen til Moderen. Hun bandt den mindste Lille paa sin Ryg, tog det syge Barn i sine Arme, og gjennede den største af Pigerne hen til Ditlev. „Gaa kjønt hen til Fader," hviskede hun; „seer Du ikke, han er bedrøvet." Barnet adlød, men græd, fordi Faderen hverken vilde holde hende i Haanden eller tale til hende. Og saaledes begyndte de deres Vandring, men uden at vide, hvor de skulde søge Husly.

Efterat de havde gaaet en Times Tid i Tausхed, som kun blev afbrudt af Børnenes Klager over Regnen, gik Bertrude hen til Ditlev og spurgte ham, hvad hun skulde gjøre.

„Hvad Du vil," svarede han ligegyldig.

„Maa jeg da gaae til min Fader?"

„Det er mig ligemeget."

„Men vil Du ikke med?"

„Det veed jeg ikke."

„Hvor gaaer Du da hen, Ditlev?"

„Det veed jeg ikke. Hold dog op med alle de Spørgsmaal."

Bertrude tav. Børnene græd, fordi de vare sultne, og hun fik Nok at gjøre med at trøste dem. Hun var selv træt og udmattet, og vidste ikke, hvor hun skulde faae Kraft fra til at bære Alt, hvad hun endnu maatte gaae i Møde. Til sin Trøst saae hun en Bonde komme kjørende med en tom Vogn, og Manden var menneskekjærlig nok til at tage de trætte Fodvandrere op i sit Kjøretøi. Ditlev, der fik Plads paa Agebrædtet hos Bonden, indlod sig snart i Passiar med ham, og da Manden roste sine unge Hingster samt den Maade, hvorpaa ene han forstod at styre to saadanne fyrige Krabater, vaagnede Ditlevs Forfængelighed, og han gjorde sig til af, at han havde kjørt med et anderledes Forspand, samt tilfølede, det vilde være en smal Sag for ham, at regere et Par Bondeheste. Eieren følte sin Stolthed krænket og kastede i blind Overilelse Kjørelinen til ham, med Anmodning om at vise, hvad han duede til her, hvor Veien gik ned ad Bakke. Ditlev tog noget forbløffet mod Tommen, og de balstyrige Hingster, der ellers gik i stramme Tøiler, følte sig fri under de usøvede Hænder og toge rask Fart ned ad den jævne Skraaning. Bonden lo, men Ditlev indsaae, han maatte lade staae til; thi hans falske Æresfølelse forbød ham at bede Manden selv styre Dyrene igjen. Hold op, hold op!" raabte Bertrude; „Hestene løbe løbsk!" Men Bonden vendte sig om til hende for at berolige hende med, at han nok skulde passe paa ham. Dog, denne korte Ordvexling var Skyld i, at han netop ikke passede paa Ditlev, som i sin Forvirring var dreiet ind paa en Sidevei, der førte til et Jernbaneanlæg. Man ventede Toget, og det nære Lokomotivs Piben gjorde Dyrene sky, saa at de, uden at ændse Ditlevs Modstand, ilede henimod det lukkede Led. Bonden rev med en Ed Tømmerne fra ham; men Dyrene vare for Øieblikket ustyrlige, de steilede og reiste sig næsten lodrette paa Bagbenene. Børnenes Skrigen i Vognen gjorde Hestene endnu mere vilde, og de sprængte Leddet. Ditlev tænkte sig med Rædsel at blive knust under Toget, hvorfor han sprang af Vognen, men styrtede til Jorden; dog Banevogteren, der saae de Kjørendes Fare, aabnede lynsnart det modsatte Led, som laa ved hans Huus, og de rasende Dyr fore nu med Vognen over Banen, et Par Sekunder, før Toget bruste forbi. Ved Banevogterens og hans Sons Hjælp fik Bonden Magt over Hestene, og medens Manden eftersaae Seletøiet, steg Bertrude og Børnene ned for at see til Ditlev. Først bildte hun sig ind, at hun troede, han var bevidstløs; men snart overbeviste man hende om, at han havde knust Hjernen paa den Steen, mod hvilken han var tørnet i Faldet fra Vognen.

Det er vel overflødigt at fortælle, at Mester Bachmann med aabne Arme modtog sin grædende Datter og hendes faderløse Smaa, og det er vel ligesaa overflødigt at tilføie, at han blev dem Alle en bedre og kjærligere Forsørger, end Ditlev Heinicke nogensinde havde været.

Kun ét Aar.

(Fortsættelse.)

Efterat have sørget for Begravelsen reiste Thyrle til England og ankom til London samme Dag som Gilfred kom fra Liverpool. De traf dog ikke hinanden, thi medens Gilfred strax tog ud til sin Familie, sad Thyrle og skrev Breve og Avertissementer, som skulde indføres i alle Bladene i Knollinghamshire.

Da Gilfred nogle faa Dage senere sad ved Frokostbordet med Phillis, udbrød han pludselig:

„Den Idiot! Han maa jo være gal! Har Du seet dette, Phil? — ‚Sælges med Ret til strax at tiltræde Eiendommen: Merresford med Jorder og Skove. Hele Møblementet kan følge med &c.' —

Jeg vilde egentlig nødig af med ham — han er desuden en i enhver Henseende brav Karl. Hvor mon han nu vil hen? Han maa være meget vanskelig at gjøre tilpas — mærkværdigt! Ikke sandt, Phil?"

„Jo, meget!" lykkedes det hende at fremstamme, medens hun skjulte sit Ansigt bag Themaskinen.

Gilfred fortsatte sin Læsning, og Phillis listede sig ud i den kolde Frostluft for at samle sig.

Gilfred reiste op til London for at skaffe Værelser eller et eget lille Huus til hans Moder og Søster. En Dag stødte han lige paa Thyrle — de standsede og gave hinanden Haanden.

Da Thyrle udtrykte sin Forundring over at see Gilfred i London, eftersom han troede ham vpræ i Kanada, kom denne ganske naturligt til at tale om Moderens Sygdom og Grunden til, at han selv var i London, idet han beklagede sig over alle de forgjæves Forsøg, han havde gjort for at finde en passende Bolig til hende.

Thyrle afbrød ham:

„Jeg har jo Huset i Grosvenorsquare — det er ikke i Brug og til ingen Nytte for mig. Kan det ikke passe for Deres Moder? — Det vilde glæde mig, hvis Mrs. Kyriel vilde benytte det."

De talte derom. Leie vilde han paa ingen Maade have, og han bad Gilfred saa indstændigt modtage hans velmente Tilbud, at denne ikke fandt det muligt at modstaae saa megen Venlighed.

Phillis vilde have afslaaet at flytte derind, men der var ingen passende Maade at undgaae det paa og hun maatte derfor i Taushed, skjønt med Harme i Sindet, følge Moderen, som var glad over at et saadant Forslag kom fra Mr. Thyrle, som hun altid saa godt havde kunnet lide.

Saaledes bleve Mrs. og Miss Kyriel i Januar installerede i Mr. Thyrles Bolig i London, medens han selv boede i et Hotel i den anden Ende af Byen.

Lægen, Sir Anthony, aflagde sin Patient et Besøg dagligt, og hun kom sig aabenbart under hans Kur — men en Ting var der, som i høi Grad forundrede hende, og det var, at Mr. Thyrle aldrig lod sig see.

Attende Kapitel.

Det forekom Phillis som en Drøm, som et Spil af hendes Fantasi, og ikke som den nøgne Virkelighed — at hun befandt sig i Thyrles Bolig og at, hvorhen hun vendte sine Øine, saa hvilede de paa Gjenstande, der tilhørte ham — hun studerede hans Smag af Bøgerne i Bibliotheket, af Malerierne paa Væggene, ja selv af Stilen i Møbler og Dekorationer.

I Stueetagen var der et mindre Værelse, hvori Solen skinnede ind og som især fandt Bifald hos Phillis. Der var jo maaskee nok en svag Duft af Cigarreg tilbage, som tydede paa, at han havde opholdt sig meget der, men der var ogsaa andre Tegn paa dette. Der hængte smaae, korte Piber over Kaminen, foran laa et smukt Tigerskind og paa Bordet et Portræt af hans Yndlingshest „John Peel", som han havde bragt til London for at faae det sat i Ramme, men havde forglemt det. Der laa mange Bøger, gamle og slidte, fra hans Drengeaar, og i flere af dem var skreven: „Archer Thyrle, fra hans Fader".

Der stod ogsaa i dette Værelse et usædvanligt, gammeldags Skrivebord af Egetræ med de nødvendige Skrivematerialier paa, hvorved Phillis ofte sad og tænkte paa ham, hvis Plads hun for Øieblikket indtog, og underlige maatte jo hendes Følelser være, ved at boe i det Huus nu, som hun en Gang var bestemt til at blive Frue i. Hun følte utallige Gange, hvorledes hun grædmede sig over Thyrles uforklarlige Opførsel, men hendes Stolthed var dog tildels trøstet ved, at Ingen anede, at „Skjønheden" anden Gang var bleven forladt af sin Udkaarede.

Omtrent otte Dage efter deres Ankomst, sad hun en Eftermiddag og bladede i nogle Tidsskrifter, for at finde Noget, hvormed hun kunde adsprede Moderen, da Tjeneren meldte „Lady Dynesford".

Det var en smuk, ældre Dame, som lignede Sønnen. Hun sagde, at hun og hendes Datter boede tæt ved, og at hun af Sønnen havde hørt saameget om Miss Kyriel, at hun længtes efter at gjøre denne unge Dames Bekjendtskab.

Phillis rødmede dybt.

Skjønt hun havde mindre at bebreide sig med Hensyn til Oberst Dynesford end til utallige Andre, saa følte hun dog den gamle Dames gjennemborende Blik, da denne udtrykte Haabet om, at de snart maatte blive gode Venner og Naboer, og ret have megen Fornøielse af Omgangen med hinanden; hvilket bragte nogen Forvirring over hende, da hun svarede:

„Jeg vil neppe komme meget ud, Lady Dynesford. Vi ere komne til London alene for min Moders Sygdoms Skyld, og jeg forlader hende kun saare sjelden."

Hertil blev svaret, at et saa ungt og smukt Væsen ikke maatte afsondre sig fra Verden, og da Lady Dynesford forlod dem, glædede hun sig over, at hendes Søns Valg var faldet paa en smuk og velopdragen ung Dame, og at hendes Frygt for, at Sønnen skulde have kastet Tørklædet uden at tage behørige Hensyn, var ugrundet. Hun følte, at hun vilde være stolt af en Svigerdatter, som Miss Kyriel.

Fra den Dag af følte Phillis, at Freden i Huset var forbi; Familien Dynesford, Moder, Søn og Datter, aflagde Besøg hver eneste Dag, stundom flere Gange. Obersten selv holdt sig vel tildels i Baggrunden, men hans utrættelige Allierede vare nærved at pine Livet af hende.

Indbydelser strømmede ind paa hende og Gilfred, og det var umuligt at afslaae dem alle.

I al den Tid havde hun slet ikke seet Thyrle. Han havde hverken skrevet eller aflagt Besøg. Med Gilfred havde han engang sendt en Bog og en Hilsen til Moderen.

„Han er en sær Fyr," sagde Gilfred, da de en Aften sad alene hjemme. „Tænk blot, at han først idag fortæller mig Nyheden. Han er imorges kommen tilbage fra Akenhurst, hvor han har maattet meddele Familien den."

„Hvilken Nyhed? Vedkommer den Hasson?" spurgte Phillis.

„Ja, det gjør den rigtignok, thi han er død, den stakkels Fyr. Det var heldigt for ham, at Thyrle just skulde støde paa ham. Han traf ham i en usel Tilstand i Calais, og tog sig broderlig af ham, men Hasson døde samme Nat. Thyrle synes ikke at holde af at tale om Hasson og havde

opsat saa længe som muligt at tage ud til Akenhurst. Han sagde, at de havde engang været gode Venner, og at han var glad over, at have kunnet være ham til Nytte, skjøndt jeg veed, at Hasson rakkede ham ned, naar han fandt Leilighed dertil. Gud veed forresten, hvad der er i Veien med Thyrle og hvilken ond Aand, der har besat ham. Han spiller nu, og sidste Nat drak han saameget, at jeg vilde blive fuld som en Flue deraf, men paa ham var det ikke til at mærke."

„Du bad vel Mr. Thyrle om engang at komme her til Middag, Gilfred?" spurgte Moderen.

„Jo, men han kan ikke. Den tiende reiser han til Algier og har en Mængde Forberedelser at træffe, saa han ikke faaer den mindste Fritid."

At Phillis den Aften var blegere end sædvanlig, og at hun ikke mælede et eneste Ord, var let at forklare. Hun havde jo engang været indtaget i Hasson, og de havde været Legekammerater fra Barnsbeen af; men Gilfreds Ord havde smertet hende ogsaa paa en anden Maade. Fulgte Archer Thyrle nu ikke Hassons Exempel, og kunde han ikke ogsaa forspilde sit Liv.

Dog, hvad kom det hende ved!

Alligevel sad hun den Nat længe nede i det lille Værelse i Stuetagen og sukkede over ham, som vel havde været grusom mod hende, men som hun alligevel ansaae for bedre og ædelmodigere end de fleste andre Mænd.

Hun kunde ikke taale at høre hendes Guddom blive dethroniseret. Og nu vilde han forlade England — ja, saa hørte hun jo ikke hans Navn — men da hun gik op paa sit Værelse, kunde hun dog ikke lade være at tænke:

„Hvorfor vil jeg lade mig afficere af hvad han gjør, eller hvorhen han drager? Det vedkommer jo ikke mig?"

Nittende Kapitel.

Faa Dage senere, just den niende Februar om Aftenen, tog Phillis, efter Lady Dynesfords indstændige Anmodning, med dem i Operaen.

Huset var propfuldt, for at høre Christine Nielsson; kun een Loge ligeoverfor Dynesfords var tom.

Phillis syntes at være betagen af Musiken, men hendes Tanker vare langt borte:

„Hvor jeg dog ønsker," sukkede hun, „at jeg iaften var som for et Aar siden. Da var mit Hjerte frit — saadant som det aldrig bliver mere."

Oberst Dynesford, der stod lidt til Siden bag ved hende, kunde see at hendes Øine, der hvilede paa Scenen, havde faaet et saa drømmende Udtryk, at hun Intet saae med dem, men kun var beskjæftiget med sine Tanker.

„Taalmodighed og Udholdenhed kan jo gjøre Mirakler," tænkte Oberften, men i samme Øieblik tiltrak en Bevægelse i Logen ligeoverfor sig de morke Øines Opmærksomhed, og et saadant Glædeslyn foer igjennem dem, at Dynesford vilde have givet Aar af sit Liv til, at det havde gjældt ham. En brændende Rødme foer over hendes Ansigt for at gjøre dets Blegthed end mere paafaldende, og hendes Øine rettedes atter paa Scenen.

Oberften vilde dog see, hvad der havde fremkaldt denne Bevægelse hos hende og saae en Herre i den for tomme Loge, der, inden han satte sig, kastede et prøvende Blik udover Tilskuerpladsen.

„Ham har jeg aldrig seet for," tænkte Dynesford, da han tog Kikkerten bort fra Archer Thyrle. „Det maa have været en Feiltagelse."

Men han kunde dog ikke lide, at Thyrle ogsaa gjorde Brug af sin Kikkert og holdt den rettet paa Phillis — eller idetmindste paa Logen. Phillis saae det ikke, men hun følte det. Hendes Hoved svimlede, Lysene dandsede for hendes Øine og Lyden af mange Klokker, nære og fjerne, klingede for hendes Øren; dog holdt hun Øinen ud til Stykket var forbi.

Skjøndt Gilfred havde sagt, at han skulde reise den tiende og hun saaledes ikke oftere saae ham at see, saa vovede hun dog ikke at hæve Øinene, og det var en iskold Haand Oberst Dynesford førte under sin Arm, da de reiste sig for at gaae.

„Miss Kyriel," hviskede han, „De er syg — — De er jo bleg som Døden."

„Ja, jeg befinder mig ilde — lad mig være alene — ganske alene — nogle Øieblikke."

Han fulgte Moderen og Søsteren ned og vendte tilbage med et Glas Sherry, som han bad hende drikke.

„Kjør mig lige hjem — Heden har været mig for stærk — jeg kan ikke taale at tale."

Han føiede hende, og støttende sig paa hans Arm naaede de en Vogn, hvor hendes Øine mødte Thyrles i det samme Nu, hun satte Foden paa Trinet for at stige ind.

Det svimlede for hende og hvorledes hun var kommen ind, kunde hun aldrig siden mindes — Oberst Dynesford maatte vist have spillet en meget virksom Rolle derved.

Da hun kom til sig selv, blev hun opmærksom paa, at hendes Haand laa i hendes Ledsagers. Hun trak den til sig, og saasnart hun var Herre over sin Stemme, sagde hun:

„De seer nu selv, Hr. Oberst, at jeg slet ikke duer til dette lystige Liv. Jeg gjør bedst i at blive hjemme, men jeg kan ikke nokſom takke Dem for al Deres Omhu for mig iaften."

„Det er mig en Glæde at have været Dem til Nytte, og De maa vel kunne indsee, at jeg gjerne vilde tilbringe mit Liv med at bære Omsorg for Dem."

Han havde atter taget hendes Haand og hans Stemme skjælvede, da han tilføiede:

„De er da ikke vred paa mig?"

„Nei — nei, men jeg er bedrøvet — mere bedrøvet, end jeg kan sige Dem. Tal ikke mere til mig, og hvis De vil spare baade Dem selv og mig for unødvendige Smerter — saa tal aldrig mere til mig paa den Maade."

„Siig dog for Guds Skyld ikke, at al min Hengivenhed, al min Kjærlighed skulde være haabløs. Jeg vil vente. Jeg forlanger intet Svar nu."

„Det er haabløst," lød Svaret i en Tone, der var saa sørgmodig og i sig selv saa haabløs, at den anslog en sympathetisk Streng i Dynesfords Bryst.

„Miss Kyriel! tilgiv mig, men De er selv lidende, stuffet og ikke lykkelig. Kunde De ikke betroe Deres Skjæbne i mine Hænder? Jeg skal gjøre Alt for Dem. Hvad har jeg gjort, at De undgaaer mig? Jeg forlanger ikke, at De skal elske mig — jeg vil vente! — men giv mig Haab om, at jeg engang maa henvende mig med min Bøn til Dem

om at vorde min Hustru. Selv det ringeste Haab nøies jeg med — og det kan De ikke negte mig. Jeg vil altid elske Dem."

Phillis svarede ikke strax. Vilde det ikke være henrivende, at blive saaledes elsket, at blive sat Pris paa af en saadan Mand efter at være bleven vraget to Gange?

I dette Øieblik slog Klokken tolv.

„Det er Morgen nu. Den tiende Februar — just eet Aar siden jeg saae ham for første Gang. Nei — jeg kan ikke — hellere Mindet om Dig, min Elskede frit og ubeskaaret end nogensomhelst Mand i Verden og mine Tanker bundne."

Endelig svarede hun:

„Oberst Dynesford! jeg har overveiet det og fundet det umuligt. Det smerter mig, at mit Svar skal lyde saaledes."

Et Par Minuter var han taus, inden han sagde:

„Sig mig oprigtigt, Miss Kyriel, ligger Feilen hos mig, eller kommer jeg for sildig? — Jeg har dog en Slags Ret til at faae det at vide. Har jeg en lykkeligere Medbeiler?"

„De har været saa god imod mig, derfor vil jeg ogsaa besvare Deres Spørgsmaal. Jeg har været saa ulykkelig, ikke at bryde mig om den Kjærlighed, jeg kunde faae, og at ønske den, som aldrig vil falde i min Lod. De og Deres Moder have været saa forekommende imod mig, at jeg nok ønskede at kunne have gjengjældt Dem det paa en bedre Maade."

De vare strax hjemme og der blev ikke vexlet andre Ord end Godnat; men det var et venligt Godnat, ledsaget af et venligt Blik, Obersten modtog — men han følte at imellem dem var Alt forbi.

Tyvende Kapitel.

Da Phillis kom hjem, var hendes Moder i Seng og hendes Broder endnu ikke kommen fra sit Selskab, hvorfor hun selv vilde vente lidt efter ham og derfor gik ind i det lille Værelse i Stueetagen, der havde været Mr. Thyrles Nygeværelse.

Hun satte sit Lys paa det gammeldags Egetræes Skrivebord, og medens hun støttede sit Hoved paa den ene Haand, lod hun den anden Haands Fingre mekanisk føle paa de munge udskaarne Figurer — Bier, Agern, Fisk ɔc.

„Hvad kan dog have bevirket hans Opførsel imod mig;" saaledes lød hendes Enetale, „jeg har tænkt derover, til mit Hoved har truet med at sprænges. Hvor han saae daarlig ud iaften — træt og sørgmodig. — Jeg har ofte spurgt mig selv, om der ikke laa en Misforstaaelse til Grund for hans Opførsel. Hvorfor skulde han ellers have betragtet mig med saadanne bebreidende Blikke? — Alt er dog maaskee skeet til mit Bedste, thi det føler jeg, at jeg under disse smertelige og lange Maaneder er bleven til et bedre Menneske."

Hun reiste sig op for at søge Hvile, og mat og træt, som hun var, støttede hun sig derved stærkt paa sin høire Haand, der hvilede paa et af de udskaarne Agern. En pludselig Bevægelse i den bragte hende til at rive Haanden til sig og springe tilbage — men strax efter til at smile over sin egen Nervøsitet.

„Det var da mærkværdigt," udbrød hun ved den afrivillige Opdagelse.

Hun fandt ved nøiere Eftersyn, at det var et lille Stykke af Beklædningen, som gled tilbage og derved bragte en hemmelig Skuffe for Dagens Lys. Noglen sad endnu i den. Hun trak den frem, og af pure Nysgjerrighed kastede hun Blikket ned i den.

Hun vilde neppe troe sine egne Øine, da hun saae sit eget Navn, der skinnede hende imøde fra en Brevkonvolut med Archer Thyrles Haandskrift:

Til Miss Kyriel, Herregaarden ved Hallingford, Knollinghamshire.

Hun skyndte sig at tage Brevet. Det var forsynet med Frimærke, men havde ikke været i Postvæsenets Hænder.

Det var forseglet, men havde ikke været aabnet.

Hun betragtede det og vidste ikke hvad hun skulde gjøre; hun vendte og dreiede det, før hun kunde tage en Beslutning, og læste vist ti Gange Udskriften, før hun brød Seglet.

De allerførste Ord: „Elskede Phillis!" vare nærved at tage Veiret fra hende, men hun læste videre med brændende Kinder — om Brevet, som forklarede Thyrles pludselige Bortreise, og som Rideknegten „imorges" havde bragt hende og hvorpaa han ventede et Svar; hun læste, at han ventede at kunne være tilbage „imorgen" i det seneste, men at han i ethvert Tilfælde skulde skrive; hun læste, at det var hans inderligste Ønske, at hun strax underrettede sin Familie om „vor Forlovelse"; at han for hendes Skyld vilde lade sig fotografere, ja gjøre Alt, og endelig, at han var hendes for evig Archer Thyrle.

Nedenunder var tilføiet en Linie:

„Jeg haaber, elskede Phillis, at modtage et Par Ord imorgen."

Det var dateret den 15de Marts det foregaaende Aar.

„Dagen efter Ballet hos Sir George Rose," maatte hun uvilkaarlig udbryde.

Hun var i en saadan Bevægelse, at hun neppe kunde aande.

Brevet blev læst atter og atter.

„Her maa der visselig have fundet en stor Misforstaaelse eller Feiltagelse Sted," tænkte hun. „Men der er flere Breve?"

Hun saae ned i Skuffen. Der fandtes nogle Ark Papir og paa et Halvark Konceptpapir var skreven med Thyrles Haand et Udkast til hans Testamente dateret samme Dag som Brevet, „i Tilfælde af min Død før mit Giftermaal" — og hun fandt at hans Gods og Størstedelen af Formuen tilfaldt hende.

„Hvad skal jeg dog gjøre? Hvad bør jeg gjøre?"

Hun forlod Stuen, tog Papirerne med sig og gik til Gilfreds Værelse.

Han var endnu ikke kommen hjem.

Da hun kom ind paa sit eget Værelse, laa der paa Bordet et Par Ord til hende fra ham, hvori han underrettede hende om, at han paa 2 à 3 Dage var tagen til Dower for at følge en god Ven.

Et og tyvende Kapitel.

Den Nat fik hun ingen Søvn. Hun var i feberisk Ophidselse. Dersom hun blot kunde tale med Thyrle i fem Minuter, for at faae sin Skjæbne at vide, hvad saa end Udfaldet vilde blive.

Dette Brev, som ikke var sendt afsted, beviste jo i og for sig Intet, men det kunde give Anledning til Formodninger af forskjellig Slags. Var det med

Forsæt eller ved et Tilfælde, at det var bleven lagt til en Side? Kunde Hasson Grainger have havt en Haand med deri, saa vilde hun have tænkt sig Muligheden af et Forræderi, thi hun vidste, hvor hensynsløs han altid havde været.

Thyrle vilde jo ogsaa have skrevet, idetmindste een Gang til, om ikke oftere — og hendes Breve maatte han jo have modtaget — og nu Brevet, som Budet var sendt med til hende — det havde hun jo aldrig faaet, og hun huskede kun altfor vel, med hvilken Længsel hun den Foraarsdag havde siddet og ventet ham selv eller idetmindste Brev fra ham — ja selv Violerne, hun havde plukket til ham, mindedes hun.

En tredie Mand maatte have blandet sig i deres Forhold, og hun tvivlede ikke paa at faae Lys i Sagen, naar hun blot kunde faae dette Brev i Thyrles Hænder, før han forlod England. Havde Gilfred blot været her, saa vilde hun med Glæde have betroet ham Alt, men at overgive Brevet i en Tjeners Hænder, det vovede hun ikke, thi det var maaskee Forsømmelse fra en Saadan, der allerede havde kostet saameget.

Hun spekulerede og tænkte hele Natten, og meget tidligt, medens Lygterne endnu brændte og før Morgendæmringen viste hende de stidne Gader, listede hun sig ud. Hun var svært paaklædt, dels for Varme og dels for at skjule sin virkelige Figur, og da hun aldrig var bange for Blæst eller en Byge, saa begav hun sig trøstig afsted, skjønt hun neppe nogensinde alene havde betraadt Londons Gader, i ethvert Tilfælde aldrig paa en saadan Tid og i et saadant Veir. Hun havde i Moderens Navn skrevet et Par Linier til Mr. Thyrle, hvori hun bad ham om at besøge sig, paa hvilken Tid han selv vilde, før han reiste, da hun havde Noget at tale med ham om, som laa hende meget paa Sinde.

En Politikonstabel maatte et Par Gange hjælpe hende med at finde Vei, og endelig stod hun foran det store Charing Cross Hotel.

Hun trak Sløret tættere sammen, steg op ad Trappen og traadte ind i Forhallen, hvor en svær og føer Portner spurgte hende om hendes Ærinde og betragtede hende med et mistænkeligt Blik.

Hun spurgte om Mr. Thyrle endnu var her.

Hun fik til Svar, at han (Portneren) ikke kunde kjende alle de Reisende i Hotellet. Hvad vilde hun ham?

Til sin ubehagelige Overraskelse følte Phillis, at hun havde glemt sin Pengepung. Hendes Hjerte sank; thi nu kunde hun ikke kjøbe hans Medhjælp, som vel egentlig var det, man ventede paa. Der kom nu ogsaa flere Folk, hvorfor hun trak sig hen i en Krog. Tre Herrer kom ind fra Gaden; de to søgte deres Værelser, den tredie blev staaende og saae ud paa Gaden, medens han røg Resten af sin Cigar.

„Jeg har et Brev til ham," sagde Phillis hurtigt, „det er af Vigtighed og maa besørges strax. Vil De gjøre mig den Tjeneste?"

„Ikke for Ingenting, unge Dame — det er ikke rimeligt."

„Kom til hans Bolig — Mr. Thyrles nemlig — i Grosvenor Square, og spørg efter Kammerpigen Andrews og De skal faae fem Pund, dersom De besørger dette Brev."

Phillis var fortvivlet og gik derfor udover Maalet. Havde hun sagt fem Shilling, ja endog ti, saa kunde Tilbudet have været rimeligt, men at en Kammerpige saaledes kunde rutte med Tempunds Noter, var mere end en fornuftig Mand kunde troe.

„En sandsynlig Historie," bemærkede han, „giv mig hellere en halv Krone nu strax."

„Jeg har ingen Penge hos mig — jeg glemte dem i Hastværket — men jeg lover . . . ."

„Fanden i Vold med Deres Løfter, Deres Brev og Deres Mr. Thyrle — De gjør bedst i at gaae Deres Vei."

Phillis trak atter Sløret tættere om sig og lavede sig i taus Fortvivlelse til at gaae.

De sidste Ord, som Portneren havde udtalt noget høiere, og i Særdeleshed det ikke almindelige Navn, tiltrak sig den Herres Opmærksomhed, som stod i Døren, hvilket ikke var saa besynderligt, thi det var Thyrle selv, som just var vendt tilbage fra sin Klub, hvor han havde spillet hele Natten efter om Aftenen at have seet den Kvinde, han elskede, forlade Operaen under Oberst Dynesfords Varetægt.

Han kastede Cigarstumpen væk og nærmede sig til Fruentimmeret, som med usikre Skridt vendte sig til Udgangsdøren, hvor han stod.

Phillis var fortvivlet, hun følte, at hendes dristige Skridt var forgjæves — fordi hun ikke havde en halv Krone hos sig. Hun syntes, at hun aldrig havde brudt sig saameget om ham som nu, da hun skulde miste ham; et Blik fra ham, et venligt Ord vilde være hende nok.

„Ønsker De at tale med Mr. Thyrle? Mit Navn er Thyrle — Archer Thyrle — er det mig, De mener?"

En Glædesgysen foer igjennem hende. Hun var nærved at kaste sig for hans Fødder og hulkende fortælle ham Alt, men hun beherskede sig, og af Frygt for, at Stemmen skulde forraade hende, vovede hun ikke at tale.

Hun rakte ham Brevet, og endskjøndt han spurgte: „Skal der Svar?" da han tog det, saa vendte hun sig hurtigt fra ham, uden at yttre en Stavelse.

(Sluttes.)

Huset i Skoven.

(Fortsættelse.)

„Det er jo Lieutenant Hoptowns Stemme."

„Det ligner den, men det vil jo snart vise sig. Her har vi ham," sagde Markham. „Velkommen af mit inderste Hjerte. Vi have utallige Gange talt om Dem og De har ikke været ude af vore Tanker, siden Stormen begyndte. Jeg anseae Dem for fortabt, og De maa være meget glad over, at Tilfældet har ført Dem lige i Armene paa os."

„Hjælp mig ud af Slæden," sagde den unge Officeer, „jeg er aldeles stiv og kan ikke røre et Lem. Jeg kan ikke føle Tommerne. Hesten har aldeles gaaet som den lystede. Den maa, ligesom jeg, have seet den stærke Belysning, og af egen Drift søgt efter den, thi jeg har ikke kunnet lede den."

Den Gang lagde vi ikke Mærke til hans Ord, da vi begge med forenede Kræfter maatte trække ham ud af Slæden. Hvis han var bleven ti Minuter længere deri, vilde han være frossen ihjel. Han

havde raabt og skreget, saa hans Stemme nu næsten var uhørlig af Hæshed; hans Næsetip maatte vi gnide med Snee og først lidt efter lidt turde vi lade ham komme i Nærheden af Ilden, hvilket i Forening med et varmt Glas Kognak og Vand snart bragte ham til Live og Kræfter igjen.

„Det var heldigt, De traf os; ti Minuter senere havde det været for sildigt. Men fortæl os nu," sagde Markham, „hvorledes det er gaaet til, at De har kunnet finde herhen. Huset kunde De jo neppe vide existerede, da jeg selv, der dog har tilbragt mange Aar i disse Egne, var uvidende om dets Tilværelse. Det var ved et rent Tilfælde, at vi i Mørket faldt over det."

„Jeg havde aldrig fundet det, havde jeg ikke seet Lysene skinne stærkt, og jeg er overbeviist om, at Ponyen ogsaa saae dem, men mindst-tænkte jeg, at træffe paa et saadant forfaldent Huus, langt snarere paa et stort, beboet Vaaningshuus."

„De taler om vore Lys, men det kan jeg ikke forstaae," sagde Markham, „thi vi have ikke havt Lys tændt paa Vindsiden af Huset, og vor eneste Belysning, Fyrrespaanerne, vilde desuden strax være blæst ud og aldeles ikke kunnet skinne igjennem den tætfaldende Snee."

„Jeg saae tydeligt Lyset skinne igjennem Vinduerne en heel Miil borte."

„Igjennem Vinduerne — umuligt. De seer selv, at her er kun eet Vindue, uden Ruder og med Skodderne lukkede for Blæstens og Sneens Skyld. Det ligger desuden for lavt til at sees i den Frastand, ikke paa Vindsiden, som De kommer fra, og skjules desuden af Skoven."

„Jeg veed ikke, hvorfor De gjør Leier med mig, men vist er det, at jeg saae en stærk Belysning fra tre Vinduer skinne igjennem Mørket og flere Skikkelser bevæge sig frem og tilbage — mindst ti à tolv — mest som om de dandsede. Skinnet var saa stærkt, at Landskabet blev oplyst, og derfor troede jeg, at her holdtes en større Festlighed — Bryllup eller lignende. Kvindeskikkelser troer jeg ogsaa jeg saae — een Skikkelse ideelmindste iført kvindelig Dragt. Derfor blev jeg ogsaa saa forbauset over, at I pludselig slukkede Lysene, da jeg kom saa nær, at jeg kunde raabe til Dem, mine Herrer."

Baade Markham og jeg forsikrede atter, at det var umuligt, at Vinduerne ovenpaa havde kunnet være oplyste.

Hoptown paastod, at vi gjorde Leier med ham.

„De indbilder," sagde han, „at der er tre Vinduer i Værelset ovenpaa, som vender ud til den anden Side."

Det indrømmede Markham og jeg.

„Hvorfra skulde jeg vide det?" spurgte Lieutenanten, „og enten maa jeg være fuld eller gal, eller ogsaa har jeg seet det mest uforklarlige, jeg har været Vidne til i mit Liv."

Vi søgte at overbevise ham om, at hans Fantasi havde spillet ham et Puds eller at han havde seet Lygtemænd.

„Lygtemænd! naar Moradserne ere tilfrosne og bedækkede med Snee," svarede han, „nei, det er umuligt. Det er ligesaa lidt et Fantasibillede, thi det varede en Time, og jeg saae Alt ligesaa tydeligt, som jeg seer Dem nu. Lyset skinnede, til jeg kom tæt til Huset, saa forsvandt det med samme Hurtighed, som naar man slukker for Gas. Jeg var saa tæt ved Huset, at hvis en af Skikkelserne havde staaet ved Vinduet med Belysningen paa sig, vilde jeg have kunnet skjelne Trækkene i Ansigtet. Hvorledes skulde jeg, der aldrig har været her før, have kunnet styre lige paa Huset ellers? Hvorledes kunde jeg sige, at der var tre Vinduer i Bagværelset ovenpaa — hvis Skinnet ikke havde ledet mig."

Vi kunde ikke besvare disse Spørgsmaal, men for at overbevise vor Gjæst og ligeledes os selv om, at vi vare de eneste Beboere i Huset, besluttede vi omhyggelig at undersøge enhver Krog ovenpaa.

(Fortsættes.)

Gaader.

1.

Enhver, som gjør et saadant,
Gjør imod Lovens Bud;
Læst omvendt, Ordet bruges,
Naar Taaber skjældes ud.

2.

Ynk, selv den mindste Flue,
Maa stedse have det;
Men, bagvendt læst, det stiller
Og samler paa en Plet.

Opløsning af Stavelsesgaaden i Nr. 14:

Frihed en.

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn, Den lystige Musikanter.

Talgaaden i Nr. 13 er endvidere opløst af Laura K. i Lyngby, X — y + z i Staarup.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (24 Ark).

☞ Subskriptionen paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ofverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 18de April. Nr. 16.

Indhold: Kun eet Aar (Slutning). — Lidt om Nordpolsexpeditioner (med Xylografi). — Huset i Skoven (Fortsættelse). — Gaade.

Kun eet Aar.

(Slutning.)

„Jeg er dog en stor Taabe!" udbrød Mr. Thyrle med lidt Heftighed — og det var ikke første Gang, han havde sagt det; thi Bevægelsen med hendes Hoved, Omridsene af hendes Figur, ja endog hendes Gang fremkaldte en Tanke hos ham, som fik hans Hjerte til at banke. Der var Noget hos denne Kvinde, som mindede ham om Phillis Kyriel, og skjøndt han lo ad sig selv, fulgte hans Øine hende dog saalænge det var muligt.

„Jeg har ved min Sjæls Salighed tænkt saameget paa hende, at jeg bilder mig ind, at hvert Fruentimmer maa ligne hende."

Han gik op paa sit Værelse og kastede sig i en Stol, og hans Tanker vendte tilbage just til Dagen for eet Aar siden; han mindedes den stolte Skjønhed, som han da saae for første Gang og som havde smilet til ham, til han havde glemt Alt for hendes Skyld — han mindedes, hvorledes der var kommet Taarer i hendes Øine hin Balaften, fordi han havde sagt nogle heftige Ord til hende — han mindedes, hvorledes hun var blegnet af Angst for ham, da han lod Hesten springe over Kloften i Stenbruddene i Haldon, og tilsidst sprang han op med en dyb Forbandelse over den lunefulde Skjønhed, som havde berøvet ham al Ro og Fred.

Hans Øine faldt paa Brevet, som han rent havde glemt.

En underlig Følelse, en Blanding af Forundring og Nysgjerrighed betog ham, da han betragtede det. Han havde kun sjelden seet Miss Kyriels Haandskrift — et Par Gange havde hun skrevet en kort Billet i Moderens Navn.

Skulde dette være . . . .?

Han skyndte sig at aabne Brevet.

Jo, ganske rigtig. Det var hendes Skrift, men i Moderens Navn.

Det var en noget kold, men alvorlig Anmodning. Han mente at kunne see, hvad Moderen havde dikteret og hvad Phillis havde tilføiet.

„Ønsker særdeles at see Dem" — „som en speciel Gunst" — „ligegyldig til hvilken Tid" — det tør jeg bande paa, skriver sig ikke fra Phillis. Hvad Fanden kan de ville mig? Trænger Miss Kyriel monstro til at øve sig paa mig, for at holde Oberst Dynesford fast? Nei — nu forstaaer jeg det. Det er for at meddele mig, at Phillis skal giftes med Dynesford — for at bede mig til Bryllupet. Jeg kunde næsten ønske det var det, for at jeg kunde vise hende, at jeg kunde overleve endogsaa det Stød."

Saa overmaade fast var han da forresten ikke; thi i det ene Øieblik besluttede han at gaae og trodse det Værste, Skjæbnen kunde bringe ham — nemlig Visheden om, at hun skulde giftes, men strax efter syntes han det var fornuftigst at holde fast ved sin første Beslutning, nemlig at reise til Algier Klokken ti; saa kunde han ikke glemme, hvor bleg og sørgmodig hun havde seet ud i Operaen — og da han endelig mindedes, hvorledes hendes Læber havde hvilet paa hans Haand — disse stolte Læber, som ikke vilde tilstaae, at hun elskede ham — saa blev han greben af en saa lidenskabelig Længsel efter hende, at han besluttede at see hende, hvormeget det maaskee end siden vilde angre ham.

„Jeg vil see hende! jeg maa see hende!" skreg hans hungrige Hjerte, medens hans Stolthed, hans sunde Fornuft og hans Instinkt raadede ham derfra.

Han lod sin Haand glide let hen over Pande og Øine.

„Jeg maa have drukket for meget," tænkte han, med det komiske Forsøg paa at bedrage sig selv, som vi Alle stundom prøve.

Han vilde ikke være ved, at Phillis Kyriel havde en saadan Magt over ham; han var overrasket og ærgerlig over sin egen Ubestemthed; han satte sig ned for at tænke og tage en Beslutning.

Det var han længe om.

Oberst Dynesford spillede en stor Rolle i hans Overveielser; han følte instinktmæssig, at Obersten var hans Rival, og ved at betænke dennes mandige Udseende, høie Stilling, Rigdom og ansete Navn, saa følte han ingen Lyst til at følge Mistres Kyriels Indbydelse, men saa mindedes han Dagene ifjor hjemme paa Landet, og udbrød:

„Jeg vil gaae, lad det koste hvad koste vil. Jeg vil gaae og høre selv det Værste. Jeg har

udholdt meget og jeg vil finde mig i dette som en Mand — hvis jeg kan. Jeg er da i det Mindste forberedt."

Hans første Ordre var at stoppe Afsendelsen af sit Reisegods.

Phillis havde jo Grund til at være tilfreds med Udfaldet af hendes Expedition, men hun havde hidtil slet ikke forberedt Moderen paa Mr. Thyrles uventede Besøg, og at hun maatte have „Noget at meddele ham", som hun jo havde skrevet i Brevet. Det laa nærmest at takke ham for Laanet af hans Bolig, og den redebonne Hjælp, han havde ydet Gilfred til at kjøbe sit Kompagni. Moderen var glad over at Phillis havde skrevet og saaledes givet hende selv Leilighed til at takke ham.

Hele Formiddagen tilbragte Phillis i spændt Forventning. Hun ventede ham hvert Øieblik — men hvis han nu ikke kom, eller hvis hendes Moder fik et af sine nervøse Anfald og ikke kunde vise sig!

Blot Gilfred havde været her!

Det ringede.

En Tjener meldte:

„Lady og Miss Dynesford!"

Hun blev skuffet, men gik dem imøde med sin sædvanlige Venlighed.

„Hvorledes har De det idag, kjære Miss Kyriel?" sagde Moderen, „min Søn fortalte mig, De var ordentlig angreben af Heden iaftes. De seer ogsaa saa bleg ud."

„Det er egentlig min naturlige Farve," svarede Phillis.

Damerne begyndte at tale om nogle Pyntesager, som laa paa Bordet, da det atter ringede, Døren aabnedes og hun hørte Navnet:

„Mr. Thyrle."

Dersom hun havde næret noget Haab om Forsoning, saa maatte det første Blik paa hans Ansigt forjage enhver Tanke derom. Hendes Stolthed kom hende til Hjælp; hun vilde vise ham, at hun ikke var kuet, men betale ham Lige med Lige. Hun besvarede hans formelle Hilsen med kold Høflighed og forestillede ham for begge Damerne.

Thyrle havde følt sig stødt over, at der var Andre i Værelset, men da han hørte Navnene og saae Pynten paa Bordet og den Interesse, hvormed det blev betragtet, saa sagde han til sig selv med bitre Tanker:

„Jeg havde altsaa dog Ret; dette er Noget af Brudestadsen eller Udstyret."

To og tyvende Kapitel.

Det var ikke forunderligt, hvis Lady Dynesford fandt, at Mr. Thyrle var en ubehagelig ung Mand; thi hans Svar paa hendes forekommende Spørgsmaal vare meget korte og kolde.

Det var ikke Phillis muligt at see op til ham eller tale til ham. Hun følte og vidste, at hans Øie hvilte paa hende, hvorfor hun bukkede Hovedet dybere ned over Bordet og talte ivrigere end før til Damerne.

Da det havde varet nogle Minuter blev Thyrle utaalmodig.

Var det en Sammensværgelse imod ham for at krænke ham?

Havde han ikke selv seet hende iaftes forlade Operaen ledsaget af Oberst Dynesford alene?

Det var vel derfor ikke saa underligt, at hans Tone var kold, næsten barsk, da han sagde:

„Til Undskyldning for min Nærværelse her, Miss Kyriel, tjener, at jeg imorges modtog en Billet fra Deres Moder, hvori hun bad mig at komme herhen. Dersom hun ikke seer sig istand til at modtage mig, vil jeg have den Ære at anbefale mig."

Phillis beherskede sig saavidt, at hun kunde svare ham, dog uden at see op paa ham:

„Mama vil uden Tvivl strax indfinde sig; jeg veed, hun har givet Ordre til, at man sagde hende saasnart De kom."

„Hvor hun seer bleg ud," tænkte Thyrle, medens hun talte, „mon hun har været syg? Det havde Gilfred dog vist sagt mig! Dine Øine, Phillis, havde et langt blidere Udtryk, da vi første Gang mødtes, just for et Aar siden. Hun har glemt — ja, Du min Gud, hvad kunne disse Kvinder ikke glemme, og hvilket bandsat Held er det ikke for dem, at de kunne!"

Phillis havde skrevet nogle faa Linier, som forklarede hvor og hvorledes hun havde fundet det medfølgende Brev, idet hun tilføiede, at det var det eneste, hun nogensinde havde modtaget fra ham. Hun havde Brevet i sit Ærme og dersom hun blot kunde blive alene med ham eet Minut, saa vilde hun see til at overvinde sig selv og give ham det. Det var derfor ikke saa besynderligt at hun, svævende imellem Haabet om, at Damerne vilde gaae snart, og Frygten for, at Moderen skulde komme forinden de gik og hun derved tabte de sidste Udsigter til at være ene med ham, kunde blive aldeles nervøs og ude af sig selv. Endelig tvang hun sig til at betragte ham — hun maatte see ham — det var maaskee sidste Gang, de traf hinanden. Hendes Blik standsede et Sekund ved Synet af to Kapsler, som hængte ved hans Uhrkjæde og et Stik foer hende igjennem Hjertet. At det ene kunde være hendes eget Billede, faldt hende aldeles ikke ind — Skinsygen greb hende og hendes Hjerte sank lavere og lavere — men hun mandede sig op — hendes Hænder stjælvede ikke længere og hun kunde nu med rolige Øine betragte ham. Hans Øine hvilede ogsaa paa hende — men da han mødte hendes Blik — som var koldere endnu end hendes Tone — stynde han sig at sige:

„Jeg beklager, jeg ikke kan blive længere — jeg har et aftalt Møde. Maaskee De vil være saa god at bringe Mrs. Kyriel en Hilsen fra mig, og ..."

I dette Øieblik traadte vedkommende Dame ind, ledsaget af sin Pige, og blev ført hen til en Sofa. Efterat hun havde talt nogle faa Ord med Dynesfords, bad hun Mr. Thyrle tage Plads paa en Stol ved hendes Side og begyndte strax med at overøse ham med Taksigelser for, hvad han havde gjort for hendes Søn og for hende selv, og beklagede, at Mr. Thyrle havde været saa beskjæftiget i London, at de kun havde seet saa saare lidet til ham.

Thyrle var noget forbauset og kunde ikke afholde sig fra at udbryde:

„Var det blot for at sige mig dette, Mrs. Kyriel, at De imorges sendte mig en Billet?"

„Det var ikke mig," sagde hun ubetænksomt,

det var Phillis, som skrev den og sendte den bort, før jeg vidste Noget derom, ja selv førend jeg var oppe. Hun er nu min høire Haand, siden min lille Kittie har forladt mig."

Mr. Thyrle gjorde nogle høflige Spørgsmaal om Mr. og Mrs. Brooke, skjøndt hans Tanker vare ved Brevet, hvis hjertelige Udtryk jo altsaa skrev sig fra Phillis.

Han maatte uvilkaarlig kaste Øinene hen paa hende.

Hun havde hørt Moderens Ord, og følgende en Indskydelse af den kvindelige Stolthed, som tvang hende til at gjøre eller sige hvad det skulde være, hellere end forraade sine Følelser for de skarpe, graa Øine, som uafbrudt fulgte hende, sagde hun til Miss Dynesford i en Tone, som han skulde og maatte høre:

„Hvor jeg dog er taknemlig for, at Deres Broder var hos mig igaar Aftes. Jeg blev jo upasselig, og jeg vilde være bleven meget ulykkelig, hvis nogen Anden end han havde været Vidne dertil."

Thyrle reiste sig for at gaae. Nu havde han hørt og seet nok, og han havde Møie med at styre sig — krænket og fornærmet, som han følte sig.

„Jeg haaber, vi see Dem inden De forlader England," sagde Mrs. Kyriel med sin venlige Stemme og rakte ham Haanden.

„Det troer jeg ikke," lød det uhøflige Svar, „eller rettere, det veed jeg, at jeg ikke kan; thi jeg reiser snarest muligt, maaskee imorgen tidlig."

Mrs. Kyriel blev forundret over at see ham hilse Phillis paa samme formelle Maade som de andre to Damer, og det var første Gang hun fik en Formodning om Grunden til Mr. Thyrles noget besynderlige Opførsel. Phillis maatte have givet ham en Kurv! — Hun sukkede ved Tanken om, hvor glad hun vilde være bleven, hvis han var bleven hendes Svigerson.

Nu maatte imidlertid Phillis gjøre sin sidste Anstrængelse for at holde paa ham, og Mrs. Kyriel viste megen Takt ved strax at konversere de to besøgende Damer.

„Mr. Thyrle," sagde Phillis med en Stemme, som hun følte var urolig og et Tegn paa hendes Sindsstemning, „ogsaa jeg har en Tak at bringe Dem. Det vilde have bedrøvet mig smerteligt, hvis min gamle Legekammerat, Hasson Grainger, var død forladt af Alle og i Elendighed. Fra hans Søster Grace og fra den franske Læge, til hvem vi have skrevet, har jeg erfaret Alt, hvad De har gjort for ham."

Hun rakte sin Haand frem.

Men ved dette Syn, der forekom ham som Topmaalet af uforskammet Dristighed, forglemte han sig ganske.

Han bed Tænderne sammen, som om han følte en legemlig Pine; det harmfulde Lyn, som hun et Par Gange tidligere havde seet i hans Øine over Hassons spottende Drillerier, viste sig atter, og hun gos tilbage for det og hans bitre Ord.

„Det har ingenlunde kostet mig Overvindelse, at hjælpe en Mand, naar han ligger paa sit Dødsleie, hvor ofte han end maatte have fornærmet mig, medens han levede; men den Kvinde, som har bedraget mig een Gang, tilgiver jeg aldrig, og, saasandt som jeg lever, hun skal ikke narre mig anden Gang."

Han tog ingen Notits af den fine, hvide Haand, og hun holdt den fast mod sit bankende Hjerte.

„De tager feil," stammede hun, betagen af Frygt og Sindsbevægelse, „vent fem Minuter, Mr. Thyrle!"

Hendes Stemme var bønlig, men havde ingen Magt over ham nu, og han forlod Værelset uden et Ord eller et Blik paa de bedende Øine.

Da Døren lukkedes efter ham, blev den nervøse Spænding, der havde holdt hende oppe i Dage og Nætter, afløst af en Slappelse. Hun sank om i en Stol, lukkede Øinene, og ved Tanken om sit forspildte Liv greb en Kulde hendes Hjerte, saa at Phillis Kyriel besvimede for første Gang i sit Liv.

Tre og tyvende Kapitel.

Næsten afsindig af Harme, saaret Kjærlighed, og, efter hans Mening, uforskyldte Krænkelser, begav Mr. Thyrle sig bort fra sit eget Huus i Grosvenor Square. Et Helvede rasede inden i ham og han drev omkring uden at vide eller bryde sig om hvorhen Tilfældet vilde føre ham.

Det er altid haardt for en Mand, at faae en Kurv af den Kvinde, han virkelig elsker, og det er sjeldent at Smerten mildnes, selv om Afslaget er iklædt den hensynsfuldeste Form, men Thyrle maatte jo synes, at man ikke engang fandt ham værdig til at blive ordentlig afslediget; man havde ladet ham falde, uden at agte ham værdig til et eneste Ord, og for ret at pine ham, havde Miss Kyriel ladet ham føle, at hans Plads var besat med en lykkeligere Medbeiler.

Han kunde ikke indsee, at Phillis havde havt anden Hensigt med Billetten end at lade ham see hendes tilkommende Svigermoder og Svigerinde (hvorfor ikke Elskeren med?) og hvor let hun havde glemt Deres tidligere Forhold — men saa husfede han pludselig paa det bønlige Blik i hendes Øine, da hun takkede ham for hans Omhu for Hasson Grainger.

Han svor, at han aldrig mere vilde kaste et Blik paa det forføriske, men falske Ansigt, aldrig lytte til hendes Stemme, aldrig tænke paa hende — han vilde drage bort, langt bort, hvor Ingen kjendte hende, saa han maatte blive fri for at høre hendes forhadte Navn, eller deres, som hørte hende til.

Han kom tilfældigvis hen paa en tom og ensom Plads, og med rystende Hænder løste han fra Kjæden den Kapsel, hvori hendes Fotografi var fæstet. Fotografiet tog han ud og stak i Lommen for at brænde det, naar han var kommen til sit Hotel, og efter at have seet sig om, at han ingen Tilskuere havde, traadte han Kapslen sønder og sammen under sin Hæl og stampede de Rester, der havde indesluttet det smukke Ansigt, ned i Gadesnavset.

Efter denne Daad syntes han at føle sig lettere og han fortsatte sin Vandring, men den bønlige Tone i hendes Ord lød endnu for hans Øren, og hendes Tak mindede ham imod sin Villie om Hasson Grainger. Han blev roligere, han blev mildere stemt ved Tanken om Hasson, som havde ligget syg, hjælpeløs og bønfaldende ham om Tilgivelse.

„Min Gud!" udbrød han med pludselig Skamfuldhed, „hvem er jeg, at jeg kan tilgive Andre eller negte Andre at tilgive dem, hvad de have forbrudt mod mig!"

Tanken om den fordums Vens Død lod ham med roligere Øine betragte sin egen Skjæbne, og han kom pludselig i Tanke om, at Hasson havde anmodet ham om at tage en Kasse eller et Reisechatol i hans Bolig i Norfolkstreet og aabne den. Det var en Bestjæftigelse, tænkte Thyrle og lod sig kjøre hen til Stedet, hvor Skrinet ogsaa efter nogle Indvendinger, Formaliteter og Brug af nogle Guldstykker blev ham overleveret, hvorpaa han lod sig kjøre til sit Hotel, hvor det maatte brydes op.

Imellem forskjellige Breve og Papirer traf han paa et tykt Bundt, hvis Udskrift var skreven med hans egen Haand og adresseret til Miss Kyriel.

En Gysen greb ham — han rev Baandet istykker, der holdt dem sammen og — forstod nu Alt.

Her vare altsaa hans ubesvarede Breve! her hans bønlige Henvendelser! her hendes lidenskabelige Forlangende om blot eet Ord til Forklaring! — Han kunde neppe udholde at læse de faa Ord, han burde have læst for saa længe siden: „For Guds Skyld! skriv til mig! skriv dog blot!"

Han kunde ikke udholde at læse mere; han lagde atter Brevene i Skrinet og styrtede ud paa Gaden, sprang ind i en Vogn, og aldeles glemmende det Løfte han havde gjort, aldrig at see hende mere, kjørte han, et sandt Bytte for Fortvivlelse og Samvittighedsnag, indtil han holdt foran den Dør, som han for et Par Timer siden havde forladt, rasende af Harme.

„Miss Kyriel er paa sit Værelse, Sir," svarede Tjeneren, „hun blev syg — jeg troer hun besvimede."

„Lad mig faae hendes Moder i Tale," udbrød Thyrle forfærdet.

„Hun er meget daarlig, Sir. Hun fik et Anfald, da Miss Kyriel besvimede, og Lægen er inde hos hende endnu."

„Saa send Miss Kyriels Pige ind til mig i Salonen."

Han gik ind i Værelset i den Hensigt at skrive et Par Linier til Phillis, men fandt, at han hverken kunde samle sine Tanker eller forhindre sin Haand i at ryste, saa at den ikke kunde føre en Pen.

Pigen Andrews kom, og han spurgte hende om det var muligt, at faae hendes Frøken i Tale, om endog kun eet Minut — da det var ham af allerhøieste Vigtighed. Pigen, der fandt en Haandfuld Sølv og Guld stukket i Haanden paa sig, svarede beskedent, at Lægen havde befalet den største Rolighed, at den unge Dame var bleven overanstrængt og forskrækket, men hvis hun hørte, at det var Mr. Thyrle, saa vilde hun maaskee modtage ham, da det just var efter hans Bortgang, at hun var besvimet.

„Stop lidt, mit Barn!" udbrød han, og hans Ansigt viste tydeligt, at han mente at være Skyld i hendes pludselige Ildebefindende, „sig hende — sig hende fra mig — at der — har været en Feiltagelse — en frygtelig Feiltagelse har fundet Sted — bed hende tilgive mig, og fremfor Alting, at jeg maa tale med hende, om det saa skal være den eneste Gang."

Den Ventetid, medens Pigen var borte, forekom heftige Naturer som Thyrles at være en Evighed. Han kunde ikke forholde sig rolig paa samme Plet; han vandrede omkring og fandt paa et Bord, tæt ved en Arbeidskurv, han vidste tilhørte Phillis, et Fotografi af Colonel Dynesfords smukke Ansigt.

„Gud hjælpe mig! jeg er kommen for silde!" udbrød han.

Han vidste jo ikke, at Lady Dynesford havde foræret Mrs. Kyriel Portrætet, eller tænkte paa, at unge Damer neppe lade saa kostbare Gjenstande, som deres Elskedes Portrætter, være udsatte for Alles profane Blikke. Han tænkte kun paa, hvad han havde tabt, og selv om hun elskede ham, saa var jo dog nu alt Haab forbi. Da han var kommen til dette Punkt i sine Betragtninger, traadte Phillis langsomt ind i Værelset. Hun stansede ved den første Sofa, hun kom til, og støttede sig til den. Thyrle ilede hen til hende, tog begge hendes Hænder i sine og saae hende ind i Ansigtet, som om hans Liv var afhængigt af hvad han læste deri — men tale kunde han ikke — han turde ikke — der var altfor meget afhængig af hendes første Ord. Hun var næsten bange for hans Blik og tog sine Hænder til sig.

Han fandt, at hun havde ladet et sammenfoldet Papir blive tilbage i hans Hænder og bad ham læse det.

Han aabnede Papiret og saae det Brev, hun havde fundet i Skrivebordet.

Han saae op paa hende og spurgte:

„Hvorfra har De faaet dette? Det har jo ikke været afsendt? Hvor har De fundet det?"

Hun fortalte hvorledes det var gaaet til, og med Taarer i Øinene tilføiede hun: „Det er det eneste Brev, jeg nogensinde har faaet fra Dem."

Scenen i hans Ryggeværelse — Skuffen han var kommen tilbage for at lukke, og hans Tantes uventede Nærværelse der — Alt stod nu klart for hans Tanke.

„Hvor jeg dog er bleven bedraget — det indseer jeg først nu. Min elskede Phillis! hvad har Du at sige mig? Kommer jeg for sent? Skal Du virkelig giftes med Oberst Dynesford?"

Hendes blege Kinder farvedes pludseligt og hendes lange Øienlaage faldt til, men hendes Hænder, skjønt kolde og skjælvende, laa atter i hans.

Han fortsatte:

„Phillis, jeg hørte aldrig et Ord fra Dig. Jeg ventede og skrev forgjæves. Min fordømte Stolthed tillod mig ikke at gaae selv og høre mig for — jeg troede, Du vilde gjøre Nar af Minearbeiderens Søn, fordi han vovede at hæve sine Øine til Dig. See, derfor reiste jeg. Det skyldes Altsammen min Tante og Hasson Grainger. Siig ikke, at jeg kommer for sent! jeg opførte mig i Formiddags som et Afskum, men jeg har lidt meget. Tilgiv mig! men sig dog ikke, at Du er forlovet med Oberst Dynesford!"

„Nei, Gud være lovet!"

„Send mig ikke bort, Phillis, thi nu bør for Fremtiden ingen misforstaaet Stolthedsfølelse fjerne os fra hinanden."

Hun lod ham tage sig i sine Arme og tillod ham at trykke det første Kys paa hendes skjælvende Læber. Hun lænede sit trætte Hoved mod hans Skulder, og sagde:

„Jeg er saa lykkelig nu, langt lykkeligere, end jeg nogensinde troede jeg kunde blive. Jeg var letsindig, egenraadig og fuld af Feil, og det er først i dette sidste Aar, at jeg har udfundet det. — Dette eneste Aar har forekommet mig som en halv Leve-

Nordpynten af Norskøen i den nordlige Deel paa Spitsbergens Vestside.

alder og givet mig haarde Lærdomme. Anede Du da ikke, Archie, at jeg elskede Dig fra det første Øieblik, jeg saae Dig?"

Svaret passede til Spørgsmaalet, men det er dette Aar i Phillis og Archer Thyrles Liv, at de skylde den lykkelige Fremtid, der ventede dem — og det er fra dette Aar, at de begge uvilkaarlig regne Begyndelsen til Udviklingen af alle deres bedre Egenskaber.

Lidt om Nordpolsexpeditioner.

Paa vor Jord findes der endnu mange ubekjendte Strækninger, og Intet er naturligere, end at Mennesket, naar det har gjennemstreifet sin egen snevrere Hjemstavn, søger at udvide Grændserne for at udforske, hvorledes overhovedet hele den Planet, som det beboer, er beskaffen. Uden at opnaae nogensomhelst Pengefordeel, men kun af reen videnskabelig

Interesse, er der jo blevet sendt Expedition paa Expedition til Afrikas folglodende Indre, hvorfor skulde man da ikke ogsaa af samme Grund kunne vende sig mod de ukjendte Egne omkring Nordpolen? Hist er der endnu 140,000 Kvadratmile at undersøge; hist findes der Have og Lande, som ingen menneskelig Fod nogensinde har vandret hen over, og hvor dog ikke Alt stivner i den evige Is. Der, ved Jordklodens hemmelighedsfulde Pol, Nordlysenes rette Hjem, der, hvor Sol og Maane ikke længer staae op og gaae ned ved Jordens daglige Omdreining, der, hvor en sex Maaneder lang Dag afløses af en ligesaa lang Dæmringsnat, ja, der er der tilvisse Meget tilbage for Videnskaben at udgranske og undersøge.

Allerede for Aarhundreder siden have Englændere, Hollændere og senere Amerikanere med overordentlige Anstrengelser søgt at komme Polen nær. Adskillige af disse Nordpolsfarter have ikke givet saa ringe et Udbytte, — der er rigtignok ogsaa anvendt Millioner paa dem, — men altid blev der dog et stort, ubekjendt Gebeet tilbage. For omtrent en halv Snes Aar siden vakte en dygtig engelsk Sømand, Sherard Osborn, paany Interessen for Undersøgelsen af de arktiske Egne; for at kunne trænge frem mod Polen, foreslog han at seile gjennem Baffinsbugten og Smiths Sund. Dersom Skibet frøs inde, skulde man fortsætte Reisen med Slæder, trukne af Eskimohunde. Hans Projekt fandt ikke synderlig Sympathi i England. I Tydskland derimod optog man Ideen, kun efter en anden Plan, udarbeidet af den dygtige Geograf, Dr. August Petermann. Petermann anbefalede nemlig hele Havet mellem Grønland og Nowaja-Semlja som Operationsbasis, og han havde den Tilfredsstillelse, at endog det londonske geografiske Selskab godkjendte hans Plan.

Næsten alle europæiske Nationer have med stor Iver deltaget i Nordpolsexpeditioner. Navnlig have de Svenske indlagt sig megen Fortjeneste, ved under Ledelse af O. Torrell og Nordenskjöld at sende Expeditioner til Spitzbergen, saa at vi ved disse Videnskabsmænds Forskninger og Undersøgelser ere blevne særdeles nøie bekjendte med fornemlig den vestlige Deel af denne Polarhavets øde og kun lidet tilgængelige Øgruppe. Den mærkværdige, for omtrent 300 Aar siden af Hollænderen Barenz opdagede Øverden synes at være ligesom en fremskudt Skildvagt fra Kontinentet mod Nord. Kun en ganske kort Tid af Aaret udvikler Dyre- og Planteriget sig histoppe, thi i hele ni Maaneder er Vinteren Regent, og selv om Sommeren bibeholde Bjergene deres hvide Snedragt. Alle Dalene ere fyldte med mægtige Gletschere, og disse naae lige ned til Kysten. Spitzbergen giver et tro Billede af den saakaldte Isperiode, som var den herskende, inden den nuværende geologiske Epoke indtraadte. Hele Nordeuropa, lige ned til Tydskland, var dengang indhyllet i en Iskappe. I Spitzbergen have vi altsaa en geologisk Fremtoning fra tidligere Tider anskueliggjort, og derfor er Øgruppen ogsaa saa interessant. Dyrene og Planterne i dette næsten overalt af Is og Sne bedækkede Land, høre alle til de Arter, der kunne taale den strengeste Kulde og som behøve den mindst mulige Sommervarme for at trives.

Om Landets Beskaffenhed faaer man et godt Begreb ved at kaste et Blik paa foranstaaende Træsnit, som er udført efter en Tegning, der blev optagen paa en af de svenske Expeditioner, og som forestiller Nordpynten af Norskøen i den nordlige Deel paa Spitzbergens Vestside. Klipperne ere over 1000 Fod høie og falde steilt ned imod Havet; ved Siden af seer man de kæmpemæssige Gletschere bane sig Vei til de salte Bølger. Ensomheden og Stilheden deroppe i det vidtstrakte Polarhav afbrydes kun af enkelte Søfugles Skrig.

Blandt de senere Aars Expeditioner, der ere blevne foretagne i nordlig og nordøstlig Retning med det Formaal at trænge frem mod Nordpolen eller Nord om Asien gjennem et formodet aabent Polarhav, skulle vi her anføre den tydske Expedition 1869—70 med Skibene „Hansa" og „Germania" langs Grønlands Østside, under hvilken det sidstnævnte Skib opdagede Franz-Josephs-Fjorden, der er omgiven af en storslaaet Alpeverden og 14,000 Fod høie Bjerge, hvorimod „Hansas" Besætning drev paa Isen sydpaa fra Oktober 1869 til Mai 1870 og endelig slap i Land ved Missionen Friederichsthal; endvidere Amerikaneren Halls Reise langs Grønlands Vestkyst 1871—73, paa hvilken han naaede til 82°16′ n. Br., det nordligste Punkt, noget Skib endnu er kommet til, og hvorunder ligeledes en stor Deel af Besætningen drev paa Flagisen i over 6 Maaneder uden at tilsætte Livet; fremdeles Omseilingen af Nowaja-Semlja i 1870 og Landgangen paa Kong Carls Land 1872, dels ved dristige norske Hval- og Robbefangere, dels ved videnskabelige Expeditioner, som f. Ex. Payers og Weyprechts (omtalte i en tidligere Aargang af dette Blad), samt endelig disse sidste Mænds Expedition 1872—74, hvis Bestemmelse var at trænge frem mod Nordøst til Beringsstrædet, men i Stedet for drev 14 Maaneder i Pakisen, hvorefter den maatte overvintre under 80° n. Br. ved Kysten af et hidtil ukjendt Land Nord for Nowaja-Semlja, hvorfra der foretoges Slædeudflugter til ud over 82° n. Br.

Men af alle disse Polarfarter, hvor rigt et Udbytte de end have skjænket i andre Retninger, har dog ingen endnu naaet det forønskede Maal: at trænge op til Nordpolen; — dette maa være Fremtiden forbeholdt, om det forresten nogensinde vil blive naaet.

Huset i Skoven.

(Fortsættelse.)

Vi tog derfor hver en tændt Træfakkel i Haanden og steg op ad den brostfældige Trappe og holdt os tæt ved hverandre, thi hvorvel Ingen af os troede paa de Historier, som de franske Kanadiere fortælle om disse ubeboede Huse, saa tilstod vi dog, at vi vare grebne af en uforklarlig Følelse, som om vi vare omgivne af noget mysterieft.

Værelserne ovenpaa befandt sig i samme Tilstand som da Markham og jeg havde undersøgt dem. Lieutenanten-saae ud ad Vinduerne, Markham løftede Laaget af den store Kiste og jeg undersøgte endnu engang de dybe Skabe i Væggene. Alt uforandret, kun paa Bunden af Kassen opdagede vi nogle Pletter af en mørk Vædske, som nu var suget aldeles

ind i Træet, og som en overtroisk Person nok kunde have antaget for at være Blod, men som ogsaa kunde finde en langt naturligere Forklaring ved at antage, at Pletterne skrev sig fra fugtige Skind og andet Pelsværk, som længe havde ligget i Kassen.

Derefter stege vi ovenpaa, hvor der ligeledes fandtes to Rum, svarende til dem nedenunder, uden Møbler, men Skabene vare fulde af Klædningsstykker, baade for Mænd og Kvinder, men hensmuldrende af Ælde og Fugtighed.

Herfra stege vi gjennem en Lem op paa et Slags Loft, hvor der laa fuldt af forraadnede Pelsværkstumper, som Haarene vare faldne af. Da Stanken var afskyelig, stege vi atter ned.

Paa Veien nedad stødte Markhams Fod mod en Gjenstand, som befandtes at være en Hammer med et svært Hoved og to spidse Ender. Baade Hoved og Spidser vare belagte med Rust af en meget mørkerød Farve.

Da vi havde endt denne Opdagelsesreise, samledes vi atter om Ilden, tændte vore Piber og lavede os til at passiare med hinanden, indtil vi faldt i Søvn. Det sneede ikke mere og Maanen skinnede igjennem Huller og Sprækker paa Skodset — Veiret var klaret op, men Stormen vedblev med samme Raseri.

Klokken var endnu ikke ti, og vi vare alle tre mere oplagte til at passiare end til at sove, og vor Samtale dreiede sig, som let forklarligt om Overtro og lignende Gjenstande.

III.

Tilsidst sank dog den Ene efter den Anden hen i Søvnens Arme og jeg kunde vel have sovet et Par Timers Tid, da jeg blev vækket ved et Rædselsskrig fra en kvindelig Røst. Jeg saae hen til mine Kammerater, der syntes at sove trygt. Da jeg frøs og Ilden brændte svagt, kastede jeg friskt Brænde paa og svøbte mig atter ind i mine Skindtæpper for at sove. Men det vilde ikke lykkes mig. De mange forskjellige Lyde, som Stormen frembragte i det brostfældige Huus og Skovens Træer, og som jeg troede ogsaa at maatte tilskrive det Rædselsskrig, der havde vækket mig, tillod mig ikke strax at sove. Maanen skinnede ind og kastede i Forening med Ilden et fantastisk Lys over Rummet og efterhaanden faldt jeg hen i en halv Søvn, halv Døs, hvorfra jeg blev vækket ved et Skrig, der var endnu rædselsfuldere end det forrige, og som bragte mit Blod til at stivne af Skræk. Ovenpaa Skriget lød en Haanlatter, og springende op fra mit Leie saae jeg tydelig en høi, slank, kvindelig Skikkelse, klædt i Hvidt, svæve forbi det øverste af Trappen og pludselig forsvinde.

Jeg maa vel have ytret en Lyd af Skræk eller Forbauselse, thi Markham reiste sig i en siddende Stilling med Rædsel præget i det bleie Ansigt.

„De har altsaa hørt Skriget," sagde han, „det var anden Gang i Nat! Men saae De ogsaa Aandesynet glide forbi?"

Jeg vidste, at Markham var saa modig som Nogen, og var forbauset over den Skræk, der var præget i hans Udtryk.

„Jeg troede, De sov trygt," svarede jeg, meget glad over, at en af mine Kammerater var vaagen.

„Nei. To Gange har jeg hørt Skriget. Første Gang troede jeg, at jeg drømte, men jeg hørte dog Dem staae op og forny Ilden. Siden har jeg ikke sovet; jeg hørte nu Skriget, saae en Kvindeskikkelse i Hvidt svæve forbi det øverste af Trappen og saa denne skrækkelige Latter — den skrev sig ikke fra noget menneskeligt Væsen — det var som Haanlatter fra onde Aander."

„Betragt engang Ponyerne," afbrød jeg ham, „Lyden kan vel ikke skrive sig fra dem?"

Vi havde bragt Hoptowns Pony ind og stillet den ved Siden af vor egen. De havde begge to tidligere ligget rolige, men nu vare de sprungne op og stod og skjælvede over hele Kroppen, bedækkede med Sved. De syntes at føle sig beroligede ved vor Nærværelse, vrinskede og gned deres Hoveder mod vore Skuldre, som om de vilde søge Beskyttelse hos os.

„Det er næsten for galt," sagde Markham, „monstro Hoptown har sovet fra det?"

Vi kaldte begge paa ham, men han rørte sig ikke, før vi puffede til ham og trak Tepperne fra ham. Da gned han Øinene og gabede, som om vi pludselig havde vækket ham, men hans blege Ansigt og det hemmelige, halvt frygtsomme Blik, han sendte hen til Trappen, overbeviste mig om, at han baade havde seet og hørt hvad han maaskee skammede sig for at tilstaae.

Da han havde reist sig, spurgte jeg ham, om han ikke var bleven forstyrret i sin Søvn, før jeg kaldte paa ham.

„Jeg har, naar jeg skal være ganske ærlig, neppe sovet," svarede han. „Medens jeg laa som i en Døs og tænkte paa den mærkelige Belysning, der som et Fyr havde ledet min Vei herhen, syntes jeg at høre lette Fodtrin ovenover, hvilket jeg tilskrev Rotter eller lignende Væsener, men pludselig hørte jeg et Skrig, der for mine Øren lød som om det kom fra en dødelig saaret Hest — kort efter blev Skriget gjentaget, men med en Lyd, der lød mere menneskelig. Jeg hørte Dem staae op og lægge nyt Brændsel paa, men da De ikke talte, vilde jeg ikke omtale hvad jeg havde hørt, for ikke atter efter Begivenheden med Lysskinnet at blive udleet og ansect for en overtroisk Kujon. Derfor søgte jeg at sove, men blev atter vækket af Skriget og saae Noget, der kunde ligne en gjennemsigtig kvindelig Figur svæve forbi Toppen af Trappen . . . ."

„Men Haanlatteren da?" spurgte jeg.

„Ogsaa den hørte jeg, og nu ville De maaskee være mere tilbøielige til at troe, at jeg virkelig saae Lys i Vinduerne?" spurgte Hoptown.

„Deres Ord have vi aldrig tvivlet paa," sagde Markham, „skjøndt vi troede, det beroede paa en Illusion."

„Er da alt det Andet ogsaa en Illusion?"

„Det er uforklarligt, med mindre det skulde være en Drøm. Disse kunne ofte være saa levende, at man skulde troe de vare en Virkelighed, og vi talte just om Drømmesyner og overtroiske Forestillinger, for vi faldt i Søvn."

„Og Alle drømte vi det Samme? Jeg drømte vel ogsaa, da jeg styrede efter Lysene her?" spurgte Lieutenanten ironisk.

„Og Ponyerne ogsaa?" bemærkede jeg.

„Jeg veed ikke, hvad jeg skal tænke," sagde Markham.

„Andet end at det er fordømt uhyggeligt," tilføiede Hoptown.

Vi satte os atter, og jeg var ved at lave mig et Hovedgjærde, da Hoptown pludselig raabte:

„Hør engang! Drømme vi ogsaa nu?"

„Jeg hører kun Vinden," sagde jeg.

„Det er Vinden, som ryster Skodderne," bemærkede Markham.

„Saa, er det det? — Skodderne ere altsaa nu ovenpaa. Kan I da ikke høre det? Det er saa regulært som et Uhrs Slag. Er det maaskee ogsaa Vinden?"

Vi lyttede Alle. Lyden var svag, men blev efterhaanden tydeligere og syntes at komme fra det bagerste af Værelserne ovenpaa, det, hvori Kisten stod. Det lignede den Lyd, som Snedkeren frembringer, naar han slaaer Laaget til paa en Ligkiste. Først tre, fire korte tap, tap, tap — saa en kort Frist — og derpaa tap, tap, tap — tap, tap, tap, tap ɔc. uden Afbrydelse og med lige lange Mellemrum mellem hvert Slag. Det lød uhyggeligt, men tydeligt, og her syntes ingen Feiltagelse at kunne finde Sted.

Vi sadde tause og kunde ikke fremføre et Ord, medens vi lyttede.

Hoptown var den første, der brød Tausheden:

„Det er dog altfor rædsomt. Dersom det kommer fra levende Væsener, maa og vil jeg udfinde dem."

Han sprang op, greb sin Bøsse og gik hen til Trappen.

„Stop lidt," sagde Markham, „lad os følges ad. Der kan maaskee være Folk skjulte, skjøndt jeg synes vi have søgt allevegne, og de have ifinde at drive os bort ved at indjage os Skræk."

Vi eftersaae vore Geværer og satte nye Fænghætter paa.

Vi følte os beroligede ved at være bevæbnede, skjøndt det egentlig ikke kunde være os til nogen Nytte, thi hvis et Par behjertede Mænd vilde forbyde os Opgangen, var det dem en let Sag, da vi maatte bruge Hænderne til Hjælp for at komme op ad Stigen.

Vi mødte imidlertid ingen Forhindringer; Lydene vedblevе medens vi langsomt klatrede op, men ophørte pludselig, da et Trin brast under Markham og han med Alarm faldt ned. Det var som om Arbeideren ovenpaa lyttede et Øieblik efter Støien, men derpaa atter tog fat med samme Regelmæssighed som før.

Vi vare nu i det forreste Værelse, Lyden vedblev, men hørte pludselig op, da vi havde listet os hen til Døren til Bagværelset.

Vi styndte os derind. Alt var tomt og stille. Ikke en Lyd hørtes i selve Værelset, hvor den lange Kasse nu forekom os aldeles lig en Ligkiste. Vi løftede atter Laaget — Rummet tomt.

Vi raabte og kaldte — intet Svar uden Vindens Hylen.

Vi krøb endnu høiere op, men kun for at finde Alt i samme Tilstand, som vi havde forladt det.

Vi gik nu ned, lod Ilden blusse op, men kunde ikke sove.

„Det synes dog, som om vor Gang derop har bragt Lyden til at standse," sagde Markham; „den kunde gjøre En tosset."

„Dyrene ere nu ogsaa rolige," sagde Hoptown. „Mærkværdigt, at de ogsaa skulde blive saa forstrækkede."

„Siden vi have besejret Aanden," sagde Markham, „saa ville vi traktere os selv med et Glas endnu. Jeg føler en Iskulde over mig."

„Bravo!" svarede vi Andre.

Neppe havde Markham tændt Spirituslampen, før — rap, rap, rap — tap, tap, tap, tap atter begyndte, først svagere, senere tydeligere, fra samme Sted som før.

Vi saae forbausede paa hinanden.

(Fortsættes.)

Gaade.

(Naar Forbogstaverne af hver Linie blive læste nedad i Rækkefølge, skulle de, saavel som Endebogstaverne, danne Navnet paa en Kvinde, der ofte nævnes i gamle danske Viser.)

Tag først fra Planteriget et Træ, et fint og sart,
Dernæst en Fugl i Lunden, hvis Sang har tvivlsom Art,
Søg ret blandt hver Firbenet, og nævn et klodset et,
Tænk saa paa skjønne Væsner, som Ingen dog har seet,
Find da en Men'skebolig, foruden Kalk og Mur,
Og sig tilsidst en Gjerning, der blev Enhvers Natur.

Opløsning af Gaaderne i Nr. 15:

1. Ran — Nar. 2. Rum — Mur.

Opløste af Froken Spidslærke, Det hvide Slør, Den grusomme Parasol paa Amalieborg.

Talgaaden i Nr. 13 er endvidere opløst af Nesredep Løkke og Nesdam.

Korrespondance.

H. M. Asfens Landsogn. De besværer Dem over, at „Skandinavisk Folkemagazin" er blevet saa meget fordyret. Prisen var tidligere 3 Mk. 4 ß, nu 1 Kr. 20 Øre, altsaa ikkun en Forøgelse af neppe 6 ß pr. Kvartal. — Endvidere bemærkes, at Postgebyret bæres af Udgiveren.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (24 Ark)

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 26. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ajourlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Verlag.

Kammermusikus C. J. Hansen.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 25de April. Nr. 17.

Indhold: Kammermusikus C. J. Hansen (med Litkografi). — Huset i Skoven (Slutning). — Favoritinden. — Gaadesamtaler.

Kammermusikus C. J. Hansen.

Kun en Tjeners Lod i Livet,
Ingen Snillets Seiersglands —
Ædle Kaar dog var ham givet:
Hjertets Sangbund, Kunstens Sands.

Derfor kunde Tankens Stromme
Fore Tonens gyldne Malm,
Og hans Længsler, Haab og Dromme
Løftes over Dagnets Kvalm.

Derfor kunde Strængen sitre
Tidt af ægte hjemlig Klang,
Derfor Glimt af Lune kvitre
Under Rhytmens lette Gang.

Derfor kunde Ungdomsglæde
Altid varme Mandens Sjæl;
Derfor er der Sorg tilstede,
Nu vi sige ham Farvel.

Med disse smukke Ord af Carl Ploug stededes den 23de i afvigte Maaned en Mand til Hvile, der, om han end ikke, — som Digteren siger, — var i Besiddelse af „Snillets Seiersglands", dog paa det Omraade, hvor han virkede, indtog en særdeles hæderlig Plads. Denne Mand var kgl. Kammermusikus Christian Julius Hansen.

Født i Kjøbenhavn den 6te Mai 1814, blev Hansen allerede som 13-aarig Dreng Elev i det ældre Musikkonservatorium, hvor han nød Undervisning af J. P. E. Hartmann, der havde lagt Mærke til hans musikalske Begavelse og opmuntrede ham til at blive Musiker, skjøndt det oprindelig var Meningen, at han skulde have været uddannet til Sanger. I en Alder af tyve Aar begyndte han at give Musikinformationer, fungerede samtidig som Organist ved Frederiks tydske Kirke paa Christianshavn og senere ved den tydsk-reformerte Kirke i Kjøbenhavn og blev derpaa i 1845 ansat som Organist ved Garnisons Kirke, hvilket Embede han dog senere ombyttede med Klokkerembedet ved samme Kirke. 1836 udkom hans første Samling Romancer, tilegnet Hartmann. Da Musikforeningen i 1841 indbød til en Konkurrence om en Koncertouverture, deltog Hansen i denne; han vandt vel ikke Prisen, — den tilkjendtes Gades „Ossians Efterklang", — men Dommerne Spohr og Schneider tildelte Ouverturen „hæderlig Omtale", og den blev ogsaa senere udført i Musikforeningen. Siden den Tid har han kun skrevet enkelte større Værker, saasom Leilighedskantater og en Vaabensang af „Korsaren og hans Brud" for Mandskor og Orkester, hvilket sidstnævnte Arbeide ofte er hørt ved forskjellige Koncerter. Det vel ikke høitklingende, men dog ansete Navn, han erhvervede sig blandt vore populære Komponister, skyldes fornemlig mest hans mindre Kompositioner, navnlig de mange prægtige flerstemmige Mandssange, der bleve fremkaldte ved hans Stilling som Sanglærer og derefter som Sangdirigent i Studentersangforeningen, en Virksomhed, som Hansen i over tredive Aar omfattede med Liv og Sjæl, og som han til det Sidste varetog med stor Nidkjærhed og Dygtighed. Skjøndt ikke selv Student, følte han sig ganske hendragen til Foreningen, der ogsaa hædrede ham ved at optage ham som Medlem, ligesom den ved mere end en Leilighed gav ham Beviser paa Anerkjendelse af det smukke Forhold, der altid havde bestaaet mellem de unge Sangere og deres elskværdige Lærer. Baade i de Ture rundt omkring i Landet, som Foreningen til forskjellige Tider har foretaget, og i de Studentersfester, der ere blevne afholdte i Nabolandene, har Hansen deltaget med Iver og ungdommelig Munterhed. Blandt hans Sangkompositioner, hvis Tal ikke er ringe, findes saavel alvorlige som muntre; mange af dem ere gaaede over til at blive Folkets Eiendom, vi nævne saaledes blot den friske, melodiøse „Deilige Øresund", den livlige Komposition „Ullen dullen doff" o. fl. a. Endvidere har Hansen af og til virket for Theatret, idet Musiken til „Intrigerne", „Eventyr paa Fodreisen", „Mester og Lærling", „Luftens Datter" og „Kusine Lotte" er arrangeret af ham. Desuden har han komponeret og udgivet adskillige Klaverstykker, ligesom han siges at have efterladt sig i Manuskript et temmelig betydeligt Antal Kompositioner af forskjellig Art. — I 1852 udnævntes han til kgl. Kammermusikus, og i 1854 blev han dekoreret med Dannebrogsordenens Ridderkors. Tillige var han Ridder af Vasaordenen.

Dette er i Korthed den Afdødes ydre Livsforhold. Hans vindende, hjertelige Personlighed,

aabne Karakteer og rige Lune vandt ham mange Venner, overalt var han en kjærkommen Gjæst, og altid forstod han at skabe Liv og Munterhed om sig. Den Kreds, hvori han ved sin Bortgang har vakt Sorg, og som længe vil savne ham, er ikke snever.

Indtil for faa Aar siden havde Hansen nydt en god Helbred, men da blev han angreben af en alvorlig Sygdom, som i lang Tid holdt ham fængslet til Leiet. Skjøndt han kom sig, har det dog vistnok været de aldrig ganske forvundne Følger af denne Sygdom, som blev Foranledningen til hans Død, der indtraf pludselig den 15de i forrige Maaned om Eftermiddagen. Hans Jordefærd fandt Sted fra Garnisons Kirke, hvor der havde samlet sig saa stort et Følge, som Kirken kunde rumme, deriblandt ikke faa Notabiliteter fra Kunstens og Literaturens Verden. For Talen, der holdtes af Pastor Blædel, afsang Studentersangforeningen, i hvis Midte den Afdøde altid saa gjerne havde dvælet, og til hvilken han stedse havde følt sig saa inderlig knyttet, til en Melodi af Hartmann de omstaaende trykte Linier, hvorefter den rigt blomstersmykkede Kiste af Studenter blev baaren til Kirkens Udgang, for der at modtage et af Kammersanger Chr. Hansen med sædvanlig dyb Følelse sunget Farvel. En stor Deel af Følget ledsagede derefter Liget til Garnisons Kirkegaard, hvor det til Melodien: „Slummer sødt i Slesvigs Jord" af J. P. E. Hartmann sænkedes i Jorden til følgende, ligeledes af C. Ploug forfattede Ord:

Flyver over Graven hen,
Toner fra vor Ungdoms Dage!
Bærer til vor tabte Ven
Hjerteis Tak og Savnets Klage!
Mester selv i Eders Sprog,
Han dets Love os forklared,
Og, mens bort Aartier drog,
Al dets Skjønhed aabenbared.

Tak ham for hans Viljes Ild,
Som lod Evnens Frugter rodme!
For den Flid, han lagde til,
Og for Hvilestundens Sødme!
Tak ham for hans Brodersind
Og hans Trofasthed herneden!
Følg ham for Guds Trone ind!
Følg ham gjennem Evigheden!

Huset i Skoven.

(Slutning.)

„Det er dog altfor galt," sagde Hoptown, „hvad skulle vi gjøre?"

„Ingenting, saavidt jeg kan indsee," svarede Markham, „det er ubyggeligt, men vi maa see til at udholde det. Vi have det jo forresten godt her."

„Det er vel til ingen Nytte at gaae derop?"

„Nei — jeg rører mig ikke," sagde Markham.

„Jeg har hørt, at der findes Insekter i raadent Træ, som kunne frembringe forskjellige Lyde. Her er jo raadent Træ nok, kan det nu ikke skrive sig derfra?"

„Den Lyd har jeg hørt utallige Gange," sagde Markham, „den kommer fra et Insekt kaldet Dødningeuhret, men det ligner ligesaa lidt denne Lyd, som at fløite med Læberne ligner et Trompetstraald. Hør! det er jo som om Hammeren traf en metalliſt Gjenstand — og nu de andre Lyde, vi have hørt, og hvad vi have seet, Lysene og den kvindelige Skikkelse."

„Forklar os det."

„Det er det, jeg ikke kan, og derfor ville vi drikke vor Toddy."

Vi raabte dog høit, men Lyden vedblev i samme Regelmæssighed omtrent en Times Tid og hørte da pludselig op. Jeg saae paa mit Uhr; Klokken var lidt over to.

Vinden stillede ligesaa hurtigt af, som den var begyndt, og den Ro og Stilhed, der derved fremkom, saavel inde som ude, var næsten trykkende, mine Øine faldt til, og jeg sov, ligesom mine Kammerater, til Dagen brød frem.

Vi vaagnede af Kulde; Ilden var gaaet ud og Vintersolens matte Straaler skinnede igjennem Sprækkerne paa Skoddet.

Vi aabnede dette. Alt var roligt, men Kulden stærk.

Værelset saae endnu ubyggeligere ud i Dagslyset. Vi tændte vor Ild for at varme os og for at lave vor Frokost til. Medens vi sad ved denne, talte vi om Nattens Begivenheder og kunde ikke forklare os dem, uden ved at henlægge dem under overnaturlige Magters Virkekreds, og det kunde vi ikke.

En fornyet Undersøgelse ledede til intet andet Resultat, end at Huset havde været Station for Pelshandlere og altsaa beboet, men for lang Tid siden, og at der maatte have været Kvinder iblandt Beboerne, derpaa tydede de forraadnede Rester af pragtfulde Dragter, som syntes at være blevne eierløse og mærkeligt nok ikke fundne af omstreifende Indianere, der ellers sætte saa stor Pris paa Kvindepynt.

Vi bleve nu enige om, at holde os sammen indtil vi vare komne til et eller andet bestemt Sted, der kunde tjene os til Udgangspunkt; thi herinde i Skoven vidste vi saa godt som slet ikke hvor vi vare.

Vi stege altsaa i Sløderne og kjørte en Stund, indtil vi hørte en Hund gjø og lidt længere frem saae Røgen stige op fra utallige smaa Huse og Hytter.

„Indianerbyen, ved Gud!" udbrød Markham. „Der var Tider igaar, da jeg gjerne vilde have givet hundrede Dollars for at faae Øie paa den. Folkene kunne vise os Vei og vi ville spise Frokost hos dem, hvis de have Noget at give os, thi jeg føler allerede Sult som en Jægersmand."

Vi holdt foran en af de større franske Boliger, og en gammel Kone, som sagde, at hun var af rent fransk-kanadisk Blod, talte til os i det blandede franske Sprog, der bruges af de saakaldte Halvindianere, og fremsatte friske Hvedekager og Smør, medens hun lavede sig til at stege nogle nylig fangede Fisk. Vi bad hende lave os vor The og gav hende Alt, hvad vi havde tilbage, som var hende meget kjærkomment.

Den Gamle var meget snakkelysten og spørgesyg.

Markham fortalte, at vi vare blevne overraskede af Snestormen, og at vi vist vare omkomne, hvis vi ikke havde truffet et ubeboet Huus i Skoven og tilbragt Natten der.

Saasnart Markham nævnede det øde Huus, forsøde hun sig, og ligeledes mange af Tilskuerne, der stode rundt omkring os, mumlede Bønner eller Trylleformularer og saae paa os med Blikke, som

om de tvivlede paa, at vi vare rigtige Mennesker og ikke snarere Væsener, der kunde bringe Ondt over Huset eller Byen.

Da Markham fortalte, at vi havde havt en daarlig Nattero og længtes efter vor Leir igjen, talte hun i et for os uforstaaeligt Sprog noget med de Omstaaende og spurgte saa paa kanadisk Fransk, om Messieurs ikke havde oplevet noget Skrækkeligt.

Vi sagde, at vi havde hørt uforklarlige Lyde, og at En af os havde seet de øverste Vinduer glimrende oplyste.

Atter korsede hun sig og sagde:

„Tak Gud og den hellige Jomfru, Messieurs, at De ere komne vel derfra."

Markham bad hende fortælle os, hvad Skrækkeligt der var ved Huset og hvorfor det havde et saa slet Rygte imellem Beboerne her. Da hun ikke syntes at være villig dertil, stak han hende en halv Dollars i Haanden.

IV.

„Messieurs," sagde den gamle Kone, „det er en Begivenhed, som er passeret for lang Tid siden, før jeg blev født, før der var nogen By her eller imellem Skovene og de store Søer. Men da blev der begaaet en saa rædsom Forbrydelse her, at Himlen lod sin Forbandelse falde paa Huset og overgav det i den Ondes Vold.

„Dengang havde Pelsværkkompagniet Stationshuse rundt omkring, hvor deres Betjente kjøbte Skind af Jægerne og opbevarede dem, indtil de kunde blive sendte afsted.

„Mange af disse Mænd, som levede ensomt og i hele Aar aldrig saae Kvinder af deres egen Race, men kun indianske Squaws, forfaldt til allehaande Laster. De bleve fordrukne og satte sig i Besiddelse af de smukkeste indianske Piger og levede sammen med dem, indtil de bleve kjede af dem, eller disses Slægtninge tog dem tilbage med Magt, og da flød der Blod.

„Til de værste af disse fordrukne Kvinderøvere hørte Mac Steven. Han var en rig og smuk Mand, og ingen Kvinde kunde modstaae disse hans to Egenskaber, hvorfor man ogsaa sagde, at han havde stjaalet en ung Indianer, der vilde have sin Brud, og en Jæger, der fordrede sin Kone tilbage, og han blev flyet af Mange, medens dog endnu den Gang mange Andre besøgte ham og roste hans Gjæstfrihed.

„Hvad der blev af Fruentimmerne, naar han var bleven kjed af dem, vidste Ingen, men man gjorde sig sine egne Tanker derom.

„Endelig bragte han en Gang hjem med sig en ung Pige ved Navn Luise, en Halvblodsindianerinde, som var den skjønneste Pige i en vid Omkreds. De holdt meget af hinanden, og skjøndt hun levede ensomt i Skoven, var hun dog tilfreds, da han ingen Penge sparede for at tilfredsstille hendes Lyst til Smykker og kostbare Klæder.

„Dog skjændtes de ogsaa stundom, thi han var skinsyg paa hendes Venner, som kom og besøgte hende, og hun kunde ogsaa stundom faae Lyst til at komme ud af Buret, for at vise sin Stads, naar han en enkelt Gang maatte reise til mere beboede Egne. Værre var det næsten, naar hans Venner kom, thi dem var han især bange for, og man siger, at hun nok ogsaa gav ham Grund dertil.

„Endelig kom det frygtelige Øieblik.

„Det var ved Vintertid, naar Frosten har tillagt Morads og Søer og Sneen har bragt Kanefore, at disse ‚Udliggere' pleiede at besøge hinanden og tilbringe flere Dage i Suus og Duus.

„Stundom kom Mændene alene, stundom bragte de ogsaa deres Fruentimmer med.

„Mac Steven hørte, at et større Selskab vilde besøge ham, og da der imellem dem var en ung Mand, som især kurede til Luise, og som hun ogsaa syntes at kunne lide, ønskede han ikke, at de skulde træffe sammen og gav Luise Tilladelse til at besøge sine Venner, ledsaget af den indianske Dreng Pierre. Dette havde hun selv ønsket et Par Dage tidligere.

„Men nu vilde Luise ikke afsted; thi en Snestorm truede og hun vilde more sig med de Fremmede som kom, og senere besøge sin Familie.

„Mac Steven sagde, det var for den unge Mands Skyld — naa, om saa var — hun kunde nok have Lyst til at see Andre end ham her altid — hun var hidsig, han ikke mindre — Drengen Pierre hørte truende Ord fra begge Parter, en Brydekamp maatte finde Sted, der faldt Slag, et rædsomt Skrig fra Luise, hvilket blev gjentaget to Gange og fulgtes af en Haanlatter, som om de onde Aander glædede sig over at en Forbrydelse var begaaet.

„Pierre flygtede over i et Skur og turde ikke vise sig, da hans Herre kaldte paa ham, og da han endelig maatte frem af sit Skjul, sagde Mac Steven, at han maatte tage afsted alene, da Luise vilde blive til de Fremmede vare reiste.

„Mac Steven havde et saa truende Udtryk og saae saa vild ud, at Pierre ikke vovede at gjøre Indvendinger, skjøndt Veien var lang, det var Aften og en Snestorm i Anmarch, hvortil kom, at han følte sig uhyggelig tilmode over, hvad han havde hørt.

„Han lod altsaa, som om han tog afsted, men skjulte sig i et Skur i den Hensigt, først at tage bort næste Morgen.

„Stormen begyndte at tude og Sneen at falde, og han gjorde forgjæves Forsøg paa at sove, men Frygten, hans Herres truende Blik og hans egen Mistanke holdt ham vaagen.

„Skuret stod op til Husets Bagside og var kun skilt fra det ved en Brædderæg, og Pierre blev snart forstyrret i sine sørgelige Tanker ved en Lyd, der lignede Slagene af en Hammer. Den kom fra det Værelse ovenpaa, hvor han vidste, der stod en Kiste, som for Øieblikket var tom, hvorfor han ikke kunde begribe af hvilken Grund hans Herre hamrede Laaget fast med Som.

„Hammerslagene lode endnu, da han hørte Bjældeklang i Fraastand, det var Gjæsterne, der skyndte sig at komme i Huus for Stormen bred frem — ogsaa Mac Steven maatte have hørt Klangen, thi Slagene hørte op, medens han lyttede, og begyndte saa med forstærket Hurtighed, indtil Pierre hørte Hammeren blive kastet paa Jorden og Kisten slæbt hen i et Hjørne, hvorefter Mac Steven ilede ned for at modtage Gjæsterne.

„Uveiret begyndte, men medens det rasede udenfor, glædede Gjæsterne sig over at være under Tag. De spiste, brak, sang og lo, og Svireglidet blev mere og mere vildt. Tilsidst gik de Alle ovenpaa for at danse; thi vel var der kun eet Fruentimmer med, men Mændene danbsede med hinanden, tram-

pede, sprang og skreg, og fyldte Luften med forfærdelige Eder imellem deres vilde Latterudbrud. Værelset var stærkt oplyst med Fakler af fede Træsorter, og Pierre kunde ofte høre Mademoiselle Desirées klare Latter imellem Mændenes dybere Stemmer.

„Overvunden af Træthed og Drik trak Flere sig efterhaanden ud af Dandsen og tilsidst blev der fuldkommen Stilhed baade inde og ude, thi Stormen var ogsaa hørt op og Maanen skinnede.

„Af Frygt for sin Herre mente Pierre det bedst for sig at flygte strax; han vadede igjennem den dybe Sne, men vilde dog være bleven overvunden af Kulden og Hungeren, hvis han ikke havde været saa heldig at træffe paa en Indianer fra hans egen By, som var ude at efterse sine Snarer og Fælder, og denne havde givet den hungrige Dreng nogen Føde og ført ham til sin Hytte i Skoven.

„Luise var, som jeg sagde Dem, Messieurs, en Halvblods, Datter af en Franskmand fra Kanada og en Indianerinde. Denne Jæger, kaldet Hurtigfod og af de engelske Handelsmænd Tom, var hendes Onkel, og spurgte derfor om Luise og om hun ikke i Aar, som sædvanlig, kom for at aflægge sin Moders Slægtninge et Besøg.

„Efter nogen Betænkning fortalte Pierre nu ‚Hurtigfod' hvad han havde seet og hørt den foregaaende Dag, og den Mistanke, han nærede. ‚Hurtigfod', der var stolt af Luises Skjønhed, vilde forsikre sig om Sagen og svor Mac Steven en blodig Hævn.

„Medens de overveiede den bedste Maade at gribe Sagen an paa, saae de tre Slæder nærme sig Hytten. Det var Mac Stevens Gjæster, som havde afkortet deres Besøg, da deres Vert forekom dem saa tvær og kedelig og heller ingen Indvendinger gjorde, da de meddelte ham deres Beslutning.

„Pierre fortalte ‚Hurtigfod' hvem de vare, og denne sprang frem, standsede den første Slæde og spurgte, om de havde seet Mademoiselle Luise hos Mac Steven.

„‚Halloh hoi! Er det Dig, Tom? Om vi have seet Mademoiselle Luise? Nei, min gamle Dreng, hun er hos Familien. Uden hende er Stationen et kedeligt Hul, og Mac Steven var saa tvær som et Asen, rimeligviis fordi han savnede hende. Det gjorde vi ogsaa, og derfor tog vi bort.'

„Hurtigfod fortalte nu til Alles Forbauselse, hvad Pierre havde meddelt ham. Pierre blev nøiere udspurgt og de erindrede nu forskjellige paafaldende Smaating, som de dengang ikke havde lagt videre Mærke til.

„Nogle sagde dog, at det var en Sag, der ikke vedkom dem, og det var Noget, Luises Slægtninge maatte tage sig af, men Mademoiselle Desirée og den unge Mand, Mac Steven var jaloux paa, sagde, at Retfærdigheden skulde skee Fyldest, og foreslog at vende tilbage, tagende Pierre og ‚Hurtigfod' med.

„Pierre havde kun ringe Lyst, men maatte følge med.

„Da de kom nær Huset, trak Drengen den i Armen, der kjørte Slæden, og sagde: ‚Hører De?'

„Alle Slæderne standsede og flere Slag af en Hammer paa en Gjenstand af Metal kunde tydelig høres.

„Slæderne kjørte frem i Skridtgang og saa lydløst som muligt.

„Dog syntes deres Ankomst at være hørt, thi Slagene standsede pludseligt og den dybeste Stilhed herskede.

„Mac Steven kom ikke sine Gjæster imøde; intet Tilraab blev besvaret og det var med en Følelse af Frygt, at de betraadte Huset.

„Den Forreste, der traadte ind, udstødte et forfærdet Skrig, og da de Andre pressede paa, saae de deres Ven og Vert hænge med et Reb om Halsen ned fra en Krog paa Tverbjælken.

„Han blev strax taget ned og var endnu varm, men Oplivningsforsøgene vare forgjæves. De vare komne nogle Minuter for sent.

„Ligets Lommer vare fulde af Guld og Banknoter, saa det syntes, som om hans Flugt var bleven forhindret ved deres uventede Tilbagekomst, og at han derfor havde lagt Løkken om Halsen for ikke at falde levende i deres Hænder.

„De gik nu ovenpaa, og hvorvel det var forbunden med stor Besvær, fik de dog Laaget brækket op, og i Kisten laa den myrdede Luise, fuldt paaklædt, med Armene korsede over Brystet. Døden var fremkaldt ved et Slag i Baghovedet, som havde knust Hjerneskallen.

„Dette var jo en skrækkelig Historie, men endnu uhyggeligere blev den derved, at flere af de Nærværende havde under Dandsen siddet paa Kisten, spist og drukket paa den, ja En endogsaa sovet Resten af Natten paa Laaget, med kun denne tynde Skillevæg imellem sig og den smukke Luises Lig.

„Hvilke Tanker monstro Morderen nærede den Nat, medens Uveiret rasede udenfor og han maatte skjule sit eget Indres Uro?

„Det veed Ingen, men Samvittighedsnag, Fortvivlelse og onde Aander bragte ham til at begaae Selvmord.

„Fra den Tid har Himlen ladet sin Forbandelse hvile over Huset og onde Aander have havt deres Hjem der og husere allerværst naar Storm og Uveir raser.

„De, Messieurs, ere slupne heldig derfra. Mange, som Uveir have tvunget til at søge Ly der, have i hele deres Levetid maattet bøde derfor. Den algode Gud og den hellige Jomfru beskytte dem, som uforvarende nærme sig Stedet, og afvende alt Ondt fra dem!"

Hun korsede sig og sluttede saaledes en Fortælling, som de forsamlede Naboer havde lyttet til og bekræftet Sandheden af ved at nikke til hinanden.

„Har De, min gode Kone, kjendt Nogen, som det er gaaet galt med, fordi de have taget Tilflugt til det øde Huus?" spurgte Markham.

„Ikke mange, Monsieur, thi Folk sky Stedet og udsætte sig hellere for Uveir end søge Ly der. Som Barn hørte jeg flere Historier om Folk, der vare komne galt afsted — selv har jeg kun oplevet to Tilfælde.

„For mange Aar siden, da jeg nylig var bleven gift med min afdøde Mand, blev et ungt Menneske, Jacques Cartier Lemoine, der var forlovet med en smuk, ung Pige af rent fransk Blod, overfaldet af en Snestorm og tilbragte Natten ude. Da han næste Dag kom tilbage til os, var han mork og indesluttet, og talte aldrig et Ord om, hvad der var passeret, hverken til Præsten eller sin Forlovede. Han kunde ikke lide, at blive udspurgt, og fra den

Dag af svandt han, der aldrig havde været syg før, hen, var bange for Aftenen og kunde ikke lide at være alene, selv om Dagen — tre Maaneder senere døde han. Der leve endnu Mange, der kunne erindre det.

„Den Afdøde havde en Fætter, François Xavier, som var ham meget hengiven, modig som en Løve og frygtende hverken Mand eller Djævel. Denne Xavier var langt fraværende, da hans Fætter døde, og kom først ti Aar efter her hjem til os. Da han hørte Fortællingen om, hvorledes det var gaaet Fætteren, var han fuldt og fast overbeviist om, at der var Bedrageri med i Spillet, at Huset til sine Tider var beboet af Personer, som fandt deres Fordeel ved at afskrække Folk fra at nærme sig det. Han svor paa, at han Nat efter Nat velbevæbnet vilde holde Vagt i eller ved Huset indtil han havde opdaget Bedrageriet.

„Hans Venner fraraadede ham det, og Ingen vilde følge ham.

„Han gik altsaa alene, Messieurs, men han tilbragte kun een Nat i Huset og kom tilbage næste Dag henad Mørkningen saa forandret, at hans Venner neppe kunde gjenkjende ham.

„Han talte til Ingen, men hans Opførsel var saa besynderlig, at det snart var tydeligt, at han, den bedste Jæger, som tidligere aldrig feilede sit Maal — nu var bleven en Idiot. Han vandrede velbevæbnet om i Skovene, men bragte aldrig noget Udbytte med hjem, og ogsaa h a n, just tre Maaneders Dagen efter Nattevagten, druknede sig i Søen.

„De indseer altsaa, Messieurs, at man ikke skal opsøge og trodse de onde Aander, og at de, som vove det, maa bøde derfor."

Ogsaa dette Tilfælde bekræftede flere af de Tilstedeværende at være indtruffet i deres Levetid.

Skjøndt vi endnu vare lige langt fra en tilfredsstillende Forklaring over det Passerede, saa havde vi dog nu her faaet Alt det at vide, som Beboerne selv vidste, og tog Afsked fra dem med Tak for deres udviste Gjæstfrihed.

Underveis kunde vi ikke lade være at tale om det Passerede og søge en Forklaring; thi sæt endogsaa Muligheden af, at Lieutenantens Fantasi havde vist ham det illuminerede Huus og derved ført ham til os — sæt endvidere Muligheden af, at det var vor Fantasi, som senere lod os alle Tre høre Skriget, see Kvindeskikkelsen, høre Haanlatteren og tilsidst Hammerslagene — sæt endvidere, at Hestene af ukjendte Grunde vare urolige og svedte Angstens Sved — saa ere vi dog lige langt fra en Forklaring over de Midler og Veie, hvorved vor Fantasi var bleven saaledes paavirket, at den fremstillede for os Begivenheder, som vare foregaaede for over hundrede Aar siden, og hvorom vi, vel at mærke, vare aldeles uvidende i Forveien.

Nei, Alt er os lige uforklarligt, og endskjøndt jeg, og vi alle Tre, som jeg har sagt lige i Begyndelsen, ere utilbøielige til at troe paa noget Overnaturligt, saa have vi dog ikke kunnet forklare, hvad vi hørte og saae, uden at maatte tilskrive overnaturlige Magter det, og havde jeg ikke selv hørt og seet det, vilde jeg ikke have troet et Ord deraf, og kan vel derfor ikke gjøre Regning paa ubetinget Tiltro hos mine Læsere; men Markham lever endnu som Regerings-Landmaaler i Vest-Kanada, og han vil kunne bevidne Sandheden af mine Ord.

Jeg ender, som jeg begyndte, at der hos ethvert menneskeligt Væsen findes, i større eller mindre Grad, en skjult Tilbøielighed til Overtro. Vi kunne fornegte og lade haant om saadanne Følelser, men der ligger dog en dyb Sandhed i de ofte anførte Ord, som Shakespeare har lagt i Munden paa Hamlet:

„Der er flere Ting i Himlen og paa Jorden, Horatio!
End der er drømt om i Din Filosofi!"

Favoritinden.

En tydsk Hofhistorie.

Af E. M. Vacano.

I.

En lummerhed Sommerdag hvilede over den lille Residensstad Ritzenhausen. Løvet paa Træerne udenfor Hovedvagten bevægede sig ikke, Fuglen i Buret i Vagtstuen havde stukket Hovedet ind under Vingen og sov sødelig under det visne Løv, som den vagthavende Officeer havde stukket ind mellem Burets Traade, og Officeren selv, en høi, ung, blond Mand, er falden i Søvn paa Stuens haarde Sofa, med et krigsvidenskabeligt Værk i Haanden, hvoraf han vilde have samlet Udbytte for sin Kunst. Skildvagten udenfor har søgt et Støttepunkt i sit Skilderhuus og snorker som en samvittighedsløs Natvægter.

Pladsen er aldeles tom. Den er omgivet af gamle Palaier, hvori Landets Adel boer, og i den udmunder den brede Palaisgade, hvori det hertugelige Slot ligger.

I det første Palais boede Biskop Mitra, en halvfjerdsfindstyveaarig Olding, som led af Leversyge og selvfølgelig var meget gul i Huden. Man sagde, han var en Søn af en simpel Bonde, hvilket ikke havde nogen heldig Virkning, naar han uddelte Velsignelsen i det hertugelige Kapel, men hans Hænder vare hvide og blode, og Biskopsringen straalede elegant paa hans Finger.

I det andet Palais boede General Ovaste, der var Enkemand og havde en Søn, der var Gardeofficeer. Generalen tilbragte sin Tid med at læse de politiske Blade saaledes, at han blev fnysende af Harme, og af Forbitrelse over Europas politiske og strategiske Feiltagelser henfaldt han høit snorkende i Sovngudens Arme.

I det tredie Palais boede den gamle Grevinde Soloma von Marbach med sin barnlige Datter Komtesse Mimi Marbach, der var Hertugindens Yndling, og som blev kaldet „Hoffets Uskyldighed".

I det fjerde Palais boede en forhenværende spansk Gesandt, Marquien af Seporbia, en statelig Mand med blaasorte Bakkenbarter og brune Øine. Han havde bosat sig i Ritzenhausen efterat han havde opgivet sin Gesandtskabs-Karriere. Han havde fattet Forkjærlighed til det lille, rolige Land og for den ungdommelige, elskværdige Fyrstes Person. I de sidste tre Maaneder havde han havt sin smukke Niece, Grevinde Georgine d'Espart hos sig. Hun var en ægte fransk Dame, og hendes Skjønhed blev meget beundret.

I det næste Palais boede den lidenskabelige Fuglefanger, Baron Falkenfels, med sin vindtørre, slindmagre Gemalinde, Baronesse Sidi, den ondskabsfuldeste Tunge i Christenheden, og ved Siden af dem Grev Zorno Jünsfeld med sin sødlige, engleagtige, hørhaarede Ægtefælle Regina. Greven repræsenterede Ondskabsfuldheden paa den mandlige Side; thi han og Baronesse Falkenfels vare Residensens værste Sladderhanke og skaanede Ingen; til Gjengjæld fortalte man om dem, at de stode i et omt Forhold til hinanden — de holdt idetmindste meget sammen, fordi de følte sig tiltrukne af deres fælles Ondskabsfuldhed.

De øvrige Palaier indeholdt Damer og Kammerherrer af en roligere Slags, der ligesom spillede Korets Rolle i Hoflivets Drama.

Ogsaa over hele det hertugelige Slot hviler samme Dosighed, som over Byen.

Hestene i Staldene sove med Næsen nede i de velfyldte Krybber; Kudskene sove paa hensængte Dækkener, og selve Herskaberne ere usynlige for Domestikkerne.

I Kjøkkenet, Staldene og de brede Korridorer ere de store Fluer de eneste levende Væsener; thi i Forværelset sove Tjenerne i de høiryggede Lænestole, med vidtspredte, med Plüchesbuxer beklædte, Been; den vagthavende Officeer i Hertugens Antichambre slumrer staaende med Næsen paa Vinduesruden — Hans Høihed selv ligger langs ad en Sofa og ryger; men Iden er gaaet ud for ham og ingen Røgsky omsvæver ham. Selv en stor, hvid Sky paa den blaa Himmel over Slottet synes at sove; den bevæger sig ikke, men hviler som en svær Fjerdyne i den lumre Luft.

Dog er der eet Sted i Slottet, hvor der, selv paa denne hede Dag, gives aabne Øine.

Det er i Hertuginde Maria-Sophias Værelser.

Hun sidder der i ivrig Konversation med sine Damer. Hun er iført sin sædvanlige Dragt, en staalgraa Silkekjole, og føler sig saa angreben af Heden, at hun hvert Øieblik maa fare over sit sunde, røde Ansigt med sit Kniplings Lommetørklæde. De to Damer, Sidi Falkenfels og Regina Jünsfeld, søge med deres smaa Vifter at drive Gemakkets tunge parfumerede Luft bort, men ligesaa godt som de grønne Jalousier holde Solen ude, ligesaa godt forhindre de den friske Luft i at trænge ind, og begge Hofdamernes Bestræbelser ere forgjæves.

Maria-Sophia er en godmodig, fyldig, stikkelig Ægtehustru, og ovenikjøbet den frommeste Dame i det lille Land, naar det kom an paa at bede. Hun har ligesaa lidt nogensinde tænkt over Gud og de christelige Troeslærdomme, som over sig selv, sin Ægtefælle og sine Undersaatter, og dog er hun en god Fyrstinde, en god Christeninde og en god Hustru. Saa ofte der ved Hoffet indtraf et Anstød mod Etiketten, en Mesalliance, en Kjærlighedsskandale eller især naar hendes letfindige og galante Gemal var tilbøielig til at begaae en Utroskab, saa foretog hun regelmæssig en Valfart til Rom eller en anden Helligdom.

Engang om Aaret var hun ganske vist paa en saadan Pilgrimsfart, og naar hun kom hjem derfra var hun trøstet, hun monstrede Hofpersonalet venligt igjennem sin Lorgnet, modtog deres Lykønskninger og holdt atter sine Spillepartier.

Hvedebrødsdagene vare forlængst forbi for hende, og af de smaa, ægteskabelige Sorger gjorde hun et Religionsanliggende.

Hun var just kommet hjem fra Rom for fire Dage siden.

Baronesse Sidonie Falkenfels havde den Opgave ved Hoffet, at bringe Hertugindens Taarer til at flyde ved Sladren og Skumlen over Hertugen, og ved krydrede Anekdoter om hans Eventyr udenfor Slottet. Den stakkels Hertuginde hadede hende af den Grund en lille Smule, men kunde dog ikke leve hende foruden, da hun selv var altfor udygtig og tillige altfor magelig til at paatage sig den Ulejlighed, der var forbunden med at skaffe sig Visshed i et Kapitel, som stærkt interesserede hende og pirrede hendes Nysgjerrighed.

Grevinde Regina Jünsfeld havde et godt Hjerte, men ingen Aand — den Smule, hun havde, havde hun hentet fra sit Bibliothek. Hun elskede ikke sin Mand, og han ikke hende; hun var et af hine svage Væsener, som aldrig komme til at spille en selvstændig Rolle paa Livets Skueplads. Hendes Opgave var, at aftørre de Taarer, som Baronesse Falkenfels bragte til at flyde over Hertugindens Kinder, idet hun tog Hertugens Parti, erklærede Rygterne, der gik om ham, for usande, eller idetmindste søgte at berolige hende ved dagligdags Trøstegrunde.

Altsaa sad Maria-Sophia paa denne brændende hede Sommerdag imellem begge ovennævnte Damer, der just vare i Begreb med at udøve deres Funktioner.

„Det er ganske, som Deres Høihed siger," hvislede Baronesse Falkenfels, „Hans Høihed Storhertugen har strax fundet Marquis Scporbias Niece ‚pragtfuld' og har siden bestandigt søgt hendes Selskab. Jeg troer heller ikke, at der vil skee nogen Forandring heri fordi Deres Høihed er kommen hjem, thi Storhertugen ønsker, at Grevinde d'Espart saasnart som muligt bliver forestillet for Deres Høihed og optaget imellem Deres Hofdamer."

„Søgt hendes Selskab?" afbrød Grevinde Regina, „det vil sige, Hans Høihed har fortsat sit tidligere venskabelige Forhold til Gesandten og at han paa den Maade oftere har maattet træffe sammen med Grevinden, ligger jo i Tingenes Natur."

„Jeg maa dog bemærke, at Hans Høihed aldrig har staaet paa en saa cordial og fortrolig Fod med Gesandten, som efter den pragtfulde glimrende Fremmedes Ankomst. Han har erklæret hende for den skjønneste Kvinde, han har seet, og han har sagt om hende . . . ."

„Jeg beder Dem, Baronesse, at forskaane os for Detaillen," sagde Grevinden med et medlidende Blik paa Hertuginden, hvis fyldige Ansigt blev endnu rødere af de frembrydende Taarer, og som langsomt hævede Lommetørklædet op til Øinene.

„Nei — nei — tvertimod," befalede denne, hvis Læber krampagtig fremstammede: „Hvad har Hans Høihed sagt? — Naar seer han hende sædvanlig? — Gjør han allerede Rideture med hende? — Hvilken Farve har hendes Haar?"

„Jeg veed ikke, om jeg . . . ."

„Jeg beder Dem! jeg befaler Dem det!" klagede Maria-Sophia.

„Som Hertuginden befaler. Hans Høihed rider daglig ud i Hjorteparken paa samme Tid som Marquien og hans Niece; ved Koncerterne i Parken har

han ofte talt med hende, og han har een Gang aflagt et Besøg i Marquiens Loge i Theatret. Grevinde d'Espart har Forkjærlighed for Theroser, hvorfor Slotsgartneren maa levere mange og store Buketter, som siden vandre over i det spanske Palais. Hvad hendes Haars Farve angaaer, saa er det kulsort, just af den Nuance, som Hans Høihed beundrer saa meget hos den tizianske Madonna."

Alt dette blev sagt med megen Tungefærdighed og i en saa skarp Tone, at det ikke kunde undgaae at udøve sin Virkning paa den stakkels Hertuginde.

„Alt dette beviser dog ikke, at . . . ." afbrød Grevinden hende.

„Videre, videre!" befalede Maria-Sophia med Ivrighed, „og De, kjære Jünsfeld, vær saa god at ringe paa Klokken .... Man skal bringe Is .... Vanille . . . . Jeg er saa bklemt og føler mig saa ilde, som om jeg skulde besvime."

„Min Gud dog!" udbrød Grevinden og reiste sig hurtigt.

„Saa vil jeg ikke fortælle mere," sagde Baronessen.

„Jo, bliv ved. Det gaaer allerede over," sukkede Maria-Sophia i en grædende Tone. „Hellere Visheden, end . . . . Fortæl De blot, Alt hvad De veed . . . ."

„Hans Høihed har ytret, at det vilde være et stort Tab for Residensen, dersom en Dame, hvis Aandrighed og Elskværdighed gjør hende til en Stjerne af første Rang, skulde faae i Sinde at forlade den."

„Det er gyseligt at høre."

„Aa! Hans Høihed er jo altid saa enthusiastisk," trøstede Grevinde Jünsfeld.

„Derefter har General Quaste, der, som De jo veed, er servil og gjerne vil bringe sin simple Herkomst i Glemme ved at skaffe Sønnen Lothar en adelig Dame af et gammelt Huus tilægte — strax forhørt sig om ikke Marquien kunde være tilbøielig til at forbinde sin Niece med Grev Lothar. Marquiens Svar har været meget imødekommende, og som en Følge deraf besøger nu Grev Lothar daglig Gesandtens Huus i Egenskab af erklæret Frier."

„Hvis Hertugen ønsker Mademoiselle d'Espart gift, saa er det dog et Bevis paa, at han ikke bryder sig meget om hende," mente Fru Jünsfeld.

„De synes idag at have glemt Deres sunde Fornuft paa Deres Toilettebord," haanlo Fru Falkenfels. „Skal det maaskee være et Bevis for, at Hans Høihed vil sikre sig', at han ikke taber hende af Syne."

Den stakkels Hertuginde udgjød salte Taarer, men disse Taarer vare hende en Livsfornødenhed, hun troede ved dem at opfylde en ægteskabelig Pligt. Hun havde opfattet sin Rolle som tilsidesat Hustru saa alvorligt, at hun neppe vilde have kunnet existere, hvis hendes Gemal ikke af og til havde givet hende Anledning til en rigelig Taareflod.

„Hans Høihed har ogsaa af den Grund dekoreret General Quaste med en ny Orden," ytrede Fru Falkenfels triumferende, „og han har endnu iforgaars sagt til min Mand, at han siden Mad. Pepita ikke har seet et saa fyrigt Øie som Grevinde Georgine d'Esparts."

„Ak!" sukkede Hertuginden lydeligt, thi hun kom ved disse Ord i Tanke om, at hun i Anledning af Mad. Pepita havde maattet gjøre en Romerreise.

„Er De nu maaskee tilfreds?" spurgte Grevinde Jünsfeld bebreidende og pegede paa Hertuginden. „Hvor Hendes Høihed dog lader sig afficere af al denne Tale, som maaskee slet ikke er sand — i ethvert Tilfælde overdreven. Jeg troer idetmindste, at jeg med god Grund og god Samvittighed tør tage Hans Høihed i Forsvar."

„De troer, Fru Grevinde, at fordi han ikke har taget Notits af Deres Imødekommen, han saa ogsaa vil have Kraft nok til at modstaae enhver anden smuk Dame," hvislede Baronesse Falkenfels.

Grevinden blev bleg som Døden, hvorvel de to Damers sidste Ordvexling var bleven ført saa stille, at man kunde høre Fluerne summe og Hertugindens stille Sukken; dog vare de sidste Ord blevne lidt skarpere betonede, og med deres Lyd forenede sig Raslen af Ringene paa Portieren, idet den Vagthavende i Forværelset meldte Hertugindens Yndling, Komtesse Mimi Marbach.

„Himlen sender Dem, mit kjære Barn," sagde Hertuginden og udbredte sine Arme.

Komtesse Mimi Marbach hoppede ind i sin korte, lysegrønne Kjole og med Haaret kort afskaaret paa institutmæssig Maade. Midt i Værelset gjorde hun en Reverents, som Etiketten fordrede, men kun ganske en passent, og løb saa med et tolvaarigt Barns Ugeneerthed hen til Hertuginden.

Mimi Marbach blev, som ovenfor sagt, kaldet „Hoffets Uskyldighed", og var ganske Ungdom, Uerfarenhed og Naivitet. Hun kjendte Intet til Verden; hendes Sjæl var reen som nyfalden Snee. I sin Uerfarenhed gjorde hun mange Gange Spørgsmaal, som bragte hele Hoffet til at rødme, men det bevidste jo kun, hvor ufordærvet hun var. Efter hendes Opførsel skulde man anse hende for høist atten Aar, og hun var dog bevislig over otte og tyve. Hun var bleven fyldig, havde paa Overlæben en lille Knebelsbart, som mangen nybagt Lieutenant kunde misunde hende; hendes Gang var hoppende, fordi det giver et barnligt Udseende, og hun gik gjerne med korte Forklæder ligesom i Pensionsanstalten. Hun vidste ikke, hvad Kjærlighed var, men desto bedre hvad Lefleri betød. Hun havde længe bestræbt sig for at sætte Hertugens Hjerte i Brand og af den Grund i flere Sæsoner tilkastet ham forelskede Blikke, men da alle hendes Bestræbelser ikke nyttede, saa havde hun maattet lade sig noie med at indsmigre sig hos Hertuginden og regerede paa den Maade om ikke Hoffet, saa den kvindelige Hofstats hemmelige Intriger. Hun paastod, at hun afskyede Sminke, men brugte fingertykke Lag af eau de lys kun af Sundhedshensyn, og rouge vegetal paa Kinderne havde Lægerne anordnet hende som det allerprobateste Middel mod Ansigtssmerter. Hendes Rygte, som i hendes virkelige Ungdom var skrøbeligt, havde bedret sig under hendes anden Ungdomsperiode. Hun havde nemlig allerede i Pigeskolen oplevet stormfulde Romaner', næsten før hun havde faaet Tilladelse til at læse nogle, men som sagt, i de sidste 7—8 Aar benyttede hun Resterne af sit ikke forspildte Rygte til at lade saa naiv og uskyldig som mulig.

Hos Hertuginden var hun særdeles høit anskreven for sin Dygtighed i at lægge Kort op, og hun kunde ogsaa ved Kortenes Orakel bringe den gode Dame til hvad det skulde være.

„Hvad seer jeg!" udbrød hun med høi, paatagen Barnestemme. „Hvad seer jeg! O, Gud! Deres Høihed i Taarer! De onde, slemme Mennesker! Hvad har de nu igjen gjort min naadige Hertuginde! Mimi skal skjænde paa dem. Græd ikke! ellers maa Mimi ogsaa græde." Hun satte sig paa en Skammel ved Hertugindens Fødder og bedækkede hendes Hænder med Kys.

Hoffet i Ritzenhausen var som sagt et ganske patriarkalsk Hof, og Hertuginden havde aldrig forstaaet at holde sine Damer udenfor sine egne private større og mindre Sorger; hun gjorde tvertimod altid sine nærmeste Omgivelser til Vidner af sine Taarer og sine Klager — hun maatte nu engang have Fortrolige.

Saaledes ogsaa nu.

„Hvor jeg er ulykkelig, Mimi! jeg er atter forraadt — forraadt af . . . ."

„Af?"

„De veed jo nok af hvem? Han er mig utro, eller idetmindste godt paa Veie dertil. Og jeg, som nylig er vendt tilbage fra Rom."

„Min Gud, skulde det være muligt?" sukkede Komtesse Mimi, slog Hænderne sammen og betragtede begge Damerne med store, spørgende Øine. „De ere dog skrækkelige, de Mænd! Hvor jeg er glad, at jeg ikke har giftet mig! Jeg er maaskee ogsaa endnu for ung, men jeg vil aldrig — nei aldrig — tænke derpaa. Altsaa utro! Men det er dog maaskee endnu ikke aldeles afgjort og vist."

„Den gode Falkenfels har Beviser . . . ."

„Beviser kunne bedrage!" svarede Komtesse Mimi, „og jeg tør nok vædde paa, det dreier sig om Madame d'Espart, om Grevinde ‚Georgine', som man kalder hende her?"

„Seer De selv! De maa jo altsaa allerede ogsaa have hørt Noget derom," skyndte Baronesse Falkenfels sig at bemærke.

„Men dog ikke noget Sikkert, ikke sandt?" bad Grevinde Jünsfeld, med et Blik paa Hertuginden.

Komtesse Mimi saae fra den Ene til den Anden, glattede Folderne paa sin græsfarvede Silkekjole og sagde saa med sine naiveste Øine:

„Det hedder sig, og hele Verden siger, at Hans Høihed er rasende forelsket i Grevinde Georgine og at Grevinde Georgine er ganske tilfreds dermed. Dernæst siger man ogsaa, at Grevinde Georgine ikke er forelsket i Hertugen, men i Grev Lothar Ovaste. Til Slutning siger Alverden, at der nu vil blive et lystigere Liv her, da endelig engang atter Scepteret vil blive ført af — en Favoritinde."

Komtesse Mimi lod Munden løbe med en smilende Mine, som om hun slet ikke forstod det, hvorom det egentlig dreiede sig.

„Ak, Du min Gud!" stønnede Hertuginden. „Hvem kan hjælpe her? Hvem kan jeg henvende mig til?"

„Til ingen Anden end Rigsgrevinden," udbrød Jünsfeld.

„Ja, kun til Rigsgrevinden," gjentog Falkenfels.

(Fortsættes.)

Gaadesamtaler.

(Dobbeltgaader.)

1.

Han.

Hvad volder med Støi,
Og gnistrende rød,
Ofte en hurtig
Og pinefuld Død?

Hun.

Spørg heller: Hvad kan
Om Livet os spaa,
Naar stundom vi tro,
At det skal forgaae?

2.

Han.

Hvad volder hver Vaar,
Ja, om Høsten med,
Mangen en Stakkel
Uhyre Fortred?

Hun.

Skriv Ordet med et,
Og spørg saa paany:
Hvad søge vi just
For al Uro at fly?

Opløsning af Gaaden i Nr. 16:

Akacia
Gog
Næsehorn
Engle
Telt
Efterabe.

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn, J. K. i L., Niels Sørensen.

Gaaderne i Nr. 15 ere endvidere opløste af Mathilde N. i Kjøge.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (24 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlaggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 2den Mai. Nr. 18.

Indhold: Favoritinden (Fortsættelse). — Lidt om Tænderne (med Xylografi). — De to Kammerater. — Talgaade.

Favoritinden.

(Fortsættelse.)

„I ethvert Tilfælde Rigsgrevinden," bekræftede Komtesse Mimi. „Hun er den Eneste, der formaaer Alt hos Hans Høihed. Oprigtig talt er jeg lidt bange for hende — hun er altfor ærværdig og har Noget af en Anfrue, som gaaer igjen, hos sig. Men Hans Høihed har ikke Respekt for Andre, end denne sin Tante, der næsten synes at have hjemme i Aandeverdenen."

Hertuginden aftørrede sine Taarer, sukkede dybt og sagde saa betænksomt, som efter moden Overveielse. „De har Ret, mine Damer. Jeg vil fortælle Rigsgrevinden, hvad der foregaaer. Hun kan hjælpe, naar hun blot vil hjælpe."

„Og jeg," sagde Komtesse Mimi, medens hun kysede og klappede Hertuginden Haand, „jeg vil heller ikke være ledig."

„Hvad vil De da gjøre, mit kjære Barn?" sagde Hertuginden med et mat Smil.

„Jeg vil blive Grevinde Georgines Veninde," sagde Komtesse Mimi med en høitidelig Mine og Tone.

„Hvorledes?"

„Hvad mener De?"

„Men ...?" saaledes lød Udbruddet fra de Tre.

„Hør blot. Grevinde Georgine er dog den Fare, som truer Hans Høihed, og som vi ville frelse ham fra — hun er jo Deres Høiheds Fjende, ikke sandt? — Af min Fætter, Oberstен, har jeg hørt, at det er godt at have en Spion i Fjendens Leir. Palaiet Seporbia d'Espart er den fjendtlige Leir. Jeg opofrer mig, jeg betvinger min Antipathi, jeg bliver Veninde med vor fælles Fjende — vi ere da strax underrettede om alle dennes Skridt og kunne desto sikrere bekæmpe dem. Har jeg Ret?"

„De er en Juveel, Mimi," udbrød Hertuginden rørt og omfavnede den barnlige Intriguantinde.

Komtesse Mimi gjorde en Pirouette og sagde med Pathos, idet hun hilste paa militær Viis: „Altsaa fra imorgen af er jeg troløs, falsk og forlader min gode Herskerinde for at blive den franske Slanges Hjertensveninde, hvilket jeg herved underdanigst melder."

Begge Hofdamerne applauderede; Hertuginden kysede atter Komtesse Mimi, og sagde: „Der er faldet mig en Steen fra Hjertet, siden jeg føler mig omgivet af saa hengivne Venner. Jeg beder Dem, mine Damer, vente mig her, medens jeg iler til Rigsgrevinden, for at anraabe hende om Hjælp. Au revoir!"

Neppe var Hertuginden forsvunden bag Dørforhænget og Damerne havde rettet sig efter deres dybe Reverents, før de alle tre antog en ganske anden Holdning ligeoverfor hinanden. De udvexlede ikke et Ord, men betragtede hinanden med haanlige Blikke. Fru Falkenfels slængte sig paa en Sofa og viftede sig ivrigt; Fru Jünsfeld trak medlidende paa Skuldrene og vendte paa en ioinefaldende uartig Maade Ryggen til Komtesse Mimi, medens denne havde den største Lyst til at vise begge Damerne Spidsen af sin Tunge. Hun beherskede sig dog og hoppede hen til Vinduet, hvor hendes Ansigt antog et gammelagtigt og skarpt Udtryk, medens hun bittert smaaleende sagde til sig selv:

„Ha! ha! — Du troer altsaa, at det er af Kjærlighed til Dig, at jeg vil ofre mig og søge den Franskes Venskab? — Nei — men jeg kan ikke finde mig i, at hun skal naae det Maal, som har været uopnaaeligt for mig! At hun skulde blive den Herskende her, og blot fordi hun er smuk! Hvilken Arrogance! Hvorfor kommer hun her og vil overstraale os og triumfere over os? — Saalænge der er en Livsgnist i mig, skal det ikke lykkes hende! — Jeg vil kjærtegne hende — kysse hende — ja, kysse hende til hun mister Veiret — denne uindbudne Person."

II.

Rigsgrevinde Pelagia Plankenrode, til hvem Maria Sophia nu tog sin Tilflugt, beboede en Sidefløi i det hertugelige Palais, da hun holdt af at leve udenfor den daglige Tummel. Hun var en Tante til den regerende Hertug og det Element, der holdt det lille Hof sammen. Der laa en usigelig Værdighed i den gamle Dames Fremtræden, som Mange holdt for Stolthed, men det var en Feiltagelse. Hun havde et medfølende Hjerte og en aaben

Haand for Trængende og Fattige; hun gav gjerne og gav meget, men hun uddelte det aldrig selv. Hun kom overhovedet ikke gjerne i Berøring med de simplere Klasser af Folket; thi hun havde oplevet et Par Revolutioner, hvilket havde gjort hende endnu mere tilbageholdende lige over for de borgerlige Elementer.

Det var ogsaa Rigsgrevinden, som opretholdt den gamle Etikette ved Hoffet — det vil sige Etiketten lige over for Borgerstanden.

„Imellem os selv kunne vi være, som vi ville," sagde hun, „men kun ikke lige over for de Andre."

Ved de Andre forstod hun Alle, som ikke vare berettigede til Adgang til Hoffet. En usynlig, men uigjennemtrængelig Muur var oprettet imellem hende og Folket; den laa i hendes Natur, men havde intet Haardt og Hovmodigt i sig; hun var en streng Dommer i Alt, hvad der angik de ydre Former, og Alle underkastede sig hendes Domme, selv Hertugen boiede sig ubetinget for hende, han agtede hende høit og holdt hende høit i Ære, som om hun kunde være hans Moder.

Rigsgrevinden levede altsaa i en Sidesløi, overensstemmende med sin Tilbøielighed og i fine selvvalgte Omgivelser. Hun holdt kun af Fuldblodshofmænd til sin fortroligere daglige Omgang.

„Deres Hof er mig altfor blandet," kunde hun ytre til Hertugen, „jeg indseer godt, at det ikke kan være anderledes, men jeg befinder mig ikke vel der. Deres Biskop Mitra kan være en meget hellig og gudsfrygtig Mand, men han er en Bondeson, og Deres General Ovaste — ja, han kan jo gjerne være en tapper Mand, derfor er han jo ogsaa vor eneste General — men han er Søn af en Skolelærer — jeg har paa en vis Maade Intet imod disse Mennesker, men der er Noget ved dem, som gjør mig nervøs og genert i deres Nærværelse — lad mig derfor holde mig til min egen Kreds. Ved store Ceremonier skal jeg indfinde mig, og ligeledes gjerne træde i Hertuginndens Sted, hvis hun er syg paa en af Deres Selskabsaftener."

Det var virkelig ogsaa besynderligt nok, hvorledes hun, uden at kjende Navn eller Stand, kunde føle Plebeieren, naar hun havde vexlet et Par Ord med en saadan, selv om han havde en pralende Titel og et glimrende Vaabenskjold.

Hun var en høi, slank Dame i Tredserne. Hun maatte have været smuk; endnu bar Ansigtet Præg af Adel og Regelmæssighed; hun havde store, blaa Øine, graat Haar og sædvanlig et sort Kniplingsslør over Hovedet og bundet under Hagen.

Hun sad paa sin Balkon, da hendes Niece, den regerende Hertuginde, traadte ud til hende. Hun var alene og havde en Bibel, en ny engelsk Roman, en spansk Viste, en Flacon med Jasminparfume, en Karaffel Isvand og en Klokke i Nærheden af sig.

Lige over for Rigsgrevinden følte Maria Sophia sig aldeles hjælpeløs. Hun strøg sit Haar bort fra Panden, undertrykte en Taare og nedlod sig paa Balkonens Stol med de Ord: „Jeg er det ulykkeligste Væsen i Verden."

„Det veed jeg," sagde Rigsgrevinden roligt og lagde Bogen bort.

„Hvorledes, Tante, De veed allerede — Alt?"

„Det vil sige, jeg veed kun, at De altid føler Dem ulykkelig, og altid saa lydeligt som muligt," sagde den gamle Dame med en mild Bebreidelse.

„Men kan jeg da og skal jeg da tie til Alting? Han er mig utro, og De har vist ogsaa allerede selv hørt, kjære Tante, at . . . ."

„At?"

„At Edor interesserer sig for Marquiens Niece, for denne Grevinde Georgine d'Espart, denne intriguante franske Dame?"

Rigsgrevinden nikkede roligt og sagde:

„Naturligvis har jeg erfaret det, og hvad saa videre?"

„Hvad videre? Jeg er jo neppe hjemvendt fra Rom, og . . . ."

„Man taler allerede om en ny Flamme," sagde Rigsgrevinden smilende. „Det finder jeg ganske naturligt, kjære Sophia."

„Men Tante dog . . . ."

„Hør mig. Saa længe Hertugdømmet Ritzenhausen existerer, har Hertugen havt en Liaison. Det er nu til Dags ligesaa naturligt som tidligere. Hvorfor skulde min Neveu gjøre en Undtagelse? — Far blot ikke saaledes op, kjære Niece, Edor er en Mand af Ære. Han er af vort Blod og derfor tør jeg gaae i Borgen for, at han ikke indlader sig i smudsige Forbindelser. At han interesserer sig for en smuk, aandrig Skabning af vort Selskab, er endogsaa nødvendigt. Hvorfra skulde han ellers have en Smule Glæde i Livet, da han jo ikke er Jæger af Lyst."

Den gamle Rigsgrevinde sagde dette alvorligt, saa alvorligt, at Hertuginden aldeles forvirret betragtede hende.

„Sig mig, kjære Niece," fortsatte Rigsgrevinden, „hvorfor græder De saaledes? Jeg kan ikke taale at see det. Skal jeg maaskee tale med Edor?"

„Nei, for Gud i Himlens Skyld! Hvortil skulde det nytte? Naar han faaer at vide, at han krænker mig, vil jeg forekomme ham latterlig."

„Føler De det?"

„Jeg havde kun haabet, at De vilde have havt Medlidenhed med min pinlige Stilling, og befriet mig for denne franske Medbeilerinde. Gives der da intet Middel dertil? De formaaer jo Alt, kjære bedste Tante!"

„Her er ikke Tale om noget Middel, men om en Grund. Kan De da ikke begribe, at min Neveu, Deres Gemal, trænger til en Smule Underholdning for blot at kunne udholde Livet i vore smaa Forhold? Begriber De da ikke, at paa den ene Interesse maa den anden følge? Hvorfor saa dræbe denne ene?"

„Jeg føler, De har fuldkommen Ret," svarede Hertuginden, „men jeg kan ikke gjøre ved det — jeg er sinsyg. Har De aldrig været det, Tante? Kjender De denne Grevinde Georgine?"

„Nei. Jeg veed kun, at hun nedstammer fra Montmorencyerne."

„De vil altsaa ikke hjælpe mig?"

„Jeg kan ikke, fordi jeg ikke seer nogen Grund dertil. Deres Gemal vil altid interessere sig for enhver interessant Dame ved Hoffet. Jeg vilde og kunde kun yde Dem min Bistand imod en Eventyrerske, imod en borgerlig Intriguantinde, imod at min Neveu nedværdigede sig. Jeg skal dog selv

undersøge Sagen, da jeg seer, hvormeget den ligger Dem paa Sinde. De vil sandsynligvis ikke lige strax modtage den franske Grevinde?"

„Ikke for Alt i Verden. Jeg er i de første fire Uger endnu træt og medtagen efter Reisen."

„Naa da — lad os see. Jovermorgen er det min Modtagelsesaften — jeg vil indbyde den Fremmede og selv undersøge Sagerne i Nærheden."

„Og saa — saa vil De maaskee hjælpe mig?"

Rigsgrevinden tog sin grædefærdige Niece under Hagen og sagde: „Nei, men trøste Dem, lille Taarepiil . . . . . jeg vil da bestemt kunne sige Dem, hvorlænge Edors Interesse vil vare ved."

III.

Den gamle General Ovastes Huus var stille og roligt; han selv tilbragte sine Dage i Tjenesteaffærer, i Kaféen, eller hos gamle Bekjendte, med hvem han talte om Politik eller Hofnyt. Sønnen, den smukkeste Garderofficeer, man kunde tænke sig, levede omtrent paa samme Maade, hvad Tjenestesagerne og Kaféerne angik, men sin Fritid tilbragte han gjerne i det Frie, og hans Spadsereture gik som oftest til Loohenstein, en lille Landsby en Milsvei fra Residentsen, hvor der boede Beslægtede, nemlig Generalens kjødelige Fætter, Skolelærer Riß med Søn og Datter. Generalen selv var ogsaa kun en Skolelærers Søn, men nu Greve og Landets første Militærperson. Han holdt ikke af at blive erindret om sin Herkomst, han holdt det for en Pligt mod sin Stand, ja mod Hoffet, selv at føle sig saa adelig som mulig, og fornemmelig ved et høiadeligt Parti for sin smukke Søn, for stedse at bryde med Traditionerne fra den lave Herkomsts Periode. Dette havde han sat sig i Hovedet skulde skee ved at formæle sin Søn med den spansk-franske Grevinde, der nedstammede fra begge Rigers stolteste Familier.

At Generalen aldrig saae sine borgerlige Slægtninge, var naturligt, og ligesaa naturligt var det, at Grev Lothars Besøg hos dem ærgrede ham, men Sønnen var myndig og Garderofficeer, Herre over sin Fritid og sine Tilbøieligheder, og hans stadige Svar paa Faderens Bemærkninger var:

„Fra det Øieblik, at min Kaarde skulde forhindre mig i at vedkjendes mine kjødelige Slægtninge, som ere de braveste Folk i Verden, sønderbryder jeg den, thi saa veed jeg, at den er mig til ingen Nytte."

Da den gamle General kjendte sin Søns bestemte Karakteer, nøiedes han med at knurre:

„Det er ægte borgerlig Tykhovedhed, som han har arvet efter sin Moder. Blot han ikke var mit eneste Barn!"

Paa en yndig Sommerdag vandrede Grev Lothar ud af Palaiet for at gaae en Spadseretur. Han var dog ikke kommen udenfor dets Enemærker, da han mødte sin Fader, der efter sin veloverstaaede Middagslur vilde begive sig hen til sit sædvanlige Dominoparti.

„Hvorhen?" spurgte denne.

„Paa en Spadseretur."

„Ikke til Grevinde d'Espart?"

„Nei."

„Du maa derhen idag."

„Ja — iaften. Nu er Veiret altfor smukt."

„Ri d en Tur med hende."

„Jeg har Lyst til at gaae."

„Dog vel ikke til Loohenstein?"

„Jo, just til Loohenstein."

„Dumhed."

„Men Virkelighed," sluttede Sønnen hilsende.

Denne lakoniske Maade at tale med hinanden paa, var allerede i flere Aar Skik og Brug imellem Fader og Søn — Generalen havde indført den, fordi den lød saa tjenstlig.

Grev Lothar vandrede til Loohenstein, hvor Skolemesterboligen laa midt i en smuk Have. Fra et af Værelserne lød igjennem de aabenstaaende Vinduer et Fortepianos Toner, fremkaldte af en dygtig Haand.

Han traadte hen til Vinduet.

En ung Pige sad ved Pianoet, aldeles fortabt i Spillet. Hun var smuk, hvorvel der var dem, som vare smukkere.

Grev Lothar lyttede; han nænnede ikke at afbryde hende, men lænede sig til Stakittet og faldt i Tanker.

„Du her, Lothar?" spurgte en ungdommelig Stemme.

Det var den unge Riß, Klaveerspillerindens Broder. Han var Filolog og tilbragte Sommerferien hjemme.

Grev Lothar vendte sig hurtigt om og gav sin unge Fætter Haanden.

„Ja, Anton! jeg er gaaet herud, fordi Veiret var saa smukt. Hvordan har Du det, Anton?"

„Jeg er flittig og studerer efter bedste Evne. Men er det sandt, at Du er bleven forlovet?"

„Har Du ogsaa hørt det? Veed I det Allesammen her?" spurgte Lothar ivrigt.

„Nei," svarede den unge Filolog alvorligt, „da jeg ikke vidste det med Sikkerhed, har jeg ikke omtalt Nyheden. Er det dog sandt?"

„Nei og ja. Jeg er ikke forlovet, men jeg skal gjøre Kur til den smukke Grevinde d'Espart. Hun er høiadelig, rig og smuk, og synes at komme mig imøde — saa hedder det strax, at man er Brud og Brudgom."

„Og elsker Du hende?"

„Nei. Hende elsker jeg ikke . . . ."

„Hende ikke; men maaskee en Anden?"

„Ja. Det veed Du jo. Din Søster," sagde Grev Lothar med fast Stemme.

De unge Mænd vandrede et Øieblik sammen i Taushed.

„Hvad skal Enden blive?" spurgte Filologen.

„Det veed jeg endnu ikke," svarede Officeren.

„Vi ere Borgerlige, og Du skylder at lyde Din Fader og gjøre ham Glæde."

„Hvad det skal blive til, veed jeg endnu ikke, men at Alt maa ende godt, det føler jeg," sagde Grev Lothar og traadte hen til det aabne Vindue med Udraabet: „Toni!"

Den unge Pige standsede hurtig Spillet og reiste sig, straalende af Glæde. Hun gik dog ærbart hen til Vinduet og gav ham Haanden, uden at gjengjælde hans Tryk. Men hendes Stemme bævede af indre Bevægelse, da hun sagde:

„Igaar var Du ikke herude, Lothar, og jeg havde allerede opgivet Haabet om at see Dig idag. Det var smukt af Dig, at Du kom."

„Men jeg skal desværre strax bort. Jeg har spadseret her i Haven med Din Broder og kan ikke blive længere. Imorgen skal jeg vel atter faae et Par Timers Frihed. Adieu, Toni."

„Giv mig Din Arm, Anton, og følg mig til Engen — jeg har Noget at tale med Dig om."

„Hvorom?"

„Om Din Søster. Du kjender mine Følelser for hende. Blot jeg kjendte et Middel, hvorved jeg kunde erhverve min Faders Samtykke. Naar jeg betænker, at han maaskee kun har faa Leveaar tilbage, saa kan jeg ikke faae det over mit Hjerte, at handle saa tvertimod hans udtalte Ønsker."

Efter en længere Samtale skiltes Fætterne fra hinanden.

General Qvaste var endnu ikke ifeng, da Sønnen kom hjem. Han sad i den fælles Salon og studerede et Kort over Krigsskuepladsen i China.

„Du kommer sent hjem."

„Ja, Papa."

„Hvor har Du været?"

„I Loohenstein."

„Ikke hos Grevinde Georgine?"

„Nei."

„Utilgiveligt! Uforsvarligt!"

„Ingen Tid."

„Lad gaae for denne Gang. Imorgen Formiddag til hende."

„Som De befaler."

„Godt."

„God Nat."

„God Nat."

Den unge Greve gik til sit Soveværelse, men det var ikke for at søge Sengen. Han satte sig ved det aabne Vindue og skuede ud i den stjerneklare Nat. Han tænkte paa, hvor stort og tomt det Fædrenehuus var; mandlige Tjenere var der nok af, men de ere ikke tilstrækkelige til at gjøre et Huus hyggeligt. Han tænkte paa sin glædeløse Ungdom i dette Huus, hvor ingen Kvindelatter havde lydt, saalænge han, den moderløse, kunde huske tilbage, og hvorledes Alt kunde blive anderledes paa een Gang, hvis den elskelige, smukke Pige fra Loohenstein oplivede Stedet ved sin Nærværelse og bragte Gangene til at give Gjenlyd af hendes muntre Latter.

IV.

Rigsgrevinden af Plankenrode modtog for første Gang i denne Sæson. Hendes „Onsdage" vare berømte i Ritzenhausen. Alle Rangspersoner og gjennemreisende Celebriteter bleve indbudne.

Imellem de velbekjendte Kammerherrer og Hofdamer tiltrak to Personer sig i Særdeleshed Opmærksomhed, nemlig: Storhertugen og Grevinde Georgine d'Espart. At den gamle, strenge Rigsgrevinde saaledes bragte sin Nevøu og Skjønheden officielt sammen, førend vedkommende Skjønne var præsenteret for Hertuginden, havde givet Anledning til mange forskjellige Bemærkninger.

Grevinde Georgine holdt sig bestandig i Nærheden af Husets Dame. Hun var virkelig en glimrende Fremtoning, af udpræget, men fin, sydlig Typus, høi med herlige Proportioner, som viste sig i majestætisk Yppighed — fuld af Ungdomsfriskhed, neppe 22 Aar gammel.

Det var beundringsværdigt, som hun forstod at manøvrere med sit Slæb og at bøie sin Nakke, der hvilede paa en Liliestængel. Hun talte med en velklingende Altstemme, lo sjelden, næsten aldrig, og over hendes buede Øienbryn laa en mørk Skygge.

Hertugen var en livsglad, ung Mand paa tredive Aar. Han var liidenskabelig, rask i sit Væsen, aandrig og godmodig. Sin Tante, Rigsgrevinden, betragtede han som en Moder og rettede sig efter hende; fin Husfru var han god, men elskede hende ikke. Han havde hidtil ikke havt nogen erklæret Favoritinde og denne Aften forlod han neppe Tantens Side; hun havde jo ogsaa en tiltrækkende Magnet i Nærheden af sig.

Den fjerde Person i Gruppen om Divanen var „Hoffets Uskyldighed", Mimi Marbach, der summede om Grevinde Georgine, som Bierne om en Blomst. Hun forgudede nemlig i den sidste Tid Grevinden, hun trængte sig paa som Veninde, hun slap hende ikke ud af Syne, hun kom om Formiddagen for at sige Godmorgen, vimsede i Dagens Løb flere Gange ind og ud af Gesandtens Palais og kunde ikke falde i Søvn, før hun havde givet sin Georgine et Godnatkys og gjort Korsets Tegn over hende.

Om denne Hovedgruppe dreiede de andre brogede Figurer sig. Der blev musiceret, spillet Kort, beundret Pragtværker, medens Generalen talte om Fellslag og Biskop Mitra smilede huldsaligt til Alle.

Hofsladderen gik lystigt.

„Har De hørt det om Fyrstinde Isenstein?"

„Er hun død?"

„Nei."

„Syg da?"

„Værre, langt værre. Hun har givet Prinds Rudolf en Kurv."

„Hvorfor. Hun skulde jo blot gifte sig med ham," bemærkede Mimi Marbach. Dette blot var saa uforskammet naivt, at Alle maatte lee.

„Hun skal have lovet sin Minister at blive ugift."

„Saa behører Prinds Rudolf ikke at tabe Modet. I Isenstein stifter man ofte Ministre," ytrede Biskop Mitra.

„Nu bliver nok de Hellige ogsaa ondskabsfulde, hører De mine Damer? Det skal forøvrigt være høieste Mode!" sagde Hertugen leende og traadte tæt hen til Grevinde Georgine.

Da skete noget meget paafaldende.

Den rolige, altid stille, alvorlige Dame, reiste sig hurtig op og veg tilbage for Hertugen med et undertrykt Skrig. Hendes Blik hvilede forfærdet paa hans Bryst.

Alle kom i Bevægelse.

(Fortsættes.)

Lidt om Tænderne.

„Tændernes Pleie er af Vigtighed, ikke alene for Udseendets, men ogsaa for Nyttens Skyld,"

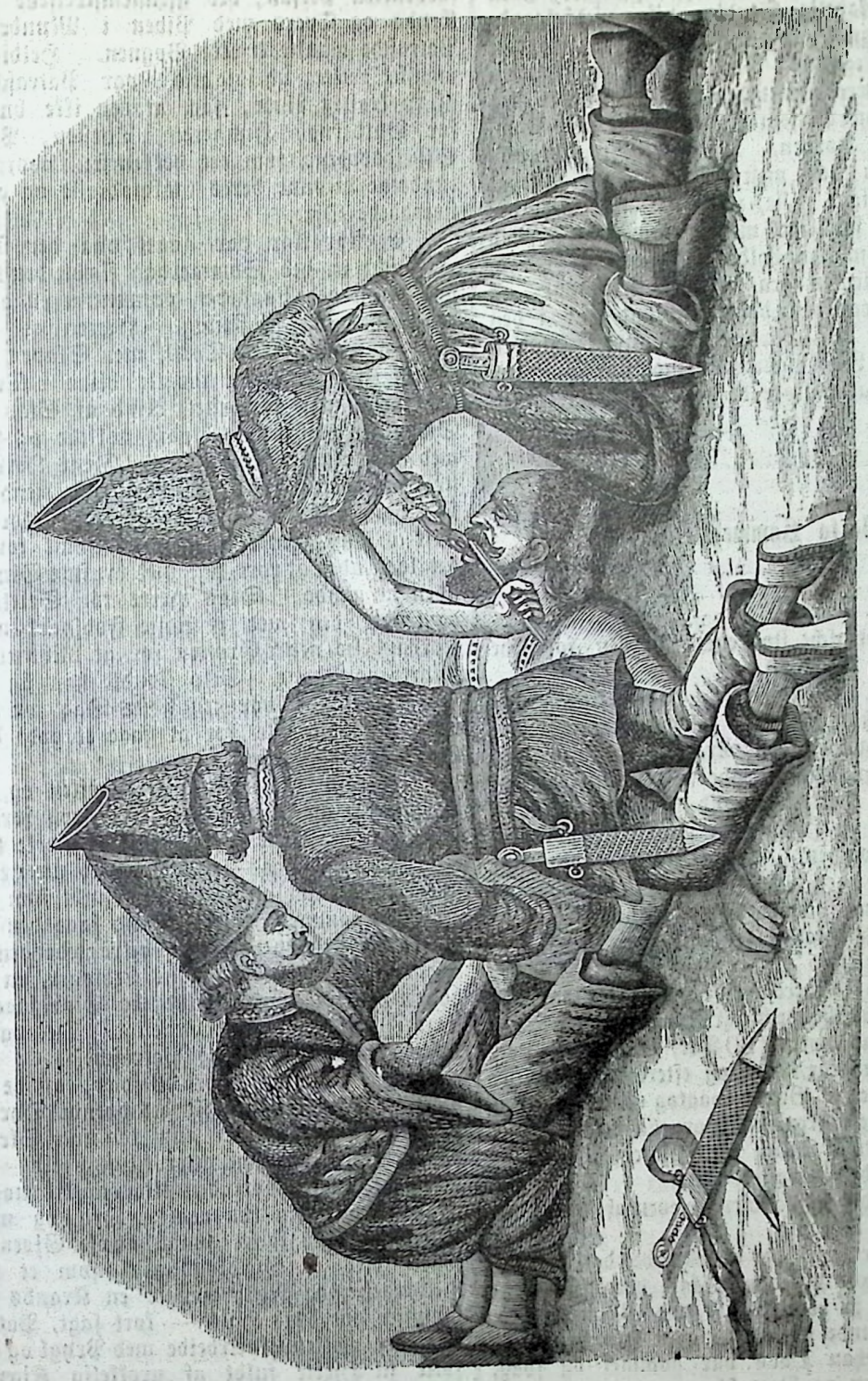

En persisk Tandlæge.

skriver en af vore bekjendteste Læger; men, skjøndt Enhver af os sikkert maa indrømme dette, udvises der dog ofte en ubegribelig Skjødesløshed mod disse virksomme Redskaber til Madens Fordøielse. Denne Ligegyldighed i Brugen og Behandlingen af Tænderne synes forøvrigt at have herskет ødelæggende fra gamle Dage; thi allerede i Faraonernes Tid existerede der i Ægypten en egen Kaste Tandlæger (om hvis videnskabelige Standpunkt man rigtignok ingen Kundskab har), og hos Grækerne bleve, i Følge Hippokrates's Skrifter, Tandoperationerne udførte paa en grundig Maade og med dertil indrettede Instrumenter. Hos Romerne forstod man allerede den Kunst at udfile hule Tænder samt at plombere dem, og at trække Tænder ud, brugtes hyppig. Om Tandpine ogsaa kjendtes i Paradiset, er endnu ikke stadfæstet, men det er høist sandsynligt, at den indfandt sig kort efter det første Syndefald. Dog, det være som det vil, „Vicekongen paa Jorden" — som Vessel kalder denne Smerte — har huseret fra umindelige Tider, og det ikke blot hos civiliserede Folk, men ogsaa blandt uciviliserede, hvilket bedst bevises deraf, at Kvakfalverne mellem de vilde Prærijægere og Zigeunere maae give sig af med at helbrede dette Onde.

Hvorledes en saadan Helbredelse kan fuldføres uden foregaaende videnskabelige Studier, viser medfølgende Billede et, rigtignok noget afskrækkende, Exempel paa. Scenen foregaaer i Persien, hvor en Amerikaner, som har været Øienvidne dertil, beskriver den saaledes: Tandpine-Patienten bliver lagt paa Ryggen, lige ned paa Jorden. To af den syge Mands Venner søge paa den mest ufeilbarlige Maade at faae ham til at ligge stille, medens Doktoren holder sit Offers Hoved fastklemt mellem sine Knæ. Med sin korte Stav, som han holder i den venstre Haand, hindrer han Patienten fra at lukke Kjæberne, og med en Tang, som den dygtige Mand har i den høire, bryder han den daarlige Tand ud. Stakkels faaer intet andet Lindringsmiddel mod sine Smerter, end Friheden til at udstøde de høist uresonderrivende Skrig.

De to Kammerater.

I.

Nello og Patrasche stod ene i Verden, forenede ved et broderligt Venskab.

Nello var et lille Barn fra Ardennerne, Patrasche en stor Flamlænder. Deres Leveaar vare omtrent lige mange, og dog var den Ene ung, den Anden allerede gammel. Begge vare uden Forældre og fyldte samme kjærlige Haand deres Livsophold. Deres Bolig var en Hytte i en flamsk Landsby en Milsvei fra Antwerpen. Landsbyen indeholdt kun en Snes Boliger, en lille Kirke og en gammel Veirmølle, der laa paa en lille Jordhøi og kunde sees i stor Afstand i det flade Land.

Hyttens Eier var en gammel, fattig Mand, Jehan Daas, der tidligere havde været Soldat, og hvem Tjenesten kun havde bragt Saar og et nedbrudt Helbred. Han var omtrent 80 Aar, da hans Datter, der boede i Ardennerne, døde og efterlod sig et lille Barn. Ogsaa denne Byrde paatog han sig uden at knurre, Bedstefaderen og Barnebarnet levede i den klinede Lerhytte, fattige men tilfredse, naar de blot maatte beholde Patrasche.

Hvad vilde der ogsaa være bleven af dem uden Patrasche?

Patrasche var den, der erhvervede det daglige Brød til dem, deres dyrebare Skat, deres Trøstermand, deres Liv, ja deres Sjæl; døde Patrasche eller blev den borte, kunde de ligesaa godt selv lægge sig til at dø; thi Jehan Daas var gammel og svag, Nello kun et Barn og Patrasche var deres Hund — en stor, gul, flamsk Hund med svære Lemmer, stort Hoved, opretstaaende Øren som en Ulv, og kraftigt Kryds og Been, hvis Muskelkraft var udviklet ved flere Slægtleds Slid og Slæb.

Patrasches Forfædre havde i Aarhundreder været Slavers Slaver, Lastdyr, fordømte til i hele deres Liv at trække en Vogn og udaande under Byrden; fra sine Forældre havde den kun arvet Arbeidet, og den var bleven opfødt med Slag og Skjældsord — og det er jo ganske naturligt, thi Flandern er et christeligt Land og Patrasche kun en Hund — før den var udviklet, blev Træktøiet lagt paa den og den blev følgt til en Bisselkræmmer, en raa og fordrukken Person, der gjennemstreifede Landet paa Kryds og Tvers med Piben i Munden, medens Patrasche maatte trække Vognen. Heldigvis, eller maaskee rettere uheldigvis, var Patrasche kommen af en kraftig Race, saa at den ikke bukkede under for Byrderne, Hungeren, Tørsten, Prygelene og Skjældsordene, som ere det eneste, hvormed Flamlænderne belønne deres taalmodigste og arbeidsomste firfødde Ofre.

Et Par Aar var gaaet paa den Maade, da Patrasche en hed Sommerdag slæbte den tunge Vogn paa den støvede Landevei, opmuntret engang imellem ved et velrettet Pidskeslag. Herren gik ind i hver Kro for at slukke sin Tørst, men Slaven fik hverken Vaad eller Tørt, og maatte blive i Træet, indtil den forhungret, fortørstet, blind af Støv og Solens Straaler, udslæbt og blodig vaklede og styrtede om med Skummet for Munden. Dens Herre anvendte strax det bedste og eneste Middel, han kjendte: Pidskeslag og Fodspark, ledsagede af Skjældsord, men det stakkels Dyr syntes at være ufølsomt for Smerten, det laa, uden at røre sig, med brustne Øine og næsten uden at aande. Dens Herre tog Seletøiet af den og sendte den med et sidste Fodspark og en sidste Forbandelse ned i Grøften for at blive et Offer for Myrer og Ravne. Selv skyndte han sig afsted med Vognen, thi det var den sidste Dag før Kermessen, og han maatte ile for at faae et godt Udsalgssted paa Markedspladsen.

Patrasche laa altsaa i Grøften og Hundreder af gaaende og ridende Veifarere drog forbi. Nogle saae den, de Fleste lagde slet ikke Mærke til den, og Alle lod den ligge — en død Hund meer eller mindre har ligesaa lidt at sige i Brabandt som andetsteds.

En gammel, fattig Mand saae den dog; han bøiede sig ned over den og betragtede den med medlidende Blikke, medens hans Ledsager, en lille, lyshaaret Dreng, med forundrede Øine saae det store, sorte Dyr ligge saa ubevægeligt. Det var det første Møde imellem Nello og Patrasche.

Det var med stort Besvær, at de to barmhjertige Samaritanere fik det døende Dyr slæbt hen til Jehans Hytte, der kun laa faa Skridt derfra, og her kom Patrasche atter til sig selv — dog gik der flere Uger, hvori den ikke var til nogen Nytte, og dog hørte den kun venlige Ord og modtog kun Kjærtegn, dens første svage, hæse Gjøen blev besvaret med et Glædesudbrud, som et Tegn paa Helbredelse, og Nello hængte en Krands af Marksblomster om dens Hals — kort sagt, Patrasche, der ikke blev vækket til Arbeide med Prygl og Skjænden, følte sit Hjerte fuldt af urokkelig Kjærlighed og Troskab til sine nye Herrer, og da den kun var en Hund, viste den sin Erkjendtlighed imod dem — dens brune Øine fulgte dem med kjærlig Opmærksomhed, og en Morgenstund, da den atter var kommen til Kræfter, sprang den logrende hen og stillede sig foran den Vogn, som Jehan Daas hver Dag trak til Antwerpen, fyldt med Mælk og Fløde fra Landsbyens Bønder til deres Kunder i Byen. Jehan Daas var en redelig Kommissionær, men gammel og svag, og Byen laa en Miil borte, og da Patrasche, saa godt den formaaede, gjorde Mine til at ville arbeide og trække med, saa blev det snart den, som trak Mælkevognen og betragtede det som en Lystur; thi Byrden var let og Arbeidet tidligt forbi, saa

den havde Tid til at springe omkring og lege med Drengen eller sine Kammerater.

Det var lykkelige Dage for Patrasche.

Da Nello var bleven syv Aar og ved at ledsage Bedstefaderen havde lært Kundernes Boliger at kjende, blev Mælkeafleveringen betroet til ham.

Den lille, grønne Vogn med de vel polerede Kobberspande, den store, gule Hund med et Seletøi, hvis Smaaklokker lød muntert i Gaderne, og den unge Dreng, som travede ved Siden med de smaa, bare Been i de store Træsko, og lignede Rubens blonde, smilende Drengeansigter, havde ofte været Gjenstand for en Kunstners løst henkastede Skitser.

II.

Om Foraaret, men især om Sommeren, vare de to Kammerater rigtig lykkelige, thi vel er det flade, ensformige Flandern ikke noget smukt Land, men dets rige Marker og grønne Enge vare nok for et Barn og en Hund, som efter endt Dagværk ikke forlangte noget Bedre end at tumle sig paa Mark og Eng.

Vinteren var derimod streng for dem. De maatte affted i de mørke Morgener, trodse Sne og Is, og hjemkomne var Hytten kold og Kosten ofte smal nok, men de vare sammen og sov ind ved hinandens Side.

Een Ting var der dog, som Sommer og Vinter forekom Patrasche uforklarlig og generede den.

Hvorsomhelst man vandrer i Antwerpen, mindes man om Maleren Rubens. Det er ikke alene fordi mange af hans Malerier findes der, men hans Aand har afpræget sig i utallige Bygningsværker, saa at man med Sandhed kan sige, at Stenene tale til os om ham med levende Stemme. Hvad var ogsaa Antwerpen uden Rubens? — En Handelsstad og Samlingsplads for Kjøbmænd — med Rubens er den for hele Verden et helligt Sted, det Bethlehem, hvor en af Kunstens Guder har seet Lyset — det Golgatha, hvor Guden ligger begravet. Flandern er stolt af Rubens og det med Rette — alle Nationer bør hædre deres store Mænd, thi det er ved dem, Mindet forplantes til Efterverdenen.

Grunden, hvorfor Patrasche ofte følte sig ilde tilmode, var følgende:

Nello forsvandt ofte ind i de aabentstaaende Kirker, og naar Patrasche vilde følge efter med sin Vogn, blev han afvist og maatte noies med at vente udenfor, hvor den kedede sig, indtil Nello endelig kom, slog Armen om dens Hals, kysede dens Pande og bestandig gjentog: „Blot jeg dog engang kunde faae dem at see!"

Hvad var det, han vilde see?

En Dag var Patrasche dog heldig nok til at slippe ind med, og han saae da Nello knælende i stum Henrykkelse for et Maleri, „Himmelfarten", men da Nello blev opmærksom paa Hunden, reiste han sig op og førte den ud. Hans Kinder vare vaade af Taarer og han sagde til sin Ledsager: „Det er en Skam, at man ikke kan faae dem at see, uden at betale for dem — det var vist ikke hans Mening, da han malede dem. Blot jeg kunde faae dem at see een Gang — saa skulde jeg gjerne dø."

Men dertil kunde Patrasche ikke hjælpe ham — thi det var nogle af Rubens Malerier, som ere tildækkede, og som det koster Penge at faae at see — og Kirken forlanger omtrent 1 Franc, en Sum, Nello ikke kunde skaffe tilveie — men Patrasche var et opmærksomt Vidne til, hvorledes den barnlige Kunstnersjæl skaffede sine Tanker Virkelighed ved med Kridt at tegne alle Slags Gjenstande paa Mure og Plankeværker og følte ofte brændende Henrykkelsestaarer falde paa sin Pande, naar Nello troede at have været heldig.

Denne Kamp og denne Virken var der Ingen, der anede; Patrasche var den Eneste, der vidste Noget derom.

Den gamle Jehan Daas kunde ofte ytre, at Nellos høieste Ønske maatte være at eie den lille Hytte og en Smule Jord, thi at blive kaldet „baas" — det er Herre — er den flamske Bondes Stolthed, men dertil svarede Nello Intet, thi hans ærgjerrige Drømme gik ud paa at blive Kunstner, Noget, han kun betroede til Patrasche og til den lille Aloïse, Møllerens Datter.

Hun var et sødt lille Væsen med rosenrøde Kinder, blonde Haar og sorte Øine, en Arv fra Spaniernes Ophold i Nederlandene. Hun var ofte sammen med Drengen og Hunden; de løb i Marken og legede og sad om Aftenen ved Møllerens Arne, hvor der brændte en god Ild, thi Molleren var rig og Aloïse eneste Barn. Man omtalte hende allerede som et godt Parti, men det anede hun ikke — Drengen og Hunden vare hendes bedste Venner — og da baas Cogez en Dag var ude i Marken, saae han den Lille siddende med Hundens store, gule Hoved hvilende paa hendes Knæ, og baade Barnet og Hunden vare bekrandsede med blaa Klokkeblomster og røde Valmuer, medens Nello med et Stykke Kul aftegnede sine to Venner paa et Brædt.

Baas Cogez var en meget streng Mand, som vel skjældte Datteren ud for hendes Driveri og jog hende hjem for at hjælpe Moderen, men dog med Stolthed betragtede Portrætet, thi det lignede udmærket, og han holdt meget af sit eneste Barn.

„Laver Du mange af den Slags Dumheder?" sagde han til Nello.

„Jeg aftegner Alt, hvad jeg seer," svarede denne stammende.

„Det er kun at spilde Din Tid, men da det ligner Aloïse og vil glæde vor Mo'er, saa beholder jeg det, og der har Du en Franc for det."

Nello holdt Hænderne paa Ryggen og svarede ligefrem: „Behold baade Deres Penge og Portrætet, baas'Cogez — De har jo saa ofte været god imod mig."

Nello og Hunden gik bort sammen, medens Nello hviskede til den: „Jeg kunde jo have faaet Malerierne at see for den Franc — men jeg kunde ikke sælge hendes Portræt — kunde jeg vel?"

„Lad ikke Aloïse drive saameget om med den Dreng," sagde Molleren til sin Kone, „det kan bringe os Ubehageligheder siden. Han er femten Aar og hun tretten."

„Han har et godt Hjerte," sagde Konen, og betragtede med Stolthed Billedet, der tronede over Kaminen.

„Det har jeg jo ikke negtet," ytrede Molleren, og tømte Kruset.

„Saa var det jo ingen Ulykke, hvis det indtraf, som Du synes at forudsee — hun har jo nok for dem begge."

„Du taler som en Tosse — den Dreng er fattigere end en Tigger, med sine Maleridéer. Ret Dig efter, hvad jeg har sagt, eller jeg sender Tøsen bort."

Den Trusel virkede og Børnene saae sjelden hinanden — Nello kunde ikke forstaae, hvad der var ivéien, da man dog havde modtaget Billedet som en Foræring, og syntes at sætte Pris paa det; men hans Stolthed oprørtes, da den stakkels Pige en Dag meddelte ham, at han ikke vilde blive indbuden til den Dands og Fest, hvormed hendes Fødselsdag skulde feires Dagen efter, og han svarede: „Der vil komme den Dag, kjæreste Aloïse, da det Stykke Fyrrebrædt, jeg har givet Din Fader, vil blive opveiet med Guld, og saa vil Døren ikke blive lukket for mig. Bliv blot ved at holde af mig," tilføiede han og kyssede hende, „saa skal jeg nok blive en berømt Mand, ihvad man saa end siger om mig nu."

„Men hvis jeg nu ikke holdt af Dig?" spurgte hun med koket Naivitet og taarefyldte Øine.

„Saa vilde jeg dog blive en stor Mand eller dø," svarede han med et Smil, som Aloïse ikke kunde blive klog paa.

„Saa er det jo Dig, som aldrig har elsket mig," udbrød det forkjælede Barn stødt, men han rystede blot paa Hovedet og fjernede sig med det samme alvorlige Smil paa Læberne, idet han i Aanden saae den Time, hvor han vendte tilbage til sit Fødested, for at forlange Aloïses Haand af hendes Forældre, som vilde modtage ham med Ærbødighed, medens Landsbyens Beboere vilde sige til hverandre: „Han er nu en Fyrste blandt Menneskene, og dog vor gamle Nello, som levede her med sin Hund." — Saa vilde han male sin gamle Bedstefader i Fløil og Pelsværk, og ved hans Side Patrasche med et gyldent Halsbaand, og han vilde sige til Folket: „Han var i mange Aar min eneste Ven" — og saa vilde han bygge et Palais og store Lysthaver, og aabne dem for de Fattige, og naar man vilde takke ham, vilde han svare: „Tak snarere Rubens, thi hvad var jeg uden ham!"

III.

„Det er jo idag Aloïses Fødselsdag — ikke sandt?" spurgte den gamle Daas sit Barnebarn.

Denne havde ønsket, at den Gamle ikke havde havt en saa god Hukommelse og svarede, at han ikke var gaaet derhen, fordi Bedstefader var syg.

„Der er nok en anden Grund, Nello. Er Du bleven uenig med den Smaa?"

„Nei, Bedstefader, men Molleren har ikke bedt mig. Han har Noget imod mig."

„Hvad har Du da gjort ham?"

„Ingenting, saavidt jeg veed. Jeg havde blot tegnet Aloïses Portræt paa et Stykke Træ."

Den Gamle tav; han saae nok, hvorledes Sagerne stode, og Nello gik udenfor for at see de oplyste Vinduer og høre Fløitens Toner — han græd, thi han var jo ikke stort mere end et Barn, men der gled dog et Smil over hans Ansigt, da han tænkte: „Min Tid kommer ogsaa!"

Han havde en Hemmelighed, som kun Patrasche kjendte. Det var et Skur, som kun han betraadte, og hvori han havde lavet sig et Slags Staffeli og paa et stort Stykke graaligt Papir med Kul og Kridt tegnet en gammel Mand siddende paa et fældet Træ. Nello havde nemlig ofte seet Brændehuggeren Michel indtage den Stilling, og skjønt han hverken kjendte til Perspektiv eller Fordeling af Lys og Skygge, saa havde han dog været heldig i at opfatte Personligheden, og Billedet var virkelig et lille Digt, skjønt det var raat og naturligviis ikke uden Feil.

Det var Nellos Haab, at dette Billede kunde komme i Betragtning til den Præmie af 200 Francs, som hvert Aar udsættes i Antwerpen for unge Mennesker under 18 Aar — Pengene skulde skaffe ham Uafhængighed og Interesse i den Kunst han sværmede for. Han talte ikke til Nogen derom: hans Bedstefader kunde ikke forstaae ham, Aloïse var tabt for ham, og derfor var Patrasche den Eneste, han fortalte Sandheden, og tilføiede: „Rubens vilde vist skjænke mig Prisen, hvis han vidste det."

(Sluttes.)

Talgaade.

1 2 3 4.
Ei Parasol, ei Paraply,
Og dog mod Regn det skjænker Ly.

3 2 4.
Et Postbud, som kun bringer Brev,
Der aldrig ret frankeret blev.

3 1 2 4.
Den trives bedst i Sydens Land,
Men kjendes dog ved nordligst Strand.

3 2 1.
Det nævnes hvert et Øieblik,
Hvor der er Tale om Musik.

4 3.
Skjønt Skriften strengt forbyder det,
Erkjender Loven det for ret.

Opløsning af Gaadesamtalerne i Nr. 17:
1. Skud (Spire). 2. Leien — Leiet.
Opløst af Mester Erik, Esmeralda.
Gaaden i Nr. 16 er endvidere opløst af To Aspiranter i B. pr. Thisted.

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 27. Ark.

☞ Subskriptionen paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Verlag.

Assessorens Revier.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 9de Mai. Nr. 19.

Indhold: Asesforens Lidenskab (med Lithografi). — Favoritinden (Fortsættelse). — De to Kammerater (Slutning). — Lirekassemanden. — Blandinger. — Geografiske Stavelsegaader.

Asesforens Lidenskab.

„Hvad ligner paa Jorden vel Jægerens Glæde" — denne Verslinie med den dertil hørende Melodi havde Hr. Asesfor Weber uudslettelig indprentet sig fra sin Navnefætters Opera „Jægerbruden." Rigtignok kunde Hr. Asesforen kun denne ene Linie, men det var nok til at gjøre ham til den mest begeistrede Jagtven. Det er jo bekjendt, at hvor Geniet slumrer, behøves der blot den ubetydeligste Foranledning for at vække det, og saaledes gik det ogsaa med Asesforen. Han fik med Et en sand Mani, en fortærende Lidenskab for blankpolerede Bøsser, Kravestøvler og dybe, undgrundelige Jagttasker. Naar han gik sig en uskyldig lille Tur, lagde han pludselig Spadserestokken mod Kinden og raabte: paff! selv om der ikke var Spor at opdage af noget omstreifende Vildt; og, saasnart han fik Øie paa en glat Træstub, der malerisk var bevoxet med Mos og omgiven af Buskvæxter, tænkte han: her skulde man have Bøssen i Armen, Hunden ved Foden, den aabne Jagttaske foran sig og — spise Frokost. Hr. Asesfor Weber var et født Jægergeni. Men denne Kjendsgjerning gik ogsaa snart som en Anelse gjennem hele Dyreriget. Alle Hunde, Katte, Høns og Ænder skjulte sig, naar de saae Hr. Asesforen komme anstigende og rustet til Jagt; de smaa Harer aad videre af deres Kaal, Vildænderne lukkede Øinene i og solede sig, og Sneppen gjorde sin allernydeligste Zigzag, — men de omliggende Landsbyers samtlige Børn bleve holdte inde, og dybsindig vandrede saa Hr. Asesforen gjennem de tause Landstrækninger. En saadan Nimrod finder naturligviis snart ligesindede, jagtivrige Venner, og Rentier Pelemann tilligemed forhenværende Postembedsmand Kumpgeist sluttede sig inderlig til Asesforen. Med Jagtkortet i Lommen, — aldrig havde vedkommende Forstautoritet udstedt et lignende med større Fornøielse, — svært belæsset med Munition og Proviant, vandrede Kloverbladet over Stok og Steen, klappende ved enhver Busk, lyttende ved enhver Kløft, og, naar de fandt en Jordhøi, læggende sig alle Tre paa Lur for dødelig at forstrække det stikkelige Postbud, hvis han tilfældigviis passerede forbi. Men endnu En til tænkte stedse med Angst paa de tre frygtelige Jægere fra Stoppelhagen, og det var Elsbeth fra Repenitz, som daglig skulde ind i Skoven for at sanke Jordbær og Brombær. Engang havde Asesforens Hund faaet fat i Snippen af hendes Kjole, og der manglede ikke Meget i, at dens Herre havde skudt paa hende, saasom han troede, at hans velafrettede Støver holdt et Raadyr ved Øret. Til al Lykke havde Elsbeths Røst aldeles intet for en Jægersmand Lokkende ved sig, og Hr. Asesforen satte derfor hurtig Bøssen fra sig. Hans Kolleger raadede ham imidlertid ivrig til at anskaffe sig et Øienglas, og siden den Tid kjender han Elsbeth allerede i lang Frastand. Men, skal der skydes, gjør den „forbandede" Klemmer Asesforen langtfra den Nytte, som han havde ventet sig; thi, hver Gang han fører Bøssen til Ansigtet, river han Klemmeren fra dens Plads, og før han atter faaer den sat i Orden, ere Hare, Raadyr, Ræve og Vildænder sporløst forsvundne.

Favoritinden.

(Fortsættelse.)

„Min Gud, Grevinde, hvad feiler Dem?" udbrød Hertugen helt forskrækket.

„Hun har faaet Ondt; en Flacon!" raabte Mimi.

Selv den gamle Rigsgrevinde havde reist sig.

Grevinde Georgine var dødbleg og havde skjult sit Ansigt ved Onkelens Bryst, som hurtig var ilet til og støttede hende. Hun rystede saa heftigt, at hun uden ham var falden.

„Det er Intet," sagde Onklen, „det er et Hjerteonde — som hurtigt gaaer over."

„Tag Dem i Agt! De holder jo Grevinden for fast," sagde Hertugen, som havde bemærket, at Spanieren trykkede den halv afmægtige Grevindes Arm saa stærkt, at den blev mørkerød under det haarde Tag.

Det var virkelig Intet. Grevinde Georgine aabnede de store, mørke Øine og sykkede dybt. Hun rettede sig op, men zitrede endnu. „Det var kun

Alles Blikke vendte sig mod Rigsgrevinden.

Den gamle Dame sad stiv og strunk paa sin Stol, som hun bestandig pleiede, naar hun overveiede noget Vigtigt; hun trommede med Fingrene paa Bordet, og med den anden Haand legede hun med Kniplingssløret, der var knyttet under hendes Hage.

„Det finder jeg aldeles naturligt," sagde hun med bestemt og klar Stemme.

Selskabet aandede lettere. Nu kjendte man i det Mindste Begyndelsen til den toneangivende Rigsgrevindes Mening.

„Aa ja, smuk er hun," sagde Frue Dönhoff, en af Rigsgrevindens ældste Veninder, „saadan hvad Mændene kalde smuk."

„Tvertimod! hun er en Skjønhed, som Alverden maa anerkjende," sagde Rigsgrevinden endnu bestemtere og tydeligere, og trommede stærkere paa Bordet.

Man udvexlede forbausede Blikke, en saadan Enthousiasme havde man ikke ventet. Den tilkommende Favoritindes Aktier steg betydeligt, da den toneangivende Rigsgrevinde syntes at ville protegere hende.

„Hun er ikke alene smuk, men ogsaa aandrig."

„I ethvert Tilfælde begavet med en god Forstand," nikkede Rigsgrevinden, „men fremfor Alt — bestingvert."

„Ægte?"

„Af den mest fuldendte Tournure."

„Som man maatte vente det af en Ætling af Montmorencyerne."

„Altsaa nedstamme d'Esparts fra Montmorencyerne?"

„Ganske bestemt. Det have vi skaffet os Underretning om. Hun er ligesaa adelig som Kongen."

„Ja, og hun tilhører os ikke blot ved sin Fødsel, men ogsaa ved sin Skjønhed og sit Væsen," bemærkede Rigsgrevinden, „var det ikke Tilfældet — saa maatte jeg have følt det."

„Det maa Deres Høihed nok sige," ytrede en gammel Kammerherre, „De er bekjendt for, strax at kunne ane et ulegitimt Væsen under det mest glimrende Vaabenskjold og de prægtigste Klæder."

„Ja!" sagde Rigsgrevinden næsten haardt, „jeg opdager det strax, thi der er Intet jeg hader i den Grad, som denne Race af Parvenuer, der skamme sig ved deres Fødsel, deres Forældre og deres Barndoms Hjem, og som foretrække vi Aristokraters slet skjulte Foragt for deres Ligestilledes og Slægtninges Kjærlighed, og som søge at smugle sig ind i vor Omgangskreds, skjønt vi helst ere frie for dem. Jeg afskyer dem, fordi de føle sig salige ved at komme imellem os, og dog nære de bestandig i deres Hjertes Indre en hundsk Misundelse og Had til os, til Alt, hvad der er af ægte og udmærket Herkomst. Ja, jeg hader dette Pak, som er klatret op ad Rangstien og troer sig Ørne, fordi de sidde saa høit — som om det var det høie Sæde og ikke Vingerne, der gjøre Fuglen. Jeg hader dem, og jeg føler dem instinktmæssig under hver Maske, hver Ytring, hvert Smil. Men her — i dette Tilfælde, føler jeg den ægtefødte, den legitime, og ligeoverfor hende har jeg ikke været besjælet af den Antipathi, som jeg føler ligeoverfor Parvenuerne — men af en ganske besynderlig Stemning."

„Hvorledes? Hvad mener De?" lød det i Kor fra de nysgjerrige Læber. Det var, som om et Kobbel Jagthunde pludselig havde tabt Sporet af Vildtet.

Rigsgrevindens Læber sitrede, hun var i en ophidset Tilstand, og hun gjentog: „Ja — jeg kan ikke selv forklare mig det — det var som en Gysen. Lagde De ikke Mærke til, hvor forskrækket hun blev, ved at see Bloddraaberne paa Hertugens hvide Vest?"

„Jo — en Taabelighed — Narrestreger — for at give en Scene — og hvilken Larm over Ingenting!"

„Den Tanke havde jeg ogsaa strax; men hendes Forskrækkelse var ikke paatagen, ingen Indbildning, ingen Svaghed — nei, det var en Erindring, et blodigt Minde."

Man forbausedes lydeligt, men Rigsgrevinden tilføiede beroligende: „Jeg siger kun, at det var min Følelse, og hvad er en Følelse, naar Alt kommer til Alt, Andet end en Drøm? Lad os tale om noget Andet."

Disse sidste Ord vidste Gjæsterne betød, at Rigsgrevinden ønskede snart at være alene, hvorfor de ogsaa kort efter toge Afsted.

* * *

Hun begav sig til sit Sovekammer og lod sin Kammerfrue kalde, for at hjælpe hende ved Nattoilettet.

Madame Purtscha havde i de sidste tredive Aar været i hendes Tjeneste. Hun nedstammede fra en adelig Familie, som det var gaaet tilbage for, og altsaa det modsatte af en Parvenu. Om Dagen havde hun ingen anden Tjeneste, end at gjøre Visitter og modtage Besøg, og hun var høit anstreven hos alle Residensens fornemme Tjenerskaber.

Først om Aftenen begyndte hendes Tjeneste hos Rigsgrevinden.

„Purtscha! Kjender Du Tjenerne hos den spanske Minister?"

„Saa temmelig. Jeg har jo Forbindelser i alle Huse. Dertil tjener jo de smaa Kaffeselskaber, jeg gjør, efter Deres Naades Ordre."

„Sig mig altsaa: Ere Tjenerne af begge Kjøn hos Ministeren normale?"

„Alle ydmyge og høflige ligeoverfor Herskabet; opblæste og sladderagtige forresten."

„Ingen er arrogant eller trodsig mod Herskabet?"

„Maaskee Kammertjeneren. Han kan være næsvis, selv mod Grevinde d'Espart."

„Gammel — mere paa Grund af det Liv, han fører, end af Aarene."

„Godt. Du maa gjøre hans nærmere Bekjendtskab. Indbyd ham. Har han svage Sider?"

„Ja, for Madeira og Penge — det troer jeg idetmindste."

„Du skal faae begge Dele. Indbyd ham! Søg hans Venskab — betroe ham, at Du igjennem Kjeldermesteren kan benytte Nøglen til Vinkjelderen."

„Hvad skal jeg faae at vide af ham?"

„Kun om Grevinde d'Espart nogensinde har været forlovet."

„Intet videre?"

„Nei. Skynd Dig nu, Purtscha, jeg er søvnig."

Saasnart Rigsgrevinden var alene, glemte hun Søvnen. Hun satte sig til Skrivebordet og skrev et langt Brev, hvis Adresse var: A monsieur Jonas Mayer. Palais Royal Nr. 13. Paris. Pressé.

VI.

Palaiet Seporbias Have gik ud til Landeveien og over Muren ragede en lille Pavillon frem, hvorfra man havde en vid Udsigt og kunde sidde i Skyggen under Løvværket og dog i frisk Luft.

Gesandten og Niecen nød deres Frokost under etikettemæssig Taushed, saalænge Tjeneren var tilstede; i det Hele herskede der megen Stilhed i Palaiet — man passiarede kun, naar der var Gjæster.

Da Maaltidet var forbi og Tjeneren gaaet, sagde Marquien med sin velklingende Stemme:

„Har Du ladet ham forstaae, at Du rider ud idag?"

„Nei. Jeg er træt. Han kommer i ethvert Tilfælde engang i Formiddag — i det Mindste indenfor i Haven, som han pleier."

„Han har ikke udtalt sig endnu?"

„Mere end det. Ord betyde ikke meget. Han elsker mig virkelig. Han viser mig det ved sine Blikke, ja endog ved sin Taushed, naar han ligesom taler med sig selv. Han tilsidesætter alle Hensyn, og fra Morgenrideturen indtil Theatertid søger han ethvert Paaskud til at være om mig."

„Det er en Perle af en Fyrste, saa god, saa dybtfølende og saa ridderlig. Du maa kunne elske ham!"

„Jeg troer, det vil være fornuftigere, ikke at elske ham. Naar man selv elsker, er man keitet og blind. Og jeg maa være seende."

„Naturligviis," bifaldt Gesandten med et langsomt Nik. „Du er et Orakel, Georgine."

Han reiste sig, da en Tjener nærmede sig. Denne meldte Komtesse Mimi Marbach, og Gesandten forsvandt i en Sidegang.

Komtesse Mimi var idag klædt som en tolvaars Pige i Blousekjole, Forklæde med Skulderbaand og Haaret i flagrende Lokker, hvortil hendes fyldige Barm og Haarvæxten paa hendes Overlæbe just ikke passede. Da hun var kommen til Pavillonen, saae hun sig om til Høire og Venstre, lagde Pegefingeren paa Læben og hoppede hen til sin elskede Georgine, hvem hun slog begge Armene om Halsen og hviskede: „Hvor jeg er lykkelig over at træffe Dig alene, Georgine! jeg har ikke kunnet sove hele Natten for Din Skyld!"

Grevinde Georgine søgte først at løsgjøre sit Haar og derefter sig selv for denne inderlige Omfavnelse, idet hun roligt, ligesom lidt afvisende, sagde: „Er jeg da en Mare, som har forhyrret Din Søvn?"

„Du er utaknemlig, Georgine! Jeg har bragt Dig et sandt og varmt Venskab, og Du vedbliver altid at være lige kold imod mig. Og dog har jeg altid vist Dig min Hengivenhed, lige fra det første Øieblik, Du kom her, fordi jeg strax fattede Godhed for Dig, og selv nu kommer jeg til Dig, som Du seer, næsten i Negligé, for at vise Dig mit sande Venskab, for at advare, for at frelse Dig."

Nu maatte Grevinde Georgine smile, thi det var dog virkelig altfor latterligt.

„Frelse mig? Hvor jeg dog maa være Dig taknemlig, kjære Mimi! Du er jo en sand Engel! Men for hvilken Fare vil Du egentlig frelse mig?"

„Det gjør mig ondt, Georgine, at Du aldrig har villet betroe mig, at Hertugen elsker Dig — er rent forgabet i Dig!"

Grevinde Georgine reiste sig hurtigt. Hun saae ned paa Komtesse Mimi, som om denne Dame laa dybt under hende nede i Jorden, og sagde henkastet:

„Kjære Mimi! jeg troer virkelig Du drømmer ved hellys Dag."

„Det har man for sin Selvopofrelse og sit sande Venskab! Ja, det var en Drøm — denne Drøm om Venskab og inderlig Sympathi, men den var saa skjøn — og nu, da jeg kommer for at frelse Dig, saa . . . ."

„Saa kom dog endelig til Sagen!" udbrød Grevinde Georgine utaalmodig.

(Fortsættes.)

De to Kammerater.

(Slutning.)

Billedet blev afleveret den 1ste December — den 24de skulde Dommen falde — svævende imellem Frygt og Haab gav Nello sig Gud i Vold.

Det var haarde Uger med Sne og Kulde, og den daglige Tur til Byen var streng, især for Patrasche, der jo nu begyndte at blive gammel, men de to Kammerater vare udholdende, og paa en af deres Hjemture fandt Nello en usædvanlig stor og smuk Dukke, som han bestemte for Aloïse, da han ingen Eiermand kunde finde. Det var sent paa Aftenen, da han vandrede op til Møllen med den og bankede paa Aloïses Rude. Da hun forskrækket aabnede Vinduet paa Klem, hviskede han: „Der er en Dukke, jeg har fundet i Sneen, tag den, og Gud være med Dig."

Før hun fik Leilighed til at takke ham, var han borte.

Til al Uheld gik der den Nat Ild i Møllen. Vel brændte kun Møllehuset og noget Korn, som dog Alt var assureret, men alligevel var Møllerен som rasende: „Ildebranden var ikke opstaaet ved et Tilfælde — Ilden maatte være paasat — Nello var seet luskende omkring Møllen den Aften;" slige Ytringer lod han allevegne falde, og Følgen var, at de bleve gjentagne saa ofte og saa høit, at tilsidst Beboerne, som troede, Nello vilde hævne sig, fordi han ikke maatte komme sammen med Aloïse, og som desuden vare tilbøielige til at slutte sig til deres rigeste Medborgers Mening, bleve mindre venskabelige mod Nello, og modtog hverken ham eller hans Hund med den tidligere Hjertelighed.

„Du er for haard imod ham," bønfaldt Møllerkonen en Dag at sige til sin Mand. „Jeg svarer for, at han er uskyldig, og ingen Krænkelse vilde have kunnet bringe ham til at blive Forbryder."

Men baas Cogez var en stiftsindet Person. Naar han engang havde ytret en Mening, holdt han paa den, selv om han følte, at den var aldeles urigtig.

Da ingen ligefrem Beskyldning var gjort Nello, værdigede han dem ikke at retfærdiggjøre sig. — „Hvis jeg vinder Prisen," sagde han til Patrasche, „saa ville de fortryde deres Opførsel imod mig."

Prøvelsen var forøvrigt haard nok, thi hverken han eller Hunden kunde nu som før tilbringe den lange Vinteraften ved en gjæstfri Arne, og Kulde

og Hunger vare de uvelkomne Gjæster, som ofte hjemsøgte Hyttens Beboere, af hvilke Johan Daas, der i flere Aar havde været sengeliggende, døde blidelig lille Juleaften.

Drengen og Hunden udgjorde hele Ligfølget.

„Nu vil han dog vist give efter," tænkte Mollerkonen om sin Mand.

Men nei — Baasen var stiv som før — han lukkede Øinene, da Liget kom forbi, og sagde Intet, men hans Kone lod Aloïse bringe en Krands af Evighedsblomster til den navnløse Grav.

Da Nello havde tjent mindre i den sidste strenge Vintertid, var den Afdøde i Gjæld til Hyttens Eier, en Skomager, som hver Søndag drak sit Øl sammen med Molleren, og som strax efter Begravelsen indfandt sig for at gjøre sine Fordringer gjældende. Han vilde ikke indlade sig paa Henstand eller Leiemaal, men satte sig i Besiddelse af det Smule Bohave og tillod med Nød og Neppe, at Nello og Patrasche tilbragte Natten i Hytten — næste Morgen maatte de være borte.

Den Nat smagte ingen af dem Vaadt eller Tørt, og næste Morgen lagde Nello sine Arme om Patrasches Hals og sagde med taarefyldte Øine: „Lad os komme afsted, før man jager os bort."

Patrasche kjendte ingen anden Villie end Nellos — med et Afskedsblik til Trækvognen og Seletøiet, som den nu ikke mere skulde føres — fulgte den sin Herre med hængende Hoved og bedrøvet Blik.

De fulgte deres sædvanlige Vei, men Ingen syntes at lægge Mærke til dem. Ved en Bolig, hvis Beboere hans Bedstefader havde vist Tjenester, standsede han og sagde: „Giv mig en Brødskorpe til Patrasche; den er gammel og har Intet faaet at æde siden igaar Morges."

Døren blev slaaet i for ham og Patrasche stak sin Snude ind i hans Haand, som om den vilde bede ham om, ikke at være urolig for dens Skyld.

Skjøndt Veien var fuld af Is og flere Fod dyb Sne, vandrede de to Kammerater dog trøstig fremad til Byen.

Det var jo den 24de December, Juleaften, at Prisen skulde uddeles, og Nello begav sig til den offentlige Bygning, hvor han havde afleveret sit Billede. Trapper og Gange vare fulde af de Konkurrerende, samt deres Slægtninge og Venner — Nello blandede sig imellem dem med sin Ven — han skjælvede af Forventningsfuldhed, og da Dørene aabnedes for den store Sal, hvori det prisbelønnede Billede var ophængt, saa at det strax maatte blive seet, blev han revet med af den indstrømmende Mængde, men en Taage lagde sig for hans Øine, hans Tanker forvirredes og hans Knæ rystede under ham.

Da han endelig kom til sig selv, saae han, at den seirende Kunstner — ikke var ham.

„Alt Haab er ude," hvislede han, „Alt er forbi."

Skjøndt han var fastende endnu, skjøndt Sneen faldt og Stormen blæste lige imod, begav han sig dog tilbage til sin By, hvor han haabede at kunne faae Patrasche anbragt, inden Mørket faldt paa. Langsom var deres Gang, da Hunden standsede, snusede til Sneen og gav sig til at skrabe Sneen tilside med sine Poter, indtil den med Tænderne trak en Læder-Tegnebog frem. Nello tog den, og til sin store Forbauselse fandt han derpaa Mollerens Navn og en stor Sum Penge i Sedler i den.

Han gik lige til Mollen og bankede paa.

Konen aabnede Døren. Hendes Øine vare forgrædte, og dog sagde hun venligt: „Er det Dig, stakkels Dreng. Skynd Dig bort, at Baasen ikke seer Dig. Han har tabt en stor Sum Penge, og hvorledes skulle vi finde dem i dette Veir! — Vi ere ødelagte saa omtrent. Det er en Guds Straf for den Uret, han har gjort Dig."

„Der er Pengene," sagde Nello, „det er Patrasche, som har fundet dem, og naar baas Cogez hører det, giver han den nok en god Alderdom. Hold paa den, at den ikke følger mig, og vær god ved den."

Han trykkede et Kys paa Patrasches lodne Pande, smækkede Døren i og var forsvunden, før Konen rigtig havde fattet sig af sin Glæde og Forundring.

Patrasche spildte alle sine Kræfter mod den vellukkede Dør, da Molleren traadte ind med et fortvivlet Udtryk fra den anden Side.

Hans Kone fortalte ham det nyligt Passerede, og den stærke Mand blev saa betagen, at han maatte sætte sig, og med begge Hænderne skjulende sit Ansigt hviskede han stamfuld: „Det har jeg ikke fortjent af ham."

„Nello maae altsaa komme her tilbage imorgen, som sædvanlig?" spurgte Aloïse.

„Ja vist — ja — ja. Lad ham blive her i Julen, og saalænge han vil. Jeg har syndet imod ham og Herrens Haand har straffet mig mildt. Jeg skylder ham Oprejsning, og han skal faae den."

Patrasche laa ved Døren, og lurede blot paa Leilighed til at slippe ud. Molleren bragte den med egen Haand Mælk, Brød og Kjød, og vilde have den ind til Ovnen, hvori et flammende Baal brændte, thi det var jo Juleaften — men Hunden vilde Intet røre eller flytte sig fra Stedet.

„Den længes efter sin Herre. Den er en god Hund. Imorgen skulle vi nok faae Fingre i ham."

Ingen vidste, at Nello havde taget Afsked med sin Hytte og var vandret ensom ud i den mørke Julenat.

Juleglæden var paa sit Høieste ved Mollerens festlige Bord, da Patrasche benyttede sig af et ubevogtet Øieblik og flygtede bort fra det velbesatte Bord og den varme Ovn, Noget, som maaskee mangen en Ven havde betænkt sig paa; thi Snestormen raasede endnu. Det varede ogsaa længe for Patrasche fik Nellos Spor opsnuset, og skjøndt han ofte tabte det igjen, førte det ham dog tilsidst igjennem mange smalle og mørke Gader længe efter Midnat til Domkirkens Trappetrin, og her kunde han, hvor forfrossen og forhungret han end var, takket være en Kustodes Ligegyldighed, der efter Midnats-Messen havde ladet en Dør staae halvaaben, følge Sporet i den høitidelige Taushed under de mægtige Hvælvinger lige til Hovalteret, foran hvilket Nello laa.

Patrasche slubbede til ham med Snuden, som om den vilde sige: „Her er jeg — kunde Du troe, at Din Hund vilde forlade Dig?"

Nello slyngede sine Arme om den, og sagde: „Lader os dø her. Vi ere saa ene i Verden og Menneslene bryde sig ikke om os."

Stormen raasede udenfor, og under disse Sten-

hvælvinger i det store Rum, var der endnu koldere end i den utætte Hytte paa Sletten. Af og til kastede Maanen sine Straaler ind paa Malerierne, nedenfor hvilke de to Kammerater laa, der aldrig havde været Uvenner fremkaldt ved Haardhed fra den Enes og Utroskab fra den Andens Side, men som nu Kulden havde dysset i Søvn og foregjoglet Drømmesyner. Sneen hørte lidt efter lidt op at falde og Stormen jog Skyerne aldeles bort, saa at det fulde Maanelys pludselig faldt ind paa de to berømte Malerier: „Ophøielsen" og „Nedtagelsen fra Korset" af Rubens, hvis Forhæng Nello havde trukket fra, da han var traadt ind i Kirken og fandt sig ene der. I et Par Minuter faldt det fulde Maanelys paa dem, Nello reiste sig halvt drømmende op, udbredte sine Arme imod dem, Henrykkelsens Taarer flød ned ad hans blege Kinder og han udbrød: „Endelig har jeg seet dem. Jeg takker Dig, min Gud! jeg er tilfreds."

Han sank om med Blikket fæstet paa de deilige Malerier — som endnu i nogle Sekunder belystes — da svandt Lyset, og der blev atter Mørke udbredt over Christi Aasyn.

Nellos Arme omslyngede Hunden, som ikke rørte sig.

„Ham ville vi gjensee hist oppe," sukkede han, „og han vil være os saa naadig, at han ikke stiller os ad!"

IV.

Den næste Morgen fandt man de to Venner døde foran Hoialteret; Kulden havde dræbt dem. Ovenover dem glimrede Rubens Malerier uden Fortæppe, og Solens første Straaler faldt paa den tornekronede Frelsers Hoved.

Senere op paa Dagen indfandt en gammel Mand sig. Han græd som en Kvinde, og sagde: „Jeg har været uretfærdig imod ham, men jeg vilde nu have bragt ham tilbage med mig, som min Søn."

En berømt Maler ytrede samme Dag: „Gid jeg kunde finde det unge Menneske, som har tegnet Brændehuggeren paa det fældede Træ. Han havde fortjent Prisen — thi han maa være et Geni, som kun trænger til Undervisning, og den skal jeg skaffe ham."

„Vaagn dog op, Nello, og følg hjem med os og Patrasche," sagde Aloïse, støttet til Faderens Arm. „Jesusbarnet har Gaver til Dig og Du skal ikke mere forlade os."

Et henrykt Smil syntes at svæve om hans Læber; de kunde ikke tale mere, men det var dog, som om de hviskede: „Nu er det for silde!"

Klokkernes Toner lød ned imellem de glade Folkemasser, som bevægede sig i de solbelyste Gader, hvor Nello og Patrasche nu ikke oftere skulde anraabe Folks Medlidenhed; thi hvad de nu trængte til, gav Staden Antwerpen dem.

Forenede i Livet, bleve de ogsaa forenede i Døden; thi de stivfrosne Lig kunde ikke uden Vold stilles fra hinanden, hvorfor man ogsaa med speciel Tilladelse nedsænkede de to trofaste Kammerater og Lidelsesbrødre i en fælles Grav.

Kirkesangeren.

Første Kapitel.

„Ah, Mr. Vernon! jeg er bange for, at De er en uforbederlig Kurmager?"

„Jeg forsikrer Dem til, Lady Launton, at jeg aldrig har været alvorligere end i dette Øieblik. Det er min oprigtige Mening, at hvis en Mand vilde lege med en ung Piges Følelser, som Deres Datters, han vilde fortjene . . . ."

„Hør dog, Mr. Vernon, hvor man kalder paa Dem ude i Haven — gaae dog, min kjære Dreng — man venter Dem ved Spillet."

„Kommer Du saa, Charley?"

„Ja vel! ja vel! nu kommer jeg jo," raabte den unge Mand, og skyndte sig hen til Croquetspillerne, der ventede ham.

„Min kjære Dreng! ah!" tænkte han ved sig selv, „hun er altsaa behagelig, den Gamle, og er hun velstemt mod mig, saa maa Jarlen give sit Samtykke. Og hvorfor ikke? Min Titel og mine Tolvtusind om Aaret skulde man troe, veiede Noget i Vægtskaalen."

„Saa skynd Dig dog lidt, Charley," raabte en ung Mand til ham, „vi vente kun paa Dig. Hvad har Du og Mama havt at tale om? Du og Maud ere sammen — kom Tilda!"

Taleren, den meget hæderlige Tom Launton, tog en smuk, ung Pige ved Armen og førte hende til deres Plads, overladende sin Ven, Charles Vernon, Søn og Arving til Lorden af samme Navn, at føre hans Søster.

Spillet begyndte livligt nok, men døde efterhaanden hen — Pauserne bleve længere, og de Spillende forglemte, hvis Tur det var, tilsidst stod den hæderlige Tom under en Hvidtjørn med sin Medhjælper, og hviskede:

„Ikke sandt, Tilda! jeg maa haabe?"

Samtidig forefaldt under en Guldregn følgende Samtale imellem det andet Par:

„Saa ti dog, for Guds Skyld, i dette Øieblik, Mr. Vernon," sagde den unge Pige, hvis Kinder blussede, hvis Hoved var halvt bortvendt, hvis fine Fingre nervøst legede med Haandtaget paa Kollen, medens hun lod dens tykke Ende hvile paa Rosetten paa hendes fine Silkestøvle.

„Men nu maa jeg just tale. De veed, hvor holt jeg elsker Dem, Maud, og hvor meget jeg har længtes efter dette Øieblik. Saalænge jeg var en fattig, yngre Søn — saalænge min kjære Broder Jack levede — turde jeg ikke have næret saadanne Forhaabninger, men nu troer jeg, at Lorden billiger mine Hensigter, og Lady Launton har sendt mig herhen efter nogle spøgefulde Bemærkninger."

„Mr. Vernon, de Andre vente paa os."

„Nei, det er Toms Tur, og han er altfor beskjæftiget med Miss Lisle. Hør, kjære Maud, vend blot ikke Hovedet bort, jeg er jo ikke længere fattig — jeg er jo rig nu."

„Mr. Vernon," sagde Pigebarnet, og betragtede ham med et Par fugtige, blaa Øine og et bebreidende Udtryk i dem, „troer De ogsaa Alt, hvad der skrives om Nutidens unge Piger — at deres Tanker dreie sig om et rigt Giftermaal?"

„Nei! jeg troer, at hvis De elskede mig, saa

vilde ingen Forandring i min Stilling forandre Deres Følelser. Tag ikke Deres Haand bort, Maud! — Lad den for et Øieblik hvile i min — Tak! min Elskede! nu er jeg en lykkelig Mand."

Hun havde ikke sagt et eneste Ord, men betragtet ham med et saa kjærligt, inderligt Blik, som udtrykte mere end mange Ord, og han havde vundet et saa trofast Hjerte, som nogensinde bankede i en ung Piges Barm.

„I ere inde — det er Din Tur, Charley — hvor har Du forlustet Dig?"

„Her er jeg! — Bliv hvor Du er, min søde Pige — jeg gaaer og spiller, men vender strax tilbage."

Charley Vernon forlod hende under Guldregnen og lavede sig til at tage Deel i Spillet, da der hørtes et Raab, og den hæderlige Tom Launton udbrød ikke videre høfligt, da det var hans Moder, der kaldte:

„Hendes Naade kalder — saa kunne vi sige Farvel til Fred og Ro."

„Min kjære Mr. Vernon! her er et Telegram til Dem. Jeg bringer Dem det selv," sagde hendes Naade puslende og med Nysgjerrigheden i hver Mine.

Da hendes Datter hørte hendes Stemme, gik hun hen til Gruppen, medens Charley Vernon aabnede Konvoluten og hurtig læste den Efterretning, der gjorde ham til en fattig Mand. Men hans Øine straalede af Glæde, da han udbrød:

„Gud være lovet — jeg takker Dig, min Gud!"

Ingen sagde Noget, men betragtede ham med nysgjerrige Blikke.

„En glædelig Efterretning, Lady Launton. Hør blot, Tom, gamle Ven. Maude! min Elskede! Jack er ikke død!

„Fra Oak Hall til Charles Vernon.

„Jeg er paa Veien til Southhampton. Vor kjære Jack er kommen med ‚Salamanderen'. Han blev med ti Andre frelst fra Skibbruddet. Mød mig der."

Han vendte sig om til Lady Launton og sagde:

„Ønsk mig til Lykke, Lady Launton, i Anledning af de glædelige Efterretninger."

„Aa ja! naturligviis — det gjør jeg. De maa være glad, Mr. Vernon. De skal vel strax afsted og bliver vel neppe til Middag?"

„Nei — jeg maa strax bort," svarede han, uden at bemærke hendes Tone.

„Det er bedst Du gaaer ind, Maud, med Miss Lisle og klæder Dig paa til Middagsmaaltidet."

Nu gik der et Lys op for ham. Han læste Meningen i den dødelige Bleghed, der bedækkede Maud Launtons Kinder, da hun rakte ham Haanden, og det bedrøvede Blik, hun tilkastede ham, da hun vendte sig bort, men hun hørte dog sin Broder sige:

„Men, Charles! saa er Du jo igjen saa fattig, som en Kirkerotte."

Det forekom Charles Vernon, som om han nu hørte sine egne Ord fra før blive gjentagne: „Selv om jeg blev fattig, vilde Deres Følelser dog blive uforandrede."

„Gud staae mig bi," tænkte han, „nu kommer Proven."

(Fortsættes.)

Blandinger.

— Mairen i Arras lod engang udgaae den Befaling, at de Haandværkere, som ved deres Arbeide betjente sig af Hammeren, ei maatte arbeide over en vis bestemt Tid om Aftenen for ikke at forstyrre Folk med deres Banken. De Haandværkere, som paa denne Maade saae sig indskrænkede i deres Næringsbrug, afholdt en Forsamling, i hvilken de bleve enige om, næste Dag paa Gadehjørnerne at opslaae en Bekjendtgjørelse af saadant Indhold: „Vi Haandværkere af Arras, som betjene os af Hammeren, beslutte herved, i Betragtning af, at vi om Natten forstyrres i vor gode Søvn ved de fornemme Herrers Vogne og Ekvipager, at det herefter skal være forment at kjøre i Gaderne efter Kl. 9 om Aftenen."

Geografiske Stavelsegaader.

1.

Det Første er et Smertensraab;
Det Andet er den Trættes Haab;
Det Tredie er det halve Ord
Af ham, som ganske nær os boer.
Det Hele er en Sydens By,
Hvor Kunst og Skjønhed vandt sig Ry.

2.

Er Ens Penge det Første,
Man let gjør det Andet.
Det Hele er i Danmark,
Ei ret langt fra Vandet.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 18:

Rude.

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn, Julie og William fra Nyhavn, Emil, Agnes og Trahnier fra Onrupgaard pr. Falster.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (24 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som efterlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fersidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 16de Mai. Nr. 20.

Indhold: Favoritinden (Fortsættelse). — Svømmekunstneren Kaptain Boynton (med Xylografi). — Lirekassemanden (Fortsættelse). — En amerikansk Historie. — Blandinger. — Gaadespørgsmaal.

Favoritinden.

(Fortsættelse.)

Atter saae Komtesse Mimi sig om med speidende Blikke og tog saa en Billet op fra Lommen paa sit Forklæde. „Dette Brev har Hans Høiheds Rideknegt bragt til Hertuginindens Gemakker. Han tilstod, at han skulde bringe Dig det, men kun give Dig det, hvis Du var alene. Han er en Italiener og Hertuginden aldeles hengiven. Heldigvis var jeg tilstede — jeg modtog Brevet, og da jeg saae, at det var bestemt til Dig — beholdt jeg det. Georgine! for Din Skyld har jeg forraadt min kjærlige og gode Hertuginde! — Troer Du nu paa mit Venskab, Du onde — Du kolde Væsen!"

Grevinde Georgine tog hurtigt Brevet og saae Komtesse Mimi forstende ind i Ansigtet. Hun prøvede Seglet — det var helt.

Hun kysede Mimi Marbach med et Suk, hviskede med en indsmigrende Tone: „Tilgiv mig!" og aabnede Brevet.

Hun læste:

„Georgine! jeg maa endelig engang spørge Dem, om De ikke har forstaaet mine Ord og Blikke, eller ikke villet forstaae dem? Jeg frygter, at det sidste er Tilfældet. Hvis De ikke har Hjerte nok til at elske med, saa har De derimod saa megen Aand, at De med Lethed kan helbrede mig. Hvis De vil dette, saa maa De tilstaae mig en Sammenkomst — hvor? — hvorsomhelst De vil. — Maaskee i Jagtpavillonen i Skoven? — Naar?

Fra Den, De nok gjætter paa."

Grevinde Georgine blev bleg af Bevægelse, da hun læste disse Linier, hvis Skrifttræk hun gjenkjendte. Hun følte, at hun var ved Maalet, hvis Hertugens Hjerte virkelig var et Maal, der var værd at sigte efter. Hun blev ogsaa overbeviist om, at Komtesse Mimi Marbach var hendes virkelige Veninde i Liv og Død, thi var Brevet kommet i Hertuginindens Hænder og derfra imellem Hoffolkene, saa var Grevinde Georgine maaskee bleven umulig. Nu havde Mimi Marbach opsnappet Brevet og givet det ulæst til Georgine, istedetfor til hendes fyrstelige Veninde — altsaa var hendes Venskab ægte.

„Ægte og dumt," tænkte Georgine halvt medlidende, „thi hun ødsler sit Venskab paa mig, som altid har afviist hende. Hun er altsaa ingen Kokette, men en godmodig, overspændt Nar. Desto bedre! Vi ville omarme hende!"

Og Grevinde Georgine omfavnede Mimi Marbach, og sagde i rørt Stemning nogle venlige Ord, som bragte Taarer i Mimi Marbachs Øine.

„Har Du nu endelig Tillid til mig, Du onde Pige?" smilede Mimi.

„Ja! nu først har jeg rigtig faaet Øinene op for Din Ædelmodighed! Hvorledes skal jeg takke Dig? Hvorledes gjengjælde Dig, hvad Du har gjort imod mig? — Dette Brev forpligter mig til Taknemlighed imod Dig — derfor skal Du ogsaa være den Første, der erfarer, at Hertugen — elsker mig."

„Og deri handler han rigtigt," sukkede Mimi naivt.

„Jeg takker Dig for Komplimenten, Mimi — men hvad kjender Du til Kjærlighed? hvor farlig — ja fordærvelig, den mangen Gang kan være."

„Oh! Det kjender jeg meget godt," hviskede Mimi med store Øine, „jeg har jo allerede ofte spillet en Rolle i forskjellige Kjærlighedsforhold — som Fortrolig naturligvis. Derfor har Du aldrig kunnet vinde en bedre Veninde end mig, Georgine! Der er ikke Noget, jeg holder saameget af, som at arrangere Kjærlighedsaffærer. Kjærligheden er jo noget saa uskyldigt — et Væv af Blomster og Maanestin. Mig idetmindste er Kjærligheden altid forekommet saaledes, saa reen, saa uskyldig! — Og nu elsker Hertugen Dig — det forundrer mig ikke, det vilde ellers have tydet paa for slet en Smag hos ham. Men vi maae være forsigtige, thi Hertuginden lurer paa Dig, og hele hendes gamle Klique med hende! Ethvert uforsigtigt Skridt kan bevirke en Skandale! — Hertugen maa jo nu ville søge en Sammenkomst med Dig — under fire Øine! — Jeg veed, det er altid det første! — Selv har jeg rigtignok aldrig været sammen med Nogen under fire Øine, men jeg veed meget godt, at alle Forelskede ville være alene sammen . . . ."

„Ja. Du har Ret," sagde Georgine med et sørgmodigt Smil. „I Brevet beder han mig om en Sammenkomst."

„Og den tilstaaer Du ham naturligvis."

„Det veed jeg ikke ganske bestemt endnu," sagde hun eftertænksomt.

„Du veed det ikke? Elsker Du da ikke Hertugen?"

„Du kjender jo alle Hofforbindelser," sagde Georgine med et haanligt Træk paa Læberne, „— som Fortrolig naturligviis kun — altfor godt, til at Du ikke skulde vide, at man ikke altid elsker en Hertug, fordi han er forelsket."

„Det kan jeg godt tænke mig — men nu til Sagen. Altsaa, Du indrømmer ham en Sammenkomst — det er jo afgjort — men hvor og naar? — Det vil jeg underrette ham om. — Jeg beder Dig om at overlade Arrangementet ved Rendezvous'en til mig, min søde Georgine! — Det er min Passion! — Og jeg forstaaer det udmærket godt! — Intet Billetskriveri, hører Du! — Et Mord kompromitterer ofte mindre end en eneste skreven Linie! — Overlad Alt til mig. — Jeg er jo altid om Hertuginden og maa forbi den Korridor, som fører direkte til Hertugens Værelser. — Jeg løber rundt omkring i Slottet, hvor jeg vil, uden at man finder noget Upassende deri; thi Alle kjende jo mit uskyldige Temperament. Altsaa, Georgine, naar skal Sammenkomsten finde Sted? Jeg maa naturligviis være i Nærheden og holde Vagt! Hvor det er herligt — just efter min Smag."

„Nei, virkelig? Men sig mig dog, hvorledes Du i saa mange Aar har kunnet bevare dette naive, uskyldige Væsen?"

„Saa mange Aar?" spurgte Mimi krænket.

„Ah! Pardon! Tilgiv mig — jeg tænkte kun — jeg forglemte, at Du endnu er saa ung. Men Tak for Din Iver, Mimi — Du skal være min Fortrolige og i sin Tid faae Lov til at arrangere Alt; men hvad Sammenkomsten angaaer, saa gjentager jeg — at jeg selv endnu i dette Øieblik ikke veed om jeg skal, og naar jeg skal indrømme den."

„Det er egentlig besynderligt, hvorfor Hertugen just vil træffe Dig saadan paa et tredie Sted, han kan jo daglig besøge Dig og passiare saa meget med Dig, han lyster," mente Mimi.

„Det kan han jo rigtignok," svarede Georgine, „men det var ingen Rendezvous. Det er Noget, som Du, Mimi, trods Din Praxis som Fortrolig, dog ikke har Forstand paa. Naar jeg her taler alene med Hertugen, saa har jeg Ret til at lade, som om jeg ikke forstaaer ham. Naar jeg derimod indrømmer ham et Stevnemøde i Skovpavillonen eller hvorsomhelst, saa siger jeg saa godt som med rene Ord: jeg tillader Dem at elske mig og jeg elsker Dem igjen. Det er den store Forskjel imellem Sammenkomst og Sammenkomst, om Ordene end falde ens ved begge Leiligheder."

„Men Du elsker jo dog Hertugen?"

„Man elsker altid en Hertug."

„Hvorfor saa være tvivlraadig?"

„Det er jeg ikke; jeg afventer kun en god Stemning," sagde Georgine træt. „Gud veed, at mine Tanker og min Stemning ofte ere mørke. Det er nu Tilfældet idag, og det kan gjerne være ogsaa imorgen. Naar jeg møder ham, maa jeg være smuk, stolt og Herre over mine Følelser — idag er jeg Intet af dette. Jeg er forknyt, ja næsten bange."

Hun mere fremsukkede end udtalte disse Ord, hun bøiede Hovedet, pressede Hænderne mod Panden og lukkede Øinene, som om hun frygtede for at see noget Uhyggeligt.

„Bange? Hvorfor?"

Georgine svarede ikke, men rystede kun paa Hovedet.

„Hvad Stedet angaaer, da ligger Jagtpavillonen saa yndigt. Alle de gammeldags møblerede Værelser ere saa forfaldne, og paa alle Hylder og Karnisser er der fuldt op af romantiske Amouretter i Steen og Porcellæn. — Altsaa — hvad skal jeg sige Hertugen?"

„Intet," sagde Georgine, idet hun reiste sig hurtigt med blussende Kinder og straalende Øine. „Idag Intet, kjære Mimi."

„Men . . . ."

„Men seer Du da ikke, at . . . ."

Georgine bøiede sig ud over Rækværket til Veien og hilste en Ryttер, som strax standsede.

Mimi skyndte at skjule sig bag Georgine, da hun havde seet, hvem Ryttеren var.

„Ah! — Grev Lothar Ovaste! og jeg i Blusekjole — jeg løber min Vei — han kommer dog herind," og Mimi flygtede som et opskræmmet Dyr igjennem Buskene ind i Billardværelset.

Grev Lothar kunde ikke negte, da han fra Hesten over Parkmuren betragtede Grevinde Georgine, at det var et deiligt Syn, men han var paa Veien til Loohenstein, og hans Hjerte blev urørt.

„Det var herligt, at jeg saaledes træffer Dem," sagde han hilsende. „Jeg skal bringe Dem mange Hilsener fra min Fader."

„Tak," sagde hun leende, „men det er en underlig Maade at bringe mig Hilsenen, saaledes fra Hesten. Generalen har vist sagt: ‚Naar Du kommer til Grevinde d'Espart, saa hils hende!' Ikke sandt?"

„Jo, det var rigtignok hans Ord."

„Han mente vel altsaa, at De skulde aflægge mig et Besøg?"

„Sandsynligviis," sagde Grev Lothar lidt rød i Hovedet.

„Hvor gjælder Rideturen?"

„Til Loohenstein."

„Til Deres Bekjendte?"

„Til mine Slægtninge."

„Hr. Greve," sagde hun, ikke længer smilende, men dog altid i en venlig Tone, „skjænk mig nogle Minuter, hvis De ikke har særdeles Hastværk? — Stig af og bind Hesten ved Stakittet. Jeg skal skyde Slaaen fra Laagen. Jeg har Noget at sige Dem."

Han gjorde, som hun havde sagt, og stod hos hende paa Terrassen.

Grevinden gav ham Haanden.

„Jeg takker Dem, at De kom herop."

„Det er mig, som bør takke Dem for, at De har villet modtage mig."

„Tys, tys! Ingen Komplimenter, Grev Lothar; thi De husker vel nok hvad vi lovede hinanden paa Skovturen, hvor vi bleve saa godt bekjendte med hinanden — at vi altid vilde være aabne og ærlige mod hinanden. Siden har meget forandret sig, men vi have forhaabentlig ikke forandret os, Hr. Greve? Man har talt om, at vi skulde træde i et nærmere Forhold til hinanden — Deres Fader har befalet Dem at elske mig — Hoffet kalder os næsten Forlovede — men vi to vide bedre, hvad det har

at sige, ikke sandt? — Jeg veed, at De ønsker en Hustru, som taler Tydsk, og at De elsker den lille, borgerlige Kusine i Loohenstein, og De veed, at jeg — jeg er ganske enig med Dem deri. Og dog — søger De bestandig at undgaae mig, Grev Lothar — det er, som om De frygtede for, at jeg dog tilsidst skulde tage Sagen for Alvor . . . ."

„Det har jeg aldrig frygtet for, thi De har jo selv tilstaaet mig, at ogsaa De elsker, elsker ulykkeligt, en Mand, som aldrig kan blive Deres . . . ."

„Ja, en Mand, der aldrig kan blive min," sagde hun med bævende Røst, og betragtede ham med et inderligt Blik, „ligesom De elsker den borgerlige Kusine, der aldrig kan blive Deres — paa Grund af Generalens bestemte Modstand. De seer altsaa, at vi maa trøste hinanden som gode Venner, og søge at hjælpe hinanden til at udholde Livet. Og dog kommer De saa sjelden til mig."

„Grevinde! De er altfor venlig. Jeg har kun ringe Fritid og mine Ture til Loohenstein . . . ."

„Jeg forstaaer Dem — jeg opholder Dem. Godmorgen, Hr. Greve!"

Hun gav ham Haanden, som han lyssede med Hjerteligheb, sagde et Par venlige Afskedsord, svingede sig paa Hesten og galopperede bort.

Grevinde Georgine fulgte ham med et bittert Smil paa Læben og korslagte Arme; men det var, som om hun smilede over sig selv.

„Ja! Du veed vist godt, at jeg elsker uden Haab — og Du aner vel neppe, at det er Dig, jeg elsker, Lothar! — Hvad vilde jeg ham egentlig? Ah! kun see ham! Frygt ikke, at jeg vil knytte mit Navn til Dig — men elske Dig, gjør jeg — blot jeg kunde hjælpe Dig! — Men see Dig og tale med Dig idag, maatte jeg — jeg maatte atter høre af Din egen Mund, at Du elsker en Anden — Du, min Gud, jeg takker Dig, at det forholder sig saaledes, thi det vilde jo være en Ulykke, hvis det Modsatte var Tilfældet — hvis Du elskede mig — mig!"

Hun skjulte sit Ansigt i sine Hænder og hensank i mørke Tanker, men reiste sig hurtigt, da hun hørte Komtesse Mimi Marbachs Kjole rasle.

„Er han borte?" spurgte hun, „jeg maa sige Dig Farvel, min kjære Georgine, Hertuginden venter mig — jeg maa altid lægge Kort op for hende hver Dag før Toilettet — og især i denne Tid, hvor hun er upasselig for Din Skyld, Georgine. Og hvad Hertugen angaaer . . . ."

„Hvad Hertugen angaaer . . . ." sagde Grevinde d'Espart med tydelig og fast Stemme, men dog som om der laa et Slør over den, saa dæmpet lød den, „hvad Hertugen angaaer, saa sig ham, at jeg paa den fjerde Dag fra idag af, i Skumringen vil søge Hvile i det gamle Jagtslot. Du ledsager mig dog derhen, for at holde — Vagt?"

* * *

Imidlertid glemte Grev Lothar Ovaste ude i Loohenstein baade Hoffet og Grevinden i sin Kusines Selskab. De talte om Faderen, Broder Antons Studier og mange andre uvigtige Materier — intet Kjærlighedsord blev vexlet imellem dem — men den lille Kjærlighedsgud var dog usynlig tilstede.

VII.

I de næste Dage havde Sladderen fuldt op at gjøre ved Hoffet.

Det Rygte gik, uden at man vidste hvorfra det strev sig, at Hertugen var rasende forelsket i Grevinde d'Espart, og gjorde Alt for at vinde den stolte Skjønnes Gjenkjærlighed, men at hendes Onkel havde sagt: „at en Montmorency d'Espart y Seporbia er ligesaa adelig som Kongen og tør kun elske den Mand, som er hendes Ægtefælle."

Hans Høihed skal derover have været ude af sig selv og have ytret: „var jeg dog blot fri, eller der var En, som vilde gjøre mig fri . . . ." — Det var saaledes gyselige, utrolige Ting, Rygtet satte i Gang, og dertil kom, at Hertuginens Upasselighed var bleven til en virkelig Forkjølelse, og at Marchese Seporbia vilde feire sin Nieces Navnedag med en stor Fest, som Hertugen havde lovet at bivaane. Det var altsaa aaben Krig imod Hertuginden — Den, som mødte paa Festen, tog altsaa Parti for Grevinde d'Espart, og Den, som ikke mødte, var vis paa at miste Hertugens Gunst og var en Umulighed ved Hoffet.

Der var virkelig en heel Revolution ved Hoffet.

Hvor forelsket og galant Hertugen end ofte havde været, saa havde han dog aldrig vist en saadan Alvor og Iver, som ved denne Liaison, og et nyt Liv, fuldt af Intriguer, stod for Døren. For Favoritindens Venner var enhver Karriere aaben, og Gesandtens Huus blev formelig beleiret i disse Dage; thi Alle vare bange for at blive glemte i Indbydelsesdagene.

Til alt dette kom endnu et forurolígende Faktum: Rigsgrevinden, Hoffets Almægtige, som kunde lave Regn- og Solskinsveir, den Eneste, som formaaede Alt over Hertugen, var aldeles usynlig i disse urolige Dage. Hun spadserede ikke, viste sig ikke ved Taffelet eller Aftenselskaberne, traadte ikke over sin egen Dørtærskel og viste sig ikke ved noget Vindue. Syg var hun ikke; thi hun holdt formelige Kongresmøder i sine egne Værelser, Kurerer gik og kom, og hendes Tjenerskab ilte frem og tilbage med vigtige Miner.

Hvad havde Alt dette at betyde?

Det sandsynligste var, at hun holdt paa Grevinde d'Espart og blev hjemme, for at lade Sagerne gaae deres egen Gang, da hun jo dog ikke kunde sanktionere dem officielt. Et Faktum var det ogsaa, at Hertuginden med taarevædet Ansigt havde begivet sig til Rigsgrevindens Gemakker, uden at blive modtaget — Rigsgrevinden sov bestandig. — Det var ganske naturligt, sagde man, thi da hun ikke vilde hjælpe sin Niece, saa vilde hun heller ikke høre hendes Klager. Hendes Bevæggrunde dertil var den Grundsætning: En Veninde maa enhver regerende Fyrste have, da han jo ikke vælger sin Gemalinde efter sit Hjertes Ønsker, og Grevinde d'Espart Montmorency var den fornemste Veninde, som Hertug Eldor hidtil havde fundet — ja, hun var ham jo næsten ligestillet.

VIII.

Jagtslottet Clintin var et Par forfaldne Værelser, en Stue forneden til Kjøkken og Jægerne, og

en ovenpaa, hvori Herskabet kunde spise, og derved et lille Sidekabinet. Tapeterne hængte i Lafer, Meblerne fra Rococco-Tiden vare mølædte og gnavede af Rotterne, Gulvet fuldt af Huller, og hverken Døre eller Vinduer sluttede mere.

Det var en varm Høstaften, da Grevinde Georgine og Komtesse Mimi paa deres Spadseretur i Skoven kom i Nærheden af det ubeboede Jagttaarn, som det maaskee rettest kunde kaldes.

„Lad os træde ind for at hvile os," sagde Komtesse Mimi, for paa ægte Hofmaneer at lægge Slør over Sager, som forøvrigt tale for sig selv.

Grevinde Georgine var derimod af en anden Race. Hun trak foragteligt paa Skuldrene og sagde kort og haardt: „Ikke for at hvile os, men for at træffe ham. Er det ikke af den Grund, at vi ere komne?"

Hun gik foran op ad de vaklende Stentrin, hvorimellem smaa Græstotter voxede frem.

Komtesse Mimi stod et Øieblik forbauset og saae efter hende. „Og det kalder hun et Stevnemøde af Kjærlighed," mumlede hun. „Det er jo ikke en Kvinde — det er en Ærgjerrighedsmaskine. Den Skabning kunde virkelig blive os Alle altfor farlig, dersom jeg lod hende naae sine Ønskers Maal, at blive den almægtige Favoritinde her."

Hun vendte sig et Øieblik om, holdt Haanden for Øinene, for at skygge for den nedgaaende Sol, og lyttede med tilbageholdt Aandedræt.

„Blot de ikke komme for sent," tænkte hun, og saae paa sit Uhr.

I det samme Øieblik hørte hun ogsaa Georgines spottende Stemme paa Trappen: „Naa, Mimi, Du glemmer nok, at jeg ikke alene kan træde ind — i de tomme Værelser?"

„Jeg kommer, jeg kommer!" raabte denne, og hoppede op ad Trappen. Døren stod halv aaben og Aftensolen kastede sine Straaler paa de to Damer, der stode paa Tærskelen. I Salonen selv var en Mand, som kom dem imøde med et Glædesudbrud.

„Endelig!" sagde Hertugen — thi ham var det.

„Ak! Deres Høihed! De maa virkelig blive forbauset over, at see mig her, thi ellers troer Komtesse Marbach, at vi have sat hinanden Stevne," spottede Grevinde Georgine, som idag syntes at være tilbøielig til at tage Alt fra den muntre Side, hvilket klædte hende fortrinligt.

„Hvor De har gjort mig lykkelig, Grevinde, ved at ville træffe mig her, hvor jeg kan sige Dem, at De i mig altid maa see Deres hengivneste Tjener."

„Men, Deres Høihed! det er dog Noget, som De ligesaa godt kunde sige mig paa ethvert andet Sted — men da jeg nu egentlig kun er kommen her, for at høre disse naadige Ord fra Deres Læber, saa vidste De ogsaa — at jeg vilde forstaae at sætte den rette Pris paa dem. Her er jeg altsaa for at høre og for at svare."

„De er en Engel!" jublede den letfængelige Fyrste og greb begge hendes Hænder. Han var i dette Øieblik smuk, thi hans Fyrighed gav hans behagelige Træk Liv og Udtryk. Hun holdt sine store Øine halvt tillukkede, som om hun vilde dæmpe og skjule den Ild, der brændte i dem; hun bøiede Hovedet, og hendes sorte Lokker gled over hendes Skuldre ned paa hendes Barm. Hun trak Veiret roligt, men var som sædvanlig, bleg som et Lig.

Den nedgaaende Sol belyste de to ungdommelige, smukke Skikkelser. Grevinde Georgine sad paa en Stol, og Hertugen paa en Taburet ved hendes Fødder. Komtesse Mimi havde trukket sig tilbage i den fjerneste Vinduesfordybning, og da den dog var meget nær, strakte hun sig med den halve Krop ud i Trægrenene og pludrede med Fuglene — det var virkelig, som om hun ikke vidste, at der sad et Par Elskende faa Skridt fra hende.

(Fortsættes.)

Svømmekunstneren Kaptain Boynton.

Kaptain Boynton er en født Amerikaner, som lever for den Idee, at redde Menneskeliv paa Søen ved en særegen Paaklædning. Han har gjort utallige Prøver dermed hjemme i Amerika, og efterat de vare faldne ud til hans Tilfredshed, begav han sig til Europa for at virke for Ideens videre Udvikling og til Bevis paa, hvor sikker han er i sin Sag, sprang han overbord flere Mile ude i Søen, da Dampskibet, hvorpaa han var, styrede mod Irlands Kyster. Han naaede velbeholden Land og tog derfra til Byen Cork.

I denne Byes Havn anstillede han et Forsøg, som lykkedes glimrende, og som sees paa vort Billede. Boynton hviler paa Ryggen, iført en Dragt, som baade er vandtæt og lufttæt, og som slutter nøiagtig om Hoved og Hals, for at ikke Luften, der bærer ham oppe, skal slippe ud. Han affyrede en Raket og bevægede sig fremad ved Hjælp af en Aare og røg ganske gemytlig en Cigar.

En anden Gang svømmede han over Bugten ved Dublin i henved 3 Timer — en Længde af omtrent 2½ Miil.

Fra Irland begav han sig til England og udviklede i flere Kyststæder sin Dygtighed og sit Apparat, saa at han besluttede at svømme over Kanalen imellem Dower og Calais, et langt alvorligere Foretagende, end hvad han hidtil havde prøvet. Han medtog en lufttæt Sæk, hvori Proviant, Viin, Tobak, og sprang modig ud fra Brohovedet i Dower fulgt af Folkets Jubel, men ogsaa af et Par Dampskibe, da hans Venner ikke vilde overlade ham til sig selv alene. Veiret var taaleligt og ved Hjælp af et lille Seil, han spændte paa Foden, arbeidede han sig fremad; han hvilede af og til og talte med sine Venner, men det var dog tydeligt, at han blev udmattet.

Da der var gaaet 7 à 8 Timer, da Veiret blev taaget, og da Strømmen kæntrede, saa han sit den imod sig, og da han endnu var en Milsvei fra Land, tog hans Venner ham, trods hans Protest, ombord i Dampskibet, hvor han snart blev restitueret, saa han ved Landstigningen i sin Svømmedragt kunde modtage den Hyldest, Franskmændene bragte ham, og de Buketter Fiskerkonerne overrakte ham.

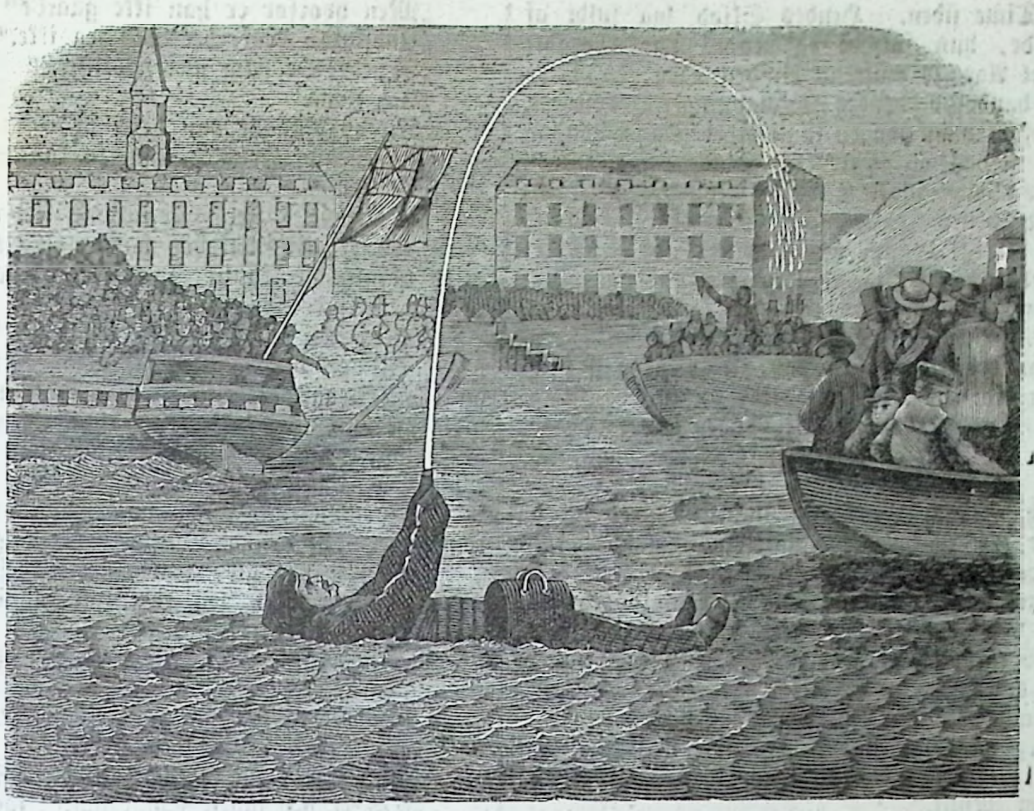

Svømmekunstneren Kaptain Poynton.

Kirkasseemanden.

(Fortsættelse.)

Andet Kapitel.

„Jeg finder ikke, at vor Frue fortjener Dadel," sagde Kjældermesteren, som præsiderede for Bordenden i Folkestuen i Lord Launtons Huus i London. „Man kan jo ikke gifte sig uden Penge."

„Sandt nok," sagde Kammerjomfruen Simms, „men hvorfor giver man dem saa ikke Penge? For saa Maaneder siden søgte Hendes Naade bestandig at bringe dem sammen — saa var det Mr. Vernon her og Mr. Vernon der — saa hed det: Simms, Lady Maude skal ride idag med Mr. Vernon, giv hende den blaa Ridedragt — og Simms, husk at Lady Maude skal imorgen med Mr. Vernon paa en Seiltur og skal være klædt i Piqué — og saaledes gik det paa Baller, Blomsterudstillinger indtil den unge Mands Broder kom tilbage og fik baade Titlen og Pengene, og nu søger man at holde Mr. Vernon borte herfra; ja, der er maaskee given bestemt Ordre dertil."

„Ikke saadan bestemt," sagde Kjældermesteren, „men Familien er aldrig hjemme, naar han vil aflægge en Visit."

„Lumpent!" sagde Simms, „men Familien er rimeligviis nok hjemme for Sir Reginald Brazy?"

„Naturligviis, og han kommer hver Dag, medens den unge Vernon ikke har været her i længere Tid. Han er vel bleven kjed af at afgive sine Kort og mærkede nok Lunten: at han ikke maatte faae hende i Tale."

„Stakkels Fyr!" sukkede den smægtende Kokkepige.

„Ja, han er en Stakkel," udbrød Simms, „hvis han trækker sig tilbage og overlader Sir Reginald Kampppladsen. Jeg veed nok, hvad jeg vilde have gjort, havde jeg været Mr. Vernon. Ha ha! Sir Reginald — den pyntede Nar med et Abefjæs."

„Hvad vilde De saa have gjort?"

„Ventet paa ham paa Pladsen og dreiet Halsen om paa ham, før han kom hen til Huset."

Hun reiste sig efter denne Kraftytring, og bruste ud af Døren, fuld af Harme.

„Hvorfor mon Herren ikke tager sig af Sagen?" sagde Kokkepigen efter nogen Betænkning.

„Det vilde ingen Nytte være til," sagde Kjældermesteren haanligt, „han har Ingenting at sige."

„Men det er sørgeligt, at see hende svinde hen."

„Unge Damer, som ere rige og af fornem Herkomst, maa tage deres Stilling og Familiens Ære i Betragtning — ikke deres egne Hjerter."

„Dersom jeg var den unge Mand, løb jeg bort med hende."

„Mr. Tom gjorde ordentlig Halloh, da han nylig var hjemme, og holdt med sin Ven," sagde en Tjener, som hidtil havde været taus.

„Da De er en ung Mand, David, som skal bane sig en Vei i Livet, saa vil jeg raade Dem til, hellere at bide Tungen af end tale paa den Maade."

Denne Irettesættelse fra den Ældre havde en saadan Virkning paa den Yngre, at han glemte sit Krus Ale, forlod Værelset, og da han var vel udenfor, erklærede han, at nu var gamle Buffles, Kjældermesterens, Tyranni ikke længer til at udholde.

„Det er min Mening," sagde Kokkepigen, „at Lady Maud vil dø af Sorg — og det fortjener de ogsaa."

Gjenstanden for Samtalen, Maud Launton, sad i et af Dagligstue-Vinduerne og plukkede Bladene af en Buket Roser, som Sir Reginald havde bragt i sin egen Vogn og kjøbt i dyre Domme for

en halv Time siden. Hendes Skjød laa fuldt af Rosenblade, hun sukkede og hendes Tanker vendte tilbage, et Aarstid omtrent, til den Dag, da Telegrammet havde givet hendes Forhaabninger Dødsstødet.

Dersom man paa en kummerhed Dag i London føler sig nervøs og nedtrykt i Sindet, saa ere en Lirekassés Toner ingen anbefalelsesværdig Medgift, hvorfor vi heller ikke kunne undre os over, at Maud Launton blev ti Gange mere forknyt, da en Lirekassemand standsede lige udenfor og begyndte at spille:

„Hvor kan man være fro og glad,
Naar Haand og Hjerte ei kan følges ad ꝛc."

Mauds første Tanke var, strax at reise sig, men hun blev dog siddende lidt og lyttede til de sørgelige Toner, før hun ikke længer kunde udholde det, men reiste sig og søgte efter nogle Smaapenge til ham.

„Ah, Signora! en fattig Italiener!" lød det op til hende, og en høi, sortsmudset Liremand tog til sin Filthat, lo og viste Tænder og blev ved at dreie paa Instrumentet, medens han behændigt opfangede det lille Papirshylster med Pengene.

„Hvor ubesindigt handlet, Maud!" sagde hendes Moder, der i samme Øieblik traadte ind i Værelset, „nu kommer den Person her hver Dag."

„Jeg vilde just sige ham, at han skulde gaae sin Vei, Mama. Jeg er altfor nervøs til at udholde den Musik."

„Og Du anvender just det rette Middel til at faae ham til at komme igjen." — „Gaa sin Vei! Hys! — Naa, han vil ikke!" raabte Hendes Naade med heftige Haandbevægelser til Spillemanden, der kun dreiede raskere væk, indtil hun lukkede Vinduet.

Tredie Kapitel.

„Buffles!"

„Her, Deres Naade!"

„Gaae ud og sig det Menneske, at han skal gaae sin Vei. Han har været her hver Formiddag i den sidste Maaned."

„Sex Uger."

„Jeg sagde en Maaned, Buffles," bemærkede Hendes Naade, „gaae og gjør som jeg sagde."

„Jeg sendte David til ham strax, han kom, men han vil ikke gaae."

„Saa gaae selv. Dem lystrer han nok. Hvis han ikke gaaer strax, saa tru ham med Politiet."

Den værdige Kjældermester forlod Hendes Naades Boudoir, gik ud paa Trappen foran Indgangsdøren og vinkede ad den sorte Røver, der dreiede lystig paa Instrumentet.

Fyren nærmede sig spillende, smilende og hilsende med sin bløde Filthat.

Han grinte og viste endnu flere hvide Tænder, da Mr. Buffles truede ham; han lo og spillede væk, da han vendte tilbage foran Vinduet og begyndte paa et nyt Nummer.

Plump!

Nogle indsvøbte Kobberstillinger bleve fra Balkonen kastede ned i Hatten, og Mr. Buffles hørte Spillemanden sige:

„Ah! Signora! Grazie bella Signora!"

Og saa spillede han videre væk.

„Naa! Han er jo ikke gaaet sin Vei!"

„Nei, Mylady! Han er ikke gaaet."

„Men hvorfor er han ikke gaaet?"

„Undskyld, Frue, det veed jeg ikke."

„Truede De ham med Politiet?"

„Ja, Frue."

„Og hvad sagde han dertil?"

„Ingenting, Frue — han lo kun."

„Lo han?"

„Ja, Frue. Jeg har aldrig seet et saa bredt Grin hos Nogen, som hos ham. Jeg tænker, han er en udenlandsk Papist, som ikke forstaaer et Ord af et christeligt Sprog."

„Men han bliver jo ved at spille."

„Det er den naadige Frøkens Skyld. Hun gav ham Penge, medens jeg var ude hos ham, og saalænge hun gjør det, bliver han naturligviis ved at komme. Lady Maud har givet ham Noget hver evige Dag i den sidste Maaned."

„Barmhjertige Gud! hun maa være fra Forstanden. Ja, det er godt, Buffles, De maa gjerne gaae."

Mr. Buffles gik, stiv og høitidelig, som en moderne Bedemand, og kom just ind i Folkestuen, da Tjenerstabet satte sig tilbords.

Spillemandens Optræden var Gjenstand for Samtalen.

„Hendes Naade har Ret," sagde Buffles.

„Hvori?" spurgtes der i Kor.

„Hun siger, Lady Maud er fra Forstanden."

„Det er der ingen Tvivl om," sagde Simms.

„Melankolsk af Kjærlighed," sagde Kokkepigen. „Mærkværdigt er det, at hun er bleven saa grebet af en Lirekassés Musik. David siger, at hun har ladet Øl, Brød og Ost bringe ned til en Lirekassemand."

„Og Kage og Viin til en anden," sagde David.

„Hun giver mange Penge bort til dem," sagde Simms. „Jeg maa næsten hver Dag bytte hende et Tikronestykke i Smaapenge. Ham, den høie, svære Mand, giver hun aldrig under en halv Krone."

„De mener vel ham, den smukke Mand med det krøllede Haar?" spurgte Kokkepigen.

„Jeg veed ikke, hvem De kalder smuk," snærrede Simms, „men jeg mener den svære, sortsmudsede Karl."

„Aha! jeg har hørt," sagde Kokkepigen, „at mange af disse italienske Musikanter ere Landsforviste af fornem Familie, baade Grever og Baroner."

„De skulde gifte Dem med En af dem," sagde Buffles, „han vilde anskaffe et Speil og en Vaskerballe som Inventarium. Speilet til sig selv, Ballen til Dem og saa forresten lade Dem sulte ihjel."

Hun reiste sig med Værdighed og forlod Stuen, for ikke at udsætte sig for flere Fornærmelser.

Fjerde Kapitel.

Det havde været en haard Tid for Maud Launton. Sir Reginald Brazy havde friet og faaet Ja. Dagen var fastsat og Stadsen var færdig.

Iblandt Tjenestefolkene gik det Rygte, at Mr. Tom havde havt en Scene med Hendes Naade, havde erklæret Sir Reginald for uværdig til at løse hans Søsters Skobaand, og var gaaet ind til Jarlen og fortalt ham, at de ligefrem fulgte hende.

Hans Naade turde ikke blande sig i Sagen, hvorfor Mr. Tom sagde, at han vilde lade sig hænge, hvis han vilde være tilstede ved Bryllupet,

og truede med at reise sin Vei, men Faderens Bønner bevægede ham dog til at opgive sin Plan, og Aftenen før Bryllupsdagen var han i sine Forældres Bolig.

Han stod med sin Søster ved Vinduet den Aften og hørte paa Lirekassemanden, som modtog fra Maud sin sædvanlige Gave, løftede paa Hatten og gik.

Skjønt Mr. Tom ingenlunde holdt af den Musik, gjorde dog Melodien:

„Hvor kan man være fro og glad,
Naar Haand og Hjerte ei kan følges ad,"

meget Indtryk paa ham paa Grund af Omstændighederne, og han mumlede: „Det er grusomt mod den stakkels Pige! — Fordømt Historie! — Jeg vil gaae i Klubben og spille et Parti Billard."

„Farvel, Maud!" sagde han og kyssede hende, som ikke syntes at ville slippe ham, „naa, hold op! vær blot rolig! — jeg har gjort for Charley, hvad jeg har kunnet — det er en Skam med det Giftermaal!"

Han styrtede afsted, løb imod Moderen uden at gjøre en Undskyldning, sprang i en Droske, som bragte ham til Klubben, hvorfra han først vendte tilbage Klokken To, for at finde hele Huset i Forvirring og en Politikonstabel i Forhallen.

„Hvad betyder dette, Buffles?"

„Lady Maud, Deres Søster, Sir!"

„Hvad er der med hende?"

„Borte — har været savnet i tre Timer — Hendes Naade har faaet et Krampetilfælde, og Hans Naade er ude af sig selv af Fortvivlelse."

„Løbet sin Vei!" raabte den hæderlige Tom, og kastede sig skoggerleende i Portnerens magelige Stol.

Han kom imidlertid i Tanke om, at hans Opførsel ikke var ganske passende i Tjenerens Nærværelse, og spurgte derfor:

„Hvor er Hendes Naade?"

„I sit Boudoir."

I tre Spring tog han Trappen, traadte ind uden at banke paa og fandt sin Moder liggende paa en Sofa.

„Ak, Tom! Din slette — slette Søster," sukkede hun.

„Hvad hun?"

„Hun har vanæret sin Familie."

„I skulde ikke have tvunget hende til det Ægteskab, hun afskyede," bemærkede Mr. Tom med Haardhed i Stemme og Udtryk.

„Du ogsaa, Tom! og under disse Forhold!" skreg Damen, saa Tom løb sin Vei til Bogsalen, hvor han fandt Faderen siddende med Hovedet hvilende i Hænderne.

„Er det sandt, at Maud er løbet sin Vei?"

„Jeg er bange for det — Gudskelov, Du er her."

„Papa! I har selv tvunget hende til at gjøre det."

„Jeg frygter for det, Tom. Men min Kone ønskede det — Fred og Ro . . . ."

„Det er fornuftigt gjort af hende, men hvem er det? Charley Vernon er jo reist til Afrika."

„Det er det sørgelige ved det — det er en daarlig Fyr, hun har ladet sig bortføre af."

„Dog vel ikke Ducie Marshall?"

„Nei — værre — værre — han er dog Garderofficeer."

„Med en Krømmersvend?"

„Værre — værre!"

„Med Ridebnegten?"

„Meget værre — min Dreng."

„Med en af Tjenerne?"

„Endnu værre end det, Tom — meget værre."

„Værre kan det dog ikke være, Papa, med mindre hun er løbet sin Vei med Gadefeieren."

„Ak, min Søn, tænk Dig hvilken Skandale, hun er flygtet bort med en Lirekassemand og en Abekat. Abekatten kan det være, jeg tager feil i, thi jeg veed ikke, hvad jeg selv siger. Hele Byen vil snart vide det — det er Din Moders Skyld — hun har altid villet have sin egen Ville — jeg vil aldrig vove at lade mig see oftere blandt Folk — det er — det er — det er —"

„En reen Satan," hvislede Tom og lod sig falde ned i en Stol.

Femte Kapitel.

Mr. Tom holdt sig ikke længe rolig, men gik ned for at anstille Forhør over Folkene.

Ingen havde hørt eller seet Noget, hvorimod Politikonstablen erklærede, at han om Hjørnet i Sidegaden havde fundet en Lirekasse, og fremviste den samtidig med, at en pjaltet Kvindesliklelse trængte ind ad Døren, som man havde glemt at lukke. Hun afgav følgende Forklaring:

„Jeg er den Person, som holder Overgangen over Gaden reen, og har ofte seet den unge Dame læne sig ud over Balkonen og give Positivspilleren Penge. Klokken 10 à 11 saae jeg ham med Lirekassen gaae ind i Sidegaden og komme tilbage, løbe efter en Vogn og holde med den en halv Times Tid paa Hjørnet. Saa gaaer Døren op, og en reiseklædt Dame træder ud; han gaaer hende imøde, de stige ind og afsted flyver Vognen."

„Godt — Tak. Her er fem Pund for den Efterretning, og Dem, Konstabel, giver jeg andre Fem, hvis De inden en Time skaffer mig fat paa den Droskekudsk."

Konstablen gik.

Det var en lang Tid at vente. Tom bebreidede Faderen den Maade, de havde behandlet Charley Vernon paa. „Maud burde jo som fornem Dame rigtignok ingen Følelser have, men jeg haaber Mama maa blive glad ved sin Svigersøn. Guds Død! der er hun."

„Ak, kjære Tom," sukkede hun, „er det ikke skrækkeligt?"

„Paa ingen Maade, Mama," sagde Tom ironisk. „De maa jo være stolt af Deres Svigersøn."

„Tom dog!"

„Saa meget mere, som Charley Vernon jo er en Tigger, som De var saa høflig at kalde ham."

„Tom!"

„Signoren er ingen Tigger; han tjener jo sit Brød ved sit Instrument."

„Saa ti dog, Tom!"

„Det er jo en Akkvisition for vort Hjem. Signoren vil jo bringe sit Instrument med og spille paa det — han spiller udmærket, og Maud forandrer Stykkerne ved den Mekanik paa Enden."

Hendes Naade skreg høit og begyndte at trampe i Gulvet.

„Det er Begyndelsen til et Anfald," sagde Jarlen, „jeg kjender det. Ring paa Klokken."

Men det var unødvendigt, thi Hendes Naade erklærede baade Mand og Søn for Tølpere, og gik med en Dronnings Mine ud af Værelset.

„Saml nu hurtig Penge og Reisetøi, Papa! vi maa snart afsted."

„Hvorhen?"

„Det veed jeg ikke nu — Paris — maaskee Italien."

Det bankede paa Døren.

Det var Politikonstablen.

„Her er han, Sir — Kudsken."

„Hvorhen bragte han dem?"

„Charing Cross Station, Sir!"

„Det tænkte jeg nok. Der er Pengene. Farvel."

„Kom, Papa!"

(Sluttes.)

En amerikansk Historie.

I nogle af vore Byer er det ikke tilladt at ryge paa Gaden, og hvor det er forbudt, er der fastsat en Bøde af to Dollars for Overtrædelsen af Forbudet. Naa, Sassy tog, i det Haab at kunne gjøre nogle Forretninger, til Boston, hvor Forbudet var gjældende, uden at han vidste af det. Saasnart han er kommen ud af Vognen, tager han sit Etui frem, tænder en Cigar og trasler afsted, dampende som en Kulovn. Men, hvorlænge var Adam i Paradis? Strax kommer en Konstabel og siger:

„Jeg maa gjøre Dem Uleilighed for to Dollars, for imod Loven at have røget paa Gaden."

Sassy var ligesaa hurtig som han.

„Røget?" siger han. „Jeg røg ikke."

„Men," siger Konstablen, „hvor kan De sige det, Mand? Jeg vil ikke sige, De lyver, fordi det ikke er høflgt, men det er meget ligt den Maade, jeg taler paa, naar jeg siger Usandhed. Saae jeg ikke med mine egne Øine, at De røg?"

„Nei," siger Sassy, „De gjorde ikke. Det gaaer ikke an, at De altid troer Deres egne Øine; de ere ikke mere at stole paa end andre Folks. Jeg kan forsikre Dem for, at jeg aldrig stoler paa mine. Jeg tilstaaer, at jeg havde en Cigar i Munden; men det var, fordi jeg holder af Smagen af Tobak, ikke af at ryge. Det vilde kun passe sig daarligt for en fri og oplyst Borger af vort Folk, at handle mod Loven, som vi selv give os. Nei, jeg røg ikke, og hvis De ikke vil troe mig, faaer De selv prøve Cigaren og see, hvordan det forholder sig. Jeg har ikke havt Ild i den."

Naa, Konstablen tager Cigaren, sætter den i Munden, tager et ordentligt Drag, og en vældig Røgsky er Resultatet.

„Jeg maa gjøre Dem Uleilighed for to Dollars, Hr. Konstabel," siger Sassy, „for at have røget paa Gaden; forstaaer De, gamle Knegt?"

Saa havde jo da Konstablen faaet Tømme paa, og maatte finde sig i at være bleven tagen ved Næsen.

„Fremmede!" siger han, „hvor er De opklækket?"

„Paa Grændsen af Kanada," siger Sassy.

„Vel," siger han, „Deres Forældre have Ære af Dem. Der er vel ikke Andet for, end lade Mulkten falde, for vi have nok været lige gode begge To. Lad os smøre Halsen lidt ovenpaa den Historie!" Og saa tog han Sassy med ind i et Værtshuus og trakterede ham.

Blandinger.

— Vi raade ikke selv for de betydningsfuldeste Øieblikke i vort Liv. Ingen spørger En, naar man vil ind i Verden, Ingen, naar man vil ud.

— Man gaaer hinanden forbi paa Gaden, den Ene seer ud som den Anden, og den Anden som Folk er flest, og dog bærer Enhver sin egen Verden af Sorg og Glæde i sig.

Gaadespørgsmaal.

1.

Hvilke tvende Taler høres
Ei af dem, hvorom de føres?

2.

Hvilket Dyr kan strax forvandles
(Ved et lille Bogstav blot)
Til et Sted, hvor helst man samles
For at faae det lunt og godt?

3.

Hvilken Stand er bedre end Velstand og Ægtestand?

Opløsning af Stavelsesgaaderne i Nr. 19:

1. Verona. 2. Faaborg.

Opløste af Mester Erik.

Talgaaden i Nr. 18 er endvidere opløst af Ham med de snevre Kraver i V. pr. Thisted, N. Hansen i Frenderup, Emanuel, X — y + z i Skaarup.

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 28. Ark.

☞ Subskriptionen paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ofverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fjortensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Kunstudstillingsbygningen i Filadelfia.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 23de Mai. Nr. 21.

Indhold: Kunstudstillingsbygningen i Filadelfia (med Lithografi). — Favoritinden (Fortsættelse). — Lirekassemanden (Slutning). — Under falsk Flag. — Italienske Ordsprog. — Gaade.

Kunstudstillingsbygningen (Annexet til Verdensudstillingsbygningen) i Filadelfia.

Hundredaarsfesten for de forenede Staters Uafhængighed skal, som bekjendt, feires ved en Verdensudstilling, der, om mulig, vil komme til at overstraale Alt, hvad der hidtil i den Retning er blevet præsteret i den gamle Verden. Vi bringe idag vore Læsere en Afbildning af en af Bygningerne. Pladsen, hvor Udstillingen skal finde Sted, er saa smuk, som tænkes kan; den gjennemstrømmes af Schuylkill, en af Delawares betydeligste Bifloder. Med den største Energi arbeides der paa Hovedbygningen, som skal være færdig i Slutningen af Oktober d. A. Kunstpaladset staaer allerede fuldført. I Længden maaler det 150 Metres, i Dybden 80 Metres og hæver sig 20 Metres over en kolossal Terrasse, til hvilken der paa alle fire Sider fører en Trappe med 13 Trin — Antallet af Staterne paa den Tid, da disses Uafhængighed erklæredes. Hovedfaçaden, som man seer paa medfølgende Billede, er vendt mod Syd og har Udsigt til Filadelfia. Til Høire og Venstre sluer man ud over en Mængde Klipper, ned af hvilke styrte Kaskader, der forene sig med Schuylkill.

Arkitekterne have gjort Alt for at sikre Udstillerne mod Frygt for Ildsvaade. Hvad der ellers er af Træ, er her af støbt Jern, Murene ere af Granit, Taget bestaaer af Krystal, Gulvet af Marmor og Dørene ere forarbeidede af Bronze — ganske omtrent som i Tusinde og een Nat. Hovedindgangen dannes af tre imposante Arkader, hver 12 Metres i Højden og 5 Metres i Breden. Øverst oppe paa Rotunden staaer en Figur, forestillende Amerika, medens hvert af de fire Hjørner er smykket med en Statue, repræsenterende de andre fire Verdensdele. Fire Pavilloner flankere Hovedbygningen og ere satte i Forbindelse med denne ved Arkader, der skulle afgive overdækkede Spadseregange, som ville blive arrangerede med Plæner og Blomsterpartier, hvor det er bestemt at opstille Skulpturarbeiderne. Kunstudstillings-Bygningen koster alene ca. 6 Millioner, og af Komiteen er der til hele Foretagendets Udførelse tilveiebragt 50 Millioner. Tilvisse en storartet Sum!

Favoritinden.

(Fortsættelse.)

Hans Høihed syntes at være salig, og Grevinde Georgine smilede og lo over de søde, forelskede Ord, som den syrige, lidenskabelige Hertug hviskede til hende. Hun havde nu naaet sit Maal; hun lukkede Øinene og syntes at drømme med smilende Mund. Pludselig blev hun kaldt til fuld Bevidsthed; hans Læber berørte hendes, hans Arme holdt hende fast omslynget, og han bedækkede hendes Ansigt og Hals med glødende Kys.

I samme Øieblik styrtede Mimi Marbach frem fra Vinduesfordybningen og gestikulerede heftigt: „Min Gud, min Gud! Man kommer! De gaae lige herhen til . . . ."

„Hvem?"

„Hun! De Allesammen. Hvad skal det dog betyde? Hun er jo upasselig — og hvorfor kommer de just herhen?"

„Hvem taler De om?"

„Hertuginden og Damerne, Overhofmesteren og Grev Lothar Ovaste."

„Og de komme herhen?" raabte Hertugen rasende. „Det maa jo være en Intrigue, et aftalt Spil."

„Er Grev Lothar med?" spurgte Grevinde Georgine, og sprang hurtigt op. „Man maa ikke finde mig her! — Hører De ikke, Deres Høihed, man m a a ikke finde mig her! Hvor skal jeg dog skjule mig? — Her er et Sideværelse — et Kabinet uden Udgang — men det beskytter mig."

„Det beskytter ikke," skreg Mimi Marbach, „Hans Høihed har Ret. Denne Spadseretur med de Omgivelser, er ikke et Tilfælde, men en aftalt Plan. Man kommer for at berede en Overraskelse. Naar man træffer Hertugen alene, føler man sig skuffet, og Nysgjerrigheden vil undersøge hver Krog. Nei! — Hertugen maa træffes her — ikke alene — men i Selskab."

„Ikke for Alt i Verden," udbrød Grevinde Georgine med et forvildet Udtryk. „Jeg vil ikke, at han skal tillasle mig et foragteligt Blik."

„Hvem?" spurgte Mimi.

„Grev Lothar!"

„Men hvad skulle vi gjøre?" spurgte Hertugen, „de ere lige tæt ved Trappen."

„Jeg har fundet et Middel," udbrød Mimi henrykt. „Du, Georgine, skjuler Dig i Kabinettet. Jeg, jeg bliver her . . . . man vil troe, at Hans Høihed har truffet mig paa sin Spadseretur, og at vi have søgt Hvile her."

Hertugen var henrykt over denne Idee. Og det var naturligt — Mimi Marbach var jo Hoffets barnlige Uskyldighed, og hendes Selskab altsaa fuldkommen tilladeligt.

„Og forøvrigt," fortsatte Mimi i en bydende Tone, „maa man tænke, hvad man vil — jeg har besluttet at frelse Dig, kjære Georgine, selv med Fare for — mit eget Rygte."

Trods den pinlige Situation, forekom dette dog Hertugen altfor latterligt: Mimi Marbach i galant tête à tête med ham — hvem vilde troe det? Tanken undslap ham i de Ord: „Men vil man ogsaa troe det?"

„Man maa og skal troe det," mente Mimi, vis paa sin Seir, idet hun satte sig paa Divanen, og greb Hertugens Haand.

Grevinde Georgine var allerede forsvunden i Sidekabinettet, og man kunde høre de Ankommende stige opad Stentrappen.

Hertugen gik ind paa Planen.

Det var jo at bringe dem paa et falskt Spor, hvorved han skjulte sit eget Vildt saameget bedre. Lad dem kun holde Mimi Marbach for hans Flamme — den sande er saameget sikrere i sit Skjulested.

Tusmørket faldt paa og gjorde det lettere for ham, at vise de Indtrædende et alvorligt, roligt Ansigt.

Hertuginden traadte først ind, og hendes Taarer flode strøm, saasnart hun fik Øie paa den kvindelige Skikkelse paa Divanen; Fru Falkenfels fnøste, Fru Jünsfeld sukkede, Overhofmesteren bukkede, og Grev Lothar gjorde sin befalede militære Hilsen.

Hertugen gik sin Gemalinde imøde med en smilende Mine: „Hvilket heldigt Tilfælde, at mødes her i den gamle Pavillon!" sagde han. „De er ude at spadsere i stort Selskab, Sophia!"

Hertuginden stelede hen til Damen ved Divanen. Hun havde reist sig og stod dybt neiende med bøiet Hoved, og fremstammede: „Jeg er virkelig — jeg . . ."

Fru von Falkenfels ilede sin Herskerinde til Hjælp: „Hertuginden er ikke gaaet ud for at spadsere, men paa en Valfart til Skovkapellet. Da Solen gik hurtigere ned, end vi havde beregnet, vilde vi hvile her, og saa vende tilbage."

„Det træffer sig heldigt," sagde Hertugen. „Komtesse Marbach og jeg stødte paa hinanden her, og vi ville ogsaa vende tilbage. Jeg kan altsaa have den Fornøielse at ledsage Dem, min kjære Sophia." Og han bød hende Armen.

Men den stakkels Hertuginde kunde hverken see eller høre, efterat hun havde opdaget, hvem Damen var. Hun forglemte at græde, og snappede krampagtigt efter Veiret, da Mimi Marbach med et barnligt Smil traadte hen til Selskabet, og med en dristig Mine saae sin Velynderinde ind i Ansigtet, og udbrød: „Hvilket mærkværdigt Sammentræf! Deres Høihed tillader mig, at jeg slutter mig til Følget!"

Hertuginden fandt ingen Ord; hun sukkede kun endnu dybere, og vendte „Hoffets Uskyldighed" paa en paafaldende Maade Ryggen.

Mimi maatte træde til Siden.

Hertugen gav sin Gemalinde Armen, og førte hende til Døren.

Det lille Følge ordnede sig, for at følge Herskabet. Kun Mimi Marbach, der vilde slutte sig til det, blev høfligt vist tilbage — Noget, hvorover den lille Uskyldighed, mærkværdigt nok, syntes kun at more sig.

Hun greb Grev Lothars Arm, der tilfældigvis var den sidste, og sagde lystigt: „De har mistet Deres høie Dame, og jeg min Kavaleer. Lad os To slaae os sammen. Hvem kunde ogsaa ane, at Solen vilde gaae saa tidligt ned iaften?"

* * *

Endnu sent samme Aften aflagde Hertuginden et Besøg hos Rigsgrevinden. Da hun forlod dennes Gemakker, traf hun i Korridoren Komtesse Mimi, der syntes at vente paa hende. Mimi vilde som sædvanlig tage hendes Haand og kysse den. Men Maria Sophia rev den til sig, og styrtede forbi hende med nogle uforstaaelige Ord. Ved denne heftige Bevægelse syntes Lamperne i Korridoren at blusse stærkere op, men da de brændte roligt igjen, og den høie Dame var forsvunden, kunde man see Mimi Marbach staae opreist og see efter hende med en triumferende Latter.

I samme Øieblik stod Hertugen og læste med et ærgerligt Smil en parfumeret Billet af følgende Indhold:

„Jeg har bragt mig selv som et Offer paa Venskabets og Loyalitetens Alter. Jeg har sat mit gode Rygte paa Spil. Det staaer nu til Deres Høihed at beskytte mig, at holde mig skadesløs.

Den uskyldigt Mistænkte
Mimi Marbach."

Paa samme Tid holdt ogsaa, hvor sildigt det endogsaa var, Rigsgrevinden sin daglige Aftenkonferents med sin gamle Veninde, Stiftsdamen.

„Den hele Historie med Mimi forekommer mig aldeles absurd," sagde Stiftsdamen.

„Det er ogsaa min Mening."

„Hvis jeg havde været tilstede, saa havde jeg ladet søge under Stole og Borde, i Kister og Skabe."

Rigsgrevinden nikkede bifaldende.

„Jeg vædder, at Grevinde d'Espart kun havde forsinket sig. Men vil Du slet ikke gjøre Noget for at opklare Misforstaaelsen, Pelagie?"

„Nei, Intet. Misforstaaelsen vil blive opklaret af sig selv. Imorgen er det jo Grevinde Georgines Navnedag, ikke sandt?"

„Jo, ganske vist."

„Og hele Hoffet er indbudet?"

„Ja — men . . . ."

„Godt. Saa vil man faae nok at tale om. Lad imidlertid kun flere Omstændigheder støde til. Det er nu allerede silde. God rolig Nat!"

Hun gav sin gamle, fortrolige Veninde to hjertelige Kys, men hvert af dem betød, at for iaften var Samtalen tilende, og at det var Tid til at søge Hvile.

IX.

Grevinde Georgines Navnedag skulde feires ved en glimrende Fest, hvortil Hertugen havde lovet sin Nærværelse, og man hviskede i Krogene om et pragtfuldt Smykke, som Hofjuveleren i al Hemmelighed havde leveret.

En Ting satte Hoffolkene graa Haar i Hovedet, nemlig hvorledes de skulde forklare sig, at Komtesse Mimi bestandig var om Grevinde Georgine.

Hvad skulde man troe? Hvem skulde man frygte? Hvem var den Farlige? Hvem var hans Flamme?

Rigtignok havde man truffet „Hoffets Uskyldighed", Mimi, sammen med Hertugen i Jagtpavillonen, men man vilde ikke troe sine egne Øine — en saa slet Smag kunde den unge, livsglade Hertug dog umulig have.

Nei — Grevinde Georgine var hans Ideal — kun om hende talte han med sine Fortrolige; for hendes Skyld maatte Hofgartneren plyndre sine Blomsterbede; kort sagt, hun var „den truende Stjerne".

Skulde man smigre hende eller sætte sig i Opposition til hende? Det var det store Spørgsmaal, som satte hele Hoffet i Bevægelse.

En Opposition var kun mulig, naar den blev ledet af en mægtig Personlighed ved Hoffet, og i saa Henseende kunde der kun være Tale om To: Hertuginden, paa Grund af sine Rettigheder, og Rigsgrevinden, paa Grund af sin Indflydelse paa Hertugen; men Hertuginden holdt mest af en græsdende Martyrindes Rolle, og Rigsgrevinden holdt sig for sig selv; hun vilde ikke træde Favoritinden i Veien — altsaa billigede hun Forholdet — ja, man vidste endogsaa, at hun havde udbedt sig hendes Fotografi for sit Album.

Da enhver Opposition altsaa var opgivet, skyndte Alverden sig med at gjøre Kur til Grevinde Georgine, for om muligt at vinde et Forspring i hendes Gunstbevisninger — og Alverden var beskjæftiget med sit Toilette til Festen i Palais Seporbia.

En saadan Fest udenfor Slottet, hvori dog Alle, som ellers leve og bo paa Slottet, tage Deel, er en stor Begivenhed i en lille Residensstad. Tilskuerne samle sig udenfor Palaiet og vente paa Vognene; Alle ere i Bevægelse og fulde af Nysgjerrighed og gjøre deres Bemærkninger; thi allehaande Sladder og Historier fra Samfundets høiere Lag ere ved Kammerjomfruerne til Stuepigerne, ved disse til Kjøkkenpersonalet, ved disse igjennem Fløderkoner, Slagterdrenge og Brødsælgere atter i opstigende Linie komne ind i alle Borgerhuse, hvor man altid viser stor Interesse for den Slags Nyheder.

Efter at de Ankommendes Toilette og Personligheder udenfor havde maattet gjennemgaae denne kritiske Dom, som ofte var streng, men ogsaa ofte ganske vittig — fandt de indenfor alle Salene straalende i tusinde Kjærters Skin — grønne Træer og Blomster i Overmaal; thi næsten enhver Gjæst havde sendt Grevinde Georgine en Buket, i hvis Midte der glimrede en Navnesøster til Festdagens Dronning: en Georgine.

Grevinde Georgine var den Aften, efter Alles Dom, om muligt endnu skjønnere end sædvanligt, og paa hendes Pande glimrede et Brillantsmykke, som maatte være Hertugens Gave.

Komtesse Mimi straalede af Selvtilfredshed, og var uadskillelig fra Grevinde Georgine, og selv den stolte, tause Spanier var neppe til at kjende igjen — Marchese Seporbia smilede til sine Gjæster og var nærved at gjøre Kur til sin Niece.

Hertugen syntes lige fra sin Indtræden at være fængslet til Grevinde Georgine, han veg ikke fra hendes Side, og Tiden nærmede sig til Soupéen, da der pludselig indtraf en uventet Begivenhed.

En Tjener traadte ind i Salen og meldte et Navn, som Ingen forstod, men han gjorde et Ansigt, som Leporello i Don Juan, hvor „Gjenfærdet" vil aflægge hans Herre et Besøg. Det uforstaaelige Navn maatte imidlertid have en magisk Virkning, thi andre Tjenere rev formelig Dørtæpperne tilside, for at lade den uventede Gjæst træde ind — det var virkelig ogsaa en uventet Gjæst — thi det var ingen Anden end den gamle Rigsgrevinde Plankenrode i egen høie Person, der, ledsaget af sin gamle Veninde, Stiftsdamen, og en firsindstyveaarig Kammerherre, viste sig i Døren.

At hun, som man ikke engang havde vovet at indbyde, viste sig her, virkede som et Meduſahoved paa de fleste Tilstedeværende. Al Samtale forstummede, alle Øine vendte sig mod hende, det Stik i Whist, som Marchese Seporbia lige havde gjort, faldt under Bordet, og alle Medlemmerne af den loyale Hofgarde ilede hen imod Rigsgrevinden, halvt skamfulde over at være her, og halvt triumferende, fordi Rigsgrevinden jo nu ved sin Nærværelse paatrykte Situationen et berettiget Præg.

Georgine d'Espart reiste sig fra Fortepianoet og gik den indtrædende Gjæst imøde — rigtignok noget forbauset, men med et henrivende Smil paa Læberne.

Hertugen vidste ikke, hvad han skulde tænke. I det første Øieblik syntes han, at det virkelig var formeget af hans Tante, saaledes offentlig at billige hans Kjærlighed, men i det næste blev han grebet af en ubestemt Frygt, da han saae Udtrykket i sin Tantes Ansigt.

Rigsgrevinden tog ikke den ringeste Notits af Husets Dame, som ilede hende imøde. Hun gik lige forbi hende, som om hun slet ikke existerede, hun gav sin Nevøu Haanden, og hvad hun sagde, var ikke alene henvendt til ham, men til hele Selskabet:

„Min kjære Nevøu! jeg kommer for at føre Dig bort herfra. Jeg beder Dig om at ledsage mig hjem."

Den gamle Dame sagde dette med en saa haard og tydelig Stemme, som man aldrig før havde hørt hende bruge.

„Men .... Tante ...." fremstammede Hertugen, forskrækket over det Uhyggelige i hendes Tale, og han traadte et Skridt frem, hen foran Marchesen af Seporbia, der befandt sig ved Siden af Grevinde d'Espart, som om han vilde beskytte dem begge mod Tantens truende Ord og Mine.

Det forsamlede Selskab vilde neppe troe sine egne Sandser.

Men Rigsgrevinden havde kun Øie for Hertugen. Hun stod foran ham med streng Holdning, lagde sin Haand paa hans Arm og sagde skarpt:

„Tilgiv mig, Eldor, at jeg ulelliger Dig, men jeg gjentager min Bøn om, at Du øieblikkelig følger mig bort herfra. Hr. Marquien af Seporbia vil tilgive mig, at jeg berøver ham en Gjæst — men han veed maaskee ikke selv, hvem det er, der gjør Honneurs i hans Huus. Det passer sig ikke for Dig, Eldor, at konversere en ærelos Skabning. Af den Grund kom jeg her, og af den Grund beder jeg Dig om at forlade dette Huus."

Havde man ogsaa rigtig forstaaet hende?

Dog, det var jo tydelig nok talt, og alligevel hørte man en Forundrings- og Forbauselses-Mumlen rundt om — men Virkningen af Ordene viste sig snart — som ved et Trylleslag blev Pladsen i Nærheden af Marquien af Seporbia og Grevinde d'Espart tom, og man trængte sig sammen om Rigsgrevinden. I et Nu stod Grevinde d'Espart aldeles isoleret i sin pragtfulde Floilskjole med Brillanterne i Haaret og om Armene. Hun syntes, mærkværdigt nok, slet ikke at være forskrækket, ja, ikke engang forundret; kun antog hendes tidligere smilende Mine et spottende Præg. Hun lagde sine Arme overkors og kastede et haanligt Blik over paa Marquien af Seporbia, der traadte et Par Skridt tilbage — som om han vilde skjule sig for den Mine, der ligesom sagde: „Naa, endelig kom Øieblikket!"

(Sluttes.)

Kirekassemanden.

(Slutning.)

Sjette Kapitel.

Fader og Søn vare i Paris. Derhen havde de sporet Flygtningene, men her tabte de Sporet og vare nærved ogsaa at tabe Modet.

„De maa have forladt Paris," sagde Tom paa et af Politikontorerne, hvis Hjælp de benyttede.

„Umuligt, Monsieur. Vore Spioner ere for talrige og altfor snue. Hav blot lidt Taalmodighed. Beskrivelserne ere altfor tydelige. En ung, blond Dame, blaa Øine, langagtigt Ansigt, høi — hendes Ledsager en høi, sortsmudset Italiener med sort Haar og Skæg — vi skulle nok faae Fingre i dem."

Tiden gik imidlertid. Trods tydeligt Signalement og snue Spioner opdagedes Flygtningene ikke. Jarlen længtes efter Hjemmet, og Tom var nærved at forgaae af Utaalmodighed paa Hotellet, da han fik en Idee.

Han ringede paa en Tjener.

Da denne kom ind, tog han en Fempundsnote og sin Søsters Fotografi frem.

Han viste Tjeneren begge Dele, bad ham betragte Fotografiet nøie og sagde, at han vilde give ham Pengene, hvis han kunde opdage Damen efter Fotografiet.

Fyren takkede, betragtede Billedet og gik.

„Du synes at have megen Tillid til Fempundsnoter, Tom?" sagde Jarlen.

„Ja, urokkelig."

Efter Forløbet af et Par Dage meldte Opvarteren sig og sagde: „Damen er funden, go jeg har en Vogn parat."

Fader og Søn sprang i den, tilligemed den heldige Opdager, og kjørte til et mindre Hotel i en af de roligere Gader.

„De mener altsaa at have fundet Damen?"

„Ja — Mylord er hos hende."

„Bravo! En sortskægget italiensk Skurk?"

„Skurk? Skurk?"

„Ligemeget — en sorthaaret Italiener."

Opvarteren trak paa Skuldrene:

„Herren er ikke mørk og har ikke Skæg. Han er blond."

„Saa ere vi atter skuffede," sagde Tom.

„Herren lovede mig Banknoten, hvis jeg fandt Damen efter Fotografiet, og dengang talte De slet ikke om en sortskægget Gentleman."

De naaede Hotellet, og nogle Drikkepenge nedbøiede Vedkommendes Betænkeligheder ved at føre dem til det Par, de søgte.

„Vær ikke for heftig, Tom," sagde Jarlen.

„Vi maa under enhver Betingelse faae hende med os. Du har blot at bringe Maud til vort Hotel, og ikke bryde Dig om mig. Der er Hjælp i Baghaanden, hvis Italieneren skulde faae i Sinde at spille falsk Spil."

„Disse Fremmede ere farlige. De bruge Knive."

„Prøver han paa det, saa skyder jeg ham ned som en Hund."

Døren blev aabnet, og de traadte ind.

En Dame og en Herre reiste sig.

Tom saae strax, at de vare gaaede rigtigt. Maud gjenkjendte han øieblikkelig, og et hurtigt Blik paa Herren viste ham, hvorfor deres Bestræbelser saa længe havde været forgjæves, thi istedetfor en sorthaaret Italiener med stort Skæg, viste sig her et blondt Ansigt med en lille, fin Knebelsbart.

Han styrtede hen til denne og greb ham i Struben, medens han sagde til Faderen: „Tag hende bort herfra, skynd Dig, Fader! — Nei, bliv her!" og tumlede tilbage, samt udstødte et Skrig.

Saaret?

Dræbt af den forræderiske Italiener?

Nei, ingen af Delene. Det var et konvulsivisk Latterudbrud, som ingen Ende kunde faae, medens Jarlen forbauset betragtede de to Mænd.

„Hvad betyder dette?" spurgte han tilsidst.

„Betyder? — Det betyder, at den ærbare Charles Vernon har ladet os løbe med Limstangen. Gud velsigne Dig, gamle Ben — jeg har aldrig havt saa glad en Dag i mit Liv. Giv mig et Kys, Maud!"

Charles Vernon tog hende ved Haanden og bad Faderen tilgive dem deres hemmelige Giftermaal.

„Tilgive Jer! Naturligvis!" sagde Tom, „ikke sandt, Papa?"

„Jo — jo — saa gjerne — jeg har aldrig syntes om Sir Reginald. Maud, Du har jaget mig en ordentlig Skræk i Blodet — jeg vil vist faae et af mine Gigtanfald."

„Saa bliv og faae det her. Maud og jeg skulle pleie Dig; thi at faae et Anfald hjemme, vil vist blive en slem Historie, just nu. Den Gamle derhjemme vil blive rent rasende," lo Tom.

„Ja, vred vil hun blive," sagde Jarlen, men trykkede sin nyfundne Svigerson hjerteligt i Haanden.

„Hun vilde hellere have seet, det var Positivspilleren," sagde Tom.

„Jeg skal nok tale hende til Fornuft," sagde Jarlen med Suffisance, hvorover Mr. Tom nær igjen havde faaet et Latteranfald.

„Det var altsaa Dig, Charles, som i flere Uger pinte vore Øren med Din ræbsomme Musik?" sagde Tom.

„Ja, hvad skulde jeg gjøre? Jeg reiste bort, men kunde ikke glemme hende; Huset var lukket for mig og Bryllupet bestemt. Tjenerskabet turde jeg ikke stole paa, og saaledes fandt jeg paa denne List. Hun kunde hver Dag skrive til mig — jeg desværre langt sjeldnere til hende."

„Det var Papiret, der var svøbt om Kobberpengene?"

„Ja."

„Hvad gjorde Du med Pengene?"

„Kjøbte Cigarer for dem. Men nu er jo Alting godt, naar blot Mylord tilgiver mig."

„Af mit ganske Hjerte. I Deres Alder havde jeg gjort det samme. Vær ikke forknyt, Maud — jeg skal nok faae Mama til at give sit Samtykke."

„Gamle Ven!" sagde Tom, før han tog Afsked den Aften, „jeg vil være fordømt, hvis jeg ikke beholder Lirekassen og stiller den etsteds i mit Værelse, og naar jeg er hjemme, dreier jeg rundt paa den, hvis Mama faaer et af sine Anfald, saalænge til hun gaaer i sig selv og slutter Fred."

Den hæderlige Mr. Tom holdt Ord, hvad det angik, at beholde Instrumentet hos sig, men Rygtet siger, at Hendes Naade har meget forandret sig, og det er et Faktum, at hun aldrig sees i sin Ekvipage, uden at have tre à fire af Lady Maud Vernons Børn hos sig, og at Jarlen er bleven fed og fri for sine Gigtanfald.

Under falsk Flag.

Det var en meget varm August. Den brændende Eftermiddagssol skinnede ind igjennem de aabne Vinduer i Thellusson Klub; den belyste de smukke røde og forgyldte Ornamenter, de rigt dekorerede Vægge og Marmorstatuerne; under det store Vægge-speil reflekterede Tusinder af mindre Straaler, naar det klare Sollys skinnede ind i Værelset.

I en elegant Armstol, som var trukken hen til et af de aabne Vinduer, for at den Smule kølige Luft, som trængte ind, kunde indaandes, lænede sig en ung Mand i Kavalleri-Uniform, og sov trygt. Det var et smukt, stolt, patrisisk Ansigt, netop saadant et Ansigt, som en Billedhugger vilde vælge til Model for Cinyras's verdensberømte Søn. Den lune Vind bevægede blidt de rige, kastaniebrune Lokker, som beskyggede en bred, hvid Pande. Den fuldkomne Mund var kun halv skjult af den bløde, brune Knebelsbart, medens lange, sorte Øienhaar befryndsede de lukkede Øine og berørte Kinderne, som vare blevne brunede ved at være udsatte for Sommersolen.

To Eiendommeligheder ved Erne Damar vare altid Fremmede i høi Grad paafaldende, nemlig hans store Legemsstyrke og hans Ansigts Skjønhed, og naar man betragtede ham, som han laa der sovende, hin varme Augusteftermiddag, vilde Ingen undre sig over, at den stærke, smukke, unge Officeer var saa almindelig yndet.

Efter nogen Tids Forløb blev Døren aabnet, og Værelsets Stilhed blev afbrudt af en munter, rungende Latter.

„Men, Damar, Du gamle Knegt, hvad Du dog er for en doven, ung Kæmpe! Jeg troer, at vore Folk gjorde ganske ret i at give Dig Øgenavnet den sovende Skjønhed. Hvad siger Du dertil?"

Skjønheden reiste sig op og gned sine Øine.

„Jack," sagde han, „hvad skulde jeg gjøre? Alting er saa frygtelig sløvt; man har Intet at bestille, uden at røge og sove."

„Hvorfor har Du ikke tilbragt Eftermiddagen i Row, ved Siden af Walworthe-Pigen?" spurgte Jack Delaval.

„Jeg er kjed af Walworthe-Partiet," svarede Damar. „Faderen er politisk, og jeg hader Politik, og Marie og den gamle Dame bryde sig ikke om Andet end Formue; og da jeg netop har mistet min, er jeg ikke længere valgbar, og bliver vurderet i Forhold dertil. Det er næsten Umagen værd, at miste sine Penge, for at see, hvad Ens Venner vurderer En efter."

„Ere alle Dine Penge gaaet fløiten, Damar?" spurgte Jack, idet han satte sig paa et Bord, ligeoverfor sin Ven.

„Nei, ikke alle," svarede han. „Jeg har nok, til at betale min Forskrivning til Thellusson, holde min Jagthest og betale mine Klæder hos Pootes. Det er næsten nok til at tilfredsstille mine Fordringer, men ikke til at gifte mig paa, og nu, takket være den store Crumbleton Banks Bankerot, vil maaskee Kvinden være saa stikkelig, at lade mig være fri."

„Meget naadigt, det maa jeg sige!" sagde Lieutnant Delaval leende. „Hvem vilde have tænkt, at jeg skulde leve, for at høre Regimentets Kjælebægge og alle Sæsonens Skjønheders Afgud ytre en saadan Tanke? De have fordærvet Dig, Skjønhed. Jeg troer, jeg gjorde bedre i at tage Dig bort med mig."

„Tager Du bort, Jack?" spurgte han.

„Det glæder mig at kunne sige Ja dertil, min Gut," svarede Delaval. „Jeg har netop nu faaet min Reisetilladelse, og imorgen er jeg borte, for i en Maaned at nyde landlige Glæder i min Families Skjød."

„Og Du er slet nok til at løbe Din Vei, netop som Lykken har vendt sig fra Din kjæreste Ven. Jeg havde ikke tiltroet Dig det, Jack."

„Nu vel, Erne! men see her, gamle Ven: jeg vil, at Du skal søge Permission og følge med mig. Vi kan forsøge vor Lykke paa Aarfugle og Hjerper den tolvte. Jeg vil føle mig inderlig glad om Du vil komme med."

„Er det Dit Alvor, Jack?"

„Det er det virkelig," svarede han, „jeg har ikke ment noget alvorligere i mit Liv. Og jeg vil give Dig en anden god Underretning, Damar. Da Du forrige Aften brummede over Din Fattigdom, og sluttede med, at Du vilde søge Dig en kvindelig Arving, kan jeg introducere Dig hos en Person af første Rang."

„Det er vel ikke Dit Alvor?" udbrød Damar. „Hvem kan det være, Jack?"

„Lad hende være, hvem hun være vil, hun er

den netteste og smukkeste Pige under Solen, og er netop kommen i Besiddelse af en smuk Eiendom, vurderet til omtrent tredsindstyve tusind Pund."

„Det er netop Noget for mig, Delaval, ganske efter min Smag. Men lad mig spørge Dig om en Ting, min Ven, hvorfor har Du ikke sikret Dig selv denne værdifulde Selveiendom og meget ønskelige unge Kvinde?" spurgte Skjønheden gabende.

„Fordi jeg er altfor god en Søn, til at handle imod min Families Fordomme," svarede han. „Den unge Dame er min Kusine, og min Moder er en gammeldags Enke, som hænger fortvivlet fast ved gammeldags Ideer, og alene Tanken om, at jeg ægtede min Kusine, vilde være en tilstrækkelig Grund for hende til at sætte mig i det exklusive, men ikke meget ønskelige Hjem for de Ustyrlige, Colney Watch."

„Men hvad har de Tredsindstyvetusind og Miss Delaval at gjøre med Canons Ashby og Aarfuglene?"

„Alt muligt, mon capitaine! Arvingen er nu hos min Moder, og dersom Du vil sige, at Du følger med mig, vil jeg strax skrive og lade dem det vide. Hvad siger Du? Vil Du komme, Damar?"

„Ja, jeg troer, jeg vil ledsage Dig, og tage Arvingen i Øiesyn, Jack. Det vil blive en god Lektie for den koketterende unge Dame, Miss Walworthe, at udfinde, at jeg ikke er saa dybt ramt, at jeg ikke kan trække mig bort fra hende."

„Fortræffeligt!" sagde Delaval, „der er Aand nok i Damar of Ours, til at afkaste en Kvindes Aag. Nu vel, jeg vil nu gaae, og skrive til Canons Ashby, og see Dig igjen senere, for at bestemme Alt om Banetogene."

Den paafølgende Aften stod de to Mænd paa Perronen paa Barrington Station, ventende paa, at Dragerne skulde bringe deres Bagage.

„Jeg seer ikke noget til gamle Hughes og Vognen," bemærkede Lieutenant Delaval til sin Ven.

„Jeg beder om Forladelse, Sir, men saae De efter en Vogn?" spurgte Drageren.

„Ja, vi gjorde. Veed De hændelsesvis om den er kommen?" svarede Delaval.

„Ja, Sir, der er en forspændt Vogn, som venter ved Porten. Jeg kjender Hestene, de ere fra Canons Ashby. Maaskee det er den, De vente?"

„Alt i Orden, min Mand; jeg takker Dem. Tjen mig i at sende os vor Bagage, saa snart som muligt," sagde Lieutenant Delaval, idet han gik.

„Nu, Jack! Du er længe om at komme ud. Jeg kunde ikke vente længer, og saa kom jeg, for at skynde paa Dig."

Kaptain Damar vendte sig om, da han hørte Stemmen; han var netop kommen tidsnok, for at see sin Ven bukke sig og kysse en yndig Pige paa Kinden, med et smukt, gyldent Haar, og et lyst, lykkeligt, indtagende Udtryk, skinnende frem af et Par stalkagtige, blaa Øine.

„Damar," sagde Lieutenant Delaval, idet han vendte sig om til sin Ven, „dette er vor lille Cora. Jeg haaber, at I snart ville blive gode Venner."

Den unge Dame smilede og rakte sin Haand frem, og Kaptain Damar tænkte, at dersom Miss Walworthe havde seet saa sød og elskelig ud, vilde han have fundet det, at forlade London, en meget haardere Sag, end han gjorde.

„Miss Delaval negtede at komme med mig, Jack. Hun siger, at det er altfor hedt, og at Ponyerne sætte altfor megen Støv op; jeg kjørte derfor selv, og naar Alt kommer til Alt, er jeg ikke saa meget støvet; er jeg vel, Jack?"

„Ikke en Smule, Cora! og Miss Delaval, som Du kalder hende, har mistet det første Syn af Regimentets Stolthed og Kjæledægge — Damar of Ours, som vi kalde ham, eller den sovende Skjønhed, af Husarerne."

„De skal ikke bryde Dem Noget om Jack, Miss Delaval," sagde Kaptain Damar, „han holder meget af al Slags Spøg."

De tre unge Mennesker havde snart indtaget en hyggelig Plads i Vognen, og rullede over den haarde, jevne Stenbro i den lille By Barrington. Kaptain Damar sad ved Siden af Miss Delaval, og styrede de lystige smaa Ponyer, medens den unge Dame udpegede de forskjellige interessante Gjenstande, idet de passerede dem paa Veien, og gjorde det til en meget behagelig Kjøretur for Kaptainen.

„Erne, seer Du det store Huus derovre mellem Træerne?" spurgte Lieutenant Delaval sin Ven, da de forlod Byen.

„Ja, hvad det?" sagde Damar.

„Ikke videre, end at der bliver forødt henved Titusind om Aaret af gamle Michael Raynes," svarede Delaval. „Han er Landets Rothschild, og har kun en Datter, som skal arve ham."

„Det skal jeg huske mig, Jack, og maaskee vi ville gjøre den smukke Dame et Besøg," svarede hans Ven.

Medens denne Samtale blev holdt, viste der sig Udtryk af Forbauselse og Forvirring i Miss Delavals bevægelige Træk.

„Jack," sagde hun tilsidst, „det er dog ikke Din Mening', at ville sige mig, at Din Ven er et af hine elendige Mennesker, som tænker paa Penge i Forbindelse med en Kone?"

„Det nytter ikke at tænke paa en Kone uden Penge; det forsikrer jeg Dem, Miss Delaval," skyndte Kaptain Damar sig at bemærke, „de ere en meget kostbar Tilsætning til en Husholdning, og Jack og jeg havde igaar Aftes en lille Samtale om den Skjæbne, en ulykkelig Officeer i Hans Majestæts Armee var underkastet, naar han har mistet saa godt som sin hele Formue, og har intet Andet end Fattigdom at tænke paa. Saaledes opstod Konversationen, Miss Delaval, og jeg maa sige, jeg finder det ikke ganske rigtigt af Jack, at gjentage den."

„Nu vel, Erne, jeg ansaae det for rigtigt, at sige Cora det, for at hun kunde give Miss Raynes et Vink om at blive borte fra Dig, veed Du nok," bemærkede Jack med fuldkommen Ligegyldighed.

„Jeg siger, gamle Ven, Du gjorde bedre i at standse, end jeg skal komme i den smertelige Nødvendighed, at kaste Dig ud," sagde Kaptain Damar, medens et vredt Lyn skinnede ud af hans mørkeblaa Øine.

„Vi ere omsider hjemme, Damar! vær ikke saa barbarisk," sagde Jack, da de dreiede om ad en lang Kjørevei med smukke Elmetræer, der næsten lukkede sig over deres Hoveder.

De standsede foran et stort, gammeldags Huus, næsten skjult bag en Overflødighed af Vedbende og Roser, som syntes at kunne være tilstrækkelige til at beklæde hele Fronten af Bygningen, saa tæt klyngede

de sig sammen. Paa det øverste af en Trappe, der bestod af lave, brede Trin, stod en Dame i Sørgedragt; hendes Ansigt lignede tilstrækkeligt Lieutenant Delavals, til at man med et eneste Blik opdagede Slægtskabet.

„Det glæder mig meget at see Dem, Kaptain Damar," sagde hun, idet hun greb den unge Mands Haand, og det glæder mig meget at ønske Dem velkommen til Canons Ashby."

Det blev sagt varmt og kjærligt, og det varede ikke længe, førend Erne Damar erkjendte i Mrs. Delaval et af disse sjeldne Exemplarer af midaldrende Damer, i hvem der boer en stærk Følelse af Sympathi for unge Folks Tanker og Gjerninger.

Kaptain Damar blev ikke forestillet for Miss Delaval, førend Middagen blev forkyndt, saa at han ikke havde megen Tid til at gjøre sine Observationer, førend de gik til Spisestuen. Han havde Tid til at studere hende under Maaltidet, og kom til den Slutning, at hun besad megen Værdighed, var smuk, og at hendes store, mørke Øine og ravnsorte Haar gav hende et Slags koindelig Arvinge-Snit, „hvilket Du strax kan opdage, Jack," som den galante Kaptain udtrykte sig for sin Ven, en Time efter, medens de røg deres Cigarer.

„Ja, Cora seer altid paa mig med Værdighed," svarede hans Ven.

„Kaldes hun Cora, ligesom Din Søster?"

„Ja, det er et gammelt Familienavn, seer Du. Min Moder hedder ogsaa Cora, der er tre af dem, og Alle Delavals. Man var meget tilbøielig til at blive forvirret, naar man var iblandt dem; vi kunde kun skjelne imellem dem, ved at kalde dem: den gamle, den forte og den lyse Cora."

„Virkelig, Jack, nu vel, jeg veed ikke, hvilket der er det høfligste eller mest smigrende," sagde den Lyse bag ved dem; hun var gaaet tvers over Græsplænen og stod bag ved dem, tidsnok til at høre Jacks Slutningsord. „Nu savne vi Eders Selskab inde i Huset," vedblev hun, „der er nogle store Planer for imorgen, som skulle afhandles, kom derfor med," og idet hun stak Armen ind under Jack Delavals, førte hun ham henimod Huset.

„De maa undskylde, at jeg sendte Bud efter Dem," sagde Mrs. Delaval, „men Pigebørnene ville gjerne bestemme en Udflugt imorgen, som de i længere Tid have tænkt paa. Jeg maa sige Dem, Kaptain Damar, at der er et smukt, lille Lyststed til Salgs i Nabolaget, og min Niece har fattet en saadan Godhed for det, at hun tænker paa at kjøbe det, saadan som det staaer. Den sidste Eier var en rig Kjøbmand fra Liverpool eller Manchester, et af disse rædsomme Steder, som vi hellere ville høre om, end besøge, men han spillede paa engang Bankerot, og tog hastig bort. Jeg seer, at Stedet er til Salgs, og vi tænkte paa at kjøre over og tage det i Øiesyn; hvad siger De dertil?"

„Og jeg skal sige Dig Noget, Moder, vi kunde lægge Hjemveien om ad Oak Farm, og drikke vor Thé i Mrs. Marsh's yndige Lysthuus og saa kjøre hjem i Maaneskin," sagde Cora, og Kaptain Damar tænkte, at den Talendes blaa Øine saae mærkelig elskværdige ud, da hun hævede dem op til Mrs. Delavals Ansigt.

„Tænker De paa at sætte Bo, Miss Delaval?" spurgte han, idet han vendte sig til hende.

„Ikke netop det, Kaptain Damar," svarede hun, „jeg længes kun efter at komme til at eie Strathmere, fordi det er det yndigste Sted, jeg nogensinde har seet, og jeg vilde gjerne have det. Jeg vil ikke boe der for nærværende Tid; jeg kan jo leie det bort, eller vi kunne jo Alle tage derhen og leve der; hvad synes Du om det, Tante?"

Mrs. Delaval smilede, medens Jack, der stod hos lille Cora, som han kaldte hende, strøg hendes gyldne Haar, og idet han brast i en høi Latter, sagde han: „Koldt, ved Jehova."

„Vær nu ikke naragtig, Jack," sagde hun, „det vilde være meget behageligt at bo i Strathmere, og det er meget smukt af Cora, at bede os derom."

„Meget vel," sagde Jack, „jeg tænkte kun, at det var meget koldt af Cora, at spørge os om at beboe dette Sted, idet hun forglemte, at hun kunde gifte sig, og da vilde vi være uden Tag over Hovedet. Kom nu og syng for mig," og idet han slyngede sin Arm om hendes Liv, gik Jack med den lille Cora hen til Pianoet, medens Kaptain Damar saae til med Øine, som tydeligt misundte Vennen hans broderlige Forret.

Det var bleven sent paa Aftenen, inden den sidste Sang var sungen; thi Cora Delaval havde en prægtig Stemme, og den ene Sang efter den anden glædede og fortryllede hendes lille Auditorium, medens Erne Damar hørte til og vendte Bladene i Nodebogen, med en Følelse af den dybeste Beundring i sit Hjerte for den udmærkede og yndige Sangerske.

„Men det lader sig ikke gjøre," sagde han til sig selv, da han kom isseng den Aften. „Det nytter ikke, at lade den nydelige, lille, gyldenhaarede Pige løbe af med mit Hjerte; jeg maa gjøre som de andre Officerer i vort Regiment, enten beholde mit Hjerte for mig selv, eller give det til En, som kan forene det Nyttige med det Følsomme."

* * *

Jack Delaval paatog sig at kjøre Selskabet til Strathmere. Dagen var hed og rolig, og Eftermiddagssolen var meget varm, medens de rullede henad Veien, mellem de tykke, støvede Hækker og under de høie, skyggefulde Træer.

Erne Damar sad ved Siden af Miss Delaval, og overensstemmende med hans Beslutning fra foregaaende Aften, passiarede han med hende, og bestræbte sig for at gjøre sig saa behagelig, som hendes værdige Tilbageholdenhed og hans egen naturlige Ligegyldighed vilde tillade det. Det var en behagelig Kjøretur, og Erne nød den; thi trods Heden og Støvet, havde han et livligt og yndigt Billede for sig, og Cora Delavals Ansigt i sin gyldne Indfatning, med hendes blide, blaa Øines rene, alvorlige Dybde, bragte ham mere end engang til at erindre Udtrykket i en af Murillo's Madonnaer.

„Dette er Strathmere," sagde hun, da Jack standsede foran en net lille gothisk Bolig, overgroet med Slyngplanter, „dette er Strathmere! Jack, skal vi staae af og gaae op ad Alleen, og da kan vi, og især Cora, see Stedets ydre Skjønheder til større Fordeel."

Det var vistnok et yndigt Sted. Omgivelserne vare smaa, men meget smukt benyttet, smaa Skove vare gjennemskaarne af maleriske Bække, grønne og mosbedækkede Dale vare overstyggede af frodige

Træer af enhver Slags og Beskrivelse, medens Terrasser og Bede med mangefarvede, pragtfulde Blomster omgav Huset med deres Friskhed og Skjønhed.

Mrs. Delaval var meget tilfreds med den kostbare Elegance, hvormed det Indre af Strathmere var udstyret. Dagligværelserne med deres fine, lysegrønne Gardiner, elegante Speile og yndige Portierer, fik det til at ligne et eller andet lille Palads eller Tryllescene, og Miss Delaval forglemte sin Værdighed, medens hun bifaldende og beundrende vandrede fra det ene Værelse til det andet. „O, Jack, dette holder jeg mest af," sagde hans Kusine, da de kom til nogle sjeldne, med Perlemor indlagte, Kabinetter, fyldte med kostbare Sager.

„Ja, det kan jeg forstaae, Du har altid foretrukket det Pragtfulde for det Nyttige. Dersom Du er meget høflig, vil Cora maaskee forære Dig en af hine gamle, revnede Theekopper," sagde han, idet han dreiede paa sine Knebelsbarter og lo ad hende.

Kaptain Damar, som stod hos, saae et Blik af undertrykt Skjemt flinne ud af Miss Delavals blaa Øine, da hun saae paa Jack, og han ansaae det for det sødeste og mest udtryksfulde unge Ansigt, siden det grønne Græs havde dækket den yndige, elskede Søster, som havde været hans Hjertes Afgud og hans Livs Stolthed i den svundne Tid.

De vare længe om at besee Strathmere, der var meget at tale om og meget at see, og det var bleven sent, da de endelig satte sig ned til det gjæstfri og kostelige Maaltid, som Forpagterens Kone paa Oak Farm hurtigt havde tilberedt, og den runde, fulde Maane var høit paa Himlen, da de omsider tænkte paa at vende hjem.

„Jeg har havt saadan en lykkelig Dag," sagde Cora Delaval, da Erne Damar hjalp hende ud af Vognen.

„De seer saa livlig og tilfreds ud, som om alle Dage vare lige lykkelige for Dem," sagde Erne. „De forekommer mig, at være særlig skabt for et Liv fuldt af Solskin og Blomster."

„Hvem veed?" sagde hun med en velklingende Latter. „Jeg kan maaskee endnu komme til at misunde min Kusine. Et Liv fuldt af haardt Arbeide og Kamp med Verden kan maaskee forestaae mig, istedetfor Blomster og Solskin."

„Det haaber jeg ikke, Miss Delaval," svarede Erne. „Naar Alt kommer til Alt," sagde han smilende, „er Rigdom ikke Lyksalighed, og jeg troer, at det sidste er mest at foretrække af de to. Er De ikke enig med mig?"

De vare paa denne Tid i Salen, og Lampens fulde Lys faldt paa Coras søde Ansigt, ud af hvis blaa Øine der lyste et skalkagtigt Blik, idet hun svarede ham:

„Jeg? O, Kaptain Damar, det tænker jeg naturligviis, men De? De vil vistnok aldrig frafalde Deres Læresætning om Rigdom først, vil De?"

„Jeg vil aldrig tilgive Jack Delaval," svarede han, rødmende over hendes Ord, idet hun skyndte sig opad Trappen; „jeg skulde ikke bryde mig det Ringeste om enhver anden Persons Spot, men ikke fra Dem — ikke fra Dem," mumlede han, idet han kastede sig paa en Stol.

Erne Damar fandt, at hans Tanker dvælede stadigt paa det smukke Ansigt med de gyldne Lokker, som han for første Gang havde seet paa Barrington Stationen.

(Sluttes.)

Italienske Ordsprog.

— Verden er skjøn, fordi den er mangfoldig.

— Man har det aldrig saa godt, at man jo kunde have det bedre, og aldrig saa ondt, at man jo kunde have det værre.

— Taalmodighed, min Ven! sagde Ulven til Aaget, da han aad det.

— Den, der taler, saaer; Den, der hører til, høster.

— Det Hjul, som støier mest, er det daarligste paa hele Vognen.

— En Skurk er som et Kul; brænder han end ikke, saa sværter han dog.

— Hvo, der vil gjøre sin Lykke i et Aar, hænger inden sex Maaneder i Galgen.

Gaade.

Hvad er det for et Træ, der staaer
Med friske Skud, ved Høst som Vaar,
Og ofte sine Grene strækker
Langt videre, end Synet rækker?

Hvad for et Træ kan prange smukt
Med mangen god og herlig Frugt,
Men som dog ikke kunne spises,
Undtagen Men'skeliv forlises?

Opløsning af Gaadespørgsmaalene i Nr. 20:

1. Bagtaler og Ligtaler. 2. Kanin. 3. Bistand.

Opløste af Manden paa Frelserens Taarn, Angelica Sørensen.

Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (24 Ark).

Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlaggeren, Boghandler S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ofverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 30te Mai. Nr. 22.

Indhold: Favoritinden (Slutning). — En populær Kunstner (med Xylografi). — Under falsk Flag (Slutning). — Et Fattigbesøg. — Gaade.

Favoritinden.

(Slutning.)

Dermed var Alt sagt. Man vidste, at Rigsgrevinden havde Ret, og selv Hertugen syntes at være overbeviist. Imellem Georgine og det tilbagevigende Selskab stod kun Grev Lothar i sin guldbroderede Uniform. Dyb Medlidenhed var afpræget i hans Træk, det var, som om han vilde beskytte den Anklagede.

„Tante," sagde Hertugen, „jeg forstaaer Dem ikke."

„Du maa vide, Eldor," svarede den gamle Dame med høi Røst, og uden at see hen til Georgine, som om hendes Øine vare for gode, til at hvile paa hende, „at Mademoiselle d'Espart er en Bedragerske, en ærløs Person. Hun er ikke Marquien af Seporbias Niece. Det farlige ved Komedien og denne — Dames virkelige Herkomst, er maaskee ikke engang rigtig klar for Dem, Hr. Marquis? — Velan — jeg vil paatage mig at give de behørige Oplysninger: Denne Skabning er Datter af en usel Person i Nyon! — De behøve ikke at blive forfærdede, mine Herskaber, hvad kommer det os ved? — Kun maa jeg bede Greven af Seporbia om, at lade Palaiet blive befriet for en saadan fræk Skabnings Nærværelse — eller maaskee Mademoiselle selv er saa god ...."

Georgine stod rolig og ubevægelig, med det spottende Træk om Munden. Nu sagde hun med klar Stemme: „Mademoiselle vil være saa god, Deres Høihed, men først gad jeg dog nok erfare, hvem jeg har at takke for denne Scene, ved hvem De har ...."

Rigsgrevinden havde sat sig, men beholdt sin Nevøus Haand i sin, medens hun svarede, dog kun henvendt til Hertugen og Selskabet: „Ved hvem jeg har erfaret det? — Min Gud, paa den Maade, som man erfarer Alt saadant! — At denne — Dame ikke var Marquien af Seporbias Niece, har allerede længe været mig en afgjort Sag, da Grevens Kammertjener, som længe har været i Familien, aldrig har hørt et Ord om en Mademoiselle Georgine, før i det sidste halve Aar. Da var hun pludselig som faldet fra Himlen, uagtet man dog vidste, at Grevens eneste virkelige Niece var død som Barn."

Den gamle Rigsgrevinde holdt inde, og der var saa dødsstille i Salen, at man kunde høre en Flue summe. Alles Øine vendte sig til Georgine d'Espart, da man mente, at hun nu maatte bryde løs og forsvare sig, eller græde og falde i Afmagt.

Men intet af Dette skete.

Georgine d'Espart stod endnu lige rank i Kredsen, der havde udvidet sig om hende, som om hun var besat af en pestagtig Sygdom. Det fulde Lys fra Lamperne faldt ned paa hendes elegante Figur. Hun stod endnu med korslagte Arme, smilede, og nikkede af og til med Hovedet, hvorved Brillanterne i hendes Diadem syntes at udstraale en Ildregn over hendes mørke Lokker. Det var, som om hun hørte efter en interessant Historie, der slet ikke vedkom hende.

Ingen vovede at tale. Man saae sig om efter Husets Herre, men han var ikke til at opdage, han var forsvunden.

Hertugen stod ved Siden af sin Tante, der atter tog Ordet:

„Da jeg nu engang har den Svaghed, ikke at kunne lide andre Gjæster i vor selskabelige Kreds, end dem, som virkelig høre til samme, saa var det Grunden til, at jeg skrev til Paris til en Forretningsmand, som ofte tidligere har været mig til megen Nytte. Denne Herre holder et Bureau, som er en sand Velsignelse for Menneskeheden. Han veed Alt, det vil sige, han skaffer Underretning, naar man mod god Betaling beder ham interessere sig for en Familie. Jeg interesserede mig i den Grad for Marchese Seporbias Familie, at han virkelig af authentiske Akter erfarede, at Grevens lille Niece, Georgine d'Espart var død som Barn. — Nu var hun atter kommet til Live, og levede her imellem os. — Hvorledes skulde man forklare sig dette? — Bureauet i Paris udbad sig den bevidste Dames Fotografi, og medens dette var underveis, søgte det at erfare noget Nærmere om Marchese Seporbias Sædvaner og Levevis under hans sidste Ophold i Paris. Man erfarede, at han havde havt en god Veninde, som var en berømt Skjønhed. Hun lod sig i sin Kreds kalde Coralie de Tanne, og da enhver Skjønhed i Paris behøver noget extraordinært, for at opvække en særegen Interesse — saa havde

hun ogsaa en saadan romantisk Interesse, hvorved hun i lang Tid opvakte stor Sensation — man sagde nemlig, at hun var en Datter af — af — en umulig Fader."

De sidste Ord udtalte Rigsgrevinden hvislende, næsten gysende.

Hun reiste sig, og hendes Silkekjole raslede, som det tørre Løv om Efteraaret.

Hun tog sin Neveu under Armen, lavede sig til at gaae, og sagde: „Jeg seer ikke Marquisen af Seporbia, og jeg kom dog herhen, for at bede ham om, for Fremtiden at være forsigtigere i Valget af sin Husstand, naar han indbyder standsmæssige Gjæster."

Hun vilde gaae, men Grevinde Georgine var ved en umærkelig Bevægelse traadt imellem hende og Døren. Den smukke Pige smilede ikke længere, men det krampagtige Træk om Munden, hendes udspilede Næseboer og Lynene fra hendes mørke Øine gav hende et endnu uhyggeligere Udseende, end hendes frivole Smil før.

Georgine gjorde en fuldkommen hofmæssig dyb Kompliment.

Rigsgrevinden traadte uvilkaarlig et Skridt tilbage; den gamle Adelsdame og den unge, skjønne Eventyrerske tilkastede hinanden Blikke, der vare skarpe og spidse som Duelklinger, og hvori uforsonligt Had funklede.

„Gaae af Veien!" sagde Rigsgrevinden i en haard, hovmodig og fjendtlig Tone, „jeg ønsker at komme forbi, uden at røre ved Dem."

Der laa ikke blot Foragt, men Afsky i disse Ord, og selv Hertugen gjorde en Bevægelse, som om han hellere saae Bedragersken fjernet end beskæmmet, men Rigsgrevinden holdt hans Arm fast, og sagde med et Udbryd, der tydede paa indre, oprørt Følelse: „Skal jeg da virkelig tvinges til at forklare, hvorfor jeg er kommet her, hvorfor der intet Øieblik maa gaae tabt, før vi forlade dette Huus? Skal jeg da virkelig tvinges til at sige, at Mademoiselle Coralie de Tanne, som har vovet at indsnige sig imellem os, er Datter af en — af en **Bøddel**?"

Alle udstødte et undertrykt Skrig — Silkekjolerne søgte til Dørene — selv Herrerne trak sig længere tilbage — kun Rigsgrevinden og Grevinde d'Espart stode ligeoverfor hinanden. Hun havde udbredt sine Arme, som om hun vilde spærre enhver Bevægelse henimod Døren — Alle stode imidlertid ligesom fastgroede til Stedet, fortryllede af hendes vilde, halvt truende, halvt bydende Minespil.

„Saa er den da endelig kommen ud, denne skrækkelige Hemmelighed, som jeg havde glædet mig til, selv at meddele Dem, og nedtordne Dem med, mine høie Herskaber, fra det Øieblik, denne venlige, gamle Dame begyndte at rive Masken af mig. Hun er imidlertid kommet mig i Forkjøbet, og derved er nu Intet at gjøre. Ja, Deres kjære, elskede Georgine hed virkelig en Tid lang Coralie, og hendes virkelige Navn er endnu værre — det er Christine Kluberg, og Kluberg — ja, mine Herskaber — det hedder Bødlen i Nyon! — Det er græseligt, ikke sandt? — Men, jeg forsikrer Dem, mine høie Damer og Herrer, at den Sag er jeg ganske uskyldig i, og at jeg virkelig gjerne havde ladet mig blive født som Prindsesse, hvis jeg havde vidst, hvorledes jeg skulde bære mig ad dermed. — Som Barn blev jeg flyet af Alle — i Skole maatte jeg ikke komme, thi hvem vilde vel sidde ved Siden af Skarpretterens Datter? — Dog fik jeg en god Opdragelse, thi mine Forældre vare godt belæste — man læser meget, naar man altid er alene. Hele Verden forekom mig saa stor, saa smuk, saa ønskelig at komme ud i, naar jeg betragtede den fra vort Huus, der var omgivet af en høi Muur. — Jeg havde af Naturen et ømt Hjerte, jeg gyste over alt Ondt, og da jeg engang, meget imod mine Forældres Villie, havde overværet en Henrettelse, fik jeg Krampe — jeg kunde ikke taale, at see den gamle Mand besmittet af Forbryderens Blod — jeg løb min Vei fra Hjemmet. — Hvem optog mig? — Ingen. Jeg var forladt af hele Verden. — Først da jeg havde hengivet mig til et letfærdigt og frivolt Liv, blev min Fødsel mig endogsaa til Fordeel. — Datter af Bødlen! see det gav min Skjønhed et Præg, som om jeg havde baaret en Purpurkaabe, og jeg saae Verdens stolteste og fornemste Mænd for mine Fødder! Men jeg gjorde ogsaa Bekjendtskab med deres Hjerteløshed, deres Foragt for de lavere Fødte, som kun ere til for dem, saalænge de ere et Legetøi for deres Lüner, og fra den Tid fødtes der i mit Hjerte et saadant Had til dem, at jeg besluttede mig til, at ofre hele mit Liv paa at hævne mig. Ja, Hævnen er sød! Det glædede mig, at blive elsket, og saa bringe Skam og Skjændsel over Den, som elskede mig. Jeg trængte mig ind i Eders sneverhjertede, stolte Familier, som ikke vidste Noget om min Herkomst, og gav mig saa tilkjende som den, jeg var. — Hvor man saa blev forfærdet! og hvor de saa Alle stammede sig!

„Ogsaa den stolte Marchese af Seporbia elskede mig — dog, hans Ærgjerrighed var stærkere end hans Kjærlighed, hvilket jeg ikke var længe om at opdage. Alle hans Bestræbelser gik ud paa at herske, det var ikke for Intet, at Braganzaernes kongelige Blod flød i hans Aarer. Her fandt han i Hertugen en — ja, lad mig kalde det en Ven — havde han nu havt en Søster, saa havde han kunnet herske her — Diplomati var saa for ham ikke bleven en Intrigue, men en Magt. — En Dag faldt det ham ind, at Alle her syntes at vente paa en erklæret Favoritinde — han lod mig hente, og jeg var gjerne beredt til at spille Niecens Rolle. At trække de Hovmodigste til mig, maatte jo være en reen Hjertefryd for mig, **den Udstødte**. — Jeg kom altsaa — jeg blev seet — og jeg seirede! — Hvad bryder jeg mig om, at Sløret allerede idag er blevet sønderrevet? — Den høiærværdige Biskop Mitra har jo dog allerede iforgaars erklæret, at han var villig til at opløse Hertugens Ægteskab — den Mand maa blive almægtig — hvorimod General Ovaste ikke, trods sin gode Villie, har kunnet faae mig til at blive hans Svigerdatter. Og nu ville de spille den Stolte ligeoverfor mig — ikke engang berøres af mig! Men jeg har alligevel været Dem Alle en Veninde, som De har smigret og kuret til. Gjør det ugjort, om De kunne det! — Men det kan De ikke. — Jeg tager Afsked fra Dem, fordi jeg kun er en Parvenu, men det ere De, Alle tilhobe, saa mange som her ere forsamlede; thi De kunne være overbeviste om, at jeg har lært Dem Alle at kjende, og det tilbunds. De ere fulde af Hykleri, Smigreri og paatagen Dydighed! Troer De ikke, mine Me-

moirer ville kunne vække Opmærksomhed i Verden? — Og hermed siger jeg Dem mit Farvel. Farvel, Hr. Hertug! Farvel, min høie Velynderinde! Farvel, mine dyrebare Veninder! — Denne gamle Dame, som kun anseer adelig fødte Væsener for virkelige Mennesker, er kun den eneste Ærlige og Sande imellem Eder, fordi hun anseer Adel for det, den bør være — en Forpligtelse til at handle ædelt. — De, Grev Lothar, behøver ikke at være bange for, at jeg nogensinde skal ytre, at man havde bestemt Dem til min Ægtefælle; thi ogsaa De er en hæderlig Personlighed, der har Hjertet paa rette Sted, og ikke vilde ægte mig, for blot at gjøre Karriere. — Gaaer altsaa nu tilside — lader mig komme frem. Jeg gaaer bort i min sande Gestalt — som den afskyelige, infame, men rigtige Christine Kluberg, og jeg *jubler* over, at kunne forlade dette Sted, thi Bæmmelsen var nærved at knuse mit Hjerte, og Hadet fortærede min Sjæl! . . . . Plads, siger jeg endnu engang — jeg vil bort!"

Endnu engang kastede Brillanterne en Ildregn om hende, som om hun var en af Lucifers Aander, og dermed forsvandt hun af Salen.

Alle trak nu Veiret lettere, thi man var atter alene imellem sig selv.

X.

Marchese Seporbia forsvandt samme Aften, og man hørte ikke mere om ham. Et Rygte sagde dog, at han senere var dukket op hos Khediven af Ægypten.

Om den falske Georgine d'Espart hørte man ikke heller Noget senere. Maaskee hun har vegeteret under et falskt Navn paa en Café chantant i Paris, eller under en laant Titel fortryllet unge Aristokrater ved et fashionabelt Badested.

Hertugen var bleven alvorligere, og studerede ivrigt de europæiske Sommerfuglearter, medens Hertuginden opgav sin Romerreise og lod Pilgrimsdragten hænge bort til andre Tider.

Rigsgrevinden var levende optaget af den Tanke, hvorledes det havde været muligt, at *hun* ikke strax havde lugtet, at Georgine d'Espart var en borgerlig Personage, en Eventyrerske. Ved ivrige Efterforskninger udfandt hun dog, at Bødlen Kluberg egentlig var en Adelsmand, der ved Liderlighed og slet Levnet var raget uklar med sin Familie, og af Trods var bleven Skarpretter. „Altsaa — deri laa Grunden!" sagde hun, trøstende sig selv.

Dernæst lod hun Biskop Mitra vide, at han, paa Grund af sin Forekommenhed mod Favoritinden, var bleven umulig, og maatte tage sin Afsked, hvilket hun ogsaa tvang General Quaste til, saa at han nu boede paa Landet.

Efter disse Forandringer, trak hun atter Veiret lettere.

Hun var Hertugens egentlige Trøsterinde, og man saae dem ofte spadsere sammen i Slotshaven.

„Endnu altid saa stille og alvorlig, Eldor?" kunde hun spørge.

„Jeg kan ikke Andet, Tante. De kjender jo mine Følelser. At tie er mig en Lindring."

„Ja, ja — jeg kjender det af egen Erfaring — jeg har ogsaa i min Ungdom maattet bringe mit Hjerte til Taushed, thi det sværmede langt mere for min unge, smukke og aandrige Musiklærer, end den sygelige Plankenrode. Men vor Stilling byder os, at tage Livet, som det bør tages — og lad mig huske Dig paa, at Du udmærker Mimi Marbach. Hun er latterlig, og ikke til at udholde — men husk paa, at det er nødvendigt, at man troer paa Din Interesse for hende — for at man ikke skal ane Dine Følelser for hin Eventyrerske."

„Gjerne, Tante! — Det er jo min eneste Adspredelse, at gjøre mig lystig over Mimi Marbach."

* * *

Mimi Marbach blev virkelig Hoffets Favoritinde, thi man ansaae hende for Hertugens Elskerinde, men hun forandrede sig meget. Hendes Barnlighed og Naivitet forsvandt, hun blev stolt og arrogant, endog mod sin forrige Beskytterinde, Hertuginden. Hun bar saa lange Slæb, at man maatte holde Dørene aabne i ti Minuter for hende, og et legemsstort Portræt af hende blev ophængt i et af Slottets Stadsværelser.

„Hvem forestiller det Billede?" spørger en Besøgende.

„En Veninde af Hans Høihed," svarer Betjenten, som viser de Reisende om i Slottet, i hvilken Anledning Baron Jünsfeld sagde, da en Reisende bemærkede, at Hans Høihed maatte have en slet Smag, thi Damen er jo grim som Natten: „Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at Hans Høihed ogsaa kun har hende til Beroligelse for Hertuginden."

* * *

General Quaste hadede alt Hofvæsen og Adelskab, siden han var falden i halv Unaade, og levede paa Landet — saadanne pludselige Omslag ere ikke ualmindelige hos Folk, der have arbeidet sig op fra neden af, og hvis Løbebane pludselig standses.

Han holdt blot demokratiske Blade og kaldte nu sig selv et Barn af Folket.

Ogsaa Grev Lothar forlod Tjenesten, og da en Dag en Landadelsmand, deres Nabo, foreslog den gamle Brumbasse et Parti imellem sin Datter og Grev Lothar, lod den Gamle øieblikkelig Sønnen kalde.

„Lothar! Du maa gifte Dig!"

„Naa saa!"

„Ingen Modstand. Saasnart som muligt."

„Men jeg vil ikke!"

„Du vil ikke? — Det ville vi dog prøve. — Subordination maa existere. Grev Waldern foreslaaer Dig sin Cornelia."

„Jeg beklager — men jeg kan ikke ægte Komtessen."

„Du skal heller ikke ægte hende, men en borgerlig Pige, som ikke kan komme til Hoffet, for at jeg kan være sikker paa, at Du heller ikke vender tilbage til det. Du gifter Dig med Din Kusine Toni!"

„Nei virkelig, Papa?"

„Ingen Indsigelser."

„Som Du befaler da."

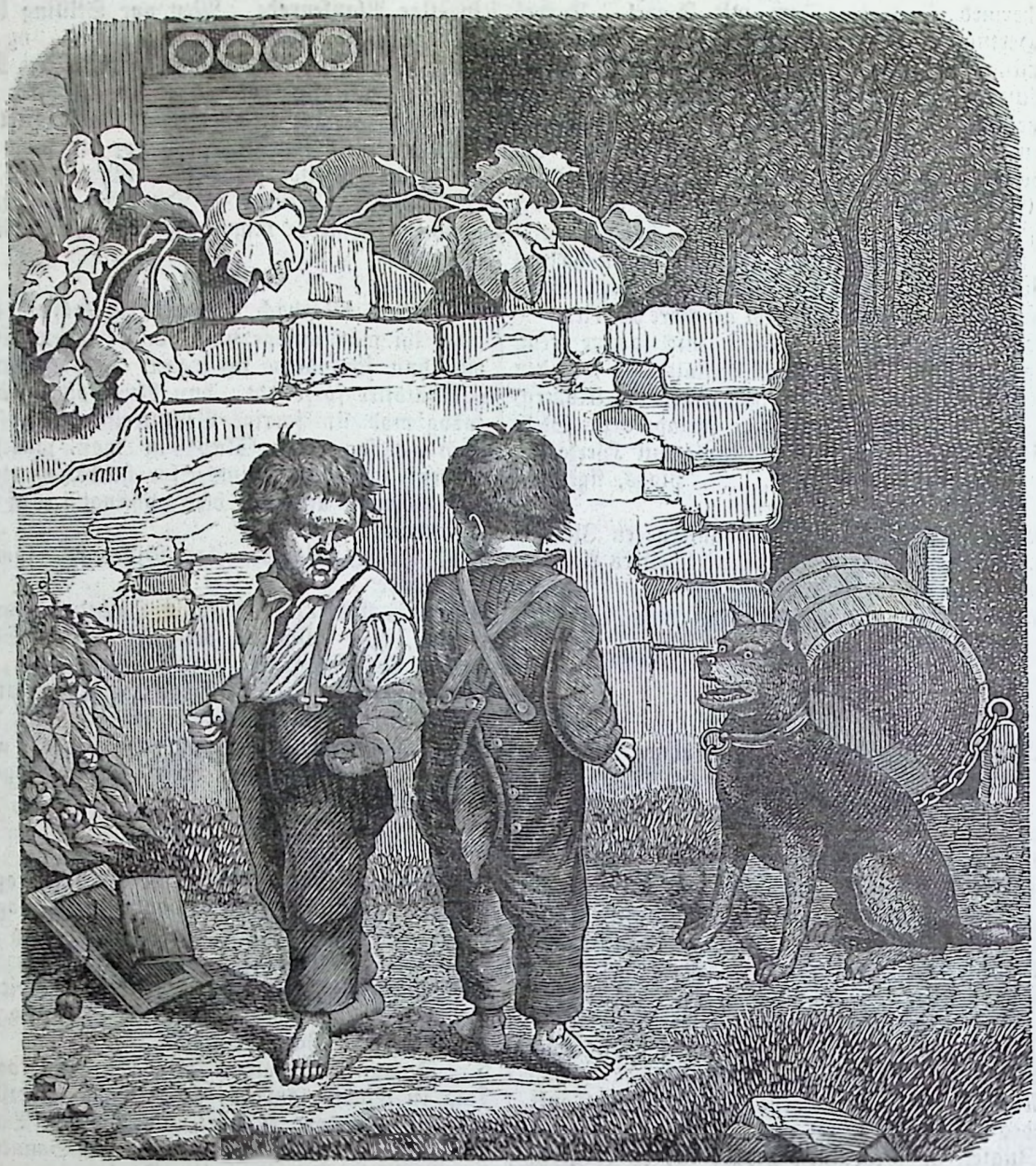

„Ja vov bare, om Du tør!"

En populær Kunstner.

Er det end ikke altid en nødvendig Betingelse, saa er det ikke desto mindre som oftest en Kjendsgjerning, at de Mænd, der have enten skrevet, digtet eller malet for Folket, ogsaa ere udgaaede fra dettes Midte, levende ikke sjeldent i Armod og derefter svingende sig ved egen Kraft og Energi — og lidt Held med, ikke at forglemme — til en Høide i Livet, hvorfra de igjen kunne virke tilbage paa de Samfundsklasser, som de skylde deres Udspring. Nødens Skole kan være gavnlig at gjennemgaae, om den end tidt er streng; thi der er dog vist Noget i det, at Den, som selv har løbet barbenet omkring, bedst veed, hvad det vil sige og hvor dreit det er.

Af denne Fattigdommens haarde Skole er ogsaa Böttcher, den Kunstner, der har tegnet det Billede, som findes gjengivet i Bladet idag, udgaaet. Han fødtes i Landsbyen Imgenbroich i Omegnen af Aachen den 9de Decbr. 1818 og var sine Forældres tolvte Barn — endnu fem til bleve døbte efter hans Komme til Verden. Til en saadan Himlens Velsignelse vilde de gode Folks jordiske Gods ikke slaa til; Faderens Klædefabrik kunde ikke skaffe de fornødne Midler tilveie til den stadig voxende Families stigende Krav, og han maatte derfor sælge sine Eiendele i Imgenbroich og flytte til Würtemberg, hvor Ledelsen af en Fabrik blev ham overdragen.

Her tilsmilede for første Gang Lykken den stakkels Dreng. Allerede som ganske lille havde det været hans kjæreste Fornøielse at sysle med Griffel og Blyant; deri var der vel ikke noget Usædvanligt, og hans barnlige kunstneriske Forsøg have vel neppe fundet synderlig Anerkjendelse i hans Hjem. Da kom tilfældigvis nogle af hans Skitser og Tegninger efter Naturen en kjærligsindet Dilettantinde, en Fru Zoepritz, for Øie; hun tilbød det unge Talent sin Understøttelse: den fremadstræbende Dreng skulde nyde Undervisning hos hende i Frihaands-

tegning. Böttcher har selv senere ofte fortalt, at dette Tilbud satte ham i en saadan Spænding, at han flere Nætter i Træk ikke kunde sove.

Desuagtet gik det langsomt nok fremad paa Kunstnerbanen. For at blive i Stand til at lette sine Forældre de mange Byrder, der paahvilede dem, tog han efter endt Skolegang Tjeneste som Skriver hos Notaren i Heidenheim, gav Undervisning i Fransk, som han besad endeel Færdighed og Øvelse i, samt malede Skilte til Hvemsomhelst, — for en reen Spotpris naturligviis. Alligevel lykkedes det ham dog at sammensparc sig en lille Kapital paa 40 Gylden. Med denne Rigdom i Lommen og femten Aar paa Bagen syntes han, at hele Verden tilhørte ham, og var fast besluttet paa, at søge sin ganske specielle Lykke i denne saa herlige Verden. Det nærmeste Maal for hans Planer var Stuttgart, hvorhen han droges af Iver efter at gjennemtrænge Lithografiens for ham kun halvt afslørede Hemmeligheder.

Skjøndt hans Fader og Fru Zoepritz stærkt fraraadede ham det, udførte han dog sit Forsæt. Ved Hjælp af forskjellige Anbefalinger opnaaede han at faae Beskjæftigelse for en Kunst- og Forlagshandel, illuminerede, lithograferede, tegnede Portræter, — 24 Kreuzer pr. Stykke, — og besøgte ved Siden af alt Dette Kunstskolen. Her øvede han Haand og Øie efter Antikerne og den levende Model samt vandt sig Velyndere i Direktøren og flere af Professorerne.

I 1838 maatte Böttcher vende hjem for at aftjene sin Værnepligt. Først i 1844, da han var næsten sex og tyve Aar gammel, kom han paa Akademiet i Düsseldorf, hvor han besluttede for Fremtiden at hellige sig til Genremaleriet, i hvilket han ogsaa gjorde saa raske Fremskridt, at ikke mange Aar vare hengaaede, før han regnedes til de bedste Kunstnere af den berømte Skole.

Den Lykke, Böttcher har nydt i sit private Liv som Ægtemand og Fader, træder En i Møde gjennem en stor Deel af hans Malerier. For det Meste behandle disse idylliske Emner, thi Kunstneren hensætter gjerne sine Folkescener i den frie Natur, i Rhinegnene eller i Schwarzwald. Man vil af Navnene paa hans Stykker omtrent kunne danne sig en Mening om hans Talents Specialitet. „Børn i en Kurv", „Hjemkomsten fra Marken", „Moderen med Barnet, der leger med en Gaardhane", „Moderen ved Pattegluttens Vugge", „Et ungt Ægtepar, kjærtegnende deres lille Dreng", „Børn, som kjøre gjennem Skoven paa en Trillebør" o. s. v. Blandt hans senere større Kompositioner turde fornemlig „En Aften i Schwarzwald", „Aftenen efter Slaget", „Høhøsten", hvilket Maleri blev fundet værdigt til særlig Omtale paa Brüsseler Udstillingen, og „Aftenstemning ved Rhinen" være de mest bekjendte.

Det hosfølede Træsnit giver, som ovenfor meddelt, en Prøve paa Kunstnerens Evne til at opfatte det Pudserlige i Børnenes lille Efterabelsesverden. I „Drengenes Strid" have vi et Par Legekammerater, der komme fra Skole, for os, hvorom Bogen paa Jorden og Tavlen med Svampen i en Snor bære lærde Vidnesbyrd. De have hele Tiden været ganske gode Venner, men pludselig er Ufreden brudt los, og det efter al Sandsynlighed i Nærheden af en af de smaa Fyres Hjem, ham, paa hvem man seer Blusen hænge ud af Buxerne. Han er aabenbart den Svageste, men staaer under Beskyttelse af „Sultan", Gaardhunden, som med synlig Glæde ved Tanken om en Bataille tilkaster den anden Dreng et Par truende Øine. Modstanderen lader til at være en knob Krabat, der er vant til at hjælpe sig selv; derfor taler i det Mindste den Plet, hvormed han sindrig har erstattet en af sine afrevne Seleknapper. Hele hans Holdning tyder ogsaa paa Lyst til at angribe, medens den anden lille Modkæmper synes mere at være henviist til Defensiven. Man kunde nok have Lyst til at see, hvorledes Kampen vil begynde, og hvilket Udfald, Sultans Intervention vil faae; — men vor Venten hjælper ikke noget, Billedet viser os kun de forberedende Skridt til Krigen, i hvilken de smaa Knegte vedblivende hævde Næverettens frie Principer, og stakkels Sultan maa noies med at være Tilskuer, akkurat ligesom vi Andre.

Under falsk Flag.

(Slutning.)

Dagene gik, lyse, lykkelige Dage vare de, svømmende i gyldent Solskin og Elskovs unge Droms Lyksalighed. Det var besynderligt at see, hvor fuldkomment Kaptain Damar hengav sig til Beundring for Cora Delaval, og hvor stadigt den smukke Soldats gigantiske Skikkelse blev seet ved Siden af den lille, kvindelige Figur, som syntes ganske at have taget Husarernes Skjønhed i Besiddelse.

„Det nytter ikke, at jeg bliver her længere, Jack," bemærkede han en Aften til sin Ven, medens de røg, „ikke det ringeste. Jeg gjør mere Fortræd, end Gavn, og jeg har besluttet at tage bort imorgen."

„Hvad mener Du, Skjønhed?" spurgte Jack.

„Jeg mener," svarede han, „at jeg elsker Din Søster Cora, høiere end jeg nogensinde havde troet at kunne elske Nogen, og da jeg ikke er i den Stilling, at jeg kan gifte mig, gjør jeg bedst i at gaae min Vei, førend jeg griber mig i, at sige hende det."

„Du vil altsaa ikke sikre Dig vor Arving, skjøndt jeg har givet Dig saadan en fortræffelig Udsigt?" sagde Delaval. „Kan Strathmere ikke friste Dig, gamle Ven?"

„Nei, Jack," svarede Erne, „Intet kan friste mig. Jeg er en meget loyal Undersaat, og Dronningen meget hengiven, men hele Windsor Castles Rigdom vilde ikke have nogen Virkning paa mig, som altfor trofast elsker Cora Delaval, til at veie hende mod Rang og Stilling."

„Bravo, Skjønhed!" udbrød Jack. „Dine Følelser have betydelig forbedret sig, siden Du kom til Canons Ashby. Vi ville afhandle Din Flugt imorgen. Du maa ikke indbilde Dig, at vi ville lade Dig slippe saa let, som Du troer. Nu god Nat, min Gut! jeg har ifinde at gaae til Kois," sagde Jack, idet han gik henimod Huset.

Erne Damar følte sig ikke tilbøielig til at følge sin Vens Exempel, skjøndt det var sent, og Huset havde længe været tyst og roligt; han tændte derfor en ny Cigar, og gik frem og tilbage i Busladset, uden at høre Andet end nu og da en tør Kvist

knage under hans Fødder, eller en forstyrret Fugls hastige Flugt.

Pludselig blev Nattens Stilhed afbrudt af skurrende og høie Skrig og Raab, og Erne forlod Lyet under Træerne, og stod snart paa en høi Plet, for at forvisse sig om Grunden til denne tydelige Forstyrrelse. Den var meget iøinefaldende, et rødt, spøgelseagtigt Lys syntes at bedække en Deel af Himlen med sit Gjenskin. Erne vidste, at der var Ildløs et eller andet Sted, og han styrtede ind i Huset.

„Jack!" raabte han, idet han bankede paa sin Vens Sovekammerdør, „staae op. Der er Ild i en Forpagtergaard i Barrington Road!"

Uden at vente paa sin Ven, ilede Erne Damar ud af Huset, for at naae denne Scene af Nød og Farer, ledet af Lysningen, som blev klarere og klarere.

Han skyndte sig, det bedste han kunde, for at naae Forpagtergaarden, hvor der herskede den største Konfusion og Larm. Det stærke Lys kom fra Høstakkene, som vare altfor stærkt i Brand til at kunne slukkes, og som man derfor lod skjøtte sig selv, medens Alle, som havde mødt for at hjælpe, vare travlt beskjæftigede med at redde Beboernes Liv, da selve Forpagtergaarden var i en voldsom Brand.

Kaptain Damar kom midt ind i en Klynge Mennesker. „Ere Alle ude af Huset?" spurgte han, idet han tog sin Frakke af, og svøbte den om en Kvinde, som kun var halv paaklædt.

„Alle undtagen En, Sir, og det er en Dreng, som er Krøbling, han sover i det Hjørneværelse, hvor Ilden netop har taget fat, og der er Ingen, som kan komme til ham," svarede Manden hastig.

„Kujon! Du har ikke forsøgt det," sagde Erne. „Giv mig en Haand med denne Stige, saaledes! Sæt den under det Vindue. Giv mig saa et Tov, jeg vil have det om Livet, saaledes. Hold nu godt ved Stigen."

Den unge Soldat steg hurtig op ad Trinene til Vinduet, som nu blev stærkt indhyllet af Røg og Flammer. Han var ikke længe om at bryde igjennem Vinduet og stige ind i den kvælende, tætte Os, som opfyldte Værelset.

„Nu, min Dreng, hvor er Du?" spurgte han, men der kom intet Svar. Det varede alligevel ikke længe, førend han fandt Sengen, paa hvilken den stakkels lille Krøbling laa, ganske bevidstløs, og halv kvalt af den giftige Luft. Idet han tog Drengen i sine Arme, lagde han ham over Skuldrene, og bandt ham fast til sig med Rebet. Imidlertid brød Flammerne ud rundt om ham, og svedt hans Ansigt og Hænder frygteligt.

Det var med megen Vanskelighed, at Erne fandt Vinduet igjen og naaede Stigen, thi den tykke Røg havde næsten berøvet ham Sandserne. Da han steg ud paa Stigen med sin lette Byrde, rungede et lydeligt Bifaldsraab gjennem Luften fra dem, der stod nedenfor, og da Raabet var forbi, hørte han fra det Værelse, han netop havde forladt, den buldrende Lyd af det nedstyrtende Gulv, og han vidste, at det ikke var en Minut for tidligt, at han havde forladt det brændende Huus.

„Giv mig ham, jeg vil bringe ham til hans Moder."

„O, Kaptain Damar, hvor ædelt af Dem!" hørte han en Stemme sige, idet han steg ned paa Jorden.

„Cora — Miss Delaval! Hvad bestiller De her?" spurgte han.

„Min Kusine og jeg kom med Jack," svarede hun. „Vi hørte Dem kalde paa ham, og vi havde ingen Ro, da vi vidste, at der var Ildebrand."

Forpagter Dale og hans Kone bleve snart fundne, og den stakkels Moders vanvittige Sorg over lille Johnny blev snart forandret til Taknemlighed for hans Gjenkomst. Jack var travlt beskjæftiget med at bortbringe de Sager, som det var lykkedes dem at redde, og Erne Damar var allevegne. Det skyldtes hans Energi og Exempel, at alle Udhusene bleve frelste, og Cora og hendes Kusine havde ligesaa travlt som de Andre, med at lange Vandspande, som Mændene fyldte ved Posten. Det var, medens Cora var saaledes travlt beskjæftiget, at et Stykke Træ styrtede ned paa hendes udstrakte Arm, og slog hende omkuld. I et Øieblik var Erne ved Siden af hende og hjalp hende op.

„Er De saaret?" spurgte han hastig.

„Ikke meget," svarede hun; „det er kun min Arm. Bliv ikke hos mig, man savner Dem."

„Der er Intet videre for mig at udrette," sagde han, „jeg har gjort Alt, hvad jeg kunde, og Ilden dør stadigt hen. Jeg vil bringe Dem hjem, Miss Delaval. Smerter Deres Arm meget?"

Erne tog lempeligt fat paa den, som den hang ned ved hendes Side, og Cora vaandede sig lidt.

„Jeg beder Dem, rør ikke ved den," sagde hun, „jeg troer, den maa være brækket."

„Brækket, min kjære — min lille, taalmodige Cora!" sagde han, idet han slyngede sin Arm om hende, og førte hende bort. „Jeg vil bringe Dem hjem, og derpaa gaae til Barrington, for at hente Lægen til Dem."

„Nei, Kaptain Damar, det maa De ikke," svarede hun; „De trænger selv til Ro. De er frygtelig forbrændt og svedet; jeg saae det under Branden."

„Troer De, at jeg kunde finde Ro, naar jeg vidste, at De led Smerter, Cora? Ved De vel, at jeg ikke har havt Ro, siden jeg kom til Canons Ashby, og saae og elskede Dem? Jeg er kun en fattig Mand," sagde han, medens han standsede et Øieblik, for at betragte hendes Ansigt, idet hun vendte det fra ham; „men dersom De vil love mig, at vente paa mig og elske mig, vil jeg sælge min Stilling i Armeen, og faae nogle af mine Venner til at skaffe mig en eller anden Ansættelse ved Regeringen. Vil Du vente, Cora?"

„Ja," hviskede hun, „saalænge som Du ønsker det."

Mrs. Delaval mødte dem i Døren, og Kaptain Damar overgav Patienten i hendes Hænder, medens han gik efter Doktoren.

Paa denne Vandring til Barrington, vare Ernes Tanker lyse og lykkelige, og trods sine Brandsaar, gik han stolt og lykkelig videre i den tidlige Morgens svage Lys.

Ved Undersøgelsen fandtes det, at Coras Arm ikke var brækket, kun slemt forvreden, og der var Haab om, at den vilde være fuldkommen rask igjen om en meget kort Tid. Da han trak sig tilbage til sit Værelse, for at faae en Times Hvile eller to, bleve hans Skridt standsede ved det Syn, han mødte i Speilet.

„Nu, det maa jeg sige, jeg seer net ud for en

Frier," ytrede han, „det undrer mig, at jeg ikke gjorde hende bange. Sagen er imidlertid nu afgjort, og jeg er glad over, at det er saa, og veed, at jeg aldrig skal fortryde det."

Da Kaptain Damar traadte ind i Frokostværelset den næste Morgen, fandt han Mrs. Delaval, hendes Datter, Jack og hans Kusine, Alle forsamlede der. Jack modtog sin Ven med et Smil, medens Cora saae yndig forvirret ud, da hun rakte Erne Haanden, og besvarede hans Spørgsmaal om, hvorledes hun havde sovet. Efter nogle Minuters Forløb bemærkede Kaptain Damar Lieutenant Delavals forgjæves Forsøg paa at være alvorlig.

„Er der Noget paafærde, Jack?" spurgte han.

Jack loe endnu mere.

„Du er en fiin Karl, at bringe ud paa Landet," bemærkede Jack. „Jeg gjør mig virkelig den Ulejlighed, at bringe Dig herud, i den Hensigt, at faae Dig til at gjøre et godt Parti, og ægte min Kusine, og saa gaaer Du, som en gigantisk Idiot, og forelsker Dig i en Pige, som ikke eier en Skilling, og som kun har et smukt Ansigt, at give Dig til Gjengjæld! Moder, har Du ifinde at give Cora til Damar? Sig, at Du ikke vil, thi han er yderlig fattig, og maa sælge sin Stilling i Armeen, for at udstyre sit Huus, og vi kan ikke overlade Regimentets Skjønhed til en uformuende Pige, som Cora; jeg sætter mig imod Forbindelsen."

„Kaptain Damar," sagde Mrs. Delaval, idet hun vendte sig til Erne, „jeg haaber, at De vil være saa ædelmodig, at tilgive vort Bedrag. Det var oprindelig efter Jacks Tilskyndelse, og blev holdt vedlige, troer jeg, for at behage min Niece. Jeg haaber, at De ikke vil blive i altfor høi Grad skuffet, naar Alt kommer til Alt, ved at ægte en Arving, og efter al Sandsynlighed fæste Bo i Strathmere."

„Hvad mener De, Mrs. Delaval?" spurgte Erne, idet han høilig forundret saae fra den Ene til den Anden.

„At vi med Forsæt have forvirret Dem, med Hensyn til de to Cora'er, og det er min Niece, og ikke min Datter, som De elsker."

„Det var Altsammen min Skyld," sagde hendes Niece, idet hun lagde sin Haand i Ernes. Jeg har altid havt saadan en frygtelig Rædsel for, at En eller Anden skulde ægte mig for min Formues Skyld, og da Jack skrev og sagde, at han vilde bringe Dig hertil, og at Du saae Dig om efter en Arving, hvilken en herlig Spas vilde det da ikke blive for Cora, der seer langt værdigere ud, og mere lig en Arving, end jeg, at foregive at være mig, og jeg at tage hendes Plads, da gik jeg strax ind paa Ideen, og vi have bestandig siden holdt fast ved den."

„Du er altsaa ikke Jacks Søster?" spurgte Erne.

„Nei, jeg er hans Kusine," svarede hun.

„Den lystigste Handel, Du nogensinde har sluttet, gamle Dreng!" sagde Jack.

„Godt," svarede Erne, „jeg sagde, at jeg aldrig skulde tilgive Dig, Jack, og jeg troer heller aldrig jeg vil det. Naar Cora kun er Din Kusine, og ikke Din Søster, maa jeg sige, at jeg troer, Du var altfor kjærlig, og jeg skulde have dræbt Dig, dersom jeg kun havde vidst det. Og Du, Kjære," tilføiede han, vendende sig til Cora, „hvad har Du at sige, fordi Du bedrog mig?"

„Ikke Andet," hviskede hun, idet hun skjulte sit Ansigt ved hans Bryst, „end at jeg er vis paa, at Du elsker mig alene for min egen Skyld, og at jeg, saalænge jeg lever, aldrig skal fortryde, at jeg har vundet min Ægtemand under falsk Flag."

Et Fattigbesøg.

Første Kapitel.

„De maa see til, at være tilfreds med hvad De har, Mrs. Bosely; De veed jo, vi faae hvad vi trænge til."

„Ja vel, Sir, men den Træk, som kommer ind igjennem Døren, er ikke til at udholde — det gaaer igjennem Marv og Been."

„Tal med Værten derom, og vil han Intet gjøre, saa maa De bære det med Taalmodighed."

Saaledes talte jeg, Kapellan ved Stefans Kirken, til forhenværende Vasterkone, Mrs. Bosely, medens jeg balancerede paa en trebenet Rørstol uden Sæde, og søgte at trøste hende over det daglige Livs Smaasorger — som til sine Tider kunde være vanskeligt nok; thi enhver gammel Kone i Sognet har en eller anden lille Sorg, som hun dog ikke vilde undvære for alle Golcondas Guldminer. Dersom jeg i dette Tilfælde vilde give Mrs. Bosely et Par Mark til at faae Døren listet for, saa vilde hun kjøbe Snus for Pengene, og — vedblive med sine Klager; dersom jeg vilde sende en Mand hen at gjøre det, vilde hun gjøre personlig Modstand, og hvis hun maatte give efter — dø af Ærgrelse.

Hendes Værelse var en tre—fire Alen i Kvadrat og lugtede af Sild og Kaal; Vinduerne sommede fast, thi hun holdt ikke af frisk Luft paa den Maade, og Gulvet var vaadt af Vand, som sivede ind under Dørtærskelen. Opholdsstedet var saaledes just ikke behageligt, men det var nu hendes Dag til at modtage et Besøg af mig, og jeg fortsatte derfor mine Trøstegrunde i Anledning af hendes Rheumatisme, som hun nu klagede over.

Det bankede med et rask Slag paa Døren.

„Det er Skatteopkræveren — gid Fanden havde ham!" sagde hun i sin Heftighed, forglemmende Præstens Nærværelse. „Kom ind!"

Ind traadte, ingen Skatteopkræver, men en smuk, ung Dame, henved en Snees Aar, med store, straalende, blaa Øine, færskenfarvede Kinder, fulde Læber og mægtige Haarfletninger, som vare halvt skjulte under den svaiende Fjer paa hendes Filthat — en ung Dame, som bragte mig til at stamme mig over Snavset paa mine Støvler og den manglende Knap paa min sorte Frakke.

„Ak, Du milde Gud og Skaber!" udbrød Mrs. Bosely, „er det min egen, unge Frøken. Hvordan har De det?"

„Tak, udmærket godt!" sagde den unge Dame med venlig, lydelig Stemme, og uden at see til det Sted, hvor jeg stod, tog hun den Gamles rynkede Haand imellem sine med lavendelfarvede Handsker

beflyttede Fingre og spurgte: „Naa, hvordan gaaer det saa med Rheumatismen?"

„Daarligt, meget daarligt!" begyndte den Gamle, glad over, atter at kunne ride sin Kjæphest for en ny Tilhører. „Det er ikke til at udholde! Det er vist og sandt! Den river og sliber i mig!"

„Det er jo, hvad den altid har gjort, Gamle, men jeg skal give Dem et godt Raad. Veed De hvad et romersk Bad er?"

„Et hvad for noget?" spurgte Mrs. Bosely, i hvis Øren Ordet Bad havde en skrækindjagende Lyd.

„Et — romersk — Bad," gjentog den unge Pige tydeligt og langsomt, medens jeg holdt mig stille som en Muus, og neppe kunde bare mig for at le, „min Onkel er ældre end De er, og han har taget flere, som have bekommet ham særdeles godt. Man kommer først i varmt Vand, saa bliver man overgydt med koldt . . . ."

„Vand! Miss!" stønnede Mrs Bosely, ikke istand til at sige mere, af Skræk og Afsky for hvad hun hørte.

„Ja, naturligviis! Hvad ellers? Saa bliver man gneden og pidsket, og alle Ledemod vredet og strækket — og meget mere, som jeg ikke husker; men man bliver aldeles forynget."

Mrs. Bosely sukkede:

„Det vilde tage Livet af mig paa Pletten."

„Det vilde helbrede Dem, og da De jo sagde, at Rheumatismen tilsidst vilde slaae Dem ihjel, saa maa De jo ønske, at blive fri for den. Derfor vil jeg hente en Droske, og . . . ."

„Men betænk, en saadan Ting vil koste Mynt."

„Naturligviis, men jeg betaler, og . . . ."

„Miss Julet!" udbrød Mrs. Bosely aldeles fortvivlet, „det kan jeg ikke tillade — det vilde være urigtigt af mig. — Hør nu bare! — Vi maa jo Alle have Taalmodighed med vore Lidelser i denne Jammerdal, og, som min Præst nylig sagde, bære vort Kors med Hengivenhed i vor Skjæbne."

„Aah! Det er noget Snak!" afbrød den unge Pige hende kort. „Det kan være godt nok med at bære sit Kors i denne Verden — dersom man ikke kan faae nogen Anden til at bære det, men kan man det, saa lad Korset falde, og vær glad og taknemlig ovenikjøbet."

„Og saa — saa synes jeg ogsaa, at det er noget bedre med Gigten — det er vist og sandt, Miss — ja, det er det. Smerterne ere ikke saa slemme, og jeg vilde maaskee være rent fri for dem, hvis der ikke kom saadan slem Træk ind af den Dør — det er, som jeg skulde sønderslides af den."

„Men, Mrs. Bosely dog — jeg har jo sendt en Mand, som skulde gjøre Døren istand."

„Aa ja, det var jo meget kjønt af Dem, Miss, der kom ogsaa en ung Fyr, men han gjorde et saadant Spektakel med en Hammer, at det var let at forstaae, at han ikke duede til det Arbeide, og saa — ja saa jog jeg ham bort."

„Gamle Nar," sagde den unge Pige skoggerleende, „han skulde snart have bragt Døren i Orden. Lad mig nu blot see."

Hun vendte sig om og opdagede derved mig.

„Hvem er det, Mrs. Bosely?" spurgte hun.

„Ih! Gud velsigne Dem, Miss! Det er jo min Præst, Mr. Jazible."

„Jeg haaber, at min Nærværelse ikke generer," sagde jeg til den rødmende, unge Dame.

„Jeg maa bede Dem undskylde mig, Mr. — Jezebel — jeg . . . ."

„Mr. Chasubel!" skyndte jeg mig med at rette hende.

„Mr. Chasubel! De maa tilgive mig, at jeg ikke saae Dem, men her er saa mørkt. Maaskee De kan sige mig, hvad der skal gjøres ved Mrs. Boselys Dør?"

Hendes Væsen var saa frit og ugenert, at jeg vovede at ytre, at det vist var bedst, at slaae nogle Lister i Sprækkerne.

(Fortsættes.)

Gaade.

(Hver Linie er en Gaade, og naar Forbogstaverne af disse blive læste nedad i Rækkefølge, skulle de, saa vel som Endebogstaverne, danne Navnet paa en meget bekjendt Eventyrhelt).

Det findes paa ethvert Klaveer. —
Et Navn det er og intet Meer. —
I Jordens Skjød man tidt det fandt. —
Det melder sig, naar Lyset svandt. —
Ei Flere kunne være det. —
Et Ord, som ikke lyder net. —
Et Bogstav og et Forholdsord. —
En Krydderurt, der hos os groer. —
Det er en Drik, men ingen Sød. —
Den, som fra først af Alt os bød.

Opløsning af Gaaden i Nr. 21:
Et adeligt Stamtræ.

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn, Bombardine Sørensen.

Gaadespørgsmaalene i Nr. 20 ere endvidere opløste af En af de to Aspiranter og Kravemageren i B. pr. Thisted, A. J. H. i Hobro.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (24 Ark).

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 29. Ark.

☞ Subskriptionen paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ajourlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag.

En Nutidsidyl.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 6te Juni. Nr. 23.

Indhold: En Nutidsidyl (med Lithografi). — En fix Idee. — Et Fattigbesøg (Fortsættelse). — Blandinger. — Stavelsesgaade.

En Nutidsidyl.

Hun var en lille Grevinde og han en lille Hyrdedreng. Fra Vinduet i Legestuen kunde hun see det lille Huus, hvor han boede, og Kirketaarnet ikke langt derfra; men gik han udenfor Døren, kunde han kun see Spidsen af Slotstaarnet, hvori der sad et Uhr; den øvrige Bygning var skjult af Træer og Buske, for Landsbyen laa meget lavere end Grevens Slot. Forresten brød han sig ikke stort om at komme derop; thi Forvalteren var grov og Jagthundene havde altid Lyst til at fare løs i hans bare Been. Derimod syntes den lille Komtesse Wanda umaadelig godt om at gjøre smaa Opdagelsesreiser, jo længere borte fra Slottet, desto bedre; der var ogsaa ganske anderledes smukke og interessante Gjenstande at undersøge end hjemme i Slotshaven. For det Første voxede der saa mange deilige Blomster, som hun slet ikke kjendte det Mindste til, dernæst var der saadan en Mængde Bær rundt omkring paa Buskene, og saa kunde Landsbybørnene saa mange Ting, som Miss Chisle, hendes engelske Guvernante, ikke forstod sig en Smule paa, som f. Ex. lave Kjæder af Fuglebær, binde Krandse, pille Blade ud, skære Kurve af Hyldemarv og deslige. Naturligvis morede det den lille Grevinde langt mere end at betragte Dukkesengen med de røde Atlasgardiner og Dukkegyngen med den blaa Silkepude, — Noget, som Wanda aldrig havde seet paa en virkelig Gynge. Og saa vandrede da den lille Komtesse igjennem Parken og ud af Sideporten, dernede, hvor Skoven begyndte, og naar hun saa var gaaet igjennem Skoven, kom hun ud paa Marken, hvor Faarene i Landsbyen græssede, og hos Faarene sad da den lille Henrik, Hyrdedrengen, som kunde alle de mange Kunster. Henrik satte Døner op for Fuglene, flettede nydelige Smaakurve, strikkede lange, blaa Uldstromper og, hvad der var allerprægtigst, han kunde af Vidier skære Fløiter med tre forskjellige Toner. Det var altfor stor en Fristelse for Wanda, hun maatte ud til den lille Hyrdedreng, om saa Miss Chisle skjændte nok saa meget og fortalte hende, „at det ikke passede sig for en Komtesse at indlade sig med Bønderbørn."

„Ja, hvorfor kan De ikke skære Fløiter, ligesom Henrik? — Hvorfor sætter De ikke Døner op for Drosslerne, som han gjør? Hvis De forstod Dem paa alt saadant Noget, skulde jeg gjerne blive hos Dem; men . . . .".

Dertil kunde Miss Chisle Intet svare, og saa lukkede hun det ene Øie til, naar Wanda spadserede ud til den lille Faarehyrde.

Denne fandt sig særdeles smigret ved den Beundring, Wanda ydede hans Kunstfærdighed, og skar Fløiter med fire Toner til hende, lavede Døner, som hun selv kunde sætte op mellem Jordbærbedene i Parken, ja tilsidst forærede han hende endog en Flitsbue, som hun kunde skyde med over de høieste Træer.

Naar Veiret var blot nogenlunde godt og Miss Chisle ikke altfor pædagogisk stemt, løb Wanda ud til Skovranden, hvor hun ofte blev siddende hele Formiddagen ved Siden af Henrik, der ufortrøden skar smaa og store Fløiter til hende. Da kom der en Sommer, hvor Wanda pludselig blev borte; hun havde slet ikke været paa Familiens Stamgods det Aar, fik Henrik at vide; den unge Komtesse var nemlig bleven sendt til en Opdragelsesanstalt i Genf i Schweiz. Aar forløb — der kom strenge, stille Vintre med fygende Snee og bitter Kulde, og der kom lyse, varme Somre med blomstrende Træer og Buske — Henrik vogtede ikke længer Faarene, men blev Dreng hos en Bonde, og efter tre Aars Forløb avancerede han endog til Avlskarl, der om Søndagen røg af en malet Pibe og gik med rød Plydshue med en lang Kvast i. Pigerne havde Allesammen et godt Øie til ham, men især dog hans Husbondes Datter; — det var jo saadant et skikkeligt, flittigt Menneske, der havde „noget Aparte" ved sig . . . .

Men saa var det en Søndag, at der ved et Kirkestævne blev oplæst en Bekjendtgjørelse om, at de tyveaarige Knøse skulde møde til Session. Det var noget Andet. Henrik begav sig paa Vandring til næste By, der var ingen lang Mønstring . . . . „Det kan blive en prægtig Grenadeer," sagde Sergeanten, og saa kom Henrik til Residensstaden. Han var virkelig ogsaa en kjøn Knes at see paa, med en frisk, sund Ansigtsfarve, venlige, troskjertede graa Øine og med en rank og kraftig Skikkelse.

Morsomt var det, at da Henrik første Gang prøvede Hjelmen, kom han netop til at tænke paa, at det just var ti Aar siden, han havde skaaret Fløiter til den lille Komtesse. Dog Henrik havde ikke lang Tid til at anstille Betragtninger, thi nu skulde Exercitsen begynde, og det var varme Dage. Henrik var imidlertid bleven ansat ved Garden, og der hørte han en Dag et Navn, som ikke var ham ubekjendt, blive nævnet .... ja rigtig, Greven, som eiede det prægtige Gods i hans Fødeby, var nu bleven hans Overbefalingsmand, men Hr. Generalen syntes aldeles ikke at kjende den vakre Grenadeer .... der var jo saa mange Henrikker, og Uniformen havde gjort ham til et ganske andet Menneske. „Hvis den lille Komtesse nu saae Dig, monstro hun saa heller ikke vilde kjende Dig igjen," tænkte Henrik. Men han saae aldrig den lille Komtesse i den store By. Da hændte det sig, at han engang stod paa Post i Nærheden af Keiserpaladset — det var just tredie Gang, han var trukken paa Vagt — og ikke strax lagde Mærke til en Ekvipage, der kom kjørende med Kudsk og Tjener i fuld Gala. „See til Venstre!" vinkede hans Kammerat over til ham, Henrik adlød og saae nu en Militærhue og Generalsepauletter dukke frem bag ved Kudsken. Hurtig slog han Benene sammen, stak Brystet frem, greb Geværet og holdt det ud for sig, alvorlig, stiv, stram, soldatermæssig fra Top til Taa, seende ligeud .... da falder hans Blik med Et paa en kniplingsbesat Kjole, en smal, behandsket Haand, et fint, blegt Ansigt, omgivet af lange, mørke Lokker .... Die meder Die .... dets straalende Glands har han seet før, skjønt det er fæstet gjennem Lorgnetten paa ham .... et eiendommelig fint Træk leirer sig pludselig om den skjønne Dames Mund der ved Siden af Generalen, og nu gaaer det paa engang op for Henrik, hvem hans Overstkommanderendes smukke Ledsagerinde er. „Herregud, det er jo den lille Wanda!" hvisker han hen for sig. Vognen er kjørt forbi, og Henrik skuldrer atter Gevær. „Hun har gjenkjendt mig," — siger han ofte til sig selv, naar han om Formiddagen staaer og pudser sine Knapper saa blanke som Sølv. „Hun har gjenkjendt mig. Hvor den lille Wanda dog er bleven en smuk, fornem Dame, men hun har alligevel kjendt mig igjen ...."

I tre Aar blev den fordums Hyrdedreng i Residensstaden, og da han saa var færdig med Militærtjenesten, vendte han tilbage til sin Landsby, hvor han gifte sig med sin Husbondes Datter, hende, der altid havde fundet „noget Aparte" ved Henrik, og som i disse tre Aar ogsaa trolig havde ventet paa „dette Aparte". Men Henrik blev en lykkelig, velstaaende Bonde, der efterhaanden saae en Flok af gulhaarede, rødkindede Knøse og Piger vexe op omkring sig .... ja, see det var Enden paa Idyllen — ti Aar senere!

En fix Idee.

Første Kapitel.

Familien Monkton paa Vincot Abbedi havde i Omegnen et daarligt Navn paa sig, som uselskabelig og uomgængelig. De besøgte aldrig deres Naboer paa Landet, og med Undtagelse af min Fader og en Dame med sin Datter, som levede i Nærheden, modtoge de aldrig en levende Sjæl under deres eget Tag.

Skjønt de visselig vare meget stolte paa det, saa var det dog ikke Stolthed, men Frygt, som afholdt dem fra al Omgang med deres Naboer. Familien havde nemlig igjennem flere Slægtled lidt af en uhelbredelig Sindssygdom, og dens Medlemmer trak sig derfor tilbage indenfor sine egne Døre, for ikke at udsætte sig for Omverdenens Spot eller tomme Beklagelser. Der var en skrækkelig Historie i Omløb om en Forbrydelse, som for Aarhundreder siden var begaaet af to Monktoner, nære Beslægtede, og fra dette Tidspunkt fortalte man nu, at Aandsforvirringen havde begyndt at vise sig, og var vedbleven at holde sig i Familien fra Slægt til Slægt. Sygdommen optraadte paa meget forskjellige Maader og under yderst forskjellige Former, men som oftest var det dog som fixe Ideer. Dette og nogle flere Enkeltheder, som senere ville blive nævnede, har min Fader fortalt mig.

I min Barndoms og Ungdoms Tid var der kun tre af Familien tilbage paa Abbediet: Mr. og Mrs. Monkton og deres eneste Barn Alfred, Arvingen til alle deres Eiendomme. Der var dog endnu eet Medlem af Familien ilive, nemlig Mr. Monktons yngre Broder Stephen. Han var ikke gift og eiede et stort Gods i Skotland, men han levede mest paa Fastlandet, i Europas forskjellige Hovedstæder, og var berygtet som Spiller og udsvævende Ødeland. Familien paa Vincot Abbedi holdt ligesaa lidt Omgang med ham, som med andre; dog undtages derfra, som jeg allerede har omtalt, min Fader og en Dame med Datter, der vare de Eneste, om jeg saa maa sige, privilegerede Væsener, der havde Adgang til Abbediet.

Min Fader var en gammel Skole- og Universitetsven af Mr. Monkton, og Tilfældet havde senere ført dem saameget sammen i Livet, at deres Ungdomsvenskab blev fortsat i Manddomsalderen.

Af hvad Grund Mrs. Elmlie (den omtalte privilegerede Dame) var kommen paa en saa fortrolig Fod med Monktons, kan jeg derimod ikke gjøre Rede for; kun det veed jeg, at hendes afdøde Gemal havde været langt ude beslægtet med Mrs. Monkton, og at min Fader var hendes Datters Formynder. Meget nøie bekjendte vare de i ethvert Tilfælde, og et Resultat af denne stadige Omgang imellem begge Familierne var, da Tidens Fylde kom, at Mr. Monktons Søn og Mrs. Elmlies Datter bleve forelskede i hinanden.

Dengang havde jeg ingen Leilighed til at see meget til den unge Dame; jeg husker kun, at hun paa den Tid var en fintbygget, venlig Pige — saavel i det Ydre som ogsaa, saavidt man kunde domme, i det Indre, en reen Modsætning til Alfred Monkton. Men maaskee det just var en af Grundene, hvorfor de bleve forelskede i hinanden. Den gjensidige Tilbøielighed blev snart opdaget af begge Vedkommendes Forældre og fandt alle Parters Bifald. Familien Elmlie var af ligesaa god Herkomst, om ikke saa rig som Monktons, men Rigdom spillede ikke nogen Rolle hos Arvingen til Vincot, thi det var vel bekjendt, at Alfred ved sin Faders Død vilde blive

Arving til en aarlig Indtægt af mindst tredive tusind Pund.

Skjøndt Forældrene paa begge Sider fandt, at de unge Folk vare altfor ungdommelige til at blive gifte, saa mente de dog, at der ingen Grund var, til at modsætte sig, at Ada og Alfred trolovede sig med hinanden, men at den ægteskabelige Pagt først skulde fuldbyrdes, naar Alfred var bleven myndig, hvilket Tidspunkt vilde indtræde i Løbet af et Par Aar. Den eneste Person, som næst efter Forældrene havde noget at sige ved denne Leilighed, var min Fader, i Egenskab af Adas Formynder. Han vidste, at Familiesygdommen havde viist sig hos Mrs. Monkton, en Kusine til Alfred, at man havde anvendt alle Midler, og at man mente, at have faaet Bugt med Sygdommen, men min Fader kjendte Familiesvagheden, han frygtede for, at den en smuk Dag skulde vise sig hos Børnene af hans afdøde Vens eneste Datter, og negtede paa det Bestemteste at give sit Samtykke til et Ægteskab imellem Ada og Alfred.

Følgen af denne Vægring var, at baade Familien Monkton og Mrs. Elmlie lukkede deres Døre for min Fader. Denne Ophævelse af den mangeaarige, venskabelige Omgang havde ikke varet ret længe, da Mrs. Monkton døde, og hendes Mand, der elskede hende inderligt, fulgte hende faa Maaneder efter.

Alfred var saaledes nu Eier af det gamle Herresæde og alt det omliggende Gods.

Atter henvendte Mrs. Elmlie sig til min Fader, for at erholde hans Samtykke, men han afslog det atter med samme Bestemthed som tidligere, og saaledes gik der vel omtrent et Aar.

Der var nu ikke mange Maaneder tilbage, forinden Alfred blev myndig, og da jeg kom hjem, for at tilbringe en længere Ferie der, gjorde jeg adskillige imødekommende Skridt for at opfriske og forbedre Forholdet til den unge Monkton. Man søgte imidlertid at undgaae mig — vistnok i al Høflighed, men dog paa en saadan Maade, at jeg ingenlunde fandt mig opfordret til atter at tilbyde ham mit Venskab. Jeg følte mig nok noget krænket, ved saaledes at blive viist tilbage, men min Smule Ærgrelse blev snart glemt over langt alvorligere Sorger; thi min Fader, der længe havde strantet, døde efter et kort Sygeleie, og mange Forretninger kom til at hvile paa mig, saa at jeg glemte mine egne Smaasorger en Stund.

Min Faders Død gjorde Mrs. Elmlie til fuldstændig Herre over sin Datter Adas fremtidige Skjæbne, og Følgen var ogsaa, at den ægteskabelige Forbindelse, som han bestandig havde modsat sig, nu blev aftalt og meddelt til Slægt og Venner. Nogle af disse, der kjendte de Rygter, der gik om Familien Monkton, vovede samtidig med deres Lykønskninger, at komme med nogle Vink og Hentydninger til den afdøde Mrs. Monkton og nogle lette Forespørgsler om hendes Søns Egenskaber.

Til alle disse høflige Vink og Forespørgsler havde Mrs. Elmlie altid følgende Svar paa rede Haand: At der havde gaaet forurolignde Rygter om Familien Monktons Sindstilstand, hvilket det vel var, hendes Venner nu gjorde høist ubestemte Hentydninger til, det indrømmede hun, men Rygterne havde været aldeles ugrundede, det vidste hun, og de skrev sig kun fra Folks Skadefryd og Ondskabsfuldhed, fordi Familien Monkton ikke havde villet have noget at gjøre med Omegnens Skadefostre og Svirebrødre. Hvis der nogensinde havde ligget noget Sandt til Grund for Rygterne, saa maatte det have været for Aarhundreder siden. Alfred var det bedste, elskværdigste Menneske, der kunde findes, sund paa Sjæl og Legeme. Han elskede Studeringer og et roligt, tilbagetrukkent Liv; Ada sympathiserede med hans Smag, og havde selv valgt, upaavirket af Moderen. Dersom hendes Moder skulde faae flere Hentydninger til, at hun havde tvunget Datteren, vilde hun anse det som en personlig Fornærmelse, da hun vidste med sig selv, at hun elskede sin Datter over alt Andet her i Verden.

Denne Maade at tage Sagen paa, tvang jo Slægtninge og Venner til at tie, men overbeviste dem ikke. De fik en Mistanke om, hvad der virkelig ogsaa var den rene Sandhed, at Mrs. Elmlie var en egenkjærlig, begjærlig og verdsligsindet Kvinde, hvis eneste Maal var, at faae Datteren rigt gift, uden Hensyn til Følgerne, naar hun blot saae sin Datter Ada som Frue i det mest formuende Huus i Grevskabet.

Det syntes dog, som om Skjæbnen vilde lægge sig imellem den øieblikkelige Opfyldelse af Mrs. Elmlies varmeste Ønsker; thi neppe var een Hindring for det projekterede Ægteskab ryddet af Veien ved min Faders Død, før en anden fremkom, paa Grund af Adas svage Helbred, der fremkaldte alvorlige Bekymringer og Engstelser hos alle vedkommende Parter. Der blev tilkaldt forskjellige Læger, og Resultatet af deres Raadslagning var, at Ægteskabet for Øieblikket maatte opsættes, og at Miss Elmlie for en Tid maatte forlade England og tage Ophold i et varmere Klima, hvortil forelobig Sydfrankrig blev udseet.

Kort før Alfred blev myndig, reiste altsaa Ada med sin Moder til Fastlandet, og Mrs. Elmlie maatte finde sig i at see sit inderligste Ønske skudt ud i det Uvisse.

Naboerne vare lidt nysgjerrige efter at see, hvad Alfred Monkton vilde foretage sig under disse Omstændigheder. Mon han vilde følge efter sin Forlovede? Mon han vilde foretage en Reise med sin Lystskonnert? Mon han endelig vilde aabne Abbediets Døre og søge at glemme Adas Fraværelse og Ægteskabets Opsættelse i et lystigt og muntert Selskabsliv?

Alfred gjorde slet Intet af alt Dette.

Han blev hjemme paa det gamle Abbedi, og levede et ligesaa ensomt Liv, som Faderen før ham. Han omgikkes kun, i Ordets egentlige Forstand, et eneste Menneske, nemlig den gamle Præst, som fra de tidligste Aar havde været Alfreds Opdrager — Monktons vare nemlig Katholiker. Da han blev myndig, var der ikke saameget som et privat Middagsselskab paa Vincot, for at høitideligholde Dagen, og skjøndt Familierne i Omegnen besluttede at glemme hans Faders Afslag paa deres Indbydelser, og at imødekomme den unge Mand med al mulig Venlighed, saa forstod han dog i al Høflighed, at gaae af Veien for dem, og nogle dristigere Forsøg paa at aflægge ham et Besøg paa Vincot havde ikke

noget heldigere Udfald. Deres Visitkort bleve modtagne, men deres Personer bleve komplimenterede bort, og kom ikke indenfor.

Under disse Omstændigheder var det ikke saa underligt, om Folk begyndte paa en hemmelighedsfuld Maade at ryste paa Hovedet, naar Alfred Monktons Navn blev nævnet, at gjøre Hentydninger til den arvelige Familiesygdom, og til at forundre sig over, hvad han dog Dag efter Dag kunde tage sig for i sin Ensomhed i den gamle, øde Bygning.

At faae dette Spørgsmaal ordentlig besvaret, var ikke nogen let Sag.

At henvende sig til Præsten, for Exempel, var aldeles unyttigt. Han var en rolig, meget høflig, gammel Herre; hans Svar vare altid imødekommende og syntes strax at indeholde en Masse Oplysninger, men naar man tænkte nøiere over dem, fandt man, at man slet ikke havde faaet Svar paa det, man havde spurgt om. Husholdersken var en gammel Hargasse, som Ingen gjerne vovede sig i Lag med, og de faa indvendige Tjenestefolk havde været saa længe i Familien, at de havde lært at indsee, at det klogeste for dem var at holde deres Mund.

Det var altsaa egentlig fra Leverandørerne af de forskjellige daglige Fornødenheder til Huset, man nærmest skulde erfare Noget, og hvad de fortalte, var kun meget lidt og meget svævende.

Nogle af dem havde seet den „unge Herre" vandre omkring med Pakker af gamle, støvede Papirer eller Dokumenter i Hænderne. Andre havde hørt besynderlige Lyde fra de ubeboede Dele af Abbediet, og naar de saa havde vovet at see op, saa havde de seet ham støde de gamle Vinduer op, som for at lade Lys og Luft komme ind i Værelser, der havde været tillukkede i flere Aar, eller seet ham staae paa Tinden af de gamle, brøstfældige Taarne, hvor Ingen i Mandsminde havde vovet sig ind, da de bleve ansete for Opholdsstedet for de henfarne Munkes Aander, der aflagde Besøg i den Bygning, de engang havde beboet.

Resultatet af disse Jagttagelser og Opdagelser var altsaa, naar man meddelte dem til Andre, den faste Overbevisning: „at den stakkels unge Monkton vilde gaae samme Vei, som Resten af Familien før ham," og denne Tro blev yderligere bestyrket ved den almindelig udbredte Mening, som der forresten slet ikke var den mindste Grund til eller Bevis for — at Præsten nemlig skulde være Ophavsmanden til det Hele.

Hvad jeg hidtil har meddelt, har jeg for største Delen kun hørt af Andre — det følgende er derimod Resultatet af mine egne personlige Erfaringer.

Andet Kapitel.

Omtrent et halvt Aar efterat Alfred Monkton var bleven myndig, fuldendte jeg mine Universitetsstudier, og besluttede at gjøre en Reise omkring i Europa, saavel for at more mig, som for at udvide mine Kundskaber.

Da jeg forlod England levede den unge Monkton endnu bestandig sit afsluttede Eneboerliv paa Abbediet, og Alles Mening var, at han var hjemfalden til den arvelige Forbandelse, der hvilede over Familien. Hvad Elmlies angik, saa sagde Rygtet, at Adas Helbred havde bedret sig meget, og at Moder og Datter vare paa Veien tilbage til England, for atter at optage deres afbrudte Forbindelse med Arvingen til Vincot. Jeg var bortreist, før de vendte tilbage, og saae dem altsaa ikke.

Jeg flakkede længere Tid om i Europa, og lod som oftest Tilfældet lede mine Skridt, og jeg kom saaledes endelig ogsaa til Neapel. Der traf jeg en Ven fra mine Skoleaar, som nu var Attaché ved det engelske Gesandtskab, og der begyndte de mærkværdige Begivenheder i Forbindelse med Alfred Monkton, som spille Hovedrollen i det, jeg nu vil fortælle.

Jeg spadserede en Morgen med ovennævnte Ven i Kongens Have, da en ung Mand, der gik alene, passerede forbi os og hilste.

Det forekom mig, at jeg kjendte disse urolige Øine, disse blege Kinder og dette halvt ængstelige, halvt mistroiske Blik, og vilde just spørge min Ven derom, da han forekom mit Spørgsmaal og uopfordret sagde:

„Det var Alfred Monkton. Han kommer fra samme Egn af England, som De. De kjender ham vel sagtens?"

„Aa ja — lidt kjender jeg til ham. Han var forlovet med Miss Elmlie, da jeg sidst var i Egnen ved Vincot. Nu er han vel gift med hende?"

„Nei, og han bør heller aldrig blive det. Det er gaaet ham, som de øvrige af Familien — kort sagt, han er bleven findssyg."

„Gal! Jeg burde egentlig ikke blive forundret over, at høre det, efter de Rygter, der gik om ham i England."

„Jeg holder mig ikke til Rygter. Jeg taler kun om, hvad han har sagt og gjort, saavel i min, som i hundrede andre Personers Nærværelse. Det er mærkeligt, at De ikke har hørt Noget om ham."

„Ikke et Ord, men jeg har heller ikke i de sidste Maaneder havt et eneste Brev fra England, da min Reiserute aldrig har været bestemt."

„Saa skal jeg fortælle Dem en mærkelig Historie. De veed maaskee, at Alfred havde en Onkel, Stephen Monkton. For nogen Tid siden havde denne Onkel en Duel med en Franskmand, som skjød ham ned paa Stedet. Duellen forefaldt paa romersk Territorium, og Sekundanterne saavelsom Franskmanden, der var usaaret, flygtede, som man antog, i forskjellige Retninger. Her i Neapel hørte vi Intet om Enkelthederne ved Duellen, førend et fransk Blad omtalte dem en Maanedstid senere, efter nogle Optegnelser af Monktons Sekundant, der var død i Paris af Tæring. Disse Optegnelser omtalte, hvorledes Duellen var gaaet for sig, og hvorledes den endte, men intet mere. Om den anden Sekundant og Franskmanden har man aldrig siden hørt Noget. Alt hvad man altsaa veed om Duellen er, at Stephen Monkton blev skudt — Noget, Ingen sørger over, thi en daarligere Person skulde man vanskelig finde. Stedet, hvor han faldt, og hvad der er blevet af Liget, er endnu indhyllet i et hemmelighedsfuldt Slør."

„Men hvad har alt dette at gjøre med Alfred?"

„Det skal De strax faae at vide, naar De blot vil være en Smule taalmodig. Hvad troer De, Alfred gjorde, saasnart som Efterretningen om hans Onkels Død havde naaet England? Han opsatte sit Bryllup med Miss Elmlie, som just skulde have

fundet Sted, og reiste herned ene og alene i den Hensigt, at udfinde det Sted, hvor den kjeltringagtige Onkel er begravet. Nu kan ingen menneskelig Magt faae ham til at vende tilbage til England og Miss Elmlie, før han har fundet Liget og kan tage det med sig tilbage, for at nedsætte det hos de andre døde Monktoner i Hvælvingen under Vincot Abbedets Kapel. Han har ødslet Penge bort, pint og plaget Politiet, udsat sig selv for at blive udleet og gjort Nar af, baade af Mænd og Kvinder, for at naae sit affindige Maal, men han er endnu ligesaa langt fra det, som for tre Maaneder siden. Han har ikke villet meddele Nogensomhelst sine Bevæggrunde, han bryder sig ikke om, at man leer ad ham, og Fornuftgrunde tager han ikke imod. Jeg veed tilfældigviis, at han just nu, da vi mødte ham, er paa Veien til Politiministeren, for at faae nye Politiagenter sendte ud paa det romerske Territorium, for at finde Stedet, hvor hans Onkel blev skudt. Og dertil kommer, hvad vi maa vel huske paa, at han bestandig gjentager, at han er lidenskabelig forelsket i Miss Elmlie og ulykkelig over, at være adskilt fra hende. Naar vi erindre det, hvorledes skulle vi saa forklare os, at han jo, efter eget frit Valg, har forladt hende for at gaae paa Jagt efter Liget af en Slægtning, som var en Skam for Familien, og som han kun har seet een, høist to Gange i hele sit Liv. Af alle de „gale Monktoner", som de pleiede at kalde dem i England, er Alfred den allergaleste. Havde vi ikke ham her i denne kjedelige Sæson, vilde den være endnu kjedeligere; thi han giver os uudtømmeligt Stof til Latter, skjøndt jeg, hvad mig selv angaaer, maa tilstaae, at naar jeg tænker paa den stakkels Pige i England, er langt mere tilbøielig til at vrede paa ham, end at lee ad ham."

„De kjender altsaa Elmlies?"

„Meget nøie. Jeg har nylig havt Brev fra min Moder i England, efterat hun havde seet og talt med Ada. Alle dennes Venner og Slægtninge ere opbragte over, at Monkton er reist fra hende, og søge at overtale hende til at bryde med ham; selv hendes Moder, som er en havesyg og lavttænkende Person, har for Skams Skyld maattet stille sig paa Familiens Side imod Datteren, men denne er trofast og vil ikke opgive Monkton. Hun leer ad dem, naar de omtale hans Særheder og fixe Ideer; hun siger, at han har betroet hende som en Hemmelighed Grunden til, at han har maattet gaae paa Jagt efter den døde Onkel; hun beder dem huske paa, at hun altid har kunnet oplive ham, naar de vare sammen i det gamle Abbedi, og at det vil være hende en endnu lettere Sag, naar de først ere blevne gifte — kort sagt, hun elsker ham dybt og inderligt, og vil derfor troe paa ham og holde fast ved ham til det sidste. Intet kan bringe denne Beslutning til at vakle hos hende — hun er bestemt paa, at ofre Livet for ham, hvis saa skal være, og hun vil gjøre det."

„Det haaber jeg dog ikke maa blive Tilfældet. Hans Opførsel forekommer os rigtignok at ligne en gal Mands, men det var jo dog muligt, at han havde gode Grunde til at handle, som han gjør, skjøndt vi ikke kjende dem. Sig mig engang, er hans Tankegang forstyrret, naar han taler om almindelige Hverdags-Gjenstande?"

„Ikke i mindste Maade. Naar man kan faae ham til at tale, hvilket stundom kan være vanskeligt nok, udtrykker han sig som en fornuftig, velunderviist, ung Mand. Dersom man blot ikke taler til ham om hans Erinde her, saa er han det roligste og elskværdigste Menneske, man kan tænke sig, men berør Gjenstanden, den Vagabond af Onkel, saa kommer han strax i Fyr og Flamme, og Galskaben lyser ham ud af Øinene. Forleden Aften spurgte en Dame ham, naturligviis for Spøgs Skyld, om han nogensinde havde seet sin Onkels Aand. Han tilkastede hende et gjennemborende, fjendsk Blik, og sagde, at han og hans Onkel nok engang skulde vende tilbage fra Helvede og bringe hende Svar paa hendes Spørgsmaal. Vi andre lo høit over hans Ytringer, men Damen besvimede ved hans Blik og gav en Scene, hvori Kramper og stærktlugtende Salte spillede Hovedrollen. Enhver anden Mand vilde være bleven viist Døren, for at have indjaget en smuk Dame en dødelig Skræk, men ‚gale Monkton', som vi have døbt ham mellem os selv, er en privilegeret Gal i det neapolitanske Selskabsliv, eftersom han er en Englænder, seer godt ud, og har tredive tusind Pund Sterling i aarlig Indtægt.

Han søger meget ud i Selskabslivet, saavel det private som det offentlige, i det bestandige Haab, at Tilfældet vil lade ham træffe paa En eller Anden, som maaskee kunde vide nogen Besked om det Sted, hvor den saa vel hemmeligholdte Duel er gaaet for sig. Dersom De gjør Bekjendtskab med ham, saa vil han strax udspørge Dem, om De tilfældigviis ikke skulde vide Noget om den Sag, der ligger ham paa Hjerte, og jeg vil raade Dem til, blot at besvare Spørgsmaalet, og ikke indlade Dem videre med ham, hvis De ikke vil udsætte Dem for, at han faaer et af sine Anfald. Skulde De derimod have Lyst til at see et af disse, saa tal blot om hans Onkel, og De vil faae Deres Lyst mere end tilstrækkelig tilfredsstillet."

Et Par Dage efter denne Samtale med min Ven, Attachéen, traf jeg i et Aftenselskab sammen med Alfred Monkton.

Saasnart han hørte mit Navn blive nævnet, blussede han over hele Ansigtet; han trak mig hen i et Hjørne og bad mig om Tilgivelse, fordi han for flere Aar siden saa koldt havde modtaget min Imødekommen; han kaldte sig selv en i høi Grad utaknemlig Person, og talte i det Hele taget om den halv forglemte Sag med en Alvor og Hestighed, som forbausede mig.

Da dette Emne var udtømt, gik han lige over til at spørge mig, som min Ven jo havde forudsagt mig, om jeg vidste Noget om Duellen.

En mærkværdig Forandring foregik med ham, medens han udspurgte mig om Sagen. Hans Øine, der hidtil havde været fæstede paa mit Ansigt, bleve efterhaanden urolige, men standsede tilsidst uafbrudt stirrende, enten paa den nogne Væg bagved mig, eller paa det tomme Rum imellem mig og Væggen — det var umuligt, at afgjøre hvilket. Jeg fortalte ham i faa Ord, at jeg var kommen tilbage fra Spanien til Neapel for meget kort Tid siden, og at jeg følgelig Intet kunde vide, og huskende paa min Vens Advarsel, begyndte jeg strax at tale om andre Gjenstande. Han gik ind paa de Gjenstande,

jeg talte om, og jeg lagde Mærke til, at hans Øine atter antoge deres naturlige Udtryk og tabte det Stirrende ud i det tomme Rum.

Skjøndt mere tilbøielig til at høre efter, end selv at tale, viste hans Konversation ikke det fjerneste Spor af Galskab. Han havde læst meget, og tænkt over og forstaaet, hvad han havde læst, og hele hans Væsen var i Reglen en levende Protest mod Tilnavnet „den gale Monkton". Han var saa tilbageholdende, rolig, beskeden og forekommende i al sin Gjøren og Laden, at jeg snarere kunde være tilbøielig til at kalde ham kvindagtig.

Den Aften talte vi meget sammen; vi traf oftere hinanden, og for hver Gang bleve vi bedre bekjendte med hinanden.

Jeg følte, at han havde fattet en vis Godhed for mig, og til Trods for hvad jeg havde hørt om hans Opførsel imod Miss Elmlie, og til Trods for den Mistanke, som hans Familiehistorie og hans egen Opførsel havde fremkaldt, saa begyndte jeg efterhaanden at kunne lide „gale Monkton", ligesaa vel som han kunde lide mig. Vi kjørte og red ofte lange Ture med hinanden i Omegnen, eller tog os et Kryds med en Baad paa den deilige Bugt, og jeg vilde have befundet mig fuldkommen vel tilpas i hans Selskab, hvis der ikke i hans Opførsel havde været et Par Excentriceter, som jeg slet ikke kunde forstaae.

Den første var dette besynderlige Udtryk i hans Øine, som jeg havde iagttaget første Gang, vi talte om Duellen. Der gaves Øieblikke, lige meget hvor vi vare, eller hvad vi talte om, da han vilde tage Blikket bort fra mit Ansigt og fæste det enten paa den ene eller anden Side af mig, men altid hvor der Intet var at see, og holde det der stift og ufravendt.

Dette var høist ubyggeligt, men jeg vovede ikke at fremkomme med noget Spørgsmaal, og lod derfor, som om jeg ikke bemærkede det.

(Fortsættes.)

Et Fattigbesøg.

(Fortsættelse.)

„Fuldkommen rigtigt. En udmærket Idee. Saadan en Klædesliste — ikke sandt? Men hvor kan jeg faae saadan en, Mrs. Bosely?"

„Gjør Dem blot ingen Ulejlighed," svarede dette Individ, der ikke syntes om den Vending, Sagerne tog. „Det har ikke Noget at betyde — det er det samme med Døren — man vænner sig efterhaanden dertil — og . . . ."

„Hun synes godt om Trækken!" udbrød den unge Dame leende, „og jeg troer ved Gud! at hun ikke kan undvære den. Hvorledes kan dog saadan en gammel Kone være saa ufornuftig?"

„Vær ikke vred, Miss Juliet!" mumlede hun, „men det er nu ligegyldigt med Døren. Trækken er ikke saa slem."

„Mrs. Bosely! jeg flammer mig paa Deres Vegne, og husker nu, at jeg saae saadanne nogle Lister i Vinduet i en lille Butik her paa Hjørnet tæt ved. Mr. Chasubel er maaskee saa god at gaae hen og kjøbe mig nogle. Jeg skulde gjerne gaae selv, men det ruskregner og saa gaaer alle Krøllerne ud af min Fjer."

Hun tog en lille Floilspung frem og gav mig den.

Det var maaskee ikke aldeles stemmende med en Præsts Værdighed, at gaae Ærinder for fremmede, unge Damer, men naar disse bære Strudsfjer, der tage Skade af Regnen, og naar de udstede deres Bud i en venlig Tone, ledsaget af et sødt Smil, saa maa man virkelig et Øieblik tilsidesætte Værdigheden for sin egen Fornøielse.

Jeg gik altsaa, og kjøbte det Forlangte.

En Dreng bar Listerne til Mrs. Bosely, og jeg gik atter tilbage, thi jeg maatte jo aflevere Pungen til dens Eier.

Da jeg igjennem Sol og Pol vendte tilbage, stod Døren aaben, og Indgangen igjennem den var spærret af en Stol, hvorpaa jeg opdagede et Par smukke, høihælede Støvler, der vare knappede høit op over et smukt Smalbeen. Jeg tænkte paa den hellige Antonius's Fristelser, og lukkede Øinene, men var af den Grund nær snublet. Støvlerne forsvandt, Stolen ligesaa, og Miss Juliet aabnede Døren med et saa straalende Smil, som om vi vare gamle Bekjendte.

„Har De faaet dem? Tak! De har nok skyndt Dem? Vi maae ligesaa godt slaae dem paa strax. Jeg fandt nogle Søm i hendes Kommode, og kan De tænke Dem, hvori hun gjemmer sit Smør? I et Skaar, der seer ud som om det havde været brugt til Skosværte. Her er et Stykke fladt Jern, De kan bruge til Hammer, thi det er bedst, De staaer op paa Stolen og slaaer fast øverst oppe."

Det var virkelig en beundringsværdig Ugenerthed, hvormed den unge Dame befalede over min Person.

Jeg vovede dog at gjøre en svag Indvending.

„Jeg frygter for, at Stolen neppe kan bære min Vægt, Miss — Miss — maaskee Drengen bedre . . . ."

Men Drengen havde lagt Pakken og var gaaet sin Vei.

„Prøv blot!" var det korte Svar paa min Indvending.

Jeg prøvede det altsaa. Hvad skulde jeg gjøre?

Den skrøbelige Stol knagede, bragede og vaklede.

Mrs. Bosely sukkede og stønnede.

„Det er bedst, De staaer ned igjen," sagde min lille Tyran rolig. „Jeg troede ikke, De var saa tung. Ligemeget. Jeg skal nok selv gjøre det. De maa blot holde paa Stolen og række mig Sømmene."

Som sagt saa gjort.

Hun stod der oppe.

Jeg tænkte atter paa den hellige Antonius, men kunde jo ikke lukke Øinene, naar jeg skulde give hende Sømmene.

Det var saadan en nydelig, lille, fiin, buttet Haand, som modtog dem, og det skar mig i Hjertet, hver Gang det slade, haarde og kolde Jern traf de smaa Fingre i Stedet for Sømmets Hoved.

Mrs. Bosely sukkede af og til. Hun syntes aabenbart ikke rigtig om det, der foregik.

Tre næsvise, ukæmmede Børneansigter udenfor vare i umiddelbar Berørelse med Ruden, og af og til kunde jeg høre Ytringer, som: „Hvad Præsten havde for med den unge Pige," der bragte mig til

at rødme, og dog var jeg bedrøvet, da hun var færdig, og sprang ned, saa let som en Fugl.

Hun tog sine Handsker frem og sagde:

„Seer Døren nu ikke deilig ud, Mrs. Bosely? Hvad siger De nu? Kom nu blot ikke mere og klag over, at Døren er utæt."

„Nei, Miss! Det skal jeg rigtignok aldrig," skyndte Mrs. Bosely sig at svare.

„Skulde Rheumatismen alligevel blive slem, saa sig mig det blot, og vi ville da strax prøve de romerske Bade."

„Nei — nei, tal ikke om dem. Nu er jeg bedre, meget bedre — Sygdommen er saa godt som forbi."

„Det var jo deiligt. Farvel da! Nu maa jeg skynde mig, ellers kommer jeg nok for sent hjem. Farvel, Mr. Chasubel. Mange Tak for Deres Hjælp."

Hun gav den Gamle Haanden, nikkede til mig, og væk var hun.

Værelset forekom mig pludselig mørkt og uhyggeligt.

„De fornemme Damer tænke aldrig paa, at vi for deres Skyld maa vente paa vor The," knurrede Mrs. Bosely meget utaknemligt, hvorfor jeg tog Anledning til ogsaa at skynde mig bort.

Ogsaa jeg længtes efter min The, eller rettere min Middagsmad, og ilede hjem til min Bolig.

Den havde aldrig forekommet mig saa ensom og uhyggelig.

Husets tjenende Aand, Jane, hvis plumpe Former var iført en smudsig Bomuldskjole, der bagpaa blev holdt sammen af et Par store Messingnaale, som hvert Øieblik truede med at rive ud, hvis vældige Chignon bestod af fedtet, sort Uld med enkelte spredte Lag af lyst Haar, og med en gammel Sloife paa Siden, bragte mig min Middagsmad, der bestod af et Stykke Bedekjød, forbrændt udvendigt og raat indvendigt, svømmende i en Bædske af Olie og Kulstøv; tre kolde, fugtige Kartofler med flere sorte Pletter, og et Stykke kold Risbudding, med et Indtryk af hendes Tommelfinger i den ene Side, og satte Maaden paa Bordet.

Det var just ikke meget indbydende, og jeg veed ikke, hvoraf det kom, at mine Tanker faldt paa Damen med den hvide Strudsfjer og Sælhundeskinds-Troien siddende ligeoverfor mig, og med sine fine Fingre berørende de fortskaftede Knive.

Dette var mig formeget.

Mon den hellige Antonius ogsaa blev siddende og drømte om Fristerinden, efterat hun var forsvunden.

Jeg sprang op, lod tage af Bordet, greb Avisen og søgte at berolige mine Tanker ved at læse en Beretning om et kirkeligt Møde.

Faa Dage efter aflagde jeg atter Mrs. Bosely et Besøg; thi det er jo Præstens Pligt, at besøge sin Hjords Medlemmer i Hjemmet. Hun var alene, og skjønt jeg trak mit Besøg ud i hele tre Kvarteer, kom der dog Ingen.

Mrs. Bosely syntes at være i daarligt Humor, hvorfor jeg søgte at opmuntre hende ved at føre Talen paa Miss Juliet.

„Min unge Froken!" knurrede Mrs. Bosely, „hun er altfor vild og ustyrlig — ikke sandt, Sir?"

„Meget livlig og meget elskværdig," svarede jeg forsigtigt, „nu kommer der ikke mere Træk fra Døren."

„Ikke en Smule, Sir. Ligner det hende ikke? Jeg har siddet og frosset her i alle disse Aar, og ikke en eneste af de fine Folk, der besøger mig — Dem naturligvis undtagen, Sir, Dem mener jeg ikke — har nogensinde tænkt paa at gjøre Noget, for at holde Kulden ude. Nei, ikke en Eneste."

Dette var ikke aldeles korrekt, især naar man tager i Betænkning, hvilken Modvillie Mrs. Bosely egentlig havde vist mod Operationen med Døren, men det lod jeg passere, og sagde:

„Derfor bør De ogsaa nære saamegen mere Taknemlighed imod Miss Juliet . . . . hvad var nu hendes Navn?"

„Det veed jeg ikke, Sir, skjønt hun har sagt mig det, men Navne kan jeg nu slet ikke huske. Derfor kalder jeg hende altid ved hendes Fornavn — Gud velsigne hende."

„Det vil jeg ogsaa," tænkte jeg — „Juliet er et yndigt Navn."

Andet Kapitel.

Det varede dog ikke længe, før jeg saae Miss Juliet igjen. Det var virkelig, som om vore Besøg hos de Fattige bestandig skulde falde paa samme Dag, thi vi traf hinanden uafbrudt snart i et Huus, snart i et andet, men jeg kan just ikke sige, at jeg altid følte mig opbygget ved de Ord, som faldt fra den unge Dames Læber. Hun havde en egen freidig Maade at angribe Alt paa, som hun syntes stod i fjerneste Berørelse med, hvad man maaskee kan kalde „Humbug", og dertil hørte især de bibelske Sententser og Ordsprog, som mange af mine Sognefolk ofte førte i Munden, for at jeg skulde lægge særdeles Mærke til dem. Jeg husker saaledes saa godt, at hun engang kaldte Job „en Person, som fandt sin Fornøielse i Svineri," og haabede, at en gammel Gadefeier, vi begge kjendte, og som havde Mrs. Boselys Modbydelighed for Bade, saavel romerske som andre, ikke maatte ende med at blive hjemsøgt paa samme Maade som Patriarken. Biblen læste hun i en ligesaa livlig Tone, som om det kunde være en Novelle, og hun talte om Johannes's Breve som „morsomme".

Det gik engang saa vidt, at jeg maatte tage Bogen fra hende og lægge den bort. Hun stirrede paa mig med et meget forundret Blik og stigende Rødme i Kinderne, men sagde Intet, før vi gik ned ad Trapperne sammen.

„Mr. Chasubel, har jeg fornærmet Dem idag?"

„Fornærmet mig? Nei."

„Men hvorfor saa . . . ."

„Fordi jeg frygtede for, at De ved Deres Udtryk vilde støde disse Folks Følelser. Bliv ikke vred paa mig, men husk paa, at de Folk ikke vide, hvad De mener, saa godt som jeg. Jeg er overbeviist om, at De ikke ønsker ved Deres uforsigtige Ytringer, at skade andre Folks Sjæle."

„Nei — naturligvis ikke; men — hvem bryder sig om, hvad jeg siger?"

„Det gjør Alle, som kjender Dem, og holder af Dem, som jeg — som De fortjener at blive afholdt."

Da jeg kom ud paa Gaden, var jeg aldeles forvirret. Hvad havde jeg ikke været nærved at sige? ikke Noget, jeg egentlig behøvede at skamme mig over, men dog var jeg i mit Hjertes Inderste glad over, at jeg havde beherskket mig og ikke forraadt — hvilket?

For jeg gik til Hvile den Aften, var jeg aldeles forelsket i et lille, opvakt Pigebarn med blaa Øine og røde Kinder. Jeg følte godt, at det var Galskab af mig, thi hvad kjendte jeg til denne lille, lystige, muntre, rigtklædte Froken? Jeg kjendte hverken Navn eller Stand; jeg vidste kun hun havde en Dames Væsen, og efter Dragten at domme, maatte hun komme fra et rigt Hjem — og jeg, Kapellanen, med de 150 Pund om Aaret, hvoraf til Nød En kan leve, men To neppe, og hvortil kom, at disse To sjelden forblive to, men mangfoldiggjøre sig i det Uendelige.

Hvad skulde jeg gjøre?

Søg at undgaae hende!

Det er let nok sagt, men hun havde i den Grad fortryllet mig, at jeg søgte at udfinde de Dage, hun gik omkring i Distriktet til de Fattige, og jeg valgte af den Grund de samme, hvorfor vi ofte traf sammen.

Jeg søgte vel ogsaa stundom at bekæmpe min Kjærlighed, men denne Kamp imellem Fornuft og Lidenskab tog i den Grad paa mine Kræfter, at jeg blev bleg og mager og virkelig svandt hen.

„Mr. Chasubel, De seer grædselig daarlig ud," kunde hun sige, „De giver Dem ikke Tid til at spise eller sove. De maa tage Dem en Ferie, og faae Deres Venner til at pleie dem."

Hvor gjerne havde jeg ikke gjort det, dersom hun et Par Gange om Ugen, som her hos Mrs. Gridlan, vilde komme ind til mig, og med sit aabne, muntre Smil spørge mig: „Naa, hvordan gaaer det?"

Til andre Tider kunde hun støde mig grusomt, som da hun engang sagde, medens jeg slog hendes Paraply op for hende:

„Der er een Ting, som jeg synes saa godt om hos de ritualistiske Præster, Mr. Chasubel, og det er, at de ikke gifte sig. Derfor kunne de være til saamegen mere Nytte for de Fattige. De kunde ikke ofre al deres Tid, hvis de havde Kone og Børn hjemme. Det er en Fordeel, som den katholske Præstestand har fremfor vore Præster."

At hun kunde sige dette, og være glad ved det, var som et Knivstik for mig, og det var ogsaa kun med Vanskelighed, at jeg kunde beherske mig og svare:

„Den ugifte Stand har virkelig i visse Tilfælde sine Fordele, men De maa huske paa, Miss Juliet, at hos os er Coelibatet en fuldkommen frivillig Sag, hvorimod det er en Pligt, der er paalagt de katholske Præster."

„Desto smukkere handlet er det jo af dem," svarede hun med Varme, og gav mig Haanden, før vi skiltes ad.

Den Aften følte jeg mig meget ulykkelig i mit Hjem.

(Slutter.)

Blandinger.

— Det smukke Kjøns Sanger, Heinrich Frauenlob, ligger begraven i Domkirken i Mainz. Han døde i Aaret 1318, og Stadens Koner bare ham til Graven. „Nu," — siger en ugalant Reisende, — „behøver man ikke sit hele Liv at rose Fruentimmerne for af dem at blive bragt til Jorden; — de gjøre det for Intet."

— I 1787 bleve nogle af de utilfredse norske Bønder sendte til Hovedstaden for at gjøre Kongen Forestillinger mod et nyt Paalæg. Kongen kom dem i Møde med det venlige Spørgsmaal: „Hvad vil I, Børn?" — De trohjertede Bønder svarede: „Vi ville Ingenting, Fatter, naar kun Du ikke vilde os Noget."

Stavelsegaade.

(Første Stavelse.)

Det er et Ord, et gammelt dansk,
Som Sø og Hav betyder,
Samt Hælvten af en prægtig Steen,
Der Kunstneroiet fryder.

(Anden Stavelse.)

Ei Sax det er, ei heller Kniv,
Ei Vandet eller Flammen;
Et Redskab dog, som skiller ad
To Ting, der hørte sammen.

(Tredie Stavelse.)

I fordums Tid, før Bibelen
Forandred Gudelæren,
Han var en Gru for Hver og En,
Der troede paa hans Væren.

(Det Hele.)

Ja, det er kun et Sukkergodt,
Som Børn med Glæde tage;
Men derfor maa man ikke tro,
At voxne Folk det vrage.

Opløsning af Gaaden i Nr. 22:

Tangent.
Otto.
Malm.
Mulm.
Ene.
Lommel.
J.
Dild.
Ædike.
Naturen.

Opløst af Cæcilia Sørensen.

Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 13. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à 16 Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 13de Juni. Nr. 24.

Indhold: En fix Idee (Fortsættelse). — Franciskanermunkes Hviletid paa Aventinerbjerget (med Xylografi). — Et Fattigbesøg (Slutning). — Den Enviede. — Blandinger. — Talgaade.

En fix Idee.

(Fortsættelse.)

Den anden Særhed i hans Opførsel var, at han aldrig, naar han var sammen med mig, hentydede til de Rygter, der gik i Neapel om Hensigten med hans Ophold der, og at han aldrig talte til mig om Miss Elmlie eller hans tidligere Liv paa Vincot Abbedi. Dette forundrede ikke alene mig, men ogsaa Andre, som lagde Mærke til vor fortrolige Omgang, og som vare sikre paa, at jeg maatte være indviet i alle hans hemmeligste Tanker.

Det Øieblik nærmede sig dog, da dette Mysterie, saavelsom adskillige andre, hvorom jeg dengang ingen Anelse havde, skulde blive opklarede.

Jeg traf ham en Aften paa et Bal, som blev givet af en russisk Adelsmand, hvis Navn jeg dengang ikke kunde udtale, og som jeg nu har glemt. Jeg var vandret igjennem de pragtfulde Sale og kommen ind i et lille Værelse, der kun var svagt oplyst, og stod just ved Vinduet, henreven af den deilige Maanebelysning paa den smukke Bugt, og lyttende til Dandsemusiken, der lød svagt igjennem de mange Værelser, medens mine Tanker vare langt borte hos Slægt og Venner i England, da jeg blev vækket af mine Drømmerier ved at høre mit Navn blive udtalt med en venlig, blød Stemme.

Jeg vendte mig om og saae Monkton staaende i Værelset. En dødelig Bleghed hvilede over hans Ansigt, og hans Øine vandrede udover mig med det samme besynderlige Udtryk, som jeg har omtalt ovenfor.

„Har De Noget imod at forlade Ballet tidlig i Aften?" spurgte han, uden at see paa mig.

„Ikke det mindste," sagde jeg. „Kan jeg være Dem til nogen Nytte? Er De syg?"

„Nei, idetmindste ikke noget, der er værd at tale om. Vil De komme hjem til mig?"

„Gjerne. Strax om De vil have det."

„Nei, ikke strax. Jeg maa øieblikkelig gaae hjem, men jeg beder Dem først komme om en halv Times Tid. De har rigtignok ikke før været hjemme hos mig, men jeg boer tæt herved, og De kan let finde det. Der har De min Adresse. Jeg maa absolut tale med Dem i Aften, mit Liv afhænger deraf — derfor beder jeg Dem, for Guds Skyld, komme om en halv Time."

Jeg lovede ham med Haand og Mund at være præcis, og han forlod mig øieblikkelig.

De Fleste ville vel kunne forstaae den Tilstand af nervøs Utaalmodighed og Forventningsfuldhed, i hvilken jeg tilbragte denne halve Time efterat jeg havde hørt saadanne Ord fra Monktons Læber. Før den halve Time var helt forbi, begyndte jeg at bane mig Vei igjennem Salene.

Ved Begyndelsen af Trappen traf jeg min Ven Attachéen.

„Hvad for Noget? Gaaer De allerede?" spurgte han.

„Ja, og paa en interessant Expedition. Jeg gaaer hjem til Monkton i hans Bolig, og efter hans egen Opfordring."

„Nei, virkelig! De er paa min Ære en modig Fyr, at De tør vove at være alene sammen med den gale Monkton, naar det er Fuldmaane."

„Han er virkelig syg, og desuden troer jeg ham ikke halvt saa gal, som de fleste Andre mene."

„Det ville vi ikke disputere om. Men mærk mine Ord, at han har ikke inviteret Dem hjem til sig, uden at have en bestemt Hensigt dermed, og De vil i Aften faae Noget at høre og see, som De vil mindes hele Deres Liv."

Jeg lo nok ved at høre disse Ord, men da vi vare skiltes ad, og jeg faa Minuter senere ringede paa hos Monkton, kunde jeg dog ikke negte for mig selv, at jeg havde en Forudfølelse af, at noget Overordentligt ventede mig.

Tredie Kapitel.

Portneren lukkede op for mig og viste mig, i hvilken Etage Monkton boede. Da jeg kom op ad Trappen, stod hans Dør paaklem, og han bad mig træde ind, før jeg havde banket paa, saa at han maa have siddet og ventet mig, indtil han hørte mine Trin.

Da jeg traadte ind, sad han ved et Bord med nogle løse Breve i Haanden, som han bandt sammen. Han bad mig tage Plads, og det forekom mig, som

om der var mere Ro udbredt over ham; men en dødelig Bleghed hvilede endnu over hans Ansigt. Han takkede mig, fordi jeg kom, sagde, at han havde noget meget Vigtigt at meddele mig, og standsede saa pludselig, som om det generede ham, at blive ved. Jeg søgte at hjælpe ham, ved at sige, at jeg af mit ganske Hjerte stillede min Person og min Tid til hans Disposition, og at det skulde inderligt glæde mig, hvis jeg kunde være ham til nogen Nytte.

Neppe havde jeg ytret disse Ord, før hans Øine begyndte at blive urolige, de vandrede lidt efter lidt fra mit Ansigt til et vist Punkt udenfor mig, og bleve her staaende med et stift Blik ud i det tomme Rum — Noget, som jeg jo havde iagttaget tidligere, men Udtrykket i hans Ansigt var saa forandret, som jeg ikke havde seet det nogensinde før, og som han sad der foran mig, saae han ud som et Menneske, der var i den forfærdeligste Dødsangst.

„Det er meget venligt af Dem," sagde han med langsom og svag Stemme, ikke henvendt til mig, men i den Retning, hvori hans Øine vare fæstede. „Jeg veed, De kan hjælpe mig, men ...."

Han standsede, hans Ansigt blev saa hvidt som en kalket Væg, kolde SvedDraaber løb ned over Pande og Kinder. Han forsøgte at tale videre, sagde et Ord eller to, og standsede atter. Jeg blev ængstelig over hans Tilstand og reiste mig fra Stolen, for at tage en Karaffe Vand, der stod paa et Bord i Nærheden.

Han sprang op i samme Øieblik, og da alt det Mistænkelige, jeg havde hørt om hans Galskab, randt mig i Hu, traadte jeg uvilkaarligt et Skridt eller to tilbage.

„Vær rolig," sagde han, og satte sig, „bryd Dem ikke om mig og forlad ikke Deres Stol. Jeg maa — jeg ønsker, at foretage en lille Forandring, før jeg gaaer videre. Har De Noget imod, at sidde i stærk Belysning?"

„Ikke det mindste!"

Hidtil havde jeg nemlig siddet i Skyggen af en almindelig Lampe med Skjærm, det eneste Lys i Værelset.

Han reiste sig, og hentede fra et andet Værelse en større Lampe samt fire Lys, som han stillede samlede paa Bordet midt imellem os, og forsøgte nu at tænde dem; men hans Hænder rystede saaledes, at han maatte opgive Forsøget og lade mig tænde den store Lampe, Lysene og tage Skjærmen af den mindre Lampe. Vi satte os atter, og med dette store Belysningsapparat imellem os, syntes der at komme mere Ro over ham, og han henvendte nu følgende Ord til mig:

„Det er naturligviis overflødigt at spørge Dem, om De har hørt de Rygter, der gaae om mig — det er jeg overbeviist om, men min Hensigt med at bede Dem komme til mig i Aften, er at give Dem en nogenlunde rimelig Forklaring om den Opførsel, som har givet Anledning til disse Rygter. Hidtil har jeg kun betroet min Hemmelighed til et eneste Væsen, og idet jeg nu betroer den til Dem, er det af Grunde, som ville blive Dem klare, af hvad jeg har at berette. Først maa jeg dog meddele Dem, hvad det er for vigtige Aarsager, der tvinger mig til, meget imod mit eget Ønske, at være borte fra England. Jeg trænger til Deres Raad og Deres Hjælp, og for ikke at skjule Noget for Dem, behøver jeg ogsaa Deres Overbærelse og en Vens Medfølelse, før jeg vover at nedlægge min ulykkelige Hemmelighed i Deres Hænder. Vil De tilgive denne tilsyneladende Mistillid til Deres aabne Karakteer — denne tilsyneladende Utaknemlighed til Gjengjæld for den hjertelige Venlighed, De bestandig har viist mig, siden vi første Gang traf hinanden?"

Jeg bad ham naturligviis, ikke at tale paa den Maade til mig, men blot fortsætte, hvad han egentlig havde paa Hjerte.

„De veed altsaa, at jeg er kommen hertil, for at finde min Onkel Stephens Lig og bringe det tilbage til vor Familiebegravelse i England. Ligeledes veed De, at jeg hidtil ikke har været heldig i mine Bestræbelser. Forglem for et Øieblik, hvad der kan synes Dem besynderligt og uforstaaeligt i dette mit Ønske, og læs denne Artikel i Avisen, som jeg har indstreget med Blæk. Det er det eneste Vidnesbyrd om den ulykkelige Duel, hvori min Onkel faldt, og jeg ønsker at høre Deres Mening, efterat De har læst Artiklen."

Han rakte mig en gammel, fransk Avis, og hvad jeg dengang læste deri, staaer endnu tydeligt for mig.

Artiklen begyndte med Bemærkninger over den store Opmærksomhed, en Duel imellem Greven af St. Lo og Mr. Stephen Monkton havde vakt overalt; fremdeles om den overordentlige Hemmelighedsfuldhed, hvormed hele Sagen fra først til sidst var omgiven, og endte med det Haab, at et vist Manuskript maatte kunne give nye og bedre Oplysninger. Dette Manuskript var funden efter Mr. Monktons Sekundant, der døde i Paris, men var ufuldendt just paa det Punkt, hvor Oplysningerne skulde komme. Intet andet Dokument var fundet, uagtet de nøiagtigste Efterforskninger i den Afdødes Papirer.

Derefter fulgte Dokumentet selv.

Det var en privat Overenskomst imellem de to Duellerendes Sekundanter, dateret Neapel, og indeholdt syv à otte Bestemmelser om Arrangementet af Duellen.

Første Punkt angik Aarsagen til Uenigheden — en temmelig smudsig Affære fra begge Sider.

Andet Punkt angik Vaabnene. Da den Udfordrede havde valgt Pistoler, saa forlangte Udfordreren (der var en udmærket Fægter), at Duellen skulde foregaae saaledes, at det første Skud skulde være afgjørende, og derfor bestemte Sekundanterne, at Duellen skulde være en Hemmelighed for Alle, og at selve Stedet endogsaa skulde være ukjendt for de Kæmpende. Dette var bleven anseet for nødvendigt, fordi der nylig var udkommen strenge Duellove, og i dette Tilfælde maatte jo den ene af Parterne blive skudt.

Tredie Punkt angik Maaden, hvorpaa Duellen skulde foregaae.

Sekundanterne ladede Pistolerne, de Kæmpende bleve stillede tredive Skridt fra hinanden og skulde spille Plat og Krone om det første Skud. Den, som vandt, skulde avancere ti Skridt og saa fyre. Dersom han fejlede, saa var Modstanderen berettiget til at gaae de manglende tyve Skridt frem og skyde — Udfaldet maatte saaledes rimeligviis blive dødeligt for en af Parterne.

Fjerde Punkt bestemte, at Duellen skulde fore-

gaae udenfor de neapolitanske Stater, og at Tilfældet kunde bestemme Stedet.

De øvrige Punkter angik forskjellige enkelte Bestemmelser, for at holde Sagen hemmelig, f. Ex., at de skulde forlade Neapel ad forskjellige Veie og paa forskjellige Tider; at de skulde skifte Vogne flere Gange, men mødes paa et bestemt Sted paa Landeveien imellem Rom og Neapel; at de skulde føre Tegnemapper, Farvekasser og Feltstole med, for at det skulde see ud, som om de vare Kunstnere eller Dilettanter, der skizzerede, og endelig skulde de tilfods begive sig til Kamppladsen, og naturligviis ingen Førere have med. Til Slutning nogle almindelige Bemærkninger, for at lette Sekundanternes Flugt, og deres Underskrifter med Begyndelsesbogstaverne af deres Navne.

Lige nedenunder disse begyndte en Beretning, dateret „Paris", og aabenbart bestemt til at beskrive Duellen med alle dens Enkeltheder. Den var skreven af den afdøde Sekundant.

Mr. Foulon, det var Sekundantens Navn, mente, at der kunde indtræffe Omstændigheder, som gjorde det ønskeligt, at et Øienvidne forklarede, hvorledes Duellen var gaaet til, da der jo hvilede et usædvanligt hemmelighedsfuldt Slør over den. Han bekræftede, at Alt var gaaet til efter Ærens Love, og at begge havde opført sig som modige Mænd. Duellen var bleven holdt to Dage efter at man var bleven enig om Betingelserne, paa et Sted, hvortil Tilfældet havde bragt dem. Efterat Duellanterne havde indtaget de bestemte Pladser, havde Grev St. Lo vundet Retten til det første Skud, var avanceret de bestemte ti Skridt, havde fyret, og truffet sin Modstander i Brystet. Mr. Monkton faldt ikke strax, men vaklede en fem à sex Skridt fremad, afskjød sin Pistol, uden at træffe Greven, og faldt livløs til Jorden. Mr. Foulon rev et Blad af sin Lommebog, nedskrev et Par Ord om, hvorledes Mr. Monkton var falden, og hæftede Papiret fast i den Afdødes Klæder. Denne usædvanlige Fremgangsmaade var nødvendig, efter den Aftale, man havde gjort om, hvorledes man vilde bære sig ad med Liget, for ikke at vække Opmærksomhed. Men hvorledes denne Plan havde været, eller hvad der var bleven af Liget, vidste Ingen nu; thi just her, paa dette overmaade vigtige Punkt, var Fortællingen afbrudt.

Dette var Hovedindholdet af, hvad jeg havde læst i den franske Avis, angaaende Mr. Stephen Monktons Død.

Da jeg gav Alfred Avisen tilbage, var han altfor angreben til at tale, men han gav mig ved Tegn tilkjende, at han ventede at høre, hvad jeg havde at sige.

Min Stilling var virkelig pinlig. Jeg kunde ikke vide, hvilke Følger min Mangel paa Forsigtighed kunde drage efter sig, og det forekom mig derfor sikrest, foreløbig at udspørge ham, førend jeg selv ytrede nogen Mening.

„Maa jeg gjøre Dem et Par Spørgsmaal, for jeg selv udtaler mig?"

Han nikkede utaalmodigt.

„Ja, ja — saamange De vil."

„Har De ofte seet Deres Onkel?"

„Kun to Gange i mit Liv — begge Gange var jeg et rent Barn."

„Saa kan De vel ikke have havt megen personlig Godhed tilovers for ham?"

„Godhed for ham! — Det maatte jeg have skammet mig ved. Han gjorde kun Familien ringe Ære, hvor han viste sig."

„Ligger der noget Familiehensyn til Grund for Deres Ønske, at finde hans jordiske Levninger?"

„Familiehensyn spille ogsaa en Rolle iblandt flere andre — men hvorfor spørger De derom?"

„Fordi jeg har hørt, at De anvender Politiet til at hjælpe Dem, og derfor ønskede jeg nok at vide, hvilke Grunde De har givet Politidirektøren for Deres noget usædvanlige Forehavende."

„Ingen. Jeg betaler for Arbeidet, og til Gjengjæld for min Rundhaandethed behandler man mig med den mest nederdrægtige Ligegyldighed paa alle Sider. Jeg er Fremmed, taler Sproget ufuldkomment, og kan ingen Veie komme med de Mennesker. Autoriteterne baade her og i Rom lade som de hjælpe mig, fordi jeg betaler dem, men de gjøre Intet. De holde mig for Nar og lee mig lige op i Ansigtet."

„Men kunde det ikke være muligt — husk blot paa, at jeg ikke ønsker at undskylde Autoriteterne, eller selv ytre nogen Mening — at Politiet kunde troe, at De slet ikke har nogen alvorlig Hensigt med Deres Søgen?"

„At det ikke skulde være mit Alvor," udbrød han og sprang op, betragtende mig med flammende Blikke, „ikke være mit Alvor! Og det kan De ogsaa troe — jeg veed De mener det, skjønt De ikke siger det. Vent blot et Øieblik, saa skal Deres egne Øine overbevise Dem, før vi tale videre om Sagen. Kom her — kun en Minut — en eneste Minut."

Jeg fulgte ham ind i hans Soveværelse, som var lige ved Siden af Stuen, hvori vi vare. Ved Siden af hans Seng stod en vældig stor Trækasse, som vel mindst var syv à otte Fod lang.

„Luk Laaget op og see, hvad Kassen indeholder," sagde han, „saa skal jeg holde Lyset for Dem."

Jeg adlød hans Opfordring, og fandt til min store Forbauselse, at Trækassen indeholdt en Ligkiste af Bly, paa hvis Laag Familien Monktons Vaaben var indgraveret, og med gammeldags Bogstaver stod skrevet Navnet „Stephen Monkton", hans Alder og hvorledes han var kommen af Dage.

„Denne Ligkiste fører jeg med mig overalt, og den er færdig til at modtage hans Lig," hvislede Alfred, „troer De nu maaskee, at det er mit Alvor?"

Det forekom mig snarere som Galskab — saa aabenbart, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulde svare.

„Jeg seer nu, De er overbeviist," sagde han hurtigt, „lad os saa vende tilbage til det andet Værelse, og tale uden Forbehold paa nogen af Siderne."

Da vi vare komne ind i det andet Værelse, flyttede jeg aldeles mekanisk, uden at tænke derpaa, min Stol bort fra Bordet. Mit Sind var nemlig i et saadant Oprør, og mine Tanker saa forvirrede over hvad jeg havde seet og hørt, og over hvad jeg skulde sige eller gjøre, at jeg i det Øieblik rent glemte, at han havde anmodet mig om, at indtage en bestemt Plads ved Bordet, dengang vi tændte Lysene.

Han huskede mig imidlertid strax derpaa.

„Flyt Dem ikke," sagde han alvorligt, „men

blev siddende, saa Lyset falder paa Dem. Jeg skal sige Dem Grunden, hvorfor jeg beder Dem derom. Giv mig dog et godt Raad, hjælp mig i den sørgelige Efterspørgning, og husk paa, hvad De har lovet mig."

Jeg havde imidlertid samlet mine Tanker og fattet en Beslutning, hvorefter jeg vilde rette min Handlemaade. Jeg indsaae, at det var absolut nødvendigt, at behandle Sagen med fuldkommen Alvor i hans Nærværelse, og at det var Synd af mig, ikke at hjælpe ham, saa godt jeg formaaede, og derfor sagde jeg:

„Da De veed, at Duellen foregik udenfor de neapolitanske Stater, har De vel hidtil kun søgt paa det romerske Territorium?"

„Ganske vist, og hvis jeg kan troe Politiet, saa har det undersøgt alle Lokaliteter langs Veien fra Neapel til Rom; har udlovet Belønninger for mulige Efterretninger; har uddelt Beskrivelser over Duellanternes og Sekundanternes Personligheder, og holder Agenter og Spioner ude — Alt forgjæves — Grev St. Lo's og Monsieur Dalvilles Skjulested har det ikke kunnet opdage."

„Det er min Mening," sagde jeg, „at man ikke skal søge langs Landeveien eller langt fra Grændsen, og jeg troer ligeledes, at hvor man finder Deres Onkels Lig, der er ogsaa Kamppladsen, da de Flygtende jo ikke, af Frygt for Opdagelse, have kunnet føre Liget med sig. Finde vi Pladsen, finde vi altsaa rimeligviis ogsaa Liget. Alle de Forsigtighedsregler, de have maattet tage, og de Omveie, de have gjort, maa have spildt meget af Tiden af de to Dage imellem Beslutningen og Udførelsen af Duellen, og derfor troer jeg, at Kampen er foregaaet lige tæt udenfor den neapolitanske Grændse ad en eller anden Sidevei eller Sti, som førte ind i Bjergene. Det er nu min Mening, hvad siger De om den?"

Hans Ansigt blussede, og han udbrød med Heftighed: „Det er en Inspiration — vi maa ikke spilde en Dag, før vi bringe vor Plan i Udførelse. Politiet skal ikke have med den at bestille; jeg har ingen Tillid til det — jeg vil selv afsted imorgen ved Daggry, og De . . . ."

Han standsede pludselig; han blev bleg, sukkede dybt, hans Øine stirrede atter med et aandsfraværende Blik ud i det tomme Rum bag ved mig, og hele hans Aasyn fik et uhyggeligt, dødningeagtigt Udtryk.

„Før jeg gaaer videre og taler om imorgen," sagde han efter en længere Pause og med svag Stemme, „saa maa jeg fortælle Dem en heel Deel angaaende mit Liv og mine hemmelige Grunde. Jeg bør Intet skjule for Dem, der er saa venlig imod mig, og ved hvis Hjælp jeg haaber, at føre mit Forehavende til en lykkelig Ende."

Jeg bad ham vente, til han var roligere, og bedre istand til at tale, men han syntes ikke at høre, hvad jeg sagde; han vendte sig lidt bort fra mig, men det var, som om det kostede ham Overvindelse, han støttede sin Albue mod Bordet og lod sit Hoved hvile paa sin Haand.

Den Pakke Breve, han havde været beskjæftiget med, da jeg traadte ind, laa paa Bordet foran ham, og han søgte at holde sine Øine ufravendt fæstede paa dem, medens han fortalte mig følgende.

(Fortsættes.)

Franciskanermunkes Hviletid paa Aventinerbjerget.

Hosstaaende Billede behøver ikke nogen lang Kommentar. Vi befinde os i et af den hellige Franciscus af Asisis Ordens Klostre, fra hvis Have der er en prægtig Udsigt til „den evige Stad" og den gyldne Tiberstrøm. — De gode Brødre have altid havt Sands for at vælge en smuk Beliggenhed til deres Klostre, det seer man ogsaa her, hvor Klosteret er opført paa Aventinerbjerget, en af de syv Høie, som Rom er bygget paa. I det Fjerne hæver Peterskirken sig med Vatikanet, nærmere ved os ligger Tiberen med Ponte Sisto i en Sommeraftens henrivende Farveglands. — Vore Brødre have nylig endt deres kirkelige Øvelser og opsøge sig nu i den kølige, løvbehængte Veranda en lille Plads, hvor de kunne tilbringe Hviletimen efter endt Dagværk. I Italien er Tiggermunken næsten altid udgaaet af Folkets Midte, og han vedbliver derfor i Almindelighed at staae i Forbindelse med det, ligesom han deler dets Glæder og Sorger. Deraf kommer det ogsaa, at hans Fornøielser ere de samme som Almuens. Hvilken Beboer af Kvarteret Trastevere eller Borgo holder f. Ex. ikke af paa en smuk Sommereftermiddag at tage sit Parti alla Boccia eller Piestrella i en eller anden Osteria hinsides Tiberen? — Saaledes gaaer det ogsaa med vore Fratres; men da Osterierne ved Tiberstrømmen ikke længer existere for dem, tage de til Takke med deres ti Gange skjønnere Veranda ude i Klosterhaven. — De to sidste Kast vare ganske fortræffelige, og en af de unge Ordensbrødre søger nu netop med et sandt Kjenderblik at udmaale, hvem af de tvende Modstandere der er kommen Lecco'en (Lecco'en er den først udkastede lille Kugle, som Deltagerne i Legen skulle see at komme saa nær som mulig) nærmest. Ofte kan Kampen blive hidsig nok, og Den, der tilsidst vinder Prisen, er da ikke mindre tilfreds end hans Venner blandt Folket, om der end ikke rækkes ham som disse en indbydende Foglietta til Belønning for hans Anstrengelser.

Et Fattigbesøg.

(Slutning.)

Det var fuldkommen rigtigt, at jeg hidtil havde betragtet mig selv som bestemt til Pebersvendestanden, og ofte havde overveiet, hvad der talte for og imod den, og sandt var det ligeledes, at de Kvindestikkelser, jeg hidtil havde drømt om og strevet Sonnetter til i mine Studenterdage, mest vare madonnaagtige Helgeninder, hos hvem Kjød og Blod spillede en ringe Rolle — og nu, betragt mig nu, falden fra mit høie Standpunkt, fuld af Længsel efter et Pigebarn af Kjød og Blod, med fulde Læber og spillende Øine, et Tidens Barn, der kunde glæde sig over en Frokost i det Grønne, der kunde sige til sine Fattige, at hun saae saa bleg ud idag, fordi hun havde dandset til den lyse Morgen paa saadan et lystigt Bal, og som ærlig tilstod, at hun ikke af ædlere Bevæggrunde gik omkring til de Fattige, men kun fordi hun fandt, at det var „morsomt".

Franciskanermunkes Hviletid paa Aventinerbjerget.

„Man bliver efterhaanden saa led og kjed, Mr. Chasubel, af de Riges og Fornemmes slikkede og pyntede Væsen og Talemaader — saa at jeg engang imellem svipper ned i Baggaderne og Gyderne for at faae mig lidt Afvexling og Morskab — akkurat som Lækkermundene tage en Pille eller et Glas Bitter før Middagsmaaltidet."

Engel var hun saaledes ikke; men ligemeget, da jeg altsaa ikke kunde tilbede en Helgeninde i hende, kastede jeg mig for Fødderne af et syndefuldt Menneskebarn og gjorde hende til min Afgud.

Hvor jeg tilbad hende! og dog vidste jeg ikke hendes Navn.

Endelig kom den Dag, da jeg forraadte mine Følelser.

Hun havde engang tilfældigviis sagt, at om Fredagen var det Mrs. Boselys Tur til at faae hendes Besøg — altsaa indfandt jeg mig ogsaa om Fredagen hos Mrs. Bosely. Fastedage ere maaskee særdeles skikkede til Barmhjertigheds-Gjerninger, og Resultatet var, at vi traf hinanden en Eftermiddag nogle faa Skridt fra Mrs. Boselys Dør, kort efter at det havde begyndt at regne.

„Blot for at søge Ly der et Øieblik," sagde hun, uden at standse, medens jeg istedetfor Svar hilste med Hatten og ilede hurtigt foran hende, for at lukke Døren op. Hun kom springende ind, lige efter mig, leende og rystende Regnen af sig, og jeg havde taget Paraplyen fra hende, før vi bemærkede, at der ikke var Andre i Stuen end vi to.

Den gamle Kone var gaaet ud, og da vore Øine mødtes, efter forgjæves at have søgt hende, maa vi begge to have fundet vor Situation meget morsom, thi vi brød begge to ud i Latter, som dog ikke forhindrede mig i at rødme, da jeg sagde:

„Det synes, som om vi ere komne i samme Ærinde?"

„Det synes, som om vi altid komme i samme Ærinde. Jeg tænkte just idag paa, at jeg altid traf Dem, Mr. Chasubel, naar jeg besøgte mine Fattige, men at træffe Dem alene, det ventede jeg rigtignok ikke."

„De synes at forglemme, at det ogsaa er min Pligt, at besøge de Fattige."

„Deres Pligt og min Fornøielse synes saaledes i Forening at bringe os i jevnlig Berørelse."

„Dog vel ikke saa ofte, at det bliver Dem ubehageligt?"

„Paa ingen Maade, Mr. Chasubel, skjøndt De iretteſatte mig for mine Ytringer om Job, og ikke seer igjennem Fingre med mine smaa Svagheder."

„Streng kan De da vistnok ikke kalde mig, Miss Juliet?"

„Det veed jeg dog ikke," sagde hun, medens hun torrede sine Stovlesaaler ved den Smule Ild, der var, „idag maa jeg finde mig deri, thi jeg maa vente til Regnen er forbi, og til Mrs. Bosely kommer hjem. Jeg vilde nodig reise bort, uden at have sagt Farvel til den gamle Særling."

„Farvel!" gjentog jeg, og det var, som om en kold Regnflod løb ned langs min Rygrad. „De mener da ikke, at De reiser bort?"

Hun betragtede mig med et forundret Blik — der maa have været Noget i min Tone, som slog hende, og gav hende en Idee om, hvor fortvivlet jeg var.

„Jo, det gjør jeg. Ikke fordi jeg er kjed af mine fattige Venner, men fordi jeg i næste Uge forlader London, og neppe faaer Tid til at see dem oftere. De beholder dem saaledes Alle for Dem selv alene."

Jeg følte, at jeg blev bleg som et Lig. Jeg kunde ikke faae et Ord frem; eller kaste Øinene paa hende.

„De er vel egentlig glad over, at blive fri for mig, skjønt jeg ikke kan have fordærvet Deres Hjord meget. Jeg troer i det Hele taget, at jeg figer værre Ting, naar De er tilstede, end naar jeg er alene."

Endnu kunde jeg ikke faae et Ord frem.

„Jeg husker nok, jeg sagde engang: ‚jo nærmere Kirken, jo længere fra Gud,' da Mrs. Gridian sagde, at saalænge hun kunde høre Stephanskirkens Klokker og see Dem, saa behøvede hun ikke at gaae i Kirke, og jeg husker godt, at jeg maatte lee høit, da den gamle, velnærede Mrs. Ball sagde til mig, at hun følte sig som ‚en Spurv paa Tagryggen', thi for det første er det vanskeligt, at lade være at lee, og dernæst, hvilke Følelser har vel en Spurv oppe paa Taget?"

Jeg var nærmere ved at græde end lee, og følte mig ensommere end Spurven paa Tagryggen.

„De maa virkelig tilgive mig, nu da vi skulle skilles ad," sagde hun og torrede den anden Stovlesaal omhyggelig, „og jeg vilde rigtig ønske, at De ogsaa kunde reise bort en Tid. De trænger til en rolig Fritid."

„Bliver De længe borte, Miss Juliet?" kunde jeg langt om længe fremstamme.

„Jeg kommer ikke tilbage; idetmindste ikke for at boe i London."

„Ikke tilbage! Ak, Juliet! Skal jeg da aldrig see Dem igjen?"

Ordene slap ud af Munden paa mig, og først da de vare udtalte, saae jeg af hendes Rødmen, hvad jeg havde gjort.

„Tilgiv mig! Tilgiv mig! — Jeg vidste ikke, hvad jeg sagde — det kom saa pludseligt — at miste Dem — det kan jeg ikke udholde . . . ."

„Mr. Chasubel," afbrød hun mig, blussende dybt, men talende i en venlig Tone, „tal ikke saadant Nonsens. Ti dog, for Guds Skyld!"

„Tør jeg da ikke sige, at jeg elsker Dem?" udbrød jeg, aldeles tabende Besindelsen.

I samme Øieblik følte jeg, hvor yderlig afsindig min Opførsel var; jeg kastede mig ned paa den ormstukne Stol, lagde Armene paa Bordet og skjulte mit Ansigt.

Hun gik tæt hen til mig, og sagde med sin venligste, mest forførerisk Stemme:

„Mr. Chasubel, vær dog fornuftig. Jeg tilgiver Dem af mit ganske Hjerte; thi De mente jo Intet dermed. De er træt, overanstrængt af Arbeide — vær dog blot rolig."

Intet kunde være ædelmodigere eller kvindeligere, men Lyden af hendes Stemme bragte atter min Lidenskab til at blusse op, og jeg kunde ikke beherske mig selv, men sagde:

„Jo, jeg mener — jeg mener, at jeg elsker Dem af mit fulde Hjerte. Aned De det ikke? — At være i Deres Nærhed, var mig et Himmerige, skjønt jeg vidste, at jeg, den fattige Præst, der neppe har Nok til mig selv, aldrig kunde haabe, at vinde Dem. Og De da — saa yndig — saa — ja, jeg burde jo Intet have sagt — jeg vilde det egentlig heller ikke. Jeg vilde nøies med at see Dem af og til, men dersom De reiser . . . ."

„Stakkels Fyr!" sagde hun, og lagde medlidende sin behandskede Haand paa mit Hoved, som om jeg kunde have været Mrs. Balls vanføre Barnebarn. „Det gjør mig saa bedrøvet. Jeg havde ingen Anelse derom — men hvorledes kunde De . . . . dog, De vil snart komme ud over det."

„Jeg vilde give mit Liv for at vinde Dem . . . . og det kan jeg ikke — det kan jeg ikke."

„Nei, det kan De ikke," sagde hun med fast Stemme, og efter et Øieblik Forløb, hvori Ingen af os talte, tilføiede hun: „Det er vist bedst, jeg gaaer min Vei."

Atter Taushed fra begge Sider.

„Lad være at fælde Taarer over mig," begyndte hun igjen med blidere Stemme, „jeg fortjener det ikke — og jeg er saa bedrøvet. Stakkels unge Mand — jeg beklager Dem."

Hendes Fingre gled ned fra mit Hoved til mine Hænder, i hvilke jeg skjulte mit Ansigt. Jeg følte et let Tryk af dem — en Berøring, som af et Rosenblad, paa min Pande — og hun forsvandt.

Nu vidste jeg, at jeg havde tabt hende.

Den Dag vendte jeg tilbage til mit Hjem med en Følelse af, at have været i Himlen og at have mistet den. Kun det lette Kys paa min Pande trøstede mig, og det, just det, burde have overbeviist mig om, at hun ikke elskede mig, og ikke kunde elske mig, som jeg elskede hende. —

I min Bolig laa et Brev fra min Moder, som bad mig komme til sig. Næste Dag reiste jeg, og Sagen dreiede sig om, at forestille mig for en Godseier, der kunde besætte et Præstekald.

Næste Dag var Embedet mit med en Indtægt af 600 Pund om Aaret.

Der gik en Ugestid, forinden jeg kom tilbage til London, og en af de Første, jeg henvendte mig til, var Mrs. Bosely.

„Saa De reiser ogsaa bort, Sir, og jeg bliver nu ganske alene! Min Rheumatisme er værre end nogensinde, og jeg sveder, saa Vandet løber af mig i Strømme. Ja, Sir! jeg maatte tage de Ting af Døren — de udelukkede den friske Luft og her blev saa beklumret. Da Miss Juliet nu er reist bort —

Gud være med hende — saa kan hun jo ikke blive vred derover."

„Er hun reist?"

„Ja, Sir, til Italien med sin Mand, skjønt jeg ikke kan begribe, hvad hun vil der. Hun var min Diesteen. — See engang det Stykke Kage, hun sendte mig. Er det ikke et stort Stykke. Jeg fik ogsaa et Brev fra hende. Her er det — der er Noget i det, som vedkommer Dem, Sir."

Jeg tog Brevet og læste det roligt fra Ende til anden.

„Kjære Mrs. Boseby!

Det er for at sige Dem Farvel, da jeg nu skal giftes med min Fætter, Lord Danescourt. Vi have været forlovede et helt Aar, og nu vil han ikke vente længere, men tager mig bort fra London, saa jeg neppe faaer Dem oftere at see. Nyd Kagen og Vinen med gode Ønsker for mig. Hils ogsaa Mr. Chasubel fra mig. Jeg kunde saa godt lide ham.

Deres hjertelige Veninde
Juliet Mandeville."

Det er nu ti Aar siden; jeg er endnu ugift, og meer end nogensinde overbeviist om, at den enlige Stand passer bedst for Præster. Jeg gjemmer Juliet Mandevilles Brev og føler endnu hendes lette Kys paa min Pande.

Det var det første Kys af Pigelæber, der berørte den, og Intet har senere udvidsket det.

Den Ensiede.

Af Edmund Yates.

I næstforrige Oktober Maaned maatte jeg i Forening med Mr. de la Roche, Direktør for et Dampskibsselskab, og Mr. Carnaki, en Græker, hans første Sekretær, opholde os i nogle Dage i en italiensk By for at afvente en Skibsleilighed. I samme Hotel som vi boede en Mr. Humphreis, en vel anseet Leverandør fra London.

Da vi en Morgen ikke vidste, hvad vi skulde foretage os, foreslog Carnaki, at vi skulde besøge Bagnoet, hvor syv hundrede Forbrydere vare samlede.

Det var det sædvanlige Syn: Fangerne klædte i Graat, med Lænker om Benene og Huer af forskjellige Farver paa de tætklippede Hoveder. En grøn Hue betød Livsfange, og det var som oftest Mordere. Nogle enkelte Skildvagter saaes paa Murene om Fængselsgaarden, hvori Fangerne bevægede sig.

Midt i Gaarden var et Springvand, og da vi gik forbi det, stod en Fange bøiet derover og opsamlede Vandet i en Blikskaal, som var fastgjort med en Kjæde. Vi standsede et Øieblik og Manden saae sig om. Han bar en grøn Hue, havde graasprængt Haar og et rigtigt Skurkefysiognomi, kun eet Øie, og tvert over de tykke Læber et stort, hvidt Ar, Følgerne af et betydeligt Saar. Hans Øie faldt paa Humphreis, som stod nærmest ved ham; han rettede sig, udstødte et Udraab, stirrede ham et Øieblik lige ind i Ansigtet, skar Tænder, tog til sin Hue og begyndte atter at samle Vand i Skaalen.

Jeg saae Humphreis var bleg som et Lig, og gjorde Tegn til Fangen at række mig Skaalen med Vandet, men Humphreis viste den fra sig med Modbydelighed, sagde, at han var rask, og kort efter forlode vi Bagnoet.

Vi vare imidlertid neppe komne udenfor, før Mr. Humphreis besvimede, hvorfor vi kjørte ham hjem til Hotellet. Han gik strax tilsengs, men var dog saa rask om Aftenen, at han stod op, og bad mig komme og ryge en Cigar med ham. Jeg kom, og skjønt jeg havde besluttet, ikke at omtale Begivenheden fra om Formiddagen, saa var jeg dog glad, da han modtog mig med de Ord:

„De lagde vel Mærke til Fangen med det ene Øie og den grønne Hue, som stod ved Springvandet imorges?"

Jo, det havde jeg.

„Og De bemærkede vel ogsaa det Indtryk, han gjorde paa mig?"

Jo, det havde jeg.

„Der er ingen Tvivl om," sagde Mr. Humphreis med høitidelig Alvor, „at dette Menneske har en direkte Indflydelse paa mit Liv."

„Han, Galeislaven, Røveren, Morderen skulde have Indflydelse paa Deres Liv? Det kan kun være Deres Spøg. De har jo vel aldrig seet ham før?"

„Jo, jeg har seet ham to Gange før, men skal aldrig see ham oftere. Det er en besynderlig Historie, som jeg skal fortælle Dem, og som vil forkorte Tiden for mig, og," tilføiede han med et langt Suk, „det vil dog ingen Indflydelse have paa Resultatet.

„For fem og tyve Aar siden var jeg Skriver paa en Prokurators Kontor i Manchester, og blev som en betroet og paalidelig ung Mand sendt over til Wyom, for at ordne en Sag med Jernbanekontoret der.

„Det var en mørk, kold Dag, og Gaderne vare fulde af Arbeidere, som havde gjort Skrue, og nu med Hænderne i Lommerne drev omkring i Gaderne eller besøgte Værtshusene, for at tale om deres Sager. Da jeg var færdig med min Forretning paa Kontoiret og reiste mig, for at gaae, spurgte en af det ældre Personale, der kjendte mig personlig, om jeg vendte direkte tilbage til Manchester.

„‚Jo,' svarede jeg.

„‚Saa vil jeg bede Dem,' sagde han, idet han aabnede sin Pult og tog en lille, fyldt Lærredspose frem, ‚at tage denne med til Kompagniets Agent i Brownstreet. Der er to hundrede Souvereigns deri, som jeg burde have sendt med et tidligere Træn, men jeg har glemt det, og Pengene skulle bruges strax imorgen tidlig. De gaaer jo lige forbi Døren, og behøver blot at aflevere dem indenfor, da Bogholderen ganske bestemt er paa Kontoret til Klokken ti. — Hvad var det?' Han reiste sig og saae over min Skulder til Vinduet, som jeg stod med Ryggen til.

„Jeg vendte mig uvilkaarlig om, men kunde Intet opdage, hvilket jeg ogsaa bemærkede.

„‚Jeg vilde næsten have aflagt Ed paa,' sagde han, ‚at jeg saae en Mands Ansigt der paa Ruden, men det forsvandt saa hurtigt, at det vel har været en tom Indbildning.'

„Han gik hen til Vinduet, aabnede det og saae ud i den mørke Aften, men kunde Intet opdage, hvorfor han lod Persiennerne gaae ned, og vi begyndte atter vor afbrudte Samtale.

„Jeg havde just ikke stor Lyst til den Kommission, men han stak mig Posen i Haanden, og jeg gjemte den i min indvendige Brystlomme. Han fulgte mig til Afgangsstationen, jeg havde min Returbillet, og da Klokken ringede første Gang, sprang jeg ind i en første Klasses Koupé, og vi skiltes ad, idet jeg med Haanden paa Brystlommen nikkede til ham til Afsked.

„Klokken havde ringet anden Gang, Dampfløiten pebet og Hjulene skulde lige til at bevæge sig, da Døren til min Koupé, hvor jeg var alene, blev revet op. ‚Her er det,' lød en Mandsstemme, og et Mandfolk hjalp et Fruentimmer ind og fulgte selv strax efter.

„Fruentimmeret satte sig lige over for mig; Manden paa samme Side, men ved den anden Ende af Sædet. Lampen brændte klart, og jeg kunde tydeligt see Begge.

„Det, der først slog mig, var, at Ingen af dem saae ud til at være den Slags Folk, som kjøre i første Klasses Vogne.

„Fruentimmeret var meget smukt, med store, mørke Øine, kulsort Haar, og kunde see ud som en Skuespillerinde fra Smaatheatrene; hun var rigtignok klædt i Silke, men Dragten var medtaget og svarede ikke til Aarstiden, i Haanden holdt hun en Arbeidstaske. Manden bar en bredskygget, blød Hat, som var trykket ned paa Hovedet og skjulte Ansigtet; men det var let at see, at han ikke var en Gentleman, thi hans Hænder vare røde og grove, med afbidte Negle, og hans Klæder vare af overdrevent moderne Snit, men simpelt Stof. Jeg ansaae dem for Folk, der hørte til et Theater- eller Beriderselskab, og vilde just hengive mig i Søvnens Arme, da en Bevægelse af Fruentimmeret tiltrak sig min Opmærksomhed.

„Hun havde af og til kastet stjaalne Blikke, snart til sin Ledsager, snart til mig, nu ledsagede hun dette Blik med et Tryk paa min Fod, og da jeg saae op paa hende, gav hun mig ved en hurtig, men betegnende Pantomime tilkjende, at han derhenne ved det modsatte Vindue, nu sov. Hun lod sin Fod hvile paa min, lagde sig tilbage i Sædet, slog Sløret tilside, og igjennem sine halvt tillukkede Øine betragtede hun mig med saa kokette og forførende Blikke, at hun fik Blodet til at syde i mine Aarer. Jeg var ung og lidenskabelig, og hun indtagende. Jeg bøiede mig forover, men hun løftede sin Pegefinger advarende. Hun sad endnu og fortryllede mig, da vi nærmede os en Station. Saasnart Farten sagtnedes, tog hun sin Fod til sig, slog Sløret ned og saae ud af Vinduet. Hendes Ledsager sov trygt. Da vi atter kom i Gang, havde vi omtrent tyve Minuter, før vi naaede næste Station; hun lagde sig atter tilbage, tog Sløret bort, satte sin Fod paa min, og saae endnu mere fortryllende ud end før. Dette havde vel varet fem Minuter, jeg kunde ikke styre mig længere, men bøiede mig forover for at snappe et Kys, da hun pludselig trak sig bort, saae over mod Ledsageren, og udtalte med høi og lydelig Stemme det eneste Ord: ‚Nu!'

(Sluttes.)

Blandinger.

— To Mennesker, hvoraf det ene stammede, vilde give hinanden Dusører. „Du er dog ret en A — A — Apollo i Visdom!" sagde den Stammende. „Og Du," svarede den anden, efterlignende ham — „Du er en Nar — Nar — Narcissus i Skjønhed!"

— Vi skjænde paa Drengen, der efter en Times Forløb lukker sin Bog uden at have lært eller fattet sin Opgave. Og Erfaringens og Historiens store Bog bliver opbladret for os af Skjæbnen, og vi see neppe i den og lære aldrig ret at læse og forstaae Verdens Cifre og Bogstaver.

Talgaade.

1 2 3 4 5 6 er
En Frugt, som ikke voxer her.

1 2 3 bliver helt perplex
Blot ved Synet af 4 5 6.

Den, som har 3 2 1 i Guld,
Ham har Skjæbnen været huld.

Tidt man kan af 3 4 5 1
Blive 3 6 2 1 som en Steen.

At være 3 1 2 4 er godt,
At have en 3 4 5 6 er flot.

3 4 2 1 flyder paa Hav;
6 5 2 3 er vor Grav.

Opløsning af Stavelsegaaden i Nr. 23:

Marsipan.

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn, Dagmar A., Ole Kaninstok, Mester Erik, En af de katholske Skrædere i Hobro, Tre, der ta'er den med Ro i Skibsted.

Gaaden i Nr. 22 er endvidere opløst af En af de to Aspiranter i B. pr. Thisted.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (24 Ark).

☞ Med dette Nr. følger **„En Saarlæges Fortællinger"**, 30. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier' Verlag.

Kunstnernid.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 20de Juni. Nr. 25.

Indhold: Kunstnernid (med Lithografi). — En fix Idee (Fortsættelse). — Den Gnøiede (Slutning). — Testamentet. — En kort Ligtale. — Gaader.

Kunstnernid.

Misundelse! hvor er den ikke hæslig i sin usminkede Skikkelse, hvor meget Ondt udretter den ei i Verden, og dog er det næsten ikke muligt at tænke sig den menneskelige Natur uden denne Lyde! Ikke at kjende til Misundelse, er uomtvistelig et Særkjende for store Karakterer; men hvor sjeldent træffer man ikke ogsaa paa en virkelig stor Karakteer! Navnlig er det ligeoverfor den sande Fortjeneste, at Nid og Misundelse fremtræde under de grelleste Farver. Det Menneske, der enten er kommen i Besiddelse af en betydelig Arv, eller har vundet den store Gevinst i Lotteriet, eller gjort et rigt Parti o. s. v., bliver ikke misundt nær saa meget, som Den, der paa en eller anden Maade ved egen Fortjeneste har erhvervet sig Krav paa sin Samtids Anerkjendelse. Hiin athenienssiske Borger, som ved Ostrakismos gav sin Stemme til, at Aristides, Lysimachos's Søn, skulde landsforvises, havde ingen anden Grund at fremføre for sin Adfærd end den, at det ærgrede ham, at man kaldte den ædle Feltherre fra Slaget ved Marathon for „den Retfærdige". Krassest viser Misundelsen sig indenfor en bestemt Virksomhedskreds, og her er det da fornemlig det, som man enten slet ikke besidder eller dog i alt Fald i ringere Grad: — Talentet, der er mest udsat for Avind og Nid. Det er en ældgammel Sætning, at for Middelmaadigheden gives der ingen bedre Trøst end den, at Talentet ikke er udødeligt. Og netop paa hine Omraader, hvor Menneskeaandens Adel ellers pleier at udfolde sig skjønnest, — i Kunstens Regioner, — trives Misundelsen allerfrodigst. Af pur Nid og Skadefryd ødelagde Baccio Bandinelli, benyttende sig af den Forvirring, som Opstanden i Florents foranledigede, Michel Angelos herlige Karton til et Slagstykke, der havde vundet Samtidens udelte Beundring, men som ved hiin nedrige Handling nu næsten fuldstændig er gaaet tabt for Efterverdenen. Der kunde skrives hele Bøger om alt det Slette, Misundelsen har afstedkommet. Dog bør vi ikke forglemme, at Misundelsen ofte staaer i Ærgjerrighedens Tjeneste, og at det vel tør siges, den stundom har været en Spore for en eller anden Kunstner til at anspænde sine Evner for at blive i Stand til om mulig at skabe Noget, der kunde sættes i Sammenligning med den misundte Medbeilers Frembringelser.

Er en pessimistisk Livsanskuelse end hos Mange en Frugt af Misundelse og dens Virkninger, saa er dette ganske vist ikke Tilfældet med den Kunstner, som her med Humor har allegoriseret „Kunstnernid" i et Billede, hvis Handling foregaaer i et Beriderselskabs Fjællebod. Den fortræffelige Jagttager af Dyrenes Liv og Færden har forstaaet at vække og billedlig at udtrykke en Mængde Tanker om det Emne, vi for lidt siden have udtalt os om. Et Selskab af Aber, der har taget den Laurbærkrands, som den prægtige arabiske Skimmel og dens Rytter eller Afretter have tilkæmpet sig, i Forvaring, er bange for at overlade dette Hæderstegn til Ponyen, som unddrager sig Dressuren og de med samme forbundne Pirremidler for at faae fat paa Krandsen. En Hønsehund og en Mops ere ligeledes delagtige i den livlige Scene. En ganske lille Hundehvalp slikker sig paa den pudsigste Maade begjærlig om Munden for at naae den Gren, som er falden paa Jorden af Krandsen. Læg endvidere Mærke til den humoristiske Gruppe henne i Baggrunden, hvor en af Selskabets Skjønheder holder Citheren for en som Amor udpyntet begyndende Cirkuskunstner, for at han i Tide kan øve sig paa at traktere det smægtende Instrument.

Heinrich Schaumann, der har tegnet det vakre Billede, er født i Tübingen. Med Forkjærlighed og næsten altid paa en aandrig Maade fremstiller han Scener, i hvilke han lader Dyrelivet afspeile Menneskenes Gjøren og Laden. Han slutter sig værdig til de Kunstnere, der saavel i den ældre som i den nyere Tid have benyttet Dyreverdenen til gjennem den at fremsætte dybe Tanker i en humoristisk fornøielig Form. Uvilkaarlig mindes man ved Betragtningen af Schaumanns Arbeider om Everdingens og Kaulbachs Behandling af „Reinecke Fuchs".

En sir Idee.

(Fortsættelse.)

Fjerde Kapitel.

„Da De jo, saavidt jeg veed, er født i den Egn, hvori vore Familieeiendomme ligge, saa maa De vel ogsaa have hørt om en gammel Spaadom, som endnu lever i Folkemunde angaaende Vincot Abbedi?" sagde han.

„Jeg har hørt noget saadant løseligt omtale, men noget nærmere derom veed jeg ikke — det dreiede sig nok om, at Deres Familie skulde uddø under visse Omstændigheder, eller noget lignende."

„Vi have anstillet vidtløftige Undersøgelser, for at udfinde, hvorfra dette Sagn eller Spaadom skulde skrive sig; vore Familiedokumenter omtale ikke med et Ord dets Oprindelse. Gamle Tjenestefolk i vor Familie og gamle Fæstere paa Godset have hørt det af deres Forældre og Bedsteforældre. Munkene, som vare Abbediets Eiere, førend det i Henrik den Ottendes Dage kom i vor Besiddelse, maa paa en eller anden Maade være kommen til Kundskab derom; thi jeg har selv fundet de Linier, hvori Spaadommen fra gammel Tid af er bleven opbevaret, skrevet paa Bagsiden af et af Abbediets Manuskripter. Det er skrevet i Linier, som om det var i Versemaal, men det er ikke Vers. Ordene lyde omtrent saaledes:

„Naar i Vincots Gravhvælving en ledig Plads venter paa en af Monktons Slægt;

„Naar denne Ene ligger under aaben Himmel, ujordet, skjøndt selv Besidder af mange Jorder;

„Da er det et sikkert Tegn paa, at Monktons Slægt nærmer sig sin Ende;

„Den vil uddø efterhaanden, men hurtigere og hurtigere tilligemed den sidstlevende Ætling."

„Forudsigelsen er holdt i saa ubestemte Udtryk, at den for den Sags Skyld gjerne kunde skrive sig fra et af Oldtidens Orakler," sagde jeg, da jeg syntes at mærke, at han ventede paa, jeg skulde yttre en Mening.

„Ubestemt eller ikke, den er nu paa Veien til at blive opfyldt lige til Bogstaven," svarede han. „Jeg er nu den sidstlevende Ætling — den sidste af vor Families ældre Linie, som Spaadommen hentyder til, og Stephen Monktons Lig hviler ikke i Vincot Abbediets Gravhvælvinger. Hør først hvad jeg endnu har at tilføie, før De kommer med Deres Indvendinger! Længe før Abbediet blev vort, medens vi endnu levede paa den gamle Herregaard nærved, og hvis Ruiner forlængst ere forsvundne, havde vi dog vor Begravelsesplads i Abbediets Hvælvinger. Om nu selv i hine fjerne Tider Spaadommen var bekjendt, og man var bange for den eller ikke, saa er dog saameget vist, at hver afdød Monkton, enten han døde i England, paa Godset i Skotland eller hvorsomhelst, blev begravet i Vincot Abbedi, hvormegen Fare, Udgift og personlig Opofrelse der endogsaa meget ofte var forbunden med Ligets Henbringelse til dette Sted; thi i hine Næverettens og Kamplegenes Dage maatte Ligene af de Faldne, som omkom i fremmede Lande, ofte først kjøbes for store Løsepenge, og ofte maatte de erhverves ved nye Kampe, som atter foraarsagede ny Blodsudgydelse. Denne overtroiske Følelse, om De vil kalde den saaledes, har holdt sig, tiltrods for alle Raisonnementer, i Familien, fra de ældste Tider lige til dette Øieblik; igjennem Aarhundreder har den ene Afdøde efterfulgt den anden i Gravhvælvingen i uafbrudt Rækkefølge, lige indtil nu. Den Plads, som Spaadommen omtaler som ledig og ventende at blive fyldt, er Stephen Monktons Plads; den Stemme, som forgjæves raaber til Himlen for at finde en rolig Hvileplads i Jordens Skjød, er den Afdødes Aanderøst. Jeg er saa overbeviist, som om jeg selv havde seet det med mine egne Øine, at man har ladet ham ligge ujordet paa det selvsamme Sted, han faldt."

Førend jeg kunde gjøre nogensomhelst Bemærkning til det, han havde yttret, reiste han sig langsomt fra sin Plads, og pegende hen i den Retning, hvori hans Øine i den sidste Tid havde vandret, sagde han høit og lydeligt:

„Jeg gjætter meget vel, hvad De vil spørge mig om — De vil spørge mig om, hvorledes jeg kan være saa tosset at troe paa en dum Spaadom, som skriver sig fra en Tidsalder, der var fuld af Overtro, og som maaskee er opfunden for at drage Nytte af Vedkommendes Lettroenhed. Men dertil svarer jeg (og ved disse Ord lod han Stemmen synke ned til en lav og dyb Hvisken), at jeg troer derpaa, *fordi Stephen Monkton selv i dette Øieblik staaer her og bestyrker mig i min Overbeviisning.*"

Om det nu var den Skræk og Rædsel, der lyste ud af hans Ansigt, som han stod der foran mig, eller det var fordi jeg hidtil aldrig ret havde villet troe paa de Rygter, der gik om hans Galskab, men at Overbevisningen om deres Sandhed nu pludselig paatrængte sig mig, det veed jeg ikke; men vist er det, at jeg følte mit Blod standse i Aarerne, medens han talte, at det ikke var mig muligt at faae et Ord over mine Læber, og at jeg ikke havde Mod og Mandshjerte til at vende mig om og see derhen, hvor han endnu stadig vedblev at stirre, lige ved Siden af mig.

„Jeg seer der," vedblev han med samme hvislende Stemme, „en mørkhaaret Mand staaende opreist med ubedækket Hoved. Den ene Haand holder en Pistol og hviler langs hans Side, den anden trykker et blodigt Lommetørklæde ind til hans Mund. Rigtignok har Dødskampen forvredet og forandret hans Ansigtstræk, men jeg gjenkjender dem dog som tilhørende en mørk, stummel Mand, der to Gange har indjaget mig Skræk ved at tage mig, medens jeg endnu var Barn, op i sine Arme, begge Gange hjemme i Abbediet. Jeg spurgte min gamle Amme, hvem Manden var, og hun fortalte mig, at det var min Onkel, Stephen Monkton. Jeg seer ham i dette Øieblik ligesaa tydelig, som om han levede, staaende tæt ved Siden af Dem, med det brustne Dødningeblik i de store, mørke Øine, og saaledes har jeg seet ham, lige fra det Øieblik, han blev skudt; hvad enten han er hjemme eller ude, i England eller paa Fastlandet, hvad enten det er Dag eller Nat, hvad enten jeg sover eller er lysvaagen, vi to ere altid sammen, ihvor jeg end gaaer eller staaer."

Hans Hvisken sank ned til en næsten uhørlig Mumlen, da han sagde de sidste Ord. Fra Retningen og Udtrykket i hans Øine forekom det mig, at han maatte tale til Synet. Dersom jeg selv havde seet det i dette Øieblik, troer jeg, det vilde

have været en mindre uhyggelig Tilstand for mig, end at see ham, som jeg nu gjorde, hviskende uforstaaelige Lyde ud i det tomme Rum, og jeg følte mig virkelig langt mere rystet ved det Passerede, end jeg vilde have troet det muligt. En ubestemt Frygt for at være i hans Nærhed, i hans nuværende Tilstand, kom over mig, og jeg trak mig uvilkaarlig et Par Skridt tilbage.

Han opfattede øieblikkelig mine Tanker.

„Rør Dem ikke! Jeg beder Dem, rør Dem ikke! Jeg har maaskee forstrækket Dem? Eller troer De mig maaskee ikke? Maaskee det stærke Skin fra Lysene gjør ondt i Deres Øine? Jeg bad Dem kun om at blive siddende i den stærke Belysning, fordi jeg ikke kunde taale det stærke Skin, som udgaaer fra Synet, og som skinnede over Dem, medens De sad i Skyggen. De maa ikke gaae! De maa ikke forlade mig endnu!"

Der var en saa yderlig Fortabthed, en saa usigelig Elendighed udbredt over hans Ansigt, da han sagde disse Ord, at jeg strax fattede mig, og den første Følelse, som rørte sig hos mig, var en høi Grad af Medlidenhed med den ulykkelige, unge Mand. Jeg indtog atter min Plads og sagde, at jeg vilde blive hos ham, saalænge han ønskede det.

„Tusind Tak! De er Godheden og Overbærenheden selv," sagde han, idet han gik tilbage til sin oprindelige Plads, og gjenoptog sit tidligere høflige og forekommende Væsen, „og da jeg nu er kommen ud over den første Tilstaaelse af den Ulykke, som i al Hemmelighed følger mig, hvor jeg end gaaer hen, saa troer jeg, at jeg med større Ro vil kunne fortælle Dem Resten. Som jeg sagde, kom min Onkel Stephen" — i det Øieblik, dette Navn passerede hans Læber, vendte han Hovedet bort og saae ned paa Bordet — „to Gange til Vincot Abbedi medens jeg var Barn, og indjog mig begge Gange en dødelig Angst. Han tog mig forøvrigt blot op i sine Arme og talte til mig — meget venligt, efter hans Maade at være paa — men han forstrækkede mig alligevel; maaskee det kun var over hans mørke, alvorlige Ydre, og hans lange, sorte Haar og Knebelsbart, men maaskee ogsaa Synet af ham havde en særegen Indflydelse paa mig, som jeg dengang ikke kunde forstaae og nu ikke forklare. Nok er det, at længe efter hans Bortreise drømte jeg bestandig om ham, og naar jeg sad i Mørke, billede jeg mig ofte ind, at han listede sig hen til mig, for at tage mig op paa Armen. Det lagde Tjenestefolkene, der skulde passe mig, snart Mærke til, og saa pleiede de at true mig med min Onkel Stephen, naar jeg var uartig eller ikke vilde lystre dem. Selv da jeg blev større, vedligeholdt denne Frygt og Skræk for den fraværende Slægtning sig; jeg spidsede altid Øren, hver Gang hans Navn blev nævnet af min Fader eller Moder — jeg lyttede og lyttede med en uforklarlig Forudfølelse af, at noget Skrækkeligt maatte engang hænde ham eller uforvarende falde over mig. Denne Følelse forlod mig først, da jeg var bleven alene tilbage i Abbediet efter mine Forældres Død, og syntes at være gaaet over i en heftig Begjærlighed hos mig, efter at opspore Oprindelsen til den gamle Spaadom, der forudsiger vor Slægts Undergang. Er De ikke træt af at høre paa mig? Følger De med?"

„Jeg følger hvert Ord med spændt Opmærksomhed."

„De maa altsaa vide, at jeg først fandt nogle Strofer af den ovenomtalte Spaadom nedskrevne paa et Blad i en gammel Bog i Bibliotheket. Paa den modsatte Side af disse Linier var der klistret et gammelt, daarligt Træsnit af en mørkhaaret Mand, hvis Ansigt var saa mærkværdigt ligt, hvad jeg kunde huske af min Onkel Stephen, at Portrætligheden øieblikkelig forbausede mig. Da jeg spurgte min Fader herom — det var just kort før hans Død — vidste han enten Intet derom, eller lod som om han Intet vidste, og det samme var Tilfældet, da jeg talte til vor Præst derom. Han sagde, at Portrætet var lavet flere hundrede Aar før min Onkel blev født, og kaldte Spaadommen noget Nonsens og Ammestuehistorier. Jeg disputerede med ham, saa godt jeg formaaede, og spurgte ham, hvorfor vi Katholiker, der dog troede, at Evnen til at gjøre Mirakler endnu fandtes hos enkelte begunstigede Væsener, ikke ogsaa kunde forudsætte, at Spaadomsevnen til at forudsige tilkommende Begivenheder endnu kunde være i lignende Væseners Besiddelse? — Han vilde dog ikke disputere med mig, han vilde kun sige mig, at jeg ikke maatte spilde min Tid med at tænke paa saadanne Barnagtigheder, og at jeg havde mere Fantasi, end jeg havde godt af, samt at jeg hellere maatte see til at beherske end ophidse den. Et saadant Raad tjente kun til yderligere at anspore min Nysgjerrighed. Jeg besluttede derfor, i al Hemmelighed, at søge overalt i det gamle Abbedies ubeboede Partier, om jeg ikke et eller andet Sted kunde finde gamle Papirer, som kunde give Oplysninger om Portrætet og naar Profetien først var nedskreven eller udtalt. Har De nogensinde i Deres Liv tilbragt en Dag alene i et gammelt Huus's i lang Tid ubeboede og forfaldne Værelser?"

„Nei, aldrig; den Slags Ensomhed er ikke efter min Smag."

„Og dog var det et herligt Liv, da jeg begyndte mine Efterforskninger. Jeg kunde have Lyst til at leve den Tid om igjen. Hvilken Spænding, hvilke Opdagelser, hvilke vilde Fantasibilleder, ja hvilken Tilstand af forventningsfuld, snart Frygt, snart Glæde, førte ikke dette Liv med sig! — Tænk Dem blot — at aabne en Dør til et Værelse, som ingen menneskelig Fod har betraadt i det sidste Hundredaar! Tænk Dem det første Skridt ind i en lydløs, ærefrygtindgydende Stilhed, hvor Lyset falder svagt og blegt ind igjennem lukkede, tilstøvede Vinduer og hensmuldrende Gardiner; tænk Dem det gamle Gulv, som ved sin Knagen ligesom raaber til Dem, De træde saa let paa det, som det er Dem muligt; tænk Dem Væggene prydede med Hjelme, Vaaben og gamle, afblegede Tapeter, der ligesom bevæge sig henimod Dem, naar De i den dæmpede Belysning gaaer op til dem; tænk Dem, at kaste nysgjerrige Blikke ned i store Skabe og jernbeslaaede Kister, uden at have nogen Anelse om, hvilke skrækkelige Ting, der maaskee viser sig, naar man aabner dem; tænk Dem, at sidde og gruble over deres Indhold, til Tusmørket uformærkt falder over Dem og gjør Ensomheden endnu mere trykkende, at forsøge, at gaae bort og ikke kunne det, da det er, ligesom en Usynlig holdt Dem tilbage, hvergang De forsøger

derpaa, at Stormen raser udenfor, at Skyggerne tilsidst gaae over i Bælmørke, og ligesom trykker Dem i sine Arme — tænk paa Alt dette, og forestil Dem saa, hvilken Ophidselse og Spænding mit Liv dengang maa have været fuldt af."

(Resultaterne af dette Liv saae jeg jo nu for mig, og de forekom mig meget sørgelige.)

„Mine Efterspørgelser varede i flere Maaneder, stundom med et lille Ophold, for atter at blive fortsatte; thi jeg fandt altid Noget, som pirrede og anspurede mig. Forfærdelige Bekjendelser om begaaede Forbrydelser, som heldigt havde unddraget sig Offentligheden og Lovens straffende Arm, kom nu for Lyset, kun sete af mine Øine; stundom stod disse Forbrydelser i Forbindelse med visse Dele af Abbediet, som fra den Tid af fik en særegen, uhyggelig Interesse for mig; stundom med nogle af de gamle Portrætter i Billedgalleriet, som jeg virkelig ikke vovede rigtig at see paa, efterat jeg havde udfundet, hvorledes deres Forbilleder havde opført sig her i levende Live; ja, der var Perioder, hvor Resultatet af disse mine Undersøgelser i den Grad forfærdede mig, at jeg besluttede mig til at opgive dem, men jeg kunde ikke blive min Beslutning tro, Fristelsen til at blive ved blev til sine Tider saa stærk, at jeg ikke kunde modstaae den, og jeg maatte give efter. Tilsidst fandt jeg den omtalte Bog, der havde tilhørt Munkene, og med Spaadommen opskreven paa et rent Blad. Dette første Held opmuntrede mig til at gaae videre paa Spor efter Forbilledet for det mørke Portræt, men den samme indre Stemme, der tilsagde mig, at det lignede min Onkel Stephen, syntes ogsaa at ville forvisse mig om, at han maatte staae i nær Rapport med Spaadommen, og kjende mere til den, end nogensomhelst Anden. Jeg vidste ikke, hvor han var, eller om denne Idee var falsk eller sand, indtil den Dag kom, da enhver Tvivl blev hævet ved det forfærdelige Bevis, som jeg har for mine Øine i dette Værelse, hvori vi ere."

Han standsede og tilkastede mig et mistænksomt Blik. Derefter spurgte han, om jeg troede Alt, hvad han hidtil havde fortalt.

Da jeg øieblikkelig og uden Betænkning svarede „Ja", saa syntes hans Tvivl at forsvinde, og han fortsatte sin Beretning.

„En smuk Februar Eftermiddag stod jeg alene i et af de ubeboede Værelser i Abbediets vestlige Taarn og betragtede Solens Nedgang. Just lige før Solen sank ned under Horizonten, blev jeg greben af en Følelse, som efterhaanden udbredte sig over min Person, og som jeg slet ikke kan forklare. Jeg saae Intet, jeg hørte Intet, jeg vidste Intet. Denne totale Selvforglemmelse af min egen Tilværelse kom pludselig; jeg besvimede ikke, faldt ikke om og rørte mig ikke fra Pletten. Dersom en saadan Tilstand var mulig, saa vilde jeg kalde den en midlertidig Adskillelse af Sjæl og Legeme, uden virkelig Død — men enhver Beskrivelse af min Tilstand dengang kan dog ikke forklare den. Hvilket Navn De end vil give min Tilstand, saa veed jeg nu blot, at jeg blev staaende ved Vinduet uden Bevidsthed — død, om De vil, baade paa Sjæl og Legeme — indtil Solen var forsvunden. Da kom jeg atter til mig selv, og da jeg aabnede mine Øine, stod Stephen Monktons Skikkelse lige over for mig, omgiven af en svag Lysglands, just som den i dette Øieblik staaer lige over for mig, lige tæt ved Siden af Dem."

„Indtraf dette før Underretningen om Duellen var naaet til England?" spurgte jeg.

„To hele Uger før vi fik et eneste Ord at vide derom paa Vincot. Og da vi hørte om Duellen, hørte vi intet om Dagen, den var holdt paa. Den erfarede jeg først, da det Dokument, De nu selv har læst, blev offentliggjort i den franske Avis. Dokumentet er, som De erindrer, dateret den 22de Februar, og to Dage senere, vide vi jo, at Duellen har fundet Sted. Jeg optegnede strax i min Lommebog den Aften, jeg saae Synet, hvilken Dag det var i Maaneden, og det var juist den 24de Februar."

Her standsede han atter, som om han ventede, at jeg skulde sige Noget. Men hvad skulde jeg sige efter de Ord, jeg havde hørt fra ham? og hvad værre var, hvad skulde jeg tænke?

„Selv i den Skræk, som øieblikkelig greb mig, da jeg første Gang saae Synet," vedblev han, „randt dog strax Spaadommen om vor Slægts Undergang mig i Hu, og ligeledes Overbevisningen om, at jeg i det spøgelseagtige Syn saae et Varsel om den Skjæbne, der ventede mig. Saasnart jeg var kommen mig af min første Forskrækkelse, besluttede jeg at anstille Prøver paa Virkeligheden af det, jeg saae, for at udfinde, om jeg var et Offer for min egen ophidsede Fantasi eller ikke. Jeg forlod Taarnet, Fantomet fulgte med; jeg lod hele Selskabssalen i de beboede Værelser glimrende oplyse, Skikkelsen holdt sig lige over for mig; jeg gik ud i Parken, den fulgte mig i det klare Stjerneskin; jeg forlod mit Hjem og vandrede vide omkring, men den høie, mørke Mand, med det af Dødskampen fortrukne Ansigt, fulgte mig, hvor jeg end gik og stod. Efter saamange Prøver, opgav jeg at kæmpe mod min Skjæbne. Jeg vendte tilbage til Abbediet, og bestræbte mig for at finde mig i det Uundgaaelige. Men det kunde jeg dog ikke udholde, thi jeg havde et Haab, som var mig dyrebarere, end mit eget Liv; jeg eiede en Skat, som jeg ikke vilde miste for Alt i Verden, og da Fantomet stod som et Skræmmebillede imellem mig og denne uvurderlige Gjenstand, saa blev min Elendighed større, end jeg kunde udholde den. De veed vel, hvad jeg alluderer til; thi De har vel oftere hørt, at jeg var forlovet?"

„Ja, meget ofte. Jeg har selv lidt Bekjendtskab til Miss Elmlie."

„Og dog kjender De ikke alle de Ofre, hun har bragt mig, eller kan forestille Dem, hvad jeg har følt i de forløbne Aar," sagde han med stjælvende Stemme og taarefyldte Øine, „men jeg har ikke Styrke nok til at tale om det; Tanken om de fordums lykkelige Dage i det gamle, kjære Abbedi er nok til at knuse mit Hjerte. Derfor tilbage til den anden Gjenstand. Først maa jeg sige Dem, at jeg aldrig omtalte til noget eneste Menneske det skrækkelige Syn, som til alle Tider og paa alle Steder var min hemmelige Følgesvend, fordi jeg kjendte de Rygter, der gik om, at jeg havde arvet en Deel af Familiespygdommen, og altsaa frygtede for, at bekræfte Sandheden af disse, naar jeg fortalte til Andre, hvilke Syner, der forfulgte mig. Skjøndt Fantomet altid viste sig lige for mig, og altsaa enten paa den ene eller anden Side, eller

lige foran den, jeg talte med, saa havde jeg dog saaledes lært at beherske mig selv og at skjule for Andre, at mine Blikke egentlig vare henvendte paa det, undtagen ved enkelte Leiligheder — og jeg har maaskee forraadt mig selv lige over for Dem. Men min Selvbeherskelse hjalp mig ikke lige over for Ada. Vor Bryllupsdag mærmede sig med stærke Skridt."

Han standsede et Øieblik for at samle sig; thi de sørgelige Erindringer syntes at overvælde ham.

„Tænk hvilke Lidelser jeg maa have gjennemgaaet ved at see dette skrækkelige Syn, hver Gang jeg betragtede hende, der snart skulde være min Hustru! Tænk Dem, at naar jeg vilde tage hendes Haand, saa var det, som om jeg vilde tage den igjennem Skikkelsen, der stod foran hende! Tænk Dem hendes rolige Engleansigt ved Siden af det forvredne Spøgelseansigt, hver Gang jeg saae hen paa hende! Betænk alt dette, og sig mig saa oprigtigt, om det var saa underligt, at jeg betroede hende den Hemmelighed, der pinte mig. Hun ønskede selv at kjende Alt, og at faae en fuldstændig Underretning, saa at jeg slet Intet skjulte for hende. Den fik hun, og jeg gav hende frie Hænder med Hensyn til vor Forlovelse. Mit Hjerte følte en isnende Dødskulde, da jeg udtalte Ordene, som mulig skilte os ad for Livet — Døden for min egen Haand var ikke fjern fra min Tanke; thi Adskillelsen fra hende var ikke til at udholde. Hun anede denne Tanke — ja, hun kjendte den — og hun forlod mig ikke, før hendes gode Indvirkning paa mig havde forjaget den for bestandig. Havde hun ikke været, havde jeg ikke levet nu — og havde hun ikke været, havde jeg ikke fattet den Plan, som har bragt mig herned til Italien."

„Mener De dermed, at det er paa Miss Elmlies Opfordring, at De er kommen til Neapel?" spurgte jeg, yderlig forbauset.

„Jeg mener, at hendes Ytringer bestyrkede mig i den Plan, som har bragt mig til Neapel," svarede han. „Saalænge jeg troede, Synet viste sig for mig som en skjæbnesvanger Budbringer om min forestaaende Død, saa var det jo ingen Trøst, men snarere det Modsatte, at høre hende sige, at ingen jordisk Magt skulde kunne bringe hende til at forlade mig, men at hun vilde leve for mig, og for mig alene, hvilke Ulykker der end vilde styrte ind over mig. Det var derimod en stor Forskjel, da vi senere med hinanden havde overveiet Alt, og vare komne til det Resultat, at Meningen med Synet snarere betød noget Godt end Ondt, og at det Varsel, det var sendt for at give mig, snarere kunde være til Gavn for mig, end til min Skade. Da denne Tanke var bleven klar for os begge, saa gav denne nye Idee mig i samme Øieblik ogsaa nyt Livshaab. Jeg troede dengang, hvad jeg troer endnu, at jeg har en overnaturlig Borgen for min Plan, og for at den vil lykkes. I den Tro og Overbevisning lever jeg — havde jeg ikke den, maatte jeg dø. — Hun har aldrig fundet den latterlig eller spottet den som Galskab. Mærk mine Ord! Synet, som viste sig for mig, første Gang i Abbediet, som aldrig har forladt mig, men i dette Øieblik staaer ved Deres Side, paaminder mig om den Skjæbne, der venter vor Slægt, og befaler, hvis jeg vil undgaae denne Skjæbne, at begrave den ubegravede Afdøde. For et saa helligt Bud maa alle andre Hensyn træde tilside — selv min Kjærlighed. Synet vil ikke forlade mig, før jeg har sørget for, at Jorden bedækker Liget. Jeg selv tør ikke vende tilbage — jeg tør ikke gifte mig, før jeg har sørget for, at den tomme Plads i Vincots Gravhvælving er bleven udfyldt."

Hans Øine funklede, hans Stemme skjælvede, og et fanatisk, overspændt Udtryk herskede i hans Ansigt, da han ytrede disse sidste Ord.

(Fortsættes.)

Den Ensiede.

(Slutning.)

„I samme Øieblik var Manden i et Spring paa mig; hans Haand greb mig i Halstørklædet, hans Hat faldt af, og jeg saae nu tydeligt hans Ansigt og at han var ensiet. Vi brødes, og jeg var maaskee sluppen vel derfra, havde hun ikke været. Hun var sprungen op paa Sædet, medens vi brødes. Hun tog ud af sin Taske et Lommetørklæde, som hun fugtede med en Vædske af en lille Flaske, og listende sig bag paa mig, holdt hun det for min Mund og Næse. Det var, som om jeg skulde kvæles, jeg tabte al Kraft i mine Arme, slap min Modstander, og magtede ikke at tage Tørklædet bort. Mit Hjerte begyndte at slaae langsommere, jeg kunde neppe trække Veiret og tilsidst tabte jeg Bevidstheden.

„Da jeg atter kom til mig selv, laa jeg ved Siden af Jernbanen; Dagen var i Frembrud, og et Par Arbeidere stode og betragtede mig. Jeg vilde tale, det formaaede jeg ikke; jeg vilde bevæge mig, det smertede mig rædsomt. En af Mændene heldte lidt Øl i Munden paa mig, det hjalp lidt; jeg kunde fremstamme Ordet ‚Doktor', hvorpaa den Ene ilede afsted, medens den Anden blev hos mig.

„Da Lægen kom, befandtes mit Kravebeen og min venstre Arm at være brækkede, og mit Legeme fuldt af Læsioner og Saar.

„De første Ord, jeg kunde fremføre, vare en Bøn til Lægen om at føle i min Brystlomme — Posen med Pengene var borte — det havde jeg jo nok ventet, men Visheden lod mig dog atter falde tilbage i en ny følesløs Tilstand.

„Jeg maatte holde Sengen i fire Maaneder, men min Ungdom seirede over Feberen, og da jeg blev rask, aabnedes der en ny Livsbane for mig. Det Mod, hvormed jeg, havde forsvaret den mig betroede Skat, og de Lidelser, jeg havde gjennemgaaet, skaffede mig Heltery. Jernbanedirektøren havde en Broder, som eiede store Jernværker, til hvem han anbefalede mig. I hans Tjeneste udviklede jeg Evner, som hidtil havde ligget skjulte hos mig, og jeg gik efterhaanden saaledes frem, at jeg blev min Herres Kompagnon, og ved hans Død kom jeg i den Stilling, jeg nu indtager.

„Røveren i Jernbanevognen og Fangen, vi saae imorges i Bagnoet, er den samme Person. Det var den første Gang, jeg saae ham."

„Og anden Gang var vel, da han stod for Retten, paa Grund af Overfaldet paa Dem?" spurgte jeg.

„Man fik aldrig fat paa ham, fordi han havde overfaldet mig i Vognen," sagde Mr. Humphreis.

„Jeg saae ham nu ikke i hele ti Aar, og da var det paa et ganske andet Sted end i en Retssal, at vi traf sammen.

„For at udhvile mig efter strengt aandeligt Arbeide, gjorde jeg med et Par Venner en længere Tur med vor Lystjagt. Vi havde været tre Maaneder borte fra England, besøgt flere af de græske Smaaøer i Adriaterhavet og ankrede en Aften ved Korfu. Næste Morgen laa paa den ene Side den albaniske Kyst med dens Bjerge og Dale, en enkelt usel Landsby, og nærved Havet Ruinerne af en gammel Borg, hvori en tyrkisk Aga boede. Der var en uhyggelig Ro over Landskabet, der saaes ingen Arbeidere paa Marken, ingen Hyrder med deres Hjorde — en ørkenagtig Taushed herskede paa Landet. Paa Vandet derimod sværmede Maager, hele Flokke af Vildænder og andre Vandfugle, ligegyldige for Menneskers Nærhed.

„Dette Syn var altfor fristende, vi gik i Baaden, og bad vor Kaptain holde Udkig efter os henad Aftenstid.

„Vi roede forbi den gamle Borg, og landede paa et sumpet, moradsigt, rørbevoxet Terræn, fuldt af smaa Damme og Bugter.

„‚Det er just en Plads for Snepper,' sagde Major Byrum, og til Bekræftelse paa hans Ord fløi Snepperne op til høire og venstre, foran og bagved os. Vi forfulgte dem med Hidsighed, og jeg blev skilt fra mine Venner ved et langtfra indbydende, moradsigt Mosedrag, og da jeg ikke var Jægersmand nok til at risikere vaade Fødder, naar jeg kunde undgaae det, søgte jeg efter en fastere Sti. — Jeg gik snart til den ene, snart til den anden Side, skjød flere Fugle end jeg næsten kunde bære, og slap tilfældigviis ind paa en Sti, fuld af Rødder og Huller, som syntes at føre op i Landet, forbi nogle høie Rør og Smaabuske.

„Jeg havde fulgt den en Tidlang, da pludselig tre Mænd sprang op foran mig, og afskar mig Veien. Jeg saae mig om, og tre lignende Individer stode bagved mig. De havde nogle falmede Fezer paa Hovedet, og deres hele Dragt syntes at bestaae i en gulhvid, ulden Kappe. Benene vare nøgne, paa Fødderne havde de Sandaler. Det var sandsynligviis Bønder fra Omegnen, men deres Hensigter vare tydelige nok. De Fire havde nogle gamle, daarlige Geværer, de To lange Knive, som de svingede og truede mig med. Modstand var unyttig, og skjønt jeg ikke kunde forstaae et Ord af, hvad de sagde, opfattede jeg dog, at jeg skulde følge med, og det gjorde jeg da ogsaa, bevogtet baade for og bag. Vi vandrede saaledes afsted, indtil vi kom til en Række af smaa Høie og en Hule, som var udgravet i den største af dem. Tre—fire Mænd, af samme Sort, som mine Ledsagere, drev omkring foran Hulen, og efterat de havde udvexlet nogle Ord med mine Folk, forsvandt en af dem i det Indre af Hulen, og da han kom tilbage, var han ledsaget af den Mand, vi have seet idag, af den ensiede Person, med hvem jeg havde havt Sammenstødet i Jernbanevognen.

„Jeg kjendte øieblikkeligt ham, men det var tydeligt, at han ikke kjendte mig. Han tiltalte mig paa Engelsk, erklærede, at hans Folk vare forbitrede over, ikke at finde værdifulde Ting paa mig, og at han vilde beholde mig som Gidsel, indtil mine Venner havde betalt to tusinde Pund, for at udløse mig.

„Jeg blev bragt ind i Hulens forreste Deel og to Mænd sattes til at passe paa mig Dag og Nat.

„Den Ensiede syntes at være Anføreren, og en kraftig bygget, ung Mand, som syntes at være Nummer to, blev sendt afsted til Butrinto, for at forlange Løsepengene. Med ham sendte jeg et privat Brev til mine Venner paa Lystjagten, med Anmodning om, at henvende dem til vor Konsul paa Korfu, for at faae Pengene; thi i den nærmeste, usle, albanesiske By, Butrinto, kunde en saadan Sum jo ikke opdrives.

„Paa den Maade forløb tre Dage, og det var tydeligt, at min ensiede Ven begyndte at blive utaalmodig. Før vi skiltes ad den Aften, truede han med at skyde mig, hvis Løsepengene ikke kom inden fire og tyve Timer.

„Om Natten vaagnede jeg ved at høre Skyden. Jeg sprang op og fandt, at jeg var alene. Mine Bevogtere havde forladt mig. Jeg ilede afsted efter Lyden af Skuddene, og traf Banditterne i Haandgemæng med vor Skibsbesætning og en Politistyrke fra Korfu, der havde listet sig ind paa Røvernes Skjulested, som vor Emissær, Lieutenanten, havde forraadt. Vi seirede, to Røvere bleve dræbte, tre fangne, men den Ensiede undslap, og skjønt der blev sat en Pris paa hans Hoved, fik man dog ikke Fingre i ham.

„Jeg var en Deel medtagen af Fangenskabet og af Mangel paa Næringsmidler i de tre Dage. Den anden Nat efter min Befrielse, laa jeg paa Lystjagtens Dæk i det deiligste Maaneskin, og tænkte paa, hvad jeg havde oplevet i Hulen, da en Tanke pludselig slog ned i min Sjæl og fyldte mig med Skræk og Rædsel.

„De skal selv domme, om jeg havde Grund til Frygt.

„For en tretten til fjorten Aar siden, da man i visse Kredse i London sværmede for at fremmane Aander, havde jeg været tilstede ved en privat Forestilling, som en velbekjendt Aandemaner gav.

„Da Alt var forbi, talte jeg i længere Tid med ham, og skjønt jeg fandt, at han ligeoverfor Publikum var en Charlatan, saa fik jeg dog ogsaa Indtrykket af, at han selv troede at være i Besiddelse af den Magt og de Evner, han roste sig af.

„‚De hører til Tvivlerne, Mr. Humphreis,' sagde han, ‚og troer ikke paa de skjulte Kræfter, maaskee ikke engang paa Mesmerismen?'

„Jeg svarede leende, at jeg var en praktisk Mand, der kun stolede paa mine egne Øine og Øren.

„‚Og dog skal jeg overbevise Dem om Mesmerismens Magt og ovenikjøbet anvende den til Bedste for Dem.'

„Jeg trak paa Skuldrene.

„‚Har De Lyst, saa kom imorgen Aften,' sagde han, ‚og vi skulle tale videre om Sagen.'

„Jeg sagde ja, og kom. Resultatet af vor Samtale blev, at jeg gav ham Tilladelse til at experimentere med mig, og at han virkelig fik mig bragt i en saadan mesmerisk Henrykkelsestilstand, at jeg aldeles tydelig saae den Ensiedes Ansigt og Skikkelse, ja endog den Klædedragt, han havde paa, da jeg første Gang mødte ham i Jernbanevognen.

Da jeg var kommen til mig selv, spurgte Aandemaneren mig om, hvad jeg havde seet, og jeg fortalte ham, eller rettere han mig, Alt, og jeg bekræftede hans Beskrivelse.

„‚Den Mand har De altsaa seet engang før,' sagde han, ‚De vil sandsynligviis atter træffe ham, men skulde De tredie Gang see ham, saa har jeg en Forudfølelse af, at Resultatet vil blive meget ulykkeligt, for ikke at sige dødbringende, for Dem. Foragt for Fremtiden ikke Mesmerismen, som har sat mig istand til at give Dem en nyttig Advarsel.'

„Jeg takkede ham, og har aldrig skjænket den Sag en Tanke, før den Aften paa Dækket af vor Lystjagt. — Da havde jeg jo seet Manden for anden Gang — vilde den tredie Gang monstro komme? — Aarene gik imidlertid og atter glemte jeg Sagen.

„Nu har jeg seet ham for tredie Gang, og jeg har en indre Overbevisning om, at Aandemanerens Forudsigelse vil gaae i Opfyldelse, og at Resultatet vil blive dødbringende for mig."

Da Mr. Humphreis havde sagt dette, sank han tilbage i Stolen og tørrede Sveden af Panden. Jeg søgte at berolige ham og at bortjage hans Frygt, men han var nedslaaet, klagede over, at han følte sig mat og træt af at fortælle Historien, lovede at tale med mig næste Dag, og hvis han ikke var bedre, at sende Bud til Neapel efter en engelsk Læge.

Den Dag oplevede han imidlertid ikke. Da Tjeneren næste Morgen traadte ind i hans Soveværelse, fandt han sin Herre sovende; det troede han, men ved nærmere Undersøgelse befandtes han at være død.

Lægen mente, han var død af en Hjertesygdom, men paa den Afdødes Ansigt var der et Udtryk af Rædsel, som jeg aldrig vil kunne glemme, og som har bibragt mig den Idee, at hans sidste Øieblikke ere blevne forurolige ved det frygtede Syn af den Ensiede.

Testamentet.

(Chambers Journal.)

Første Kapitel.

„Der har jeg nu de gamle Smerter igjen, som Bromley altid ryster paa Hovedet af. Hvorfor mon han ryster paa Hovedet? Aa, han er en Idiot! Alle Mennesker have en eller anden Pine, og jeg kan jo ikke forlange at være en Undtagelse — desuden har jeg havt de Smerter, lige siden jeg var et Barn. Nok muligt, at mit Hjerte ikke . . . . . Barmhjertige Gud, det var Krampe i Hjertet — saadanne et Par Anfald endnu, og . . . ."

Disse vare den gamle Mr. Arkleys Tanker, da han en Vinteraften sad i sin Ensomhed, medens Regnen, der slog mod Ruderne, og Stormen, der hylede udenfor, gav dem et sørgeligere Præg end ellers, og bevirkede, at han atter fortsatte: „Dø maa jeg jo engang, og skulde Bromley overleve mig, (hvilket han neppe gjør, thi Stanken af hans egne Medikamenter og hans Samvittighedsnag maa dræbe ham længe før den Tid), saa vil han paatage sig en klog Mine, og sige, at han for længe siden forudsaae, at Døden var uundgaaelig, og denne meget vise Bemærkning vil blive anseet for et Bevis paa hans Duelighed. En Ting er der dog, som bør gjøres, og det jo for jo bedre. — Jeg bør gjøre mit Testamente. Jeg er ikke noget Kyllingehjerte eller overtroisk af mig."

Han samlede sine Skrivematerialier foran sig, og lænede sig tilbage, for at samle sine Tanker.

Selv den mest Flegmatiske kommer i et Slags Bevægelse, ved at skulle gjøre sit Testamente. Det er vor sidste Meddelelse til Verden — naar de have sænket os ned i Graven, tale vi endnu engang til hele Sørgeskaren, førend den spredes til alle Verdenshjørner, og ikke samles oftere for vor Skyld. Selv kunne vi ingen Bemærkninger høre, ei heller kunne vi give yderligere Forklaringer. En Mand, der vil gjøre sit Testamente, kan derfor nok have Grund til at overveie Alt paa det nøiagtigste.

Begyndelsen gik ogsaa let nok for Mr. Arkley, men saa begyndte han at betænke sig af og til, han lagde Haanden paa Panden, skjød Papiret fra sig, reiste sig op, og begyndte at vandre op og ned ad Gulvet.

„Det er ogsaa fordømt, at Georges ikke vil, som jeg vil, i den ubetydelige Sag, saa var jeg ikke i mindste Tvivl om, hvad jeg vilde gjøre. Hvad Frederik Teesdale angaaer, saa seer jeg tydelig Forskjellen paa ham og George Arkley, skjønt Andre ikke gjøre det. Begge mine Nevøer gjøre sig vel Forventninger, men hvis jeg maa raade, saa faaer Master Fred ikke en Døit af mine Penge. Nei, George skal have dem — hver Skilling — men .... Det maa være ham, der ringer. Han kommer just tilpas; jeg vil sige ham, hvad jeg er beskjæftiget med — saa giver han nok efter for mine Ønsker."

„Naa, Onkel," sagde en Mand paa henved tredive Aar, med en venlig og munter Stemme, da han traadte ind i Værelset. „Jaften ventede De mig vist ikke, i det Veir? Men jeg mødte Doktor Bromley i Eftermiddag, og . . . ."

„Fanden i Vold med Bromley, George, og gid han vilde tage Livet af sig med sin egen Lancet, men Dig er jeg glad over at see, og mine Tanker vare hos Dig i dette Øieblik. Sæt Dig ned, og gjør Dig det bekvemt, medens jeg fortæller Dig, hvad jeg tænkte paa."

George satte sig, men var ikke rigtig rolig i Sindet, thi den Indledning fra Onklen huede ham ikke.

„Jeg sagde ‚Fanden i Vold med Bromley,' George, og dog har jeg lagt mig hans Ord paa Sinde. Du seer Papiret der, hvad er Din Mening om det?"

„Det har jeg virkelig ikke den fjerneste Idee om."

„Det er et Udkast til mit Testamente. Hør nu, George. Da jeg for et Kvarteerstid siden sagde til mig selv, jeg vil skrive mit Testamente, mente jeg, at et Par Minuter var nok, og det har de ogsaa været — kun mangler der endnu een Linie. Derfor, George," sagde den gamle Mand, og lagde sin Haand kjærligt paa sin Nevøes Skulder, „lad mig høre fra Dine Læber det rette Ord, og Alt — nogle faa Legater fraregnede — tilfalder, hvem?"

„Jeg vil ikke lade, som om jeg ikke forstaaer hvem Du mener, Onkel, og er Dig meget taknemlig, men Du bliver ikke vred over, at jeg minder Dig

om, at Du har en Nevøu til, som er ligesaa nær i Slægt med Dig, som jeg er."

„George! jeg gjør med mit, hvad jeg vil; men fra Dig venter jeg det Ord, som vil glæde mit gamle Hjerte — det kan maaskee snart ophøre at slaae."

„Kjære Onkel, lad os ikke komme ind paa den Gjenstand, som har forvoldt os saa megen Smerte, og den eneste, hvorom vi nogensinde have været uenige."

„Du kan dog ikke være blind for det Pigebarns mange Mangler og Feil! Jeg siger, betænk Dig vel; thi Emmeline er en Kokette, som ikke bryder sig mere om Dig, end om en halv Snes andre Mænd. Hun vil tage Dig, hvis hun ikke kan faae nogen Bedre, men hun vil uden Betænkning give Dig Afsked og lee ad Dig, hvis hun kan."

George hængte med Hovedet. Skulde det være sandt? Han havde en sørgelig Forudfølelse af, at det ikke var umuligt.

„Onkel! Onkel!" sukkede han, „Dine Ord pine mig."

„Du er intet Barn, George, og en Mand paa tredive Aar dør ikke af et knust Hjerte. Lov mig saa, at Du vil bryde den Forbindelse, det vil være det gladeste Øieblik, jeg har havt i mange Aar."

„Det kan jeg ikke, Onkel!"

„Ja, saa er der en anden Ting, Nevøu, som jeg ikke kan. Hør efter."

Med sjælvende Stemme læste han, hvad han havde skrevet. Det var kort og bestemt — som han havde sagt — Alt, paa nogle Legater nær, tilfaldt.... her var en aaben Plads for Navnet.

Mr. Arkley tog atter Pennen.

„Betænk Dig vel, George — overvei det endnu engang."

„Jeg kan ikke svare anderledes, Onkel."

Mr. Arkley udfyldte den aabne Plads — „Hospitalet".

„Du har bedrøvet mig, George, og jeg er meget rystet — jeg trænger til Ro. Det er bedst, Du forlader mig." Han gav sin Nevøu Haanden, som denne tog, og holdt længe i sin. Faa Sekunder efter, var Onklen alene.

Den Nat, som fulgte efter denne Aften, kunde Mr. Arkley ikke sove. Han følte sig ulykkelig over, hvad han havde gjort, det forekom ham som en grusom Uretfærdighed mod den Nevøu, han altid havde holdt saameget af. Heldigviis kunde Gjerningen gjøres om. Han stod op, tændte Lampen, fremtog Udkastet til Testamentet, slog en tyk, sort Streg over „Hospitalet" og skrev i dets Sted „George Arkley".

(Fortsættes.)

En kort Ligtale.

En Landsbypræst i England maatte holde en Ligprædiken temmelig langt borte fra sin Bopæl. For i Hast at blive færdig, valgte han til Text et Vers af Hjobs Bog, og sagde: „Mine Brødre! Veiret er koldt, Nætterne lange, Veien daarlig og vi Alle langt fra Hjemmet; derfor fatter jeg mig kort. Lader os nærmere gjennemgaae Ordene i vor Text. For det Første træder Mennesket **ind** i Verden, for det Andet gaaer han **igjennem** den, og for det Tredie **ud** af den. Altsaa:

Mennesket, som Verdensborger,
Nogen træder ind;
Mange Smerter, mange Sorger
Tynge her hans Sind.
Ud han maa fra Verden vandre,
Ingen veed hans Vei;
Jeg, tillige med Jer Andre,
Veed det heller ei.

Dog, jeg mener: Hvo herneden
Var sit Arbeid tro,
Om han her end mangled' Freden,
Hist dog finder Ro. —
For idag det Nok maa være,
Man mig vel forstaaer:
Ei jeg kunde sige Mere,
Stod jeg her et Aar."

Gaader.

1.

Forlænds læst et Tal der staaer;
Bagvendt strax man tvende faaer.

2.

Forlænds er det Ungdommens Lyst;
Bagvendt Bjørnens Vintertrøst.

3.

Forlænds læst er det en Net;
Bagvendt Mørket flyer for det.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 24:

Muskat.

Opløste af Mester Erik, Den dalende Stjerne i D., Axel Pedersen, Anders Strunze i Nibe, En Aspirant mellem Bornholms Klipper.

Stavelsegaaden i Nr. 23 er endvidere opløst af Den fine Konditor i F.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (24 Ark)

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ofverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 27de Juni. Nr. 26.

Indhold: En fix Idee (Fortsættelse). — Kong Lunalilo (med Xylografi). — Testamentet (Fortsættelse). — Blandinger. — Gaadesamtale.

En fix Idee.

(Fortsættelse.)

Bedrøvet og tildels forfærdet, som jeg var, gjorde jeg intet Forsøg paa at modsige eller modbevise ham; thi det vilde have været aldeles unyttigt at tale til ham om sygelige Fantasibilleder eller optiske Bedrag — og værre endnu, at søge ad naturlig Vei at forklare de mærkværdige Begivenheder og Sammentræf, han havde talt om. Efter det Lidet, han havde berettet om Miss Elmlie, saa var det klart for mig, at den stakkels Pige, som havde kjendt ham længst, og holdt mest af ham af Alle, kun satte sit Haab til hans Redning, ved at gaae ind paa hans Ideer. Hun troede, det var den eneste Maade, han kunde frelses paa. Derfor havde hun med Glæde opofret sine egne Ønsker for hans sygelige Indbildninger, i Haab om en lykkelig Fremtid, som maaskee aldrig kom. Jeg kjendte vel ikke meget til Miss Elmlie, men naar jeg tænkte, i hvilken sørgelig Stilling hun befandt sig, saa kunde det gjøre mig meget ondt for hende.

„De kalde mig den ‚gale Monkton'," udbrød han pludselig, midt i den Taushed, der havde varet et Par Minuter, „og Alle, med Undtagelse af Ada og Dem, saavel her som hjemme i England, troe, at jeg ikke er ved min Fornufts fulde Brug. Det stakkels svage Pigebarn har hidtil været mit Redningsanker, nu vil De for Fremtiden bidrage Deres til min Frelse. Der var en Røst i mit Indre, som sagde mig det, da jeg første Gang mødte Dem, og jeg har maattet bekæmpe min Lyst til at betroe mig til Dem — men da jeg iaften saae Dem paa Ballet, kunde jeg ikke modstaae længere — det var som om Synet selv trak mig hen til Dem, da De stod der saa alene i det affides liggende Værelse. Fortæl mig nu noget mere om Deres Ideer angaaende Pladsen, hvor Duellen fandt Sted. Dersom jeg selv drager bort imorgen for at søge det, hvorhen skal jeg saa først vende mig? hvad skal jeg gjøre? — Jeg kan neppe samle mine Tanker. — De forstaaer Dem saa godt paa Alt — vil De ikke hjælpe mig? — Min sørgelige Tilværelse i den sidste Tid har aldeles berøvet mig Evnen til at hjælpe mig selv."

Han mumlede Noget om, at hvis han maatte reise alene til Grændsen, saa vilde Reisen være forgjæves, og al Opsættelse kunde blive skjæbnesvanger — han forsøgte at udtale Navnet Ada, men ved det første Bogstav svigtede Stemmen ham, og vendende sig bort fra mig brast han i Graad.

Min Medfølelse med ham besejrede min Klogskab i det Øieblik, og uden at overveie det Ansvar, jeg paatog mig, lovede jeg ham strax at gjøre for ham, Alt hvad han forlangte. Det vilde, triumferende Udtryk, da han greb min Haand, viste mig, at det havde været klogere handlet, hvis jeg havde været noget forsigtigere, men nu var det for sent, jeg kunde jo dog ikke tage mine Ord tilbage. Det Bedste, der nu var at gjøre, var at berolige ham, og saa selv gaae hjem og tænke i Ro over hele Sagen.

„Ja, ja," sagde han til Svar paa de faa Ord, jeg talte for at berolige ham, „vær blot ikke bange, hvad mig angaaer. Da jeg nu har Deres Løfte, saa svarer jeg for min egen Ro og Besindighed, ihvad der end indtræffer. Jeg er efterhaanden bleven saa vant til Synet, at jeg kun ved enkelte Leiligheder egentlig lægger Mærke til det og paavirkes af det. Desuden har jeg her, i denne lille Pakke Breve, en Lægedom for det syge Hjerte. Det er Adas Breve, som jeg læser, hvergang det Onde synes at ville kunne faae Magt over mig. Derfor vilde jeg vente en halv Time, før jeg saae Dem, for at jeg kunde gjennemlæse dem og saaledes blive bedre stikket til at tale med Dem, og naar De er gaaet, læser jeg dem atter igjen. See derfor behøver De ikke at være urolig for min Skyld. Jeg føler, at med Deres Bistand vil mit Foretagende faae et heldigt Udfald, og Ada skal bringe Dem sin bedste Tak, naar vi komme tilbage til England. Dersom De hører Folk i Neapel kalde mig gal, saa gjør Dem ingen Ulejlighed med at modsige det — de blive nok engang overbeviste om det Urigtige deri."

Jeg forlod ham med Løfte om, at komme igjen tidlig næste Morgen.

Da jeg kom tilbage til mit Hotel, saa følte jeg, at der ikke kunde være Tanke for mig om at sove, efter alt det, jeg havde seet og hørt. Jeg tændte altsaa min Pibe, satte mig ved Vinduet og tænkte over, hvorledes jeg bedst skulde gribe Sagen an.

At henvende mig til Læger, eller Alfreds Venner i England, kunde der ikke være Tale om, thi det forekom mig ikke, at hans Forstandsevner vare i den Grad forstyrrede, at jeg var berettiget til, af den Grund at aabenbare den Hemmelighed, han havde betroet i min Varetægt, for Andre. Paa den anden Side vilde ethvert Forsøg fra min Side paa at faae ham til at opgive Søgningen efter Onklens dødelige Rester, være aldeles forgjæves. Efter at være bleven enig med mig selv om disse to Punkter, var der kun een Vanskelighed endnu tilbage, og det var, om jeg virkelig havde Ret til at være ham behjælpelig med Udførelsen af hans usædvanlige Forsæt.

Sæt, at han ved min Hjælp fandt Mr. Monktons Lig og tog det med sig til England, handlede jeg saa rigtig i, at bidrage mit til, at et Ægteskab fandt Sted, og det vilde rimeligviis være Følgen — et Ægteskab, som det dog maaskee var rettest, at Alle og Enhver modsatte sig af al Evne? — Derved kom jeg til at tænke over Udstrækningen af hans Galskab, eller, for at tale mildere og maaskee mere korrekt, over den fixe Idee, han var besat af. Naar han talte om almindelige Gjenstande, ja selv i hans historiske Beretning iaften, var han fuldkommen fornuftig, og hvad Synet angik, saa har der jo existeret mange Mennesker, ligesaa fornuftige som deres Naboer, der have bildt sig ind at blive forfulgte af et Fantom, og som have strevet filosofiske Værker derom. For mig var det klart, at Grunden til den fixe Idee hos Monkton laa i hans urokkelige Overbevisning om Sandheden af den gamle Spaadom, og at Synet var en overnaturlig Advarsel til ham om, at gjøre Alt fit til at undgaae Opfyldelsen af Spaadommen — klart var det desuden ogsaa for mig, at denne Sindsstemning hos ham var fremkaldt ved det ensomme Liv, han havde ført, og ved et letfængeligt Temperament, hvortil kom, at Sindssygdom indtil en vis Grad var arvelig i Familien.

Var denne sygelige Sindsstemning helbredelig?

Miss Elmlie, som kjendte ham langt bedre end jeg, syntes ved sin Opførsel at mene, at den var helbredelig.

Havde jeg, saadan uden videre, Grund eller Ret til at antage, at hun tog feil?

Sæt, at jeg afslog at følge ham til Grændsen, saa vilde han uden Tvivl reise alene, rede sig ind i forskjellige Vanskeligheder, ja maaskee store Ubehageligheder, medens jeg, der havde hele Tiden til min Raadighed, der havde givet ham en Plan og opmuntret ham til at følge den, og hvem han havde vist en sjelden Tillid, drev omkring i Neapel.

Jeg betragtede Sagen fra alle Sider, dog mest i praktisk Henseende, og besluttede mig til at følge ham paa hans Expedition.

Maaskee min Lyst til Eventyr dengang spillede en Rolle i min Beslutning, men jeg maa dog til min egen Retfærdiggjørelse tilføie, at mine vigtigste Bevæggrunde var en virkelig og sand Medfølelse for Monkton, og et oprigtigt Ønske om at støtte den unge Pige, som saa trofast og forhaabningsfuldt ventede ham i det fjerne England.

Da forskjellige Arrangements vare nødvendige, før vi kunde reise bort, kunde vor Plan ikke blive en Hemmelighed for vore fælles Bekjendte, hvoraf mange bleve saa forbausede, at de neppe, selv naar jeg var nærværende, kunde lade være at komme med Ytringer, hvoraf jeg tydelig saae, at de ansaae mig for ligesaa gal som Monkton selv. Der var endogsaa dem, som søgte at faae mig til at forandre min Beslutning ved at fortælle mig, hvilken lumpen Karl Stephen Monkton havde været — som om det var af personlig Interesse for ham, at jeg deltog i Jagten efter hans dødelige Rester.

Jeg brød mig kun lidt om deres Grunde, og endnu mindre om deres spottende Latter; jeg havde nu engang taget min Beslutning, og jeg var dengang ligesaa stivsindet, som jeg er nu.

I Løbet af et Par Dage vare alle Forberedelser trufne, og jeg bestrebte Reisevognen et Par Timer tidligere, end vi havde sagt til vore engelske Venner. Disse havde nemlig truet med at sige os et sidste Farvel og ønske os en „lykkelig Reise", og dette troede jeg, vi helst maatte søge at undgaae for min Vens Skyld, thi han havde under det Par Dages Opsættelse, Forberedelserne krævede, været i en mere ophidset Stemning, end jeg syntes om. Altsaa forlod vi strax efter Solopgang, ganske stilfærdig Neapel, uden at en eneste Vennesjæl generede os ved sit „lykkelig Reise".

Monkton var oplivet, men roligere, saasnart vi satte Foden i Vognen, og hvad mig selv angaaer, kan jeg kun sige, at jeg ikke tænkte paa, hvad den næste Dag vilde bringe, men snarere sad og forundrede mig over, at finde mig Side om Side med den „gale Monkton", paa Jagt efter en falden Duellants Lig, som vi efter min Mening snarest maatte finde et Sted nær Grændsestjellet imellem det neapolitanske og romerske Gebet.

Femte Kapitel.

Jeg havde besluttet, forelobig at gjøre Grændsebyen Fondi til vort Hovedkvarteer, og havde sørget for, at Blykisten, naturligviis indesluttet i sit Træfutteral, blev sendt til denne By. Foruden de nødvendige Pas for os selv, vare vi godt forsynede med Anbefalingsbreve til Autoriteterne i de vigtigste Grændsebyer, og havde, takket være Monktons store Rigdomme, Overflødighed af Penge, saa at vi kunde skaffe os Hjælp, hvorsomhelst vi kom frem. Dette var jo Altsammen meget godt, naar vi først havde fundet Liget, men jeg maa dog tilstaae, at jeg ikke var rigtig vel tilmode med det Ansvar, jeg havde paataget mig som Deltager i en saadan Expedition, og det var med meget ringe Forventninger om et heldigt Udfald, at jeg i brændende Solhede kjørte ad Landeveien til Fondi.

Vi brugte to hele Dage dertil, da jeg, af Hensyn til Monkton, havde forlangt, at vi skulde reise langsomt.

Den første Dag var jeg urolig over hans ophidsede Tilstand, men næste Dag var han langt bedre, og kun i en eneste Henseende ytrede sig hans fixe Idee. Naarsomhelst Talen faldt paa hans afdøde Onkel, saa vedblev han at paastaae — paa Grund af den gamle Spaadom og af Synet, som han saae, eller troede at see allevegne — at Stephen Monktons Lig endnu laa ubegravet og uden at være sænket i Jordens Skjød. Ingensomhelst Grunde eller Ræsonnement kunde faae ham til at fravige denne Overbevisning.

Paa den tredie Dag holdt vi Rast i Fondi. Pakkassen med Blykisten indeni naaede os, og blev gjemt indenfor Laas og Lukke. Vi leiede Muldyr og antog en Fører, som kjendte Egnen til Punkt og Prikke. Vi betroede kun nogle paalidelige Folk af de bedre Klasser den egentlige Hensigt med vort Forehavende, og da vi paa fjerde Dagen efter Afreisen fra Neapel forlod vort Hovedkvarteer, fulgte vi i een Henseende Duellanternes Exempel, idet vi medtoge Skitsebøger og Farvekasser, som om vi vare kunstneriske Dilettanter, der opsøgte pittoreske Partier og Egne.

Efter i flere Timer at have fulgt Grændsen i nordlig Retning, standsede vi for at holde Hvile i en lille, vildt udseende Landsby, der laa langt borte fra de Veie, som Turisterne ellers følge.

Den eneste Person af en Smule Betydenhed paa dette affides Sted var Præsten, og ham henvendte jeg mig ogsaa strax til, medens jeg bad Monkton blive hos Føreren og afvente min Tilbagekomst.

Jeg talte Italiensk, baade godt og flydende nok til at blive forstaaet, og var meget forsigtig og diplomatisk høflig i mine Ytringer, men til Trods for al min Ulcilighed opnaaede jeg dog intet andet Resultat, end at den stikkelige Præstemand blev mere og mere forskrækket og forvildet ved hvert Ord, jeg sagde — Talen om en død Mand og et Par Duellanter var nærved at bringe ham fra Sands og Samling. Han vendte og dreiede Øinene, bukkede og skrabede ud, og fortalte mig med flydende italiensk Vidtløftighed, at han ikke havde den fjerneste Idee om, hvad jeg egentlig mente. Dette var mit første forgjæves Forsøg, og jeg tilstaaer, at jeg var lidt nedslaaet, da jeg atter vendte tilbage til Monkton og Føreren.

Vi hvilede endnu i nogle Timer, og da den værste Middagshede var forbi, fortsatte vi vor Reise.

En Milsvei fra Landsbyen delte Veien, eller rettere Vognsporet, sig i to Retninger. Det høire Spor, sagde Føreren, førte op til et ensomt liggende Kloster, der laa noget over en Miil høiere oppe i Bjergene, og hinsides Klostret traf vi strax den neapolitanske Grændse, hvorimod Sporet til venstre vilde føre os ind paa romersk Territorium, og til en lille By, hvor vi vilde kunne finde Nattely. Vi valgte altsaa denne Vei, thi det var jo romersk Grund, vi nærmest skulde undersøge, og Veien til Klostret kunde vi altid optage, hvis vi her søgte forgjæves. Det var imidlertid en stor Strækning, vi havde at overfare i alle Retninger, og det tog en heel Uge, uden at bringe noget Resultat. Vi opdagede ikke det fjerneste Spor af Noget, og vendte tilbage til vort Hovedkvarteer i Fondi, saa fuldstændigt skuffede i enhver Henseende, at vi ikke vidste, i hvilken Retning vi næste Gang skulde styre vore Skridt.

Det værste var, at vore feilslagne Forventninger havde en meget uheldig Indflydelse paa min stakkels Ven. Hans Fasthed syntes at rokkes, da vi begyndte vort Tilbagetog; han blev først lunefuld, derefter taus og forknyt, og sank tilsidst sammen i en saadan aandelig og legemlig Slovhedstilstand, at jeg blev urolig for Alvor. Morgenen efter vor Tilbagekomst til Fondi, viste han en saadan Tilbøielighed til uafbrudt Søvn, at jeg frygtede for en Hjernesygdom; han vexlede neppe et Ord med mig, og syntes at vanke om i en halvt vaagen, halvt sovende Tilstand. Den næste Morgen gik jeg ind til ham og fandt ham ligesaa taus og dosig, som før. Hans Tjener, der havde fulgt ham fra England, og nu var sammen med os, fortalte mig, at Alfred et Par Gange tidligere, medens Faderen endnu levede, havde havt lignende Anfald, som Følge af Overanstrængelse. Dette lettede mit Sind betydeligt, og bragte mig til at tage følgende Beslutning.

Indtil min Ven blev bedre, vilde jeg fortsætte Undersøgelserne paa egen Haand. Veien tilhøire, som førte op til Bjergklostret, var endnu ikke bleven undersøgt. Dersom jeg besluttede mig til at følge den, behøvede jeg kun at være een Nat borte fra Monkton, og var istand til, ved min Tilbagekomst, at forsikre ham om, at een Usikkerhed om Pladsen for Duellen ydermere var bleven opklaret.

Disse Grunde bestemte mig.

Jeg gav Tjeneren Ordre til at forklare, hvor jeg var gaaet hen, hvis han spurgte efter mig, og begav mig atter til den lille Landsby, hvor vi havde gjort Holdt paa vor første Expedition.

Da det var min Bestemmelse at begive mig tilfods til Klostret, sendte jeg Føreren og Muldyrene tilbage til Landsbyen, saasnart vi vare komne til Korsveien, hvor den egentlige Vei delte sig i to Stier eller Vognspor, og bød ham afvente min Tilbagekomst i Kroen.

I Førstningen gik Veien jevnt opad igjennem et aabent Landskab, men blev efterhaanden steilere, og førte mig dybere og dybere ind i Krat og Skov. Da mit Uhr sagde mig, at jeg nu havde været saa længe underveis, som jeg omtrent behøvede, for at naae mit Maal, befandt jeg mig inde i en tyk Skov, hvis Træer aldeles lukkede for Sollyset, men jeg blev dog ved at gaae frem ad Sporet, og det varede heller ikke mere end et Kvarterstid, forinden jeg befandt mig paa jevn og aaben Grund, og saae Klostret i ringe Afstand foran mig.

Det var en lav, skummel Bygning, uden Spor af Liv i dets Omgivelser. Dets engang hvide Mure vare nu grønne og smudsige af Fugtighed, og Mosset groede allevegne i Revner og Sprækker paa den Muur, som omgav det. Lange, tynde Ukrudsplanter groede frodigt og hængte ned fra de med Skodder forsynede Vinduer, og et Kors, med en uhyggelig Figur i Legemsstørrelse naglet fast paa det, som stod lige ved Indgangsporten, var ved dets Fod saa besat med Smaakryb, saa slimet, grønt og raadent, at jeg gos tilbage for dets Nærhed.

En Klokkestreng, med en Rebknude som Haandtag, hængte ved Døren. Jeg nærmede mig den — standsede — saae op og ned ad Bygningen, og gik rundt om den til Bagsiden, dels for at overveie endnu engang, hvorledes jeg skulde udføre mit Ærinde, dels ledet af en uforklarlig Nysgjerrighed efter at gjøre mig bekjendt med Bygningens Ydre, før jeg ringede paa og betraadte dens Indre.

Bagved Klostret fandt jeg et Udhuus, bygget op til Muren. En forfalden Bygning, hvis Tag var faldet sammen og i hvis ene Sidemuur der var et uregelmæssigt Hul, som rimeligviis engang havde været et Vindue. Bagved Udhuset stod nogle tætte Trægrupper, hvorved Alt blev indhyllet i Dunkelhed.

saa at jeg ikke kunde see andet end Træer, Buske, Bregner og langt Græs.

Ikke en Lyd afbrød den trykkende Stilhed, ikke en Fugl lod sin Røst høre i de bladrige Træer, ingen Stemme talte i Klosterhaven indenfor Muren, ingen Klokke slog i Taarnet over Kapellet, ingen Hund gjøede i Udbygningerne. Denne lydløse Stilhed gjorde den Ensomhed, der hvilede over Stedet, endnu mere følelig. Jeg begyndte at føle min Sindsstemning noget nedtrykt, saameget lettere, som jeg aldrig har sværmet for Spadsereture i Skoven. Hvad Digterne besynge som poetisk ved Livet i Skovene, kan ifølge min Mening ikke sammenlignes med den Tiltrækning, som Bjergene og de vidtstrakte Sletter have. Naar jeg vandrer inde i en Skov, savner jeg den frie Himmel, Skyernes fantastiske Skikkelser og Flugt for Vindene, og den Blødhed i Omridsene, som Afstanden giver enhver Gjenstand. Jeg føler mig trykket af den Forandring, som den frie Luft undergaaer ved at komme ind imellem og passere Bladene, og det dæmpede Lys, som hersker inde i en Skov, har aldrig havt nogen Tiltrækning for mig, og jeg tilstaaer aabent, at jeg aldrig har trængt dybere ind i en Skov, uden at føle, at det behageligste ved det var, snareste muligt at finde ud af den igjen — selv om det var til en nøgen, bar Mark, en steil Bjergtop eller en flad Strandbred — blot til et Sted, hvor jeg kan see Himlen over mig, og mit Øie søge fjerne Gjenstande.

Efter ovenstaaende Tilstaaelse vilde vist Ingen have fundet det forunderligt, hvis jeg havde følt den stærkeste Tilbøielighed til, medens jeg stod ved det forfaldne Udhuus, strax at vende om og snarest muligt at komme ud af Skoven. Jeg havde egentlig ogsaa vendt Ryggen til Klosteret, for at gaae min Vei, da Tanken om det Ærinde, hvorfor jeg var kommen, pludselig standsede min Fod. Jeg nærede en vis Tvivl om, at der, hvis jeg ringede paa, blev lukket op, og at man lod mig komme ind, og selv om man gjorde det, var det jo atter tvivlsomt, hvorvidt man kunde eller vilde besvare mine Spørgsmaal, men da det var min Pligt imøde Monkton, ikke at lade noget Middel uforsøgt, saa bestemte jeg mig til at gaae rundt igjen til Indgangen og forsøge min Lykke ved at ringe paa.

Ved en reen Tilfældighed faldt mine Øine paa Hullet i Muren, og jeg standsede uvilkaarligt et Øieblik, medens jeg sagde til mig selv, at det Vindue maatte have siddet i en usædvanlig Højde.

I de faa Sekunder, jeg standsede i disse Tanker, forekom Luften mig langt mere trykkende end før, uden i Skoven, og den var desuden svangret med en Duft, som jeg ikke kunde forklare mig.

Jeg følte mig mig saa ubehaglig berørt af den, at det var som om min Strube tilsnøredes, og jeg løste uvilkaarligt mit Halsbind.

Og dog var Luften ikke blot trykkende og tung, men langt ubehageligere for min Næse end for mine Lunger, og jeg syntes, at denne mig uforklarlige Duft var stærkest, jo nærmere jeg stod Hullet i Udhusets Væg.

Da jeg to til tre Gange havde nærmet mig og atter fjernet mig fra Hullet, og ved dette Experiment overbevist mig om Rigtigheden af min Idee, saa var det jo en ganske naturlig Følge, at min Nysgjerrighed blev i høi Grad pirret.

Der laa mange nedfaldne Stene og Murbrokker rundt omkring. Dem samlede jeg sammen, stablede dem op under Hullet, steg op paa dem og liggede ind, skjønt jeg ganske vist skammede mig over min utilladelige Næsvished.

Det skrækkelige Syn, som i den Stund viste sig for mine Øine, husker jeg endnu ligesaa tydeligt, som om jeg havde seet det igaar, men jeg kan næsten ikke tænke paa det, uden at blive greben af den samme Gysen, som dengang gjennemisnede mit Hjerte.

Den første Gjenstand, jeg fik Øie paa, da jeg liggede ind ad Hullet, var en lang, liggende Skikkelse af en blaagtig Farve, udstrakt paa en Baare, og lignende en menneskelig Figur. Jeg saae nøiere til, og følte mig vis i min Sag. Panden, Næsen og Hagen stod frem, men som indenfor et Slør, nedenunder Brystets Form og en Hulhed, sidst de fremstaaende Knæ og de opadvendte Fødder. Efterhaanden som mine Øine bleve vante til Mørket, blev jeg overbeviist om, naar jeg dømte efter Længden af Skikkelsen, at det maatte være Liget af en Mand, som engang havde havt et Lagen over sig, men nu havde ligget saalænge, at Lagnet var halvt forraadnet og havde antaget en blaagtig Farve af det forraadnede Ligs Vædske.

Hvor længe jeg blev staaende med Øinene fæstede paa dette skrækkelige Syn, disse Rester af et ubegravet, menneskeligt Lig, som forpestede Luften i og udenom Rummet, veed jeg ikke nu, men jeg husker kun, at jeg blev vækket af min drømmende Tilstand, ved at Vinden bevægede Træernes Blade, og at nogle af disse faldt ned igjennem det hullede Tag paa Liget selv.

Jeg steg ned fra Stenene og satte mig paa dem, medens jeg tørrede den kolde Sved af min Pande.

Det var dog ikke det uhyggelige Syn alene, som rystede mig, men Monktons Forudsigelse, at hvis vi vare heldige nok til at træffe Onklens Lig, saa vilde vi finde det ubegravet, randt mig strax i Tanke i samme Øieblik, jeg saae Baaren med dens væmmelige Byrde. Jeg var i samme Nu overbeviist om, at jeg havde fundet den døde Mand — Spaadommen kunde jeg jo ikke glemme — og en sorgfuld Stemning, en ubestemt Forudfølelse af en Ulykke, en uforklarlig Rædsel greb mig, naar jeg tænkte paa min stakkels unge Ven, som i Byen med Længsel ventede min Tilbagekomst, og jeg var saa greben og bedøvet, at jeg sad længe, uden egentlig at kunne tænke klart eller vide, hvilken Beslutning jeg skulde tage.

Da jeg langt om længe havde samlet mine Tanker, gik jeg hurtig hen til Indgangen, og ringede paa Klokken.

Jeg ventede lidt, ringede saa atter og hørte nu Fodtrin indenfor.

(Fortsættes.)

Kong Lunalilo,

hvis Træk her præsentere sig for Læseren, blev den 8de Januar 1873 enstemmig valgt til Regent over Sandwichøerne og kronet Dagen derefter. De Forventninger, man satte til ham som en Mand, der yndede Fremskridt, fik han ikke Leilighed til at opfylde;

Kong Lunalilo.

thi allerede samme Aar døde han. Hans Forgænger var Kamehameha V., der forlod det Timelige den 14de December 1872 og jordfæstedes med den største Høitideligheed den 11te Januar det følgende Aar. Da de kvindelige Medlemmer af det bestaaende Dynasti havde trukket sig tilbage, kunde der kun være Tale om to Kandidater: Prinds Lunalilo (ogsaa kaldet Prinds Bill) og David Kalakaua, som Aspiranter til Tronen. Valget faldt, som anført, paa Lunalilo, hvis Bedstefader paa mødrene Side var Kamehameha I., med Tilnavnet „Erobreren", og som altsaa havde det reneste Fyrsteblod i sine Aarer, hvorimod Prinds Kalakaua var en langtude Beslægtet, der tilmed havde gjort sig Amerikanerne til Fjender. Ikke desto mindre blev han dog en Maaned efter Lunalilos Død dennes Efterfølger og regerer endnu. Vi sige endnu; thi efter al Sandsynlighed vil en Tilslutning til Nordamerika om kortere eller længere Tid finde Sted. Allerede i 1852 udbrød der paa Hawaii en republikansk Opstand med Plan til en saadan Sammenknytning, men den dæmpedes ved Indførelse af nogle Reformer. — Hvad nu specielt Lunalilo angaaer, da var han født den 31te Januar 1835 og havde nydt en liberal Opdragelse i Hovedstaden Honolulu under Ledelse af amerikanske Missionærer, der forøvrigt hadede ham, fordi han spottede over deres Hykleri. Som et Dydsmønster er det vist ikke tilladt at betragte Kong Lunalilo; i det Mindste siges han at have hengivet sig vel meget til Berusselsen i stærke Drikke, ligesom han ogsaa skal have været en ivrig Beundrer af velformede og yppige Dandserinder. — Men, som sagt, Fyrsteherredømmet paa Sandwichsøerne vil rimeligviis ikke længe være udsat for slemme Tungers Skumlerier; de nordamerikanske Fristater have sikkert Intet imod at annektere Øerne, hvis Beliggenhed paa den store Søhandelsvei imellem Amerika, Asien og Nyholland har vist sig at være af ikke ringe Betydning for indbringende Handelsomsætninger og dito Spekulationer.

Testamentet.

(Fortsættelse.)

Andet Kapitel.

En Ugestid senere sad Mr. Arkley en Aften og renskrev Udkastet til Testamentet, da han ikke kunde lide at sende det med det overstregede Navn i til sin Prokurator; det var skrevet med en stirlig Haand og paa Papir med en bred Margin.

„Saadan skal det være, men George skal ikke vide Noget derom, før jeg er død. Det vil nok røre ham at see, at jeg, uagtet hans Stivsind i, ikke at ville rette sig lidt efter mig, dog ikke har gjort nogen Forandring i min oprindelige Bestemmelse. Hvad — Frederik — Du her? — Jeg vidste slet ikke af, at Du var her i Huset."

En slank, ung Mand, af godt Udseende, men med lidt snu Mine og lapset Klædedragt, rakte Haanden frem.

„Gjorde Du ikke, Onkel? — Ja min Fremtræden i Verden er jo gjerne stilfærdig. Jeg hørte, at Du ikke var rask — har Du det nu bedre?"

„Det er over en Uge siden," sagde den gamle Herre lidt stødt, „nu har jeg det godt."

„Du arbeider saa sent paa Aftenen, Onkel!" bemærkede Nevøen, og saae med et tilsyneladende ligegyldigt Blik paa de udbredte Papirer.

„Jeg holder ligesaa meget af at arbeide, som Du af at spille," lød Mr. Arkleys lidt uhøflige Svar, idet han samlede sine Papirer og lagde dem til en Side.

Mr. Frederik Teesdales Øine flugte dem med Begjærlighed, og hans Fingre kløede efter at faae fat paa dem; han havde en Anelse om, hvad det var, og det var tydeligt, at hans Onkel helst saae, at han gik sin Vei; men det laa nu slet ikke i hans Plan. Uden at være opfordret dertil, tog han en Stol, og bragte saamange Gjenstande paa Bane med Onklen, at denne følte sig aldeles træt og mat. De spiste til Aften sammen, og Frederik Teesdale forstod at holde Samtalen saaledes vedlige, at Onklen blev mere meddelsom og tog rigelig sin Deel af en Flaske gammel Portvin, hvilket var ham strengelig forbudt.

Klokken slog tolv! Allerede saa sent — hvor var Tiden dog bleven af — Brevene vare ikke afsendte. Mr. Arkley reiste sig hurtigt op, udstrakte Haanden efter Klokkestrengen, svimlede og faldt om.

„Just hvad jeg ventede," mumlede Nevøen, der, uden at vise nogen Overraskelse, opfangede Onklen, før han naaede Gulvet, og fik ham bragt til Sæde i en Stol. Hvad gjorde han saa? Han ringede vel, for at faae Hjælp og Bud efter en Læge?

Nei — kloge Folk tage sig saadant langt roligere; her var en Leilighed, man maatte benytte. Onklen var ikke ved sin Bevidsthed, det forsikrede Nevøen sig om, og vendende sig til de uforseglede Breve, tog han et, adresseret til „Tomkins & Sharpe"; det indeholdt Testamentet og en Anmodning om, at gjennemsee det, og saa sende ham det til Underskrift snareste muligt.

Frederik Teesdale harmedes over Testamentet; det var værre, end han havde ventet. Ikke en Skilling til ham — Alt, paa et Par usle Legater nær, til hans Fætter, og det var ikke med kjærlige Blikke, at han betragtede den bevidstløse gamle Onkel i Lænestolen.

Hvorledes skulde han nu komme ud af sin Gjæld? Hvad vilde Emmeline Waweley sige, som George elskede og troede sig elsket af, men som kun elskede ham, Frederik Teesdale, men som han ogsaa vidste, ikke vilde nøies med en Hytte og hans Hjerte.

Her maatte handles hurtigt, men hvorledes?

At rive Testamentet i Stykker, vilde ikke hjælpe; thi kom Onklen til sin Bevidsthed igjen, saa vilde det jo blive savnet — Noget maatte der gjøres, og Nevøen sluttede som saa: „Onkel vil nok tildels komme sig, kunne huske Noget angaaende Testamentet, spørge efter det, lade det læse for sig, og med Nød og neppe underskrive det, men selv tage det i sine Hænder og nøiagtig gjennemlæse det, vil han aldrig formaae." — Altsaa maatte Testamentet forandres, ikke saameget i Ordlyden, som i Virkeligheden. Haandskriften var ikke vanskelig at efterligne; han prøvede sig frem flere Gange — det gik — bort med alle Betænkeligheder — han maatte ligesaa gjerne springe i det.

Da han vidste, hvormeget Onklen omtrent var Eier af — det var Noget, han havde beregnet for længe siden — saa indførte han: „Jeg giver til min Nevøu, Frederik Teesdale, tyve tusind Pund."

Da han var færdig, ringede han. Mr. Arkley blev bragt i Seng, og der blev sendt Bud efter Doktor Bromley.

„Naar De kommer tilbage, Jack, er det bedst, De besørger Deres Herres Breve." Og Jack besørgede Brevene afsendte.

Doktor Bromley rystede paa Hovedet, og sagde: „Atter et af hans gamle Tilfælde."

„Er der Fare?"

„For en Mand i Deres Onkels Alder, og med hans Konstitution, er et saadant Anfald altid farligt."

„Saa bliv her i Nat. Jeg skal indfinde mig imorgen tidligt — jeg maa underrette min Fætter, George Arkley, om det Forefaldne."

Frederik Teesdale gik dog ikke lige hjem til sin Bopæl. Han var i en oprørt Stemning, som dels skyldtes Portvinen, dels maaskee ogsaa noget Andet. Han søgte hen til et beskedent Huus nær en af de større Pladser, hvor Miss Emmeline Waweley boede hos sin Tante.

Skjøndt det var silde, fik han dog den unge Dame at see, thi hun var nylig kommen hjem fra et Selskab og endnu i fuld Stads. Teesdale hilste paa hende, men blev modtagen med megen Kulde.

„Har jeg fornærmet Dem, Emmeline?"

„Hvorfor spørger De, Mr. Teesdale?"

„Jeg troede, jeg havde Ret til at gjøre et saadant Spørgsmaal."

„Det har De paa ingen Maade, og da det er meget silde, maa De undskylde, at jeg trækker mig tilbage," og hun gjorde Mine til at forlade Værelset.

„Hvad er nu det for et Lune, Miss Waweley? og hvem har faaet Dem til at behandle mig paa den Maade?"

„Mr. Teesdale! De har let ved at fornærme mig, da der ingen Herre er her, som kan forsvare mig. De gjorde bedst i at gaae Deres Vei."

„Men er De da aldeles forrykt?" udbrød Mr. Frederik, ligesaa forbauset som forbitret, „troer De, at jeg rolig vil finde mig i en saadan Behandling?

Frygter De ikke for, at jeg skal lade hele Verden vide, hvor intimt vort Forhold har været?"

Miss Emmelines Øine gnistrede af Vrede.

„De truer — det er at handle som en Gentleman — men det ligner Dem ganske."

„Der maa Nogen have sat Ondt for mig hos Dem idag," udbrød den opbragte Elsker. „Jeg skal nok faae det at vide. Ah! Nu har jeg det. De har været hos Stanleys, og altsaa sammen med George Arkley. Ikke sandt?"

„Jeg agter ikke at svare Dem, men beder Dem, gaae Deres Vei."

„Meget vel. Jeg gaaer, men først et Ord," og han hviskede hende Noget i Øret, som maa have truffet hende; thi hun formaaede ikke at svare, men Dødens Bleghed bedækkede hendes Kinder.

„Og det var især for at sikre mig dette Pigebarn," sagde Mr. Frederik, da han var kommen udenfor, „at jeg har begaaet en Handling, som kan føre mig . . . ." Her standsede han, thi han holdt just ikke af at tænke videre over, hvorhen hans Falskneri kunde bringe ham.

Tredie Kapitel.

Grunden til Miss Wawleys Opførsel mod Mr. Frederik Teesdale var, at en eller anden af Tjenerskabet havde seet Udkastet til Testamentet, som Mr. Arkley uforsigtig engang havde ladet ligge paa sit Bord, og fortalt det til hendes Pige, og denne igjen til sin Frøken. Miss Emmeline holdt jo rigtignok mest af Mr. Teesdale, men foretrak George Arkley til Mand, hvis han blev Onklens Arving, og Mr. George var aldeles henrykt over hendes Elskværdighed, da han sad ved hendes Side hos Stanleys.

Ligesaa henrykt George var, ligesaa fortvivlet var Mr. Frederik; han sov ikke den Nat, og da han stod op næste Morgen, følte han sig aldeles ulykkelig.

Naar man er opfyldt af ubehagelige Tanker, saa er det godt at gjøre sig en legemlig Bevægelse, hvilket Frederik ogsaa erfarede, medens han gik til Onklens Bolig. Da han kom der, var han roligere, og hilste forekommende paa sin Fætter.

„Jeg har ladet Doktor Javers kalde," sagde George, „og han og Bromley holde nu en Konsultation sammen. Onkel er kun enkelte Øieblikke ved sin Samling. Naa, der er Bromley. Hvordan staaer det sig saa?"

Resultatet var, at Lægerne vare uenige, og Bromleys Forklaring saa utilfredsstillende, at begge Nevøerne strax sendte Bud efter en tredie Læge, der var et Lys i den medicinske Verden, og for hvem Bromley bukkede dybt.

Nummer Tre satte strax Medicinen af Veien, trak Sengegardinerne fra, aabnede Vinduerne paa Klem, tog egenhændig den Masse Dyner bort, hvorunder den Syge var nærved at kvæles, og da denne var kommen til sig selv, som næsten skete øieblikkelig, gav han ham noget The og et halvt Glas Viin. Det Hele tog neppe ti Minuter, Lægerne forsvandt, og begge Nevøerne stode ved Onklens Seng.

„George!" hviskede han, „jeg vil tale med Tomplins."

George forstod ham ikke strax, men Frederik gjorde det: „Han mener Tomplins og Sharpe. Jeg vil strax hente dem."

George takkede ham, og Frederik skyndte sig afsted.

Mr. Sharpe var paa Kontoret, og sagde, at Testamentet var færdigt til Underskrift.

„Saa lad Tarsey strax følge med mig, der er ingen Tid at spilde."

Mr. Tarsey modtog Testamentet, og da han og Frederik, der vare bekjendte med hinanden fra tidligere Dage, vare vel udenfor, begyndte følgende Samtale:

„De er lykkelig, Mr. Teesdale, og det saa meget mere, som vi altid troede, den gamle Herre holdt mere af Deres Fætter."

„De mener vel, at min Onkel ikke har forglemt mig. Han er en god, gammel Sjæl, men han har saamæn ikke været behagelig imod mig i den sidste Tid."

„Da har han virkelig betænkt Dem godt i sin sidste Villie."

„Forklar mig engang, Tarsey, hvorledes I bære Eder ad ved en saadan Leilighed. Læse I Testamentet op, førend det bliver underskrevet?"

„Naturligviis."

„Aa ja, det er jo ogsaa rimeligt. Lad os faae os et Glas Viin — det er saa ikke det første, vi to have drukket sammen."

Nei, uheldigviis ikke. Mr. Tarsey havde en svag Side. Han holdt af et Glas Viin og sagde ikke nei til en Flaske — i sin Tid havde han selv havt en lille Vinkjælder; den var nu tom, men hans Tørst var lige stor.

Da den ene Flaske Portviin var expederet, forlangte Teesdale en frisk.

„Nei, stop!" sagde Tarsey, „jeg har Forretninger, og maa holde mit Hoved klart, ellers kunde jeg let begaae en Feiltagelse."

„Aa Pasfiar — et lille Glas blot — saa det glider jo deiligt. De læser altsaa Testamentet op — med høi Røst?"

„Ja—a—a. Høit — meget ty—de—ligt."

„Hør nu, Tarsey, hvad jeg figer. De har givet mig et Vink om, at min Onkel har betænkt mig, og jeg har sagt Dem, at han er meget lunefuld, og at han og jeg iaftes vare lidt uenige; hvis han nu hører mit Navn, kunde han let faae i Sinde at forandre Testamentet i sidste Øieblik."

„Nei — Fan—den heller."

„Jo. Thi seer De . . . ."

„Jo — jeg se—er."

„Aa Snak. Nu faaer De ikke mere Viin." (Han havde faaet en halv Snees Glas). „Bring noget Sodavand, Opvarter!"

Da Tarsey havde samlet sig lidt, tog Mr. Teesdale en Vogn, og de kjørte sammen til den Syges Bolig.

George Arkley var gaaet, og da Teesdale havde bragt Tarsey ind i Spisestuen, og ladet ham bringe Kaffe, gik han ind til Onklen. Denne syntes at gjenkjende ham.

Derfra gik han ind i Tjenerværelset til den gamle Mand, der i mange Aar havde tjent hans Onkel.

„Hvad mener Du om Din Herre iaften, James? Troer Du han veed, hvad han foretager sig?"

„Nei, jeg frygter rigtignok for, Sir, at det veed han slet ikke."

„Det er uheldigt, James, thi saa kan Du let gaae glip af de Penge, som ellers vilde tilfalde Dig."

„Det er vel ikke meget, men selv det Ubetydelige, som er mig bestemt, vilde jeg nok have."

„Du skal have halvtredsindstyve Pund, men naar Onkel ikke er ved sin Bevidsthed, tør vi jo ikke lade ham underskrive."

„Hvem siger, at min kjære Herre ikke er ved Bevidsthed — ham vilde jeg nok tale et Ord med," sagde James heftigt.

„Det er rigtigt, James. Han er altsaa istand til at underskrive, hvad det skal være. Hent saa Doktor Bromley."

„Vær saa venlig, Doktor, at see ad, om Onkel kan underskrive sit Testamente; en af Tompkins og Sharpes Kontorbetjente er her med det."

Doktoren gjorde, som han blev anmodet om, og sagde, da han kom tilbage, „jeg frygter for, at han ikke er istand dertil — han fantaserer af og til — og det er jo Sager, man maa være meget forsigtig med."

Teesdale bandede Doktoren i sit stille Sind.

„Naturligviis maa man være forsigtig, og jeg vil derfor ikke opholde Kontorbetjenten længere. Det er forresten kjedeligt, ogsaa for Dem, da jeg af Ytringer, min Onkel lod falde, veed, at han ønskede at betænke Dem i Testamentet."

„Nei, skulde virkelig min gode, gamle Ven have været saa betænksom? Lad os ikke forhaste os; dersom han ikke underskriver nu, kunde han maaskee dø, før han nogensinde fik underskrevet."

„Ja, det kunde let skee."

„Det vilde jo være meget ubehageligt; jeg har maaskee ogsaa været lidt for hurtig i min Udtalelse. Det er bedst, at jeg seer ind til min Ven endnu en Gang — der gives lyse Mellemrum, hvori Bevidstheden vender tilbage."

Mr. Teesdale fulgte Lægen ind i Sygeværelset, og holdt sig ved Døren. Doktor Bromley tiltalte den Syge med de kjærligste Navne, men fik intet andet Svar, end nogle uforstaaelige Lyde, som syntes at tyde paa alt Andet end Bifald, indtil Doktoren begyndte at græde, thi da udbrød den Syge med høi Røst: „Doktor Bromley! De er en Erkeidiot!"

Teesdale listede sig bort fra Sygeværelset, og faa Minuter senere kom Doktor Bromley ud derfra med en smilende Mine og de Ord: „Maa jeg ønske Dem til Lykke! Deres Onkel har faaet et af sine lyse Mellemrum, og er ved sin Bevidsthed."

„Og han kan underskrive sit Testamente?"

„Ja, hans Dømmekraft har aldrig været klarere."

„Det glæder mig, Doktor! Jeg vil altsaa ikke opholde Dem længere. Farvel!"

Da Lægen var borte, gik Mr. Teesdale til Mr. Tarsey, som han til sin Skræk fandt med Kognakflasken foran sig og Hovedet paa Armene paa Bordet, snorksovende.

„Det Bæst! Vaagn op, Menneske! Hører De, Tarsey?" og han gav den sovndrukne Skriver et ordentligt Puf.

Det bankede paa Gadedøren.

„Det er George, tør jeg bande paa — Alt er tabt."

(Sluttes.)

Blandinger.

— Da Henrik Humphry en Dag sagde i et Selskab, at han ikke troede paa nogen Djævel, fordi han endnu aldrig havde seet ham, bemærkede en Dame: „Af samme Grund kunde jeg ogsaa drage i Tvivl, om De har Forstand."

— Da en ærlig Landsbypræst af sin Menighed blev anmodet om at foranstalte en almindelig Bod- og Bededag formedelst den vedvarende Tørke, sagde han med aabenhjertig Enfold: „Jeg vil gjøre Eder den Tjeneste, som I bede mig om; men I kunne være overbeviste om, at vi dog ikke faae nogen Regn, saalænge Vinden blæser fra Nord."

Gaadesamtale.

Han.

Hvad er det for et Bogstav,
Der i en Hast omskaber
En Ting, — en fin og skjør,
Og som man nødig taber,
Men varsomt fra sig sætter, —
Til en Gjerning, der som oftest
Baade kjeder os og trætter.

Hun.

Det er det samme Bogstav,
Der hurtig kan fortrænge
Den blomsterstrøkte Eng
Og det kornrige Vænge;
Men som i det Sted giver
Os en meget stor Forretning,
Der kun ilde anseet bliver.

Opløsning af Gaaderne i Nr. 25:

1. Otte (et to). 2. Bal (Lab). 3. Sylte (et Lys).

Opløste af Manden paa Frelserens Taarn.

Talgaaden i Nr. 24 er endvidere opløst af Det ene Medlem af Trippelalliancen Nr. 2, En Muskatnød, De samme Tre, der stadig tage den med Ro i Skibsted, Spillekanteren i Ramsø, Skolelærer Vigtigpeer i Christiansand.

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 31. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortensidet Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Ved en Elv i Gudbrandsdalen.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 4de Juli. Nr. 27.

Indhold: En Udflugt til Gudbrandsdalen (med Lithografi). — En fix Idee (Fortsættelse). — Testamentet (Fortsættelse). — Galanteri i ældre Dage. — Stavelsegaade.

En Udflugt til Gudbrandsdalen.

Hvo kjender ikke Englænderнes Reiselyst? Hvilke andre Nationer ere i Besiddelse af deres utrættelige Udholdenhed, hvor det kommer an paa at tilfredsstille et eller andet af de bizarre Luner, som ere karakteristiske for Albions Sønner og Døtre. At være den Første, der bestiger Toppen af et Bjerg og der plante en Stang med et Lommetørklæde i Mangel af det engelske Flag, at opsøge fjerntliggende Steder, som muligen ingen menneskelig Fod tidligere har betraadt, at have i Løbet af den samme Sommer skaaret et Mærke i en af Libanons Cedere og ridset sit Navn i en af Klippevæggene i Mammouthshulen, Alt sligt har noget uimodstaaeligt Tillokkende for Englænderne, og mangen fashionabel Gentleman vilde betragte det som en utilgivelig Forsømmelse hvis han ikke kunde fortælle om en eller anden enestaaende Begivenhed, han havde oplevet. Englænderen, som Turist, er ogsaa et ganske andet Menneske end andre Europæere. Han reiser altid i Selskab, og er i Mangel af andet Selskab ledsaget af sin Tjener; reiste han ganske alene vilde han kjede sig tildøde; møder man derimod et Selskab af Englændere, navnlig baade Herrer og Damer, da kan man være temmelig sikker paa at høre en tre, fire Stemmer tale i Munden paa hverandre, medens det øvrige Selskab akkompagnerer med Latter og Udraab. Rastløst iler Selskabet fremad, fra det ene smukke Landskab, den ene henrivende Udsigt til den anden; men storartet skal Alt være; Englænderen foretrækker stedse det Groteske og tildels det Barokke for det Yndige og Smilende i Naturen; det Sidste forekommer ham for hverdagsagtigt.

Ved Siden af Reiselysten føler Englænderen sig ogsaa i høi Grad tiltalt af alt Slags Sport; der gives neppe noget Land, hvor Smagen for Sport i de mest forskjellige Retninger er saa udviklet som i England, og overalt indtager den ædle Fiskerisport en af de første Pladser i Rækkefølgen. At „angle" synes at være Noget, der i ualmindelig Grad stemmer overens med den engelske Nationalkarakteer, men dette er jo ikke til at undres over; thi der er jo Lighed i selve Navnet, og har Englænderen ikke „angel"-saxisk Blod i sine Aarer. Det er derfor ikke saa besynderligt, at den engelske Turist nærer en særegen Forkjærlighed for Norge, der i sit Skjød gjemmer Gjenstanden for hans Tilbøielighed, og hvis Elve og Fosse med deres rige Indhold af de fortræffeligste, mest velsmagende Fisk i sit rivende Løb drager ham med sig til ensomme Egne, hvor aldrig før nogen Fiskersnøre har sænket sig i Flodleiet, og Intet vækker hans Higen saaledes, som Tanken om de Stimer, han her vil finde af de fineste Fisk, navnlig alle mulige Slags Lax og Foreller. Vil De, kjære Læser! have Syn for Sagen, da betragt vort Billede, og De vil indrømme, at her, hvor Sporten er i fuld Gang, lyser Glæden ud af alle Deltagernes Aasyn. Men jeg maa dog tilføie, at det Selskab, som her fremstiller sig for Dem, har en særegen Anledning til at være oprømt, da det gjælder om at vinde et Væddemaal.

Maa jeg tillade mig at forestille Selskabets Medlemmer for Dem.

Den ældre Herre, der med Følelsen af overstrømmende Tilfredshed drager sin Fangst til sig, er Sir Herbert Lochdale til Lochdaleshouse, en rig Baronet, der som den ældste Søn i Familien i sin Tid har arvet flere store Landstrækninger i det nordlige Skotland, og som efter for flere Aar siden at være bleven Enkemand, hidtil har levet udelukkende for at opdrage sin eneste Datter, Miss Fanny, der nu har fyldt sit attende Aar, og er sin Moders udtrykte Billede. I denne Sommer har han givet efter for Fannys brændende og ofte gjentagne Ønske om at foretage en Udflugt til Norge, og Gudbrandsdalen med sin storartede Natur er bleven valgt til Maalet for Reisen. I Juni Maaned gav Sir Herbert Ordre til, at hans Lystyacht skulde gjøres klar til Afreise, og som Deltagere i Turen indbød han sin Ungdomsven og Nabo, Mr. Ellingwood, og sin afdøde Søsters to Sønner, Henry og Albert Fitzroy, samt sin Datters Veninde, Miss Harriet Stowe, en ung, forældreløs Pige, som Sir Herbert havde taget i Huset til Selskab for Miss Fanny, med hvem hun var jevnaldrende. Reisen over Nordsøen løb af uden noget Uheld, og Opholdet ombord var saa behageligt som muligt. En Aften, medens hele Selskabet var samlet paa Dækket, syntes Alle

at føle sig ualmindeligt vel tilmode som Følge af Søreisens oplivende Indvirkning, og Samtalen forløb meget livligt.

„Jeg troer dog," sagde Miss Fanny, „at jeg er det lykkeligste Menneske paa Jorden, og at jeg har Held med mig i alle Ting. Jeg vil vædde med Eder Alle, at jeg vil være den, der fisker den første Forelle i Skæggestadselven."

„Stol ikke formeget paa Dit Held, mit Barn," sagde Sir Herbert. „Vel saa, at Lykken staaer den Kjække bi, men husk dog, at Hovmod staaer for Fald."

„Du anseer mig da vist ikke for hovmodig, kjære Fader, i saa Fald vilde jeg ønske at faae Leilighed til at give Dig Beviser paa det Modsatte. Jeg holder fast ved mit Væddemaal. Vil Nogen indgaae derpaa?"

„Nu vel, Fanny! jeg vil holde imod Dig paa, at jeg neppe skal have kastet min Snøre, førend en Forelle hænger ved den. Men jeg siger Dig, at hvis Du taber, dømmer jeg Dig til, at Du skal berede os Alle en Overraskelse."

„Nuvel, det gaaer jeg ind paa."

Otte Dage senere befandt Selskabet sig efter en behagelig Reise igjennem Gudbrandsdalen indkvarteret paa det eneste Hotel, — hvis Huset forresten kunde fortjene Navn af Hotel, — som fandtes i den gode By Skæggestad, der ved sin Beliggenhed kan kaldes Forelfiskeriets Eldorado. Tidlig den paafølgende Morgen begav Selskabet sig til Elven under Ledsagelse af en Veiviser, en kraftig, ung, norsk Bondekarl, med godmodige Ansigtstræk, hvori der dog laa et vist Udtryk af mørk Alvor, som tydede paa, at han kæmpede mod en eller anden Sorg eller Bekymring.

Med Undtagelse af Miss Fanny, der besad et for hendes Alder usædvanligt skarpt Blik for Andres Sindsstemning, lagde dog ingen af det øvrige Selskab Mærke hertil, da hver især var optagen af deres egne Forventninger.

Ved en af Elvens Bugtninger, der egnede sig ypperligt til Fiskeri, fordi flere store Steen afgave fortræffelige Standpunkter for de Fiskende, slog Selskabet sig til Ro, og snart var den interessante Idræt i fuld Gang.

Den øieblikkelige Tausheb blev afbrudt ved et Udbrud af Sir Herbert.

„Halloi! See her! Den fortræffeligste Forelle, man vil see for fine Øine," raabte han, idet han trak sin Snøre op med en sprællende Fisk ved Krogen. „Husker Du, Fanny! endnu Dit Væddemaal, og vil Du indrømme, at Du har tabt? Heldet har tilsmilet mig."

„Mig ogsaa," svarede Fanny, idet hun i næste Øieblik trak sin Snøre til sig med en stor Lax, der gjorde fortvivlede Anstrengelser for at blive fri.

„For filde, min Pige! Du har tabt Dit Væddemaal."

„Nu vel da, saa faaer jeg finde mig i min Skjæbne denne Gang, men jeg maa have otte Dage til at opfylde min Forpligtelse."

„Det skal være Dig tilstaaet," svarede hendes Fader.

Det Held, hvormed Fiskeriet begyndte, anspordede det øvrige Selskabs Ivrighed, og snart gik det rask med Udraab, som tilkjendegav den almindelige Tilfredshed med Fangsten. Alle vare enige i, at Stedet i enhver Henseende hævdede sit Ry for Mængden af fortræffelige Fisk. Ingen tænkte paa Sult eller Torst, og først sent paa Eftermiddagen begav Selskabet sig hjemad i den mest oprømte Stemning og med den fortræffeligste Appetit.

I hele Ugen derefter kunde man hver Dag finde saavel de Gamle som de Unge paa det samme Sted ved Elvens Bred; Ingen havde Øie for de storartede Naturskjønheder, hvorpaa Egnen var saa rig, og den ædle Sport har neppe havt ivrigere Dyrkere, end dem, der her vare samlede. Dog var der enkelte Dage, da Damerne ikke sluttede sig til Selskabet, og de unge Herrer Fitzroy bemærkede, at Fangsten paa disse Dage ikke gik saa heldig som ellers, men herom vilde de Ældre ikke høre Noget.

Miss Fanny, der vel erindrede det tabte Væddemaal, gjorde Miss Harriet til sin Fortrolige, og de to unge Piger udfandt en Plan, som de nok troede vilde vinde Herrernes Bifald og Overraskelse. Man kunde flere Gange finde dem i hemmelig Samtale med den før omtalte Bonde, der havde været Selskabets Veiviser, men hvad de aftalte med ham, forblev en Hemmelighed; kun saae man, at Haldor — det var Bondens Navn — hver Gang han havde talt med de unge Damer, saae mere fornøiet og glad ud end før.

Omsider kom Ottendedagen.

Herrerne vare mødige og trætte vendte tilbage fra Elven, som de nu havde sagt Farvel, da Afreisen skulde finde Sted den følgende Dag.

„Men hvorfor har Du ikke ladet Bordet dække, Fanny?" udbrød Sir Herbert, da han traadte ind i Hotellet, og ikke, som han pleiede, fandt Middagsmaden færdig.

„Jeg maa bede Dig og de andre Herrer om, at styre Appetiten endnu en Timestid, da vi vente nogle flere Gjæster og skulle spise i den store Sal."

„Hvad mener Du?"

„Jeg har lovet at berede Eder en Overraskelse, og jeg staaer i Begreb med at opfylde mit Løfte. See, der kommer Vognen!"

„Vognen! Hvad skal det betyde?"

„Behag blot at følge med, skal Du faae det at vide; jeg maa kun gjøre Undskyldning for, at Vognen ikke er af de mageligste, da den kun er en Høstvogn, fyldt med Halmsække, istedetfor Sæder."

Uden at gjøre flere Indvendinger, fulgte Herrerne med, og man kjørte ud af Byen. Efter et Kvarteers Kjørsel kom man til en af disse eiendommelige norske Landkirker, der ere opførte af Træ, og med besynderlige, skjønt ikke uskjønne, Former. Ved Indgangen til Kirken vare endeel festligklædte Bønder samlede, og Haldor var iblandt dem.

„Men der er jo vor Veiviser," udbrød Mr. Ellingwood. „Af ham kunne vi faae at vide, hvad her er paa Færde."

„Behøves ikke, Mr. Ellingwood," sagde Miss Harriet. „Miss Fanny ønsker, at vi skulle staae af her."

I dette Øieblik ankom Stedets Præst i Ornat, og hele Forsamlingen begav sig ind i Kirken.

„Dette er jo en Brudevielse," sagde Sir Herbert.

„Ja," svarede Miss Fanny, „og det er mig, som giver Bruden bort; see, der kommer hun."

Sir Herbert fik ikke Tid til at spørge mere, thi idetsamme begyndte Kirkesangen, og Bruden, en

smuk, lyshaaret Bondepige, med et lykkeligt Smil paa de rødmende Kinder, blev ved sin gamle Faders Arm ført op til Alteret. Præstens Tale var ikke lang, og da Vielsen var endt, var Miss Fanny og Harriet blandt de Første, der traadte hen til de Nygifte og lykønskede dem.

Det syntes, som om hele Brudefølget vidste Besked om, hvad der nu skulde ske, thi Alle skyndte sig at komme paa Vognene, og hele Skaren vendte tilbage til Byen.

„Men saa forklar os da, hvad Alt dette skal betyde, Fanny," sagde Sir Herbert, da de vare komne paa Vognen.

„Det er let at forklare. Du husker nok, kjære Fader! at Du, da vi ombord i Yachten indgik vort Væddemaal, advarede mig imod at være hovmodig. Da jeg havde tabt Væddemaalet, tænkte jeg, at jeg, idet jeg indfriede mit Løfte om at berede Selskabet en Overraskelse, tillige kunde bevise Dig, at jeg havde et Hjerte, der kunde føle for Andre. Jeg lagde Mærke til, at vor Veiviser Haldor, gik mork og nedslaaet omkring, og ved Harriets Hjælp erfarede jeg, at han var forlovet med en ung Pige, ved Navn Sigrid, her paa Egnen, at de Unge gjerne vilde gifte sig, men at Faderen, en gammel Odelsbonde, der iøvrigt ikke havde Andet at indvende imod Haldor som Svigerson, end at han var fattig, ikke vilde tillade, at han maatte faae Datteren, førend han kunde vise ham, at han var Eier af 300 blanke Specier. En saadan Sum kunde Haldor aldrig gjøre sig Haab om at tjene, og derfor var han saa tungsindig. Her er Noget for mig at gjøre, tænkte jeg, og da jeg jo kjender Dit gode Hjerte, kjære Fader, stolede jeg paa, at Du ikke vilde misbillige, at jeg disponerede over den omtalte Sum af min mødrene Arv, naar jeg derved kunde gjøre to Mennesker lykkelige. Jeg lovede Haldor, at forstrække ham med Pengene, han gik til Pigens Fader, fortalte ham, hvorledes han nu var istand til at tilveiebringe den forlangte Sum, og Pengene viste her, som overalt, deres Magt. Samtykket til Bryllupet blev givet, Pengene udbetalte, og den Betingelse, jeg havde stillet, gik Alle beredvillig ind paa. Den bestod nemlig i, at Bryllupsgildet ikke skulde holdes i Brudens Hjem, men hjemme i Hotellet idag, for at vi Fremmede kunde være tilstede og blive Vidne til alle de nedarvede Skikke, som ere eiendommelige for norske Bondebryllupper, og tillige for at jeg kunde faae en rigtig norsk Bonde-Brudedragt at see. Nu er vi paa Veien dertil, og det bliver nu Din og de andre Herrers Sag, at forhøie Festen ved Eders Nærværelse, og at indrømme, at jeg har holdt mit Løfte."

Et enstemmigt Bifaldsraab afbrød Miss Fanny, og med et stille Smil trykkede Sir Herbert sin Datter til sit Bryst.

Det behøver neppe at fortælles, at Resten af Aftenen gik herligt, og at de unge Herrer Fitzroy ikke vare misfornøiede med, til Slutning at faae sig en Svingom med Bruden og de andre Bønderpiger.

Aaret efter modtog Miss Fanny en Dag, medens hun opholdt sig med sin Fader paa Lochdaleshouse, et Brev og en Kasse. I den sidste fandtes en røget Lax og en norsk Myseost, og i Brevet, hvis Indhold hun rigtignok ikke ganske forstod, stod nederst paa Siden: „De har gjort to Mennesker lykkelige for hele Livet. Modtag vort Hjertes Tak, Gud velsigne Dem. Naar vor lille Fanny kommer saavidt, at hun kan tale, skal Deres Navn være det første, der kommer over hendes Læber.

Deres taknemlige
Haldor og Sigrid."

En sir Idee.

(Fortsættelse.)

Midt i Døren, just i Høide med mit Ansigt, blev en Klap, kun saa Tommer lang, sluet tilside indenfra.

Igjennem et tyndt Jerngitter saae jeg et Par søvnige, graa Øine stirrende dumt paa mig, og en svag, hviskende Stemme spurgte:

„Hvad vil De?"

„Jeg er en Reisende," begyndte jeg.

„Vi leve her i et usselt, forfaldent Kloster, og have Intet at vise Reisende, som kan have Interesse for Dem."

„Det er ikke af den Grund, jeg er kommen her. Jeg vil kun gjøre et Spørgsmaal, som ligger mig meget paa Hjerte, og som jeg troer, at man her i Klostret vil kunne besvare mig. Dersom De ikke vil lade mig komme ind, saa kom De idetmindste ud til mig og lad os tale lidt sammen."

„Er De alene?"

„Ganske ene."

„Er der ingen Fruentimmer med Dem?"

„Ikke en Modersjæl."

Porten blev forsigtigt aabnet, og en meget gammel, meget svag, meget mistænkelig og meget skiden Kapuciner stod foran mig. Jeg var i en saa ophidset Stemning, og saa utaalmodig, at jeg ikke gav mig Tid til indledende Spørgsmaal, men gik lige til Sagen, fortalte ham, hvorledes jeg havde ligget ind igjennem Hullet i Udhuset, hvad jeg havde seet, og spurgte ham ligefrem, hvem den døde Mand var, og hvorfor Liget ikke var bleven begravet.

Den gamle Fyr betragtede mig med et Par Øine, som stadig løb i Vand, men som ogsaa stadig havde et fiffigt, polisk Udtryk. Han holdt i Haanden en gammel Snustobaksdaase af Tin og fuld af Buler, og et Par af hans Fingre vare hele Tiden paa Jagt i dens Indre efter en Smule Tobak, som var vanskeligt at finde, da Daasen var saa godt som tom.

Da jeg hørte op at tale, rystede han paa Hovedet, og sagde: „At det var et fælt Syn, jeg havde seet, og at han var overbevist om, jeg vist aldrig havde seet noget saa modbydeligt."

„Det er ikke det, jeg ønsker at tale om," sagde jeg utaalmodig, „men jeg ønsker at vide, hvem Manden var, hvorledes han døde, og hvorfor han ikke har faaet en anstændig Begravelse. Kan De give mig Oplysninger derom?"

Den Gamles Fingre havde endelig faaet fat paa et Par Støvgran Snus, han puttede dem med Forsigtighed ind i sine Næsebor, holdende den aabne Daase nedenunder, for at ikke den mindste Smule skulde blive spildt, nos et Par Gange, stærkt i For-

hold til den indtagne Dosis, lukkede Daasen og betragtede mig atter med de rindende, polisse Øine.

„Ja," sagde han, „det er et fælt Syn, visselig et meget fælt Syn, det De saae i Udhuset."

Jeg troer virkelig ikke, at jeg nogensinde i mit hele Liv har havt større Selvbeherskelse behov end i dette Øieblik. Jeg var dog heldig nok til at undertrykke en meget uærbødig Ytring om Munke i det Hele taget, som laa mig lige paa Tungen, og jeg besluttede mig til et fornyet Forsøg paa, at faae den gamle Mands Mund paa Gang. Heldig for mig var det, at jeg selv var en ivrig Tobaksnuser og i min Lomme havde en Daase, velforsynet med udmærket engelsk Tobak, som jeg nu tog frem som Lokkemad.

Det var mit sidste Middel.

„Det forekom mig nylig, at Deres Daase var tom," sagde jeg, „vil De ikke prøve en Pris af min?"

Tilbudet blev modtaget med en Ivrighed, som ikke lignede den tidligere Ro. Kapucineren tog den største Pris, som jeg nogensinde har seet to menneskelige Fingre holde paa engang, snusede den langsomt op, uden at spilde et Gran, hvorpaa han med halvlukkede Øine og svagt vuggende Hovedet fra Side til Side, klappede mig faderligt paa Ryggen.

„Ah! min kjære Søn!" sagde Munken, „hvilken fortryllende Tobak. Kjære Søn og elskværdige Reisende, giv Din aandelige Fader, som elsker Dig, endnu en lille, lille bitte Pris."

„Lad mig fylde Deres Daase. Jeg har nok til eget Brug alligevel."

Den bulede Tindaase var imellem mine Fingre før jeg havde udtalt, de faderlige Hænder klappede mig endnu kjærligere end før, den utydelige, hvislende Stemme blev flydende og veltalende i at rose mig. Det var aabenbart, at jeg havde fundet den gamle Kapuciners svage Side, og idet jeg gav ham Daasen velfyldt tilbage, benyttede jeg mig strax af min Fordeel.

„Undskyld, at jeg atter uleiliger Dem med mine Spørgsmaal," sagde jeg, „men jeg har ganske særlige Grunde, hvorfor jeg ønsker, at De meddeler mig Alt, hvad der kan tjene til at oplyse mig om det gruelige Syn, jeg har seet i Udhuset."

„Kom indenfor," sagde Munken.

Han tog mig indenfor Porten, lukkede den, og førte mig over en græsbegroet Forgaard, der stødte op til en forsømt Kjøkkenhave, ind i et langagtigt Værelse med et lavt Loft, hvori der stod et smudsigt Skab, nogle udskaarne, brøstfældige Træstole, og hvis Vægge vare prydede med nogle Malerier, der vare fulde af Fugtighedspletter.

Det var Klosterets Sakristi.

„Her ere vi alene, og her er saa deilig svalt," sagde Kapucineren, medens jeg fandt Rummet saa fugtigt og koldt, at jeg rystede ved Overgangen fra den varme Luft udenfor, „jeg vil nu vise Dem Kirken, som er en sand Juveel, hvis vi blot havde Evne til at vedligeholde den, men vi ere for fattige til det, og Forbandelse hvile over dem, som ere Skyld deri."

Han tog et Knippe Nøgler og vilde gaae videre.

„Jeg bryder mig ikke om Kirken," sagde jeg, „men lad os faae Ende paa dette. Kan De eller kan De ikke give mig de Oplysninger, jeg ønsker?"

„Alt, fra Begyndelsen til Enden — Alt, til Punkt og Prikke. Det var jo mig, som lukkede op, da der blev ringet dengang, ligesom jeg lukkede op idag for Dem. Det er min Tjeneste her — jeg er Broder Portneren."

„Hvad har Portklokken at bestille med Liget i Skuret? Tal dog i Himlens Navn og forklar Dem tydeligere."

„Saa hør da, min Søn, og Du skal erfare Alt. For nogen Tid siden — maaskee for nogle Maaneder siden — jeg husker det ikke saa nøie, thi jeg er gammel og har mistet min Hukommelse — ja, for mange Maaneder siden — ak, jeg stakkels gamle, gamle Mand!"

Her trøstede han sig med en ny Pris af min gode Tobak.

„Det kan være det samme med den nøiagtige Tid," sagde jeg, „det er ikke det, jeg bryder mig om."

„Godt, min Søn. Lad os altsaa begynde, og lad os sige for nogle Maaneder siden, da vi Alle her sad ved vor Frokost — en ussel, elendig Frokost, min Søn, i dette fattige Hul — saa høre vi Alle 'Puf, Paf,' to Gange kort efter hinanden."

„Skud!" sagde jeg.

„‚Hvorfor skyder de?' sagde Broder Jeremias.

„‚Efter Vildt,' sagde Broder Vincentius.

„Aha, Vildt,' sagde Broder Jeremias.

„‚Dersom jeg hører flere Skud,' sagde vor Forstander, ‚saa maa et Par af Jer gaae ud og see efter, hvad det betyder.'

„Vi hørte imidlertid ikke flere Skud, hvor opmærksomt vi end lyttede, og fortsatte vort usle Frokostmaaltid."

„Fra hvilken Retning lød Skuddene?" spurgte jeg Munken.

„Nedenfra, hvor de store Træer staaer, bagved Klostret, og hvor der er en Smule fri Plads — deilig Plads, dersom den ikke var saa fuld af dyndede Sumphuller. Her er saa fugtigt her, saa gyselig, saa usigelig fugtigt."

„Naa, hvad saa? Hvad skete saa, efterat De havde hørt Lyden af Skuddene?"

„Vær blot taalmodig, saa skal De faae Alt at vide. Hør blot. Vi sidde altsaa Alle ved Frokosten — Alle tause — thi hvad skulle vi vel tale om? — Vi have kun vore Bedetimer, vor Kjøkkenhave og vore elendige Maaltider — og vi sad, som jeg sagde, Alle tause og uden at mæle — da det pludselig ringede paa Klokken, saaledes som der aldrig er bleven ringet før — en sand djævelsk Ringen — saaledes at Maden blev siddende i Halsen paa os, og det var os umuligt at synke den. — ‚Gaae, Broder Portner,' sagde Fader Forstanderen til mig, ‚og luk Porten op — det er jo Din Tjeneste!' — Jeg er modig — en sand Løve, af en Kapuciner at være — jeg lister mig afsted paa Tæerne — jeg venter lidt — jeg lytter — jeg skyder den lille Klap paa vor Dør tilbage — jeg venter, og lytter atter — kigger forsigtigt ud igjennem det lille Hul, men kan ikke see Noget, ikke det Mindste. Jeg er modig, og lader mig ikke let forskrække. Altsaa, hvad skulde jeg gjøre Andet, end aabne Døren? Men, Du hellige Guds Moder! Hvad saae jeg da liggende paa vor Dørtærskel! En Mand — død — en høi, svær Mand — høiere end De, og end Nogen her i Klostret — med sorte Øine, som stirrede op mod Himlen, og med Blodet piblende

frem af et Saar i Brystet, og gjennemvædende hans Linned og hans fine, tætsluttende Frakke. Hvad skulde jeg gjøre? Jeg raabte og skreg een Gang — jeg raabte og skreg endnu en Gang — og løb saa tilbage til vor høiærværdige Forstander."

Alle Omstændighederne ved Duellen, som jeg havde læst i den franske Avis hos Monkton, randt mig strax i Hu, og den Anelse, som havde grebet mig, da jeg saae Liget i Skuret, var nu bleven til Vished, ved at høre den gamle Munks sidste Ord.

„Liget, jeg har seet," sagde jeg, „er vel altsaa det, som De fandt udenfor Porten, men hvorfor har De ikke givet det en anstændig Begravelse?"

„Herre Gud! saa vent dog — hav blot en Smule Taalmodighed. Vor Fader Forstander hører mig raabe, og kommer ud; vi betragte den døde Mand nærmere — han var ligesaa død som dette, (og han gav Skabet et Slag med sin Haand), og ved nøiere Eftersyn finde vi en Stump Papir fæstet med en Naal paa Kraven af hans Frakke. Du studser, min Søn — ja, jeg tænkte nok, at Du vilde studse og forbauses over, hvad jeg kunde fortælle Dig."

Jeg maatte vel studse. Thi dette Papir var jo aabenbart det Blad, der omtaltes i Sekundantens ufuldendte Fortælling, som var afrevet af Tegnebogen, og hvorpaa der var bleven nedskrevet, hvorledes den Afdøde var kommen af Dage. Dersom der behøvedes et Bevis for, at dette Lig, nu ukjendeligt vel, var den afdøde Stephen Monkton, saa havde vi jo Beviset her.

„Hvad troer Du, min Søn, der var skrevet paa dette Papir?" vedblev Kapucineren. „Vi læste det, og vi maatte forfærdes. Den Afdøde var dræbt i en Duel; han, den Ulykkelige, havde mistet Livet, medens han begik en Dødssynd, og de Mænd, som vare Vidner til hans Drab, forlange af os Kapucinere, hellige Mænd, Himlens Tjenere og vor Herre Pavens Børn, at vi skulle begrave ham. Vi maatte forfærdes ved at læse dette, vi sukke over Verdens Daarlighed, vride vore Hænder, rive os i Skjægget, og . . . ."

„Vent et Øieblik," sagde jeg, da jeg bemærkede hvorledes hans egne Ord ophidsede ham, og hvorledes han mere og mere skeiede ud fra Sagen til ingen Nytte, „besvar mig først et Spørgsmaal. Har De gjemt det Papir, som var fæstet paa den Dødes Klæder, og kan jeg faae det at see?"

Kapucineren var lige i Begreb med at svare mig, da han pludselig standsede. Jeg saae hans Øine søge bort fra mig, og hørte i samme Øieblik en Dør blive aabnet og atter lukket i al Stilhed bagved mig.

Da jeg hurtigt vendte mig om, saae jeg en anden Munk i Sakristiet, en høi, slank Mand med fort Skjæg, i hvis Nærværelse min gamle Ven med Snustobaksdaasen pludselig paatog sig en ærbødig og underdanig Mine.

Jeg tænkte mig Muligheden af, at det var den høiærværdige Forstander for Klostret, og da han tiltalte mig, hørte jeg ogsaa, at jeg ikke havde taget feil.

„Jeg er dette Klosters Forstander," sagde han med en rolig, klar Stemme, og saae mig lige ind i Ansigtet med et Par kolde, skarpe Øine, „jeg har hørt den sidste Deel af Deres Samtale, og jeg ønsker nok at vide, hvorfor De er saa begjærlig efter at see det Stykke Papir, som var hæftet paa den Dødes Klæder?"

Den fuldstændige Koldblodighed, hvormed han tilstod, at han havde luret og lyttet til vor Tale, og den bydende Maade, hvorpaa han stillede sit Spørgsmaal, forbauede mig. Jeg var ikke strax enig med mig selv om, hvorledes jeg skulde svare ham, og da han bemærkede min Tøven, gav han den gamle Kapuciner Tegn til at forlade os, idet han rimeligviis troede, at jeg ikke vilde yttre mig i dennes Nærværelse. Den Gamle strøg sit lange, graa Skjæg, trøstede sig med en Pris af den „deilige Tobak", tøsede afsted, og gjorde et ydmygt Buk førend han forsvandt igjennem Døren.

„Nu da, Sir," sagde Forstanderen, ligesaa koldblodig som før, „jeg venter paa Deres Svar."

„De skal faae det i saa faa Ord som muligt," svarede jeg ham i den af ham anslaaede Tone. „Til min Skræk har jeg fundet en ubegravet Mands Lig i det Udhuus, som hører til Klostret. Jeg troer, det er Liget af en rig og fornem engelsk Herre, som er bleven dræbt i en Duel. Jeg er med den Afdødes Neveu og eneste Slægtning kommet til denne Egn, ene og alene i den Hensigt, at finde hans jordiske Rester og tage dem med os, og jeg ønsker at see Papiret, som var hæftet paa den Døde, fordi jeg troer, at dette Papir vil kunne overbevise Neveuen om, at det virkelig er Onklens Lig, vi have fundet. Finder De dette Svar tilstrækkelig aabent? Og vil De nu give mig Tilladelse til at see det omtalte Papir?"

„Jeg er tilfreds med Deres Svar, og seer ingen Grund til at negte Dem Deres Ønske angaaende Papiret; men først maa jeg dog sige et Par Ord. Da jeg af Deres Ytringer har opfattet, at De ikke hører til den hellige katholske Kirke, saa har De ingen Ret til at forlange Oplysninger og Forklaringer af mig — een vil jeg dog give Dem, og De maa betragte det som en særegen Begunstigelse. Den faldne Mand, hvis Lig De har seet, døde uden Syndsforladelse, og i det samme Øieblik, han udøvede en Dødssynd. Dette sluttede vi os til af det Papir, som vi fandt paa ham, og vore egne Øine og Øren have overbeviist os om, at han er bleven dræbt paa Kirkens Territorium, medens han var Medskyldig i en Handling, en Duel, som er forbudt ved specielle Love, og som vor hellige Fader Paven end yderligere har belagt med Ban. Grunden indenfor Klostrets Ydermure er indviet Jord, og vi Katholiker have ingen Forpligtelse og føle intet Kald til at begrave Kjættere, der overtræde vore helligste Love, i indviet Jord. Udenfor dette Kloster besidde vi Intet, have ingen Magt og ingen Rettigheder, og selv om vi havde begge Dele, saa bør man huske paa, at vi ere Munke og ikke Graverkarle, og at den eneste Begravelsesmaade, hvormed vi kunne have Noget at gjøre, er den, der foregaaer efter vor Kirkes Ritus. Det er alle de Oplysninger, jeg finder det nødvendigt at give Dem. Vil De vente her, saa skal De strax faae Papiret at see."

Med disse Ord forlod Forstanderen mig ligesaa stille og lydløst, som han var traadt ind.

Jeg fik neppe Tid til at tænke over denne bitre og uvenlige Forklaring, og føle mig stødt over hans Ord og Væsen, før han vendte tilbage med Papiret

i sin Haand. Han lagde det foran mig paa Skabet, og jeg læste hurtigt følgende med Blyant skrevne Linier:

„Dette Papir er fæstet paa Liget af Stephen Monkton, en fornem Englænder. Han er bleven skudt i en Duel, som fra begge Sider er udfægtet overensstemmende med Ærens Love. Hans Lig have vi lagt udenfor Klosterporten, for at dettes Beboere kunne begrave det, thi vi andre Deltagere i Duellen ere for vor egen Sikkerheds Skyld nødte til øieblikkelig Flugt. Jeg, den Dræbtes Sekundant, som skriver dette, bevidner ved mit Æresord, at det Skud, som øieblikkelig dræbte ham, blev affyret i den aftalte Afstand og i Overensstemmelse med de Regler, som vi Alle vare blevne enige om før Duellen.

Undertegnet F."

Dette F. gjenkjendte jeg strax som Begyndelsesbogstavet til Navnet Foulon, Mr. Monktons Sekundant, der kort efter i Paris var død af Tæring.

Liget var altsaa fundet, og ligeledes Beviset for, at det var Stephen Monktons. Der var nu kun tilbage, at meddele Alfred, hvorledes Sagerne stod, og at faae Tilladelse til at tage Liget med os.

Jeg vilde neppe troe mine egne Sandser, naar jeg saae mig saaledes, og det ved et rent Tilfælde, ved Maalet af et Foretagende, som jeg næsten havde anseet for uudførligt, da jeg forlod Neapel.

„Papiret fører jo det afgjørende Bevis for, at det er Manden, vi søge," sagde jeg, da jeg leverede det tilbage, „og jeg maa derfor spørge Dem, om der skulde være Noget i Veien for, at Nevøen førte Onkelens Lig bort herfra, da jeg formoder, det er hans Mening, at bringe det til Familiebegravelsen i England."

„Hvor er den omtalte Nevøu?"

„Han venter paa mig i Byen Fondi."

„Kan han bevise sit Slægtskab?"

„Aldeles bestemt. Han har de behørige Dokumenter med, som sætte det udenfor al Tvivl."

„Lad ham stille sit Forlangende til de civile Autoriteter, og give disse ham Tilladelsen, vil der fra vor Side ikke blive lagt ham Hindringer iveien."

Jeg brød mig ikke om, at tale længere med den trevne Forstander, og skjønt der var gaaet lang Tid under disse Forhandlinger, besluttede jeg dog, selv om Natten faldt paa, ikke at standse før jeg naaede Fondi, hvorfor jeg tog Afsked med ham, sagde, at han meget snart vilde høre fra os, bukkede høfligt, og skyndte mig ud af Sakristiet.

Ved Porten fandt jeg min gamle, snusende Ven ventende paa mig, for at lukke mig ud.

„Gud være med Dig, min Søn," sagde den ærværdige Munk, og gav mig et Afskedsklap paa Skulderen, „kom snart igjen til Din Fader i Aanden, som holder meget af Dig, og vær saa venlig, atter at fylde hans Daase med den deilige Snus."

(Fortsættes.)

Testamentet.

(Fortsættelse.)

Tjeneren meldte, at Mr. George Arkley holdt udenfor, men ikke vilde komme ind, med mindre det var daarligere med Onklen.

„Sig ham, at Onkel har det bedre."

Tjeneren gik med den Besked, og Faren var forbi for den Gang.

Teesdale slæbte sin lovkyndige Ven ovenpaa, og badede hans Hoved i en halv Snes Minuter med koldt Vand, hvorved han kom nogenlunde til Besindelse igjen.

„Saa, Tarsey, hold nu Tankerne samlede — nu maa vi ind til min Onkel."

Teesdale indførte ham som „den betroede Betjent fra Tomkins & Sharpe, der var kommen efter Ordre."

„En besynderlig udseende Fyr," sagde Onklen, „men det er vel, som det skal være — har De Testamentet med?"

Tarsey bukkede.

„Saa gaae udenfor, Frederik, luk Døren, og lad os blive uforstyrrede i nogle Minuter."

Teesdale adlød tildels. Han gik nok udenfor, men holdt Døren paa Klem, saa han kunde høre Alt, og hans Harme var stor, da Tarsey, tvertimod imod Aftalen, begyndte at læse med høi Røst:

„Jeg testamenterer min Nevøu, Frederik Teesdale, tyve tusind Pund."

„Er De gal, Mand?" udbrød Mr. Arkley forbauset, „hvad Djævelen gaaer der af Dem?"

Den gamle Herres Heftighed gjorde Tarsey pludselig ædru. Han huskede paa, at Mr. Teesdale havde anmodet ham om at læse denne Deel af Testamentet med en saa lav Røst som muligt.

„Undskyld!" sagde han.

„Læs det igjen!" sagde den Syge.

„Jeg testamenterer til min Ven, Thomas Tinkle af Brompton . . . ."

„Det var jo ikke, hvad De læste, og hør nu, hvad jeg vil sige: Der i Hjørnet staaer en Stok, som har gjort mig god Tjeneste i tyve Aar, og den skal, dersom De ikke strax begynder forfra, øieblikkelig gjøre Bekjendtskab med Deres Rygstykker."

Mr. Tarsey vidste ikke hvad han skulde gjøre, og den lyttende Mr. Teesdale var ude af sig selv.

Da fik Mr. Tarsey en Idee, som forekom ham brillant; han bøiede sig ned og sagde med en medlidende Mine: „Tys, tys! Han er udenfor — han vil høre Dem!"

„Nederdrægtige Skurk!" tænkte Teesdale.

„Hvem er udenfor?" næsten brølede Mr. Arkley.

„Vogteren! Den Mand, som skal passe paa Dem."

„Hvad!" skreg den Gamle. „Vil De dermed mene, at jeg er gal? Hvor tør De vove — men jeg skal snart lære Dem at . . . ." og ud af Sengen sprang den stakkels plagede Syge.

Bort flygtede Mr. Tarsey, og ind styrtede Mr. Teesdale, som tog Onklen ved Armen, og halvt med det Gode, halvt med Magt, atter fik ham tilsengs.

„Er det Dig, som siger, jeg er affindig?" fremstammede den gamle Mr. Arkley.

„Nei, nei, ikke Du, Onkel — men *han* er det; han er ikke rigtig *her*," og Mr. Frederik lagde Fingeren paa sin Pande.

„Og en saadan Person sender man mig. Hvor er Dokumentet?"

„Her ligger det, paa Gulvet."

„Giv mig det og mine Briller. Jeg vil selv læse det."

Teesdale bed Tænderne sammen og knyttede

Hænderne af Raseri. Alt var altsaa forbi. Skulde han gaae til Bekjendelse? Skulde han rive Dokumentet istykker? Eller maaskee helst løbe sin Vei, og aldrig vise sig mere?"

Da blev han i det yderste Øieblik frelst.

Han havde taget Dokumentet op, og just bestemt sig til at beholde det, under Paaskud af, ikke at uleilige Onklen og bringe hans Sind i endnu mere Oprør, da han kastede et Blik hen paa den Syge.

Mr. Arkley laa besvimet og uden Bevidsthed. Med et lettet Hjerte stod Teesdale nogle Øieblikke og overveiede Forholdene, derpaa kaldte han paa Tjeneren.

„Der er ingen Aarsag til at være urolig," sagde denne, „det er hans sædvanlige Tilfælde. Han vil snart komme til sig selv, men saa er han tung i Hovedet, og kan ikke huske, hvad der nylig er foregaaet."

Det var ganske rigtig. Kort efter kom han til sig selv, og sagde til Teesdale:

„Frederik! Hvad var det, jeg foretog mig, da jeg — faldt i Søvn?"

„Du skulde just til at underskrive Dit Testamente, som var bleven oplæst for Dig."

„Ja — det troer jeg nu jeg huster. Er Prokuratoren her endnu? Lad mig saa straxt skrive under."

Mr. Tarsey kom tilstede tilligemed en af Pigerne. Mr. Frederik forlod Værelset, og faa Minuter senere havde en rystende Haand underskrevet Testamentet, som Tarsey bortførte i Triumf.

Men derfor fik Mr. Teesdale dog ikke rigtig Ro. Onklen blev nemlig bedre. Var det ikke rimeligt, at han vilde see Testamentet, og hvad vilde saa skee? Mr. Frederik spurgte daglig Tarsey, om der ingen Forespørgsler vare skete. — Nei. — Dog kunde han ikke udholde denne Uvished og febrilske Tilstand, men forlod Byen og lod kun eet Menneske vide, hvor han var.

En Maaned forløb, saa modtog han et Telegram: „Mr. Arkley døde i Nat. Deres Nærværelse ønskes snareste muligt."

Kort efter indfandt han sig i Sørgehuset.

„Døde min Onkel under et af sine Anfald, James?" spurgte han den gamle Tjener.

„Ja, Sir! temmelig pludselig. Han blev daarligere efter Mr. Mantons Besøg. De husker maaskee Mr. Manton, Sir, en gammel Ven af Deres Onkel og Prokurator i en eller anden By. Han og min gamle Herre havde Forretninger sammen en Aften, og jeg maatte hente Noget fra Tomkins og Sharpe, og den følgende Nat blev det daarligere med min Herre."

„Fra Tomkins og . . . ." stammede Teesdale, forsøgende paa at være rolig.

„Ja. Jeg veed ikke hvad det var, Sir. Næste Morgen bragte jeg det tilbage."

Affsted ilede Mr. Teesdale til Tarsey.

„Tarsey! Forandrede min Onkel noget i sit Testamente?"

„Ikke en Tøddel. Han fik det til Gjennemsyn en Aften, men det kom uforandret tilbage."

„Til Gjennemsyn! og det blev ikke forandret! Du gode Gud!" udbrød Teesdale aldeles overvældet.

„Bedste Sir! Hvad Ulykke var det, at han saae det, naar han blot ikke forandrede det? Det ligger nu sikkert nok hos os, og vil blive oplæst, naar Begravelsen er foregaaet. Maa jeg ønske Dem til Lykke. De er en rig Mand nu, Mr. Teesdale."

Mr. Teesdale var bleg som Døden, og syntes just ikke at være meget oplagt til at modtage Lykønskninger. Han tog hen paa sit Hotel og lukkede sig inde.

„Hvorledes kan jeg forklare mig det?" spurgte han sig selv. „Testamentet hentes, medens der er en anden lovkyndig Person hos Onkel, og det kommer tilbage, uden at være forandret! — Det kan umuligt forholde sig rigtigt! — Der maa være Noget derunder! — Jeg gaaer i Hundene, det er klart, og jeg har handlet som en reen Idiot, ved at blande mig i den Testamentsag."

Fjerde Kapitel.

Begravelsen var forbi og Testamentet oplæst.

Indholdet forbausede Mange, da det jo var bekjendt, i hvor høi Grad den Afdøde havde foretrukket sin Neven George. Ogsaa denne var forbauset, thi det lignede jo slet ikke det Udkast, der var blevet gjort af Onklen, under hans egne Øine; der opstod vel en svag Mistanke hos ham, men i samme Øieblik hørte han Mr. Tomkins sige: „Som De seer, Gentlemen, er det attesteret af en af vore egne Kontorbetjente, og en af den Afdødes egne Folk. De ville altsaa finde, at Alt er i fuldkommen Orden."

Der blev ingen Indsigelser gjort, og Skaren samlede sig om Frokostbordet, hvor Talen snart faldt paa andre Gjenstande.

Da George reiste sig, fik han en Hilsen fra sin Fætter Teesdale, som havde forladt Bordet nogle Minuter tidligere, at han var upasselig, men haabede at kunne aflægge ham et Besøg næste Dag.

Der var noget Gaadefuldt ved dette Testamente, det følte George, men løse Gaaden, kunde han ikke — vist var det derimod, at Teesdale nu var den rigeste af de to Fættere.

Hvordan mon Emmeline Waweley, med hvem George var hemmeligt forlovet, vilde optage denne Efterretning? — George havde sine Forudfølelser og Anelser, som snart skulde gaae over til at blive fuldkommen Visshed.

Da han en Timestid senere aflagde hende en Visit, troede han, at han vilde være den første, der bragte hende den ubehagelige Efterretning, men han kom snart ud af denne Vildfarelse, thi Miss Emmeline meddelte ham, at hun vidste Alt, og Maaden, hun modtog ham paa, forklarede Resten. Der var en himmelvid Forskjel imellem igaar og idag, og da George vilde fordre en Forklaring, traadte Mr. Teesdale ind.

Det var tydeligt, at denne kom, saae og seirede, og Mr. Arkley forlod, uden at spilde et Ord, den letsindige, unge Dame — og dog forekom Tabet af denne Kokette ham større, end Tabet af Arven.

Arven! Det var en underlig Historie med den Arv — hvorfor ikke selv undersøge Testamentet? Altsaa lige hen til Tomkins & Sharpe, og da han var Exekutor, fik han en Kopi, ikke alene af Testamentet, men ogsaa af det Brev, som ledsagede det oprindelige Udkast, og betragtede længe og noie Udkastet selv.

Hm! Hm! Det var jo ikke det Udkast, han

han havde seet hos Onklen den Aften, han ikke glemte saa let. Her var jo ingen Udraderinger, intet „George Arkley" overstreget og „Hospitalet" sat i Navnets Sted og atter „Hospitalet" streget over. Alt var net og pænt, der var ingen Feil videre at opdage. Onklens Haand havde intet Særegent ved sig, og her var intet Særegent at opdage.

Hvad nu? Afsted til Vidnerne. Dog først til Doktor Bromley. Denne var opbragt over, at Legatet, Teesdale havde antydet, ikke fandtes, og var saa aabenhjertet, at han mente, at Mr. Arkley ikke havde vidst, hvad han underskrev. Dette var jo opmuntrende, men Tjeneren James, der jo havde faaet sit Legat, stod paa, at Alt havde været i Orden, og Tjenestepigen — hende, der havde været Vidne — ligeledes, og begge stillede Doktorens Opførsel i et saadant Lys, at George følte, at hans Vidnesbyrd ikke vilde være til fjerneste Nytte.

Altsaa stod kun Tomkins og Sharpe tilligemed Tarsey tilbage; men heller ikke her var nogen Opmuntring at hente, Tarsey besvarede villigt og bestemt alle Spørgsmaal — Alt havde været i den fuldstændigste, lovformeligste Orden.

(Sluttes.)

Galanteri i ældre Dage.

(Reisepas for Skuespillerinden Caroline Bauer fra Riga tilbage til St. Petersborg.)

Den første Engel ved den tydske Skueplads i St. Petersborg, Demoiselle Caroline Bauer, meddeles herved Tilladelse til Tilbagereise; som nøiere Kjendemærker tilføie vi følgende Beskrivelse over hendes Person:

Hjem — Overalt hjemme.
Karakteer — Hver Aften en ny, og dog enhver fortræffelig.
Stand — Anstand.
Figur — Poetisk.
Alder — Gammel i Kunsten; ellers ung.
Ansigt — Altid Vaar.
Øine — Blaa Himmel.
Haar — Naturlige Lokker.
Tænder — Tre Gange ti og to til.
Underskriver sædvanlig — Alt Skjønt og Godt.

Med hende reiser herfra:

Kunsten — hendes bestandige Selskabsdame.
Thalia, Euphrosyne og Aglaja — hendes Kammerpiger.
Ynde — hendes Opdragerinde.
Smagen — hendes Garderobemester.
Muntert Sind — hendes Livlæge.

Særdeles Kjendemærker:

Hun har paa den venstre Side et sjeldent Hjerte, og spiller med Lyst i Sørgespil. Hun er blid og dog henrivende; hun er hjemme i alle Roller, og har dog stedse mange Gjæsteroller. Hun er en udlært Spillerinde, og dog vinder Den, der spiller med hende. Hun er den fredeligste Person, og har dog mange Optrin, der opvække almindelig Sensation. Hun har en lille Fod og gjør dog store Fremskridt.

Alle bestræbe sig for at holde hende fast, og dog kalder man hende stedse frem. Hendes Roes er fastgrundet, og dog flyver den igjennem hele Europa.

Efter dette Signalement anmodes alle Vedkommende venligst og paa den mest forekommende Maade at modtage hende paa Reisen. Alle jordiske Sorger og Bekymringer bydes indstændig ikke at lægge hende Hindringer i Veien for en lykkelig Reise. Alle Hjerter beordres til at lade hende frit passere ind og ud, og vise hende al Hyldest, Agtelse og Forekommenhed.

Dette Pas er gjældende indtil hendes Tilbagereise til det lyksaliggjorte St. Petersborg.

Saaledes givet i Paskontorets Bureau den —.

(L. S.)

Stavelsegaade.

(Første og anden Stavelse.)

Et Tal, som Meget rummer,
Og har man deraf Summer,
Paa Skjæbnen ei man brummer,
Thi det os frier fra Kummer.

(Tredie Stavelse.)

Hvor den er helt tilstede,
Der glemmer man at græde,
Og mindes kun hver Glæde,
Som Livet kan berede.

(Det Hele.)

En Blomst, som Vaaren sender;
Men først den Livet ender,
Naar Vintergubben vender
Mod den de kolde Hænder.

Opløsning af Gaadesamtalen i Nr. 26:

a i Vase (vaase) og i Ager (Aager).

Opløst af Peter N., Syv Sider grønsaltet Flæsk.

Gaaderne i Nr. 25 er endvidere opløst af F. C. B. i Faaborg, Syv Sider grønsaltet Flæsk, Bugtalerens søde Marie i Hostrup pr. Hobro.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Juli erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (31 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 11te Juli. Nr. 28.

Indhold: En fix Idee (Fortsættelse). — Kronprindsesse Margarita af Italien (med Xylografi). — Testamentet (Slutning). — Sidste Akt af et Liv. — Gaade.

En fix Idee.

(Fortsættelse.)

Sjette Kapitel.

Jeg skyndte mig af alle Kræfter tilbage til Landsbyen, hvor Dyrene stod, fik i en Fart Sadlerne paa dem og naaede lykkelig og vel Fondi kort efter Solnedgang.

Medens jeg steg op ad Hotellets Trapper var jeg endnu langtfra enig med mig selv om, hvorledes jeg skulde meddele Alfred alle mine Opdagelser. Dersom jeg ikke kunde faae ham forberedt paa en passende Maade, saa frygtede jeg for, at han, med en saadan Sindstilstand, som han havde, let kunde blive uheldigt paavirket af mine Nyheder, og den Maade, han modtog mig paa, overraskede mig i den Grad, at jeg i nogle Øieblikke gik aldeles fra det.

Den lethargiske, døsige Tilstand, hvori han havde været hensunken i den sidste Tid, havde aldeles forladt ham. Hans Øine straalede, hans Kinder blussede. Da jeg gik hen til ham og vilde give ham Haanden, vægrede han sig ved at modtage den.

„De har ikke behandlet mig som en Ven," sagde han heftigt, „De havde ingen Ret til at fortsætte Undersøgelserne, uden at lade mig deltage i dem — det var ikke smukt af Dem, at lade mig blive alene her tilbage. Jeg har ogsaa feilet i at have Tillid til Dem, thi De er slet ikke bedre end hele Resten."

Under dette Udbrud havde jeg faaet Tid til at fatte mig og var rede til at svare ham, før han kunde gaae videre. I den ophidsede Tilstand han var, kunde det ikke hjælpe at indlade sig paa, at overbevise ham om hans Uret eller forsvare mig — der var intet Andet at gjøre, end at gaae lige til Sagen og fortælle ham Alt, selv med Fare for de mulige Følger.

„De vilde vise mig mere Retfærdighed, Monkton, hvis De vidste, hvilken væsentlig Opdagelse, jeg har gjort, medens jeg har været borte," sagde jeg, „og jeg skulde tage meget feil, hvis vi ikke nu ere temmelig nær ved Maalet for vore Bestræbelser."

Farven forlod øieblikkelig hans Kinder. Rimeligvis har Udtrykket i mit Ansigt eller Tonen i min Stemme, uden at jeg vidste det, sagt mere end jeg anede, og hans nervøse, ophidsede Fantasi strax lavet sig en eller anden Forestilling. Han fæstede sine Øine fast paa mig, greb min Arm, og hvislede til mig med bævende Stemme:

„Fortæl mig strax Alt. Har De fundet ham?"

Nu var det for sent at søge Udflugter, og jeg svarede derfor strax ja.

„Begravet eller ubegravet?"

Han hævede Stemmen, da han gjorde dette Spørgsmaal, og lagde ogsaa den anden Haand paa min Arm.

„Ubegravet!"

Neppe havde jeg ytret disse Ord, før Blodet atter foer tilbage i hans Kinder; hans Øine skinnede med en uhyggelig Glands, og han udbrød i en saadan triumferende Latter, at jeg blev aldeles forfærdet derover.

„Hvad sagde jeg Dem? Hvad siger De nu selv til den gamle, profetiske Spaadom? Tilstaae, De har havt Uret. Tilstaae det ligesaa gjerne strax, saavist som hele Neapel skal komme til at tilstaae det, saasnart jeg har faaet ham vel i Kisten."

Han havde sluppet min Arm, og gik med stærke Skridt frem og tilbage i Værelset.

Hans Latter blev efterhaanden stærkere og stærkere, og jeg søgte forgjæves at berolige ham. Hans Tjener og Værten kom ind i Værelset, men det gjorde kun Sagen værre, og jeg lod dem atter gaae deres Vei. Da jeg lukkede Døren efter dem, faldt mine Øine paa et nærstaaende Bord, hvor jeg saae den Pakke ligge, som indeholdt Miss Elmlies Breve, hvilke min Ven satte saa stor Pris paa og læste atter og atter med aldrig mindsket Ærefrygt og Kjærlighed. Da hans Øine fulgte mine Bevægelser, idet jeg gik forbi Bordet, saae han ogsaa Brevpakken. Maaskee Haabet om en lykkelig Fremtid i Forening med Brevskriverinden, som mine Nyheder havde opvakt hos ham, for et Øieblik syntes at faae Magt over ham ved Synet af hans Forlovedes Breve, nok er det, hans Latter standsede, hans Ansigtsudtryk blev roligere, han gik hen til Bordet, tog Brevene, saae fra dem hen paa mig med et Udtryk, som gik mig til Hjertet, sank ned paa Knæ ved Bordet, lagde sit Ansigt paa Brevene, og brast i Graad.

Jeg vilde ikke gribe forstyrrende ind i en Sindsbevægelse, som maaskee kunde have en beroligende Indflydelse paa ham, og forlod derfor Værelset i al Stilfærdighed.

Da jeg efter en Times Tids Forløb vendte tilbage, fandt jeg ham siddende i sin Stol og læsende et af Brevene, som han havde udtaget af Pakken, der laa i hans Skjød.

Hans Blik var Venligheden selv; hans Bevægelser, da han reiste sig for at gaae mig imøde og give mig Haanden, vare bløde som en Kvindes.

Han var nu rolig nok til at høre de nærmere Omstændigheder ved min Opdagelsesreise. Jeg skjulte Intet, undtagen den yderst modbydelige Tilstand, hvori jeg havde fundet Liget, og overlod hele vor fremtidige Virksomhed til ham, med den ene Undtagelse, at han skulde overlade mig at skaffe Liget bort fra Klostret, og selv nøies med at gjennemlæse Mr. Foulons Note, medens jeg gav ham mit Ord paa, at de dødelige Rester, som jeg nedlagde i Kisten, virkelig var det Lig, vi søgte efter.

„De har ikke saa stærke Nerver, som jeg," sagde jeg, som en Undskyldning for, at jeg tog Kommandoen, „og det er af den Grund, at jeg beder Dem overlade Alt, hvad der nu skal gjøres, til mig, indtil jeg seer Blykisten med dens Indhold gjemt i dens Træhylster, og sikkert overgivet i Deres egne Hænder. Saasnart det er skeet, overlader jeg igjen Alt til Deres egen personlige Ledelse."

„Jeg mangler Ord," sagde han, „for at takke Dem for Deres Venlighed imod mig. Ingen Broder kunde have vist mere Overbærenhed med mine Svagheder eller hjulpet mig i Raad og Daad med mere Udholdenhed og Taalmodighed, end De har gjort."

Han blev tankefuld og beskjæftigede sig med langsomt og omhyggeligt at binde Miss Elmlies Breve sammen, og kastede derpaa pludselig Blikket hen paa den tomme Væg bagved mig med det besynderlige Udtryk, hvis Mening jeg desværre forstod altfor godt.

Fra den Tid vi havde forladt Neapel, havde jeg med Villie undgaaet at tale til ham om den Gjenstand, som altid hidsede ham, nemlig om Onklens Gjenfærd endnu bestandig vedblev at følge ham. Men nu, da han var rolig, og det kun var lidet sandsynligt, at han vilde lade sig stærkt afficere af et Spørgsmaal, som sigtede derhen, vovede jeg mig til at gaae lige løs paa Sagen.

„Viser Fantomet sig endnu bestandig for Dem," spurgte jeg, „paa samme Maade som i Neapel?"

Han smilede.

„Har jeg ikke fortalt Dem, at det følger mig allevegne?"

Hans Øine søgte atter tilbage til det tomme Rum, og han talte hen i den Retning, som om han fortsatte en Samtale med en tredie Person i samme Værelse.

„Vi skilles først fra hinanden," sagde han langsomt, og med et inderligt blidt og rørende Tonefald, „naar den tomme Plads i Gravhvælvingen i Vincot Abbedi er bleven besat. Saa vil jeg kort efter staae for Alteret med Ada i Kapellet, og naar mine Øine søge hendes, saa ville de ikke mere træffe paa min ulykkelige Onkels fordreiede Ansigtstræk."

Han støttede sit Hoved paa sin Haand, sukkede dybt, og nynnede hen for sig de gamle profetiske Linier:

„Naar i Vincots Gravhvælving en ledig Plads venter paa En af Monktons Slægt;

„Naar denne Ene ligger under aaben Himmel, ujordet, skjønt selv Besidder af mange Jorder;

„Da er det et sikkert Tegn paa, at Monktons Slægt nærmer sig sin Ende;

„Den vil udde efterhaanden, men hurtigere og hurtigere, tilligemed den sidstlevende Ætling."

Jeg søgte at bringe ham paa andre Tanker ved at tale om noget Andet, men han tog ingen Notits af, hvad jeg sagde, men vedblev at tale med sig selv:

„Monktons Slægt skal udde," gjentog han, „men ikke med mig. Den truende Profeti svæver ikke længere over mit Hoved. Jeg skal begrave den ubegravede Døde; jeg skal sørge for, at den tomme Plads i Vincots Gravhvælvinger bliver udfyldt. Og saa, ja saa begynder der et nyt Liv, en ny Tilværelse for mig — Livet med Ada."

Dette Navn syntes at bringe hans Tanker tilbage til den virkelige Verden. Han trak sin Reisepult hen til sig, gjemte hendes Breve i den og fremtog et Ark Papir.

„Jeg vil skrive til Ada, og meddele hende de gode Nyheder. Naar hun erfarer dem, vil hendes Glæde maaskee være endnu større end min."

Da jeg var træt og medtagen af Dagens Begivenheder, forlod jeg ham ved Brevskriveriet og gik til Sengs. Jeg var imidlertid enten for bevæget eller for træt til at sove. I denne vaagne Tilstand beskjæftigede mine Tanker sig naturligviis med Opdagelsen af Liget i Klostret og til de Begivenheder, som denne Opdagelse rimeligviis vilde lede til. Ved at tænke paa Fremtiden blev jeg meget vemodig stemt, og dog var der ikke den fjerneste Grund til disse sørgelige Anelser, som nedtrykte mit Sind. Liget, som min stakkels Ven havde været saa begjærlig efter at faae opsporet, var blevet fundet; det vilde rimeligviis efter faa Dages Forløb blive stillet til hans egen frie Raadighed; han kunde bringe det til England med det først afgaaende Seilskib, og naar han havde faaet denne fixe Idee, eller dette Lune, opfyldt, saa var der dog nogen Grund til at haabe, at hans forstyrrede Sind atter maatte komme i Ligevægt, og at det nye Liv, han vilde komme til at føre paa Vincot, endelig maatte gjøre ham til en lykkelig Mand.

Disse Betragtninger burde jo, i og for sig, ikke udøve nogen melankolsk Indflydelse paa mig, og dog hvilede der hele Natten en tung, uforklarlig, nedtrykt Stemning over mig, som ikke engang ganske forsvandt, da jeg forlod det beplumrede Soveværelse, for at indaande den friske Morgenluft.

Længere op paa Dagen maatte vi begynde paa vore Forhandlinger med Autoriteterne.

Kun de, der selv have havt at gjøre med italienske Embedsmænd, kunne forestille sig, hvilke Prøver vor Taalmodighed blev sat paa hos hver eneste vi kom i Berøring med. Vi bleve henviste fra den ene Autoritet til den anden, udspurgte paa kryds og tvers, bleve begloede og fik dog intet Resultat — ikke fordi Sagen var særdeles vanskelig eller indviklet, men fordi hver civil Officiant, vi havde at forhandle med, kun gik ud paa at vise sin egen Betydning og Vigtighed og derved forhalede Sagens endelige Afgjørelse.

Da jeg havde prøvet det et Par Dage, overlod

jeg til Alfred at gjennemgaae alle de tossede Formaliteter, som vi dog ikke kunde slippe for, og anvendte min Tid paa Forberedelser, som vare absolut nødvendige, naar vi skulde skride til Værket og bringe Liget i dets forraadnede Tilstand fra Klostrets Udhuus over i Kisten.

Da jeg vidste, at det var Skik og Brug i Rom, at balsamere Ligene af Kirkens høieste Dignitarier, og at man altsaa der maatte kjende til og være i Besiddelse af de til saadant Brug nødvendige Kundskaber og kemiske Midler, saa skrev jeg til en Ven, jeg havde der. Jeg beskrev, i hvilken Tilstand vi havde fundet det, at det absolut skulde bringes til England, og bad ham, ikke spare paa Penge for at skaffe os den nødvendige Hjælp. Her blev ogsaa gjort mange Ophævelser, og mange unyttige Formaliteter maatte iagttages, inden det lykkedes os ved Taalmodighed, Udholdenhed og en rigelig Brug af Penge, at faae et Par Mænd fra Rom til at besørge det Fornødne.

Jeg vil forbigaae alt det Uhyggelige, der foregik ved Anvendelsen af de kemiske Midler, der skulde gjøre Liget nogenlunde skikket til at blive bragt over i Kisten, og til at udholde Transporten til England, uden at forulempe Omgivelserne. Efter 10 Dages ubehageligt Arbeide havde jeg endelig den Tilfredsstillelse, at see Klostrets Udhuus befriet for Liget, og dette lykkelig og vel nedlagt i Blykisten; jeg tog Afsked med min gamle, snusende Ven, hvem jeg lyksaliggjorde med Alt, hvad jeg endnu eiede af Snustobak, og neppe en Maaned efter vor Afreise, kjørte vi atter ind i Neapel, efterat vi havde været heldige nok til at udføre et Forehavende, som alle vore Venner og Bekjendte havde gjort Nar ad og erklæret for saa godt som uudførligt, da de første Gang hørte vore Planer omtale.

Saasnart vi vare komne til Neapel, gik alle vore Bestræbelser ud paa, snarest muligt at fragte et Skib, som skulde bringe Liget til England. Da der ingen engelske Skibe fandtes ledige, da Alfred var utaalmodig efter at vende tilbage, og da han ikke vilde slippe Kisten af Syne, før den var nedsat i Familiebegravelsen, saa besluttede han at fragte det Skib, som snarest kunde blive færdigt til Afseiling. Dette befandtes at være en sicilianst Brig, som blev tilrigget af flinke Folk og bemandet med saa dygtig en Kaptain og Besætning, som kunde opdrives i Neapel.

Monkton havde utallige Gange i de varmeste Udtryk takket mig for de Tjenester, jeg havde bevist ham, men bad mig ikke om, at ledsage sig paa Hjemreisen til England. Jeg anede, det var Undseelse og ikke Mangel paa Lyst til at have mig med, der gjorde, at han ikke anmodede mig derom, hvorfor jeg tilbød mig af mig selv, og han blev overordentlig glad derover og modtog mit Tilbud med Taknemlighed. Alt hvad vi to havde oplevet sammen siden vort første Møde i Neapel, havde gjort, at ogsaa jeg med Interesse omfattede den Sag, der havde været Maalet for hans Reise og Gjenstanden for alle vore fælles Bestræbelser. Jeg var efterhaanden bleven saameget Part i Sagen, at skjøndt jeg ikke havde delt min stakkels Vens indbildte Syner, saa er det virkelig ingen Overdrivelse, naar jeg siger, at min Villighed til at følge vort mærkelige Eventyr til dets endelige Afslutning, var ligesaa stor som hans Higen efter at see Kisten henstillet paa den tomme Plads, der ventede paa den. Maaskee ogsaa en Portion Nysgjerrighed spillede en Rolle hos mig, foruden mit Venskab, dengang jeg tilbød mig som min Vens Ledsager paa Hjemreisen.

En smuk og deilig Aften gik vi under Seil til England.

Det var første Gang, siden jeg havde lært Monkton at kjende, at han var rigtig oplivet og munter. Han talte og spøgte, og lo ad mig, fordi jeg var bange for at blive søsyg; Alle ombord vare glade og tilfredse; Kaptainen med Skibet, Besætningen, der bestod af Italienere og Maltheser, med Udsigten til en heldig Reise i et velproviantered Skib og mod høie Hyrer. Veir og Vind begunstigede os, og dog var jeg, tiltrods for alle disse smilende Udsigter, nedtrykt og tung i Sindet. Der var ingen Grund til disse melankolske Følelser, men det var mig alligevel umuligt at beseire dem.

En af de første Aftener, temmelig sent, gjorde jeg en Opdagelse, som ingenlunde var skikket til at berolige mig. Monkton var i Kahytten, hvor den store Trækasse, der omsluttede Blykisten, ogsaa var hensat. Jeg spadserede paa Dækket og betragtede Seilene, som slappe slog mod Briggens Master, paa Grund af Vindstille, da Kaptainen kom hen til mig og hviskede, dog saaledes, at Manden ved Roret Intet kunde høre:

„Der er Noget iveien med Folkene forude. Bemærkede De, hvor tause og alvorlige de pludselig bleve, lige før Solnedgang?"

Jeg havde virkelig bemærket det, men ikke lagt videre Vægt derpaa.

„Der er en Maltheserdreng ombord," sagde Kaptainen, „som er en meget flink Fyr, men slem at komme ud af det med. Han har fundet paa at fortælle Folkene, at der er et Lig i den Kasse, Deres Ven har hos sig i Kahytten."

Jeg skal ikke fragaae, at jeg blev meget ilde tilmode ved at høre dette. Da jeg kjendte Søfolks Tilbøielighed til Overtro, saa havde jeg, før Kassen kom ombord, ladet falde nogle Ytringer om, at den indeholdt en kostbar Marmorstatue, som Mr. Monkton satte saa stor Pris paa, at han altid vilde have den i sin Nærhed, for at han bestandig kunde holde Øie med den.

Hvorledes havde imidlertid Maltheseren opdaget, at Marmorstatuen var et menneskeligt Lig?

Min Mistanke faldt, efter nogen Overveielse, paa Monktons Tjener, som talte godt Italiensk og var en uforbederlig Sladderhank.

Manden benegtede det vel, da jeg sagde, at han havde forraadt os; men jeg troer endnu i denne Time, at det har været ham, som ikke har kunnet gjemme paa Hemmeligheden.

„Den lille Rad vil ikke sige, hvor han har opsnuset Historien om det døde Legeme," sagde Kaptainen, „og jeg vil ikke trænge mig ind i Hemmeligheder, som ikke vedkomme mig, men jeg vil dog tilraade Dem, at kalde Besætningen sammen og modsige Drengen, hvad enten han farer med Sandhed eller ikke. Folkene ere nogle Taaber, fulde af Overtro, og bange for Aander og Spøgelser. Mange af dem sige, at de aldrig vilde have ladet sig hyre, hvis de havde vidst, at de skulde seile med et Lig i Skibet, og jeg er bange for, at de, hvis vi faae

slet Veir, ville gjøre Mytteri, hvis ikke De eller den anden Herre modsiger Drengen. Folkene sige, at hvis De eller Deres Ven paa Æresord forsikrer, at Maltheseren lyver, saa ville de troe Dem og give ham en ordentlig Dragt Prygl; i modsat Tilfælde troe de, Drengen har Ret."

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare Kaptainen; thi at give mit Æresord paa en Usandhed, og faae Drengen afstraffet, kunde der ikke være Tale om.

Forelobig takkede jeg Kaptainen, sagde, jeg vilde overveie Sagen, og bad ham, ikke tale derom til min Ven, hvilket han ogsaa lovede, men det var klart for mig, at han ikke var ganske tilfreds med mig.

Vi havde ventet frisk Luft ved Solopgang, men det var blikstille, Havet speilblankt og Atmosfæren lummer og trykkende. Kaptainen saae ofte op til en lille, mørk Sky paa den forøvrigt klare Himmel, og det gav mig Anledning til at spørge ham, om den maaskee vilde bringe os frisk Vind.

„Mere end vi ønske," sagde han kort og gav til min Forbauselse Mandskabet Ordre til at bjerge Seilene. Udførelsen af denne Manøvre viste kun altfor godt Besætningens Aand — de udførte deres Arbeide langsomt og trevent, knurrende saa smaat. Kaptainen bandede og truede, for at faae dem til at skynde sig, thi den lille Sky var bleven til en heel Skybanke, og baade Sø og Himmel havde skiftet Udseende.

„Vi ville faae Bygen før vi ere færdige," sagde Kaptainen, „De maa helst gaae ned, thi her vil De kun være ivejen."

Jeg fulgte hans Raad, gik ned i Kahytten, og forberedte Monkton paa det optrækkende Uveir. Vi talte endnu derom, da Stormen brød los. Vor lille Brig blev omtumlet som en Æggeskal, og laa saa atter dødsstille, men rystende i alle sine Fuger og Sammenføininger. Det afløstes af et Vindstød, der krængede Skibet, saa vi neppe kunde holde os paa Benene og Vandet strømmede ind i Kahytten.

Briggen var kastet over paa den ene Side, og det var tydeligt, at Søen nu var Herre over os. Igjennem en stor Lækkage strømmede Vandet ind som en Møllebæk. Kaptainen beholdt dog Aandsnærværelsen, beordrede Nogle til at kappe Folkemasten og de Andre til at sætte Pomperne i Gang.

Disse Ord vare neppe udtalte, før Mandskabet brød ud i aabenbart Mytteri. Med et Blik paa mig sagde Anføreren for Folkene, at Passagererne kunde gjøre hvad de vilde, men at han og hans Kammerater vare bestemte paa, at bemægtige sig Baadene, og saa kunde Skibet og den døde Mand i det samt Passagererne, hvis de foretrak det, gaae til Bunds med hinanden.

Folkene tilraabte ham deres Bifald, og jeg saae nogle af dem pege spottende paa en Gjenstand bag ved mig.

Da jeg derfor saae mig om, bemærkede jeg, at Monkton, der hidtil havde staaet tæt bagved mig, havde vendt sig om, for at gaae ned i Kahytten. Jeg fulgte ham, men Vandet og Forvirringen paa Dækket, samt Umuligheden af at holde sig paa Benene, uden at tage Hænderne til Hjælp, forhindrede mig i at indhente ham.

(Sluttes.)

Kronprindsesse Margarita af Italien.

Den, der for en Snes Aar siden havde spadseret i Slotshaven ved Pillnitz og seet en yndig lille Pige med gyldne Lokker sidde drømmende i Solskin og Blomsterduft ved Elbens Bredder, vilde vist neppe have havt nogen Anelse om, at et Fyrstediadem engang skulde smykke det smukke Barns Pande. Og dog flød der kongeligt Blod i hendes Aarer; thi ikke alene var hendes Bedstefader paa mødrene Side en kronet Digter (under Navnet „Philaletes" havde han nemlig udgivet en fortrinlig Oversættelse af Dantes „Divina commedia" med kritiske og historiske Oplysninger), men han var ogsaa som Kong Johan af Sachsen et kronet Hoved; Moderen var Enke efter Hertug Ferdinand af Genua, Kong Victor Emanuel II.s Broder .... men hvor laa dengang Landet, hvor var Stormagten, som man nu benævner „et enigt Italien"? For tyve Aar siden var Italiens Enhed, ligesom Tydsklands Enhed, en utopisk Drøm. Den lille Prindsesse Margaritas ungdommelige Fætter maatte lade sig nøie med Titlen: „Kronprinds af Piemont" .... Hvo var i Stand til at forudsige de mægtige Omsvingningsepoker i de kommende Decennier? Overalt saae der fredeligt ud; ingen verdensrystende Begivenheder havde givet hiin Tid et særligt Præg; Krudtdampen fra Krimkrigen havde ikke formørket den politiske Horisont; men allerfredeligst var der dog paa Lystslottet Pillnitz, — fredeligt, tarveligt og velgjørende ligefremt. Klædte i hvide Jakonetskjoler lænede Dronningen, Prindsesser og Hertuginder sig ud over Balkonen for at see de pilsnare Dampbaade glide frem og tilbage mellem Dresden og Ausfiz. Et fordringsløst, ægte husligt Familieliv omgav den lærde Konge, der i idyllisk Ro hengav sig til sine poetiske Inspirationer eller syslede med alvorlige Sprogstudier. Og den Forkjærlighed, som den videnskabelig dannede Regent havde for literære Kuriositeter, deltes trolig af hans høie Gemalinde, der, hvor hun blot kunde, søgte at glæde sin „Philaletes" ved at berige hans Samlinger med en eller anden sjelden Bogskat. Saaledes var det engang lykkedes hende at opdrive en lithauisk Bibel til ham; den Dag, hun forærede ham den, erklærede han for uforglemmelig. Men opdagede han, selv midt i sine Studier, den fireaarige Glut fra Genua, den elskede lille Datterdatter, naar hun i sin hvide Kjole sprang omkring mellem Blomsterne paa Græsplænerne i Lystslottets Have, da bleve Bøgerne lagte til Side for at kjærtegne Barnet med de straalende Øine. Og lille Margarita havde heller Intet imod at besøge den tydske Bedstepapa; der var jo for det Første de store, velindrettede Meierigaarde, hvor de bevre Føl løb omkap med de smaa Æsler; men fremfor Alt morede hun sig dog over Hoftrompeteren — alle Pillnitzer Børnenes Fryd og den mest populære Figur i hele det fyrstelige Tjenerskab, — en smuk, velvoxen Fyr i et klædeligt Livree og med sort, krøllet Haar, — en Skikkelse, der syntes lige at være traadt ud af et af Carle Vanloo's Malerier. Hver Dag samlede Trompetens metalrene Toner Slottets Beboere til Diner'en; men stundom kunde det endog hænde, at han blæste et aparte Stykke for den fyrstelige Herskers lille Kjælædægge.

Kronprindsesse Margarita af Italien.

Aarene gik, og Italien hørte op med at være „et geografisk Begreb". Den gamle Metternichs Udtalelser mistede deres Vægt. Prindsesse Margarita af Savoyen var vendt tilbage til Turin, hvor de Spadserende nu kunde see hende spille Ring i Parken udenfor Slottet. Hendes Onkel var imidlertid bleven il re galantuomo. Den lille beskedne Blomst fra Pillnitzer Engen havde udfoldet sig vidunderlig deilig; Lokkerne snoede sig om Halsen i rig Fylde, og Øinene, de skjønne Øine vare blevne endnu mere udtryksfulde. Saadanne Øine seer man slet ikke i Norden, i Syden høist sjeldent. Da En engang i Fraskand beundrede Victor Emanuels Niece, udbrød en piemontesisk Patriot med den ægte nationale Skinsyges Bitterhed: „Ja, Margarita er Alles Yndling, vi bære hende paa Hænderne, men tidlig eller sent vil dog en fremmed Prinds komme og rive hende bort fra os. Hun vil neppe have udviklet sig til Jomfru, før hendes Hjem ikke vil være mere her. Vi maae afstaae hende til Mennesker, som vi ingen Sympathi kunne nære for." — Overalt roste man den forstandige Opdragelse, der var bleven Margarita til Deel, og som i saa høi Grad havde bidraget til at uddanne hendes af Naturen gode Anlæg.

Opholdende sig vexelvis paa Hertuginden af Genuas prægtige Landsæde i Stresa ved Lago maggiore, i Turin og i Sachsen, voxede „Yndlingen" op til en fin, slank Lilie, en virkelig poetisk Fremtoning. Ved hendes Indtrædelse i Verden var Italiens Enhed fæstnet; Aarhundreders Tyranni og Fornedrelse efterfulgtes af et sandt Slaraffenliv; hvad Cavour og Garibaldi ikke havde formaaet at fuldføre, gjorde Tilfældet Ende paa. Savoyens Stjerne straalede klarere og klarere, og igjennem det sardinske Kongehuus blev det første italienske Dynasti grundlagt. Da der manglede en Dronning paa den latinske Halvø (allerede den 2den Januar 1855 var Victor Emanuels Gemalinde, Marie Adelheid, Erkehertuginde af Østerrige, afgaaet ved Døden), ønskede man inderlig, at Kronprinds Umberto ikke vilde nole for længe med at udkaare sig en Brud. Folket vilde gjerne have en ung, elskværdig og aandrig Fyrstinde, og da det havde havt Lykken med sig i saa Meget, blev Drømmen ogsaa her pludselig

til Virkelighed: en Datter af det tilbedte Fædreland, og det oven i Kjøbet en blond Dame, — i Syden Indbegrebet af alt Kvindeligt og Ideelt, — skulde en skjøn Dag være Umbertos Brud. Den unge Prinds havde forelsket sig i Perlen fra Stresa (Margarita betyder paa Græsk „Perle"), var bleven indtagen til op over Ørene i sin feirede Kusine. Landet jublede, Tusinder af Fotografier oversvømmede de italienske Byer; den Ene rev Margaritas Portræt ud af Hænderne paa den Anden; Bernardino Zendrini (den uovertræffelige Oversætter af de Heine'ske Digte) tilegnede den fortryllende Prindsesse en heel Krands af Sonetter; hos Modehandlerinderne saae man ikke Andet end Asters („Marguerite" betyder ogsaa paa Fransk baade Tusindfryd og et Slags Asters), Herrerne bar Margaritas Blomst som Symbol i deres Knaphul, og Damerne pyntede deres Hatte med den. I Turin og Florents vare Vinduerne hos de Handlende fuldstændig dekorerede med „Marguerites".

Den 21de April 1868 blev det fyrstelige Pars Ægteskabskontrakt underskreven i Piemonts Hovedstad. Den nittenaarige Brud i sin rosenfarvede, med Sølv indvirkede Robe, med det prægtige Haar ordnet i smaa Lokker fortil og fæstet op bagved, overtraf i Ynde de dristigste Forventninger. Men endnu mere rørende fandt man hende dog den følgende Dag, da Erkebiskoppen af Turin viede hende foran Alteret til Kronprindsen; under de hvide Kniplinger og Krondiamanterne saae hun paafaldende bleg ud, men fra de glimrende, taarebedugede Øine straalede Bevidstheden om sand Lykke.

Ved de Nyformæledes Indtog i den daværende Hovedstad (det var i Begyndelsen af Mai Maaned) viste Florenza sig som en virkelig Blomsterstad. Igjennem Triumfbuer af duftende Roser og aromatiske Planter rullede Galavognen, trukken af sex kulsorte Heste af den fortrinligste Race fra Kongens berømte Stalde. Den Blomsterregn, der faldt fra Vinduerne, var undertiden saa tæt, at Lakaierne, som gik ved Siden af Vognen, havde Møie med at skaane deres ubedækkede pudrede Hoveder. Af trefarvede Faner og Æreporte var der saadan en Mængde, at det Røde, Grønne og Hvide (Nationalfarverne) syntes ligesom at flimre for Ens Øine, naar man sov. Paa Hofballerne viste de fleste Damer sig i Dragter, der vare overstrøede med „Marguerites"; de mest Elegante lode endog deres Diamanter indfatte som Stjerneblomster eller Asters. Særlig Opsigt vakte dog navnlig en fornem Florentinerinde ved sit ægte patriotiske Juvelsmykke; det bestod nemlig af Rubiner, Smaragder og Diamanter, Noget af det Kostbareste og Pragtfuldeste i sit Slags. Udenpaa Etuiet, hvori Smykket laa udstillet hos Hofjuveleren, stod der de bekjendte Linier:

Il verde è la speme tant'anni nutrita,
Il rosso è lagioja di averla compita,
Il bianco è la feale fraterna amor.

Paa Dansk omtrent:

Det Grønne er Haabet, næret gjennem lange Tider,
Det Røde betegner Glæden ved at see det blive opfyldt.
Paa Troskab og Enighed tyder det Hvide.

En Række glimrende Festligheder, storartede Illuminationer, arrangerede af romerske, det vil altsaa sige det Samme som: de fortrinligste Fyrværkere, fêtes champêtres og middelalderlige Turneringer (anførte af Amadeo, Hertug af Aosta, senere Konge af Spanien, som „den grønne Greve" af Savoyen) fulgte nu hverandre Slag i Slag. Udførlige Skildringer af alle disse Herligheder kan man forresten finde i Madame Marie Ratazzis Bog „Florence"; hendes franske Pen bliver os intet af de Toiletter, som den nyformælede Prindsesse og hendes Svigerinder, den smukke Dronning Maria Pia af Portugal samt Prindsesse Clotilde ved denne Leilighed bar, skyldig.

Neapel befandt sig i en fuldstændig Glædesruus, da det unge Par opslog sin Bolig ved den skjønne Golf. Den Talisman, som gode Feer stundom lægge paa visse af Lykken begunstigede Fyrstinders Vugge, den Talisman, som Marie Antoinette forgæves søgte at tilegne sig, snart som Hyrdinde i Percaldragt, snart som Soubrette i Beaumarchais's forbudte Drama, Talismanen: Popularitet er Prindsesse Margaritas ubestridte Eiendom.

Den 11te November 1869 forkyndte 101 Kanonskud Kronprinds Umbertos Residentsstad en Prindses Fødsel. Byens Øvrighed forærede den lille Victor Emanuel Ferdinand Maria Januar en pragtfuldt udstyret Vugge, forfærdiget af ægte neapolitanske Koraller og Skildpadde. Fiskerpiger og „Damer fra Hallen" overrakte personlig den unge Fyrstemoder en Blomsterbuket; thi hvor trives Florents Børn vel yppigere end i Parthenopes Haver, der ingen Vinter kjende!

Den 20de September 1870 faldt omsider den sidste Skranke, der adskilte det italienske Kongehuus fra Rom. Det første Karneval i den nye Hovedstad beæredes med Kronprindsens og Kronprindsessens Nærværelse. Hvert Aar i Vintermaanederne flytte de ind i Quirinalet. Da er der en Vellugt af de deiligste friske Blomster i „Perlens" Modtagelsesværelser og Dagligstue; thi, i Modsætning til Sydlænderinderne, der slet ingen Sands have for at udsmykke deres Boliger med Blomster, holder Margarita af at omgive sig med disse Naturens huldе Børn. Overalt, hvor Italiens fremtidige Dronning viser sig, være sig i Parlamentet, i Theatret, til Fods eller til Vogns, paa Promenaderne o. s. v., reiser der sig en Bifaldsstorm, som man kan mærke kommer fra Hjertet. Italienerne betragte hende som deres Lands gode Genius.

Et Bevis paa, at det ikke alene er hendes egen Hjemstavn, som hun beherster med sin Elskværdigheds Tryllestav, er den Enthusiasme, hvormed hun oftere er bleven modtagen i Berlin. Margarita af Piemont kan takke sin Hjertensgodhed og Huldsalighed for den almindelig udbredte Mening om hende: at Italiens Kronprindsesse blev født under en heldig Stjerne.

Testamentet.

(Slutning.)

Der var dog een Ting, som endnu stod tilbage, og det var, at undersøge den Afdødes private Papirer, og hvorvel George, som eneste Exekutor i Boet, var fuldt berettiget til at gjøre det uden Andres Nær-

værelse, saa skrev han dog til sin Fætter, at han ønskede, denne vilde være tilstede næste Dag paa en bestemt Tid, for at de kunde foretage Undersøgelsen i Forening.

Da Teesdale lod vente paa sig, begyndte George at gjennemgaae en Mængde Breve og Papirer, og traf saaledes paa en Pakke, mærket: „Kopi af mit Testamente" og dateret samme Dag som Brevet til Tomkins & Sharpe, og den samme Kopi eller Udkast, som George havde seet den Aften, han havde Samtalen med Onklen om Emmeline Waweley. Der var den Forandring, som Onklen havde gjort og atter forandret til Fordeel for George. Dette var altsaa det virkelige Udkast, som en fiffig Haand havde forfalsket — hans Fætter havde været hos Onklen den Aften, da han fik et Anfald, og ligeledes, da Udkastet blev sendt til Tomkins & Sharpe. Sandheden gik efterhaanden op for ham, men hvad var derved at gjøre?

Medens han stod med Dokumentet i Haanden og overveiede Sagen, lød der en spottende Røst.

„Man skulde troe, George Arkley var fordybet i et Kjærlighedsbrev?"

Det var Frederik Teesdale, der med et Blik overskaae Situationen.

„Hvad er Din Mening om dette, Frederik?" spurgte George og rakte ham Papiret.

Teesdale lod sine Øine løbe over det og sagde: „Du kan da ikke mene, at jeg skulde synes bedre om det end om det virkelige Testamente?"

„Som Du godt veed, Onkel aldrig gjorde."

„Skal det være en Fornærmelse?"

„Behold Din Rigdom, og den anden Pris, Du ogsaa har bedraget mig for, men hellere er jeg den fattige George, end Frederik Teesdale," og dermed gik han.

Teesdale var forfærdet. George indsaae altsaa Bedrageriet, og hvad betød det, at Onklen havde havt Testamentet hjemme og dog ikke forandret det? Skulde Falskneriet maaskee endnu komme for Dagens Lys?

Dog, Tingen var nu engang gjort — han havde vundet Tyvetusind og Emmeline — men havde han ogsaa virkelig vundet hende?

Hun havde sine Øine og Øren med sig, og hun havde en Forudfølelse af, at det ikke forholdt sig aldeles rigtigt med det Testamente — bedre, ikke at binde sig, men ved lidt Koketteri og Finesse holde flere Udveie aabne imellem Tilbederskaren.

Saaledes gik en Ugestid; Alt syntes at være Fred og Ro om og i Mr. Teesdale, indtil en smuk Morgenstund Mr. Manton lod sig melde hos ham. Dersom Tjeneren havde sagt: „Bødlen er færdig, Sir, og Fængsels-Autoriteterne vente paa Dem, for at ledsage Dem til Skafottet," saa kunde han ikke have forfærdet Mr. Teesdale mere. Han snappede efter Veiret.

Mr. Manton, en ældre Gentleman, traadte ind. Da han saae, hvor bleg og urolig Teesdale var, gav han et lille Nik til sig selv, som om han vilde sige: „Det er klart."

Frederik bød ham en Stol.

Han satte sig, fremtog nogle Papirer og sagde langsomt og betænksomt: „Mr. Teesdale! De veed vel nok, hvorfor jeg kommer?"

Det var da, at gaae lige til Sagen. Frederik paatog sig en stolt og fornærmet Mine, og spurgte: „Er De Politiofficiant, og anseer De mig for en Morder?"

„Ikke ganske."

„Ikke ganske! Maaskee en Røver da?"

„Nei — heller ikke det. Men sæt jeg sagde, at jeg ansaae Dem for ‚en Testamentforfalsker'?"

Nu kom det altsaa. Teesdale saae det.

„For Guds Skyld, Mr. Manton, ud med det — hvad har De at sige."

Mr. Manton havde nu opnaaet, hvad han egentlig vilde, og tog derfor lemfældigere sat, idet han nærmere forklarede sig: „Jeg boer langt herfra, og da jeg paa en Reise kom til London, besøgte jeg min gamle Ven, Deres afdøde Onkel. Han underrettede mig om, at han havde gjort sit Testamente, men fortrød næsten, han havde været for haard imod Dem, skjøndt han var meget utilfreds med Deres Opførsel. Slet Intet at efterlade Dem, syntes jeg ogsaa var urigtigt, og derfor lod vi strax Testamentet hente fra Tomkins & Sharpe. Min gamle Ven blev frygtelig opbragt ved at see det forfalskede Testamente — han huskede nu, hvad der var foregaaet den Aften — at De havde været ene omkring ham — kort sagt, Alt stod efterhaanden klart for os. Efter moden Overveielse besluttede vi, ikke at gaae videre i Sagen, for ikke at gjøre Skandale, men vi sendte Testamentet tilbage, og jeg skrev strax et nyt, hvori George Arkley blev Hovedarving og De fik et Legat. Testamentet er i lovlig Orden og i mit Værge."

„Han efterlod mig et Legat?"

„Ja. Deres Onkel følte, at han havde været for haard imod Dem, og tog Deres krænkede Følelser i Betragtning. Min Ven paalagde mig Taushed, jeg skal ordne Sagen med Tomkins & Sharpe, og jeg haaber af mit fulde Hjerte, at De med de fire tusind Pund maa kunne skabe Dem en hæderlig Fremtid. Farvel."

Da der var gaaet nogle Timer, følte Frederik Teesdale sig langt lykkeligere end han havde været i den senere Tid. Han kunde atter trække Veiret frit: ingen truende Skrækkebilleder forstyrrede mere hans natlige Ro. Men hvad vilde Emmeline sige? Teesdale tvivlede ikke derom, og kom et Par Dage derefter til fuldkommen Visshed — hun vilde neppe hilse ham paa Gaden. Han behøvede imidlertid ikke at vente længe paa Hævn; thi uagtet alt hendes Koketteri og indbydende Smil, vilde hverken George Arkley eller nogen anden af de mange Kurmagere, hun havde i Baghaanden, bide paa Krogen, saa hun fuld af Fortvivlelse lagde sig tilsengs og lod Doktor Bromley hente, og denne værdige Æskulaps Søn kom, og saae, og lagde Fingeren eftertænksomt paa Panden, og sagde: „Det maa være en Hjertesygdom."

Sidste Akt af et Liv.

Original Fortælling af Otto.

„Saa S. er død; det gjør mig sandelig ondt, thi han var i mange Henseender et begavet Menneske."

Den, der sagde disse Ord, hed Albert F., min

Ungdomsven, hvem jeg ikke havde seet i et Par Aarstid. Han var Kunstmaler og nylig vendt tilbage fra en Udenlandsreise; vi traf hinanden paa Gaden, og jeg fulgte hjem med ham, hvor vi opfriskede gamle og halvglemte Minder. I Begyndelsen var vor Samtale munter og spøgende, men lidt efter lidt var den bleven alvorlig, og ved Tanken om vor fælles Ven S., blev han tungsindig, næsten bedrøvet.

S. havde været en god Bekjendt af os Begge; han var et smukt Menneske med karakteristiske Træk, livlige Øine og en rastløs, lidenskabelig Aand, der havde bragt ham til at kaste sig over Alt, og han havde efterhaanden erhvervet sig en ikke ringe Fond af Kundskaber. Han var et saakaldet Universalgeni, der kunde Alt og dog Intet; hans aabne, ligefremme Væsen vandt Alle for ham, og blandt hans ivrigste Beundrere og Omgangsvenner havde Albert og jeg været.

„Ja," svarede jeg, „og det smerter mig dobbelt, da jeg paa en Maade er Skyld deri."

„Du!" udbrød han.

„Det burde egentlig blive en Hemmelighed," vedblev jeg, „nu da han har udstridt; men jeg kan ikke bære paa den. Han var livstræt, og hans Død var lige saa original som hans hele Liv."

Han saae paa mig med et spørgende Blik, som jeg godt forstod.

„Nei, nei! Selvmorder blev han ikke; og dog ..... men hør, hvad jeg under Tausheds Løfte fortæller Dig; dom selv, men fordom ikke!

„— — Omtrent for et Aar siden mødte jeg S. paa Maleri-Udstillingen, hvor han selv havde nogle Arbeider, der bleve meget rosende omtalte. Han var en god Cicerone, og hans vittige Bemærkninger vare mange Gange lige saa træffende som sande.

„‚Hvor hun dog er smuk,' hvislede han engang til mig, da vi stode foran et Dameportræt.

„‚Aa ja!' svarede jeg tøvende. Jeg vilde ikke modsige ham, thi jeg kjendte hans barokke, sære Smag.

„Men da jeg saae op og fulgte Retningen af hans Blik, fattede jeg først, hvad han mente; i Værelset ved Siden af stod der nemlig en ung, sytten—atten aarig Pige, smagfuldt klædt, og i Sandhed overordentlig smuk; hendes Ansigt var fint tegnet og ovalformet, og havde mere af Barnets Ustyld og Blidhed, end af den voxne Dames Sikkerhed og Forstand; hendes Øine vare store og drømmende, og hendes Holdning og Gang let og yndefuld.

Hvor hun gik og stod, fulgte han efter hende, fra Værelse til Værelse; naar hun ikke saae det, stirrede han paa hende, som om hun var et Væsen fra en anden Verden, der aabenbarede sig for ham, og jeg kan ikke negte, at ogsaa jeg — — dog, det er det Samme! Hun kunde ikke Andet end lægge Mærke til ham, og naar deres Blik tilfældigt mødtes, var det, som om han gjennem det vilde sende hele sin Sjæl og hele sit Hjerte, for at hun kunde læse i hans Indre.

„Han saae aandsfraværende paa Malerierne, hørte ikke, hvad jeg sagde, og ændsede Intet, undtagen hende; det glade Smil, der ellers altid laa om hans Mund, var forsvunden, og jeg kunde slet ikke tænke mig, at han var den Samme, jeg havde mødt for en Time siden, saa forandret var han.

„‚Hvem troer Du, det er, hun gaaer med?' hvirede jeg endeligt sagte til ham.

„Det var, som om han vaagnede op af en Døs; hun passerede just forbi, og S. bemærkede først nu, at hun havde en Ledsager.

„‚En Broder eller en Fætter maaskee! Hun er skabt som en Venus, men han som en Hollænder; de tale jo knap to Ord til hinanden; han vandrer, som om det var en tung og nødvendig Gjerning, han helst gad slippe fri for.'

„Det var det sidste Ord, jeg hørte fra ham i en heel Maaned; da jeg vendte mig om, var han forsvunden.

„Jeg gik alene hjem, og satte mig til at gruble over S.'s Kamæleons-Karakteer, der spottede enhver af mine Anstrengelser efter at trænge tilbunds i den.

„‚Han har glemt det Altsammen om kort Tid,' tænkte jeg — men det blev ikke Tilfældet."

(Sluttes.)

Gaade.

Tag No og Ko
Samt Mi og Ti,
Og stil det ganske rigtigt,
Saa vil man Noget faae, min Tro,
Som er for Landet vigtigt;
Dog glem ei O, Na med det skal,
Dertil endnu maa sættes
Et enkelt Ø med samt et Nal —
Og saa kan Gaaden gjættes.

Opløsning af Stavelsegaaden i Nr. 27:

Tusindfryd.

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Juli erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (31 Ark).

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 32. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

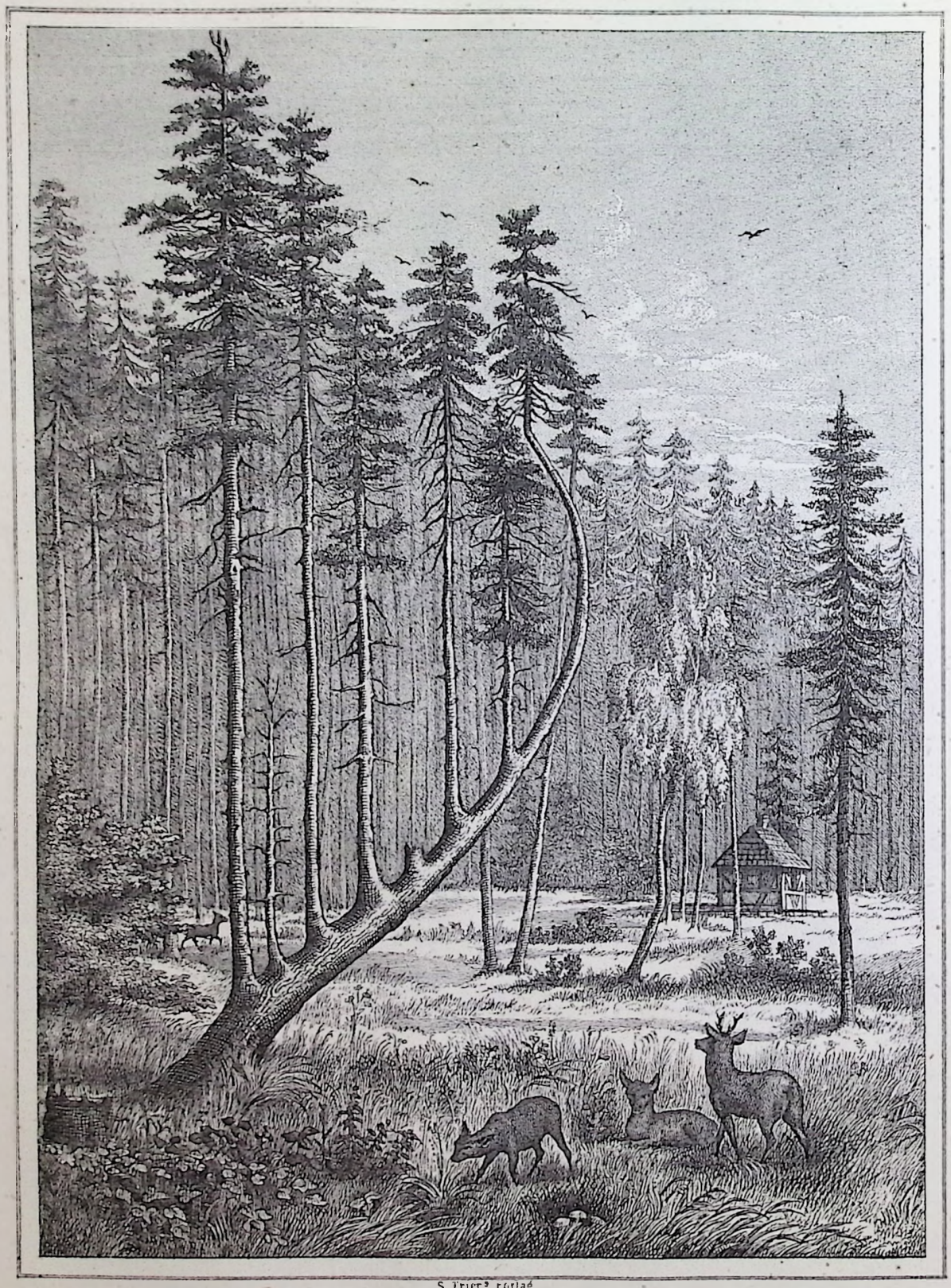

S. Trier? forlag

„Harpen" ved Sommerau.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 18de Juli. Nr. 29.

Indhold: „Harpen" ved Sommerau (med Lithografi). — En fix Idee (Slutning). — Sidste Akt af et Liv (Slutning). — Handelsmanden og hans Hund. — Irlænderen i Middagsselskab. — Blandinger. — Talgaade.

„Harpen" ved Sommerau.

I Egnen ved Zittau, omtrent fem Fjerdingvei fra denne venlige lille By, findes der i en yndig Skov paa en af de til det grevelige Friherreskab Reibersdorf hørende fortræffelige Græsgange ved Sommerau en om ikke enestaaende, saa dog høist sjelden Naturmærkværdighed, som deler den Skjæbne med saa mange andre Mærkværdigheder, at den kun i ringe Grad er kjendt og paaagtet, skjøndt den nok fortjener, at man lægger Mærke til den.

Denne Mærkværdighed er et Fyrretræ med syv, eller egentlig otte Toppe, hvorfor den af Beboerne i Omegnen i Almindelighed kaldes „den syvtoppede Fyr", men dog ofte med det mere poetiske og velfortjente Navn „Harpen"; som en kæmpemæssig Harpe hæver den sig nemlig i Veiret, og den Haand, som sætte dens Strenge i Bevægelse, er Stormens, naar den susende farer hen over Skoven.

Denne Fyr voxer paa det omtalte Grundstykke, ikke langt fra den bøhmiske Grændse, i Nærheden af det saakaldte „Busthuus", en grevelig Jagthytte. Moderstammen har ved Roden et Omfang af tohundrede og tredive Centimetre. En Metre oppe paa Moderstammen reiser sig den første Stamme, der ved sit Udspring er hundrede og syv og tredive Centimetre i Omkreds, og med en slank og kraftig Vext naaer en Høide af fire og tyve Metre*). Den anden Stamme er kun lav og hæmmet i sin Udvikling, medens den tredie og fjerde er ligesaa kraftig udviklet som den første. Derpaa følger en Stamme, der, efter hvad der er tilbage af den at dømme, har været stærk og kraftig, men som er bleven omstyrtet af Stormen og derefter er visnet hen. Den sjette Stamme er den mindste i Rækken, og derpaa stiger Moderstammen, efter først at have krummet sig ud ad i en Bue, snorlige opad og danner saaledes selv den syvende Top. Denne Deel af Moderstammen har i en betydelig Høide afsat endnu en lille Stamme, der ligner et Ornament paa en Harpe, men tillige danner en ottende Top, og den synes at ville fortsætte sin Vext, hvis Moderstammen i sin høie Alder har Kraft nok til at yde alle de af den udsprungne Stammer lige megen Næring. Derimod er den første Stamme, som dens nøgne Top viser, desværre i Begreb med at døe langsomt hen. Fyrren antages at være hundrede og firsindstyve til tohundrede Aar gammel.

Efter troværdige Forstmænds Antagelse er Træets abnorme Skikkelse opstaaet derved, at Stammen i sin Ungdom ved en eller anden Hændelse — sandsynligviis ved en stor Snemasse — er bleven trykket ned og er holdt i denne Stilling af en tæt Underskov i dens umiddelbare Nærhed, hvilken har hindret den i at udbrede sine Grene paa den naturlige Maade, hvorfor kun de fritstaaende Grene have kunnet voxe ud, og disse have da i Tidens Løb udviklet sig til formelige Stammer, hvad der ikke skal være saa ganske sjeldent hos Fyrren. Men et Exemplar, der udviser en saa kraftig Udvikling og Skjønhed, og som har naaet en saa høi Alder, som vor „Harpe", hører ubetinget til de største Sjeldenheder, og erfarne Forstmænd og Reisende, som have gjennemstreifet talrige Skovegne, forsikre enstemmig, at de aldrig have truffet paa noget Lignende.

Fra Zittau til „Harpen" fører en behagelig Spadserevei over Groß-Poritsch, hvor der findes et interessant Terrakottafabrik, og over Ullersdorf. Fra „Busthuset" kan man i omtrent tyve Minuter naae den høitliggende bøhmiske Grændselandsby Kohlige, og derfra kan man besøge det romantisk beliggende, velvedligeholdte Ridderslot Grafenstein, der tilhører Grev Clam-Gallas; fortsætter man Veien endnu længere, kommer man til Grændsestaden Grottau.

*) En Metre er omtrent tre Fod og een Tomme; en Centimetre er 1/100 Deel deraf, o: næsten fire og en halv Linie.

En fix Idee.

(Slutning.)

Da jeg kom ned til ham, havde han lagt sig ovenpaa Kisten, medens Vandet hvirvlede rundt om ham, hvergang Skibet kastede sig fra den ene Side til den anden. Jeg saae hans Øine funkle med en

Jeg vidste neppe, hvad jeg skulde svare, før hun havde taget min Haand, trykket den hjertelig, og forsvandt.

Jeg saae hende aldrig senere.

Da jeg sidst hørte Noget om hende, og det var mange Aar efter, at jeg havde seet hende, var hun tro imod den Afdødes Minde, og var endnu bestandig Ada Elmlie for Alfred Monktons Skyld.

Sidste Akt af et Liv.

(Slutning.)

„Hvad Du nu vil faae at høre, vil forbause Dig, min kjære Albert! Du vil undres over, at saadant kan skee i vort lille, hverdagsagtige Danmark, men Du vil ikke lee af det. Du veed, hvor overspændt og fantastisk S. var, og at han var i Stand til at finde paa de mest urimelige Ting, naar det blot behagede ham.

„Som sagt, en Maaned efter mødte jeg ham i et Selskab, han saae bleg og lidende ud, og paa hver Kind sad der en brændende rød Plet.

„‚Gud skee Lov, at jeg træffer Dig! Du veed ikke, hvor jeg kjeder mig blandt disse løspende Modejunkere. Moden er en Nar, der vilde dø af Kjedsomhed, naar der ikke var andre Narre til at underholde den.'

„Han lo ad sin egen Sarkasme paa en kort, bidende Maade; det forekom mig, som om han vilde forhindre sig selv fra at synke ned til Melankoli og Sørgmodighed, og derfor med Begjærlighed greb enhver Leilighed til at feste sine Tanker paa andre, endog de mest ligegyldige Ting. Han gjorde Udfald tilhøire og tilvenstre, kritiserede uafbrudt, og indrømmede dog paa samme Tid, at han i Grunden kun var en Fuster. Damerne derimod vare efter hans Mening fødte Kritikere, thi de kritiserede over en lav Sko, om ikke Andet, saa dem selv indbyrdes.

„Det var naturligt, at Samtalen gled over paa vort sidste Møde.

„‚Undskyld, at jeg saadan uden videre gik fra Dig, jeg fortrød det bagefter. — Forresten havde jeg intet Udbytte af det; hun var og blev borte, jeg løb som en Fortvivlet alle Værelserne igjennem, men uden at finde hende.'

„‚Og Du er heller ikke kommen paa Spor?'

„‚Nei,' sukkede han. — ‚Jeg kan betro mig til Dig; der gaaer ikke en Nat, uden at jeg seer hendes Engleansigt i Drømme, om Dagen streifer jeg om paa Gaden, for mulig at møde hende, men forgjæves! Alt spotter mig, hvert Øieblik farer Blodet mig til Hovedet, naar jeg langt borte troer at see hende. Kom hjem til mig, jeg skal læse Digte op for Dig til hende, saa glødende og lidenskabelige, at Du vil forbauses; i mit Atelier vil Du finde hendes og hendes Ansigt igjen. De faa Minuter, jeg saae hende, var mit Livs Kulminationspunkt — nu gaaer det ned ad Bakke. Jeg forsømmer mine Studier — jeg har ingen Ro eller Hvile — O! jeg er et ulykkeligt Menneske!'

„Jeg forsøgte at trøste ham, men uden Nytte; uvilkaarligt mindedes jeg Sagnet om den skjønne, græske Kvinde, der spottede Kjærligheden og viste alle sine Friere bort; men en Dag hevnede Elskovsguden sig, thi da hun laa i Badet, faldt en Marmorstatue af Kupido ned og ihjelslog hende. — Ham gik det paa lignende Maade, han havde ogsaa mange Gange haanet og trodset Guden, og nu fik han til Straf hans Sværd at mærke, han var alvorlig forelsket og desværre haabløst.

„Heldigvis lagde Ingen Mærke til os, og endnu heldigere blev vor Tankegang afbrudt ved, at den almindelige Opmærksomhed henvendtes paa en ung Englænder, der just blev meldt; en ældre Dame, Fru v. G..., som Du jo kjender, kom hen til os. Du veed, hvilken livlig, bidende Tunge hun har; hun er en af disse Damer, der gaae omkring i Faareklæder, som S. engang sagde.

„S. og jeg holdt os til hinanden hele Aftenen; ved Bordet var han mod Sædvane taus og stille, efter Maaltidet satte vi os ud paa Altanen og beundrede den deilige, skyfri og svale Sommeraften. Inde fra Salen lød der Musik, og da de første Toner naaede ud til os, gled der som en let, oplivende Trækning over hans blege Ansigt; han kom i bedre Humør, og vi talte om mange forskjellige Gjenstande.

„Hvorledes vor Samtale faldt, mindes jeg ikke længer, men jeg husker, at jeg engang i Aftenens Løb nævnede Ordet Opium.

„‚Opium!' udbrød S., og greb mig saa haardt i Armen, at det smertede. Han saae paa mig med et underligt Blik, og — jeg veed ikke, men jeg kunde fra den Stund ikke frigjøre mig for den Tanke, at han var vanvittig.

„Vi fulgtes ad, da vi gik derfra; han svarede adspredt og gik, som om han rugede paa en Idee. Da vi skiltes ad, fortalte han mig, at det var hans Hensigt at reise en af Dagene, og jeg ønskede ham da et hjerteligt Levvel og god Bedring. — —

„Et Fjerdingaar efter blev jeg paa Kongens Nytorv standset af et Menneske, jeg i Begyndelsen ikke kunde kjende; han var gulbleg, indfalden og visen, med døde, glandsløse Øine.

„‚Du kjender mig nok neppe igjen?' sagde han med en mat, klangløs Stemme.

„‚S.!' udbrød jeg med Forbauselse. ‚Hvor Du dog har forandret Dig! Har Du været syg?'

„‚Det blev ikke til Noget med Reisen; jeg er slemt medtaget, og det værste er, at Lægen ikke veed, hvad jeg feiler,' svarede han, idet han undgik mit Blik. ‚Følg med mig hjem, og lad os slaae en Times Tid ihjel, det anstrænger mit Bryst at gaae og tale paa samme Tid.'

„Han tog min Arm, og vi gik, men hvilken Gang! Den fordum livsfreidige, glade Mand, der var saa let og smidig som en Staalfjeder, slæbte sig nu møisommeligt og tungt afsted, foroverbøiet og gispende. Han lignede en udtæret Olding, og med et Suk maatte jeg tilstaae for mig selv, at han neppe levede Aaret ud. Da vi kom til hans Bopæl, maatte jeg bære ham i mine Arme op ad Trapperne, og han segnede, udmattet af Træthed, ned paa en Chaiselongue.

„‚Læs!' sagde han, og gav mig et Bind af løse Blade, og jeg læste — men hvilke Fantasier! En rasende Feberpatient kunde ikke have nedskrevet dem værre. Det var hende, og stadig hende:

Synet, Idealet med Barnets deilige Ansigt og Kvindens ædle Sjæl; der var ikke Noget, saa sværmende vildt og ophidset, uden at det jo stod der, enten slynget ind i lette, melodiøse Rhytmer eller spredt i Sententser og Randbemærkninger, først i Form af en Slags skjødesløs Dagbog, Alt i S.'s særegne Skrivemaade og Stil. Der var Noget saa fængslende og magisk ved alle disse Vers, der aandede Poesi og Livsglæde, at jeg næsten ikke kunde losrive mig fra dem; jeg nød dem Linie for Linie, med samme Velbehag og Fryd, som naar en Viis finder en sjelden Bogskat.

„‚Du synes, at det er umuligt, at jeg i den korte Tid, vi saae hinanden, kan være forelsket, ikke sandt?' spurgte han. ‚Det synes alle Kortsynede, I Daarer! der sammenligne Kjærligheden med en Ild, og ikke tænke paa, at den kommer som en Lynild, mægtig og blussende! — Nei, Intet er umuligt, siger jeg Dig; kun et er umuligt, og det er det mulige.'

„Han lo ad denne Paradox, men jeg kunde næsten græde ved at tænke paa alt dette; jeg sad lidt hos ham, men han var pludselig bleven mat og søvnig, hvorfor jeg lydløst reiste mig for at lade ham faae Hvile og Søvn.

„Efter hvad jeg kunde forstaae, vidste han, at han gik sin egen Død imøde.

„Det var sidste Gang, jeg saae ham; Resten — den sørgelige Rest, Bærmen i Livets skummende Bæger, er jeg kun kommen til Kundskab om gjennem Andre.

„En Dag overraskede Familien ham i hans Værelse, og opdagede Grunden til hans hemmelige Sygdom: han røg Opium. Men veed Du, hvorfor han røg det? For hendes Skyld! I de gyldne, deilige Drømme er hun bleven hans! der har han gjenfunden hende; paa Jorden saae han hende aldrig mere, og naar han saa vaagnede op til Tilværelse og Sygelighed, var det kun for efter en kort Frist atter at bukke under, atter at skue hendes Ansigt, og atter at see sig selv ung, straalende og lykkelig.

„Hans gamle Fader, der vaklede paa Gravens Bred, tog en energisk Beslutning: i tre Maaneder reiste de fra Sted til Sted, uden Rast eller Ro; det gik fra det ene Jernbanetog til det andet, gjennem Tunneller og over Bjerge, fra Dampskib til Dampskib, fra By til By — stadigt Nyt og Overraskende for Øie; han sov lidt, vaagede meget, og der var altid Nogen hos ham. Tilsidst faldt han i en let Feber, og kom sig.

„Men en Dag, da de allerede troede ham helbredet, fandt de ham liggende som død. Han havde, som alle Opiumsrøgere ikke kunnet modstaae Fristelsen; blot engang endnu vilde han indsuge Giften og drømme, saa skulde det aldrig skee mere! Men ak! der var Intet at gjøre, hans Sundhed havde faaet Naadestødet — han kunde ikke afholde sig derfra, og det var snart forbi. En skjøn Maimorgen døde han."

Jeg tav bevæget; Albert saae paa mig, og der var Taarer i hans Øine. Han greb min Haand, trykkede den, og sagde:

„Du har Intet at bebreide Dig. — Men hun — Idealet! Har Du truffet hende siden?"

„Kom hjem til mig! Du kan selv see hende, hun blev min Hustru for otte Dage siden."

Handelsmanden og hans Hund.

(Af en Guldsøgers Erindringer.)

For nogle Aar siden pleiede jeg at reise flere af Staterne i det vestligste Amerika, undertiden til Fods, undertiden til Vogns, som Leiligheden bød sig. Mit Vareforraad bestod af kostbare Smykker og Silketøier, hvilke jeg falbød i de afsprædte Gaarde og Smaabyer. En stor Hund af Newfoundlænder-Racen var min eneste Reisekammerat. Lion (Løve), som jeg havde kaldt ham, fortjente i Sandhed at kaldes sin Slægts Konge; han var godhjertet og rolig, og der laa noget ualmindelig Forstandigt i hans Øine. Han passede sin Forretning — at vaage over mine Varer — og indlod sig aldrig paa unødvendige Kævlerier, som mange Køtere af lavere Stand; ja, med en efterlignelsesværdig Filosofi overssae han aldeles smaa Injurier fra underordnede Bjæffere, og kun sjeldent kunde store Hundes utilbørlige Anmasselser bringe ham ud af Fatning. Men blev tilsidst hans Brede vakt, da slap Misgjerningsmanden ikke uden eftertrykkelige Prygl.

Var jeg underveis, travede han lystigt afsted ved min Side, og holdt jeg for at gjøre Forretninger, satte han sig i min Nærhed og iagttog alle mine Bevægelser med en Forretningsmands Mine. Det var ham ofte meget imod, naar han saae, hvorledes mine Kunder ugenert trak Varerne ud af Pakkerne og undertiden behandlede dem hensynsløst; han lod da en gnaven Knurren høre, medens han fulgte ethvert Stykke med Øinene, for at passe paa, at det kun mod tilstrækkelig Godtgjørelse og med mit fulde Samtykke gik over i andre Hænder. Han viste en aabenlys Uvillie mod dem, der skulde have Alt mellem Hænder og fandt enhver Pris for høi. Jeg troer virkelig, han kjendte mine Varers Godhed og deres omtrentlige Værdi.

Hvordan det nu end var hermed, nok er det, han var tilfreds, naar jeg var det, og pleiede fornøiet at vifte med Halen, naar han bemærkede, at jeg havde gjort en god Handel. Som Vogter var han fortrinlig: hvad der blev betroet til hans Omsorg, var vel forvaret; kort sagt, Lion var mig en ligesaa kjær som nyttig Kammerat paa mine Reiser.

Som jeg allerede har sagt, maatte jeg ofte reise til Fods, fordi de daværende Befordringsmidler vare sjeldne og ubekvemme. Disse Vandringer hørte ingenlunde til de behageligste. Landets Kultur befandt sig ikke alene i sin Barndom, saa at Veie, Stier og Broer vare i en meget mangelfuld Tilstand; men ogsaa selve Beboerne lode ofte Meget tilbage at ønske. Paa de ensomme, neppe banede Veie forefaldt der hyppigt Røverier, og mine Varer bleve uden Tvivl ofte tagne i Øiesyn af Folk, der nok af dem kunde fristes til Rov og Mord. Denne uhyggelige Tanke forfulgte mig ofte, naar jeg gjennemstreifede det fjerne Vestens vilde Skove. Men gamle Lion var stedse ved min Side, beredt til at kæmpe og dø til mit Forsvar; ja, han syntes stolt af at dele Farerne ved mine ensomme Vandringer.

Jeg var naturligvis altid godt bevæbnet. I Lommerne havde jeg et Par prægtige, riflede Pistoler, ladte med Kugle, og om Natten laa de under min Hovedpude. Denne Bevæbning og min trofaste Lion indgave mig Følelsen af fuldkommen Sikkerhed.

Om Natten laa han mellem min Seng og Døren, med Hovedet vendt mod denne. Ingen kunde komme ind, uden at vække hans Opmærksomhed; Veien til mig gik over ham, og Alle frygtede for at binde an med ham. Efter denne Indledning vil jeg nu, kjære Læser, fortælle Dig det af mine mange Eventyr, ved hvilket jeg svævede i den største Livsfare og, næst Gud, havde Lion at takke for min Frelse.

Det var i den varme Sommer 1861, da jeg en Dag befandt mig i en Nybygd ved Bredden af en lille Sø, og havde til Hensigt endnu samme Dag at naae den, otte engelske Mile fjerne, nærmeste By. Jeg kunde ingen Vogn faae, uden jeg vilde vente til den følgende Dag, og dertil havde jeg ingen Lyst. Jeg begav mig altsaa paa Veien.

Aftenen nærmede sig, og jeg skred rask fremad. Ved fortsat daglig Øvelse var jeg bleven en god Fodgænger, og haabede, hurtigt at kunne tilbagelægge Veien. Snart indsaae jeg dog, at Turen ingenlunde vilde blive behagelig. Veien — hvis der overhovedet kunde være Tale om en saadan — var skrækkelig ussel og førte gjennem den tætteste Skov, denne Deel af Landet den Gang havde at opvise. Natten rykkede frem med betænkelig Hurtighed og syntes at skulle blive usædvanlig mørk. Dog, Lion var med mig, og jeg havde allerede overvunden lignende Vanskeligheder for ofte til, at jeg skulde lade mig afskrække af dem.

Jeg fremskyndede min Gang, men naaede dog ikke ud af Skoven, medens det var lyst. Det forekom mig, at jeg allerede maatte have tilbagelagt otte Mile; men endnu var ingen Nybygd at see. Dette foruroligede mig; thi jeg var ingen Begynder i Fodture og kjendte min Dygtighed i at beregne Afstande. Alligevel var jeg ved godt Mod og blev ved at vandre fremad, indtil jeg ikke længere kunde tvivle om, at jeg enten havde forfeilet Veien eller var bleven galt underrettet med Hensyn til Veiens Længde. Desuagtet holdt jeg det for bedst at fortsætte min Vandring, indtil jeg traf en eller anden menneskelig Bolig.

Snart fik jeg Grund til at glæde mig over denne Beslutning; thi et Lys skinnede mig imøde fra en Hytte, der laa halvt i Skjul bag nogle store Træer.

Jeg gik hurtigt hen til Blokhuset, der var over Middelstørrelse, saa jeg turde haabe at kunne finde Nattely der, saa meget mere, som det Ydre vidnede om nogenlunde Velstand.

Jeg bankede paa Døren, der kort efter blev aabnet af en Mand. Skjønt jeg ikke hører til dem, der lægge stor Vægt paa Anelser, Varsler og deslige, troede jeg dog, saasnart jeg saae min Vært, at læse Noget saa lumskt i hans haarde Ansigtstræk, at han gjorde et høist ugunstigt Indtryk paa mig. Med raa Stemme spurgte han om mit Forlangende.

Jeg svarede, at jeg havde forvildet mig, og var nødt til for denne Nat at lægge Beslag paa hans Gjæstfrihed.

Efter en kort Tøven bød han mig ind. En lang, mager Kvinde sad i et Hjørne ved Kaminilden. Hun syntes at være beskjæftiget med Tilberedningen af noget Mad, som kogte over Ilden.

Aldrig har jeg seet et mere koldt, udtryksløst Ansigt end hendes; hun syntes neppe at bemærke min Indtrædelse. Hun kunde vel være en fyrretyve Aar gammel, hendes Ansigt var usædvanlig langt og forfærdelig rynket, Næsen spids og knudret, og hendes Hovedpynt ikke til at beskrive; under denne liggede nogle graa Haar frem. Hendes Paaklædning bestod af en lang Kjole af mørkt Bomuldstøi, der ved et Bælte holdtes sammen om Livet, og af et Forklæde, der bar Spor af langvarig Brug.

Saavel Manden som hun, saae skarpt paa min Pakke, da jeg lagde den ned. Han var et plumpt, firskaaren Individ; Ansigtstrækkene viste en eiendommelig Blanding af Havesyge, Snuhed og Ondskab.

Efterat de begge havde mønstret mig fra Top til Taa, besvarede de temmelig høfligt mine Spørgsmaal, og jeg erfoer, at jeg, som jeg havde formodet, var kommen ind paa en urigtig Vei. Derpaa fandt en kort, hviskende Raadslagning Sted imellem Parret, og man meddelte mig saa, at jeg kunde blive. Nu, efter at jeg havde havt Tid til at iagttage min Vært og Værtinde, syntes denne Tilladelse mig just ikke nogen stor Gunst; imidlertid ansaae jeg det for uklogt at vise Mistillid, og satte mig derfor paa en raa Træbænk, idet jeg gjorde mig det saa mageligt som muligt.

Den over Ilden kogende og sprudlende Ret blev endelig sat paa Bordet, og man indbød mig til at tage Deel i Maaltidet. Jeg modtog Tilbudet, og satte mig ved Siden af Manden, der, som han sagde, havde været ude i Forretninger og nylig var kommen hjem. Under Maaltidet tog Lion Plads ved min Side, for, som han pleiede, at modtage sin Part.

Da vi vare færdige, tog jeg nogle Papirer op af Lommen og lod, som jeg var fordybet i dem. Af og til kastede jeg stjaalne Blikke omkring mig, og saae til min Overraskelse, at det Skin af kold Ligegyldighed, der lige overfor Fremmede er eiendommeligt for Amerikaneren, forsvandt af Begges Ansigter. Deres Træk oplivedes, og de tilkastede Hunden betydningsfulde Blikke, der aabenbart betød, at han var dem i Veien. Saasnart jeg havde bemærket dette, begyndte jeg, bøiet over mine Papirer, at nikke, som om jeg sov. Øieblikkelig blev de Tvendes Adfærd endnu mere foruroligende, og endelig tog den lange Hex min Pakke og veiede den, saa godt hun kunde, i sine magre Hænder.

Hendes Øine lynede som en Slanges, da hun opdagede, at Pakken foruden værdifulde Smykker og Tøier ogsaa indeholdt en betydelig Sum Penge. Jeg pleiede nemlig altid at lægge mine store Sølvpenge i en Pung i et Hjørne af den omtalte Pakke, hvorimod jeg gjemte Guld og Sedler i et Belte, jeg havde om Livet.

Efterat hun var færdig med sin Undersøgelse, gjorde hun Tegn til Manden, at han ogsaa skulde løfte paa Pakken, hvilket han aabenbart gjorde til stor Tilfredsstillelse; thi han aabnede Døren, og søgte at lokke Hunden ud. Skjønt Lion uden Tvivl forstod denne Pantomime, gjorde han ikke mindste Anstalt til at følge Opfordringen, men blev roligt liggende ved mine Fødder. Endelig blev den gamle Hex utaalmodig og truede ham med en lang Stok. Knurrende viste Lion Tænder. Strax hørte Pantomimen op, Døren blev lukket og Stokken atter sat paa sin Plads, formodentlig for at jeg ikke skulde vaagne.

Jeg gjorde en lille Bevægelse, hvilken de strax

bemærkede. „En smuk Hund!“ sagde Manden, aabenbart i den Hensigt, at jeg skulde høre det. „Han vil vist gjerne lidt udenfor.“

En lille Pause fulgte paa denne Bemærkning. Han tænkte, jeg skulde jage Hunden ud; men det var jeg dog for klog til.

„Smukke Hund!“ sagde Konen lidt efter. „Rare Hund!“ — Og hun bød ham et Stykke Kjød og prøvede paa at klappe ham. Men imod hendes Forventning vilde Lion slet ikke indlade sig med Kjødet og gjorde Ende paa enhver Tilkjendegivelse af Fortrolighed, idet han med umiskjendelig Alvor satte sig i Kampstilling og begyndte at knurre. Denne Omstændighed var mig yderst paafaldende. Aldrig før havde jeg seet Lion tilbagevise et Stykke Kjød. Delte han min Mistanke? Lærte hans Instinkt ham, at Haanden, der bød ham Lækkerbidskenen, ikke var venligt sindet, og kun vilde lokke ham?

Hexen blev aldeles bragt ud af Fatning ved denne Fjendtlighed fra Hundens Side; hun trak sig tilbage bag min Stol, og knyttede sine knoklede Næver imod ham; men han nedlod sig ikke til at bryde sig videre om dette fikse Vidnesbyrd paa hendes sande Følelser.

Jeg ansaae det nu for hensigtsmæssigt at vaagne. Øieblikkeligt bemærkede jeg atter den tidligere fremhyklede Ligegyldighed paa min Værts og Værtindes Ansigter. Jeg gav dem at forstaae, at jeg ønskede at komme til Ro.

Hytten indeholdt kun to Værelser, og Parret gik ind i det tilstødende Rum, for at bringe mit Natteleie i Orden. De kom efter en Tids Forløb tilbage og sagde, at Sengen var i Stand. Da jeg stod op, iagttoge de med paafaldende Interesse alle mine Bevægelser; med Villie begav jeg mig først hen imod Døren, uden at tage min Pakke med. Det værdige Pars Ansigter straalede; jeg gik tilbage og hentede den; Solskinnet var atter forsvundet. Men det var ikke Alt: jeg gik først ind, og Konen søgte at holde Lion tilbage; men Lion stødte med et mægtigt Spring Døren op, idet han næsten kastede Konen omkuld.

„Jeg tænkte, at Dyret hellere vilde blive ved Varmen,“ sagde hun undskyldende, idet hun blev rød af Ærgrelse.

„Kast De kun Hunden herud; det er ikke passende, at en Gentleman deler Værelse med en Hund!“ tilføiede Manden i en Tone, som skulde røbe den ømmeste Omhu for min Bekvemmelighed.

„Jeg vil hellere have ham inde hos mig,“ svarede jeg. „Lion er vant til det.“

„Han vil dog vel ikke æde af Oxefjerdingen?“ sagde han, med et spørgende Blik paa Væggen, hvor en saadan var ophængt.

„Aa nei,“ svarede jeg, „han rører ikke, hvad man ikke giver ham.

Der brændte et tyndt Talglys i Værelset, og det Første, jeg foretog mig, var at underkaste Værelset en nøie Undersøgelse. Det var indrettet til Forraadskammer: i Krogene laa forskjellige Grøntsager, medens Vildt, Oxekjød og Huder hang omkring paa Væggene. Bygningsmaaden var høist primitiv og fordringsløs. Udvæggene bestode af raat tilhuggede Bjælker, der vare lagte ovenpaa hinanden, med det tarvelige Loft vilde selv en Eremit neppe have været tilfreds. Men hvad der især var mig paafaldende, var, at Sengen stod ved den Væg, der skilte begge Værelserne, og at der i denne, ligefor Hovedgjærdet, var en stor Sprække, der aabenbart ikke var der blot ved et Tilfælde.

(Sluttes.)

Irlænderen i Middagsselskab.

(Spirit of the Times.)

„‚Jeg er næsten bange for, Mylord,‘ siger jeg, efter at have seet mig om, uden at kunne opdage Spor af Middagsmad, ‚at jeg er kommen bagefter.‘ ‚Aa nei!‘ siger han leende, ‚vi spise ikke til Middag før Klokken syv; men det er mig rigtig kjært, at see Dem saa tidlig.‘ ‚Klokken syv!‘ siger jeg til mig selv, ‚der er saa idetmindste fire lange Timer til, og jeg er nærved at døe af Hunger, jeg, som ikke har faaet en Bid i Livet siden Klokken otte imorges. Det er en reen Regning, det er elleve Timers Fasten! Hvad skal Enden blive? Ja, vent bare, til jeg igjen lader mig narre til Middag hos fine Folk!‘

„Naa, Molly, for den Gang var jeg jo fangen; saa drev jeg omkring og snakkede og gloede i en evig Tid, medens jeg indvendig stimedes med Hungeren; men jeg havde naturligviis for megen Levemaade til at tale om det. Endelig, da jeg næsten var helt kaput, aabnedes Døren, og en Herre i røde Fløiels Buxer kom ind og sagde, at Bordet var dækket. ‚En Kanariefugl kunde ikke synge sødere!‘ siger jeg til mig selv, da jeg hørte ham sige dette. Saa kom de da Allesammen i en Fart paa Benene, og hver af Herrerne tog en Dame under Armen og saa hoppede de affted, som om de skulde til Bal. Bordet var godt istand, duget og dækket; men hvad jeg syntes allerbedst om, det var de Herrer, jeg før talte om i de røde Fløiels Buxer, som, skjøndt de vare de Fineste i hele Selskabet, dog opførte sig, som om de havde været de Ringeste, de toge Tallerkenerne bort og vare gruelig opmærksomme mod os Allesammen.

„Jeg satte mig ned mellem de Andre. ‚Hvad ønsker De, Mr. Guerin?‘ siger Lord Peppercorn. ‚Ja, Mylord!‘ siger jeg, ‚siden De er Manden i Huset, kan jeg tænke, at De har faaet noget af det Bedste paa Deres Tallerken, saa vil De give mig Noget af det, skal De ha'e Tak!‘ Saa rækkede han mig da Fadet. Men nu skal Du bare høre, Molly; neppe havde jeg faaet et Par Mundfulde ned, før han seer over til mig, og siger: ‚Mr. Guerin,‘ siger han, ‚Lady Peppercorn seer hen til Dem.‘ ‚Nei, virkelig, Mylord!‘ siger jeg, uden rigtig at vide, hvad han mener; ‚hun er hjertelig velkommen, og hun kunde Vorherredød ikke have et Par kjønnere Øine til at gjøre det med!‘ Saa blev der da en Skoggerlatter rundt omkring. ‚Jeg mener, Mr. Guerin,‘ siger han igjen, ‚at Lady Peppercorn vil drikke et Glas Vin med Dem.‘ ‚Ah, nu forstaaer jeg Dem,‘ siger jeg; ‚hjertensgjerne, Deres Naade. Velgaaende!‘

„Naa, Molly, medens jeg sidder og snakker med Lady Peppercorn, hvad mener Du saa vel, at en af Herrerne i de røde Fløiels tager sig for?

Paa engang seer jeg min Tallerken forsvinde; det er ham, der har stukket sin Arm ind under min Albue og snapper mig Maden bort lige for Næsen, før jeg vel har faaet sat Smag paa den. Jeg kunde have ædt ham istedetfor; jeg vilde dog for Skams Skyld ikke forlange Tallerkenen igjen, og da jeg saa skulde til at see, om jeg ikke kunde faae fat i noget Andet, blev hele Stadsen tagen af Bordet. ‚Det var jo nydeligt,' siger jeg til mig selv, ‚er det det Hele, Du skal ha'e iaften?' Men strax efter kom de ind med nye Retter, og nu toge de Allesammen fat paa en Frisk igjen.

„Naada, jeg faaer mig en anden Levering, og nu, siger jeg, er der da Haab om, at jeg kan faae en Bid i Fred og Ro — jo pyt! — ‚Mr. Guerin! vil De gjøre mig den Ære?' siger Lord Peppercorn. ‚Med Fornøielse, Mylord!' siger jeg. Mens jeg saa sidder og drikker med Lord Peppercorn, hvad skulde jeg vel saa see Andet end den samme Herre i de røde Fløiels komme stikkende med Fingrene efter Tallerkenen, og jeg havde ikke rørt en Bid endnu. Men jeg holdt jo rigtignok fast med den anden Haand. ‚Værs'go, Sir, og vent lidt!' siger jeg, ‚jeg er ikke færdig endnu.' Men, hvor de grinte; jeg var næsten bange for, at nogle af Damerne skulde falde ned af Stolen. Og saa begyndte en af mine Naboer at klinke med mig, saa en anden, og saadan bleve de ved, saa at jeg ikke fik Tid til at faae en eneste Bid, før der atter blev taget af Bordet.

„‚Du er færdig, Petter!' siger jeg, ‚Du bliver sultet ihjel.' Men Du skal ikke græde endnu, Molly; for lige strax efter kom de med den tredie Middagsmad. ‚Ho, ho!' siger jeg; ‚naar de Folk engang begynde, saa holde de nok ikke op igjen. Ja, ja!' siger jeg, ‚alle gode Gange ere tre, og naar Enden er god, er Alting godt!' Saa fik jeg da for tredie Gang fyldt paa Tallerkenen, og jeg havde lige faaet fat paa Kniv og Gaffel, og skulde rigtig for Alvor til at gaae løs paa Retterne, da en Herre, som sad ved Siden af mig, hviskede til mig: ‚Hvad har Damerne gjort Dem, Mr. Guerin, siden De ikke vil drikke et Glas med dem?' ‚Ingenting,' siger jeg, ‚men er det fint?' ‚Ih ja,' siger han, ‚seer De ikke, at alle Herrerne gjøre det?' Det var ogsaa sandt, han sagde. Saa begyndte jeg da ogsaa, for ikke at være ubehøvlet, og gik Raden rundt, den Ene efter den Anden, og jeg var knap færdig med den Sidste af dem, før Herren i de røde Fløiels igjen er paa Færde og uden videre snapper Alting fra mig igjen. Der sad jeg net i det; med Hovedet gik det an, det var saa taalelig hedt, men Tarmene streg i Livet paa mig.

„‚Vorherre maa vide, hvad vi nu skal trakteres med,' siger jeg, og det varede da ikke længe, før jeg saae dem komme ind og sætte et grumme stort Glas koldt Kildevand foran hver af os. ‚Bagefter kommer tyndt Øl, Petter!' siger jeg, ‚men man faaer vise, man har Levemaade.' Saa drak jeg det; han fyldte igjen Glasset, og for at fornøie ham drak jeg det igjen ud; men da jeg saa saae, han vilde til at skjænke i igjen, kunde jeg ikke bare mig længere. ‚Nei Tak, Sir! Jeg skal ikke have Mere af den Slags,' siger jeg. Naada, jeg troede, de vare blevne tumpede, saadan grinede de igjen. Men, Molly, jeg troede, jeg skulde have mistet Synet, da jeg saae alle Damerne og Herrerne dyppe deres Hænder i Glassene og vaske dem lige for mine Øine ved Middagsbordet. ‚Nei, Petter!' siger jeg, ‚saadan Levemaade har Du aldrig før seet i Dine Levedage, nei aldrig!'"

Blandinger.

— „Sagde Du ikke, at Du forstod at holde paa Ploven?" sagde en Forpagter til en Irlænder, han havde taget i Arbeide paa Prøve, „Bær nu dog lidt rimelig," siger Paddy. „Hvorledes kan jeg holde den, naar to Heste trække afsted med den? Stands bare Bæsterne, saa skal De see, jeg kan holde den."

Talgaade.

1 2 3 4 5 6.
Et Dyr, som Alle kjende godt af Navn,
Skjøndt langt fra Nord det har sin Fødestavn.

1 2 3.
Med det kan Noget gjøres glat og net.

3 5 4 6.
Naar Alt gaaer vel, da bliver Rugen det.

4 6 3.
Om Sommeren det giver Læ og Ly.

6 4 5.
Ved det at gjøre, Alvor tidt maa fly.

6 2 1.
Hvergang det bruges, maa det gjennem Ild.

6 2 3.
Man ligner Dig ved det, naar Du er from og mild.

Oplysning af Gaaden i Nr. 28:

Nationaløkonomi.

Opløst af Syv Sider grønsaltet Flæsk, Fip i Fjerritslev.

Stavelsegaaden i Nr. 27 er endvidere opløst af Tante Line og Gadedigteren i Bodbum.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 25de Juli. Nr. 30.

Indhold: Lastens Veie. — Fra Charleston (med Xylografi). — Handelsmanden og hans Hund (Slutning). — Aftenen før Krigsretten. — Gaadesamtale.

Lastens Veie.

I.

Paa Banegaarden i en tydsk Søstad var der et usædvanligt Liv, mangfoldige Personer af alle Aldre og Klasser ilede frem og tilbage imellem hinanden, og imellem dem ville vi beskjæftige os med en Matros, der med sit af Storm og Sol brunede Ansigt og sin undersætlige Figur var et Billede paa en Sømand.

Fra Billetkontoret gik han hen til en ung Dame, som stod i en Vinduesfordybning i Ventesalen.

Hun var simpelt, men smagfuldt klædt, høi og slank, og om just ingen Skjønhed, saa dog en net og behagelig Personlighed.

„Færdig til Afseiling, Frøken Fanny," sagde han med et godmodigt Smil, „vi kunne lette vore Ankere, og vi ville haabe, at vi denne Gang komme lykkelig og vel i Havn."

„Jeg veed ikke, hvorledes jeg noksom skal kunne takke Dem, Thomas," sagde Fanny, med et taknemligt Blik paa Matrosens veirslagne Ansigt. „Deres Troskab og Hengivenhed ere langt hævede over min Roes, men jeg veed ikke, hvad der vilde være bleven af mig, hvis De ikke havde været min Redningsmand og min Beskytter."

„Saadan maa De ikke tale til mig gamle Ulk, kjære Frøken Vogel. Jeg har jo ikke gjort Andet end min Pligt! Gid jeg ogsaa havde kunnet redde Deres Reisegods, saa vilde Hjemkomsten have været saameget behageligere, men vi maa vel være tilfredse med, at vi have reddet Livet — det var en slem Nat, Frøken!"

„En frygtelig Nat, Thomas! Jeg kan endnu tydelig høre Stormens Hylen, Bølgernes Brusen og tordenlignende Larmen mod Skibets Sider, Braget af de faldende Master, Passagerernes Klageskrig samt Kaptainens og Officerernes Kommandoraab, indtil de af Anstrængelse for at overdøve Buldret bleve høse og tilsidst ganske mistede Stemmen."

Matrosen nikkede bifaldende, og sagde: „En saadan Scene glemmer man aldrig, men Erindringen bliver dog efterhaanden svagere. Det var jo forøvrigt et rent Mirakel, at vi bleve reddede."

„Blev der virkelig ikke frelst Andre end vi to?" spurgte Fanny.

„Nei. Begge Redningsbaadene sank jo i vort Paasyn og strax efter blev Skibet slaaet i Stykker. ‚Marianna' var et smukt Skib, men det fik en sørgelig Ende. Har De skrevet til Deres Brødre, Frøken Fanny, at De vil komme med dette Tog?"

„Ja, de ere underrettede derom."

„Det bliver altsaa den sidste Tur, vi gjøre sammen. Om en Maanedstid pløier jeg atter Søen — det kan nu ikke være anderledes — en Vandrotte maa blive i Elementet."

Fanny rystede paa Hovedet, som om hun vilde gjøre Indvendinger, hvilket Matrosen dog ikke bemærkede, da hans Blik med et Udtryk af Overraskelse og Forundring var fæstet paa en elegant klædt Herre, der stod ved Buffeten.

Det var en høi, mager Mand, med aristokratisk Holdning, et markeret, solbrændt Ansigt, omgivet af svært, sort Skjæg, mørke, stikkende Øine, og om de fast sammenpressede Læber et Træk, som tydede paa jernfast Villie — saadan saae den Mand ud, paa hvem Matrosen ufravendt lod sit Blik hvile i længere Tid.

„Kjender De den Herre, Frøken Fanny?" spurgte Matrosen med dæmpet Stemme. „Vi ere altsaa dog ikke de eneste to, som ere blevne frelste ved Skibbruddet."

Fanny betragtede den Fremmede et Øieblik, og sagde derpaa: „Ja, jeg synes at huske hans Ansigt, skjønt jeg kun flygtigt har seet ham; thi jeg holdt mig jo meget for mig selv, og indlod mig saa godt som aldrig med Herrerne."

„Jeg kjender ham nøiere," sagde Matrosen med synlig Uro og Utaalmodighed, „vent et Øieblik her — jeg kommer strax igjen."

Han banede sig Vei gjennem Mængden hen til den fremmede Herre, og stødte til ham med Albuen, idet han i en fortrolig Tone udbrød: „Goddag Sir! Det glæder mig at see Dem!"

Den elegante Herre foer sammen; hans Blik hvilede paa det godmodige Ansigt, som om han vilde huske sig om, hvor han havde seet det før.

Thomas kom hans Hukommelse til Hjælp.

„Stakkels ‚Marianna', Sir!" sagde han, „det

var et smukt Skib. Jeg havde ikke troet, at der var reddet flere Passagerer."

„Naa saaledes. De var altsaa Matros ombord," lod det kolde Svar, „og er ogsaa sluppet derfra med Livet."

„Foruden os to er der endnu en ung Dame frelst."

„Det glæder mig."

Thomas betragtede ham forundret og kunde ikke begribe den Ligegyldighed ligeoverfor et Par Stalbrødre, der vare undslupne fra et saadant Ulykkestilfælde, og tillige ærgrede det ham, at blive behandlet saa overseende.

„De har vel ogsaa kun reddet Klæderne paa Kroppen?" spurgte han.

„Jo, noget mere," svarede Herren, „og hvis De trænger til en Understøttelse, saa . . . ."

„Nei Tak!"

„Hvorhen reiser De?"

„Til B."

„Saa? Hvad vil De der?" spurgte Herren, med et skarpt, forskende Blik paa Sømanden.

„Besøge mine Slægtninge."

„Bliver De der længe?"

„Høist fjorten Dage, saa tager jeg atter Hyre."

„Saa vil jeg ønske Dem bedre Held end sidst."

„Man maa tage det, som det falder."

En Jernbanebetjent havde nærmet sig dem og stod med Hatten i Haanden, da han sagde:

„Hr. Greven vilde aflevere en Depeche. Toget gaaer strax."

„Ja, det er jo sandt," sagde Greven og stak hurtigt Haanden i Brystlommen, „det havde jeg næsten glemt. Her er Telegrammet og her er Penge; hvad der bliver tilovers, maa De beholde."

Han hilste med Haanden til Afsked for begge, og gik ud paa Perronen.

„Greve!" tænkte Matrosen, og rystede paa Hovedet, „det var da mærkværdigt."

Pludselig fik han en Idee, og styrtede hen til Budet, som han indhentede ved Udgangen af Forhallen.

„Stop lidt, min Ven! Greven troer, at have glemt Noget i Depechen, lad mig derfor see den."

Da han havde seet Matrosen tale med Greven, nærede han ingen Mistro, og rakte ham Depechen.

„Grevinde Unica von Hohenhausen!

„Slottet Hohenhausen ved B. Jeg kommer med Toget Kl. 5 til B. og venter en Vogn paa Banegaarden. Kurt."

„Nei — Intet glemt," sagde han, leverede Depechen tilbage og skyndte sig atter ind i Ventesalen.

„Er der mødt Dem noget Ubehageligt?" spurgte Fanny.

Han rystede vel paa Hovedet, men sagde dog: „Man skal ikke give sig i Lag med store Herrer, thi de see os blot over Hovedet. Kjender De en Grev von Hohenhausen?"

„Grev Kuno von Hohenhausen? Jo, visselig. Det er en gammel Herre, hvis Slot ikke ligger langt fra vor By, og med hvem mine Brødre staae i Handelsforbindelse."

„De kalder ham Kuno," bemærkede Thomas, „gives der ikke ogsaa en Grev Kurt von Hohenhausen?"

„Grev Kurt? Jo, saaledes hed Grev Kunos Søn, men han udvandrede for mange Aar siden til Amerika, og siden den Tid har man Intet hørt fra ham — idetmindste saavidt jeg veed."

I dette Øieblik aabnedes Dørene til Vognene, og Alle søgte nu deres Pladser.

Greven steg ind i en første Klasses Kupé, og havde neppe ombyttet sin Hat med en Hue og gjort sig det bekvemt, før en ung, meget elegant klædt Dame traadte ind, og besvarede Grevens høflige Hilsen med megen Artighed og et lidt koket Smil; ligesom hun i det Hele syntes at være sig sin Skjønhed bevidst.

Da Konduktøren havde mærket deres Billetter og atter var forsvunden, sagde Greven:

„Af Deres Billet seer jeg, at De ogsaa reiser til B., og glæder mig over, at have truffet saa behageligt Reiseselskab. De tillader mig derfor maaskee, at jeg forestiller mig selv som Grev Kurt von Hohenhausen."

Overrasket, ja næsten forskrækket, betragtede Damen ham, ja forglemte endogsaa at besvare hans høflige Buk.

„Har jeg ogsaa hørt rigtigt? De er Grev Kurt von Hohenhausen?"

„Deres Overraskelse finder jeg naturlig," svarede Greven smilende, „thi i mit Hjem har man vist i mange Aar anseet mig for død og borte."

„Ja, saalænge idetmindste, som jeg kan huske tilbage i Tiden."

„Omtrent atten Aar."

„Hvilket besynderligt Sammentræf — thi De, Hr. Greve, erindrer maaskee mit Navn — Flora Romberg, min Papa har i mange Aar været Deres Hr. Faders Banquier."

Greven modtog denne Underretning med et høfligt Buk, og kunde ikke undgaae i Floras Øine at læse hendes Glæde over dette Møde.

„De maa fortælle mig en Mængde Nyt," sagde han; „thi Hjemmet er jo blevet mig ganske fremmed."

„Jeg frygter virkelig for, at jeg kun i ringe Grad vil være istand til at tilfredsstille Deres Nysgjerrighed," svarede Flora med et henrivende Smil, „i Aarenes Løb er der naturligvis passeret meget, men det mindste vil have Interesse for Dem nu."

„Deri har De vel Ret. Dengang var jeg ung, letsindig og trodsig, men min Fader og jeg vare dog vel blevne forligte, hvis min Stedmoder ikke havde forstaaet at vedligeholde Spliden. Jeg frygtede for, at finde mit Fædrehuses Døre lukkede for mig, derfor vendte jeg ikke tilbage."

„Grevinde Hohenhausen er jo død for et Par Aar siden — det veed De vel?"

„Nei, men jeg anede det, da jeg læste Unicas Opfordring til mig, om at melde mig, thi havde min Stedmoder levet, vilde hun aldrig have tænkt paa en saadan Bekjendtgjørelse, og det havde jo desuden ogsaa været i hendes Interesse, hvis jeg var bleven betragtet som død og borte."

„Har De da aldrig faaet Efterretninger fra Deres Fader?"

„Nei. Jeg skrev aldrig, og i mit Hjem kunde Ingen vide, hvor jeg var."

„Deres Stedsøster, Grevinde Unica, og jeg vare gode Veninder i Pensionsanstalten, senere have vi kun sjelden seet hinanden. Efter Deres Stedmoders Død blev Deres Fader sygelig, han talte ofte om Dem, hvilket Unica har fortalt mig, og strax efter hans pludselige Død lod Deres Stedsøster i alle større Blade indrykke Opfordringer til Dem . . ."

„Som jeg tilfældigviis fik Øie paa i et amerikansk Blad, og tiltraadte strax Reisen i Haab om, at Modtagelsen i Hjemmet maatte svare til den hjertelige Tone i Opfordringen."

„Det skal De ikke tvivle paa."

„Da jeg forlod mit Fædrenehuus, var Unica kun tre Aar."

„Men nu er hun i Besiddelse af et dybt Gemyt, et fortræffeligt Hjerte og en elskværdig Karakteer."

„Saa ligner hun ikke sin Moder."

„Efter sin Moder har hun arvet en rank Vext, det blonde Haar og de dybe, uudgrundelige, blaa Øine."

„Af de gamle Tjenestefolk er der vel neppe mange tilbage?"

„Saavidt jeg veed kun en, den gamle Daniel."

„Hm — den Lurendreier," sagde Greven, talende med sig selv, „han var min Stedmoders Fortrolige."

Her standsede Toget og Samtalen, medens Passagererne stege ud og ind. Flora betragtede Livet omkring sig med et ligegyldigt Blik, og Greven benyttede Leiligheden til, efter forud indhentet Tilladelse, at tænde sig en Cigar.

„Da De kommer fra Amerika," begyndte Flora, da Toget atter var i Gang, „saa har De jo maattet gjøre en lang Søreise?"

„Som ingenlunde var behagelig, kan De troe. Skibet, jeg var paa, strandede, og Alle omkom, med Undtagelse af en Dame, en Matros og min Ringhed."

„Det maa have været frygtelige Timer."

Greven trak paa Skuldrene.

„I Begyndelsen er man betagen af Angst og Nødsel, saa afstumpes efterhaanden Følelsen, og man afventer Katastrofen med temmelig Ligegyldighed. Erindringen er værre end Virkeligheden."

Det kunde Flora ikke forstaae, og hvorvel hun gjerne havde hørt den interessante Medreisende fortælle om Skibbruddet, saa vovede hun dog ikke nu at bede derom. Han syntes ikke heller at have synderlig Lyst til at tale om sit Ophold i Amerika, hvorimod han bestormede hende med Spørgsmaal om Hjemmet.

„Jeg haaber, Deres Hr. Papa ogsaa vil bevise mig den Godhed, at være min Finantsminister," sagde han spøgende. „Min Fader stod i Forbindelse med ham allerede før min Bortreise."

„Begge Herrerne stod paa en venskabelig Fod med hinanden, og Greven kom ofte hjem til os. Jeg haaber, at Grevinde Unica ikke ganske har glemt mig."

„Jeg skal tage mig den Frihed, atter at indføre hende, hvis De tillader det."

„Det skal være mig en Glæde, at modtage hende. Hun har forresten i sit nærmeste Nabolag en intim Veninde, Baronesse Alma von Buchenau, hvis Fader De maaskee erindrer?"

„Jo, ham husker jeg godt. Er hun hans eneste Barn?"

„Han har en Søn Werner, som jeg kun har seet een Gang."

„Har De selv Søskende?"

„Kun en Broder."

„En Stolte for Husets Forretninger?"

„Ganske vist; men jeg ønskede, at Theodor havde mere Lyst til Selskabslivet. Han er altfor rolig, for alvorlig."

„Skulde han hellere være en Ødeland?"

„Nei. Der gives jo dog en Middelvei."

„Vel sandt, men Grændsen er vanskelig at drage."

„En Ven af Papa, Baron Adlerberg, besøger os ofte. Kjender De ham?"

„Nei — jeg erindrer ikke hans Navn."

„Han har ofte indført Theodor i sin Selskabskreds, men Theodor har ikke fundet Smag i den og holder sig borte fra den."

„Dertil kan jo være flere Grunde, for Exempel ulykkelig Kjærlighed."

„En saadan har virkelig en Gang formørket hans Livs Foraar, men Gjenstanden er for et Par Aar siden udvandret til Sydamerika og ladet sig engagere som Guvernante, saa jeg nok synes, han kunde have glemt hende nu."

„Det kommer dog an paa, af hvilke Grunde hun drog saa langt bort."

„Papa vilde ikke give sit Minde til deres Forlovelse — hvorfor hun drog bort. Men hvor Tiden er gaaet hurtig — vi ere strax ved Maalet for vor Reise."

„Ja, De har Ret," sagde Greven, og saae ud ad Vinduet, „jeg gjenkjender Egnen, og dog er her saa meget forandret. De mange Fabrikskorstene ere mig nye."

„Ja, vi have seet dem som voxe frem af Jorden. Har Papa snart den Ære at see Dem?"

„Ganske vist, Frøken Romberg, og jeg haaber, at De tillader mig at aflægge Dem min Tak for de interessante Meddelelser, der har gjort mig Reisen saa behagelig."

„Det skal være mig en Fornøielse, og jeg minder Dem om Deres Løfte, Hr. Greve, angaaende Grevinde Unica."

„Jeg skal indløse det — det kan De være overbeviist om."

Toget holdt, og støttet paa Grevens Arm traadte Flora Romberg ud af Kupéen.

Et Øieblik efter traadte en ung Mand hen til dem, hilste, og gav Flora Armen.

„Grev Kurt von Hohenhausen — min Broder, Theodor Romberg," sagde Flora.

Begge Herrerne lettede paa Hatten, og Grevens skarpe Blik fløi mønstrende over den Andens lidt spidsborgerlige Figur.

„Hr. Grev von Hohenhausen har været min Reisekammerat," sagde Flora, „og forkortet mig Tiden paa en behagelig Maade."

„Jeg var underrettet om Deres Tilbagekomst," sagde Theodor til Greven. „Deres Ekvipage venter ..."

Han standsede pludselig, og hans Blik var fast heftet paa en Gruppe i Nærheden.

Gruppen bestod af en Matros, en ung Dame og en korpulent Herre, der just i det Øieblik trykkede Matrosens Haand, som om de vare Perlevenner.

Da Floras Øine faldt paa Gruppen, søgte hun at bringe Broderen bort fra Stedet.

Greven lod ikke til at bemærke Noget, hilste, og gik for at opsøge sin Ekvipage.

„Fanny!" hvislede Theodor.

„Saa kom dog!" sagde Flora heftigt, „og giv ingen Scene til Bedste her."

Den unge Mand trak Veiret dybt, og hans Ansigt antog atter sit tidligere rolige Udtryk.

„Naa, det var vel altsaa den Vorteblevne, man

troede dod?" spurgte han, da han med Søsteren forlod Perronen.

„Du var ikke høflig mod ham, Theodor."

„Hvad mener Du?"

„Du burde have takket ham."

„Hvorfor? Maaskee fordi Tilfældet havde bragt Jer sammen, og Du med Din Passiar havde forkortet ham Tiden. Jeg indseer ikke, at det var Noget at takke ham for. Desuden holder jeg ikke af Adelen. Enhver skal blive, hvor han har sin rette Virkekreds, og ikke bukke og strabe for at krybe høiere op."

„Du bliver bitter, Theodor, og synes ikke engang at bemærke, at Du krænker mig."

„Det var ikke min Mening. Men jeg har nok Grund til Bitterhed, naar jeg hver eneste Dag maa være Vidne til, hvorledes Papa lader sig føre i Ledebaand af denne Baron Adlerberg. Monstro Baronen vilde have faaet denne Magt over vor ellers skarpsynede Papa, hvis han ikke havde afluret ham hans Svagheder — hans Lyst til en Orden, en Titel, ja maaskee endog et adeligt Vaaben."

„Enhver har sin Kjæphest, Theodor."

„Det indrommer jeg. Men der gives Kjæphester, som ere farlige, fordi de kunne ruinere deres Ryttere. Det frygter jeg vel ikke her, men jeg saae gjerne, at Papa vilde lade denne honnette Ambition fare — der kommer dog ikke noget godt ud af den."

„Det er en besynderlig Modtagelse, jeg faaer, efter sex Ugers Fraværelse. Bebreidelser over vor Faders Opførsel af min Broder."

„Tilgiv mig. Adelen har jeg aldrig kunnet lide, og min Uvillie imod den er tiltaget i den senere Tid, paa Grund af Baronens hyppige Besøg."

„Men hvad vedkommer det Grev Hohenhausen?"

„Maaskee ikke noget og maaskee meget. Jeg veed jo ikke, hvad Indflydelse Greven maaskee faaer over Papa."

De to Søskende vare imidlertid komne hen til Deres Vogn.

Flora steg ind, og medens hun maatte vente paa sit Reisegods, faldt hendes Øie atter paa den Matros, hun havde seet paa Perronen, og som nu med et besynderligt Blik, fuldt af Tvivl og Mistro, fulgte Grevens bortrullende Ekvipage.

(Fortsættes.)

Fra Charleston.

For en halv Snes Aar siden, førend det endnu var lykkedes General Sherman ved sin Indrykning sydfra at bevinge Opstanden i Nord- og Syd-Carolina, hvilket senere havde Slaveriets Afskaffelse og Negrenes Ligestilling med de Hvide til Følge, var navnlig Charleston, den betydeligste By i Syd-Carolina, Hovedsædet for den umenneskelige Slavehandel. Paa Slavetorvet kunde man da see en Mængde Kjøbelystne byde paa hele Skarer af Negre, hvis stærke, kraftige Arme syntes mere skikkede til i den nærmeste Tid at opkaste Skandser som Værn for deres Hjem, end til at hjælpe til at forøge deres Herrers Rigdomme ved at arbeide paa Bomuldsplantagerne og i Rismarkerne. Med Salget af Kvinder og Børn gik det hurtigt. Mange, som vare blevne kjøbte af Beboerne fra Staden, blev til en indbringende Kapital for deres Eiermænd, idet disse, imod visse Procenter, gav deres Slaver Tilladelse til for egen Regning at drive en eller anden lille Forretning, som f. Ex. holde en lille Butik med Kramvarer eller Viktualier, eller gaae omkring i Gaderne og sælge Fødemidler, Frugter o. desl. Denne saaledes tilstaaede halve Frihed gav ofte Anledning til særdeles heldige Spekulationer, hvis Udbytte kom ikke mindst Slavecopkjøberne til Gode.

Ved Auktionen paa de mandlige Slaver gik det endeel strengere til end ved Kjøbet af det svagere Kjøn. Hos dette sidste kom det væsentlig an paa Alderen eller Skjønheden (stundom et relativt Begreb!); til det mandlige Individ derimod stilledes der større Fordringer, ligesom det underkastedes en nøiagtigere Undersøgelse. Armenes og Benenes Styrke og Smidighed blev prøvet, man maalte Brystkassen, dunkede Ofret i Ryggen for at erfare, om Lungerne ikke vare angrebne, undersøgte Tændernes, Tandkjødets og Gummernes Beskaffenhed, men havde dog fremfor Alt Opmærksomheden henledet paa Øinene; hvis blaalig hvide Pupiller afgav Bevis paa en kraftig og ikke ved nogensomhelst Udskeielse ødelagt Legemskonstitution. Paa vor Afbildning vil man see en saadan Slavekjøber samvittighedsfuldt overbevise sig om, at han ikke, som man siger, kjøber Katten i Sækken, men faaer et i enhver Henseende feilfrit Exemplar af en menneskelig Skabning for sine Penge.

En uhildet Jagttager af Forholdene i Syd-Carolina paa den Tid, hvorom her er Tale, giver forøvrigt en Skildring af Slaveriet, der for en Deel staaer i Strid med de Beskrivelser, man kjender fra „Onkel Toms Hytte" og lignende Steder, hvor det Romantiske og Pikante ofte træder i Stedet for den usminkede og nøgterne Sandhed.

„Slaverne, — siger den ommeldte Tilskuer af de Kjendsgjerninger, han anseer det for sin Pligt at fremstille uden Tilsætning af Romanspænding, — have det paa en Maade langt bedre end Arbeiderne i de engelske Fabrikbyer, der til Trods for alt Slid og Slæb ofte ikke formaae at skaffe sig det Nødvendigste til deres Livsophold. I en velordnet Plantage gaaer Alt sin regelmæssige Gang. Hver Neger har sin egen Hytte, og Boligerne ere for Størstedelen symmetrisk opførte; han har tillige et Stykke Have, holder Høns og Svin, dyrker Grøntsager og sælger dem igjen paa Torvet. Ved Solopgang giver en Hornblæser Signalet til Arbeide, Enhver faaer sit Dagværk, afpasset efter hans Evne og Kræfter, anvist, og for det Meste er han da færdig Klokken fire eller fem om Eftermiddagen; naar der holdes Middag, har han en Time fri til at hvile sig i. Er hans Dagarbeide til Ende, behøver han ikke at gjøre mere Tjeneste; han kan da enten sysle i sin Have eller paatage sig noget Extraarbeide for sin Herre, eller ogsaa besøger han sin Kone eller sine Venner i Nabolavet. Om Søndagen iører han sig sine Stadsklæder, — thi vor sorte Mand er forfængelig og pyntesyg, — gaaer til Massa (Planteren) og henter sig sin Extraløn; den øvrige Tid af Dagen anvender han, som han vil; sædvanligvis danser han og morer sig med sine Kammerater. Opsynsmanden paahviler den Forpligtelse, at tildele hver Enkelt det for ham bestemte Arbeide, og at

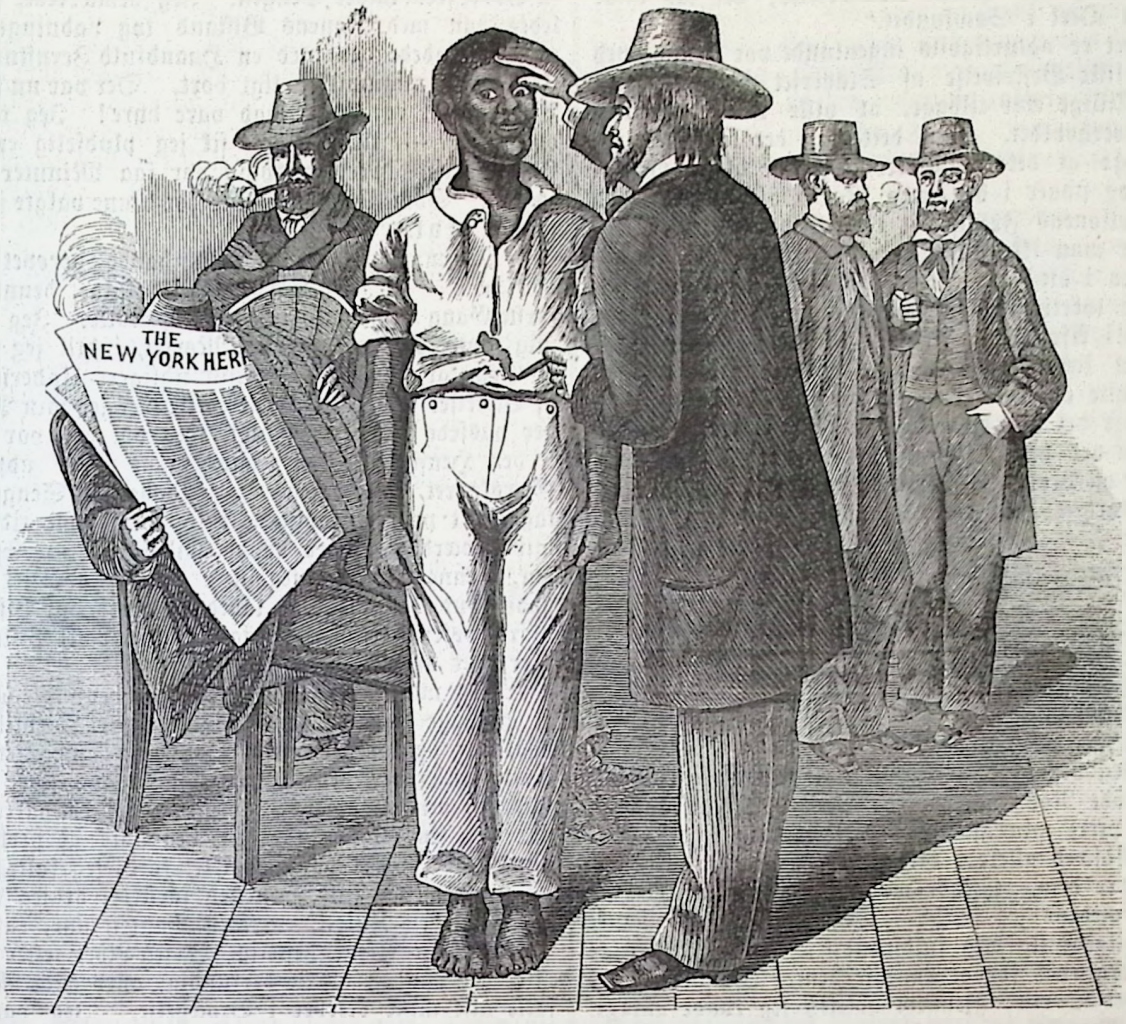

En Slavekjøber i Charleston.

paasee om Aftenen, at det er udført paa rette Maade. Herren rider i Almindelighed omkring paa Markerne og udsteder sine Befalinger, og Alt gaaer som paa en Snor. Der kan tidt forløbe Uger, ja Maaneder, uden at Plantageeieren behøver at sige et eneste dadlende Ord. Undertiden kan der dog opstaae Stridigheder, og stundom hænder det vel ogsaa, at der bliver begaaet et Tyveri, som fordrer Straf. I Julen har Negeren tre Dage fri, og to Gange om Aaret faaer han Tøi til en ny Klædning, som han kan lade forfærdige efter sin egen Smag. Gjør en Neger sig skyldig i Tyveri, bliver han pidsket og — forbedrer sig; begaaer en hvid Arbeider en lignende Forbrydelse, og den bliver opdaget, er han hjemfalden til Domstolene, kommer i Tugthuset, er vanæret for hele sit Liv og mister den Smule Moralitet og Retskaffenhed, som han endnu var i Besiddelse af. Endnu større bliver hans Ulykke derved, at hans Familie er udsat for Nød, da han ikke længere kan arbeide for at ernære den. Har en Neger derimod udstaaet en korporlig Straf, er det dermed forbi; han behøver ikke at frygte for Følgerne, og hans uskyldige Børn lide ikke under deres Faders slette Opførsel. Grusomme Tugtelser finde ingensinde Sted, da de stride imod Herrens egen Interesse. De Slaver, som leve inde i Husene hos deres Herrer, behandles i Et og Alt som det hvide Tjenestethyende i Europa. I Almindelighed ere de fødte og opdragne i Familien, betragte sig derfor som Medlemmer af den og ere den tro og hengivne som Hunde. Hver Gang Fruen i Huset bliver lyksaliggjort med en ny Arving, faaer denne en lille Slave af sit eget Kjøn til Legekammerat, der opdrages sammen med Barnet og senere hænger trofast ved det som dets Tjener eller Tjenerinde. De smaa Negerpiger og Mulatinder, som opdrages inde hos Familierne, ere for det Meste overordentlig flinke i Forfærdigelsen af alle Slags Haandarbeider; Husmoderen holder et vaagent Øie med deres Moralitet og gode Sæder, fornemlig naar de stadig skulle omgaaes Døtrene; opføre de sig ikke godt, truer man dem med, at de ville blive solgte, og denne Trusel forfeiler sjelden sin Virkning.

Saaledes, — fortsætter den upartiske Forfatter, der har sat sig til Formaal at fjerne endeel af de — tilvisse med Rette — mod Slaveriet herskende Fordomme — er Slavernes Stilling i Staten Syd-Carolina, hvor der endda ikke existerer nogen Lov, der sikrer Slaven mod slet Behandling af hans Herre; men i den offentlige Mening har han en langt stærkere Beskyttelse, end han vilde kunne have i Lovene; thi en Mand, som ved Afstraffelsen af sine Slaver lod sig henrive til Grusomhed, vilde for bestandig have forspildt sin Ret til Benævnelsen

Gentleman, den høieste Udmærkelse, der kan blive ham til Deel i Samfundet."

Det er naturligviis ingenlunde vor Hensigt ved denne lille Beskrivelse af Slaveriet i Sydstaterne for adskillige Aar tilbage, at ville tale Slaveriets Sag overhovedet. Om dette kan der kun være en Mening: at det er en Nedværdigelse af Menneskeheden og staaer i den mest skrærende Modstrid med Civilisationens Fremskridt i vort Aarhundrede. Og dog tor man ikke stuffe sig med det Haab, at Slavehandelen i alt Fald tildels skulde være ophævet; den florerer tvertimod kraftig paa mange Steder, fornemlig i Afrika, hvorom et af vore Dagblade for ikke ret længe siden bragte en oplysende Artikel. Egennytte og Vindesyge ere seige Modstandere, og saalænge det kan betale sig at drive Menneskehandel, vil den vel heller ikke ophøre, trods alle Forordninger og Protester, som man nok, hvor det gjælder egen Fordeel, skal vide at omgaae paa den snildeste Maade.

Handelsmanden og hans Hund.

(Slutning.)

Jeg begyndte at blive lidt uhyggelig tilmode, jeg havde Nok af Penge og Penges Værdi hos mig, til at pirre min gjæstfrie Værts Havesyge, det havde deres Adfærd allerede vist mig. Hvor let vilde det ikke være dem, at skyde mig en Kugle gjennem Hovedet, medens jeg sov! — Denne uhyggelige Tanke bemægtigede sig mig fuldstændig, og jeg bestræbte mig forgjæves for at banlyse den. Jeg vilde have fastgjort Døren, gjennem hvilken jeg kunde antage, at en Angriber maatte komme; men der var Intet, jeg kunde benytte hertil, i Værelset; imidlertid beroligedes jeg dog i denne Henseende ved Lions Aarvaagenhed og Paalidelighed; han vilde nok itide underrette mig om enhver fjendtlig Nærmelse. Min Tillid til ham og til mine gode Vaaben var ogsaa tilstrækkelig til, trods min Mistænksomhed, at lade mig foretrække Opholdet i Blokhuset for en Hvile under aaben Himmel i Skoven, især naar jeg betænkte, at jeg der vilde være udsat baade for Angreb af vilde Dyr og af disse havesyge, samvittighedsløse Mennesker.

Jeg trak Frakken af, og lod som om jeg klædte mig af; derpaa lagde jeg Pistolerne under Hovedpuden, slukkede Lyset og lagde mig halvt afklædt paa Sengen. Men en ængstelig Følelse beherskede mig i den Grad, at det var mig umuligt at falde isøvn. Ogsaa Lion syntes meget urolig; han kom hvert Øieblik hen til mig, gik atter hen paa sin Post ved Døren, og lagde sig der i en uvant Spænding. Tilsidst lod jeg, som om jeg sov, og snorkede af alle Kræfter; men jeg undlod dog ikke at lægge mit Hoved til Sprækken, for at lægge Mærke til, hvad Husets Folk havde i Sinde. Ogsaa deres Lys var slukket, men paa Arnestedet flammede Ilden endnu. De havde Begge lagt sig paa Sengen, der stod midt i Værelset, og forholdt sig fuldkommen rolige, indtil jeg begyndte at snorke; da hørte jeg dem hvisle sammen. Hvor blev jeg tilmode, da jeg saae dem sagte og forsigtigt staae op, hvorpaa Manden trak en Bøsse frem under Sengen. Jeg bemærkede, hvorledes han med Konens Bistand tog Ladningen ud og atter ladede den med en Haandfuld Jernstumper. Jeg vendte mig uvilkaarligt bort. Der var nu ingen Tvivl mere, og gode Raad vare dyre! Jeg tænkte og tænkte — til al Lykke fik jeg pludselig en god Idee. Min Operationsplan var faa Minuter efter færdig. Som Udgangspunkt for denne valgte jeg — min Paryk.

Da en Sygdom engang havde berøvet mig mit Haar, bar jeg Paryk. Nu skulde denne for første Gang blive mig til virkelig Nytte. Jeg reiste mig sagte, og famlede om i Mørket, indtil jeg fandt et Græskar, som jeg ved min tidligere Undersøgelse af Værelset havde seet; over dette trak jeg min Paryk, der passede saa fortræffeligt, som om den var lavet i den Hensigt. Efter saaledes at have udpyntet Græskarret, listede jeg mig tilbage til Sengen og lagde det paa Hovedpuden, netop der, hvor tidligere mit ærværdige Hoved havde hvilet, lige for Sprækken, gjennem hvilken jeg atter kastede et Blik. Du gode Gud! de Elendige ladede ogsaa et Par Pistoler! Var Bøssen bestemt for mig, saa skulde vel Pistolerne gjøre det af med Lion!

Jeg maa tilstaae, at Stillingen begyndte aldeles at mishage mig, den forekom mig hvert Øieblik mere uholdbar og farlig. Jeg saae mig om efter min eneste Allierede, den gamle Lion; hans store Øine funklede mig modigt og trofast imøde, det vakre Dyr var paa sin Post. Sveden begyndte at perle paa min Pande. Det var just ikke, fordi jeg følte Frygt — jeg kan med fuld Sandhed forsikre, at jeg aldrig har været en Kujon — men Tanken om, enten at skulle berøve et menneskeligt Væsen Livet, eller miste mit eget paa en saa underfundig, oprørende Maade, satte alle mine Nerver i Bevægelse. Jeg var mig bevidst, at jeg kunde forsvare mig, og bestemt paa, at gjøre dette til det Yderste; men selv denne Bevidsthed var mig ubehagelig. Selvopholdelsens naturlige Drift seirede dog over alle Betænkeligheder.

Idet jeg tog mine Pistoler i Haanden, bøiede jeg mig hen over Sengen og begyndte atter at snorke, medens jeg tillige vedblev at iagttage min Vært og hans elskværdige Ægtehalvdeel. Hiin umelodiske Lyd fra min Næse syntes at yde dem uendelig Tilfredsstillelse; de saae paa hinanden, nikkede og smilede af Henrykkelse, men Smilet havde noget Djævelsk i sig.

Værten tog endelig Bøssen og nærmede sig paa Strømpefødder Sprækken, medens Hexen fulgte ham med Pistolerne og en Kniv. Han saae ind i mit Værelse, og hans vilde Blik faldt paa Parykken. Jeg vidste, at en nærmere Undersøgelse vilde være fordærvelig for mig, og trak snorkende mit Hoved tilbage. Strax efter hørte jeg Hanen paa Bøssen blive spændt, og tiltraadte, skjælvende af Harme og Bevægelse, et fuldstændigt Tilbagetog. Det var et Øieblik fuld af Spænding, min Puls slog feberagtigt. Hvad, om Bedrageriet blev opdaget? — Tusinde Tanker gjennemkrydsede min Hjerne, den kolde Sved løb mig ned ad Ansigtet. Til Lykke varede Uvisheden ikke ret længe; Himlen være lovet, Listen lykkedes.

En frygtelig Explosion fulgte paa den pinefulde Pause. Ladningen foer ind i min Seng, gjennemborede Parykken og kastede Stumper af Græskarret om i alle Retninger.

„Han vil ikke fortælle flere Historier," raabte Morderen haanligt, idet han stødte Geværkolben haardt mod Gulvet. „Nu kommer Turen til Hunden!"

Medens dette foregik, havde Lion holdt sig ved min Side med Forpoterne paa Sengekanten, idet jeg, for at han ikke skulde gjø, lagde Haanden paa hans Snude. Da Skuddet faldt, udstødte han et dumpt Hyl. Jeg viste hen paa Døren; han forstod mig strax. Hans Øine funklede af Kamplyst, men han ventede paa det Øieblik, der skulde skaffe Hevn over Snigmorderne.

„Jeg vil aabne Døren lidt, og, naar saa Bæstet stikker Hovedet frem, skyder jeg ham ned!" sagde den nederdrægtige Kvinde. Døren blev aabnet, men „Bæstet" stak ikke Hovedet frem, dertil vare vi begge for kloge. Lion afventede rolig det rette Øieblik. Dristigere, paa Grund af den vedvarende Stilhed, aabnede Morderſken efterhaanden Døren. Nu var det Tid; jeg tog min Haand til mig. Med et vældigt Spring satte Lion over den forover bøiede Kones Hoved, greb Skurken i Struben og kastede ham til Jorden, hvor en rasende Kamp udspandt sig. I det næste Øieblik vred Konen, som jeg havde kunnet skyde, sig under Taget af mine Hænder. Overraskelsen kom hende for pludselig, saa hun gjorde kun liden Modstand. Jeg bandt hurtigt Hænder og Fødder paa hende med et Reb, som hun i en ganske anden Hensigt havde slynget om sin Arm — formodentlig for at kunne slæbe mit Lig ud i Skoven.

Nu kunde jeg vende mig til Snigmorderen og min Ven Lion. Hiin værgede sig af alle Kræfter, men den stærke Hund slap ikke, og den arbeidede saaledes i Skurkens Strube med sine skarpe Tænder, at al Modstand var unyttig; han væltede sig allerede i sit Blod. Jeg kunde have jaget en Kugle gjennem Afskummets Hoved og efter Fortjeneste expederet ham ind i den anden Verden; men Nødvendigheden derfor var ikke tilstede, og jeg ansaae det for rigtigere at stræbe at bevare den Smule Liv, Lion havde levnet ham. Lion gav meget nødig slip paa sin Fjende, og paa min gjentagne Befaling gjorde han det kun for at tage fat paa den anden Modstander. Før jeg kunde forhindre det, havde han begravet sine Tænder i den magre Kones kjødrigeste Deel, hvorfor hun skreg som en Vanvittig. Mandens Hals var frygtelig tilredt og han bad jamrende om Naade. Efterat jeg ogsaa havde bundet Hænder og Fødder paa ham, bandt jeg ham Konens Forklæde om Halsen, for at han ikke skulde forblødе sig; men det var ogsaa den eneste Hjælp, han modtog af mig, da jeg maatte tænke paa min egen Sikkerhed. Mens Hexen afvexlende hylede og bandede, iagttog Manden en mørk Tavshed. Deres endnu ladte Pistoler tog jeg til mig, Fruentimmeret lagde jeg hen i en Krog af Værelset og satte mig med Pistolen i Haanden mellem det bundne Par for at oppebie Morgenen. Lion syntes vel tilfreds med dette Arrangement og den seirrige Kamp; han leirede sig ved mine Fødder og bevogtede med filosofisk Ro sine Fanger.

I denne temmelig uhyggelige Stilling bleve vi til Morgenen brød frem, og jeg kan ikke sige, at jeg glædede mig saa meget som Lion over vor Triumf, thi jeg forudsaae i Aanden en langvarig Undersøgelse med alle dens uundgaaelige Ubehageligheder.

Til al Lykke kom der allerede tidligt om Morgenen Folk forbi, ved hvem jeg fik bragt Efterretningen om det Forefaldne til den nærmeste Nybygd. Klokken ti om Formiddagen vare Forbryderne i Lovens Hænder, og den nærmere Undersøgelse bragte for Dagen, at de vare gamle, forhærdede Forbrydere; Straffen for denne deres sidste Daad bestod i ti Aars Fængsel.

Allerede ere mange Aar henrundne, siden jeg tilbragte en saa bevæget Nat i Blokhuset, men min Lion er endnu stærk og kraftig. Jeg har opgivet mine Reiser; men Intet i Verden kunde bevæge mig til at stille mig ved det trofaste Dyr. Nylig prøvede jeg paa at faae ham fotograferet for at lade hans Portræt følge med denne Skitse, men i det afgjørende Øieblik rystede Lion alvorlig paa Hovedet, som vilde han sige: „Jeg bryder mig slet ikke om det, Mester. Nu til Dags lader enhver Hare, enhver usel Pjalt sig tage af. Lad kun det være godt!" Og af Taknemlighed for hans gode, trofaste Tjeneste lader jeg ham have sin Villie i denne, som i saa mange andre Sager.

Ingen foragte Hunden af ædel Race, den Reisendes trofaste Ledsager i alle Verdens Zoner. Den er det eneste Dyr, som, idet den forlader sin egen Slægt og sin naturlige Frihed, erhverver sig Menneskets Venskab, føler sig tilfreds dermed og viser sig værdig dertil i Nød og Fare.

Aftenen før Krigsretten.

Imorgen skal Krigsretten samles. Jeg var arresteret i mit Kvarteer; paa Væggen hang mit tomme Livbelte, thi Værget var hos Adjutanten, og min Revolver, der tjente som Papirholder, laa tilvenstre for Blækhuset, medens jeg nedskrev disse Linier.

Mon hun endnu husker det Aftenselskab, hvor vi traf hinanden for første Gang? — Jeg var bange for, at det vilde blive en kjedelig Historie, og saa blev det den deiligste Aften i mit Liv. Jeg var Fændrik dengang, men fuld af ungdommelig Tillid og Haab. Jeg fattede Kjærlighed til hende den Aften, og mine Følelser have ikke forandret sig siden den Tid.

At vi forlovede os, var en stor Letsindighed, thi jeg havde ingen Formue og ingen Udsigter, hvorfor ogsaa hendes Forældre modsatte sig, men indvilligede dog i vor Forbindelse, naar jeg fik Kompagni — hvormed det kunde have lange Udsigter, da jeg ikke engang havde Penge til at kjøbe mit Lieutenantspatent for. Dette første Skridt kom jeg imidlertid heldigt over ved en reen Tilfældigheed, men jeg følte, at hvis der ikke kom en Krig, maatte jeg blive Lieutenant hele mit Liv.

Jeg sidder nu alene, og der er ingen Udsigt til, at jeg bliver forstyrret — der er ingen Kammerater, som kjende mig her, og var der ogsaa En eller Anden, saa vilde han maaskee ikke bryde sig om at fornye Bekjendtskabet.

Da min Oppasser bragte mig min Middagsmad, sagde jeg, at jeg havde ingen Brug for ham før imorgen, og gav ham en Shilling, som nok vilde holde ham fast i Marketenderiet.

Hun blev mig tro i de mange Aar, Regimentet

havde været bortkommanderet — man har visselig gjort Kvinderne Uret! — At jeg blev hende tro, var naturligt; thi jeg stod alene i Verden, min nærmeste Slægt var døet bort, og et Menneske maa dog have Nogen, han holder sig til.

Jeg saae engang i et Billedgalleri et Maleri, som jeg aldrig kan glemme. En Selvmorder havde just affyret Pistolen: hans gode Engel flygter med sorgfuldt, bortvendt Ansigt — hans onde Engel tilbyder ham med et mørkt, alvorligt Blik et andet Vaaben — det behøves ikke.

Dog, dette har intet at gjøre med mit Forsæt, som er at nedskrive en nøiagtig Beretning om de Omstændigheder, der have bragt mig i min nuværende ulykkelige Stilling.

Jeg var paa Vagt en Aften i Gibraltar, og havde i mange ensomme Timer atter og atter læst hendes sidste Brev, og sørget over den Fattigdom, som reiste en uoverstigelig Skranke imellem os, saa at jeg var parat til at vove, hvad det skulde være, for blot at skaffe mig de nødvendige Penge, og ønskede, at de gamle Fortællinger om Forskrivning til den Onde, vare sande, da jeg saa strax vilde have givet mig ham i Vold med Hud og Haar.

Jeg havde gjort min Ronde, men, da det var mig umuligt at blive inde i Vagtlokalet, blev jeg ved at vandre ganske alene omkring i Fæstningsværkerne. Det var ikke Maaneskin, men Stjernerne lode mig dog see Søen og Omridset af de nærmeste Skibe tydeligere, end Formen af en Kanon, som stod tæt ved mig, thi over denne kastede Bryststværnet en svag Skygge. Jeg veed ikke hvilken Indskydelse, der ledede mig, men jeg forandrede min Stilling saaledes, at jeg fik Kanonen fri af Slagskyggen, og da jeg betragtede den, aldeles uden at tænke videre derover, lød der pludselig en Stemme frem under den:

„Mr. Singleton! Sir! Hav for Guds Skyld Medlidenhed med mig, og kald ikke Vagten hid! — Jeg seer, De har opdaget mig, og overgiver mig til Dem. Jeg kæmper for mit Liv — giv mig en Smule Leilighed til at frelse det, Sir!"

Jeg kan aldeles ikke forstaae, hvorfor jeg ikke strax greb Fyren og kaldte paa Vagten. Jeg vidste, hvem han var. Han hed Taylor, var deserteret fra Gibraltar, og havde i flere Maaneder levet sammen med en spansk Tyvebande ovre paa Fastlandet, men nu arresteret og gjenkjendt af en engelsk Herre, som den, der havde overfaldet en Deligence og plyndret de Reisende.

En af Passagererne var bleven dræbt, Taylor omtrent overbeviist om at have affyret det dræbende Skud, og derfor overleveret til de militære Autoriteter, for at faae sin Dom.

Det er mig derfor uforklarligt, hvorfor jeg indlod mig i Samtale med en saadan Person.

„Paa hvad Maade er De sluppen ud af Arresten?" spurgte jeg.

„Igjennem Vinduet paa mit Fangehul," svarede han i samme lave, alvorlige, hurtige Tone. „Ak, Sir! hvis De blot anede, hvilke Vanskeligheder jeg havde at overvinde — den fortvivlede Ivrighed, hvormed jeg arbeidede — hvilken affindig Glæde, hvormed jeg endelig fandt mig selv fri — og havde De ikke været, saa vilde jeg nu have været frelst. Hvorfor skulde Deres Øine ogsaa falde paa den Kanon. Jeg er en født Gentleman, og jeg vil ikke blive hængt som en Hund. Hav Medlidenhed med mig."

„Hvorledes kan De forlange det? De kjender jo min Pligt!"

„Deres Stilling i Armeen er ikke heldig," sagde han, „og jeg kunde hjælpe Dem til at kjøbe et Kompagni. — Ja, Sir! — jeg har Skatte gjemte histnede paa et hemmeligt Sted — lad mig løbe! — Nei — nei, slaa ikke Allarm — jeg seer, jeg har fornærmet Dem, men jeg veed ikke hvad jeg siger. Hør, Sir! Der ligger en lille Kro omtrent en Miil fra Algeciras paa Veien til Tarifa — bagved Kroen er en Orangelund med en lille Dam, hvortil et Vandrør — som nu er tørt — Ah! . . . ."

Hans Overtalelser og min Tvivl bleve pludselig endte ved Lyden af hurtige Fodtrin og forvirrede Raab.

(Sluttes.)

Gaadesamtale.

Han.

Hvad er det, Du ret synes ilde om,
Naar hist eller her det uventet kom,
Og søger at skaffe det bort i Hast,
Forinden det sætter sig rigtig fast?

Hun.

Det veed jeg. — Men Du kunde godt have sagt:
Hvad ligner vel Verdens næststørste Magt,
Og gjør i et Huus baade Pynt og Gavn,
Men bærer et kjedeligt, uskjønt Navn?

Opløsning af Talgaaden i Nr. 29:

Kameel.

Opløst af Syv Sider grønsaltet Flæsk, O. Grosell.

Gaaden i Nr. 28 er endvidere opløst af Emanuel Hankat.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Juli erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (31 Ark).

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 33. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

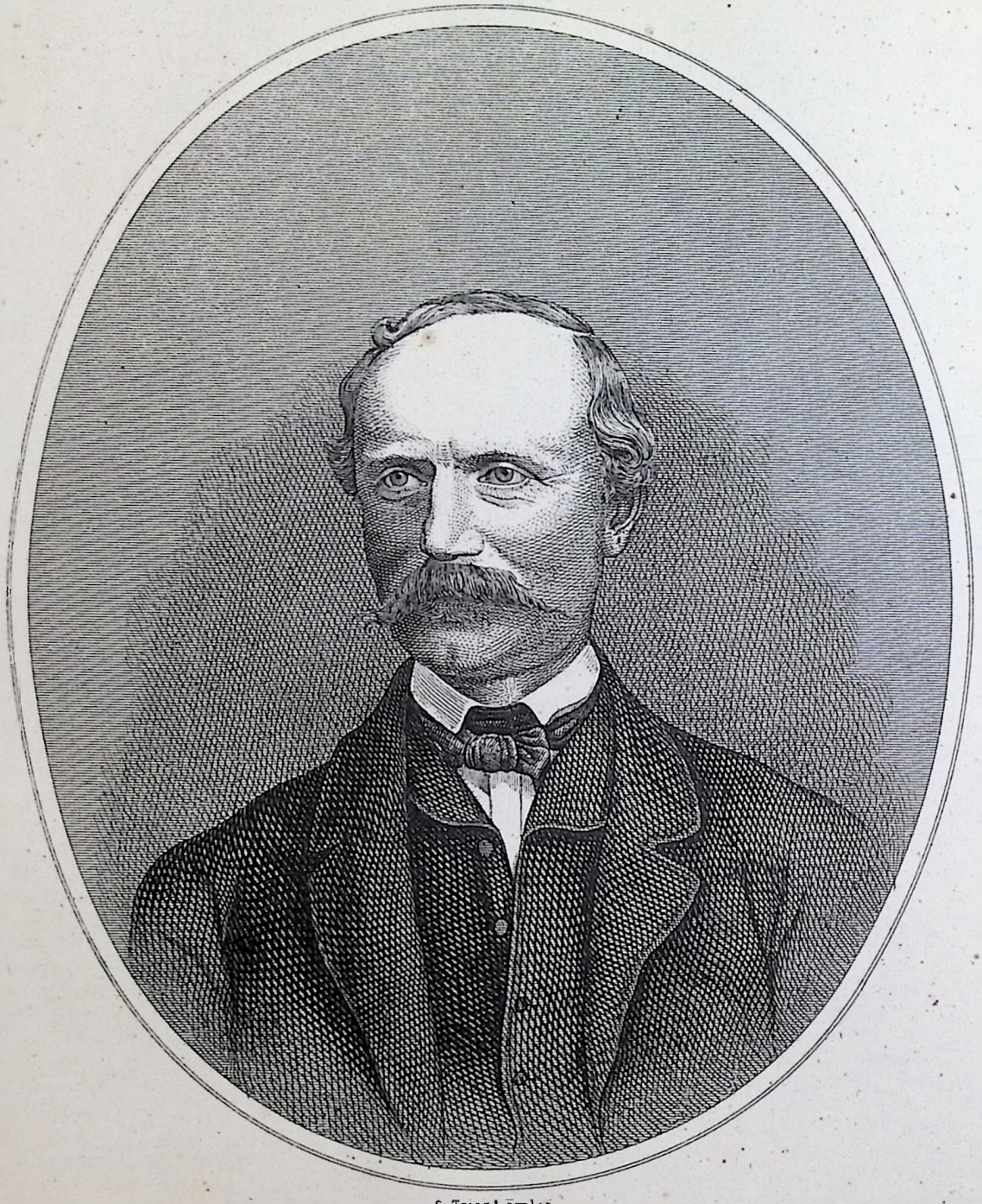

S. Trier's Forlag.

Jacob Brönnum Scavenius Estrup.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 1ste August. Nr. 31.

Indhold: Jacob Brønnum Scavenius Estrup (med Lithografi). — Lastens Veie (Fortsættelse). — Aftenen for Krigsretten (Slutning). — Offeret. — Stavelsegaade.

Jacob Brønnum Scavenius Estrup

fødtes i Sorø den 16de April 1825, valgtes den 1ste December 1854 til Folkethingsmand for Randers By, i Sommeren 1864 til Landsthingsmand, og indtraadte Aaret efter i Ministeriet Vind-Frijs som Indenrigsminister, hvilket han forblev til i Juni 1869.

I sin Ungdom var han svagelig, og da man frygtede for at skade hans Helbred ved Studeringer, bestemtes han til landlige Sysler. I 1842 reiste han til Kjøbenhavn, hvor han var i Huset hos nuværende Biskop Engelstoft, og tog i 1844 Forst- og Landmaalereksamen, senere tiltraadte han efterhaanden dels ved Kjøb og dels ved Arv forskjellige Gaarde paa Sjælland og i Jylland, navnlig Kongsdal ved Holbæk og Skaffsgaard i Randers Amt, hvilke han bestyrede med Iver og Interesse.

I Aaret 1856 maatte han af Sundhedshensyn tilbringe Vinteren i Nordafrika; den følgende Vinter tilbragte han i det sydlige Frankrig og Italien; her lærte han at kjende en Datter af Lensbaron Adam Christoffer Holsten-Carisius til Holstenhus, Regitse Holsten-Carisius, hvem han senere hjemførte som sin Brud. — Selv var han en Søn af den som lærd historisk Forfatter bekjendte Etatsraad Estrup.

I det politiske Liv fremtræder han med en bestemt og klar Mening, han har et praktisk Blik for det Rigtige, og baade Villie og Energi til at sætte det igjennem. Han er ikke fremragende som Taler, han bruger ikke mange Ord, men hvad han siger, tyder hen paa en sund Forstand og en fast Karakteer, og disse Egenskaber har man lært at skatte. — Ærgjerrig er han ikke, thi han er næsten mod sin Villie bleven sludt ind i Politikens Malstrøm, og der er sjeldent skeet noget Ministerskifte, uden at Tanken straks faldt paa ham som den, der bedst kunde tage Sagen i sin Haand.

Da Ministeriet Fonnesbech traadte af i denne Sommer, overdrog Kongen ham at danne et nyt Kabinet, og der er ingen Tvivl om, at han vil vide at hævde sin Plads i dette paa den rette Maade, og forhaabentlig være istand til at udjevne de Partiuenigheder, der i de senere Aar have antaget en beklagelig Karakteer.

Lastens Veie.

(Fortsættelse.)

II.

Slottet Hohenhausen laa ikke langt fra den lille By, midt i en deilig Park, under hvis Træer der sad et Par Damer, Unica von Hohenhausen og Alma von Buchenau.

De vare et Par Kontraster, saavel i det Ydre som det Indre, men syntes at befinde sig vel i hinandens Selskab — naar Alma lo himmelhøit, nøiedes Unica med et Smil.

„Jeg længes efter at see Din Broder," sagde Alma, „om han seer ud som en velnæret Planter eller en solbrændt, mager Yankee — og om han har samlet sig Rigdomme og . . . ."

„Det vil Du Altsammen faae at vide om en Timestid. Gudskelov han reddede Livet fra det forfærdelige Skibbrud."

„Men Rigdommene gik vel til Bunds? Kan Du slet ikke huske ham, eller hvorfor han reiste bort?"

„Jeg var dengang kun tre Aar; mine Forældre talte aldrig derom, og den Eneste, der veed Besked, er Daniel."

„Saa lad os spørge ham ad, siden han just kommer der."

Med næsten lydløse Skridt nærmede en hvidhaaret Tjener, hvis Ansigt bar Præg af Ærlighed og Trohjertethed, sig. Der var dog noget lurende i hans Blik, som tydede paa, at Ærligheden maaskee kun var en Maske.

Paa Opfordring af Unica, fortalte Daniel følgende:

„Grev Kurt kunde ikke forliges med sin Stedmoder. Hun var ham ikke god, men Grev Kurt gav hende ogsaa Vaaben i Hænde imod sig. I Herskabets Tjeneste stod dengang en Skovfoged Reimann, der havde en smuk Datter. Anna var en ærbar Pige, og man sagde, at Grev Kurt vilde sende hende i en Pensionsanstalt og senere ægte hende. Hverken den naadige Herre eller Skovfogden anede Noget, men en Dag blev det elskende Par overrasket, og en frygtelig Scene paafulgte. Den naadige Herre brugte nok sin Ridepidsk, og Skovfogden var som

rasende mod Grev Kurt. Næste Dag forsvandt Anna, og senere fandtes hendes Lig i den lille So her tætved i Skoven, som støder op til Haven. Grev Kurt reiste bort og har siden ikke ladet høre fra sig, før nu nylig."

„Er Skovfogden endnu i vor Tjeneste?" spurgte Unica.

„Nei — efter sin Datters Begravelse forlod han denne Egn, og siden har man ikke hørt Noget til ham."

„Har min Fader aldrig gjort Skridt til Forsoning?"

„Ikke det jeg troer," svarede Daniel, „baade Fader og Søn vare haarde, ubøielige Naturer."

„Det er godt, Daniel — Tak skal De have," sagde Unica. „Papa har forøvrigt fortrydt sin Haardhed, og kort før sin Død paalagde han mig, at gjøre Alt, for at opspore Kurt, indtil det maatte lykkes mig at finde ham. — Dog, lad os tale om noget Andet, Alma. Jeg har ikke længe seet Din Fætter, Kaptain Gronau."

„Han kommer sjeldnere i den sidste Tid — jeg troer, han har havt en lille Uenighed med Verner."

„Med Din Broder? — De ere jo ellers saa gode Venner."

„Venner kunne ogsaa være af forskjellig Mening — Verner holder fast paa sin — og derfor haaber jeg ogsaa snart at see et Par af Eder, thi I elske jo hinanden."

„Min Broder kommer!" afbrød Unica hende med et bebreidende Blik og rødmende Kinder, „jeg kan høre Vognhjulene — vi ville være de første til at modtage ham."

Vognen holdt, og Daniel sprang til for at aabne Døren.

Grev Kurt sprang ud, og efter et flygtigt Blik paa Damerne omarmede han Unica, der skjælvede af Bevægelse.

„Min kjære Søster," sagde han, og kyssede hende paa Panden, „som en Fremmed vender jeg tilbage til mit Fædrenehjem, og takker Gud for, at jeg finder et saa trofast Hjerte der."

„Og gid Du i Hjemmet maa finde Ro efter Dit saa stormfuldt bevægede Liv," svarede Unica.

„Og der er jo min gamle Daniel," sagde Greven, „Du kunde vel neppe kjende mig igjen?"

„Neppe," sagde Daniel, og rystede paa Hovedet. „Da bar Greven hverken Briller eller Skjæg, men Figuren og Blikket er det samme."

Unica forestillede sin Broder for Alma, og ledsaget af begge Damerne gik han opad den store Trappe, hvor Sidevæggene vare prydede med gamle Familieportræter.

„Alt minder mig her om halvforglemte Begivenheder — det er ikke behagelige Minder — og jeg kan dog ikke blive dem kvit, hvilket har forbitret mig mangen Time."

Denne Stemning syntes imidlertid ikke at have formindsket hans Appetit, thi han tog godt til sig af de fremsatte Forfriskninger, og da han var færdig og Daniel havde forladt dem, maatte han, paa Damernes Forlangende, skildre dem Skibbruddet, hvilket han gjorde med levende Farver; men angaaende Livet i Amerika var han mere taus; han sagde, at det forekom ham som en ubehagelig Drøm, han nu helst vilde glemme.

Da Alma var kjørt hjem, og de to Søskende vare alene, sagde Kurt:

„Alma v. Buchenau er vel Din bedste Veninde?"

„Ja — vi have kjendt hinanden fra Barndommen af."

„Og Flora Romberg?"

„Hvorledes kommer Du til at gjøre det Spørgsmaal?"

„Vi vare i samme Kupé idag, og hun beklagede sig over, at Du syntes at have glemt hende."

„Det er ikke Tilfældet, men hendes Koketteri har stødt mig tilbage."

„Det har jeg ikke lagt Mærke til."

„Hendes Skjønhed har bestukket og blændet Dig — naar Du kjender hende nærmere, forandrer Du Din Dom."

„Du vil altsaa ikke ledsage mig, naar jeg aflægger hendes Fader et Besøg?"

„Ønsker Du det, Kurt?"

„Frøken Romberg har anmodet mig derom, og da jeg ikke kjendte Din Uvillie imod hende, lovede jeg det."

„Saa fordrer Æren, at jeg indløser Dit Løfte; men først maa vi besøge Familien Buchenau."

„Som Du vil, Unica — jeg retter mig ganske efter Dig. Før mig om i Huset — jeg længes efter at see de gamle Rum igjen."

„Jeg skal kalde paa Daniel, at han kan lyse for os."

„Hvorfor? Jeg ønsker at være alene med Dig. Daniel kan gjerne have været min Fader en tro Tjener, mig har han ikke vist Troskab."

Han tog en Armstage og gik foran. I Vaabensalen sagde han med klangløs Stemme: „Her modtog jeg af min Faders Haand det Slag, som stillte os ad for bestandig."

Han holdt Haanden for Øinene og sukkede dybt.

„Papa har fortrydt sin Heftighed, hans Testamente beviser."

„Havde Du ikke været, Unica, havde jeg aldrig betraadt disse Rum. Dog, lad os gaae videre."

I Bibliothekssalen, der ogsaa var prydet med gamle Rustninger, udtalte han sig med en saadan Beundring og Henrykkelse, at Unica betragtede ham med Forbauselse — medens Alma maaskee snarere vilde have fundet paatagen Pathos deri, og langt om længe kom de til den afdøde Greves Arbeidsværelse. Her fremtog Unica fra Skrivebordet to Dokumenter, som hun leverede Broderen.

„I dette," sagde hun, „paalægger Papa mig, at anvende alle mulige Midler for at finde Dig — hvis Du ikke indfinder Dig i Løbet af fem Aar, saa har han i dette andet Dokument indsat mig til Universalarving — hvis Du derimod lever — hvad jo nu Gudskelov er Tilfældet — saa arver Du alle de faste Eiendomme og en Trediedeel af den øvrige Formue."

„Og hvor stor er den?"

„Omtrent halvanden Million — derom veed dog Banquier Romberg bedre Besked."

„Saa bliver Du jo Millionær, og da Du er ung, smuk, rig og elskværdig, haaber jeg snart at see Dig forenet med en Mand, der forstaaer at sætte Pris paa Dit ædle Hjerte."

„Det har ingen Hast. Men vil Du ikke læse Papas Brev?"

Greven brækkede Seglet og læste Skrivelsen, som syntes at gjøre et dybt Indtryk paa ham.

„Ja, havde han tidligere skrevet mig det til," sagde han, „men han tog Sagen altfor strengt — hans Heftighed jog mig fra Hjemmet og hende i Søens Vande."

„Hendes egen Fader har dog vel nærmest Skyld i hendes Død," indvendte Unica.

„Det veed jeg ikke. Hvad der er forefaldet imellem Fader og Datter, er jeg aldeles uvidende om. — Slutningen af Papas Brev overrasker mig — han ønsker, at jeg skal ægte Din Veninde Alma — begge Parters Forældre bifalde det — hvad siger Du dertil? Troer Du, jeg kunde vinde hendes Hjerte?"

„Intet skulde glæde mig mere; men jeg kan jo Intet vide — Kaptain von Gronau synes at være høit anskreven hos sin Kusine — men han eier Intet, og Alma er ikke vant til smaa Forhold — saa Du seer selv, at den Medbeiler maaskee ikke er farlig."

„Idetmindste ikke iaften — jeg trænger til lidt Ro — jeg er bleven paavirket af saamange Indtryk idag."

„Skal jeg lade Daniel komme til Dig?"

„Nei, jeg bliver her."

„Vi sees altsaa ved Aftensbordet."

Unica gik tilbage til sit Boudoir, og tænkte over Dagens Begivenheder. Der var meget hos Broderen, som hun ikke syntes om. Han havde neppe spurgt om Faderen, eller om den Afdødes sidste Øieblikke, og i det Hele ladet meget uberørt, som dog maatte interessere ham efter saa lang en Fraværelse; men hendes gode Hjerte fandt let Undskyldning for ham.

Hendes Kammerpige Broni traadte ind til hende, og Unica sagde:

„Du har vel ikke seet min Broder endnu?"

„Jo, jeg stod ved Vinduet, da han kom."

„Det gjorde vel alle de Andre ogsaa. Hvad synes Du om ham?"

„Jacob sagde, at det var mærkværdigt, at Greven ikke gjenkjendte Egnen — han spurgte om hver Plet."

„Jacob skal blot passe sine Heste, og ingen Bemærkninger gjøre. I atten Aar har meget forandret sig her i Egnen."

„Men han kjendte ikke engang Veien til Slottet."

„Det synes som om Tjenestepersonalet trænger til en kraftigere Haand end min," sagde Unica med Strenghed i Blik og Tone, „og hvis der kommer mere saadan Sladder for mine Øren, saa melder jeg min Broder det. Fra idag af er min Broder Grev Kurt von Hohenhausen Høistbefalende her — mærk vel det."

Broni var aldeles forbauset, og sagde: „Det var jo slet ikke ondt ment."

„Ligegyldigt. Sig de andre Tjenestefolk, at de ikke har at gjøre Bemærkninger, men kun adlyde og tie. Sig ligeledes til Jacob Kudsk, at jeg hidtil har været tilfreds med ham, og at det skulde gjøre mig ondt at give ham Afsked."

Det var ikke noget behageligt Ærinde, men Broni maatte udføre det, og Kokkepigen erklærede, at „den næsvise, sladderagtige Skabning" selv var Skyld i den Irettesættelse, de Alle fik.

Den gamle Daniel rystede paa Hovedet, og sagde i sit stille Sind: „Forandret sig har han, men atten Aar er en lang Tid, og man siger jo, at i de varme Lande bliver Folk tidligt gamle."

III.

Hugo og Feodor Vogel havde for flere Aar tilbage etableret en Forretning, som paa Grund af deres Flid og Energi var gaaet fremad. De vare begge ugifte og deres Søster Fanny førte Huset for dem til gjensidig Tilfredshed.

Men saa traf hun paa et Bal Sønnen af den rige Banquier Romberg, begge fandt Behag i hinanden, og inden kort Tid friede Romberg til hende. Hun gav ham sit Jaord paa den udtrykkelige Betingelse, at hans Fader billigede Partiet.

Fanny var straalende glad — Alt var lutter Solskin.

Men saa kom Uveiret fra den skyfri Himmel.

Theodor Romberg havde ikke kunnet faae Faderens Indvilligelse — den stolte Banquier pukkede paa sine Penge, og forlangte en fornemmere Svigerdatter — han truede med at forstøde Sønnen, og Theodor gav efter.

Denne Svaghed kunde Familien Vogel ikke tilgive ham, og da en dem bekjendt Familie søgte en Guvernante til Sydamerika, modtog Fanny denne Post.

Kun kort Tid var hun derovre, thi den gule Feber borttog næsten hele Familien, og selv længtes hun efter sine Brødre og sit Fødeland. Hun følte sig ogsaa stærk nok til at møde Theodor, om hans Billede end levede i hendes Hjerte.

Det var en Festdag for hendes Brødre, da hun, frelst fra Skibbruddet, kom hjem, og hendes Redningsmand, Matrosen Thomas Rost, blev overvældet med Venskabs- og Taknemlighedsytringer, som han dog oftest afviste med de Ord, at han kun havde gjort sin Pligt. Belønning vilde han slet ikke modtage — han havde Familie i Egnen, trængte ikke, og udbad sig kun Tilladelse til af og til at aflægge Frøken Fanny et Besøg.

Uagtet deres Glæde over Fannys Hjemkomst, glemte hendes Brødre dog ikke deres Forretninger, og da Thomas Rost i Samtalens Løb havde fortalt dem, at Grev Kurt v. Hohenhausen var frelst og vendt tilbage til sit Hjem, tænkte de strax paa at sende en paalidelig Mand til ham, thi de havde i mange Aar havt en Slags Forret til at afkjøbe al Kornet fra hans Godser, og hans afdøde Fader havde aldrig villet have med andre Kjøbmænd at gjøre, skjønt der var virket imod dem fra mange Konkurrenter.

Dagen efter Grevens Hjemkomst overdrog de dette Ærinde til deres betroede „Reisende" Paul Vetter, der drog afsted til Fods, da Veiret var smukt og Veien kort.

Han var ikke kommen ret langt udenfor Byen, før han opdagede Matrosen kort foran sig, og da han havde indhentet ham, slog han ham let paa Skulderen og sagde muntert: „Hvorhen gaaer Reisen?"

„Slottet Hohenhausen."

„Hvad vil De der?"

„Hvad angaaer det Dem?"

„Han er grov; thi hvad Hjertet er fuldt af, deraf løber Munden over. De kjender mig maaskee ikke?"

„Husker ikke, at De har krydset min Kurs."

„Jeg blev jo forestillet for Dem igaar. Jeg er ‚Reisende' for Brødrene Vogel."

„All right! — nu er jeg med — det skulde De have sagt strax. Brave Folk, d'Hrr. Vogel. Hvorhen gaaer Deres Kurs?"

„Slottet Hohenhausen."

„Hvad vil De der?"

„Skal jeg svare Dem, som De nylig svarede mig?"

„For mig gjerne — Sagen vedkommer jo ikke mig."

„Min er ingen Hemmelighed — jeg skal gjøre Aftale om forskjellige Kornhandler. Sig nu til Gjengjæld, hvad Deres Besøg gjælder."

„Idag ikke."

„Det er altsaa en Hemmelighed?"

„Idetmindste endnu. Jeg har ikke talt til nogen Moders Sjæl derom, og vil heller ikke gjøre det, før jeg er vis i min Sag — saa vil det være Tid til, at det kommer ud imellem Folk. De faaer at vente, unge Herre; men imidlertid ere vi jo nu komne til Slottet — det er bedst, De gaaer først ind."

„De har Forrangen, thi De var foran mig paa Veien."

„Gaae De først ind, unge Mand; thi har Greven først talt med mig, saa kan det være, at han slet ikke er i Stemning, til at høre paa Dem."

„Deres Ord gjør mig ganske bange."

„Dumt Tøi! Seer jeg ud som en Sørøver?"

„Nei, som en Hædersmand. De skal faae Deres Villie — Farvel til et glædeligt Gjensyn."

Han gik rask til, og mødte Daniel ved Portalen. Han meddelte denne sit Ønske, at tale med Greven, og hvorvel Daniel ikke troede, han blev modtagen, saa meldte han ham dog. Greven vilde først ikke modtage ham, men paa Daniels nærmere Forklaring lod han ham komme ind.

Der udspandt sig en længere Samtale, hvori Paul Vetter søgte at faae et bestemt Løfte af Grev Kurt, men denne undskyldte sig med, at han ikke var inde i Sagerne, da han først var kommen tilbage igaar.

„Det veed jeg. Frøken Vogel havde jo den Ære, at lide Skibbrud i Selskab med Hr. Greven."

„Frøken Vogel! En Slægtning af Firmaet?"

„En Søster."

„Har hun omtalt mig?"

„Ikke det jeg veed af?"

„Jeg erindrer ikke, at have hørt hendes Navn. Idag er jeg beskjæftiget med at ordne min afdøde Faders efterladte Papirer — naar jeg har faaet et Overblik over vore Sagers Standpunkt, skal jeg tage en Bestemmelse."

Han vinkede med Haanden til Afsked, og satte sig atter til at læse Breve og Papirer. Hvad der ikke skulde opbevares, kastede han paa Gulvet.

Han blev dog snart afbrudt af Kammertjeneren, der meldte:

„En Matros ønsker at tale med Hr. Greven."

„En Matros?" gjentog denne stærkt bevæget, og vilde springe op, men han fattede sig, blev stående, og sagde: „Hvad vil han mig?"

„Det har han ikke villet sige mig. Maaskee bede om en Understøttelse."

„Ja, det er det vel — jeg saae ham paa Banegaarden. Giv ham disse, og sig, jeg har ingen Tid."

Han tog nogle Guldstykker i Skrivebordets Skuffe, og gav dem til Daniel.

Denne vendte dog strax efter tilbage.

„Han er uforskammet," sagde han, „han slog Pengene ud af Haanden paa mig. Han sagde, at han trængte ikke til Almisse, men vilde tale med Greven personlig — havde De ingen Tid nu, saa kunde han vente."

„Hvad svarede De ham?"

„At han kunde udsætte sig for at blive kastet paa Porten, eller maaskee arresteret."

„Og han?"

„At han vilde gaae ned i Slotsparken, og afvente det Øieblik, der var beleiligt for Greven."

Grev Kurt havde reist sig, og var gaaet hen til Vinduet, hvorfra han kunde see Matrosen slentre om i Gangene.

„Skal jeg lade ham jage bort," spurgte Daniel.

„Nei — jeg burde ikke have tilbudt ham en Almisse paa den Maade, om han ogsaa kun er en simpel Matros, saa er jeg ham dog stor Taknemlighed skyldig. Lad ham være i Fred — maaskee møder jeg ham siden i Parken, og saa kan han meddele mig, hvad der har ført ham herhen."

Daniel gik bort, men han kunde slet ikke forklare sig dette pludselige Omslag hos Greven. Denne blev staaende ved Vinduet, og hans Træk blev mørkere og mørkere. Hvilke vare hans Tanker? Tænkte han paa den Tak, han skyldte Matrosen eller havde han maaskee Grund til at frygte ham?

Han vilde atter optage sit Arbeide, men hans Sind var for uroligt og hans Haand stirede. Han trængte til frisk Luft og tog sin Hat.

Paa Trappen mødte han Unica, som udbrød: „Hvorhen saa skyndsomt?"

„Jeg trænger til frisk Luft — de mange Tal gjør mig ganske nervøs."

Hun tilbød sig at hjælpe ham, men idag vilde han ikke arbeide mere.

Hun vilde ledsage ham — men han trængte til at være alene.

Hun opfordrede ham til at aflægge Visiten hos Familien v. Buchenau, men han mente, det kunde blive til en anden Dag.

Han gik hurtigt ned ad Trappen, og Unica ind i Arbeidsværelset. Paa Bordet laa en Portefeuille, som hun gjennembladede. Den indeholdt intet Andet end Papirer, der viste, at Kurt havde ført et bevæget Liv, Regninger, Pas, en Theaterplakat, og mange Notitser med Navnet paa en Tydsker, som rimeligvis maatte være hendes Broders Ven, thi det forekom ofte.

Der gik vel saaledes en Timestid, da Daniel traadte ind og bad om Tilladelse til at gjøre hende en Meddelelse.

„Hvori bestaaer den?"

„For en halv Timestid siden har jeg faaet bestemt Underretning om, at den saalænge forsvundne Skovfoged Reiman atter har vilst sig her i Slottets nærmeste Omegn."

„Hvem har De det fra?"

„Fra Baron von Buchenaus Skytte, Hackert."

„Kjender han Reimann personlig?"

„Han har i sin Tid faaet en Kurv af Reimanns Datter."

„Det maa jeg meddele min Broder. Troer De, Daniel, at han nærer Nag eller Had til min Broder?"

„Det troer jeg rigtignok."

„Hvem er Talen om?" spurgte Grev Kurt, der ubemærket var traadt ind.

„Daniel fortæller just, at Reimann er vendt tilbage."

„Reimann?" svarede Greven, „ham frygter jeg ikke."

„Men han hader Dig, Kurt."

„Hvad bryder jeg mig om en saadan Persons Had?"

„Dersom jeg tør være saa fri, at give et Raad, saa vil jeg bede Hr. Greven være forsigtig," sagde Daniel, „Reimann var altid en raa, hævngjerrig Person, og han er vel neppe bleven bedre."

„Tak for Raadet, Daniel," sagde Greven roligt, „men jeg har ikke gjort den Mand Noget, og han indgyder mig ingen Frygt. Trænger han til en Understøttelse, skal han faae den. Et endnu, Daniel! Skulde Matrosen atter indfinde sig, saa viis ham kun bort. Jeg har rigelig betalt ham hans Tjeneste — med ham er jeg færdig."

„Havde han reddet Dit Liv, Kurt?" spurgte Unica.

„Ikke direkte, men han holdt mig tilbage med Magt, da jeg vilde stige ned i Redningsbaaden, som strax efter blev opslugt af Bølgerne. Han havde desuden paa Overreisen gjort mig nogle Smaatjenester — han er nu betalt."

Daniel gik, og Greven vandrede frem og tilbage i Taushed, som Unica afbrød ved at sige: „Min Nysgjerrighed har ladet mig kaste et Blik paa disse Papirer i Portefeuillen. Du er da ikke vred derover?"

„De indeholde ingen Hemmeligheder."

„Navnet Werner Sandhaupt forekommer ofte."

„Han var min Jagtkammerat. En brav Fyr, men letsindig, og forfalden til Spil, saasnart han havde en Dollars i Lommen. Han var godmodig, men farlig at være sammen med, thi han var altid stridslysten, og derovre afgjør let en Kugle hver Uenighed. Derfor skiltes vi ad."

„Det var vel ogsaa det Klogeste, Du kunde gjøre," sagde Unica. „Du havde vel ellers maattet tage ham med hertil?"

„Nei, det vilde jeg aldrig have gjort."

Unica forlod ham, og Kurt von Hohenhausen satte sig atter ved sit Skrivebord.

(Fortsættes.)

Aftenen for Krigsretten.

(Slutning.)

„Ikke der! Borte! — Gaa, Jones, og meld det til Lieutenanten! Skildvagt, giv Agt! — En Fange er flygtet!"

Taylor sprang over Brystværnet, og lod sig glide ned — Høiden var omtrent 12 Fod. Denne Handling syntes at bryde Fortryllelsen, der var over mig, og til Dusket om at gjøre min Forsømmelse god igjen, kom endnu en Følelse af personlig Harme mod den Mand, som havde forsøgt at bestikke mig. Jeg kaldte paa Underofficeren, som anførte Folkene, og viste ham Stedet, hvor Taylor var sprunget over.

„Saa have vi ham strax, Sir! Han kan ikke naae Søen, uden at komme forbi tre Skildvagter."

Endnu medens han talte, hørte vi Raabet:

„Hvem der? Staa, eller jeg skyder."

Derefter fulgte et Skud.

Strax efter blev der atter raabt an — kort efter endnu et Skud.

Derefter fulgte en Pause og endelig Ordene: „Han er falden — det er saa mørkt."

Vi skaffede en Lygte, og fandt Flygtningen liggende uden Bevidsthed.

Han blev bragt til Vagtlokalet. Der var en Blodplet paa hans Bryst, og en endnu større paa hans Ryg.

Lægen, der blev hentet fra Garnisonens Klublokale, ytrede:

„Jeg havde kun eet Nul, og de tre Andre hver tre — derfor var det en Skam at kalde mig, for et saadant Tilfælde, som dette — jeg er jo til ingen Nytte, Singleton, naar De skyder Deres Fanger tvers igjennem Hjerte og Rygrad. — Har De saa et Glas Sodavand med et Par Draaber Kognak til?"

Jeg kan ikke beskrive min Sindstilstand efter den Nat; jeg levede, talte, bevægede mig, som i en drømmende Tilstand — men een Tanke havde aldeles opfyldt mig og pinte mig Dag og Nat. Jeg forsøgte at rive mig løs fra den, at ryste den af mig, men kunde ikke. Mon Taylors Fortælling virkelig skulde være sand? Mon der virkelig skulde ligge en Skat gjemt i det Rør? — Selv om der gjorde, saa var det jo røvet Gods — Skatte, plettede med en Uskyldigs Blod. — Ja, men det var jo nu engang skeet, og hvem vidste, hvor Eierne vare at finde?

Enhver Dag, som gik, talte Fristeren paany i mit Indre; tilsidst blev jeg overmandet af disse Tanker, og besluttede at gjøre en Ende paa det — der var ikke et saadant Vertshuus, ikke en saadan Orangelund, ikke noget Vandrer — det kunde ikke være muligt — det Hele maatte være en Opdigtelse af Taylor, for at jeg skulde lade ham løbe.

Saasnart jeg fik en Fridag, seilede jeg over til Algeciras med bankende Hjerte, leiede mig en Hest, og red ud ad Veien til Tarifa.

Tiltrods for, hvad jeg tidligere havde sagt til mig selv, saa fandt jeg det dog ganske naturligt, at jeg kom til en ensomt beliggende Kro med en Orangelund bagved sig. Jeg steg af, lod min Hest blive sat ind i Stalden og forlangte en Flaske Viin. Da jeg havde nydt nogle faa Glas, reiste jeg mig, lod som om jeg vilde gaae mig en lille Tur, og søgte ind i Lunden, som for at finde Skygge. Ganske rigtig — der var en lille Dam, og jeg behøvede ikke at søge længe, for at finde Vandrøret.

Min Nysgjerrighed voxede, og da jeg havde forsikret mig om, at ingen Lurere vare i Nærheden, tog jeg min Frakke af, og smøgede mine Skjorteærmer op. Jeg lagde mig ned paa Knæ, og stak Armen saa langt ind i Røret, som jeg kunde. Det havde nogen Vanskelighed, at faae Fingre i den Gjenstand, jeg traf paa, men tilsidst fik jeg den trukken frem, og fandt, det var en lille Pakke, hvorom et lille Silkelommetørklæde var knyttet.

Jeg undersøgte Indholdet — det var Juveler.

Jeg veed ikke, hvorledes jeg kom tilbage til

Gibraltar; men Juvelerne maa jeg have gjemt i min Pult, før jeg tabte Bevidstheden; thi da jeg var bleven Rekonvalescent efter en voldsom Hjernebetændelse, som jeg paa et hængende Haar nær var bleven et Offer for — ak, gid jeg var bleven det! — fandt jeg den usalige Skat i god Behold.

Da jeg var bleven saa rask, at jeg kunde reise, fik jeg Permission til et Besøg i England, og vendte tilbage til mit Hjem igjennem Paris, hvor jeg solgte nogle af Juvelerne; senere solgte jeg nogle flere i London, først med en vis Ængstelighed, senere med mere Driftighed. Der var mange Juveler, og de vare værdifulde, thi skjøndt de Folk, jeg handlede med, vist gjorde en god Forretning for dem selv, saa deponerede jeg dog ogsaa saamange Penge i en Bank, at jeg kunde kjøbe mig et Kompagni, saasnart et saadant blev ledigt.

Jeg havde nylig mistet en Slægtning, og jeg fortalte allevegne, at han havde efterladt mig et Legat.

Jeg afspiste mine Samvittighedsnag med Sofismer, og jeg var lykkelig.

Hendes Fader holdt ærligt sit Løfte, og da jeg nu havde nær Udsigt til at avancere, blev jeg modtagen med Venlighed af hendes Forældre og hele Familien — Alt stod for mig i det mest lysende Skjær, og jeg var nærved at see mine Forhaabninger opfyldte.

Der var saaledes forløbet nogle Uger, da jeg en Dag tog op til London for at ordne nogle Sager angaaende mit Bryllup — dog, hvorledes er det mig muligt at skrive videre? — Det vilde ogsaa være mig umuligt, var ikke denne min gamle Ven, som engang frelste mit Liv, da det kneb — den nedlagde nemlig Maorien, der truede mig med fældet Spyd — ladet dobbelt, og Hanen spændt.

Jeg gik ind til den Juveleer, med hvem jeg ofstere havde handlet, og vilde sælge ham tre Smaragder, som vare slebne paa en særegen Maade, og som jeg derfor hidtil ikke havde vovet at udbyde. Juveleren stod just og talte med en ældre Herre, og sagde strax, saasnart han fik Øie paa mig:

„Her er Mr. Singleton, Mylord! Nu kan De selv henvende Dem til ham om Sagen. Behag at træde indenfor, Mr. Singleton — denne Vei." Med en ubehagelig Fornemmelse af en forestaaende Ulykke, fulgte jeg de to Andre ind i et privat Værelse.

„Jeg er Lord A.," sagde den Fremmede, „og jeg tager mig den Frihed at spørge Dem, om De har solgt denne Diamant?"

„Det er muligt; jeg har solgt Firmaet flere."

„Denne Steen har et særegent Mærke — see selv."

„Med hvad Ret udspørger De mig?"

„Det skal jeg sige Dem. Jeg er engang bleven udplyndret af en Røverbande imellem Cadix og Sevilla, og nu har De til Firmaet her solgt flere Diamanter, som have siddet i mine Ordener og i Lady A.s Smykker. De har fortalt, at De har arvet dem efter en Fætter, derfor udbeder jeg mig hans Navn, for at jeg kan opdage, hvorledes de ere komne i hans Hænder."

„Og dersom jeg nu negter at opgive Navnet?"

„Saa seer jeg mig i den sørgelige Nødvendighed, at maatte henvende mig til Politiet om Hjælp."

Efter et Øieblik's Overveielse fandt jeg, at det var fornuftigst at fortælle ham den virkelige Sammenhæng.

Lord A. holdt sine Øine stift fæstede paa mig, og sagde:

„Har De endnu flere af Juvelerne i Deres Eie?"

„Ja," og jeg fremtog Smaragderne og nogle mindre Stene.

„Vil De opgive mig de andre Kjøberes Adresse, og hjælpe mig til atter at komme i Besiddelse af, hvad der er min Eiendom?"

„Ja."

„Paa disse Betingelser, og hvis jeg faaer andre Oplysninger, som bevise, at Deres Fortælling er sand — lover jeg, ikke at forfølge Dem. Jeg kjender Chefen for Deres Regiment, og vil skrive til ham, for at høre, hvor De var den Dag, da Overfaldet paa Deligencen fandt Sted. — Er hans Svar ikke tilfredsstillende, tager jeg mit Løfte tilbage. Jeg kan ikke lade den Sag aldeles falde, thi jeg mistede en trofast, gammel Tjener, som blev skudt. Indtil da er De fri."

„Men hvis De omtaler Sagen for min Chef, saa er jeg en ruineret Mand."

„Det er en absolut Nødvendighed — det maa De finde Dem i."

Det var paa den Maade, Lord A. havde ifinde at holde sit Løfte, efter Ordet, men ikke efter Aanden; han havde ikke anklaget mig for den civile Domstol, men hans Henvendelse til Obersten havde fremkaldt Krigsretten og derved undertegnet min Dødsdom. Dette er en sandfærdig Forklaring — det lysner i Øst — Farvel, Mary! Farvel for evigt!"

* * *

Der faldt et Skud, men det var ikke fra en Selvmorders Pistol, men kun Morgenvagtskuddet, og Lieutenant Arthur Singleton sprang op fra Bordet i Vagtværelset, hvorved han havde sovet med Hovedet paa Armene, og udbrød:

„Ved Jupiter! Det var dog en vemmelig Drøm, og tilmed saa lang! Og dog," tilføiede han, efter et Blik paa Uhret, „kan jeg ikke have sovet mange Minuter, thi der blev løst af for et Kvarteer siden. Disse Minuter have været saa lange, som et helt Liv. Underlige Ting disse Drømme."

Han satte sig strax hen for at nedskrive Alt, medens det endnu var friskt i hans Minde, og det kan vel give en Psycholog Anledning til forskjellige Betragtninger.

Offeret.

Det var en Eftermiddag i August Maaned. Luften var stille og mørk. Min gamle Pige, Betty, havde sagt, der er Torden i Luften, mit Hoved er saa tungt. Jeg havde samtykket i denne ubegrundede Bemærkning, blot fordi jeg ikke havde Lyst til at modsige hende.

Jeg sad ligegyldig ved det aabne Vindue, og holdt Øie med en Flue, som var travlt beskjæftiget med at gjøre sig reen, først Bagbenene, saa Vingerne, baade paa Under- og Overkant, og dernæst Forbenene og Hovedet; og da jeg bemærkede dens fine og behændige Behandling af dens lille Person, kunde jeg ikke undlade at tænke, hvor underfuldt ethvert

Atom af Skabningen er slikket for sin Plads; og denne Tanke bragte mig Trøst, thi det kunde være, at endog jeg havde en Rettighed og en Plads i Verden, det kunde være, at der endnu var Arbeide for mig at udrette, og som om en trøstende Aand kunde have udtalt dem lød de Ord for mine Øren:

„De tjene ogsaa, som kun staae og vente."

Jeg havde været fortvivlet; thi mit afsondrede Liv syntes at være bleven unyttigt. Min yndige, unge Søster var netop bleven gift. I nogle Aar førend denne Begivenhed havde jeg levet kun for hende, og medens hun var hos mig, var jeg beskjæftiget og lykkelig. Jeg havde næsten glemt min Forældreløshed, ved at forsøge paa at beskytte hende for Følgerne af ogsaa at være det, og rigelig gjengjældte hun min Kjærlighed. Jeg var ligesaa stolt, som en Moder kunde have været, over min Søsters Skjønhed, og jeg hadede næsten Philip Arnold, da han bad mig om at give ham hende, men jeg gjorde Afkald paa hende, og forsøgte at holde af ham, for hendes Skyld, og han blev mig en meget kjær Broder. Nu, da de vare gifte, havde jeg Intet at gjøre, uden at leve. Jeg havde et hundrede Pund om Aaret, ganske for mig selv, og min Formue og min Tid blev næsten en Byrde for mig. Ødselhed vil smile over mit Begreb om Formue, men fattige, strøbsomme, fornemme Folk vil vide, hvor rig jeg var.

Den Flue bruger en lang Tid til sit Toilette, tænkte jeg, da jeg kom tilbage til det Punkt, hvorfra jeg var gaaet ud, han maa gaae til et eller andet Sommerfuglebal iaften. Nu hørte jeg Klinken paa min Haveport blive aabnet; jeg reiste mig fra mit Sæde og mine Drømme, Fluen fløi bort, og jeg stod, forunderlig bevæget og frygtsom ventende — hvorefter?

Nu lød Klokken.

„Hvem i Alverden kan det være?" sagde Betty, da hun gik forbi Dagligstuedøren; thi af Besøg havde vi kun faa, med Undtagelse af Philip og Nettie, og jeg tænkte ligesom Betty, skjønt jeg ikke udtrykte mine Tanker høit, undrede jeg mig over, hvem det kunde være. Jeg var alligevel ikke længe i Tvivl; thi da Betty havde viist den Besøgende ind i det andet Værelse, kom hun til mig med et Kort, paa hvilket var strevet: Mr. R. Grottan.

Ja, jeg kjendte det Navn meget godt. For ti Aar siden havde Robert Grottan anmodet mig om, at blive hans Kone. Det var i de Dage, da Nettie og jeg nylig vare blevne forældreløse, og førend min Gudmoder havde testamenteret mig mit smukke, lille Huus og dets behagelige Ledsagelse af et hundrede Pund om Aaret, og medens jeg forsøgte at holde Ulven fra Døren ved at give Undervisning i Musik. Robert var ogsaa fattig, men han havde et godt Hjerte. Han sagde, at Nettie skulde være hans egen lille Søster; men jeg elskede hende for høit til at lade hende blive afhængig af en Andens Gavmildhed, og jeg kunde ikke tillade, at Robert indgik en Forbindelse, som i Længden vilde blive kjedelig, og som han en Dag kunde ønske at hæve. Da han fandt, at ingen Bønner kunde forandre min Beslutning, sagde han, at jeg ikke holdt af ham. Jeg troede, det var bedre, at han tænkte saaledes, og jeg modsagde ham ikke; men da Charlie Burton to Aar senere kom til mig med bønfaldende Øine, og sagde: „Bliv min!" kom Robert Grottans Billede imellem mig og ham, og jeg sagde, Sandheden tro, at jeg ingen Kjærlighed havde at give bort. Robert var den Gang i Australien, og jeg havde hørt sige, at han var gift.

Nettie vidste ikke, hvormeget jeg havde opofret for hendes Skyld. Hun var den Gang ung, og da hun blev ældre, var min tidligere Erfaring bleven en hellig Ting, indesluttet i min Sjæls hemmelige Gjemme og bevogtet med stinsyg Omhu, for at den aldrig skulde vise sig for Verden.

I Tidens Løb havde jeg lært at tænke paa Robert, som paa en Broder, men nu, efter ti Aars Forløb var han her i mit eget Huus, ventende for at tale med mig. Hvad Under om mit Hjerte var i heftig Bevægelse?

Efter nogle faa Minuters Stræben, kaldte jeg min hele Selvbeherskelse til Hjælp; thi jeg vilde ikke vakle, naar jeg stod over for ham.

Han var tæt ved Døren, da jeg traadte ind, og greb begge mine Hænder.

„Mary!" — „Mr. Grottan!"

Alvorlig drog jeg mine Hænder ud af hans, og da jeg bad ham om at sidde ned, talte jeg til ham om hans Reise. Naar var Ankomsten til England? Hvor længe havde han i Sinde at blive? Eller havde han i Sinde at reise tilbage? Han sagde, at han vilde tage tilbage. Han var først kommen iland igaar. Han havde haabet at nedsætte sig i England, men han vidste det ikke endnu.

„Og hvorledes har Mrs. Grottan det?" sagde jeg, idet jeg affekterede en Ligegyldighed, jeg ikke følte. Netop nu kom Betty ind, da jeg havde ringet paa hende, førend jeg gjorde mit sidste Spørgsmaal.

„Lad os faae The," sagde jeg.

Efter et eller to Minuters Forløb var Betty gaaet, og jeg vendte mig atter til Robert; han havde reist sig op fra Stolen, og der var et forbauset og forvirret Udtryk i hans Ansigt, da han traadte hen til mig.

„Miss Elford — Mary — hvad mener De?" sagde han. En vild Tanke foer igjennem min Hjerne. Min Selvbeherskelse var nær ved at forlade mig. Kunde det være, at han, hvem jeg havde elsket saa høit, endnu var fri, og endnu kunde blive min?

„Troede De, at jeg havde en Kone?" spurgte han.

„Det har man sagt, og jeg troede det," svarede jeg.

„Ikke saaledes," sagde han, da han satte sig ned ved min Side. „For ti Aar siden bad jeg Dem om at blive min Kone. Jeg elsker Dem nu, som jeg elskede Dem den Gang, og jeg er saa fri, at fornye min Bøn. Mary, hvorledes skal det være?"

Jeg veed ikke, hvad jeg svarede, men jeg veed, at de stærke Arme omfattede mig kjærligt, og jeg, som saa tappert havde staaet ene, siden jeg var bleven en voxen Kvinde, syntes pludselig at have tabt al Magt, undtagen den til at klynge mig til ham. For første Gang i mit Liv havde jeg Ro til at føle, hvor udmattet jeg var. Herlige Udmattelse! Havde jeg ikke min Elskedes store Kjærlighed at hvile paa?

Auguste Aftenens Skygger syntes at blive dybere; men, tænkte jeg, det er vistnok for tidligt til at blive mørkt. Klokken var ikke mere end halvsyv.

Betty bankede atter paa Døren, og sagde, at Theen var færdig. Jeg hørte Lyden af Vognhjul paa Veien, og troede, at det kunde være Philip og

Nettie, som vilde aflægge mig en Visit. Jeg stod op, Robert gav mig sin Arm, og da vi gik gjennem det lille, firkantede Værelse, vi kaldte Salen, oplystes den af et stærkt Lynglimt, der strax blev efterfulgt af et højt Tordenskrald. Jeg havde i et Øieblik skjult mit Ansigt paa Roberts Arm, da den Vogn, jeg havde hørt, førend vi forlod Bibliotheket, standsede ved Haveporten, og Nettie og Philip sprang ud og skyndte sig ind i Huset, da der begyndte at falde store Regndraaber.

Betty kom ind i Stuen med en Serviet, og dækkede den over det skinnende Theetøi. Hun var en fortræffelig Pige, og jeg behøvede snart aldrig at sige hende Noget. Hun kjendte mine Vaner og rettede sig derefter, og hun vidste godt, at jeg aldrig vilde forsøge paa, at skjænke The under et Tordenveir.

Jeg havde forestillet Robert for Philip; Nettie havde af et eller andet kvindeligt Instinkt strax gjenkjendt ham, og havde ønsket ham et hjerteligt Velkommen. „Nei, nei, jeg har ikke glemt Dem," sagde hun, „skjøndt, hvis jeg havde mødt Dem paa Gaden, vil jeg ikke paastaae, at jeg havde gjenkjendt Dem; men jeg husker godt al den Undervisning, De gav mig, om flyvende Drager og snurrende Toppe. Den Billedbog, De gav mig, inden De tog bort, har jeg endnu, og . . . ."

Et Lynglimt gjorde en Ende paa Netties Erindringer. Hun satte sig ned ved Siden af mig paa Sofaen, medens den frygteligste Storm, jeg nogensinde har kjendt, rasede over os.

Lidt efter lidt bleve Mellemrummene mellem Lynglimtene længere, og Tordenbragene lød fjernere og fjernere. Philip og Robert reiste sig og gik hen til Vinduet, og Betty kom ind med Themaskinen og spurgte, om hun skulde tænde Lampen. Men nei, der var endnu et svagt Lys, blidgjort af Maanen, som var staaet op lige ud for Vinduet, og som bragte Regndraaberne, der hang paa Jasminbuskene, der omgav det, til at skinne som sjeldne Ædelstene.

Theen nødes under en meget livlig Samtale. Da man var færdig dermed; bad Robert Nettie om at synge. „De var en yndig, lille Sangerske førend jeg tog bort, husker jeg. Jeg pleiede at kalde hende min lille Sangfugl," sagde han, henvendende sig til Philip.

Nettie gjennemsaae noget Musik, da Roberts Blik faldt paa et af Numrene.

„Hvad er dette?" spurgte han. „Noget meget sjeldent, skulde jeg mene, da De har gjort Dem den Uleilighed, at afskrive det, nu, da Noder ere at faae til saa godt Kjøb."

„Ordene og Musiken er komponeret af en af mine Veninder," sagde jeg. „De have aldrig været publicerede, og ville rimeligviis heller aldrig blive det; det er Grunden, hvorfor De seer dem i Manuskript."

„Dersom De behager, Mrs. Arnold, vilde vi gjerne høre det," sagde Robert, idet han smilende lagde det for hende.

Hendes Fingre løb let over Tangenterne, og hendes søde Stemme steg i Velklang, medens hun sang:

Stormskyen blev mørkere, som Aftenen frem,
Stjernerne skjultes for Øiet;
Og lydeligt brølede Tordenen
Gjennem denne frygtelige Nat.
Men Morgenen brød skyfri frem,
Og Høi og Dal vare smilende;
Den lette Luftning legede med Blomsterne,
Og førte deres Vellugt med sig.

Derpaa tænkte jeg: Livets Storme kan svinde,
Og ikke efterlade sig noget Spor;
Og Alt være lyst og yndigt,
Som Naturens elskelige Aasyn.
Vær modigt, sorgfulde Hjerte, og Haab igjen,
Tiden mildner den dybeste Sorg;
Kummer kan vare i een mørk Nat,
Men Glæden vil komme imorgen.

(Fortsættes.)

Stavelsegaade.

(Første Stavelse.)

Man siger det om Noget,
Der staaer paa Aftenhimlen,
Ja ogsaa tidt om Natten,
Midt iblandt Stjernevrimlen.

(Anden Stavelse.)

At være det vel ansees
For det Bedste paa vor Klode,
Og det kan ikke negtes,
Det er et herligt Gode.

(Det Hele.)

En Last er det vel ikke,
Men dog en hæslig Lyde,
Der gjerne her i Livet
Hver Glæde vil forbyde.

Opløsning af Gaadesamtalen i Nr. 30:

En Plet (Plet).

Opløst af Mester Erik.

Talgaaden i Nr. 29 er endvidere opløst af C. S. i Hillerød, En Tilskuer ved Aftenmødet i Bundtmagerens Port, Peter Murer fra Tømmerup, Klavs Klisterpotte og Ludvig Diskespringer i Boddum pr. Thisted.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Juli erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (31 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 8de August. Nr. 32.

Indhold: Lastens Veie (Fortsættelse). — St. Knuds Kirke i Odense (med Xylografi). — Offeret (Fortsættelse). — Blandinger. — Dobbeltgaader.

Lastens Veie.

(Fortsættelse.)

IV.

„Jeg indseer ikke, hvorfor min Plan skulde være uudførlig," sagde Banquier Romberg til sin Søn Theodor, „Flora har sagt mig, at Grev Hohenhausen var aldeles indtaget i hende."

„Enhver skal blive i sin Sfære," svarede Sønnen, „og hvis Flora spekulerer paa at blive Grevinde, saa er det en Dumhed — Grev Hohenhausen vil aldrig indgaae en Mesalliance."

„Stop lidt! Levede vi i forrige Aarhundrede, kunde Du have Ret, men Tiderne have forandret sig — en fyldt Kasse opveier nu til Dags et adeligt Vaaben."

„Greven behøver ikke at tage Hensyn til Penge."

„Her kommer meget Andet i Betragtning. Flora er en imponerende Skjønhed, besidder brillante Talenter og forstaaer at repræsentere — desuden har Hjertet ogsaa en Stemme."

„Hjertet?" gjentog Theodor med skærende Ironi, „Hjertets Stemme bliver ikke altid paaagtet."

„Hjerte og Forstand maa naturligvis stemme overens," sagde Faderen, men maatte slaae Øinene ned for Sønnens bebreidende Blik.

„Hvad kunde Forstanden indvende mod min Forbindelse med Fanny Vogel?"

„Naar Du bliver Chef for Huset, vil Dine Anskuelser forandres."

„Der er en Modsigelse i, at Fanny ikke skulde passe for vor Kreds, men Flora for de høieste adelige Kredse."

„Det er noget ganske Andet. Flora er desuden en Veninde af Grevens Søster — dog lad os ikke tale mere derom."

„Baron Adlerberg!" meldte en Tjener.

„Bed ham træde ind!" sagde Banquieren.

Baronen var en ældre Mand, i Holdning og Gang en fuldendt Adelsmand. Theodor hilste koldt, og satte sig til sit Arbeide, hvorimod hans Fader modtog den Indtrædende med udsøgt Høflighed.

„Gode Efterretninger?" spurgte han.

„Brillante!" svarede Baronen, „De vil inden faa Dage blive udnævnt til Kommerceraad. Det er Noget, De længe har fortjent, men jeg skal ogsaa sørge for, at de faaer den Adel tilbage, som Deres Forfædre besad."

Banquieren betragtede Baronen forundret. „Mine Forfædre adelige! Hvorfra veed De det?"

„Fra en gammel Adelskrønike, for hvis Paalidelighed jeg indestaaer."

„Det er høist interessant. Kan jeg faae den at see?"

„Ikke for Øieblikket; thi der gives kun eet Exemplar af Bogen, og det er i Kongens private Bibliothek, hvorfra det ikke udlaanes; men jeg har ved Hoffet indflydelsesrige Venner, som virke for os. Penge vil det jo koste til forskjellige Personer . . ."

„Ofrene skulle med Beredvilligheb blive bragte."

„Min Ven Bibliothekaren har viist mig en Afskrift. Ridderne af Romberg deltoge med Keiser Frederik Rødskjæg i Korstogene; senere regnedes de imellem Røverridderne, men det sætter ingen Plet paa deres Adelskjold, hvorimod de i Bondekrigen og Trediveaarskrigen bleve slemt medtagne, og forsvinde kort efter, da den sidste von Romberg ægtede en rig Kjøbmandsdatter og frasagde sit Adelskab."

„Det var en utilgivelig Dumhed."

„Men det var andre Tider. Baabnet er endnu mange Steder aftegnet, og De behøver blot at ansøge om at gjenoptage det paany. Jeg skal forøvrigt gjerne paatage mig Ulejligheden."

„Tak — De er altfor forekommende."

„Grev von Hohenhausen!" meldte en Tjener, og i samme Øieblik viste Grevens høie, statelige Figur sig.

Banquieren sprang hurtigt op og modtog den Indtrædende med mange Komplimenter. Herrerne bleve forestillede for hinanden, Greven gjenkjendte Theodor fra Banegaarden, og kort efter tog Baron Adlerberg Afsked.

Greven gik strax over til at tale om Forretningssager, bad Hr. Romberg om, fremdeles at være hans Banquier, og spurgte ham til Raads, om han skulde fortsætte det mangeaarige bestaaende Forhold med Brødrene Vogel. Dette fraraadede Romberg ham; han skulde besørge det, og selv underrette det andet Firma derom.

„Da vi saaledes ere færdige med Forretningerne," sagde Greven, „staaer der endnu tilbage, at jeg beder Dem bringe Deres elskværdige Datter en Undskyldning, fordi jeg ikke idag kunde medbringe min Søster, men en af de første Dage haabe vi at indhente det Forsomte, og begge Damerne ville fornye det tidligere Bekjendtskab."

„Det skulde inderligt glæde mig."

„Begge Herrerne ville altid være særdeles velkomne paa Hohenhausen," sagde Greven, og efter et Par Afskedsord forlod han Kontoret, fulgt ud i næste Værelse af Banquieren personlig.

Da denne var vendt tilbage, søgte han at knytte en Samtale med Sønnen, men denne var forstemt over Faderens hensynsløse Arrangement med Hensyn til Firmaet Vogel, og var taus, da han af Erfaring vidste, at det ikke hjalp at gjøre Indvendinger.

Efter Middagsbordet, hvor Faderen kun havde talt om Adel og Vaaben, og Theodor været taus, blev Broder og Søster nogen Tid alene.

Flora glædede sig over Udsigterne til at blive ophøiet i Adelstanden, som hun troede bragte hende Maalet nærmere, og Theodor kunde ikke lade være at spotte over hendes høitflyvende Planer.

„Du drømmer kun om Grevekroner, og Papa taler kun om Røverriddere, som han kalder sine Ahner, og vi kunne frygte for, at han lader sit adelige Vaaben, naar han faaer et, anbringe overalt i Huset, baade paa mulige og umulige Steder. — Det Hele gaaer kun ud paa at lokke Penge fra ham — Baron Adlerberg er en Baron Pengeløs, der bruger Papas Forfængelighed som Lokkemad, for at fylde sin egen tomme Pung — thi i den gaaer Pengene for Titlen og det forventede Adelsdiplom — det er Bedrageri — Baronen har ingen indflydelsesrige Venner, og Historien med Adelskrøniken er en gemeen Løgn. Jeg har oftere advaret Papa, men han vil Intet høre — ja, han er baade døv og blind i den Henseende. — Denne hans Stræben efter at komme op i høiere Regioner, har bragt Mange til at falde — Himlen forbyde, at vi skulde opleve noget saadant i vor egen Familie."

„Hvad mener Du, Theodor?"

„Jeg advarer Dig kun. Slaa Grevekronen af Tankerne. Grev Hohenhausen vil aldrig virkeliggjøre den Drøm. Han har ikke gjort noget godt Indtryk paa mig. Desuden foregaaer der i vort Huus meget, som jeg ikke synes om. Papa bryder sig ikke om mine velmente Advarsler og følger kun sit eget Hoved. Der kan komme en frygtelig Katastrofe, og saa er det bedst, at vi have holdt os ved Jorden."

Flora var i det første Øieblik bestyrtet, men hun fattede sig hurtigt, og sagde: „Du maa see Spøgelser ved høilys Dag — jeg forstaaer altfor godt at læse i Papas Øine."

„Naa, maaskee jeg tager feil — Tingene maa desuden gaae deres Gang — tal ikke til Papa derom, han vil kun gjøre Nar ad mine Ængstelser, og det vilde jeg ikke kunne udholde. Jeg er desuden i en pirrelig Stemning — Fanny er kommet tilbage, og nu føler jeg, hvor umandig svag jeg var, da jeg opofrede hendes og min Lykke for en Faders Lune. Farvel, Flora — glem ikke mine Ord."

Flora sad længe alene, henfalden i Tanker over, hvorledes hun skulde forklare sig Theodors Advarsler. Hun kunde ingen Grund finde til dem — dog jo — Theodor var vred paa sig selv over, at han ikke havde forstaaet at fastholde sin Kjærligheds Lykke — derfor undte han i sin Forbitrelse heller ikke Andre en lykkelig Kjærlighed, og var det Grunden til hans Advarsel — saa var Advarslen betydningsløs.

V.

Da Hr. Hugo Vogel, den ældre af Brødrene, modtog Banquier Rombergs Brev, hvori denne meldte ham Grev Hohenhausens Afslag, gav han det til sin Broder Feodor, der, efter at have læst det, kastede det hen til den Reisende, Hr. Vetter, med de Ord:

„Der seer De Resultatet af Deres Reise til Hohenhausen, som De roste Dem saa meget af."

„Han gav mig sit Ord, og paa et Greveord skulde man dog kunne stole. Skriv et Brev, mine Herrer, jeg vil personlig aflevere det, og sige ham min Mening om, hvad der er Ret og Sandt. Maaskee han viser mig den Ære, at kaste mig paa Porten med sine høigrevelige Hænder, men det skal ikke genere mig."

Denne Samtale blev afbrudt af en tarvelig klædt Person, som traadte ind i Kontoret, og forlangte at tale med Frøken Fanny Vogel. Han opgav sit Navn at være Conrad Rost, og at være Onkel til Matrosen.

„Hvor er Deres Nevøu?" sagde Feodor Vogel, „vi have ventet ham her til Middag idag, men han kom ikke."

„Altsaa har han heller ikke været her?"

„Ikke siden iforgaarsaftes."

„Det var da besynderligt. Han forlod min Bolig igaar efter Middagstid, og han er ikke kommen hjem siden."

„Jeg er altsaa den, der har seet ham sidst," sagde Paul Vetter. „Han gik igaar Eftermiddag sammen med mig til Hohenhausen."

„Hvad vilde han der?"

„Ja, det spurgte jeg ham ogsaa om, men han svarede blot, at det var hans Hemmelighed."

„Lad os gaae ovenpaa til min Søster," sagde Hr. Vogel, „hun har maaskee faaet en Billet fra ham. Følg med, Hr. Vetter."

Fanny blev meget forbauset over de fire Herrers Indtræden, og urolig over Spørgsmaalet, om hun Intet havde hørt fra Matrosen, thi det kunde hun kun besvare med et Nei.

„De veed altsaa, at han kom ind i Slottet?" spurgte Hr. Vogel.

„Aldeles bestemt."

„Hvorfor fulgtes de ikke ad sammen tilbage?"

„Da jeg gik ud fra Greven, traadte Matrosen ind under Portalen; jeg saae den gamle Kammertjener komme, tale med ham, og strax efter Matrosen gaae omkring Slottet ind i Haven, hvor han maaskee vilde vente paa Greven, og derfor gik jeg min Vei."

„Det er jo altsaa muligt, at han endnu er paa Hohenhausen."

„Det troer jeg ikke," sagde Fanny, „hvad Thomas havde at tale med Greven om, veed jeg ikke, men venskabeligfindet imod ham var han ikke. Allerede paa Banegaarden mærkede jeg det; men jeg vilde

ikke genere ham med Spørgsmaal, og selv omtalte han ikke Greven med et eneste Ord."

„Hvorledes skulle vi nu handle paa den fornuftigste Maade?" ytrede Feodor Vogel.

„Det simpleste er, at jeg strax kjører til Hohenhausen," sagde Paul Vetter, „der er jo dog en Mulighed for, at han er der."

„Og jeg følger med," sagde Onkel Rost, „finde vi ham ikke der, melde vi strax Sagen til Politiet."

Kort efter rullede Vognen med de to Herrer ad Veien til Hohenhausen.

Paul Vetter var tvertimod sin Natur taus; han overveiede, hvorledes han bedst skulde gribe Sagen an.

Da Greven med sin Søster var kjørt over til Baron Buchenau, og man ikke vidste, naar de kom tilbage, forlangte Paul Vetter den gamle Kammertjener i Tale.

Denne traadte til Vognen med de Ord: „Naa, er det Dem — hjælper det saa stærkt med Kornkjøbet?"

„Her er ikke Tale om Kjøb eller Salg, men om Matrosen, som var her igaar."

„Hvad han?"

„Kom han ind til Greven?"

„Nei. Men hvorfor spørger De?" spurgte Daniel mistroisk.

„Af den simple Grund, at Matrosen er forsvunden. Fik han slet ikke talt med Greven?"

„Jo, jeg troer senere, henimod Aften, i Parken, idetmindste sagde Greven, at han havde opfyldt Matrosens Ønske, og at jeg skulde vise ham bort, hvis han indfandt sig oftere."

„Og siden har De ikke seet ham?"

„Nei."

„Og De veed bestemt, at han har forladt Hohenhausen?"

„Man skulde troe, De var en Undersøgelsesdommer," sagde den gamle Mand heftigt, „saamange Spørgsmaal gjør De. Jeg er ikke forpligtet til at svare Dem — forresten saae jeg Matrosen sidste Gang, da han gik ind i Parken — og dermed Basta!"

„Er Deres Mund lukket, saa vente vi til Greven selv kommer, man skal ikke opsætte til imorgen, hvad der kan afgjøres idag. Ikke sandt, Rost?"

„Det er ogsaa min Mening."

„De kan maaskee faae Lov til at vente længe," bemærkede Daniel ironisk, „og hvem indestaaer Dem for, at Greven vil tale med Dem?"

„Han maa og skal — det gjælder et Menneske — lad os stige af, Rost."

„Som de Herrer ville," sagde Daniel, og vendte dem Ryggen, for at gaae ind i Slottet.

„En Grobian," brummede Rost.

„En rigtig Kammertjener."

„Det er fordi Talen kun er om en Matros — havde det været en Baron, havde han strax raabt Vagten i Gevær."

„Naturligvis. Men hvad er det for en Fyr, der lusker om der i Bustadset?"

„Det er vel en Tjener."

„Det er maaskee Deres Neveu. Han synes i ethvert Tilfælde at vente paa Nogen."

Han gik rask henimod Personen, der først syntes at ville flygte, men Paul Vetter afskar ham Veien og stod pludselig foran en daarligt klædt Vagabond.

„Hvad gjør De her?" spurgte Paul Vetter.

„Hvad kommer det Dem ved? Er De en af Spitslikkerne fra Slottet?"

„Deres Grovhed er upassende."

„Ligesom Deres Nysgjerrighed."

„Tag Dem tagt. De synes at have Ondt ifinde — dersom De ikke øieblikkelig fordufter i Skoven . . . ."

„Store Gud! Reiman!" udbrød Daniel, som havde hørt Ordvexlingen i Forhallen, og nu var kommen nærmere. „Hvad vil De her?"

„Der er jo den gamle Lurendreier," sagde Vagabonden. „Og det kan De, gamle Synder, spørge om? Hvem ophidsede i sin Tid Greven imod mig og mit Barn? Hvem var Spion for Grevinden? Alt var nu anderledes, havde De ikke været baade Lurer og Hykler i een Person."

„De er jo afsindig," sagde Daniel med skjærende Stemme.

„Var jeg det, havde jeg slaaet Dem for Panden, som en gal Hund. Slaaer Samvittigheden Dem ikke, naar De tænker paa den Dag, da man trak min ulykkelige Datters Lig op af Søen?"

„Hvem jog hende deri? Deres egen Heftighed og Forbandelser! — Hvad havde Anna forbrudt? — Hun elskede den unge Herre, og kunde hun end ikke blive Grevinde Hohenhausen, saa . . . ."

„Hold Mund, graahaarede Synder — vover Du ovenikjøbet at skamskjænde min Datter."

„Gaae Deres Vei — eller jeg lader Dem jage bort."

„Prøv paa det. Lad kun hele Banden komme — de skulle gaae hjem med brudne Lemmer," svarede Reimann truende, og svingede en Knippel.

„Hvorfra kommer De?"

„Fra Tugthuset."

„Saavidt er det altsaa kommet med Dem."

„Puh! — Saadan en Fyr, som De, snyder og bedrager Deres Herre saalænge til De er bleven rig, saa trækker De Dem tilbage med Pension, og spiller den hæderlige Mands Rolle. Jeg vil have Hævn."

„Vær dog fornuftig — Greven vil vist give Dem en Understøttelse."

„Almisse af ham? Jeg vilde slaae min Hund ihjel, hvis den tog et Stykke Brød af hans Haand! Penge! jeg behøver ingen; hvorfra jeg har dem, kommer Ingen ved. Mine Pjalter ere mig mere værd end den skrammererede Slavelivré, og hævne mig, vil jeg, om jeg saa skal ende i Galgen."

Daniel fremtog en Floite og peb i den, saa den udstødte klingrende Toner.

„Hvad betyder det?"

„Jeg kalder blot paa Folkene, for at de skulle løse Hundene."

„Satan! Det skal jeg ikke glemme, naar det rette Øieblik kommer. Paa et behageligt Gjensyn!"

Og ind i Skoven styrtede han.

Daniel lod Tjenerne gjennemsøge Haven og lukke Adgangene.

„De maa gjøre Politet opmærksomt paa hans Trusler," sagde Rost.

„Det behøves neppe," sagde Daniel, „nu veed han, vi ere paa vor Post — og det er desuden en Sag, Greven selv maa tage Bestemmelse om."

Paa hans Indbydelse fulgte Vetter og Rost ham tilbage ind i Slottet, for at afvente Grevens Hjemkomst.

De maatte vente til efter Midnat før Herskabet kom kjørende. Grevinde Unica syntes at være i godt Humør — Greven derimod at være alvorlig og taus.

Daniel ledsagede dem ovenpaa, og maatte bringe en Flaske Viin, hvoraf Greven med Velbehag nød et Glas.

Da Daniel blev staaende ved Døren, spurgte han: „Er der forefaldet noget Usædvanligt?"

„Den forhenværende Skovfoged Reimann har været i Slotshaven; han har Ondt isinde — det har han selv sagt — skal Politiet underrettes derom?"

„Jag ham bort."

„Det er sket, men et Menneske, der kommer fra Tugthuset og har Reimanns hævngjerrige Sindelag, lader sig ikke kyse af Trusler."

„Giv ham en rigelig Understøttelse, Kurt," bad Grevinde Unica.

„Den tilbød jeg ham," sagde Daniel, „men han afslog den, og sagde, han havde Penge nok."

„Og han kommer fra Tugthuset," ytrede Greven. „Han maa altsaa have erhvervet dem paa uærlig Maade. Opskriv Deres Samtale med ham, Daniel, og jeg skal afgive Deres Notits til Politiet."

Greven gav Daniel et Tegn til, at han kunde gaae, men denne sagde, at der var kommen et Par Herrer fra Byen, som længe havde ventet paa Greven, for at spørge ham om Matrosen, der havde været her igaar.

Kurt v. Hohenhausen maatte støtte sig til Ryggen af en Stol, der stod tæt ved ham. Hans Haand rystede.

„Jeg kjender ikke videre til Matrosen — og veed Intet om ham."

„De sige, han er forsvunden."

„Forsvunden? Og hvad kommer det mig ved? Kan Du begribe disse Herrers Uforskammethed, Unica? — Naa, lad dem komme ind — jeg skal snart blive færdig med dem."

De to Herrer traadte ind.

Et sarkastisk Smil spillede om Grevens Læber, da han gjenkjendte den Reisende, Paul Vetter, og sagde: „Har det saadant Hast med vor Handel, siden De opsøger mig efter Midnat?"

„Hr. Romberg har meddelt os Deres Svar, og vort Huus betler ikke om en Begunstigelse, hvor det mener, at have Ret, skjøndt vi havde ventet os en anden Behandling, efter vor mangeaarige Forbindelse. Vi komme for at spørge om den Matros, som var her igaar, og ikke er seet siden han gik ind i Parken. Denne Herre er Matrosens Onkel."

„Hvad vedkommer det mig?"

„De har senere talt med ham i Parken," sagde Rost.

„Ganske rigtig. Maaskee De ogsaa veed, hvorfor han opsøgte mig? De ryster paa Hovedet — saa skal jeg sige Dem det — han bad mig om en Understøttelse."

„Penge har han ikke villet modtage af vort Huus," bemærkede Paul Vetter, „skjøndt han reddede Froken Fannys Liv."

„Maaskee han mente, at have en Slags nærmere Ret til at forlange dem af mig, da han havde viist mig nogle Smaatjenester, og mistet Alt ved Skibbruddet. Igaar traf jeg ham i Parken, han bad om et Laan af tohundrede Daler, og jeg gav ham to Banknoter, hver paa hundrede Daler, som han gjemte i en lille Læderbrevtaske. Hans Bevis, som han absolut vilde, jeg skulde modtage, afslog jeg, og vi skiltes ad som gode Venner."

„Fulgtes de ad sammen ud fra Parken?" spurgte Paul.

„Nei. Vi vare under vor Samtale komne til den modsatte Ende af Parken, hvorfra en Vei fører ind i den tilstødende Skov. Den er lidt længere, men behageligere, end Landeveien, og den vilde han følge. Siden har jeg ikke seet ham."

„Saa maa vi altsaa søge ham i Byen," bemærkede Paul; „blot han ikke i Skoven har truffet paa den Vagabond, vi saae her."

„Man behøver jo dog heller ikke strax at troe det værste. Vent blot rolig — han kommer vel tilsyne. Forøvrigt husker jeg nu, at paa Bagsiden af den ene Banknote stod Ordet Bankerot — hvad det skulde betyde, har jeg ingen Idee om. Det er Alt, hvad jeg veed, og jeg har den Ære at ønske Dem, mine Herrer, en god, rolig Nat."

Han bukkede høfligt, og Paul Vetter og Hr. Rost gjorde ligesaa, og fjernede sig.

„Hvad mener Du om Sagen?" spurgte Unica, da de vare alene.

„At Matrosen har ønsket Pengene, for at tilbringe nogle muntre Dage med lystige Kammerater."

„Det er ogsaa min Mening. Men sig mig, hvorledes Du synes om Familien von Buchenau."

„Alma er just ingen Skjønhed, og hun falder igjennem ligeoverfor Flora Romberg."

„Tænker Du virkelig alvorligt paa Flora Romberg?"

„Ja, hvorfor ikke?"

„Fordi jeg vilde beklage dette Skridt — ikke af Fordom, eller fordi man i vore Kredse vilde kalde det en Mesalliance — men fordi den ydre Skjønhed ikke burde have den afgjørende Stemme i et saadant Livsanliggende."

„Alma har en varm Forsvarerske i Dig."

„Og hun fortjener det."

„Vilde Du ogsaa forsvare Baron Verner Buchenau ligesaa varmt?"

„Ja, mod enhver uretfærdig Bestyldning," svarede hun rødmende.

„Kjære Søster! da Du og Baron Verner elske hinanden, saa bliver jo den Forbindelse imellem Familierne, som Papa ønskede saa meget, dog sluttet. Og selv afseet fra dette, Unica, saa forekommer det mig, som om Kaptain v. Gronau staaer imellem Alma og mig."

„Er Du allerede skinsyg?" sagde Unica spøgende.

„Aa nei. Jeg har kun anstillet mine Betragtninger. Denne alvorlige, indesluttede Mand, hvem Intet er tilpas, falder ikke i min Smag. Hos Onklen staaer han sig godt, og hos Alma synes han ogsaa at være høit anskreven."

„Og dog vil Baron Buchenau aldrig give sin Datter til sin ubemidlede Nevøu; og i Særdeleshed ikke, hvis Du optræder som Frier. Men gjør det snart, for at Kaptainen kan vide, hvad han har at holde sig til, og blive skaanet for en bitter Skuffelse."

„Jeg vil tænke over det. Det haster jo ikke, og beroer ogsaa paa, hvorvidt Alma kommer mig imøde. Godnat, Søster, og drøm om Verner," sagde han, og rakte den rødmende Unica leende sin Haand.

(Fortsættes.)

St. Knuds Kirke i Odense.

St. Knuds Kirke i Odense.

Den 18de i forrige Maaned indviedes efter en omfattende og indgribende Restauration i Overværelse af Kongehuset St. Knuds Kirke, og et smukt historisk Mindesmærke fremtræder nu i en værdig Skikkelse, takket være den Liberalitet og Gavmildhed, hvormed Odense By har gjennemført de meget betydelige Istandsættelsesarbeider. Idet vi tillade os at benytte adskillige af de Oplysninger, som Lærer J. Lauritsen i en af ham for ikke længe siden udgiven illustreret Bog har meddelt om bemeldte Kirke, skulle vi her kun fremdrage Hovedtrækkene af dens nu fuldendte Restaurations Historie.

Da Loven af 1861 bestemmer, at Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet kan undtage fortrinlig vigtige Kirker, saasom Domkirker, fra det almindelige Provstesyn og henlægge dem under et særligt Syn af sagkyndige Mænd, blev et saadant særligt Syn, bestaaende af afdøde Professor Høyen, Etatsraad Hansen og Professor Herholdt, i 1862 anordnet for St. Knuds Kirke. Kommissionen anfaae det for sin Opgave at føre Kirken tilbage til dens ældste, oprindelige Skikkelse, og i Overensstemmelse hermed bleve alle Planerne og Tegningerne udarbeidede af Herholdt og derefter approberede af Ministeriet. Det gjaldt nu først og fremmest om at skaffe de store Pengemidler, der udkrævedes, til Veie, og da der ikke kunde ventes Tilskud af Staten, var det Byen selv, som det kom an paa, og som ogsaa med sjelden Beredvilligheb gik ind paa en successiv Restauration. Forud for denne tænkte man paa Anskaffelsen af et nyt Orgel, der blev bygget af Marcussen og Kornmann i Aabenraa for 23,000 Kroner og opsat paa samme Sted, hvor de tidligere havde havt Plads. Derefter restaureredes i 1865 Spiret paa det 193 Fod høie Taarn, hvilket Arbeide, der fulgtes med spændt Opmærksomhed, løb heldig af, idet der Ingen kom til Skade. I det følgende Aar, 1866, foretoges en Afgravning af Grunden omkring Kirken, hvorved der bortførtes omtrent 31,400 Kubikfod Jord, som i Tidens Løb havde samlet sig og skjult den nederste Deel af Kirkens Mure. Man tog derpaa fat paa at udhugge Muren i den vestlige Gavl og paa at føre Vinduerne tilbage til den oprindelige Form, hvad der har bidraget til at give Kirken en Skjønhed og Renhed i Stilen, som frembringer et overordentlig harmonisk Indtryk. Tidligere bestode Sprosserne og Posterne af Jern, og Ruderne vare som almindelige smaa Ruder; nu blev Rummet delt ved murede Poster eller Soiler, alt efter vedkommende Vindues Brede, og herved er Spidsbuestilen traadt stærkere frem. De meget smaa rhombeformede Ruder, hvoraf der er 31 i hver Firkant, ere indfattede med Bly, hvorimod Tværsprosserne ere af Jern. Det store Vindue i den vestlige Gavl var i forrige Aar-

hundrede blevet helt tilmuret, hvilket ligeledes tildels, men i en tidligere Periode, havde været Tilfældet med den østlige Gavls Vindue; de have nu begge faaet deres oprindelige Størrelse; det sidste, som er over 19 Alen højt og 3½ Alen bredt, tæller ikke mindre end 2,600 Ruder; det i den vestlige Gavl er noget lavere, men ligesaa bredt. Omdannelsen af Vinduerne kan siges at være den Forandring, som er mest kjendelig i Kirkens Ydre, og som gjør, at man ikke trættes ved Beskuelsen af Kirkens ellers noget ensformige Sider.

I 1871 sattes de temmelig medtagne Mure i Taarnet i Stand, hvilket ikke var noget ringe Arbeide. Ved en muret Soile bleve de rundbuede Lydhuller (Taarnet er nemlig fra en langt ældre Tid end selve Kirken, sandsynligviis fra Christian den Tredies Tid) omformede i Spidsbuestil, og Gesimsen, som nu smykker Overkanten, blev anbragt. Endvidere borttoges de klodsede, fremstaaende Træuhrskiver, nye af Metal bleve lagte ind i Muren, og selve Uhrværket fornyedes samt blev forsynet med Minutvisere.

(Slutter.)

Offeret.

(Fortsættelse.)

Jeg havde ofte før lyttet til denne Sang. Der var aldrig bleven spurgt mig, om den havde nogen Fortjeneste eller ei; dersom man havde gjort det, vilde jeg ikke have bedømt den strengt, men jeg kunde ikke have sagt meget til dens Roes. Jeg vilde sandsynligviis have sagt, at den var haabefuld, og Haabet er en god Ting; men ikke saasnart havde Netties Stemme lydt for mit Øre, førend jeg atter syntes at være midt i den Livets Storm, som var brudt ud over mit Hoved, da jeg kun var tyve Aar gammel, og som meget nær knuste mig i sin Virksomhed.

Jeg hørte de sidste Ord af Sangen, men de forekom mig ikke at indeholde god Tro og Tillid, men som en paatrængende Bøn fra en Sjæl, der kæmpede mod Fortvivlelse, og jeg gjentog: Glæden vil komme imorgen. Men jeg spurgte mig selv: Er Stormen forbi, og vil den lovede Glæde blive min?

„Gid Haabet aldrig maa forsage os i den vildeste Storm!" sagde Robert.

„Dersom jeg var i Nød iaften, troer jeg ikke, at denne Sang vilde indgyde mig Haab," sagde Nettie, idet hun forsøgte paa at lee.

„Graad kan vare en Nat, men Glæden kommer om Morgenen," sagde Philip meget høitidelig, og uden at tage Hensyn til Netties og Roberts Bemærkning. „Og hvad har det at betyde," vedblev han, „om vort Liv er en lang Sorgens Nat, naar Glæden kommer, naar Evighedens Morgen bryder frem."

Nettie saae forundret op, hvilket jeg ogsaa gjorde, men Philip syntes at være henreven i den Evigheds Morgen, om hvilken han drømte. Kunde det være vor muntre, lystige Philip, som pludselig var bleven saa alvorlig og høitidelig?

Robert, der ikke kjendte hans livlige Sindsbeskaffenhed, var naturligviis ikke forundret, og han sagde hurtigt: „Ja, i Sandhed, hvad vil det da betyde for os? Men medens vi endnu ere her, længes vi efter Ro og Lyksalighed."

Nettie spillede og foredrog en munter, yndig, lille Sang. Da hun havde endt den, var vor mørke Sindsstemning forsvunden.

Strax efter hørte vi, at Vognen var for Døren.

„De vil følge med os?" sagde Philip, henvendende sig til Robert.

„Nei," svarede han, „jeg har taget et Værelse i the Lion."

„O," sagde Nettie, „bryd Dem aldrig om Værelset i the Lion; kom med os."

Men Robert var bestemt; denne Nat i det mindste vilde han derhen; imorgen vilde han komme til dem og tilbringe nogle faa Dage hos dem. Og dermed var Sagen afgjort.

„Philip skal til Milford imorgen," sagde Nettie, da vi havde naaet mit lille Kammer, saa vil Robert og jeg — Du vil jo nok lade mig kalde ham Robert, vil Du ikke?" sagde hun skjelmsk, „komme og tilbringe Dagen sammen med Dig."

Imidlertid havde hun travlt med at tage Hat og Shawl paa. Da hun var færdig, og vi kom ned, gik de to Herrer paa Grusgangen i Maaneskinnet, og Philips kjærlige Hilsen og hans „Godnat" lod mig forstaae, at han vidste mere om Grunden til Roberts Besøg, end da Nettie og jeg forlod dem.

Vi stod og passiarede i det rolige Maanelys, ganske forglemmende, at der var Storme og Sorger til i Verden. Nettie var endelig kommen op paa sin Plads, Philip havde taget Tømmerne i sine Hænder, der var bleven sagt Farvel, og Robert og jeg stode ene, lyttende til Vognhjulenes Rumlen, som den døde væk med Afstanden.

En usigelig Alvor kom over mig, da jeg ikke hørte dem længere. Ak! var det ikke Skyggen af den kommende Begivenhed? Robert spurgte mig, hvorfor jeg saae saa alvorlig ud. Jeg kunde ikke sige ham det; thi der var ingen Skikkelse i Skyggen, som besvarede mig. Jeg følte, at mit Alvor meddelte sig til ham, og jeg var sørgmodig og vred paa mig selv, fordi jeg ikke havde et glædeligt Ord at sige ham. Og da jeg havde hørt den sidste Lyd af hans fjernende Fodtrin, gik jeg sørgmodig og langsomt ind i Huset. Havde jeg forglemt, at der var Sorg i Verden? Kun for et Øieblik; thi nu igjen svævede hin mørke Skygge mellem mig og det Tilkommende; men Glæden kommer om Morgenen, gjentog jeg, da jeg lagde mit Hoved paa Puden. I Evighedens Morgen, var der Noget, som hvislede i mit Hjerte; og den Glæde, som skulde komme imorgen, forekom mig som det Land, der er meget langt borte. Ad hvilken møisommelig Vei maatte jeg ikke reise! Hvor Solen vil brænde! Hvor Blæsten vil være gjennemtrængende, inden jeg naaer det, heed, træt og udmattet! Nei, ikke saaledes; thi Philip og Nettie ere her, og Robert, og min Fader og Moder, og Alle, hvem jeg nogensinde har elsket, og Philip seer mig i Øinene, og siger: Hvad gjør det, om Livet er en lang Sorgens Nat, naar Evighedens Morgen er glædelig? Saa døer Drømmebilledet hen; Maanen skinner klart gjennem det lille Kammer; Kirkeklokken slaaer halvtre; jeg er ene, men min Sjæl er stærk, og fuld af stærkere Fred, og pludselig synker jeg i fuldkommen Forglemmelse.

Det kan være, at der er Tider, da det er os givet, at kunne see ind i Fremtiden; men de aandelige Øine ere tilsløredе, og vi see som gjennem et Glas, men dunkelt. Vi vide, at der er Skikkelser paa Veien foran for os, men de ere kun formløse Skygger. Stemmer synes at naae os fra den fjerne Verden, men paa deres Vei derfra til os, blive de kun en afbrudt og utydelig Mumlen. Forrige Nat saae jeg nogle Glimt af det skyggeagtige Tilkommende, og mit Øre havde opfanget Ekkoet af aandelige Stemmer, og min Sjæl havde været besværet; thi som før var der Ingen til at fortolke, og den mægtige Besværing kom hurtig, skjult i Sommerdagens Glæde, ligesom Kometens Glands er skjult af Solskinnet.

* * *

Nettie var saa god som sit Ord, og hun lo hjertelig, da hun fandt, at Robert var kommen en Time før hende. Hun passiarede og sang, og filerede paa sin Silkepung, og Robert fortalte os nogle af sine Reiseeventyr. Efter en tidlig Middag gik vi ud, for at tage Kirken og nogle af vor sirlige Landsbyes Kuriositeter i Øiesyn, og derfra til Jernbanestationen, for at møde Philip, hvem vi ventede Klokken halvfem. Toget var ikke kommet, og vi hvilede os efter vor Vandring, og beundrede Stationsforvalterens Blomsterrabatter, som opfyldte Luften med Vellugt og frydede Øiet ved sine pragtfulde Farver.

Jeg kan ikke sige, hvorledes jeg fik det Indtryk, at der var Noget gaaet galt, men der var to Mænd paa Perronen, som ikke havde været der to Minuter tidligere, og de talte i stor Sindsbevægelse med Stationsforvalteren. Jeg reiste mig hurtig, og pegede paa dem. Stationsforvalteren gik ind i Telegrafkontoret, og en af Mændene ilede ned ad Linien i den Retning, fra hvilken vi ventede Toget, og den anden Mand, tilligemed Drageren, gik for at udføre en eller anden Befaling, som i en Hast var givet dem af Stationsforvalteren.

Jeg saae paa Nettie. Hendes Ansigt var blegt; og Robert saae forbauset og ængstelig ud.

„Hvad er det?" spurgte hun, idet hun saae fra den Ene til den Anden.

„O, Intet til at blive urolig over," sagde Robert med et Smil, han mente skulde være beroligende, men som forfeilede sin Hensigt. „Bliv her, medens jeg gaaer hen og taler med Stationsforvalteren," tilføiede han, med en Slags paatagen Ligegyldighed, som kun slet skjulte hans Ængstelighed.

Vi satte os igjen, og jeg skal aldrig glemme de faa Minuters trykkende Ro, som herskede medens Robert var borte. Nettie krøb tæt hen til mig, og lagde sin Haand i min. Den var kold og skjælvende. Jeg vidste, at hun frygtede for Philip, men jeg var ikke istand til at sige Noget for at berolige hende. Strax efter kom Robert til os.

„Der er Et eller Andet, som har opholdt Toget," sagde han til Svar paa Netties spørgende Blik. „Vær ikke urolig," vedblev han, „det er maaskee ikke noget Alvorligt."

„Hvad er der hændet, Robert?" spurgte jeg.

„Toget er kommen ud af Sporet. Gaa nu hjem, og jeg vil gaae ned til det Sted, hvor Ulykken er skeet; maaskee jeg kan møde Mr. Arnold paa Veien," sagde han muntert.

„Hvor langt er det?" spurgte jeg.

„Omtrent en Fjerdingvei," svarede han.

„Saa ville vi vente her; De vil ikke blive længe borte," sagde Nettie.

„Nei, nei! Jeg maa paastaae, at De gaaer hjem strax," sagde Robert med et Smil. „Ellers bliver jeg nødt til, selv at følge Dem hjem, istedetfor at gaae og opsøge Mr. Arnold. Gaae hjem, Mary," bad han, idet han saae opfordrende paa mig. „Gaae hjem, det er det bedste."

Jeg var urolig over Roberts Blik; men jeg vilde ikke lade Nettie see, at jeg var det; jeg sagde derfor rolig: „Ja, det er det bedste. Kom, Nettie, vi vil gaae, og have Theen færdig til de komme."

Efter ti Minuters Forløb vare vi i Netties lille Dagligstue, hver med en navnløs Rædsel i Hjertet, om hvilken Ingen af os turde tale.

Jeg havde taget en Bog, og lod som jeg læste. Hvilket Hykleri! Jeg læste ikke. Jeg troer, jeg maa have været Clairvoyant, thi midt i Forvirringen forekom det mig, at jeg saae Philip — vor Philip — helt sønderslaaet og knust, baaren af raa og grove Hænder, som pludseligt vare blevne ømme og blide som en Kvindes.

Jeg blev vækket af Nettie.

„O, Mary," sagde hun, „hvor kan Du være saa optagen af en Bog? Læg den bort, og tal med mig. Hvor Du tager Tingene let. Intet synes at forvirre Dig. Jeg vilde ønske, at jeg var som Du. O, hvor, hvor er Philip? Ville de da aldrig komme?"

Ja, hvor? spurgte mit eget Hjerte, ligesaa ængstelig som Netties, men jeg turde ikke vise hende den Rædsel, hvormed det var opfyldt; jeg forsøgte derfor at tale; og en Time, en lang, sørgelig Time, sneg sig hen, og ved Enden af den reiste Nettie sig pludselig, og udbrød: „O, ville de da aldrig komme? Mary, lad os gaae og opsøge dem!" Jeg forsøgte at berolige og trøste hende.

Netop i dette Øieblik gik Robert forbi Vinduet, og i næste Minut var han inde i Værelset. Nettie foer op og løb hen til ham.

„Har De seet Philip?" spurgte hun.

„Min kjære Mrs. Arnold, vær rolig. Ja, jeg har seet ham."

„Lever han?"

„Ja, han lever."

„Himlen være lovet!" raabte hun, idet hun sank tilbage paa Sofaen i bevidstløs Tilstand.

„Det er bedre saaledes," sagde Robert. „Stakkels lille Nettie! — Jeg saae ind i Deres Huus, og sagde til Deres Pige, at hun skulde komme herhen. Jeg troede, De vilde faae Brug for hende."

„O, Robert," hviskede jeg, „hvad er det?" Men han svarede kun:

„Vi vil haabe det Bedste," og hans Læber vare hvide og skjælvede; derpaa tilføiede han: „Jeg frygter det Værste. Gud give, at hun ikke altfor snart maa komme til sig selv igjen."

En forvirret Støi og Trampen hørtes, men ingen Stemme hævedes over en Hviskten.

„Bliv her," sagde Robert, „jeg vil komme efter Dem, naar det er Tid."

Jeg knælede ved Sofaen, paa hvilken hun laa, og nu paakom der mig en anden Frygt. Jeg be-

gyndte at troe, at hun ikke kunde hjælpes; men omsider aabnede hun Øinene.

„Han lever," sagde hun, „men dersom han kunde, vilde han komme til mig. Lad mig gaae — lad mig gaae til ham! Mary, vær ikke grusom!" raabte hun, da jeg forsøgte at holde hende tilbage. „Jeg maa, jeg vil gaae!"

„Du skal snart komme til at gaae, min Kjære, men ikke nu. Du er ikke stikket dertil."

Hun hang ved mig, rystende og bævende, og jeg lagde hende blidt ned paa Sofaen, medens ilsomme Skridt hørtes fra og til Huset.

Nettie laa og vaandede sig, med Ansigtet begravet i Sofapuden, og jeg gik ud i Gangen, hvor jeg traf Doktor Summers.

„Min kjære Miss Ellford," sagde han, „bliv hvor De er. De kan ikke udrette Noget nu."

„Er han ved sin Bevidsthed?" spurgte jeg.

„Nei!"

„Er der nogen Fare?"

„Spørg mig ikke. Hvor er Mrs. Arnold?"

„Hun er her," sagde jeg, da jeg var paa Veien til Værelset; „kom og see hende."

Nettie rakte sine Hænder til ham, da han kom ind.

„O, lad mig komme ind til Philip!" stønnede hun.

„Min kjære Mrs. Arnold, det kan ikke gavne Noget i Øieblikket, men kunde gjøre Skade. Prøv paa at fatte Dem, og De skal snart faae ham at see."

„Doktor, man savner Dem," sagde Betty, idet hun saae ind.

„O, Betty," sagde min Søster, og foer op, „har Du seet ham?"

„Ja, min stakkels Kjære," sagde Betty, idet hun klappede hende paa Hovedet.

„Og hvorfor maa jeg ikke see ham? O, min Husbond, min elskede Philip! Hvorfor vil de ikke lade mig komme ind til Dig?"

„Tag ikke saaledes paa Vei, Kjære, De skal see ham," sagde stakkels Betty hulkende. „O, at jeg skulde have levet for at see min kjære, muntre, lille Nettie i en saadan Nød. Dersom jeg kunde bære det Altsammen for Dem, saa gjorde jeg det saa gjerne."

„Betty, er han død?" raabte hun. „Han er, han er død, og Du vil ikke sige mig det! Gid jeg kunde være død med ham!"

„Nei, Nettie," sagde jeg, da jeg lagde hendes lille Haand paa mit Bryst. „Han er ikke død, men han dør maaskee, og Du, min Nettie, maa ikke forlade Dit lille Barn. Kom med mig til Dit Værelse."

Hun reiste sig, og vi gik ud, tre sorgbetyngede Kvinder, langs ad Gangen og opad Trapperne, som saa ofte havde gjenlydt af Philips lette Trin og muntre Stemme.

(Sluttes.)

Blandinger.

— „Troer De, at man kan elske sin anden Ægtefælle ligesaa høit, som den første, Mr. M'Quid?" — „Om jeg troer? See, dersom En kjøber et Pund Sukker, er det da ikke sødt? Og, naar det er forbi, mon han da ikke vil have et Pund til, og er det ikke ogsaa sødt? Seer Du nu, Murphy?"

— En Irlænder, der var dreven til Fortvivlelse paa Grund af sine daarlige Omstændigheder og de høie Priser paa Levnetsmidlerne, kjøbte en Pistol og gik med den ud ad Landeveien. Da han saa mødte en Herre, standsede han ham med de Ord: „Deres Penge eller Deres Liv!" Da den Fremmede kunde see, at Pat var en Begynder i det ædle Røverhaandværk, sagde han: „Nu skal jeg sige Dig, hvad jeg vil gjøre; jeg vil give Dig alle mine Penge for Pistolen!" — „Lad gaae!" Pat modtog Pengene, og rakte ham til Gjengjæld Pistolen. „Nu," sagde den Fremmede, „hid med Pengene, eller jeg blæser Din Hjerne ud!" — „Blæs væk, min Kjære!" sagde Pat; „der har aldrig været et Korn Krudt i den endnu!"

Dobbeltgaader.

1.

Det er et Kar, og hvad der flyder,
Vi helde deri for en Tid; —
Et Bogstav til, og det betyder
Bedrøvelse og Hjertestrid.

2.

Paa Skibet det er og farer
Med det over Bølgens Top; —
Ved Vintertid det bevarer
Mod Kulden lidt af din Krop.

3.

En Lov saa streng som ingen anden,
Og sjelden gjør man den imod; —
En Dyd, som fordres til Forstanden,
Naar ret man skal den kalde god.

Opløsning af Stavelsegaaden i Nr. 31:

Nærig.

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Juli erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (31 Ark).

☞ **Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 34. Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ajourlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

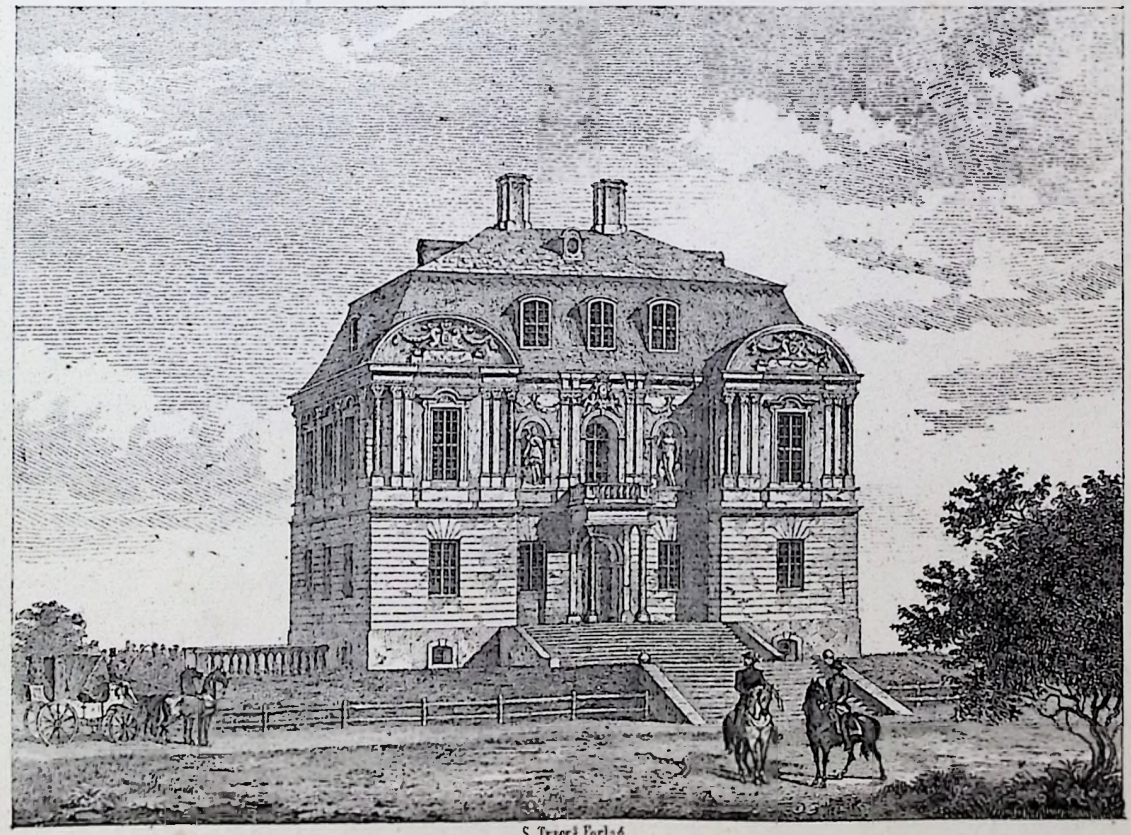

S. Trier's Verlag

Eremitagen.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 15de August. Nr. 33.

Indhold: Eremitagen (med Lithografi). — St. Knuds Kirke i Odense (Slutning.) — Lastens Vei (Fortsættelse). — Offeret (Slutning). — Talgaade.

Eremitagen.

(Af Otto.)

— „Farvel vi Dig sende, Du kvalmfulde Stad!
Nu ud i de skyggende Skove,
Nu ud under Vognens det lysgronne Blad,
Ud til den spillende Vove!“ —

Vi vare fire unge Mennesker, der i en let Wienervogn rullede ud ad Strandveien; de tre af os vare forlovede, kun jeg havde endnu ikke ladet mig binde af den lumske Kjærlighedsgud. Vi havde taget os en Fridag og besluttet at tilbringe en gemytlig Eftermiddag sammen; i livlig Debat holdt vi stille ved Indkjørselen til Dyrehaven og tvistedes om, hvor vi skulde spise til Middag.

Casper, den Aldste, intonerede med sin dybe Bas: „Raavad,“ der var Maden bedst; hans Fætter, Carl, foreslog at dreie af tilhøire og følge Strandveien til Skodsborg, og jeg foreslog at kjøre til Eremitagen og nyde den skjønne Udsigt fra Slottets Vinduer.

„Rigtigt,“ faldt Fjerdemand ind, den alvorlige Jacob, „Eremitagen, det er det forjættede Land, og vil I love mig at tage derhen, skal jeg fortælle en Historie, min egen Forlovelseshistorie ovenikjøbet.“

„Op med Historien!“ lød det i trestemmigt Kor.

Jacob trak et Cigarfouteral op af sin Lomme, bød Cigarer rundt, tændte en frisk, og begyndte:

„Forrige Sommer, just saadan en deilig, solklar Dag som idag, var jeg med mine nuværende Svigerforældre i Skoven; vi vare et temmelig stort Selskab, og efterat have tilbragt Dagen i Sollerød kjørte vi om Aftenen til Eremitagen; Camilla —“

Han saae spørgende paa os, og vi nikkede til Tegn, at vi vidste, hvem Camilla var.

„Camilla,“ fortsatte han, „var usædvanlig smuk den Dag, hendes mørke Øine funklede af Liv og Glæde, og hendes deilige Haar —“

„Forskaan os,“ brummede Casper.

„Ingen Afbrydelser, om jeg maa bede. Nok! Jeg havde haabet den Dag, at kunne erklære mig, men Skjæbnen var mig imod; da vi kjørte ud, kom hun til at sidde ved Siden af en ung Student, der sværmede for det Fantastiske, havde læst en Deel af Ingemanns Eventyr og Fortællinger, og som Følge deraf afvexlende morede Nogle og strækkede Andre ved at fortælle de forfærdeligste Spøgelseshistorier, saa Haarene kunde reise sig paa en gammel Paryk, som min Morbro'er pleiede at sige.

„Han veg ikke fra hende; ved Aftensbordet tog han hemmelig hendes Haand og beholdt den. Jeg følte mig tilfredsat og betagen af Skinsyge.

„‚Jeg kjender et Sagn,‘ begyndte Studenten, ‚et Sagn om Eremitagen, der er ligesaa smukt som romantisk. Engang boede der her paa Slottet en ung, skjøn Ridderdame; hver Aften, naar Luna blaa og bleg skinnede ned, mødtes hun med sin Elsker hist nede under den gamle Eg, som de seer staae derhenne; de fulgtes da ad hen under Løvet, og kun Hjorten og de bly Blomster var Vidne til deres Lykke. Engang skiltes de sildig ad, et Haandtryk kun, saa fast og ømt; Ak! anede de, det var det sidste! Hun kom aldrig mere; hver Aftenstund stod han der og ventede trolig, og stirrede op mod Slottet; Sommeren gik, Vinteren kom, han stod der stadig, ventende og haabende, til han svandt hen som en Skygge, og endnu, naar Maanen skinner ned, staaer han der, den tro Ridder, støtter sig til sit Sværd og venter fremdeles; man troer, det er et Gjøglespil af Lysets Fald i Træets Blade eller af Taagen, thi langtfra kan man ikke see ham, men kommer man tætved, da staaer han pludselig foran En og spørger om hende.‘

„Vi saae Alle hen mod den gamle Eg, men kunde Intet see for Mørket.

„‚Jeg vil see ham,‘ udbrød jeg, ærgerlig over det Indtryk, Studenten havde gjort med sin Fortælling.

„De bad mig om, at lade være, jeg lovede dem det, men en halv Time efter, mens de sad ved Punschebollen, reiste jeg mig ubemærket og listede mig bort.

„Det var en deilig, maanelys Aften, ikke saameget som en Vind rørte sig. Kun op fra Jorden steg der en langsom, tyk Damp, der svævede tungt henover Markerne og svandt i Skovens Træer. Jeg blev lidt uhyggelig tilmode ved pludselig at komme fra det larmende Selskab ud i den stille Natur. Snart stod jeg under den gamle Eg; jeg speidede omkring og saae Intet, dog jo . . . . hvad var det, der rørte sig histhenne under nogle ensomme Træer. Det løb mig koldt ned ad Ryggen. Jeg

gik henimod Skikkelsen, der trak sig tilbage; i et Spring var jeg ved Siden af den.

„‚Camilla! De her?'

„‚Oh, min Gud, jeg blev saa bange, jeg saae, De gik Deres Vei, og troede . . . . . den tosede Student. Blot han aldrig havde fortalt sine dumme Historier.'

„‚Og nu er jeg glad ved, at han har fortalt dem; ikke sandt, Camilla, De elsker mig, De har aldrig elsket Andre end mig?'

„‚Hvor kan De tvivle?'

„Da vi kom tilbage, vare vi Dus og forlovede. Studenten fortalte aldrig mere Spøgelsehistorier. — Mine Herrer, jeg proponerer Eremitagen!"

Jagtslottet laa for os, og da vi rullede der forbi, ønskede jeg i mit stille Sind: maatte Du og enhver lønlig Elsker møde sin Elskede med samme Held som min Ven Jacob, da Farvel, Melankoli!

St. Knuds Kirke i Odense.

(Slutning.)

Hidtil havde Udgifterne, med Undtagelse af, hvad Orgelet kostede, været bestridte af Kirkens egne Indtægter (ca. 4000 Kroner om Aaret); men paa den Maade, kunde man godt indsee, vilde man ikke blive færdig med hele Restaurationen, før der maatte begyndes forfra igjen. Da derfor i 1871 Synet — dengang bestaaende af Etatsraaderne Worsaae og Meldahl samt Prof. Herholdt — inspicerede de paa Taarnet fuldførte Arbeider, foreslog det Kirkeinspektionen — Stiftsprovst Damgaard, Justitsraad Mourier og Etatsraad V. Petersen — og Kirkens Værge — Vinhandler Hey — at gjøre Skridt til, at det hele Istandsættelsesarbeide samlet og uafbrudt kunde blive fuldendt. Kirkeinspektionen indgik derpaa med en Henstilling til Byraadet, som beredvillig optog Forslaget og bevilgede, at der maatte optages et Laan paa 120,000 Kroner, for at Arbeidet kunde blive tilendebragt i Løbet af to Aar. Den 15de Juli 1872 holdtes der for sidste Gang Gudstjeneste i Kirken. Noget forinden var Laanet blevet forhøiet med 12,200 Kroner til Udredelse af Omkostningerne ved det walkendorffske Kapel og til Anskaffelsen af et Varmeapparat. Forrentningen og Tilbagebetalingen skulde da afholdes ved Opkrævning af den fulde Kirkeskat, 2,800 Kroner aarlig, samt ved et aarligt Tilskud af Byen paa 1600 Kroner.

Den fuldstændige Udbedring af Kirkens Ydre fortsattes derpaa. Et Kobbertag blev lagt i Stedet for det gamle Blytag, der var saa medtaget af Sol og Vind, at der bestandig maatte lappes paa det; Gavlene bleve prydede med Murtinder, og Vaabenhuset, der var opført i Christian den Fjerdes Tid, men hverken passede til Kirkens Stil eller i og for sig var tiltalende, blev nedrevet, hvorefter Hovedindgangen henlagdes til det Sted, hvor den tidligere havde været. For at forhindre den Træk i Kirken, som vilde blive Følgen, hvis Indgangen førte umiddelbart ind i Kirken, er der i dennes Indre dannet en Forstue af betydelig Størrelse. Hovedindgangen maaler fra Grunden til Spidsbuens Toppunkt 7 Alen 21 Tommer; dens Bueaabning er udfyldt med Vinduer. Ved Istandsættelsen af det Ydre kom man ogsaa til den Indskrift, som løber under Sideskibenes Tag paa hele den vestlige Halvdeel af Kirken, paa den nordlige Side i en, men paa den sydlige Side i to Linier. Tilsynet med Restaurationen af dette Arbeide havde Stiftsprovst Damgaard, der benyttede Leiligheden til at komme til større Klarhed om, hvad der oprindelig har staaet, end de foregaaende Fortolkere havde opnaaet. Vanskeligheden hidrører fra, at der ved tidligere Restaurationer er udfaldet noget af Indskriften, som oprindelig har været fordybet i Murstenene. Indskriften er affattet paa Munkelatin i det leoninske Versemaal og begynder paa Nordsiden. Efter ved findrige Slutninger at have udfyldt Hullerne, kommer Damgaard til det Resultat, at Indskriften maa oversættes saaledes: „Dette Værk opreiste den fynske Biskop Gisico, hvem Aanden, ikke et ørkesløst Indfald tilskyndede. Hvordan jeg saa end er, saa beskytter mig den i Himlen trygge, salige, kronede Martyr Knud, der her er kommen til fortjent Hvile, og hans Orden. Verdslig og Læg vil her behøves, thi jeg vil falde og styrte sammen, hvis from Omhu ophører. Hold aldrig op at give, og det sømmer sig at afsone Straffen for den begangne Synd ved dette rene, gode, uforgængelige Offer, der frelser fra den mørke Afgrunds rædsomme Fjender. Herrens Aar: et Tusinde, ti Gange tredive og eet ere henrundne, da han besørgede, at denne store Bygning blev til Afbenyttelse. Nu efterlader han sit Navn at beholdes (i Erindring)." Ved Istandsættelsen er Indskriften yderligere gjort kjendelig derved, at man har ladet Trækkene beholde Mursteenenes røde Farve, medens Stenenes fremstaaende Flade er malet sort. Flere af Indskriftsstenene vare saa medtagne af Tidens Ødelæggelse, at de maatte erstattes ved nye.

Derefter skred man til Udbedringen af Kirkens Indre, hvilket medtog den længste Tid. Ved i Efteraaret 1872 at borttage nogle gamle Kannikestole, som henstode i Koret, opdagede man, at der under dette fandtes en Krypkirke, som var opfyldt med Jord. Ønsket om at bevare denne sjeldne historiske Mærkelighed bevirkede, at Byraadet efter Kirkeinspektionens Henstilling vedtog at bevilge yderligere 20,000 Kroner til Restaurationsarbeiderne. I Løbet af 1874 fremstod da Krypten i den Skikkelse, som man af de gjenfundne Levninger maatte antage, at den før Ødelæggelsen havde havt. Krypten, der er noget større end Krypkirken i Viborg Domkirke, har en Længde af 55 Fod, en Brede af 29 Fod og en Høide af 14 Fod. Med Undtagelse af Kapperne, som ere pudsede i Kalk, staaer St. Knuds Krypt i røde Mursteen og deles ved tre runde Piller i to Skibe. Krypten strækker sig ikke ind under Sideskibenes Gange, men disse ere alligevel blevne udgravede til samme Dybde som Krypten, og Indgangen til denne er lagt i disse Sidegange. De Ligsteen, der tidligere laa oppe i Koret, har man anbragt i Kryptens Gulv, som bestaaer af røde Mursteen. Paa Bunden af den gamle Krypt fandtes en Brønd, der vistnok i Middelalderen har været en hellig Kilde, hvorved der skete Mirakelkure; den er nu istandsat og indeholder altid godt, klart Vand. For at Krypten kunde faae en passende Høide, blev det nødvendigt betydelig at hæve Korets Gulv, der nu ligger 3½ Alen høiere end Gulvet i den øvrige

Deel af Kirken; en anselig Trappe af Sandsteen med et smukt Gelænder af smedet Jern fører fra Langskibet op til Koret. For Den, der har Sands for historiske Minder, vil den restaurerede Krypt være det Sted, hvor han helst dvæler, idet der er al Sandsynlighed for, at Underkirken indeslutter det samme Rum, i hvilket Helgenskrinene med Knud den Helliges og hans Broder Benedikts jordiske Levninger opbevaredes gjennem hele Middelalderen. Efter næsten 800 Aars Forløb ere disse Levninger endnu ret godt konserverede, ligesom der ogsaa er fundet Spor af det Tøi, hvori Benene have været indsvøbte. Skrinene ere nu ved Hjælp af de Brudstykker af Smykkerne, der gjemtes paa det oldnordiske Museum, samt i Overensstemmelse med de Beretninger, man havde om deres tidligere Udstyrelse, blevne saavidt mulig gjengivne deres oprindelige Udseende, hvorefter de, omsluttede af Glaskupler, have faaet Plads i Krypten paa to murede Forhøininger. Fremdeles er der i Enden af den nordlige Sidegang blevet muret fire kun en halv Alen dybe Grave, hvori Levningerne af Kong Hans, Dronning Christine, Christjern II. og hans i en Alder af 14 Aar ved Døden afgaaede Broder, Prinds Frands, ere blevne stedte til Hvile i nye, flade Blykister. For Enden af denne kongelige Begravelse er der i Muren indsat den bekjendte store Mindesteen fra Kormuren i den nu nedrevne Graabrødre Kirke over Kong Hans og hans Dronning samt deres Søn Frands. Denne kolossale Steen, der er over 6 Alen høi, næsten 4 Alen bred og 6 Tommer tyk, bestaaer af rødbrunt gullandsk Marmor, hvori er udhugget i Legemsstørrelse de nævnte tre fyrstelige Personers Billeder med Portrætlighed. Desuden er Stenen prydet med en Mængde Vaabner og Ornamenter, Alt særdeles smukt udført. Mindetavlen over Prinds Frands har faaet Plads paa Væggen sammesteds; den er af Egetræ, og, uagtet den nu er over 350 Aar gammel, slet ikke fortæret af Tidens Tand.

Hvad den øvrige Deel af Kirkens Istandsættelse angaaer, da er denne mest kjendelig ved følgende tre Forandringer: at Pulpiturstolene ere blevne borttagne, at Pillerne have faaet deres oprindelige Ledføining, som man var smagløs nok til delvis at afhugge ved en stor Restauration, der foretoges i Frederik den Femtes Tid, tilbage, samt at Væggene, Vinduesindfatningerne, Loftet og Pillerne ere blevne dekorerede med Ornamenter, forestillende Blomster, Løvværk, Striber o. s. v. i mange Farvenuancer. Den væsentligste Form i de gjenfundne Dekorationer, som ere blevne tagne til Mønster for den nuværende Ornamentering, var Spydlilien, hvilken derfor ogsaa hyppig vender tilbage i de nye Dekorationer paa Hvælvingerne. Tegningen til denne storartede Dekoration er leveret af afdøde Dekorationsmaler Hilker, og Arbeidet er blevet udført af Maler Behrends i Odense. Kirken har maaskee ved den antydede Dekoration faaet et noget broget Udseende, men tillige en Lethed og Afvexling, der svarer godt til dens Stil og lader Øiet med endnu større Velbehag følge de slanke Linier og dristige Buer. De gamle Kirkestole ere blevne afløste af nye Egetræes', prydede med Udskæringer og mørkt olierede; i Stedet for de faste Stole i Sideskibene er der nu hensat endeel løse Siddepladser; Prædikestolens Perlefarve er bleven afskrabet og har derefter faaet et mørkt Anstrøg, ligesom de smukke Udskæringer ere blevne opforgyldte. Orgelets Brystværn har man ligeledes givet en mørk Farve, og Forgyldningerne ere ogsaa her blevne opfriskede. Imellem de to første Piller nærmest Koret i den nordlige Række er Kongestolen bygget. Det gamle Flisegulv i Gangene er blevet optaget og erstattet med et af røde og lyse Mursteen, lagte i Tavleform. Trappeopgangen til Orgelet, der anskaffedes i 1867, er bleven forlagt til det sydlige Trappetaarn. Døbefonden har faaet Plads nedenfor Koret. For Fremtiden vil Kirken blive oplyst med Gas, hvis Ledning er lagt over Hvælvingerne, og igjennem de hule Stænger, hvori Lysekronerne hænge, skal Gassen ledes ned til de i Form af Lys anbragte Brændere. Opvarmningen skal skee ved et meget sammensat Apparat af støbte Jernrør. Endelig ere de mange Gravtavler og Mindesmærker, som findes i Kirken, og af hvilke de smukkeste skrive sig fra Christian den Fjerdes Tid, blevne restaurerede, og Malerierne derpaa oppudsede.

St. Knuds Kirkes historiske Betydning vil forhaabentlig om ikke lang Tid blive forøget ved Ombytningen af den hidtilværende Altertavle, der er skjænket i 1649 af Henrik Gyldenstjerne til Skovsbo, og hvoraf kun et Stykke midlertidig atter er blevet opstillet, med den af Dronning Christine fra 1513 til 1521 bekostede berømte Altertavle, udført af den dygtige Billedskærer Claus Berg fra Lübeck med sine „tolv veløvede Svende". Denne mærkelige Tavle, der nu findes i Frue Kirke i Odense, har tidligere staaet i den før omtalte nedbrudte Graabrødre Kirke, og ved Foden af det Alter, hvorpaa den stod, vare Kong Hans og de tre andre forhen nævnte kongelige Personer begravede; da disse Levninger nu ere blevne bragte til Hvile i St. Knuds Kirkes Krypt, vilde det jo være ønskeligt, om de til denne Kongefamilies Begravelse hørende Mindesmærker bleve samlede paa et Sted. Erhvervelsen af det ommeldte Kunstværk har været gjort til Gjenstand for Autoriteternes Drøftelse, og Sagens Gjennemførelse beroer nu kun paa, om Odense Frue Menighed imod en rundelig Godtgjørelse vil afstaae sin Altertavle, som den har været i Besiddelse af siden 1811; men derom tør man vel ingen Tvivl nære, navnlig naar hensees til den Respekt, som Odense mere end nogen anden By i Danmark har lagt for Dagen, hvor Talen var om Bevarelsen af historiske Mindesmærker.

Lastens Vei.

(Fortsættelse.)

VI.

Da Paul Vetter kom tilbage til Byen, var Klokken bleven over 2 om Natten, hvorfor han strax begav sig til sit Hjem, som var i Svigermoderens Huus; thi Fru Goldschmidt havde et Slags Pensionat, som var meget søgt af Folk af Middelstanden.

Paul havde to Værelser, og da han traadte ind i det forreste, forbausedes han over at finde et Menneske sovende paa hans Sofa.

Det var et ungt Menneske, hvis Klæder havde

et elegant Snit, men vare meget medtagne af Tiden. Som en Forbryder saae han ikke ud.

Da Paul havde betragtet ham lidt, ruskede han i ham, og sagde: „Jeg ønsker, De maa have sovet godt, men De veed maaskee ikke, hvor De har opslaaet Deres Pauluner. De er i mit Værelse."

„De er altsaa Hr. Vetter?" sagde den Fremmede gabende.

„Til Tjeneste. Og De?"

„Adalbert von Adlerberg."

„Et Navn er kun en Lyd, men jeg ønsker nok at vide, hvorledes De er kommen herind."

„Spørg Fru Goldschmidt, og lad mig være i Fred."

Hr. Adalbert gjorde Mine til at ville vende sig om og atter sove ind, men Paul standsede ham.

„De vil vel ikke have, at jeg paa denne Tid af Natten skal vække Vertinden, for at faae Oplysninger om Deres Person?"

„Troer De maaskee, jeg er en Tyv? — Sagen er simpelthen den, at jeg vilde leie et Værelse her, men da intet bliver ledigt før imorgen, tilbød Fruen mig Natteleie her, da hun mente, at Hr. Vetter ikke vilde have Noget derimod."

„Forholder Sagen sig saaledes, saa slaa Dem til Ro, men drik først et Glas med mig, thi mine Læber have ikke smagt Vaadt eller Tørt i de sidste Timer."

Paul fremtog af et Skab en Flaske Viin og et Par Glas, og der udspandt sig en kort Samtale, hvori Paul erfarede, at den Fremmede levede i Uenighed med sin Fader, og at denne boede her i Byen — men de trængte snart begge til Ro.

Da Paul vaagnede lidt sent næste Morgen, var den Fremmede borte, og Paul ilede strax til Svigermoderen, som forklarede ham, at hun og Helene havde ventet paa ham til Midnat, for at underrette ham om, at de havde taget sig den Frihed, at disponere over hans Sofa. At den Fremmede, som slet intet Tøi havde med sig, var gaaet bort, uden at sige det, saae jo noget mistænkeligt ud, men Helene mente, at en ung Mand, der kaldte sig Baron v. Adlerberg, ikke kunde være en Bedrager.

Paul gik strax efter hen til Matrosens Familie, Der havde man Intet hørt, og Rost fulgte med til Brødrene Vogel, hvor man var meget bedrøvet over Pauls Efterretninger, og man blev enig om at anmelde Sagen for Politiet, hvilket Paul paatog sig.

Paa Veien til Politikammeret mødte han den natlige Gjæst, som han hilste med de Ord: „Jeg troede ikke, De vilde have listet Dem saa tidligt bort, som Katten fra Dueslaget."

„Jeg kommer igjen til Middag, og flytter ind, saasnart Værelset er ledigt."

„Det lyder godt — altsaa paa behageligt Gjensyn," sagde Paul til Afsked.

Den anden unge Mand gik til sin Faders Bolig, og traadte ind til Faderen, som modtog ham med de Ord: „Hvad vil Du her? Har jeg endnu ikke gjort nok for Dig?"

„Jo, men ikke det Rigtige. Jeg er nu bleven fornuftigere, har prøvet Verden, og er villig til at arbeide paa ærlig Maade, for at erhverve mit Udkomme. Du vilde have mig til Officeer, men jeg føler ingen Lyst dertil, har desuden ingen Formue, og maatte altsaa gjøre Gjæld . . . ."

„Og for at undgaae det, blev Du Komediantspiller — en Baron von Adlerberg Medlem af en Bande omvandrende Gjøglere."

„Det var under et paataget Navn, og nu har jeg lært at indsee, at jeg intet Talent har og ikke kan bringe det til Noget — skjønt et saadant Zigeunerliv ogsaa har sin store Ynde. Udvandre vil jeg ikke, og jeg kommer for at bede Dig om Raad og Taalmodighed med mig, indtil jeg har vist Dig, at der endnu er noget Godt hos mig — tilgiv mig, for min afdøde Moders Skyld!"

Baronen tændte sin Pibe, bandt Slaabrokken fastere om sig, og vandrede en Tidlang frem og tilbage i Taushed.

„Hvad skal jeg dog finde paa, at bruge Dig til? Til Officeer er Du nu for gammel; til Kontorarbeide har Du ingen Udholdenhed — ja, et rigt Giftermaal, er det eneste."

„Jeg er beredt, Papa."

„Ja, Du — det troer jeg nok. Men hvor er Bruden? Dog stop, jeg har hende," og den gamle Herre standsede, og alle Rynkerne forsvandt fra hans Pande, „kunde den Plan lykkes, saa vare vi begge hjulpne. Seer Du, Adalbert — jeg staaer i Forbindelse med den rige Banquier Romberg. Han, ligesom alle Parvenuer, sværmer for Titler, Ordener — ja, for et adeligt Navn vil han bringe store Ofre. Han har kun een Søn, en Hverdagssjæl, som kun tænker paa Forretninger, og een Datter, som er en imponerende Skjønhed og deler Faderens ærgjerrige Ønsker. Hun er koket, men Du har vel saameget Skuespillertalent, at Du kan bedaare hende. Faderen paatager jeg mig. — At indføre Dig som min Søn, gaaer ikke an, thi Din Fortid kunde let komme paa Tale. Du maa optræde som min Brodersøn — Din Fader boer i Udlandet — senere, naar Familien Romberg er gaaet for vidt til at kunne træde tilbage, kan den faae Sandheden at vide — Flora bliver jo alligevel Baronesse. Følg mit Raad, Adalbert, og Alt kan endnu blive godt — senere skal jeg meddele Dig Detaillerne i min Plan. Hold Dig borte fra simpelt Selskab og Spil; optræd paa en flot Maade, saa man troer Du har Formue."

„Men dertil behøves . . . ."

„Penge — naturligviis. Jeg har dem ikke, men maa skaffe dem. Du bliver boende hos mig."

„Jeg har allerede leiet et Værelse, da jeg ikke vilde falde Dig til Byrde, og har bestilt Middag der."

„Saa spiis der idag — fra imorgen af spise vi sammen paa mit Hotel. Nu gaaer jeg til Romberg — efter Middag træffer Du mig i Kafé Norri."

Fader og Søn skiltes ad. Den sidste glad over, at være bleven forsonet med Faderen, og overladende denne at ordne Planen, der skulde befordre begges Lykke.

Han optraadte ogsaa med mere Sikkerhed og Fasthed ved Bordet hos Fru Goldschmidt. Han var tilbageholdende, men ikke uvenlig, og imponerede ved sin Holdning de andre Gjæster, der vare unge Mennesker, og hørte til samme Stand som Paul Vetter, der egentlig ærgrede sig lidt over ham.

Da man havde reist sig fra Bordet, bad han Paul om en Samtale og forekom derved dennes Ønske.

„Jeg ønskede gjerne," sagde Adalbert, „ved Deres godhedsfulde Mægling, at blive fri for mine Forpligtelser mod Fru Goldschmidt."

„Hvorfor vil De bryde Aftalen?"

„Fordi jeg skal bo hos min Onkel."

„Har De da forligt Dem med Deres Fader?"

„Med min Fader?" udbrød Adalbert forundret, „ham har jeg aldrig været uenig med."

„Men De fortalte mig dog inat, at De ikke turde falde med Døren ind i Huset til Deres Fader, og derfor tog et Privatlogis."

„Har jeg virkelig sagt det, eller har De misforstaaet mig. Har jeg sagt det, hvilket jeg ikke erindrer, saa har det været for at binde Dem en ordentlig Løgn paa Ærmet, og lade Dem løbe med den."

„Det lader til at blive interessant, men sagt det har De, det vil jeg gjøre min Ed paa."

„Saa beder jeg Dem tilgive mig denne Spøg. Min Fader boer ikke her, men hans Broder. Brødrene sværme just ikke for hinanden, og det var denne Stemning jeg vilde undersøge, før jeg besøgte min Onkel. Jeg havde ikke behøvet denne Forsigtighed, den gamle Herre modtog mig hjerteligt, og De kan altsaa selv indsee, at jeg ikke kan afslaae hans Indbydelse, og efter disse Oplysninger haaber jeg, Hr. Vetter, at De ikke danner Dem falske Forestillinger om mig, men hjælper mig at ordne Lejemaalet med Deres Svigermoder."

Dette lovede og holdt Hr. Vetter, og de skiltes ad som gode Venner.

VII.

Grev Kurt v. Hohenhausen stod i dybe Tanker i Vinduet i sit Arbeidsværelse, da Daniel indførte en kraftig bygget, ældre Herre, som Greven strax gik imøde med de Ord:

„Hvilken behagelig Overraskelse, Hr. Baron Buchenau, og det tilmed i saadant slet Veirlig og spadserende."

„En Jægersmand maa ligesaa lidt som en Soldat, spørge om Veiret, og jeg har desuden et Par Sager at tale med Dem om, Hr. Greve."

„Jeg er til Tjeneste, Hr. Baron."

„Altsaa til Sagen. Har De hørt, at Skovfogden Reimann atter er dukket op?"

„Hvem har sagt Dem det?"

„Min Skytte Hackert, som strax har gjenkjendt ham. At Reimann er vendt tilbage, betyder ikke noget Godt."

„Han vil hævne sig paa mig, tænker jeg, men det foruroliger mig ikke. Han har været her og udstødt Trusler mod mig. Jeg har underrettet Politiet derom, og hvis han træder mig i Veien, flyder jeg ham en Kugle for Panden. Hackert hader mig ogsaa fra gamle Dage af."

„Og har vel ogsaa gode Grunde dertil," sagde Baronen leende, „men nu vil jeg gaae over til mit andet Ærinde, og fremtræde som Frier paa min Søn Berners Vegne til Deres Søster, Grevinde Unica."

„Det glæder mig, og jeg er overbeviist om, at Deres Hr. Søn ikke henter sig en Kurv hos min Søster. Hvad os to angaaer, er Sagen altsaa afgjort. Der staaer kun tilbage, at jeg beder Dem gjennemlæse disse to Dokumenter. Det ene bestemmer min Søsters Arv efter min Faders Testamente til en Million Daler, som jeg paa Bryllupsdagen udbetaler i Værdipapirer, og det andet, min Faders Ønske om en Forbindelse imellem vore Familier, hvorved han rigtignok nærmest tænkte paa mig og Baronesse Alma."

„Ogsaa til denne Forbindelse giver jeg med Glæde min Velsignelse."

„Jeg takker Dem, men mener, at jeg først maa vinde hendes Hjerte."

„Det vil sikkert let lykkes Dem."

„Det skal De ikke sige saa tillidsfuldt — en Anden kunde jo være kommen mig i Forkjøbet."

„Jeg aner ikke, hvem det skulde være."

„Maaskee Kaptain von Gronau."

„Det behøver De ikke at frygte for. Han er for fornuftig til at nære saadanne Forhaabninger, og for alvorlig for Alma."

„Et Menneskehjerte er fuldt af Gaader."

„Jeg vil tale med Gronau derom."

„Lad det være. Thi enten henleder De hans Opmærksomhed paa Baronesse Alma eller opvækker Had hos ham til mig."

Baronen blev forhindret i at svare, da Daniel traadte ind og meldte Politiraad Sommer.

Denne hilste og udbad sig Tilladelse til at foretage en Lokalundersøgelse af Parken.

Greven gav sit Samtykke og tilbød sig at ledsage ham. Baron Buchenau sluttede sig til dem, og ligeledes et Par Politiembedsmænd, som ventede udenfor.

Greven gik foran.

„Her paa denne Bænk sad Matrosen og ventede paa mig, og her forklarede han mig, hvorfor han hverken vilde bede sine Slægtninge eller Frøken Vogel om en Understøttelse."

„Og herfra fulgte De ham ud af Parken?" spurgte den ene Politimand, efterat have mønstret Omgivelserne med et skarpt Blik.

„Just ad denne Vei — ved Stakitporten her gav jeg ham to Hundreddaler-Sedler; han lagde dem i en Læderbrevtaske og sagde mig Farvel. Veien igjennem Skoven fører ogsaa til Byen — den er lidt længere, men behageligere."

„Han er ikke seet senere, og i Skoven er der jo en Sø. Kan man lade Vandet løbe ud af den?"

„Derom maa De henvende Dem til Forvalteren. For mig knytter der sig saa sørgelige Minder til dette Sted, at jeg ikke kunde ønske at gjensee det, men jeg følger med — Erindringen er nu engang kaldt til Live paany."

En Fodsti førte hen til Søen. Underveis var den ene Politikommissair bleven lidt tilbage og havde undersøgt de nærmeste Omgivelser.

Søen var egentlig kun en Dam, tæt bevoxet med Rør og Siv.

„Matrosen synes at være bleven slæbt henad Fodstien," sagde Politikommissairen, som nu havde indhentet de Andre, „og Liget at være bleven kastet i Vandet her."

„Hvilke forfærdelige Tanker!" sagde Baronen.

„Hidtil kun Formodninger — men Stien er som feiet reen for det tørre Løv, der ellers ligger allevegne; mange Grene paa Siden ere knækkede, og Sivene ere jo aldeles brækkede og nedtraadte."

„Spor af Blod har De ikke fundet?"

„Nei. Vandet behøver ikke engang at løbe ud. Ved Hjælp af nogle lange Stænger . . . ."

„Jeg skal sende Folk med de nødvendige Redskaber," sagde Greven, „min Nærværelse er jo overflødig."

„Jeg bliver her," sagde Baronen, „og kommer senere op paa Slottet."

Greven hilste og forlod Selskabet.

Paa Slotstrappen mødte han Unica, som udbrød: „Min Gud, Kurt, hvad er der forefaldet — Du er jo dødbleg?"

„Har virkelig den dumme Historie saaledes angrebet mig? De kloge Herrer søge nu Matrosen i Dammen. Hvor er Daniel?"

„Her, naadige Herre!" sagde Kammertjeneren, der havde nærmet sig paa sin sædvanlige stilfærdige — lydløse Maade.

Greven foer sammen ved Lyden af hans Stemme, og udbrød:

„Hvorfor kommer De altid listende? Gaae, saa man kan høre Dem komme."

„Det ønskede den salige Greve ikke."

„Men jeg befaler Dem det."

„Meget vel, Hr. Greve — jeg skal adlyde."

„Det venter jeg ogsaa. Sig til Forvalteren, at han skal samle nogle Folk og sende dem til den lille Skovsø, forsynede med lange Stænger. Politiet troer jo altid at spore Forbrydelser."

„Men hvem skulde have begaaet Gjerningen?" spurgte Unica.

„Det har jeg ingen Idee om."

„Hvis det var Reimann!"

„Hvorledes falder Du paa den Tanke?"

„Det er jo en løsladt Forbryder, som har været her og truet Alle."

(Fortsættes.)

Offeret.

(Slutning.)

„Ikke der, Nettie!" sagde jeg urolig, da hun lagde Haanden paa Dørklinken til det Værelse, hvor stakkels Philips forknuste Legeme led de sidste faa Øieblikkes Smerter. Men førend jeg kunde forhindre det, var hun kommen derind og knælede ved Sengen, omfattende den ene Haand, som var ubeskadiget, men talte ikke et Ord. Doktor Summers gav Betty et Vink om at bringe hende bort.

„Lad hende være," sagde Doktor Burton, „det er bedre saaledes," og tilføiede derpaa hviskende til mig: „Det vil snart være forbi."

„Philip," klagede hun, undertrykkende sit Hjertes vilde Kval, og hans tillukkede Øienlaag bævede og hans Læber bevægede sig. Hans Øine aabnedes langsomt, og han stirrede med sørgmodig Ømhed paa hendes Ansigt, og derpaa vendte han dem bort, som om han søgte efter Et eller Andet. Jeg kom hen til ham, og han hviskede: „Mary." Jeg bøiede mig ned over ham, for at opfange hans Ord.

„Mary," sagde han, „Du stod altid mellem hende og Sorgen. Hun trænger nu mere til Dig end nogensinde."

„Kjære Philip," sagde jeg, da jeg kysede hans Pande, der var klam af Smertesveden, „jeg veed, hvad Du vil sige, og saasandt Gud vil hjælpe mig, vil jeg være en Moder for Nettie og hendes Barn. Intet i Verden skal afholde mig fra at give hende al den Trøst og Vederkvægelse, jeg formaaer."

„Gud velsigne Dig! Det har været en mørk og sorgfuld Nat, men hvad gjør det? Evighedens Morgen er meget ydig. Nettie, Du vil komme snart; men ikke endnu."

Han saae længe og kjærligt paa hende, og derpaa bønfaldende opad. Hvad hans Øine hvilede paa, kunde vi ikke vide, men de vare bestandig fulde af et Blik af glad Forundring og hellig Henrykkelse. Snart forsvandt Glorien; thi Dødens Skygge var sunken ned over ham, og efter faa Minuters Forløb var han ei mere.

„O, Philip, gid jeg var død istedetfor Dig, min Broder!"

„Min stakkels knuste Nettie var besvimet. Vi bar hende ind i hendes Værelse. Doktor Burton, Betty og jeg vaagede over hende om Natten, og tidlig den næste Morgen lagde jeg stakkels Philips spæde Barn ved hendes Barm, halv i Tvivl om der var Liv i det eller ikke.

* * *

Jeg veed ikke, hvorledes det gik til, at jeg opdagede, at Robert havde ophørt at elske mig. Philip havde været død i to Aar. Nettie og hendes lille Barn havde svævet imellem Liv og Død, og jeg havde vaaget over dem, mit Løfte til Philip tro, at ingen Kjærlighed eller Glæde hos mig skulde komme imellem hende og saadan Bistand, som jeg kunde yde hende. I det første Aar efter Philips Død havde Robert forsøgt at vise mig, at hvis vi vare gifte, vilde Nettie være ligesaa lykkelig ved at leve hos os, som hun var ved at leve ene med mig; thi hun havde levet med mig fra hin sørgelige Tid; men da jeg saae hendes Sorg og Svaghed, fik jeg andre Tanker; nu var hun alligevel ganske sig selv igjen, mere nedtrykt, men endnu den forstandige og elskelige Nettie — den lille Glut, Nettie — med Philips Øine, og hans eget frimodige, glade Smil bestandig svævende paa hendes Barneansigt, var saa sund og ydig, som noget Moderhjerte kunde ønske.

Det var atter en August Eftermiddag, og jeg sad, hvor jeg havde siddet for to Aar siden, paa den Dag, da Robert kom tilbage, og var beskjæftiget paa samme Maade, som jeg havde været det dengang, i en Slags ligegyldige, ufrivillige Tanker. Nettie og hendes lille Barn vare i Haven. Jeg havde for ikke en Minut siden hørt dem lee muntert, og der faldt mig en Tanke ind, som jeg forsøgte paa at bortjage — havde hun forglemt den gode, den ædle Philip?

Nei, tænkte jeg, det er kun Moderens Hjerte, som er opfyldt af Glæde over hendes Barn. Strax efter tænkte jeg: hun behøver mig ikke længer, og saa tænkte jeg paa Robert, og paa hvor længe og smertelig jeg havde prøvet hans Kjærlighed. Nu kunde jeg vistnok opfylde mit længe udsatte Løfte til ham. Men hvorfor indfandt den næste Tanke sig uindbuden? Er det hans Ønske, at jeg opfylder det? Og i et smerteligt Øieblik syntes mit Hjerte at staae stille, ventende et Svar paa denne spørgende Tanke. Det varme Blod strømmede til min Hjerne, trak sig derpaa tilbage til mit Hjerte, og en dødlignende Svaghed bemægtigede sig mig, men livlige og ydige Væsener omgav mig, og Philip syntes at smile til mig og sige: Graad kan vare en Nat, men Glæden kommer om Morgenen. Drømmebilledet forsvandt,

som Andre havde gjort før det. Jeg saae op; Nettie bøiede sig over mig, og Taarerne randt fra hendes yndige Øine, medens lille Nettie holdt min Haand, og saae fra den Ene til den Anden i barnlig Forundring.

„Er det bedre med Dig?" spurgte Nettie, idet hun kysſede mig. „Jeg blev saa forſtrækket, da jeg kom ind og saae, at Du var faldet ned paa Gulvet."

„Ja," sagde jeg, „jeg føler mig bedre. Det har været en meget varm Dag, og jeg var træt af min Vandring imorges. Jeg troer, det har været formeget for mig. Jeg vil hvile mig en Timestid, og saa vil jeg føle mig fuldkommen vel."

Jeg reiſte mig, for at gaae til mit Værelse; thi jeg ønſkede at være ene — ene i Ydmygelſens Dal — ene og Anſigt til Anſigt med min Sorg, for at jeg kunde kæmpe med den, ſom jeg havde gjort i de foregaaende Aar. Hvorfor ſkulde en forbigaaende Tanke have frembragt ſaa megen Kval? Jeg kunde neppe have ſagt det dengang, men nu, naar jeg ſeer tilbage, kan jeg ſee, at det kun var en pludſelig Omdreining i Veien, ſom jeg uventet havde naaet, men ſom jeg længe havde gaaet henimod, og ſom jeg tvivlſom havde befrygtet; thi der var utallige Omſtændigheder, ſom medførte Tvivl, ſkjøndt jeg forſøgte at lukke mine Øine for den øienſynlige Sandhed. Jeg havde dadlet mig ſelv, thi jeg troede, at jeg blev miſtænkelig; men de forøgedes daglig, og i dette ſvage Øieblik, da jeg vendte mig om for at ſee paa dem, ſaae jeg, at de havde ſamlet ſig i uendelig ſtørre Styrke, og min Sjæl var forfærdet, thi jeg ſaae ikke alene, at Roberts Hjerte ikke længer var mit, men Netties; men ogſaa, at hun elſkede Robert.

Jeg vidſte, at Robert var en Mand af Ære, og at han, derſom jeg forlangte det, vilde fuldbyrde ſin Forbindelſe med mig. Jeg vidſte ogſaa, at Nettie elſkede mig, og at hun ikke ved nogenſomhelſt Liſt havde ſtræbt at afvende Roberts Kjærlighed fra mig. Jeg var ogſaa vis paa, at denne nye Kjærlighed havde været Kilden til megen Elendighed for hende.

Der var nu kun een Vei aaben for mig. Kunde jeg følge den? Jeg maatte! Og jeg kaſtede mig paa min Seng, og bad om Kraft til at gjøre det Rette.

Hvorlænge jeg laa, veed jeg ikke; men der var kommen en Stjerne frem paa den dybe, blaa Himmel, og den ſkinnede ind igjennem mit Vindue, da jeg ſtod op og aabnede min Dør, til Svar paa Netties frygtſomme Banken.

„Er det nu bedre med Dig, min Kjære?"

„Jo, jeg takker Dig, jeg føler mig bedre og ſtærkere." Vi gik nu ned i Dagligſtuen. Strax efter gik jeg ud i Haven og ſatte mig i et lille Lyſthus, hvor jeg ventede paa at ſee Maanen, rund ſom et Skjold, komme op af Taagen, og Haabet ſagde mig, at Livet vilde blive lyſere i den kommende Tid. Strax efter hørtes Fodtrin paa Grusgangen, og Mirchief, Roberts lille Hund, kom ſpringende ind til mig og bjæffede af Glæde, hvorpaa den atter løb, for at møde ſin Herre, ſom rimeligvis ikke var langt borte, og ſom af Hunden vilde erfare, hvor jeg var.

Ja, han kom. O, Hjerte! vær roligt og modigt!

„Mary!"

Jeg ſvarede ikke, men han kom ind, og ſatte ſig ned ved Siden af mig, ſom han ſaa ofte havde gjort før. Han tog min Haand, blidt og kjærligt, ſom en Broder kunde have gjort det, og det forekom mig ved det uſikre Lys, at der var et medlidende Blik i hans Anſigt; men jeg kunde ikke modtage nogen Medynk af ham. Jeg trak min Haand ud af hans, og bukkede mig ned for at kjærtegne Hunden, ſom laa ved mine Fødder. Hurtig og forlegen, ſom om han tvang ſig til at ſige Noget, han hellere vilde lade være uſagt, talte han ſaaledes:

„Mary, det er to Aar ſiden, jeg kom tilbage til England, og paa den Tid haabede jeg, at De idetmindſte om faa Maaneder ſkulde være min Kone. Naar tør jeg vente, at dette Haab maa blive opfyldt?"

Hine Haab — de visnede Haab for to Aar tilbage i Tiden — ikke den nuværende Dags Haab, friſte og levende! Men for en liden Stund ſiden, hvor vilde jeg ikke have glædet mig ved at give ham det Svar, han dengang ønſkede! Nu vilde det næſten knuſe mit Hjerte, at ſvare ham, ſom hans Sjæl ønſkede; men det maatte ſkee. Jeg ſvarede derfor meget rolig:

„Derſom Deres Haab ere fornuftige, og derſom Opfyldelſen af dem ikke vil bringe Sorg over Nogen af dem, de angaae, ſaa jo før jo hellere."

Der var nogle faa Minuters Tavshed. Han ſaae forbauſet paa mig, og jeg fortſatte:

„De ſynes at være forundret! De ventede viſtnok Modſtand fra min Side?" Jeg vidſte, der var nogen Bitterhed i min Tone.

„Nei," ſagde han, „jeg ventede ikke nogen Modſtand; men —" han ſtandſede pludſelig.

„De ventede ikke ſaadan beredvillig Indvilligelſe," ſagde jeg, idet jeg fuldendte Kjendelſen for ham.

„Mary," ſagde han pludſelig, „hvor forandret De er bleven!"

„Vi forandre os med Aarene, ſaaledes er De ogſaa forandret. Jeg er ikke nogen Undtagelſe fra alle andre ſkabte Væſener. Siig mig nu, foraarſager Forandringen Dem Smerte eller Glæde?"

„Jeg veed endnu ikke, hvori De er forandret," ſagde han, undvigende mit Spørgsmaal.

„Robert," ſagde jeg alvorlig, „lad os ikke ødſle med Ord. Jeg er forandret, hvilket De ogſaa er. Stop," ſagde jeg, afbrydende ham, thi han vilde tale. — „Jeg veed, hvad De vil ſige, jeg veed ogſaa, at De vilde fuldføre Deres Forbindelſe med mig; men vilde det være godt eller klogt at gjøre tre Mennesker ulykkelige i deres øvrige Levedage?"

„Hvorledes kunde det ſkee? Og hvem vilde blive de ulykkelige?" ſpurgte Robert.

„Lad ikke, ſom De misforſtaaer mig," ſagde jeg, „men derſom De virkelig ſkulde misforſtaae mig, vil jeg ſige Dem det. Derſom De gjør mig til Deres Kone, vil De blive ulykkelig, thi jeg er ikke den Tilbedte."

Han foer ſammen, og jeg vedblev:

„Nettie vilde blive ulykkelig." Et beſynderligt glædeligt Udtryk, blandet med Smerte, floi over hans Anſigt; men han ſaae beſtemt, lige ud for ſig, uden at kaſte et Blik til mig; „og jeg vilde blive den ulykkeligſte; thi jeg vilde hverken have Agtelſe for mig ſelv eller min Husbond. Gaae nu Deres Vei, og lad mig gaae min. Vore Veie ere i forſtjellige Retninger. Lad os være Venner, Robert; mere kunne vi ikke blive. Himlen velſigne Dem."

Jeg rakte ham min Haand, han trykkede den krampagtigt et Øieblik, derpaa slap han den pludseligt, og jeg forlod Lysthuset.

„Mary! Mary!" raabte han efter mig, „lad mig tale med Dem."

„Ikke et Ord nu, og heller ikke en anden Gang," sagde jeg, idet jeg skyndte mig ind i Huset.

Nu var det skeet. I Fremtiden maatte Robert være Intet for mig, som jeg var Intet for ham. Om kort Tid vilde Nettie atter være Brud, og Den, som vilde være hendes Husbond, var den Ene, jeg vilde have givet mit Liv for at kalde min egen, men det maatte ikke være.

Tiden skred frem. Netties Bryllup skulde staae om tre Uger, og jeg gjorde rolig Forberedelserne dertil og med tilsyneladende Fatning. Det var en rolig Novembernat, Nettie var gaaet til Landsbyen, og jeg ventede hende tilbage. Jeg vandrede omkring i Haven og saae ned ad den dunkle Vei. Pludselig hørte jeg Stemmer og Fodtrin nærme sig; det var Nettie, og Robert var med hende. Jeg lænede mig imod Syrentræet, som skyggede for Indgangen, og haabede, at de vilde passere forbi mig; et Øieblik efter var jeg bedrøvet over at have skjult mig; thi de standsede ved Porten.

„Hun er en kjær, god, ædelmodig Sjæl, men vil være langt lykkeligere som ugift, end som Kone."

Det var Robert, som talte, og Nettie svarede:

„Mary er altid lykkelig, naar hun gjør vel imod Andre, lykkelig paa en egen rolig Maade; men hendes Følelser ere ikke stærke. Hun tager Livet saa koldt, at jeg ikke forstaaer hende. Hun besidder saa megen Godhed, at hun vilde opofre Alt for dem, hun holder af, og dog synes det ikke at være nogen Opofrelse for hende. Jeg tvivler undertiden om hun er istand til at føle eller ikke, jeg forstaaer hende virkelig ikke."

„Englene forstaae hende, Nettie," sagde Robert, idet han bukkede sig for at lyse hendes opadvendte Ansigt. „God Nat."

„God Nat," gjensvarede Nettie, og de skiltes ad. Nettie lænede sig mod Porten, indtil en Omdreining af Veien skjulte ham for hendes Blik. Derpaa gik hun ind i Huset, medens jeg blev staaende i Skyggen, hvor jeg havde været en uvillig Tilhører til deres Samtale.

Englene forstaae mig, gjentog jeg. Forsynet, som nedlagde det i mit Hjerte at være retfærdig, forstaaer mig, og i min beklagelige Svaghed græd jeg; thi jeg længtes efter menneskelig Medfølelse, og hun, hvis Medfølelse jeg vilde have skattet, forstod mig ikke, og tvivlede endog om, at mit pinte Hjerte kunde føle.

* * *

Det er ti Aar siden Netties Bryllup. Hun er og har været en lykkelig Kone; men jeg seer hende ikke ofte. Hun har andre Børn nu, men lille Nettie, Philips Barn, har jeg faaet. Hun voxer sig meget smuk. Om nogle faa Aar formoder jeg, at jeg skal bortgive hende til En eller Anden. Men vi have været meget lykkelige, lille Nettie og jeg.

Jeg havde ingen Grund til at troe, at jeg handlede uklogt i at løsgive Robert fra hans Forbindelse, da jeg fandt, at han ikke længer elskede mig, og jeg vil ikke frygte for at møde Philip i en bedre Verden; thi mit Løfte til ham, da han døde, er bleven opfyldt. Jeg har, Gud være lovet, en god Samvittighed.

Nettie forstaaer mig ikke, men Englene gjøre det, haaber jeg, og saaledes har jeg Fred. Mit Livs store Prøvelse kostede mig meget nær min Forstand; men jeg har for længe siden lært, at Pligtens Sti er den sande Freds Sti, og paa den kan Graaden vare en Nat, men Glæden kommer med Morgenen.

Talgaade.

1 2 3 4 5 6 7.
En Usandhed, som, vel at forstaa,
Morer baade de Store og Smaa.

7 1 2 4 3.
Det yndes ei i Terrin og Fad.

5 6 2.
Ærlige Folk til ham have Had.

1 2 4 3 7.
Mange kunne kun misbruge dem.

5 6 2 1.
Et Tal, der kommer langt efter fem.

7 3 2.
Tidt blev det Skyld i Sømandens Død.

2 3 4.
Et Gode, man sjeldent eier i Nød.

1 4 3.
Naar man er det, kan man ikke skjænds.

5 7 3 2 1 4.
Man bliver det let, hvis Pungen er lænds.

Opløsning af Dobbeltgaaderne i Nr. 32:

1. K u m m e (r). 2. V a n t e r. 3. M o d e n (moden).

Opløste af Mester Erik, Dagmar Sørensen, Den hjemvendte Svedskeprinds.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Juli erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (31 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 22de August. Nr. 34.

Indhold: Lastens Veie (Fortsættelse). — Said Burgasch, Sultan af Zanzibar (med Xylografi). — Den Rette. — Blandinger. — Gaade.

Lastens Veie.

(Fortsættelse.)

„Vær forsigtig med slige henkastede Ytringer. Politiet finder vel Morderen, som bliver røbet af de røvede Penge, hvis forøvrigt et Rovmord foreligger. Dog, lader os gaae over til en behageligere Gjenstand. Baron Buchenau har været her og friet paa sin Søns Vegne til Dig — sig mig nu oprigtig, om Du elsker Baron Verner?"

„Jeg tilstaaer, at jeg elsker ham; han har et trofast, ædelt Hjerte, en fast Karakteer og et aabent Øie for Alt, som er smukt og godt."

„Saa ønsker jeg Dig til Lykke. Mit Samtykke har han, og han kommer nok selv idag, for at høre Jaordet fra Dine egne Læber."

„Og veed Du, hvad jeg saa vil gjøre?"

„Nei."

„Jeg vil meddele ham vor afdøde Faders sidste Ønske."

„Det kjender hans Fader. Jeg maa vinde Baronesse Almas Hjerte — ingen ydre Indflydelser maa gjøre sig gjældende — saa vilde jeg hellere give Afkald paa Forbindelsen."

„Du tænker vist paa Flora Romberg — Du er indtaget af hendes ydre Skjønhed."

„Jeg kjender hende jo neppe; men Du husker mig paa, at vi skylde Familien et Besøg — vil Du ledsage mig derhen imorgen?"

„Hvis Du ønsker det, skjønt jeg ikke bryder mig om at fornye Bekjendtskabet. Du vil selv senere indsee, at Flora ikke passer for vort Selskab — Alma afskyer hendes Koketteri, og Almas ironiske Tunge vil berede Flora mange bitre Timer."

„Er Frøken Romberg en Kokette, har hun godt af Ironien. Hvad er det for en Person dernede?"

„Det er Baron Buchenaus Jæger, Hackert. Du maa jo kunne huske ham?"

„Navnet nok, men Manden har forandret sig meget. Der kommer Baron Verner — jeg vil gaae ham imøde. En deilig Hest."

Grev Kurt ilede ham imøde og hviskede: „Deres Brud venter Dem, gaae op til hende, medens jeg betragter det deilige Dyr."

Han lod Hesten føre frem og tilbage et Par Gange, klappede den, og lod sit Blik som tilfældigt falde paa Hackert, der stod tæt ved.

„Venter De paa Deres Herre? Han er ikke inde i Slottet, men De vil finde ham ved den lille Sø i Skoven."

„Jeg takker," sagde Hackert kort, næsten uhøflgt, men Greven hørte det neppe, da han allerede havde vendt sig om og var gaaet indenfor.

VIII.

Jægeren Hackert var en statelig Mand med graat Haar, men hans Ansigtsudtryk var saa mørkt, at det endogsaa fik noget frastødende.

Han opfattede Grevens Ord, som om han skulde søge sin Herre, og han gik derfor igjennem Parken til Skoven og slog ind paa en Gjenvei, for hurtigere at naae Maalet. Han havde neppe gaaet et Par Skridt, før en Mand traadte frem fra Buskene, og sagde: „Hackert!"

„Er det Dem, Reimann!" svarede han, „jeg syntes nok jeg saae Dem for et Par Dage siden, men senere opsteg der Tvivl hos mig. Hvorfor er De vendt tilbage hertil?"

„Er ikke ogsaa en Anden vendt tilbage? Troer I, jeg har glemt mit stakkels Barn?"

„Tal ikke om Anna. I var selv Skyld i Ulykken; I sagde, Anna var for god til mig, og Eders Heftighed fordærvede Alt."

„Nei, Greven var Skyld i hendes Død — I maa ogsaa hade ham."

„Hvorfor nu tale om dette? Hvad forlanger I af mig?"

„En Bøsse og Ammunition."

„Vil I være Vildtjyv?"

„Frygten for Tugthuset skulde ikke afholde mig. Jeg kjender det nu, der er ikke saa slemt, som man troer. Nei, jeg vil have Hævn over — ham."

„Maa jeg være udenfor det Spil — jeg leverer ingen Bøsse."

„Jeg kunde slaae ham tildøde med denne Stok — hvor den Blyknap træffer, voxer intet Græs mere — men et Gevær er sikrere."

„I er en Nar — lad Eder hellere udbetale en Sum Penge, og reis bort."

„Den, som kan give et saadant Raad, maa være en ærelos Karl," skreg Reimann med hæs Stemme og flammende Blik. „At tage Almisse af den Haand, som har dræbt mit Barn! Jeg har Penge nok og behøver ikke at tigge."

„Saa kjøb et Gevær; af mig faaer I Intet," svarede Hackert, og gik hurtig sin Vei.

Hvad skulde han nu gjøre — advare Greven for den truende Fare eller lade Sagerne gaae deres egen Gang? — Han hadede Greven — for Reimann havde han Intet tilovers — lad altsaa hver sørge for sig selv!

Just da han traadte ud ved Søen og gik hen til sin Herre, trak man et Lig langsomt op af Vandet. Det var den savnede Matros. Politikommissairen saae sig om med et triumferende Blik, og Politiraaden gav Ordre til, at den Vogn, der havde bragt dem hertil, skulde hurtigst muligt kjøre tilbage til Byen og hente Retslægen.

„Jeg troer næsten, at vi alene," sagde Kommissairen, „kunne udfinde, at her foreligger en Forbrydelse."

„Matrosen fik jo tohundrede Daler af Greven," sagde Baron Buchenau, „de maa jo findes hos ham, ellers er han først udplyndret."

„Hans Lommer ere tomme — Uhr og Pengepung borte."

„Det er tydeligt nok," sagde Kommissairen, efter nøiagtigt at have undersøgt Ligets Hoved, „der er et Brud af Hjerneskallen, rimeligviis som Følge af et Slag med en Knippel, eller en af disse farlige Stokke med Blykugler."

„Reimann!" hviskede Hackert. Navnet var ham ubevidst undsluppet hans Læber. Heldigviis havde Ingen hørt det.

Hackert fik Ordre af Baronen til at melde Greven, at Liget blev fundet, og blev paa Veien ledsaget af Forvalteren, der var bleven saa forfærdet, at han neppe turde gaae alene.

Hackert lod sig melde af Daniel.

„Efter Hr. Baronens Ordre skulde jeg melde Hr. Greven, at Liget er fundet."

„I Søen?"

„Ja."

„Var De tilstede, da det blev fundet?"

Hackert nikkede bekræftende.

„Saa luk dog Munden op," udbrød Greven barsk. „Troer man paa et Selvmord eller paa en Forbrydelse?"

„Matrosens Hjerneskal tyder paa et dræbende Slag, og Ligets Lommer vare tomme."

„Altsaa et Rovmord."

„Uden al Tvivl."

„Er Liget bragt bort?"

„Nei. Det ligger endnu paa næsten samme Sted, som et andet Lig for atten Aar siden."

„Uforskammede; De glemmer nok, hvem De taler med?"

„Det er jo kun Sandhed. Min Skyld var det ikke — hun havde fortjent en bedre Skjæbne."

„Ud med Dem! jeg skal klage til Deres Herre over Deres Frækhed!" fnyste Greven, og Hackert, der følte, at han var gaaet for vidt, slyndte sig bort; men fra dette Øieblik var det ham klart, at Reimann var hans Medforbundne, og at deres Sag var fælles.

Greven stod i dybe Tanker indtil Vognen bragte Retslægen, og han blev kaldt ned i Spisesalen, hvor Unica og Baron Verner ventede ham. Han bad dem undskylde, at han var forstemt, og klagede over Hackerts Opførsel.

Verner lovede at irettesætte ham, men kunde ikke begribe Grunden til Hackerts Opførsel, da hans Fader kun havde omtalt Fortidens Begivenheder roseligt for ham, og Hackerts Navn slet ikke var nævnet for ham.

Politiraaden blev meldt og udbad sig Grevens Medhjælp til de forestaaende Undersøgelser, og spurgte ham navnlig, om der imellem Tjenestepersonalet var Nogen, man kunde tiltroe en saadan Gjerning.

„Det er et Spørgsmaal, min Søster bedre kan besvare end jeg, der saa godt som slet ikke kjender Folkene."

„Jeg troer nok, jeg tør indestaae for alle vore Folk," svarede Unica.

„Lad os kalde paa Daniel, han veed dog bedst Besked," sagde Greven.

Daniel blev kaldt ind, og efterat have besvaret forskjellige Spørgsmaal, kom han til at nævne Navnet Reimann; dette gav Anledning til nøiere Forklaringer, hvorledes hans Fortid havde været, at han nylig var bleven løsladt af Tugthuset, og forleden Dag havde været her og udstødt Trusler mod Grev Kurt og Daniel, at han havde villet slaae denne med en Knippel, men var bleven forhindret af Firmaet Vogels Reisende, Hr. Vetter, der tilfældigviis var tilstede.

„Har De senere seet ham?"

„Nei — men han truede med at komme igjen."

„Skulde han gjøre det — saa lad straks Politiet hente."

Daniel fik Lov til at gaae, og da han var borte, ytrede Greven: „Der synes at tale Noget imod denne Reimann, men det er dog Altsammen kun Formodninger."

„Som maaskee blive til Beviser, naar vi først faae Fingre i ham. Der er grundet Mistanke, forekommer det mig."

„Vor Skytte, Hackert," sagde Baron Verner, „har for nogen Tid siden skildret mig ham som et raat, hævngjerrigt Menneske."

„Da han har været i Tugthuset, er han jo personlig kjendt af Politiet, og jeg haaber, at vore Bestræbelser efter at finde ham, snart skulle lykkes os."

Politiraaden hilste og tog Afsked. For ham stod det klart, at Reimann maatte være Morderen, han havde jo pralet af sine Penge og var nylig kommen ud af Tugthuset.

Saasnart han var kommen til Byen traf han altsaa de nødvendige Foranstaltninger til at faae fat paa Reimann.

IX.

Rygtet om Mordet udbredte sig som en Løbeild i Staden; det var just ikke af Interesse for Personen, men paa Grund af det hemmelighedsfulde Slør, der hvilede over Sagen, at den var Gjenstand for Passiaren paa Ølhuse og ved Kaffebordene.

Paa Fanny Vogel havde det derimod gjort et ganske andet Indtryk. Hun havde lært at skatte det brave, ærlige Hjerte, der bankede under den tjærede Trøie og indenfor den raa Skal.

Samme Dag, Liget var blevet fundet, havde Retten forelagt hende forskjellige Spørgsmaal, om hun vidste, at Matrosen havde besiddet Gjenstande, der kunde lede paa Spor efter Morderen.

Fanny huskede tydeligt, at han havde havt et gammelt Uhr, i Sølvkapsel og med en gammeldags Skive, og at han engang havde sagt i Spøg, at man kunde kun stole paa det, naar det stod stille.

Han havde ogsaa havt en Pengepung af Læder med et Løbebaand. Den tilsnøredes ligesom en Tobakspung, og Fanny mente, at der havde været flere mexikanske Guldmønter deri. Til Penge troede hun ikke, han havde trængt, thi han havde allerede taget Hyre igjen, og Rhederne havde jo, som sædvanligt, nok villet give ham Forskud, hvis han havde trængt dertil — det var hans egne Ord.

Det samme sagde Paul Vetter, og tilføiede, at Matrosen vist maatte have havt en vis Ret til sine Trusler mod Greven — idetmindste fremlyste det af mange af hans Ytringer.

For Dommeren var Sagen klar som Solens Lys — Reimann havde mødt Matrosen i Skoven, myrdet ham, plyndret Liget og kastet det i Dammen.

Enhver Tvivl maatte desuden forsvinde, efterat Hackert havde været i Forhør, og havde maattet bekjende sit Møde med Vagabonden; thi Hackert havde indseet, at det var hans Pligt at tilstaae Alt, og saaledes var ikke alene Mødet, men ogsaa Samtalen imellem Reimann og Hackert kommet til Dommerens Kundskab.

Denne vidste nu, at Reimann besad en Stok med en Blyklump, at et saadant Instrument var Mordvaabnet, at Reimann ligeledes var i Besiddelse af en Læderbrevtaske, som han rimeligvis havde frataget Matrosen, hos hvem der desuden var seet en Kniv med Elfenbens Haandtag og en Plade, hvorpaa Navnet Rost.

Om Aftenen sad Fanny Vogel i Dagligstuen, sammen med sin Broder Feodor. De talte om Dagens store Nyhed, og kunde ikke forklare sig, hvad de truende Ord betød, Matrosen havde ytret til Paul Vetter, angaaende Grev Hohenhausen, og ligesaa lidt hvorfor Matrosen, der jo var fremmed her, skulde blive Gjenstand for et roverisk Overfald, da Ingen jo kunde vide, om han havde Penge hos sig.

Hr. Vogel meddelte ogsaa sin Søster, hvorledes Grev Hohenhausen havde overdraget Bankier Romberg Salget af sine Godsprodukter, og derved brudt en mangeaarig Forbindelse med deres Firma, og han var meget vred paa Romberg, som han mente ikke havde opført sig rigtig honnet, og kom derved til at ytre, at Romberg havde indladt sig paa saamange letsindige Spekulationer i den sidste Tid, at man mente, Huset stod paa svage Fødder.

„Det vilde gjøre mig ondt," sagde Fanny.

„Har Du da glemt, at det var den Mands Hovmod, der kuldkastede Dine Fremtidsforhaabninger?"

„Skal jeg derfor ønske Ondt over ham?"

„Det var ikke min Mening, men den Hovmodige trænger til at blive ydmyget," svarede Broderen og forlod Værelset.

Fanny sad hensunken i Tanker over Fortiden, da den Mand, hun elskede, brød sit Ord og knuste hendes tillidsfulde Hjerte. Nu havde hun endelig tilkæmpet sig Fred i Hjertet, men det havde kostet hende tunge Kampe og hendes Ungdoms glade Sind.

Af disse Drømme blev hun vækket ved en besteden Banken paa Døren, og stor var hendes Forbauselse, da hun saae den Mand staae for sig, som hendes Tanker i samme Øieblik havde været beskjæftigede med.

„Fanny, kan Du tilgive mig?" sagde han med bønlig Stemme.

Hvilke Erindringer gjenkaldte ikke denne Røst! Hvilke sympathetiske Strenge anslog den ikke!

Men hun svarede dog med fast Stemme: „Jeg har Intet at tilgive, jeg har glemt Fortiden, og kunde ikke troe, at De, Hr. Romberg, vilde minde mig om den."

„Tilgiv mig, Fanny. Jeg kan ikke glemme. Jeg vil gjøre Bod for Fortiden. Jeg veed, jeg har opført mig som en svag Dreng, men Sorgen derover har modnet mig til Mand, og jeg skal vise mig som Mand."

„Alt er glemt. Jeg vil ikke atter træde imellem Fader og Søn, og mine Brødre ville aldrig tillade det. Lad os afbryde denne Samtale, som kun kan være pinlig for os begge."

„Hr. Romberg!" lød det pludselig fra en mandlig Stemme, „hvad fører Dem til dette Huus?"

Theodor Romberg vendte sig om, og saae Hr. Vogels alvorlige, strenge Ansigt, men svarede dog roligt:

„Undskyld, at jeg uden Deres Tilladelse har betraadt Deres Bolig, men da De vel kan slutte Dem til Aarsagen, saa finder De maaskee deri en Undskyldning?"

„Nei. Forlad os Fanny. Har De mere at sige, saa er jeg til Deres Tjeneste."

„Jeg fortryder min Svaghed ligeoverfor min Fader — jeg er kommen for at bede Fanny om Tilgivelse, om at blive min, jeg er beredt til ethvert Offer — jeg vil bryde med min Fader, hvis han modsætter sig endnu."

„Hvem veed, om man kan stole paa Deres Løfter. Det er desuden nu for sent — Ingen af Parterne vil kunne glemme det Forbigangne — begge Familier ville lide derunder — og desuden elsker Fanny Dem ikke længere."

„Det tør De ikke paastaae."

„Jo; thi jeg veed det, og nu forlanger jeg af Dem, at De, som Mand af Ære, ikke forsøger at trænge ind her igjen, thi i saa Tilfælde maatte jeg tage alvorligere Forholdsregler."

Hvad kunde Theodor svare? Intet. Han hilste og gik. Da han var kommen ned i Stueetagen, mødte han to Herrer, som han kjendte lidt til: den Reisende, Paul Vetter, og den unge Baron von Adlerberg.

„Der har atter en klog Mand gjort en dum Streg," sagde Paul, der jo var tilbøielig til at tale i Sententser og Citater, „og Deres Humør synes just ikke at være rosenfarvet, Hr. Romberg, men jeg kjender et udmærket Middel, som forjager alle Griller — følg blot med os."

Theodor gjorde nogle svage Indvendinger, men Paul tog ham under Armen, og fortsatte: „Jeg veed jo, hvorledes Sagerne staae, og De har valgt et uheldigt Øieblik — men at feile er menneskeligt.

De maatte hellere skrive — det udtalte Ord er saa flygtigt og glemmes, hvorimod det skrevne bliver paa Papiret, som tages frem og gjennemlæses oftere; det nydes og bliver en Deel af Sjælen. — De har feilet meget, unge Herre, men den, som har syndet meget, ham skal ogsaa meget tilgives, og da den unge Dame altid har været meget venlig imod mig, saa giv De mig blot Deres Breve til Froken Vogel, jeg skal trolig besørge dem."

„Tusind Tak. Men hvorledes vil De bære Dem ad? — Jeg er parat til enhver Gjentjeneste."

„For Gud er ingen Ting umulig, og den ene Haand vasker den anden."

De unge Mænd vare imidlertid naaede hen til den Vinkjælder, hvor Paul havde det grilleforjagende Middel, og Theodor Rombergs Alvor og Adalberts Tilbageholdenhed kom udmærket ud af det med Paul Vetters muntre Lune, der uafbrudt gjorde Brug af sin Citatsamling, hvorvel Citatet ikke altid passede.

Midnat var længe forbi, da de tre unge Mænd forlod Vinkjælderen, og gik med hinanden under livlig Passiar.

(Fortsættes.)

Saïd Burgasch, Sultan af Zanzibar.

Sultanen af Zanzibars Reise til Europa, der vel ikke har vakt den Opmærksomhed, som Shahen af Persiens for et Par Aar siden, ansees dog ikke for at være uden al Betydning. Navnlig venter man, at den afrikanske Fyrstes Besøg vil have yderligere Foranstaltninger til Slavehandelens fuldstændige Undertrykkelse til Følge, ligesom man i England haaber at kunne opnaae kommercielle Fordele, der i Fremtiden ville lede til en livligere Handelsforbindelse med Forindien. Og — hvad mere er — det antages, at Hs. tropiske Majestæt ikke er uvillig til at fremme den europæiske Kultur i sit fjerne Rige, der, skjøndt det ligger lige ved Kysten af Afrika, dog først for en Snes Aar siden omtrent er ophørt at være kun et geografisk Begreb og at blive os bekjendt.

Saïd Burgasch eller Bargasch, af hvis Undersaatter Høvdingerne og Soldaterne ere Arabere, den lavere Befolkning Negere, og Smaakræmmerne indiske Undersaatter af Dronningen af England, har regeret i Riget siden sin Broders Død i 1870. Forend han tiltraadte Regeringen, havde han levet som Landsforviist i Bombay, og først i 1873 hørte man i det Hele taget nærmere om ham, nemlig da Sir Bartle Frere kom til Zanzibar og nødte ham til at underskrive en Traktat om Slavehandelens Undertrykkelse. Ihvorvel denne Overenskomst betydelig indskrænkede Sultanens Indtægter, har han ikke desto mindre efter bedste Evne søgt at holde den, hvorfor ogsaa Stemningen i England var meget gunstig for ham ved hans Modtagelse.

Sultanen af Zanzibar, — egentlig med Urette kaldet saaledes, idet der kun tilkommer ham den beskedne Titel Saïd, d. e.: Herre, — skildres som en smuk, imponerende Mand paa endnu ikke fyrretyve Aar. Han er i Besiddelse af den Araberne medfødte Værdighed og Holdning, og hans tiltalende Ansigtstræk røbe baade Klogskab og skarp Iagttagelsesevne. Hans Klædedragt svarer ganske til de Forestillinger, man i Almindelighed har om en orientalsk Fyrste: Turban, Kaftan, Silkebælte med en med Ædelstene besat Dolk, en krum Sabel o. s. v.

Den 9de Juni gik Saïd Burgasch med et lille Følge i Land i Westminster. Hans Ophold i England varede til over Midten af den følgende Juli Maaned, og den intelligente Araberfyrste har saaledes havt Tiden for sig til at samle og ordne de mangehaande Indtryk, han upaatvivlelig har modtaget i Europas mægtige Handelsstad. Til det Mærkeligste af, hvad Saïd Burgasch og hans Reisefæller have oplevet i England, hører den Begivenhed, at være blevne fotograferede, en Operation, som de først efter megen Overvindelse og efter ved lange Bønner at have anraabt Allah om Tilgivelse, fordi de overtraadte Muhameds Forbud mod al Billedkunst, vovede at underkaste sig. Et Besøg i det britiske Museum skal ligeledes særlig have lagt Beslag paa Sultanens og hans Hofmænds Opmærksomhed, fornemlig ved Betragtningen af de gamle Haandskrifter af Koranen i „Kings Library" samt de assyriske og ægyptiske Antikviteter, om hvis Ælde de dog nærede en beskeden Tvivl. Fremdeles har Telegrafvæsenet med dets velordnede Depeche-Affenden og Modtagen vakt den høie Gjæsts fulde Beundring, der kom til Orde gjennem følgende naive Tilstaaelse: „Først efterat jeg har betraadt Englands Jordbund, er det blevet mig nogenlunde klart, hvor dum jeg er, og i hvilken uhyre Uvidenhed jeg har levet." Den 21de Juni havde Sultanen Audiens hos Dronning Victoria paa Slottet Windsor, hvorover han var særdeles henrykt, og derefter besøgte han Hertugen af Cambridge i Gloucester-House. Den Sammenligning, Zanzibarfyrsten ved denne Leilighed anstillede mellem det engelske Kongehuus og hans egne Høvdinger, faldt ikke ud til disse Sidstes Fordeel, men bragte ham til at udtale sig temmelig skarpt om deres Lyst til at nyde Livet i Ro, uden at bekymre sig om deres Medmenneskers Vee og Vel, samt til at fremføre Ønsket om, at de Alle, baade Høvdingerne og det menige Folk, lignede Englænderne.

Under Slutningen af sit Ophold i London syntes Sultanen forøvrigt ikke at have været nær saa populær som i Begyndelsen, hvilket fornemlig skal have havt sin Grund deri, at han bestemt afslog enhver Tilnærmelse til sin Søster, der fra Zanzibar var flygtet med en tydsk Kjøbmand, og nu som dennes Enke levede med sine Børn i Dresden, hvorfra hun var bleven kaldt til London, for om mulig at blive forsonet med Broderen, der havde fornegtet hende, vel nærmest som Følge af hendes Overgang fra Muhameds Lære til Christendommen. Sultanens Ubøielighed i dette Kapitel forskaffede ham Tilnavnet: Zanzibarbaren.

Fra London afreiste, som meddelt, Saïd Burgasch i den sidste Halvdeel af Juli til Paris, hvor der blev givet forskjellige Fester til hans Ære, og hvor Mac-Mahon viste sig meget forekommende imod ham. Den 26de forlod han Frankriges Hovedstad for at begive sig til Marseille, og herfra er han den 29de Juli afseilet til Ægypten og saaledes undsluppen europæiske Referenters Meddelelser om hans Gjøren og Laden i de af dem beherskede Lande.

Said Burgasch, Sultan af Zanzibar.

Den Rette.

En Hverdagsskitse af Vilh. D.

Det var ved Slutningen af Vinteren 1870. April Maaned havde allerede ligget ind ad Doren og vilst sit halvt smilende, halvt vredladne Ansigt; Vintergjæsterne og Foraarsbebuderne laa endnu i Kamp med hverandre, og medens de to Aarstider saaledes strides om Herredømmet, medens Træerne begyndte at faae et lidt mere forhaabningsfuldt Udseende i Erkjendelse af Solens og Regnens velgjørende Indflydelse, og medens Violerne ganske beskedent forsøgte at løfte Hovedet frem mellem Græsstraaene, tænkte Hovedstadens toneangivende Kredse paa, hvorledes de paa en værdig Maade skulde slutte Sæsonen.

Hos Kommerceraad Wahlfelds var man endelig bleven enig om at udstede Indbydelserne til det sidste Bal, som Familien vilde give i denne Sæson. Man havde længe diskuteret det vigtige Emne, om hvorvidt man kunde invitere Fru S. uden at behøve at invitere Frøken P., og man var tilsidst kommet til det for baade Fru S. og Frøken P. glædelige Resultat, at man vilde sende Indbydelseskort til dem begge To.

Vi ville imidlertid med den Indiskretion, som kun er Forfattere og katholske Skriftefædre tilladt, ligge et Øieblik ind hos Kommerceraadens netop den samme Dag, da den store Beslutning er tagen,

i det høitidelige Moment, da Kommerceraaden efter en ihærdig Kamp er bukket under for sin Kones og sine Døtres Bønner og Bevisgrunde for Nødvendigheden af endnu et Bal i denne Vinter, og med et Suk ved Tanken om de Penge, der skulle ofres paa Fornøielsernes Alter og for at kunne sige, „at man er med", forlader Stuen efter at have bevilget de Summer, som det af Fruen forelagte Budget indeholder.

Det er en smuk og komfortabel Dagligstue, som vi træde ind i; men mere end af de smukke Møbler, de med Smag valgte Malerier og det elegante Tæppe, som bedækker Gulvet, fængsles Blikket dog af to unge Piger, der ved Siden af Husets Frue have taget Plads ved det dækkede Frokostbord.

Der synes kun at være et Par Aars Forskjel i deres Alder. Elna, den Ældste af Søstrene, er en høi, smuk Brunette; de mørke, livfulde Øine spille med et lille Glimt af trodsigt Overmod i det kjække Hoved. Man seer strax, at denne unge Pige er sig sin uimodstaaelige Ynde fuldt bevidst. Den Yngste, Louise, er en mere beskeden, men maaskee mere ideel Skjønhed — om vi tør bruge dette Udtryk. Det lyse Haar falder i yppig Fylde ned over hendes fintformede Nakke; over de regelmæssige Ansigtstræk er der udbredt et yndigt Udtryk af ungdommeligt, men ingenlunde sentimentalt Sværmeri, og de store, blaa Øine bære Præget af et dybt, varmt Gemyt.

Det er virkelig et smukt Billede, som disse unge Piger laane Sujettet til, og næsten kunde vi fristes til at benytte den forslidte Sætning: „Dersom jeg havde en Malers Pensel!" — Men vi tillade os simpelthen at lade Læserens Fantasi fuldstændiggjøre Maleriet: Den hyggelige og elegante Stue, den korpulente Kommerceraadinde og især de smukke Piger.

Vi vende tilbage til vor Fortælling.

Kommerceraaden har forladt Værelset, og Elna springer op med det henrykte Udraab:

„Vi har Lov til at holde Bal!"

„Og vi vil strax udstede Indbydelserne," henvender hun sig utaalmodigt til sin Fru Mama, der i en magelig Stilling er placeret i Sofaen. Den gode Dame er endnu anstrengt af den heftige Debat, som hun har maattet udholde med sin Hr. Gemal, for at faae hans Tilladelse til Ballet. Kommerceraaden giver nemlig sjelden efter for sin elskværdige Halvdels Bønner og Forestillinger.

Fruen giver imidlertid sit Samtykke til Udstedelsen af Invitationerne, og et Øieblik efter ere de tre Damer med megen Snakken frem og tilbage, om hvilke af deres Bekjendte, der skulle indbydes, især med den vigtige Gjerning.

Elnas og Louises Penne løbe hurtig hen over Papiret, og efter en Times Forløb ere de fleste Invitationer udstedte. Endelig tror man ikke at have forbigaaet Nogen, der „var værd" at tage med, eller som „man var nødt" til at indbyde, og de smaa, firlige Billetter, med den traditionelle Formel: „Hr. og Fru N. N. udbede sig Æren af Hr. N. N.'s behagelige Nærværelse til et lille Bal forstkommende Lørdag," ligge færdige til Afsendelse.

„Men vi har jo glemt Victor Møller!" udbryder Elna pludselig i en tilsyneladende ligegyldig Tone.

„Aah, han er jo kun saa kort Tid kommet her i Huset, at jeg ikke synes, vi behøve at invitere ham," svarer Fruen. „Der er jo allerede saa Mange iforveien."

Medens Louise forholder sig taus, kæmper imidlertid Elna saa ivrig for at sætte sin Mening igjennem, at det næsten synes, som om hun bestemt havde sat sig for, at den unge Mand skulde indbydes, og han ikke var saa aldeles glemt, som hun først havde ytret.

„Ja, veed Du hvad, Moder, naar vi har inviteret Doktor Lange, der er hans bedste Ven, og som har introduceret ham heri Huset, saa maa vi virkelig ogsaa indbyde ham."

Med disse Ord slutter den unge Pige sit veltalende Foredrag, hvoraf Følgen bliver, at Victor Møller lykksaliggjøres med en Billet af samme Indhold som de andre. Elna kaster et triumferende Blik over til sin Søster, der ikke ganske kan skjule en let Rødmen, som dog ikke bemærkes af Elna; thi den unge Pige er allerede ude af Stuen for at give Ordre til Invitationernes Afsendelse, og hermed ere de første Forberedelser trufne til Kommerceraadens Bal.

Victor Møller er i det Øieblik, vi gjøre hans Bekjendtskab, en smuk ung Mand, der nylig har fyldt sit femogtyvende Aar. Hans Forældre ere døde for nogle Aar siden, men den beskedne Formue, som de have efterladt ham, i Forbindelse med grundige Kundskaber, som han har en god Opdragelse at takke for, sikre ham en lykkelig og uafhængig Stilling. Victor har for kort Tid siden taget sin medicinske Embedsexamen; men endnu anvender han dog en stor Deel af sin Tid til at give Informationer i forskjellige videnskabelige Fag, mere af Tilbøielighed end af Nødvendighed. Naar man vilde spørge Victor Møller, om han følte sig fuldkommen lykkelig, vilde han sikkert besvære Spørgsmaalet med et overrasket: „Hvorfor skulde jeg ikke det?" Men der var dog i den unge Mands Gemyt en utilfredsstillet Higen, en Tilbøielighed til at lade sig rive med af det første Indtryk, som ofte satte ham i en urolig, ophidset Stemning. Det var, som søgte han Noget, han endnu ikke havde fundet. Victor levede et muntert og selskabeligt Liv; han havde Adgang til flere ansete og elskværdige Familiekredse, og Livet laa jo aabent og lyst for ham, saa han havde sandelig ikke Grund til Andet end at være lykkelig.

Klokken er Elleve om Formiddagen, og Victor havde akkurat fuldført sit Toilette, da det bankede paa hans Dør, og hans gamle Ven, Doktor Lange traadte ind.

Lange er nogle Aar ældre end Victor og høist forskjellig fra ham baade i Karakteer og Livserfaring. Den Ene er ligesaa jovial og praktisk i Anskuelser og Tænkemaade, som den Anden er tilbøielig til Sværmeri og Overdrivelse, men netop ved denne Modsætning ere de hinanden uundværlige.

„Godmorgen, prosaiske Sybsover!" udbryder Doktoren muntert. „Du fortjener sandelig ikke den Lykke, som er vederfaret Dig. See, jeg bringer det Olieblad, som skal give Dit Hjerte Fred og faae Dit Hoved til at svimle af himmelsk Lyksalighed. Jeg mødte Postbudet paa Trappen, og her er et Brev til Dig. Jeg kjender Haandskriften og veed,

hvad det indeholder; men førend Din profane Haand skal berøre den hellige Gjenstand, har Du at staae aaben Skrifte. Vil Du saa tilstaae, at denne lille, kokette Elna har forrykket Din alvorlige corpus medicinæ og gjort Dig til en sukkende Traubadour? Det har Du nu ikke vanskeligt ved at blive; den Rolle ligger for Dig."

„Lad mig blive fri for Dit evindelige Drilleri, Hermann," svarede Victor rødmende. „Giv mig Brevet og lad mig see, hvilken himmelsk Salighed, som Du siger, det indeholder."

„Der, Utaknemlige! Modtag Din ufortjente Lykke, som Du har mig at takke for."

Victor rev hurtig Konvoluten af, og med en slet dulgt Glæde læste han Indbydelsen til at deltage i Kommerceraad Wahlfelds Bal førstkommende Lørdag.

„Nu, ærede Ven," fortsatte Lange, „hvad siger Du? Er Du mig saa ikke taknemlig, fordi jeg har præsenteret Dig i en Familie, der har to saa smukke Døtre som Elna og Louise. Jeg foretrækker rigtignok den Sidstes mere beskedne og ideelle Skjønhed for den lille Frøken Elnas straalende og lunefulde Øine. Jeg synes ordentlig, at man bliver svimmel hver Gang, man seer paa den Pige. Hvad mener Du?"

„Jeg mener, at Du er en ubehagelig Spøgefugl, som jeg ikke gider svare, og som ikke fortjener at nyde en Kop af den aromatiske Drik, som Madam Jensen bringer to Exemplarer af idag, da hun har seet, at Du har stukket Din næsvise Næse indenfor min Dør i dette Morgenkaffen helligede Øieblik."

Man kunde let mærke, at Victor gjerne vilde bringe sin Ven bort fra det farlige Thema.

Lange kastede sig imidlertid magelig i en Lænestol, og tændte velbehagelig den Cigar, som Victor bød ham.

„Naa, min gamle Ven! paa Lørdag skulle vi altsaa atter trække i den sorte Kjole, og Du skal have Din uundgaaelige Hjertebanken, naar Du trykker Frøken Elnas lille, bløde Haand," vedblev han ubarmhjertig. „Jeg anordner paa Forhaand et kølende Pulver, for at Du ikke skal blive altfor varm. Det vilde være uheldigt, om Du for tidlig søgte at indtage Fæstningen, og det da viste sig, at den ikke vilde kapitulere!"

„Veed Du da saa bestemt, at jeg har til Hensigt at forsøge en Storm?" spurgte Victor, som stadig gjorde sig Umage for at slaae ind i Vennens spøgefulde Tone.

„Ak, min Ven, man er da ikke blind. Troer Du ikke, at jeg saae, hvor varm Du blev, da Du modtog Invitationsskrivelsen? Det betyder ikke saa Lidt."

„Jeg veed sandelig ikke, hvorledes Du er faldet paa den Tanke, at jeg skulde være forelsket i Frøken Wahlfeld," gjensvarede Victor i en paatagen rolig Tone. „Kan Du bevise det ved Fakta?"

„Man skulde troe, at Du vilde svigte Æskulaps Fane og slaae Dig til Juraen! Beviser og atter Beviser. Nuvel, jeg skal forsøge paa det. — Det er vel omtrent et halvt Aar siden, at jeg præsenterede Dig i Kommerceraadens Familie, og Du har trolig holdt Bekjendtskabet vedlige; Du har ikke forsømt en eneste Lelighed til at gjøre Visit, og man savnede Dig aldrig ved de smaa ugentlige Soireer."

„Beviser Intet," afbrød Victor.

„Tys, ingen Afbrydelser. Du var som ellevild af Glæde den første Aften, Du havde tilbragt der i Huset, og hver Gang, Du senere kom der, havde Du kun Øie og Tanke for en eneste af de Tilstedeværende, en vis lille lunefuld Dame, hvis Nykker Du enten ikke lagde Mærke til eller maaskee fandt fortryllende. Naar bemeldte unge Dame mindst ti Gange tabte sit Garn eller sin Sax paa Gulvet, tog Du det pligtskyldigst op, og beviste derved, at Du var — ikke alene en Forelsket, men ogsaa en keitet Forelsket. Naar den unge Dame tilfældigviis saae lidt tvær ud — maaskee fordi Papa havde negtet Penge til en ny Hat — var Du nærved at fortvivle, og naar hun behagede at sende Dig et af disse kokette Øiekast, for hvilke Damerne burde betale Bøde til Fattigkassen som for uforsigtig Omgang med Svovlstikker, havde Du Møie med at lægge Baand paa Din Lykksalighed. Men jeg vil ikke fremdrage flere ‚Fakta'; Du har vel nok? Jeg siger derfor saa mange Tak for Kaffe og vil nu overlade Dig til Dig selv, for at Du i Ro kan ransage Dit Hjertes Labyrinth og slutte med i Dit stille Sind at give mig Ret. — Au revoir!"

Lange havde drukket sin Kaffe og reiste sig for at gaae. Han nikkede med et ironisk Smil over til sin Ven, der slet ikke synes at have lagt Mærke til hans overbevisende Foredrag, men ligegyldigt nikkede til ham:

„Vi sees paa Lørdag."

„Indenfor Fæstningens Skudvidde," supplerede Lange, hvorpaa han tog sin Hat og gik.

Victor havde ingen Lyst til at besørge sine Informationer den Dag. Han gjorde fortvivlede Forsøg paa at ransage sit Hjerte, og han gjennemgik i Tankerne de lykkelige, berusende Øieblikke, som han havde tilbragt i Elnas Nærhed. Var det sandt, som Vennen havde sagt, at hun var koket og kun morede sig med at lege en farlig Leg med hans Følelser? Rigtignok havde hun ofte ved en pludselig Kulde stødt ham tilbage, og der var ingen mild Fred, ingen tilfredsstillet Længsel at finde i hendes Nærhed. Men han var altfor lykkelig ved den lokkende Drøm, til at han kunde støde hendes Billede fra sig; han havde nu kun *en* Tanke: Hvad der *maaskee* kunde hændes paa Ballet!

Ballet var i fuld Gang. Lysene straalede fra de glimrende Lysekroner, Musikens brusende Toner lød gjennem Balsalen, og de unge Par hvirvlede sig i munter Dands henover Gulvet. De straalende Øine og livfulde Bevægelser bar Præget af Lykke og Hengivelse i Øieblikkets Glæde; thi nogle enkelte Damers lidt bittersøde Miner, naar de maatte „sidde over", fordi de vare indtraadte — naturligviis dem selv ubevidste — i den „tvivlsomme" Alder, kunde ikke mærkes i den festlige Kreds. I Balsalen, hvor de Fleste endnu var i Ungdommens lykkelige Alder, forglemte man hele Verden for det nuværende Øieblik, for et Smil af sin Dame, eller for en Tur i les lanciers, og i Sideværelserne pleiede de ældre Honoratiores deres Magelighed ved en behagelig l'Hombre eller Whist og ved Tanken om Bordets eventuelle Nydelser. Der var altsaa lutter Smil og fornøiede Ansigter hos Kommerceraadens, Alle morede sig, eller syntes at gjøre det — det var jo ikke mere end simpel Høflighed mod Vert og Vertinde.

Endelig indtræder en Pause i Dandsen, thi Timen er slaaet, da man skal gaae til Bords. Parrene spredes, og Damer og Herrer stilles for en kort Stund fra hinanden.

I et lille Kabinet ved Siden af Balsalen have to unge Piger taget Plads paa en Divan; det er Husets Døtre, der et Øieblik have trukket sig tilbage fra den almindelige Hyldest, som i Særdeleshed den Ældste — Elna — som Ballets Dronning er Gjenstand for.

„Det er dog skrækkelig, hvor Du seer sørgmodig ud," udbryder Elna oprømt til sin Søster. „Jeg morer mig saa udmærket!"

„Elna, vær et Øieblik alvorlig," bad Louise. „Sig mig, hvorfor overtalte Du Moder til at invitere Victor Møller, naar Du havde isinde at vise ham en saa besynderlig frastødende Opførsel iaften. Jeg troede netop, at han interesserede Dig særlig."

Louises Stemme skjælvede lidt ved disse Ord.

„Nei, see til min lille, fornuftige Søster!" lo Elna overgivent. „Saa Du troede, at den unge Mand interesserede mig? Nu, jeg vil tilstaae, at det morede mig at see, hvor forelsket han er. Men Fader har iaften overrasket os ved at invitere Grev M., og Du vil vel ikke have, at jeg skal forsømme en saa fornem Kavaleer for den stakkels Victor Møller. Jeg vidste jo ikke, at Greven vilde komme, den Gang, da jeg foreslog at indbyde den Anden."

„Elna, Du veed ikke, hvor skrækkeligt Du taler. Hvad kommer denne Greve Dig ved?"

„Aah, jeg synes dog, han viser mig en særdeles Opmærksomhed," svarede Elna lidt fortrædelig. „Han er rigtignok lidt uvant med at gjøre Kur. Tænk Dig, hans grusomme Fader har bestandig holdt ham indespærret ovre paa deres Gods i Jylland; det er den første Vinter, han tilbringer heri Hovedstaden, men jeg har truffet ham flere Steder før iaften. Forresten kan Du gjerne spare Dine moralske Forelæsninger. Nu vil jeg more mig."

„Men see, Louise," fortsatte den smukke Pige leende. „See Victor Møller, hvor han dog seer skrækkelig mørk ud; han staaer ganske alene henne ved Vinduet. Nei, han er dog altfor kjedelig. Farvel, min lille Pige, Du skulde gaae hen og trøste ham."

Og med disse Ord løb Elna med en overgiven Latter ud af Kabinettet.

Louise vilde holde hende tilbage, men Elna var allerede ude i Balsalen, og Louise var snart omringet af en Skare muntre Balgjæster.

Victor stod, som Elna meget rigtig havde sagt, alene i et Hjørne af Salen, og kæmpede en haard Kamp med sine opbrusende Følelser. Han havde ventet, at denne Aften skulde blive saa lykkelig og indholdsrig for ham, og nu var hans Hjerte kun opfyldt af Fortvivlelse og Skinsyge. Han syntes først i dette Øieblik at indsee, at hans Kjærlighed havde betaget hele hans Væsen, og han formaaede næsten ikke at tvinge sin Længsel efter en Afgjørelse paa, hvorledes hans Skjæbne vilde blive. Victor havde arbeidet sig op i en meget exalteret Stemning, og han følte den største Lyst til at nedbryde alle æsthetiske og konventionelle Love, og storme midt ud i Balsalen, gribe Elnas Haand og udbryde: Elna, jeg elsker Dem, De maa blive min!

(Fortsættes.)

Blandinger.

— En ung Skotte sagde, at han vilde gaa til Jerusalem, uden dog at have nogen Bevæggrund dertil, hverken Nysgjerrighed eller Lyst til at udvide sine Kundskaber eller Fromhed. Da man nu spurgte ham, hvorfor han desuagtet vilde tiltræde en saa lang Reise, svarede han: „Naar jeg har seet Jerusalem og kommer tilbage, saa vil jeg i Edinburgh hver Dag blive bedt ud til Middag."

Gaade.

(Hvert Vers er et Ord, og tilsammenlagte danne de et Ordsprog.)

Det er en Læges bedste Svar,
Og han dermed vort Hjerte fryder,
Naar ængstelig vor Spørgen lyder:
Hvordan den Syge mon det har?

Modsætning til al tidlig Tid,
Og ukjært for hver Fremskridts Lære;
Thi derom kan ei reises Strid,
At hurtigt kan det ikke være.

Et lille Ord, som bruges, naar
Man sammenligner tvende Dele;
Et Bogstav til — og Alt det faaer,
Ja er en Slutning paa det Hele.

Uhøvisk er det ikke, og
Kan nævnes høit af Knøs og Pige;
Men desuagtet læres dog:
Man bør det ingensinde sige.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 33:

Eventyr.

Opløst af Gjæt, Marie Kaffetaar, Flora Sukkertop, Den fortvivlede Hulda paa Vesterbro og Trahnier, Oskar S., N. M. J. Sollested, Organisten ved Marmorkirken, En Sjoselisthader i Ebeltoft, General S. i Snapskjøbing.

☞ **Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 35. Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 29de August. Nr. 35.

Indhold: H. C. Andersen (med Lithografi). — Lastens Vei (Fortsættelse). — Den Rette (Fortsættelse). — Blandinger. — Stavelsegaader.

H. C. Andersen.

(Født den 2den April 1805; død den 4de August 1875.)

„Hvad Hjertet følte, hvad Øiet saae,
Jeg ikke forstod at dølge,"

synger den hedenfarne Digter i et af sine tidligere Digte, og denne naive Aabenhjertighed er bleven ligesaa kjendt af Folket, som hans Eventyr; den gaaer, saa at sige, Haand i Haand med hele hans Digternatur og sætter sit Stempel paa Alt, hvad han har skjænket os. Han saae paa Verden med samme aabne, friske Blik som Barnet; men han opfattede det Sete med Tænkerens Aand og gjengav det med — Digterens. Indenfor dette lille Blads snevre Grændser, er hverken Sted eller Rum til at dvæle udførlig ved hans Livs vidunderlige Historie, der sikkert ogsaa er kjendt af Enhver, og som til alle Tider vil kunne drages frem som Bevis paa det sande Genies Magt, der veed at bryde sig en Bane, trods Fattigdom og Modgang; Hensigten med disse Linier er kun at føie en lille Krist til alle de Mindekrandse, Nationens Taknemlighed har ofret ham.

En Digter anerkjendes naturligvis bedst ved Anerkjendelsen af Det, han har skabt; men Roes og Lovtaler give blot et ufuldkomment Indtryk, det er det Skrevne selv, som lærer os at kjende Forfatteren, og ingen Beskrivelse af dette eller hint Eventyr vilde kunne formaae at give os nogen tilsvarende Idee om Andersens Eiendommelighed: den maa man læse sig til i hans egne Værker. Hans ubundne — men aldrig tøilesløse — Fantasi og mærkværdige Evne til at kunne parre den dybeste Alvor med den barnligste Skjemt og bringe Læseren til at lee og græde i samme Øieblik, vare dog fremfor Alt de Gaver, hvorved han forstod at vinde Hjerterne og skabe sig en stor og taknemlig Læsekreds i alle Aldre. Hvo formaaer saaledes f. Ex. at læse „Den grimme Ælling", „Nattergalen", „Englen" o. s. v. uden dyb Bevægelse? Og det gaaer med H. C. Andersens Eventyr, som med en smuk Sang: man kan høre dem ofte gjentages uden at trættes; thi man finder altid noget Nyt, som man ikke før har opdaget. I Tillid til denne Kjærlighed for Digteren, hidsætte vi en af hans nydelige Skitser fra hans „Billedbog uden Billeder", hvor han lader Maanen fortælle:

„Jeg har seet Kadetten blive Officeer og første Gang føre sig sin prægtige Uniform, jeg har seet den unge Pige i sin Balstads, Fyrstens unge Brud lykkelig ved sin Festdragt, men Ingens Lyksalighed kan lignes ved den, jeg saae iaften hos et Barn, en lille firaars Pige; hun havde faaet en ny blaa Kjole, en ny rosenrød Hat; Stadsen var netop paa, og de raabte Alle paa Lys, thi Maanens Straale gjennem Vinduet var for ringe, der maatte anderledes lyses op. Der stod den lille Pige, stiv som en Dukke, Armene ængstelig ud fra Kjolen, Fingrene vidt spilede fra hverandre, o! hvor hendes Øine, hendes hele Aasyn straalede af Lyksalighed. ‚Imorgen skal Du komme paa Gaden!' sagde Moderen, og den Lille saae op mod sin Hat, saae ned mod sin Kjole, og smilede lykkelig: ‚Moder!' sagde hun, ‚hvad mon Hundene tænke, naar de see mig i den Stads!'"

Et underligt Spil af Skjæbnen har ladet vor Eventyrdigter blive født i April — den Maaned, der bestandig veksler med Regn og Solskin — og bortkaldt ham i Høstens Tid, blidt og roligt, i prægtigt Sommervejr, og hvor hele Naturen havde opfyldt, hvad den lovede om Vaaren. Selv siger han om den sidste Stund i et Digt, han kalder „Dødsøieblikket":

Hvad er det dog, som lyser? Det lutres for min Sands;
Jeg føler Diet briste i denne Straaleglands.
Mit Hoved mat sig bøier for Kraften i min Aand,
Og mildt om Hjertet løsne sig alle snevre Baand.
I Døden faae vi Vinger, det tror vi jo som Smaa,
Ja, Aanden den faaer Vinger, som Tankens overgaae.

I Stjernernes Systemer, i Riden paa vor Jord,
Jeg seer en Guddoms-Fylde, hvortil jeg ei har Ord.
En Evighed jeg skuer i Alt, selv i mit Bryst,
Og alle Taager synke bag Jordens kjendte Kyst.
I mine Brødres Hjerter nu først jeg læser ret,
Vel er' vi Alle svage, men Ingen ganske slet.

O, kunde vi herneden saa klart i Andre see,
Som i vort eget Indre, vi gjorde dem ei Vee.
I hver jeg mig gjenkjender, i Store som i Smaa,
O, skal vi da i Døden hinanden først forstaae?
Jeg er saa let, saa salig, saa lutret i min Tro,
Jeg føler Kamp og Stræben og dog en himmelsk Ro!

Lastens Vei.

(Fortsættelse.)

Da de vare komne til Rombergs Bolig, sagde Paul: „Skilsmissens Øieblik er kommet — men imorgen sees vi igjen paa samme Sted."

„Ja, lad det være en Aftale," sagde Theodor, „og Tak for Følgeskabet. Men hvad betyder det? Gadedøren staaer jo aaben!"

„Det er Følgen af at have mange Tjenestefolk, og stole paa dem."

„Vor Portner er en gammel, paalidelig Person — her maa være noget Galt paa Færde," sagde Theodor.

„Vi maa ind," sagde Paul, „blot vi havde Lys."

„Vent lidt," sagde Theodor, som vidste, hvor der stod Lys og Svovlstikker, og saa Sekunder senere var Lyset tændt.

Hele Stueetagen blev brugt til Forretningslokale med Undtagelse af to Værelser, hvori Portneren havde Ophold.

To store Værelser udgjorde Kontoret, bagved laa Banquierens Privatkabinet og ved Siden af det Kasseværelset. Fra hvert af disse Værelser førte Døre ud til en Sidekorridor.

De traadte først ind i Kontoret, og Theodor vilde lige aabne Døren til Kabinettet, da denne blev stødt op, og et Par pjaltede Skikkelser styrtede frem og kastede ham til Side.

Adalbert søgte at standse dem, men blev saaret af den ene Vagabond, indtil denne blev slaaet til Jorden af Paul, medens den Anden i Forvirringen flygtede.

Den Fangne blev snart gjort uskadelig, thi medens Paul holdt ham nede, bandt Theodor Arme og Been, saa godt han kunde, og derefter henvendte de deres Opmærksomhed paa Adalbert, der laa bevidstløs paa Gulvet med et gabende, blødende Saar i Brystet.

Mordvaabenet laa ved Siden af ham — Paul syntes, at det mindede ham om Noget, han havde seet eller hørt tidligere.

Ja rigtig. Politiraad Sommer havde spurgt om han havde seet en saadan Kniv i Matrosens Værge — med Ibenholts Haandfang og en lille Sølvplade.

Han bøiede sig ned over den Fængslede, og gjenkjendte i ham Reimann, som han jo havde seet den ovenomtalte Aften i Haven paa Hohenhausen.

„Krukken gaaer saa længe til Vands, at den kommer hankeløs hjem," citerede Paul.

„Gaa Fanden i Vold," mumlede Reimann.

„Han vil tidligt nok faae Fingre i Dem. Hvor har De Kniven fra?"

„Hvad angaaer det Dem?"

„Fordi Matrosen, De har taget den fra, er funden i Søen."

„Hvad kommer det Vaas mig ved — desværre er vort Forehavende her mislykket, og vi ere gaaede Glip af mange Penge."

„Naa — Matrosens Penge ere altsaa allerede gaaede i Hundene, og Kniven har De vel funden?"

Reimann svarede et kort Ja, idet han bestandig bestræbte sig for at slide sig løs, og Paul havde Umage nok med at styre ham, thi Theodor havde fjernet sig for at vække Husets Folk.

Da disse indfandt sig, blev der sendt Bud efter Politi og Læge. Politiet undersøgte Lokaliteterne og fandt, at der var benyttet falske Nøgler, at i Kabinettet var et Skrivebord brudt op, og et lille Chatol, som indeholdt Privatkassen, stjaalet, og man fandt ligeledes en Stok med en Blyknap paa, hvilken Reimann strax vedkjendte sig som sin Eiendom.

Alle vare enige om, at Reimann maatte være Matrosens Morder, skjønt han protesterede paa det bestemteste.

Lægen erklærede Adalberts Tilstand for livsfarlig, og at han paa ingen Maade kunde taale at flyttes, hvorfor Banquieren med Beredvilligheb indrømmede ham et Værelse i Huset og lovede at sørge for ham paa bedste Maade.

X.

„Naa, jeg seer Haren har narret os, Kaptain, og at vi ere komne ind paa min Naboes Grund," sagde Baron Buchenau til sin Ledsager. „Lad os derfor gaae op og hilse paa Grev Hohenhausen."

„Nei — jeg betakker mig."

„Hvorfor ikke? Har De Noget imod Greven?"

Hvad skulde jeg have imod ham? Jeg har kun seet ham een Gang, og han falder ikke i min Smag — altsaa holder jeg mig borte fra ham."

„Grev Hohenhausen burde dog interessere Dem."

„Af hvad Grund, Hr. Baron?"

„Han bliver snart min Svigerson, og saa maa De jo lære ham nøiere at kjende."

„Har Forlovelsen allerede fundet Sted?" spurgte Kaptainen blegnende. „Elsker Baronesse Alma ham?"

„Forlovelsen har endnu ikke fundet Sted, og om Alma elsker ham, veed jeg ikke — men det var hans Faders Ønske, og jeg billalder det. Jeg veed ikke, hvad De har imod Greven — maaskee jeg gjætter rigtigt, naar jeg beder Dem opgive Ønsker og Forhaabninger, som dog ikke ville blive opfyldte."

Kaptain Gronau tav. Han turde ikke bryde med Onklen — Greven havde jo heller ikke friet endnu, og man kunde ikke vide, hvad Alma vilde svare.

Med et Haandtryk skiltes de to Slægtninge fra hinanden.

Paa Hjemveien mødte Kaptainen Jægeren Hackert, som kom fra Byen, og fortalte ham om Indbruddet hos Romberg, og at Reimann var greben samt funden i Besiddelse af Matrosens Kniv, Brevtaske og den mærkede Hundreddalersedbel."

„Saa maa han jo være Morderen."

„Skinnet er imod ham. Han selv benegter Alt, og siger, han har fundet de mistænkelige Sager."

„Det er let sagt, men Ingen troer ham vel?"

„I mine Øine ere disse Beviser ikke nok."

„Saa maa De have stærkere Mistanke til en Anden. Hvem er denne Anden? Ud med Sproget, Menneske!"

„Endnu veed jeg Intet, men Tiden kommer vel, da jeg kan tale. Til Baronen beder jeg Dem Intet ytre om vor Samtale idag. Adieu."

Kaptainen fortsatte sin Vei i dybe Tanker, og blev først vækket af dem, da han befandt sig i Buchenaus Have, og Alma spøgende ytrede:

„Naa, Fætter! hvorledes er Jagten faldet ud?"

„Tasken er tom, men Jagten har ogsaa idag været rettet imod et eget Slags Vildt."

„Det forstaaer jeg ikke — De taler i Gaader."

„Gaaden kan snart løses. Hvad synes De om Grev Hohenhausen?"

„Han falder slet ikke i min Smag; han kan gjerne være meget elskværdig, men mig forekommer det, som om han spiller en Rolle og ikke er sig selv."

„Sæt nu, han tragtede efter Deres Haand, og agtede at fric til Dem."

„Det er kun et Skrømmebillede, De vil kyse mig med," sagde Alma, men hun blegnede dog, „det tænker Grev Hohenhausen vist ikke paa, thi han veed, at sørgelige Fortidserindringer ville træde imellem ham og hans Gemalinde."

„Men naar han nu alligevel tænker derpaa?"

„Saa vil jeg blive Dem Svaret skyldig, til han selv forer Beviset; men Farvel, Fætter — der kommer Verner."

Kaptainen saae efter hende. Hvorfor undveg hun hans Spørgsmaal? Hvorfor lod hun, som om hun ikke troede paa Muligheden af Hohenhausens Frieri? Var det for at berolige ham, eller troede hun ikke selv paa det?

Gronau betroede Alt til sin bedste og mangeaarige Ven, Verner, som rolig hørte paa ham, og tilsidst sagde: „Dersom Alma og Du fik hinanden, vilde det glæde mig, men Papa giver neppe sit Samtykke."

„Fordi jeg er fattig?"

„Der er maaskee en anden Grund, som jeg skal meddele Dig. Det er den, at Papa ikke kan glemme, at Din Fader har forødt de fyrretyvetusind Daler, han fik med Papas Søster, og lod Dig staae uden Støtte i Verden."

„Den Sag er jeg da uskyldig i, men han tænker vel, at jeg vilde følge min Faders Exempel og sætte Din Søsters Medgift overstyr. Dog hør først mig. Jeg var paa Kadetakademiet og kun ni Aar gammel, da min Fader, der levede alene med sin Tjener, døde af Kolera efter et Par Timers Sygdom. Der fandtes ingen Værdipapirer efter ham, hvorover Din Fader, min Formynder, senere oftere bittert har klaget, thi han havde havt Ret til, straks ved min Moders Død at faae min Mødrenearv under sin Varetægt, men han havde ubetinget Tillid til min Fader. Alle hans Bestræbelser ledede til Intet — Værdipapirer fandtes ikke. Da jeg var bleven Officeer overgav han mig hele Efterladenskabet, og deri har jeg fundet dette Brudstykke af et Brev. Læs det."

Kaptainen fremtog af sin Brevtaske et gulladent Papir, og Baron Verner læste Følgende:

„Min kjære Ven! Jeg har atter overlagt Sagen og finder, at Dit Raad er det bedste — Papirerne skulle ikke sælges for Øieblikket — de blive i Dit Værge, og Parolen lyder: ‚Afvent bedre Tider!'"

„Brevet er jo ikke afsluttet," sagde Verner.

„Det er rimeligviis de sidste Ord min Fader har skrevet. Men hvem er denne Ven, til hvem han har betroet Papirerne? Hvorfor har denne Ven ikke meldt sig, skjønt der er udgaaet Opfordringer nok?"

„Har Du vilst Papa dette Brev?"

„Ja."

„Hvad sagde han dertil?"

„At min Fader havde skrevet disse Linier i den Hensigt at skjule, at han havde forødt Pengene, thi ellers havde Vennen meldt sig eller der maatte være fundet et Beviis. Min Mening er, at Vennen kan være død eller have været en Bedrager."

Denne Anskuelse kunde Verner ikke dele, og de to Fættere skiltes ad — Kaptainen for at ride tilbage til Byen — Verner for at kjøre med Alma til Hohenhausen.

XI.

Baron v. Adlerberg var Filosof nok til at betragte den Ulykke, der havde truffet Adalbert, som et Held; thi nu var han jo i Huus sammen med Flora Romberg, og havde den bedste Leilighed til at vinde hendes Kjærlighed, og Flora forsikrede ham personlig om, at hun skulde pleie ham paa det Bedste.

Da Lægen ogsaa havde givet godt Haab, følte den gamle Herre sig beroliget.

Man havde ikke kunnet opspore Reimanns Medskyldige, og Reimann selv vægrede sig ved at give mindste Oplysning, der kunde lede til at opdage ham.

Romberg var i en besynderlig ophidset Stemning, og meget urolig over Tyveriet, hvilket i høi Grad forundrede Theodor; thi det lille Chatol indeholdt kun nogle faa hundrede Daler, hvis Tab kunde være temmelig ligegyldigt.

Sønnens Bemærkninger over Faderens Uro, bleve i de første Dage ikke besvarede, men endelig en Dag brød den Sidste Tausheden og fortalte Sønnen, at det ikke var Pengene, han var urolig for, men nogle Papirer, som indeholdt en Hemmelighed, der kunde ødelægge hans Kredit, gode Navn og Rygte. Det var en gammel Historie, som han altid havde tænkt paa at gjøre god igjen, men det var bleven opsat, og nu vilde det koste over en Tønde Guld, paa Tider, hvor Forretningerne gik slet og han havde tabt mange Penge i Aktieforetagender. Han turde ikke udlove en altfor stor Belønning for dem, thi det var jo, at gjøre Tyven opmærksom paa deres Værdi, og faldt de i Politiets Hænder, var det endnu værre.

Theodor kunde ikke faae nærmere Forklaring af Faderen, der fortrød, at han havde sagt saameget, og følte, at han var sunken i Sønnens Omdømme, og begge følte sig lettede ved Grev Hohenhausens Indtræden. Denne kom for at tale med dem om Forretningssager, og ytrede: „Jeg har imorges faaet et Brev fra Frøken Vogel, hvori hun udbeder sig en Samtale med mig. Det er rimeligviis for at anmode mig om, at fornye den tidligere Akkord med Brødrene."

Theodor ryste paa Hovedet, som om han ikke delte denne Formodning, og ytrede: „Det er et meget agtet Firma."

„Derfor vil jeg ogsaa bede Dem underrette Huset om, at sende en Befuldmægtiget til mig, for at vi kunne ordne Sagen — jeg er kjed af at have flere Bryderier dermed."

Greven reiste sig for at tage Afsked, og bad Herrerne snart besøge sig.

Da han var kommen til sin Vogn, var det som han pludselig betænkte sig, bad Tjeneren melde sig hos Froken Romberg og spørge, om hun vilde modtage ham.

Flora havde seet hans Ekvipage og ventet hans Besøg — hun var hjemme, og modtog ham i Salonen.

Greven bød den smukke Pige Haanden og førte hende til en Divan, medens han selv tog Plads paa en Stol.

Greven indledede Konversationen med Undskyldninger for, at han ikke var kommen før og at Unica ikke var med idag, men hun var jo nylig bleven forlovet, og han forstod i det Hele at blande saamegen Beundring for Flora ind i Samtalen, at hun var aldeles henrykt, men hans Bøn om at besøge Unica først, syntes Flora dog ikke at være tilbøielig til at opfylde, hun undskyldte sig med, at hun havde en Syg at pleie, og turde ikke forlade ham.

Det var dog altfor romantisk, mente Greven, og da han reiste sig for at gaae, tog han atter hendes Haand og beholdt den, medens han med bønlig Stemme og beundrende Blikke sagde: „De maa virkelig ikke møde min første Bøn til Dem med et Afslag. Altsaa paa et behageligt Gjensyn paa Søndag."

Han trykkede et flygtigt Kys paa hendes Haand, og ilede ud.

Flora stod med Hænderne paa det bankende Hjerte og et triumferende Smil om Læben, da hun hørte en Stemme, som sagde: „Det kan blive en skjæbnesvanger Time for Dig, Flora."

„Du har lyttet, Theodor."

„Imod min Villie, og for at aabne Dine Øine. Troer Du virkelig, at Grev Hohenhausen vil beile til Din Haand? Hør mit Raad, og aflæg intet Besøg hos ham."

„Mit Besøg gjælder Søsteren."

„Nei, ham og Dine Forhaabninger, som passe godt til Dine og Papas stolte Drømme, hvoraf Eders Opvaagnen kan blive ubehagelig."

„Hvad berettiger Dig til disse gaadefulde Udtalelser," svarede Flora opirret. „Grevinde Unica er min Veninde, og jeg vil følge Papas Raad."

Hun ilede bort, og Theodor holdt hende ikke tilbage. Hans Hjerte var for fuldt og tungt, til at han kunde fortsætte Samtalen — maaskee saae han ogsaa Fremtiden i altfor mørke Farver.

XII.

Skjøndt Politiraad Sommer var en dygtig Forhørsdommer, saa kunde han dog ikke bringe den forstokkede Reimann til at tilstaae, at han var Matrosens Morder. Indbruddet hos Romberg, og at han havde brugt Mordvaaben, negtede han derimod ikke.

Det kunde slet ikke hjælpe, at Politiraaden foreholdt ham Alt, hvad der talte imod ham: at han nylig var sluppen ud af Tugthuset, at han da ingen Penge havde, at han om Torsdagen, samme Dag som Matrosen, var seet paa Hohenhausen, at Matrosens Kniv, Brevtaske og Penge vare fundne hos ham, og at en Knippel maatte være Mordvaabnet, og en saadan vedgik han jo at være Eier af.

Dertil svarede Reimann, at da han kom fra Tugthuset, var han ikke aldeles uden Penge, at han var kommen til Hohenhausen for at søge Hævn over den gamle Greve, at denne var død, og den unge kommen hjem, vidste han ikke den Gang, at det aldeles bestemt var en Fredag, han var der, thi en Fredag var hans Datter trukken op af Søen for atten Aar siden, og derfor var han først paa den Dag gaaet til Søen, paa Veien havde han fundet Brevtasken med Pengene og Kniven, og begge Dele havde han taget til sig, da han havde Brug for dem. Pengene kom som en Himlens Gave, da han vilde udvandre, saasnart han havde taget Hævn over den, han ansaae for sit Barns Morder — da den gamle Greve var undsluppen ham, maatte den unge nu blive hans Offer. Af Hackert havde han forlangt en Bysse, for at skyde Grev Kurt, da denne altid færdedes til Vogns eller til Hest, og han derfor ikke kunde naae ham med Kniv eller Knippel. Matrosen havde han ikke seet, ligesaalidt som hans Uhr og Pengepung, og hvis han havde begaaet Mordet, havde han vel skyndt sig bort og ikke indladt sig paa det Foretagende, som desværre mislykkedes.

„Og hvad blev det saa til med Hævnplanerne?"

De maatte foreløbig opgives for det lovende Foretagende, som en Bekjendt havde opfordret ham til at tage Deel i.

Hvor var denne Bekjendt? Havde han først truffet ham i Tugthuset?

Det kom ikke Sagen ved; han tilstod aabent Alt, og var villig til at lide sin Straf. Forræder var han ikke, og da han aabent tilstod Attentatet og Indbruddet, skulde man ogsaa troe hans Udsagn om Matrosen.

At han tilstod Indbruddet, var en Dyd af Nødvendighed, thi han var jo greben paa først Gjerning.

Da der ikke var mere at faae ud af Reimann om Kammeraten, udbad Politiraaden sig Oplysninger om, hvor han havde opholdt sig i de 6 à 7 Dage, der laa imellem hans Frigivelse og hans Fremtræden paa Hohenhausen.

Reimann erklærede, at han havde tilbragt Dagen i Skovene, vandret om Natten og kun talt med en Hyrde om Onsdagen, for at spørge om Vei.

Reimann underskrev Forhørsprotokollen og blev sendt bort, Aktuaren fik Ordre til at udfinde Hyrden, og Dommeren vilde just gaae, da man meldte ham Theodor Romberg.

Denne vilde udbede sig Tilladelse til en Samtale under fire Øine med Reimann, for om mulig af ham at erfare, hvor hans Kammerat var at finde. Dommeren gjorde vel adskillige Indvendinger, og forestillede ham det Unyttige deri, men gav dog tilsidst den forønskede Tilladelse paa den udtrykkelige Betingelse, at han fik Alt at vide, som blev talt imellem dem, og at Theodor kun fik en halv Time, hvorfor han maatte gaae lige til Maalet.

Theodor Romberg traadte altsaa ind i Cellen til Reimann, og sagde: „Jeg kommer for at spørge Dem om det lille Chatol, der indeholdt Penge og Familiepapirer."

„Hvormange Penge?"

„Nogle hundrede Daler."

„Og for en saadan lumpen Sum gjør en saa stor Mand saa meget Brøl."

„Det er kun Papirerne, vi bryde os om, og De kan sige mig, hvor Deres Kammerat er at finde. De skulle Begge blive rigeligt betalte."

„Det er ingen Fristelse for mig, der er i Fængsel. Vil min Kammerat sælge Papirerne, saa for mig gjerne, men jeg forraader ham ikke."

„Han har jo Intet at frygte for."

„Fanden heller — Indbrud straffes med Tugthuset."

„Ikke ifølge den nye Straffelov: er der ingen Klager, er der heller ingen Sag, og vi forpligte os til ikke at klage."

„Naa, saa det troer De at kunne bilde mig ind — det var jo forresten en prægtig Lov for Tyvene — saa skaf mig fri, til Bevis for, at De taler sandt."

„De er jo anklaget for Mord, og ikke for Tyveri alene."

„Saa er det alligevel en daarlig Lov — naar jeg maa stjæle, saa maa jeg ogsaa have Lov til at forsvare mig, naar man overrasker mig. En saadan Løgn lader jeg ikke proppe i mig."

„Spørg selv Forhørsdommeren."

„Dumheder kun — en saadan Fælde gaaer jeg ikke i. Ere Papirerne værdifulde?"

„Kun for Familien."

„Hvad der har Værdi for Familien, har ogsaa Værdi for Andre — det kan ofte være indbringende at kjende Familiehemmeligheder."

„Tiden er udløben!" lød en Stemme bagved Theodor, og denne sagde blot: „Jeg er færdig. Hvad jeg har lovet, skal jeg holde, Reimann!"

„Jeg maatte være en god Nar," brummede Reimann, da Døren var lukket, „havde Papirerne ingen Værdi, gjorde han sig ikke saa megen Umage, og er Bob kun halv saa snu, som jeg troer han er, saa lader han ikke Papirerne komme fra sig. — Dum Snak! at man kan stjæle ustraffet, naar Ingen klager — en saadan Lov har jeg aldrig i mit Liv hørt Tale om! — Lad os engang overtænke, hvorledes Sagerne staae: Dømt bliver jeg, det er sikkert, og det til Døden — Dødsstraf eftergives — altsaa Tugthuus paa Livstid — men fra Tugthuset fører andre Veie end den store Port — jeg finder nok en af dem, og saa ville Bob og jeg holde Afregning."

Medens Reimann beskjæftigede sig med disse Tanker, var Theodor Romberg paa Hjemveien, og ærgrede sig over det feilslagne Forsøg, indtil han blev vækket af en Stemme, der sagde: „Deres Mine er saa sur, som om De havde drukket en Pot Eddike. Frist Mod, Antonius! jeg har et Brev til Dem."

„Fra Fanny?"

„Ja, rigtignok fra Frøken Vogel, men Gud veed, om Indholdet vil smage Dem. Jeg fik ingen Tak for min Ulejlighed. Først vilde hun ikke modtage Brevet, men det gled dog tilsidst ned i Lommen, og nu bringer jeg hendes Svar."

„Sagde hun forresten Intet?"

„Mennesket skal ikke friste Guderne, og ....."

„Tal dog, Menneske — lad mig høre Alt. — Brevet indeholder kun et Par Linier."

„Vel an da. Hun vil ingen flere modtage; jeg er halvt i Unaade — hendes Brev afslutter Korrespondancen."

„Hvad skulle vi da gribe til?"

„Det maa Gud vide. De vil jo ikke synge: ‚Farvel, Fanny! Farvel, min skjønne Stjerne!' Hun vil ingen Breve modtage, og De selv maa helst undgaae hendes Brødre, som ...."

„Jeg dog har skaffet fornyet Akkord med Grev Hohenhausen ...."

„Og som har afslaaet Tilbudet — thi selv Blod, saa sødt som Mælk, kan forvandles til Drageblod. Altsaa for Dem er intet Andet at gjøre, end vente. Frøken Vogel har nu engang Deres Brev — hun vil ostere læse det og finde den sande Mening imellem Linierne."

„Og hvorledes skulde det hjælpe mig?"

„Vi arrangere et Møde paa neutral Grund, naturligvis aldeles tilfældigt, som for Exempel hos min tilkommende Svigermoder. Saa maa den indre Stemme tale, og Lykken hjælper den Kjække."

„Ja, De har godt ved at tale saa tillidsfuldt — De kjender ikke saadanne Kampe."

„Jeg indrømmer, at naar man har sit paa det Tørre, har man let ved at give Raad, men Raadet er derfor lige godt og oprigtigt ment. Jeg er Deres Ven, Hr. Romberg, og haaber at see Dem iaften ved den grilleforjagende Flaste."

„Hvis jeg bliver i Stemning dertil, kommer jeg."

(Fortsættes.)

Den Rette.

(Fortsættelse.)

Det var en farlig Leg, som den unge, overmodige Pige havde spillet med hans Hjerte. Hun havde ubetænksomt tændt en Ild i dette fyrige, uerfarne Sind, som vilde nedbryde alle Skranker, og som kunde blive vanskelig at dæmpe.

Imidlertid var Tiden kommet, da man skulde gaae til Bords. Victor førte sin Dame hen til en Stol, og stillede sig mekanisk ved hendes Side. Elna og Louise vare tæt ved ham, men den Første var aldeles optaget af Greven, og den Anden syntes Victor slet ikke at lægge Mærke til.

Han gjorde frugtesløse Forsøg paa at konversere sin Dame, men hver Gang, han vilde optage Samtalen, faldt hans Blik paa Elna og Greven, der kurede stærkere, end hans slimsyge Øine kunde taale, og hans Tale blev derfor aldeles meningsløs. — —

Vrede Læser og smukke Læserinde! Hvem har ikke kjendt det Moment i et Menneskes Liv, hvor man troer at være ramt af Amors Pil for ever! Hvor selv den smukkeste og elskværdigste unge Mand taber sin sikre Holdning, sit lysende Blik, og — hvad der er det Værste af det Hele — sin bonton, naar han seer Gjenstanden for sin Kjærlighed med øiensynligt Velbehag modtage Kur af en Medbeiler. Hvor mørk er ikke hele Jorden i et saadant Øieblik, hvor uhyggelig den glimrende Balsal, hvor kjedsommelig den dæmpede Konversation! Lysene synes at brænde med en fortvivlet Mathed; de Tilstedeværendes Tale lyder som en haanende Mumlen af Mørkets Aander. Men i samme Nu, som den Elskede atter vender sig til Dig med et mere bedaarende Smil end nogensinde før, forekommer Balsalen Dig igjen som Gudernes Olymp; Lysene faae

atter deres tidligere Klarhed tilbage, og selv den mest aandløse Konversation lyder i Dine beruste Øren som den lifligste Musik.

Men vor stakkels Victor ventede forgjæves paa et saadant Smil, der kunde udrive ham af den Jættefavn, som havde grebet ham.

Han drak det ene skummende Glas Champagne efter det andet, men opnaaede kun, at hans Stemning blev endnu mere exalteret, uden at han følte den mindste Lindring. Elna og den unge Greve passiarede bestandig lige fortrolig, og Victors Skinsyge og Sorg, dersom han virkelig i dette Øieblik var istand til at føle en saa mildnende Indflydelse som den sidste Følelse, blev kun mere og mere voldsom.

Det var mod Slutningen af Maaltidet, og Tjenerne bød Desserten omkring. Victor havde, uden at lægge Mærke dertil, grebet et stort Stykke Krandskage, ved hvilket der tilfældigviis hængte en lille hvid Seddel, en af de smaa Devise, som komme fra Konditoren.

Halvt tankeløst lukkede han Sedlen op. Devisen indeholdt kun de tre Ord: „Jeg elsker Dem."

En Tanke foer som et Lyn gjennem hans Hoved. Hvorfor ikke benytte den Vei, som Skjæbnen anviste ham? Han vilde og maatte have en Ende paa de Lidelser, som han følte ved sin nuværende Sindsstemning, han vilde have Visshed om, hvorvidt hun besvarede hans Kjærlighed eller ikke, og hvad skulde hindre ham i ved et dristigt Skridt at faae Spørgsmaalet besvaret strax? Hans Hoved var som omtumlet af en Hær af forvirrede Tanker, og uden at tænke over den overilede og ubesindige Handling, han var iærd med at udføre, tog han en Blyant ud af sin Tegnebog, og skrev paa den skjæbnesvangre Devise, lige under Ordene: „Jeg elsker Dem", „Svar for Guds Skyld endnu iaften. V. M." Devisen blev rullet sammen til en lille Kugle, endnu en let Skjælven paa Haanden, og — den fløi over til det Sted i Salen, hvor Louise, Elna og Greven havde Plads.

Da Victor havde kastet den lille Papirskugle, indsaae han det Forrykte i sin Handlemaade, han havde ikke Mod til at speide efter, om den improviserede Post havde naaet sit Bestemmelsessted, men idet han med en Undskyldning for sin Dame vendte sig om for at forlade Salen, opdagede han Doktor Lange, der rolig og smilende stod bagved hans Stol.

Victor følte, at han rødmede ved Tanken om, at Vennen kunde have været Vidne til den nys bestrevne Scene. Men da han saae Langes muntre, joviale Ansigt, blev han atter beroliget.

„Du kommer tidlig — eller, hvad jeg vilde sige — Du kommer noget sent," stammede Victor forvirret.

„Aa ja, men Du burde dog vide, at en Læge aldrig har Tiden til sin Raadighed. Jeg har desuden gjort Herren og Fruen min Undskyldning, og Du har vel ikke havt Tid til at længes efter mig?"

„Jeg — nei — jeg har moret mig fortræffeligt."

„Ja, det kan jeg see paa Dig," svarede Lange i den uskyldigste Tone af Verden, „Du brænder jo ordentlig endnu efter den sidste Vals. Nu, vær ikke for lystig. Du kjender mit Ordsprog: Altid rolig! Hvad synes Du forresten om den lille Elna iaften, Pokkers kjon Pige, hvad? Bare hun ikke var saa afskyelig kokket. Det maa forringe hendes Skjønhed i enhver Mands Øine, der ikke er en komplet Galning."

Denne Konversation var Victor aldeles uudholdelig, og uden at bryde sig om, hvad Vennen vilde tænke om hans underlige Opførsel, løb han bort fra ham ud af Salen.

Doktoren rystede betænkelig paa Hovedet, og mumlede ved sig selv: „Stakkels Fyr! det gjør mig ondt, at jeg maa være saa slem ved Dig, men med Ondt skal man Ondt fordrive."

Og derpaa gik Doktor Lange ind i et af Sidekabinetterne, og satte sig magelig i en Sofa, for at tænke paa, hvorledes han skulde helbrede sin stakkels forelskede Ven.

Det kunde imidlertid være paa Tiden at følge den lille Papirskugle, som Victor havde betroet sit Hjertes Hemmelighed, og som vi have forladt paa Veien til dens Bestemmelsessted. Den beskrev en nydelig Bue i Luften, men enten det nu var et af Skjæbnens Luner, eller maaskee snarere den Skjælven, der havde bemægtiget sig Haanden, som kastede den — vi vide det ikke — den dalede ned, ubemærket af alle Andre, ikke i Elnas, men i hendes Søsters Skjød.

Den unge Pige, som mærkede den lette Raslen paa sin Kjole, opdagede Kuglen og saae op med en overrasket Mine. Uden at kunne modstaae sin Nysgjerrighed lukkede hun Papiret op, og læste de Ord, det indeholdt; hendes Blik faldt netop idetsamme over paa Victor, og ved at bemærke hans ophidsede Udseende, blev hendes Forvirring og Forundring kun endnu større. Den hele Scene stod klart for hende, hun havde jo Beviset paa hans Ubesindighed i sin Haand; men hun vidste ogsaa, at det ikke var bestemt for hende. Papiret brændte hende næsten i Haanden, og sig selv ubevidst, i Øieblikkets Skræk og Forvirring, krøllede hun det sammen, saa at det fik sin forrige Skikkelse tilbage, og gjemte det i sin Søsters Buket, der laa ved Siden af hende. Først da hun havde gjort det, indsaae hun, hvor uklogt og uforsigtigt hun havde baaret sig ad, men det var for sent; Elna havde allerede grebet sin Buket, og den stakkels Louise tog halvt afmægtig den Arm, som hendes Kavalleer bød hende, da man skulde forlade Spisesalen.

Den unge Grev M. havde hele Aftenen gjort sig Umage for at behage den smukke, lunefulde Elna. De to unge Mennesker kjendte ikke Meget til hinanden; de vare kun trufne sammen paa nogle Baller og i enkelte Selskaber i Vinterens Løb, men Greven, der hidtil var bleven holdt i klosterlig Forvaring af sin strenge Hr. Fader paa dennes Gods i Jylland, var ved det første Møde med Elna bleven aldeles indtaget i den henrivende Pige. Greven var meget ung, kun lidt over tyve Aar, og paa Grund af det ingetogene Liv, som han hidtil — mod de fleste rige, unge Mænds Sædvaner — havde levet, var han maaskee lidt for frygtsom i sin Optræden. Elna forstod imidlertid godt at opmuntre ham, og den iøvrigt smukke og belevne unge Adelsmand var i den syvende Himmel.

Han havde taget Plads med sin Dame i et af de smaa Værelser ved Siden af Balsalen; de unge Mennesker hvilede sig efter en stormende Galop, og

befandt sig nu alene i det lille, hyggelige Kabinet, hvor man i Afstand hørte Musikens lokkende og brusende Melodier.

Greven havde taget Plads i ærbødig Afstand fra sin Dame, der drømmende legede med den Buket, hun havde i Haanden.

Hvor gjerne vilde den unge, forelskede Mand ikke i dette Øieblik ønske, at han havde Mod til at udtale, hvad der laa ham paa Hjerte. Men Elnas skjælmske, endog nu og da lidt drillende Blik gjorde ham næsten ligesaa frygtsom, som det med uimodstaaelig Magt drog ham til hende.

Og hun — ? ja ønskede ikke hun at see det unge Menneske for sine Fødder, hvilken Lykke kunde vel sammenlignes med at blive den unge, fornemme Grev M.'s misundte Forlovede?

Elna hørte taus paa hans begeistrede Udtryk om, hvor lykkelig og glad han var denne Aften, hvor smukt og herligt han fandt Alting i hendes Faders Huus, hvor han elskede dette muntre Liv i Hovedstaden, og hvilken Modsætning det dannede til hans kjedsommelige Liv ovre i Jylland, hvor den gamle Huslærer og de skimlede Bøger udgjorde hans eneste Selskab.

Elna saae en Gang imellem med et opmuntrende Blik op til ham, medens hun rev den ene Blomst itu efter den anden, indtil den lille Papirskugle, som havde været skjult imellem Blomsterne, faldt ned i hendes Skjød. Hun lukkede ligegyldigt Papiret op, men idet hun fik Øie paa de Ord, som Devisen indeholdt, kunde hun ikke tilbageholde et lille Skrig. Det var jo Begyndelsesbogstaverne til Grevens Navn: „V. M.", som det var underskrevet!

„Befinder De Dem ikke vel, Frøken?" spurgte den unge Mand forskrækket.

Men Elna havde allerede gjenvundet sin Fatning, og med et Smil svarede hun:

„Oh, tilgiv min Barnagtighed! Der var vist en Naal faldet ned i min Buket, som stak min Finger."

Og virkelig havde Elna i sin Forvirring revet den smukke Finger paa en Naal i sin Broche.

„Her kan De see, Hr. Greve, jeg bløder virkelig." Og Elna rakte sin lille, hvide Haand, paa hvilken der piplede en klar Bloddraabe frem, hen mod Greven.

Han greb lidenskabeligt den smukke Haand. Og hvad alt Andet ikke havde formaaet at udrette, det bevirkede nu den lille, klare Bloddraabe, som han trykkede til sine Læber. Ikke længer istand til at kunne beherske sine Følelser, udbrød han:

„Elna, — jeg elsker Dem, lad mig beholde denne søde Haand for bestandig!"

„Hr. Greve, De forskrækker mig," stammede Elna forvirret.

„Elna, forsmaae ikke min Kjærlighed; tillad mig imorgen at tale med Deres Forældre," vedblev han.

Elnas Hjerte bankede høit af Glæde og Stolthed, og hun hviskede et neppe hørligt „Ja".

I dette Øieblik traadte Louise aandeløs ind i Værelset. Hun bemærkede ikke Greven, men løb hen til Elna med det forstyrrede Udraab:

„Elna, for Guds Skyld, har Du Brevet fra Victor?"

Men neppe vare disse Ord undslupne hende, førend hun opdagede Grevens Nærværelse, og hun standsede bleg og forvirret. Hun saae sin Søsters og den unge Mands Forlegenhed, og hun følte, at hun havde begaaet en skrækkelig Fadaise, der kunde stille baade hende og i Særdelesheds hendes Søster i et falskt Lys overfor den Fremmede.

Men Elna tabte ikke sin Fatning; i samme Nu, som hun anede hele Sagens Sammenhæng, og nu først gjættede, fra hvem den mystérieuse Seddel var kommen — indtil dette Øieblik havde hun jo troet, at den skrev sig fra Grev M. — foer en ond Tanke hende gjennem Sjælen. Hun maatte, hvad det end skulde koste, befrie sig selv for enhver Mistanke, nu da hendes Lykke stod paa Spil. Med en fuldendt Selvbeherskelse og Forstillelseskunst, som man ikke skulde have tiltroet den unge Pige, udbrød hun derfor:

„Louise, glem Dig dog ikke selv; jeg kan virkelig ikke deltage i Dine Barnagtigheder."

„Ja, De maa undskylde min Søster hendes Uforstandighed," henvendte hun sig til Greven. „Jeg troer, at Louise har bedst af at være lidt alene. Giv mig Deres Arm, Vilhelm, og lad os gaae ind i Balsalen."

Den unge Mand bød Elna Armen, og henrykt over for første Gang at høre sit Fornavn udtalt af den forgudede Piges Mund, tænkte han ikke et eneste Øieblik over den besynderlige Scene, som havde fundet Sted mellem de to Søstre.

Da Louise var bleven alene, formaaede hun næsten ikke at tilbageholde sin Graad. Hun indsaae, at hun havde været i høi Grad uforsigtig; men det var uforsvarligt handlet af Elna, der kun havde tænkt paa at hjælpe sig selv ud af en vanskelig Situation, at kaste en saa skrækkelig Mistanke paa hende overfor en Fremmed, der kunde drage den mest uværdige Slutning ud af de Ord, som Elna hjerteløst havde henvendt til hende. Og dertil havde hendes hemmelige Følelser bragt hende. Den Tanke havde været hende skrækkelig, at Victor skulde blive gjort latterlig ved sin ubesindige Handling; thi hun kjendte sin Søsters lette Sanguinitet i den Retning, og derfor havde det været hendes Hensigt at faae Sedlen tilbage fra Elna og hendes Løfte om, ikke at ville fortælle hans Overilelse til Nogen, men nu havde hun kun opnaaet at faae Ulykken nedkaldt over sit eget Hoved. Hvorledes skulde hun kunne retfærdiggjøre sig for den Mistanke, som Søsteren havde kastet paa hende? Hun kunde dog ikke stille sig sin Søsters Lykke i Veien ved at aabenbare, at den ulykkelige Seddel var bestemt for Elna og ikke for hende, og derved vilde jo netop det skee, som hun havde villet forhindre, at h a n, — hvad hun ikke længer formaaede at skjule for sig selv — der kun altfor meget beskjæftigede hendes Tanker, vilde komme til at staae i et latterligt Lys overfor hendes Forældre og for Alle, der fik Sagens Sammenhæng at vide. Det var næsten Mere, end det lille, uerfarne Pigehjerte kunde bære, og hun var ikke langt fra at glemme baade den oplyste Balsal og de fremmede Gjæster, for ganske at overlade sig til sin Smerte.

Lykkeligvis kom Elna tilbage til Kabinettet og gik hen til Louise, der ikke længer kunde beherske sin frembrydende Graad.

„Elna, hvad har Du dog sagt om mig!"

„Stille," hviskede Elna haardt. „Jeg troer,

Du vil prostituere os Alle. Ingen maa faae Noget at vide om den tosede Seddel; man kunde troe, at der var noget Alvorligt skjult under denne Barnagtighed, og jeg er iaften bleven forlovet med Grev M.; han vil tale med Fader imorgen. Skulde man dog faae Nys om det, maa Du sige, at Sedlen var kastet til Dig, hører Du, Louise; Du kan da ikke nænne, at jeg skal blive evig ulykkelig."

„Men, Elna, Sedlen var jo fra Victor Møller, og var kun bestemt for Dig."

„Hvad bryder jeg mig om det gale Menneske. Han kan takke sin Gud, at han slipper for saa godt Kjøb. Men Du maa love mig, dersom Moder eller nogen Anden opdager Noget, at Du da ikke vil benægte mine Ord. Det gjælder maaskee hele mit Livs Lykke, at Greven ikke faaer at vide, at Sedlen var kastet til mig. Hører Du, Louise, saa svar mig dog!"

„Elna, det er stygt handlet, og Dit eget Koketteri er Skyld i hele Ulykken."

„Naa, Du lover mig det jo, ikke sandt?" bad Elna indtrængende.

Louise fremtvang et sagte Ja.

Man havde imidlertid savnet Husets Døtre, og Kabinettet var snart fuldt af Ballets Gjæster.

„Min Gud, er Frøken Louise syg?" spurgte man deltagende.

„O, berolig Dem," svarede Elna, „min Søster har blot lidt Hovedpine."

Det var den skjæbnesvangre Devise Skyld i, men det var der jo lykkeligviis endnu ikke Nogen, der vidste Besked om, og snart var Ballet atter i fuld Gang.

Der er ingen Lykke, ingen Glæde, som varer bestandig. Tiden, denne Forgængelighedens Drabant, skrider ligegyldig og kold fremad, og evig fremad; den standser Sorgens, saavelsom Glædens Øieblikke, ikke efter Menneskenes Behag, men efter sin egen uforanderlige, urokkelige Lov.

Lysene hos Kommerceraaden vare slukkede; Ballets Gjæster vare kjørte hver til sin Dør, og de fleste hvilede rimeligviis nu i Morpheus Arme. Hvor mangen smuk lille Pige, der endnu i Drømme svingede sig i Dandsen og maaskee drømte om ham, der havde seet saa beundrende og med et saa veltalende Blik paa hende, det vide vi ikke. Ikkeheller kunne vi sige, om den velnærede Etatsraad endnu drømte om de mange Beter, han havde faaet i l'Hombren og om Kommerceraadens delikate Madeira. Vi ville overlade alle disse Lykkelige til deres retfærdige Søvn, og følge en ung Mand, som hastig gaaer Gade op og Gade ned, skjøndt der allerede er forløbet et Par Timer, siden han forlod Kommerceraadens Bal. Herregud, har det unge Menneske glemt sin Gadedørsnøgle og maa tilbringe Natten paa Gaden, eller er det en Forelsket, for hvem Stuen er for trang, og som maa have den hvælvede, stjerneklare Himmel til Tag, for at kunne rumme den Hær af Tanker og Følelser, som bestorme hans Bryst?

Vrede Læser, Du er paa Vei til at gjætte rigtig. Den unge Mand har virkelig tabt en Nøgle, men det er Nøglen til Paradisets Port, hvor han neppe har faaet Lov til at kigge ind af, førend den ubarmhjertig er bleven smækket i ligefor Næsen af ham. Han synes, at han har mistet Troen paa det Skjønne og Gode i Livet; han føler sig saa grusomt skuffet, saa tom i Sjælen, og dog er det, som om han vaagnede af en uforklarlig Beruselse.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— Da man førte en Irlænder til Galgen, raabte en af de Omkringstaaende, der i Forbryderen gjenkjendte en Skolekammerat: „Er det Dig, Elendige! jeg har tidt nok sagt Dig det i Skolen, at Du tilsidst vilde komme her." — „Deri har Du løiet," svarede Irlænderen, „jeg skulde nok have vogtet mig for at komme, men man har bragt mig herhen imod min Villie."

— Ethvert Klædningsstykke kan maales, kun ikke — Kjærlighedens Kaabe, dens Omfang er grændseløst.

Stavelsegaader.

1.

Paa det Sidste gaaes, paa det Første svømmes;
Er Pungen det Hele, den hurtig tømmes.

2.

Foruden det Første vi vare kaput,
Det Andet er altid den nyfødte Glut;
En Feil er det Hele, en Dyd dog maaskee,
Afhængig af, hvordan vi Tingene see.

3.

Man finder det Første tidt i det Andet;
Det Hele med Smerte og Fryd er kun blandet.

Opløsning af Gaaden i Nr. 34:

Bedre sent end aldrig.

Opløst af Shahen af Persien, Den uskyldigt mistænkte og derover fortvivlede H. i Hobro, Henry og Marie i Skanderborg.

Talgaaden i Nr. 33 er endvidere opløst af To Turtelduer i Fladstrand, To gode Venner paa Kokkedal.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Juli erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (31 Ark)

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 5te September. Nr. 36.

Indhold: Lastens Veie (Fortsættelse). — Rosrs Dromme (med Xylografi). — Den Rette (Fortsættelse). — Blandinger. — Dobbeltgaader.

Lastens Veie.

(Fortsættelse.)

XIII.

„Jeg gjentager endnu engang," sagde Unica, „at Kurt vil frie til Dig, Alma, saasnart han troer at være i Besiddelse af Dit Hjerte."

„Og Frøken Romberg?"

„Hvad hun? — Du synes ikke om hende — jeg heller ikke; vort Bekjendtskab skriver sig fra Pensionsanstalten."

„Hun nærer dog det dristige Haab, ved en Smule Taalmodighed og Udholdenhed, at blive Grevinde Hohenhausen. Og hvorfor ikke? Hun er smuk, dannet og rig. Hun kan være elskværdig ..."

„Og koket," tilføiede Unica.

„Det kan Herrerne godt lide. Din Broder er jo indtaget i hende, vil følge hende hjem, og ledsager hende omkring i Drivhusene."

„Det er Kurts Pligt at følge hende hjem, da han har indbudt hende, og vi to negtede jo at følge med paa Turen i Drivhusene; jeg troer snarere, Du er skinsyg paa hende."

„Paa ingen Maade. Din Broder er mig fuldkommen ligegyldig."

De bleve afbrudte ved Kurts og Floras Indtræden, og Talen førtes nogle Øieblikke om Blomster og Drivhuse, da Grev Kurt sagde: „Det lader ikke til at Din Forlovede kommer, Unica."

„Han kommer først iaften."

„Jeg synes, at have hørt for nogen Tid siden, at De var forlovet, Frøken Romberg," bemærkede Alma.

„Det Rygte er aldrig naaet til mig," svarede Frøken Romberg med lynende Blikke.

„Undskyld — ah! — nu husker jeg det — det var Deres Broder — ja han er vel gift?" fortsatte Alma.

„Nei — Papa vilde ikke give sit Samtykke til en Forbindelse med Frøken Vogel, og min Broder hævede Forlovelsen."

„Frøken Vogel, som vendte tilbage med mig?" spurgte Kurt.

„Ja."

„Hvad vilde hun i Amerika?"

„Hun modtog en Gouvernanteplads derovre," svarede Flora, „jeg kjender hende forøvrigt ikke."

„Stakkels Pige," bemærkede Unica, „det var vel for at være borte fra Hjemmet, da Forlovelsen blev hævet?"

Daniel traadte ind og overrakte Greven et Kort.

„Fanny Vogel," læste han, og Smilet forsvandt fra hans Læber.

„Modtag Damen her," bad Alma, med et lidt ondskabsfuldt Blik paa Flora Romberg, hvem et sligt Møde jo maatte være pinligt.

Greven gav Daniel et Vink, og strax efter traadte Fanny ind.

Baade Unica og Alma betragtede den nydelige Pigeskikkelse med beundrende Blikke, og Grev Kurt selv bød hende en Stol.

Hun bad Greven undskylde, hvis hun kom ham til Uleilighed; men et Anliggende laa hende meget paa Hjerte. „De veed, Hr. Greve, at Matrosen, Thomas Rost, frelste mit Liv. Han fortalte mig senere, at han vilde opsøge Dem, Hr. Greve, og han lod Ytringer falde, som ere mig uforklarlige, og som jeg vilde bede Dem, Hr. Greve . . . ."

„Den brave Mand var en Hemmelighedskræmmer," sagde Greven leende, „som anede Hemmeligheder allevegne."

„Det ytrede han ikke — han talte om, at store Interesser stod paa Spil."

„Der kan De selv see, at jeg har Ret — de store Interesser var et Laan, han ikke vilde modtage som Gave. Havde jeg anet alle de Ubehageligheder, hans Besøg har forskaffet mig, saa havde jeg strax ladet ham jage bort."

Den Tone, hvori Greven udtalte disse Ord, lod Fanny indsee, at en Fortsættelse af Samtalen kun vilde blive pinlig for begge Parter, hvorfor hun reiste sig, undskyldte sit Besøg med den store Interesse, hun nærede for Matrosen, afslog Unicas Anmodning om at blive lidt længere, da hendes Vogn ventede, og tog bort.

Flora aandede lettere, da Fanny var borte, og Baronesse Alma ytrede: „Hun er en meget tiltalende Personlighed; men hvad var egentlig Hensigten med hendes Besøg?"

„Maaskee Nysgjerrighed," mente Flora.

„Rimeligvis," sagde Greven, „Matrosen har vel rost sig af den Tjeneste, han viste mig, og gjort hemmelighedsfulde Antydninger, som have pirret den unge Dames Nysgjerrighed. Dog, lad os forlade dette ubehagelige Thema."

Deri vare Damerne enige, og Talen faldt snart paa den kommende Vinters Forlystelser, hvilket var Noget for Flora; hun førte næsten alene Ordet, talte om Baller, Kanefarter, hendes Faders elegante Hjem, Pynt og Familiens opfriskede Adel, og bemærkede ikke Damernes ironiske Blikke eller deres tiltagende Taushed — Grev Kurts ufordulgte Beundring var hende nok, og da han kjørte hende hjem, var hun vis paa, at have besejret Alma, i hvem hun saae en Medbeilerske.

„Himlen være lovet," sagde Alma, da hun og Unica vare alene, „at det fik Ende, det gik som Kjøp i Hjul, og det kjære ‚Jeg' var altid i Spidsen."

„Det er nu hendes svage Side; men Du har ogsaa været slem ved hende, Alma — og Gud skal vide, om ikke lidt Jalousi fra Din Side . . . ."

„For mig maa Frøken Romberg gjerne naae det Maal, hun sigter efter; mig er det ligegyldigt, men Dig vilde jeg meget beklage."

Disse Ord forekom Unica lidt ubehagelige, og hun havde maaskee givet et skarpere Svar, hvis Almas Vogn ikke var bleven meldt, og en Disharmoni imellem Veninderne saaledes forhindret.

Da Vognen med Baronesse Alma var kjørt, traadte Daniel ind til Grevinde Unica, og leverede hende en gammel, temmelig smudsig Notitsbog, han havde fundet tæt ved Portalen, og som rimeligvis var Grevens, der maatte have tabt den ved at stige ind i Vognen, for at følge Frøken Romberg hjem.

Unica rystede vel paa Hovedet ved Synet af Gjenstanden, men hun modtog den, og da Daniel var gaaet, lod Nysgjerrigheden hende kaste et Blik i den; der fandtes Notitser om Reiser og Eventyr, Beregninger, som aabenbart strev sig fra Hasardspil, Fordringer — dernæst Enkeltheder fra Kurts Ungdomsliv, hans Forældres, Slægts og Venners Navne og Alder — Daniel, Reimann og Datter vare ikke glemte — en Plan over Slottet Hohenhausen og nærmeste Omegn — Stedet, hvor den lille Sø var, og endelig paa det sidste Blad havde Kurt beskrevet sin egen ydre Person, Gang, Holdning, og tilsidst tilføiet en Karakteristik af sit eget indre Væsen.

Det var jo et underligt Sammensurium! men maaskee Kurt havde optegnet det, for paa sine gamle Dage at have et tro Billede af sig selv i sin Ungdomstid.

Tilsidst kom hun til et Fotografi, som vel lignede, men ikke kunde kaldes særdeles godt, og hun stod endnu og betragtede det, da en Stemme bag ved hende udbrød: „Naa, der finder jeg jo det Tabte!"

Unica vendte sig bestyrtet om, og kunde ikke undgaae at bemærke den Dødblegheд, der hvilede over hendes Broders Træk, og at han havde Møie med at tilkæmpe sig den tilbørlige Ro.

„Er det Tabet af denne Bog, der afficerer Dig?"

„Nei, paa ingen Maade, men jeg har ærgret mig."

„Over Frøken Romberg?"

„Nei, over Almas Ondskabsfuldhed imod Frøken Romberg."

„Det har ikke været Almas Mening, at være ondskabsfuld, men Flora er ikke selv uden Skyld. Hendes hjerteløse Ytringer om Frøken Vogel, og hendes senere Pralerier fortjente baade Straf og Spot."

„Det finder jeg ikke. Hun har klaget over Baronesse Alma, som ogsaa efter min Mening har opført sig upassende mod min Gjæst."

„Herregud," sagde Unica leende, „det maa Du vel endelig kunne tilgive hende — hun er jaloux. Hun mener, Floras Maal er at blive Grevinde Hohenhausen, og det er jeg nu ogsaa nærved selv at troe."

„Naa — hvis saa var?"

„Men Kurt dog! en saadan Mesalliance!"

„For faa Dage siden sagde Du, at Du var hævet over saadanne Fordomme."

„Ikke ganske. Desuden vilde Du blive ulykkelig; kommer Flora ud over sin egen Sfære, bliver hun hovmodig — hun er ingen ædel Natur. Alma elsker Dig, Kurt, og det var vor Faders sidste Ønske."

„Det er en Sag, hvori jeg endnu ikke er enig med mig selv. Hvor fandt Du min Notitsbog?"

„Daniel bragte den. Han troede, Du havde tabt den ved at stige ind i Vognen."

„Det er muligt, men jeg troer ikke den gamle Lurendreier; han var Spion for min Stedmoder og har den største Skyld i Bruddet med min Fader."

„Har Du saameget imod ham, saa giv ham Afsked, med en passende Pension for sin lange Tjeneste."

„Træffer jeg ham paa Krogveie, saa bryder jeg mig kun lidt om hans lange Tjeneste. Lad ham tage sig i Agt, jeg har ikke glemt Fortiden."

Portieren til det næste Værelse bevægede sig lidt, men de mærkede det ikke, og Unica blev siddende i dybe Tanker over Kurts Heftighed, efter at denne havde forladt hende.

XIV.

Den næste Morgen havde Alma en længere Samtale med sin Broder Verner, hvori hun meddelte ham, hvad der var forefaldet paa Hohenhausen den foregaaende Dag, og navnlig dvælede hun ved Flora Rombergs Optræden og Planer, som hun dog haabede, ikke maatte lykkes.

Dette kunde Verner ikke forstaae, thi Flora var smuk, elskværdig og rig, og maatte altsaa kunne gjøre Indtryk paa enhver Mand, og hvis Kurt blev indtaget i hende, maatte det jo, efter hans Mening, være overensstemmende med Almas Ønsker, thi hvis han ikke tog helt feil, saa var hun og Kaptain Gronau ikke uvillige til at udveksle deres Hjerter, og han saae gjerne dette Parti.

Alt dette maatte Alma indrømme, men da Gronau ikke kunde gifte sig strax, og det var vel Grunden, hvorfor han endnu ikke havde erklæret sig, og da hendes Fader var aldeles indtaget i Grev Kurt, saa frygtede hun, at han vilde holde fast ved den gamle, projekterede Familieforbindelse, og hun kunde let, for ikke at give Anledning til et Brud i Familien, blive nødt til at ægte Hohenhausen, som hun vel ikke elskede, men ikke kunde negte sin Agtelse.

Paa Verners Spørgsmaal, om han ikke skulde meddele Kaptainen dette, mente Alma jo, men dog ikke som det kom fra hende, og forlod Broderen for at tage over til Unica, fra hvem hun igaar var skiltes i en Misstemning, som aldrig før havde

fundet Sted imellem dem, og Berner havde neppe fulgt hende til Vognen, før han traf Kaptainen, udrustet til Jagt.

„Du kommer for sent. Papa er gaaet for længe siden."

„Det veed jeg — jeg har selv talt med ham, og det var min Hensigt, at følge med ham, men naar han har Grev Hohenhausens Ledsagelse, saa er jeg overflødig."

„Det er da et mærkværdigt Had, Du nærer til Greven."

„Had! Nei, dertil har jeg ingen Grund. Straxjeg saae ham, følte jeg en stor Modbydelighed for ham — hele Personen forekommer mig som een stor Løgn."

„Er det ikke snarere Jalousi?"

„Maaskee, thi vi kjende jo Alle Din Faders Planer."

„Hvorfor har Du ikke talt tidligere, da havde Papa med Glæde sagt Ja og Amen, nu vil det have store Vanskeligheder."

„Aha! Alma elsker mig altsaa ikke?"

„Det er for rask en Dom. Hun tager Hensyn til Omstændighederne. Tænk paa, at hun kan let blive nødt til at vælge imellem Lydighed mod Fader eller et Brud med ham."

„Godt — jeg forstaaer Dig — Farvel!" og han vendte Baronen Ryggen og ilede bort, uden at ville høre Berners Indvendinger — thi, sagde han, jeg er jo fattig, jeg er bleven opdragen af min Onkel og skylder ham Taknemlighed, og Grev Kurt er jo et langt mere glimrende Parti — altsaa maa jeg ofres for denne; — men Kaptainens Modbydelighed for Greven forvandledes under denne Monolog til Had.

Af disse Betragtninger blev han vækket af en grov Stemme, og Skytten Hackert stod for ham.

„Hvad vil De? Hvorfor er De ikke med Deres Herre?"

„Af samme Grund, hvorfor Kaptainen har gjort Afkald paa Fornøielsen idag. Naar Greven ledsager Baronen, bliver jeg hjemme. Jeg har engang sagt ham Sandheden, og den er ikke altid behagelig; men jeg vilde gjerne tale med Kaptainen om et Fund, jeg har gjort."

„Hvad er det?"

„Seer De, Hr. Kaptain, skjønt Alle ere overbeviste om, at Reimann har dræbt Matrosen, og meget taler for, at det er saaledes, saa nærer jeg dog endnu Tvivl derom, og anstiller derfor i al Stilhed forskjellige Undersøgelser. Ved en af disse fulgte jeg Veien fra Mordpladsen og fandt denne. Kjender De den?"

Det var en stor Knap med et Hundehoved paa.

„Nei, hvorfra skulde jeg kjende den — hvor fandt De den?"

„Jeg fandt den hængende paa en Gren, hvor Bladene maaskee for har skjult den for Politiets Øine. Grev Hohenhausen bærer ofte en Jagtfrakke med den Slags Knapper i."

„Det gjør vist ogsaa adskillige hundrede andre Jægere."

„Uden Tvivl; men i Grevens Frakke mangler en Knap."

„Hvad mener De, Menneske? De vil dog vel ikke . . . ."

„Andet end finde Sandheden. Grev Hohenhausen har jo i Amerika ført et eventyrligt, vagabonderende Liv, hvori en Forbrydelse let kan indflettes. Kan Matrosen nu ikke have vidst det, og truet Greven, og denne villet skaffe et besværligt Vidne af Veien."

„Det er kun løse Formodninger, som Deres Had indgiver Dem. Grev Hohenhausen en Morder — nei, Hackert! her løber Deres Fantasi løbsk."

„Muligheden er der dog, hvorvel jeg mangler Beviserne. Det er, for at spørge Dem til Raads, at jeg har aabenbaret min Tvivl."

„Det er en vanskelig Sag for mig at raade i — dog vil jeg sige saameget: Vær taus og see Tiden an. Taler De til Baron Buchenau derom, vil De strax faae Deres Afsked; at ytre en saadan Mistanke om en rig og vel anseet Adelsmand, uden Beviser, vil kun bringe Dem Ubehageligheder, thi Greven vil jo faae at vide, at den skriver sig fra Dem, klage til Baronen og De blive jaget bort. Nei — De maa være taus, og vi maa virke i al Hemmelighed."

„Og imidlertid bliver Reimann dømt."

„Det vilde han blive alligevel paa Grund af Indbruddet og Mordforsøget."

„Det Raad synes jeg ikke rigtig om."

„Vær rolig — jeg skal ikke være ledig — betro Knappen til mig, og skaf Dem en til af Frakken ved Daniels Hjælp, for at vi kunne sammenligne dem."

„Daniel er just ikke min Ven, men jeg skal prøve derpaa, da jeg indseer Nytten deraf — skjønt det vil blive vanskeligt nok at narre ham, da han jo ikke maa ane Noget."

„Det bliver Deres Sag, og jeg forlader mig paa Deres Klogskab. Vi to maa ikke sees formeget sammen; baade Greven og Baronen ved, at De hader Hohenhausen, og at jeg ikke kan udstaae ham. Altsaa, mødes vi, kjende vi ikke synderligt til hinanden, men hvis De har Noget at meddele mig, saa opsøg mig i min Bolig."

Kaptainen hilste, og slog ind paa Veien til den nærliggende By, medens Hackert dreiede ind i Skoven.

XV.

Saa løs Hackerts Mistanke end var, saa kunde Gronau dog ikke faae den ud af sine Tanker; en Mulighed var der, skjønt Beviserne mod Reimann neppe tillod nogen Tvivl, men at henvende sig til Forhørsdommeren vovede Gronau ikke, for ikke selv at blive indviklet deri, hvorimod han foretrak at udbede sig Raad af en Bekjendt, en forhenværende Politiinspektør Rubens, som levede i Byen, og paa hvis Taushed han ubetinget kunde stole.

Den gamle Politimand tilbød med Beredvilligheden sin Hjælp, og glædede sig til, atter at prøve sine Kræfter paa en vanskelig Sag, men da han havde hørt Gronaus Beretning med alle dens Biomstændigheder, faldt hans Haab om, at kunne udrette Noget, da Mistanken hvilede paa altfor løs en Grund. Han vilde dog ikke berøve Kaptainen alt Haab, men gjorde ham yderligere en Mængde Spørgsmaal, og efter i længere Tid at have i Taushed vandret op og ned ad Gulvet med Hænderne paa Ryggen, bad han om et Portræt af Greven fra før han forlod Hjemmet, og ligeledes om noget haandskrevet af ham fra den Tid; ved at være i Besiddelse af disse

to Dele, mente Inspektør Rubens, at der allerede vilde være meget vundet.

Kaptainen mente, at det var vanskeligt at bringe tilveie, thi dengang var Fotografien i sin Barndom, og hvis der fandtes et Oliemaleri, maatte det nærmest søges iblandt Familiebillederne paa Slottet.

Hvis det fandtes der, mente Inspektøren nok, at han skulde skaffe sig det at see; Kaptainen skulde blot tilveiebringe noget Skriftligt fra Grevens Haand fra den Tid, og bringe ham den anden Knap, naar Hackert havde faaet Fingre i den. Forøvrigt maatte han Intet ytre til Nogensomhelst, og hvis Grev Kurt blev omtalt i Kaptainens Nærværelse, maatte denne være meget tilbageholdende i sine Ytringer.

Da Kaptainen vilde forlade Huset, mødte han Theodor Romberg, og begge blevе et Øieblik staaende forbausede over dette Møde. De vare meget gode Venner fra Krigens Tid, og Theodor udbrød: „Kjender Du ogsaa Inspektør Rubens? Hvad vilde Du hos ham?"

Dette generede Gronau, som derfor svarede med at spørge: „Og Du da, hvad vilde Du der?"

„Det er ingen Hemmelighed. Der er stjaalet vigtige Papirer fra os, og Politiets Bestræbelser have været frugtesløse, hvorfor jeg agter at benytte mig af Inspektør Rubens Medhjælp."

„Giver han sig ogsaa af med det?" udbrød Kaptainen, som om han var meget forundret. „Jeg vil tilstaae Dig, han har stundom hjulpet mig til billige Penge, og jeg var just oppe hos ham, for at afgjøre min Gjæld."

De to Venner skiltes kort efter, og da Theodor var kommen ind i sin Faders Kontor, rakte denne ham et Brev med de Ord: „Det er heldigt, Du kommer. Jeg har ventet paa Dig. Læs den Lap."

Theodor tog Brevet. Det var smudsigt, og Skriften neppe til at læse.

„Hvis De vil have Papirerne tilbage, saa maa De rykke ud med mange Penge. De kan bekjendtgjøre i Avisen, hvad De vil give, saa kan jeg see, om jeg er tilfreds. Er jeg det, opgiver jeg Tid og Sted, hvor vi udveksle Papirerne for Pengene. De gjør bedst i, ikke at tale til Politiet om dette Brev, thi hidser De Politiet paa mig, vil det være værst for Dem selv. Vi gjøre bedst i, at blive enige uden Politiets Mellemkomst."

„Hvad siger Du dertil, Theodor?"

„Det kommer an paa, hvor farlige Papirerne ere."

„Farlige — paa ingen Maade — men jeg ønsker dem tilbage."

„Jeg holder ikke af at underhandle med Gavtyve," sagde Theodor med et Blik paa Faderen, som om han tvivlede paa, at denne udtalte sin sande Mening, „man nedværdiger sig derved. Byder man dem Hundrede, forlange de strax Tusinder."

„Ganske overensstemmende med mine Anskuelser."

„Man maa gjøre kort Proces med den Slags Folk; thi viser man Frygt, ere de umættelige."

„I Hovedsagen har Du Ret, men jeg er dog rede til at bringe et Offer, naar jeg blot hurtigt kan faae Papirerne igjen."

„Har det da saadant Hastværk?"

„Jo før, jo bedre."

„Jeg skal henvende mig til Inspektør Rubens med Brevet, maaskee han kjender Haandskriften fra tidligere Dage. Jeg var just paa Veien til ham, da jeg mødte en god Ven fra Krigsaarene, Kaptain von Gronau."

„Kaptain von Gronau?" gjentog Faderen med et høist forundret Blik paa Sønnen. „Ham har Du aldrig omtalt for mig. Han kjendte vel Dit Navn?"

„Nei. Vi traf tilfældig hinanden og syntes godt om hinanden. Han er en usædvanlig dygtig og elskværdig Officeer, og har lovet at aflægge Dig en Visit en af de første Dage."

„Gronau?" udraabte Banquieren bestyrtet, „lad ham blive hvor han er. Jeg vil ikke modtage ham."

„Hvad har Du imod ham? Du vil dog vel ikke vise Din Søns Ven og Krigskammerat Døren?"

„Naar det endelig skal være, saa lad ham komme. Jeg holder ikke meget af de Herrer Officerer. Er han nylig forsat hertil?"

„Han har været her et Aar."

„Og nu først opsøger han Dig?"

„Det er ikke hans Vane, at opsøge Andre, vi traf hinanden tilfældigvis."

„At han ikke er paatrængende, er en Anbefaling, men hans Besøg er jeg helst fri for."

„Jeg troer nok, Du hellere seer Grev Hohenhausen, men hans Besøg i vore private Værelser, udenfor Kontoret, indgyder mig virkelig alvorlige Bekymringer."

„Ogsaa hvis han beilede til Floras Haand?"

„Hvor kan Du troe det? Kaptain Gronau har fortalt mig, at Greven optræder som Beiler til Baronesse Buchenaus Haand."

„Lad mig om den Sag; men hvad skulle vi gjøre med Brevet her?"

„Jeg vil vise Inspektør Rubens det og spørge ham til Raads. Han har Erfaring i den Slags Sager og er en paalidelig Mand."

Theodor tog Brevet, og vilde just gaae, men det syntes, som om der atter skulde indtræde Forhindringer, thi det bankede paa Døren, og Paul Vetter traadte ind, for at spørge til Hr. v. Adlerbergs Befindende.

Efter at hans Spørgsmaal var besvaret, sagde Hr. Romberg: „Da de Herrer Vogel ikke ville gjøre en god Forretning med Grev Hohenhausen, saa skulde De overtage den."

„Jeg! Dertil behøves Penge."

„Har De ikke en god Ven, der kunde hjælpe Dem?"

„Venner nok, men de eie kun en god Villie, og med den alene kan man ikke gjøre Forretninger."

„Hvad siger De, hvis jeg tilbød Dem Kredit, til De havde solgt Kornet?"

„Nei virkelig. Hvormed har jeg fortjent saamegen Godhed?"

„Var det ikke Dem, som slog Røverknegten til Jorden og maaskee derved frelste min Søns Liv. Jeg gjentager mit Tilbud."

Paul Vetter var saa overrasket, at han udbad sig et Par Dages Betænkningstid, og da han var kommen udenfor med Theodor, ytrede han denne sin Forbauselse. Theodor forklarede ham nu, at Grunden til Faderens Forekommenhed alene var Forbittrelse mod Firmaet Vogel, og at Paul derfor vel maatte overveie, om han paa en saadan Maade vilde optræde imod sine Principaler.

„De mener, at en Spurv i Haanden er bedre end en Due paa Taget, og det mener jeg ogsaa," sagde Paul, „skjøndt Deres Hr. Fader giver Geværet,

Et Morgenbesøg.

og jeg er en saa god Skytte, at jeg nok traf Duen. Dog herom senere. Min Forespørgsel til Adlerberg var kun et Paafund, for at tale med Dem, Høiærede, og underrette Dem om, at Frøken Vogel iaften drikker The hos min Svigermoder og Forlovede."

„Naa, og hvad saa?"

„Jeg figer blot: Søger saa skulle I finde."

„De vil vel ikke ogsaa indbyde mig?"

„Det var just min Mening, hvis De ønsker det?"

„Det tør jeg ikke — Fanny vilde strax mærke, at det var aftalt Spil."

„Handl som De lyster, kjære Ven. De veed nu, hvor De iaften kan finde Frøken Vogel, hvis De har et Par Ord at sige hende. De kan jo komme senere, for at aflægge mig et Besøg. Jeg har nu banet Veien, og man maa benytte Øieblikket."

„Tak for Deres venskabelige Tjenstagtighed, som jeg ikke skal glemme. Maaskee jeg kommer iaften, men jeg maa dog først overlægge Sagen endnu engang."

Han rakte Paul Haanden og hver gik sin Vei.

(Fortsættes.)

Roses Tanker.

Gartnerens lille Rose sidder alene i Stuen og strikker sine Omgange, og medens hun strikker, har hun mange Tanker. Først tænker hun paa, hvor det kan være, at den smukke, varme Sommer er forbi, og at Solen ikke mere vil komme frem og skinne. Mon det er Skyerne, som er Skyld i alt Det? Nu sneer eller regner det altid, saa man ikke tør gaa ud i Haven, hvilket hun finder meget uretfærdigt, da Pasop faaer Lov til det, og han har dog ingen Stovler paa som hun. Rose sukker og synes, det var rart at være i Hundens Sted: han skal hverken strikke Omgange eller gaa i Skole, han maa lege saa tidt, han vil, og skal ikke til Sengs om Aftenen, naar han slet ikke er søvnig. Men saa falder det hende ind, — thi Rose er en fornuftig lille En, — at Pasop dog i mange Ting har det daarligere end hun: han kan f. Ex. ikke sige, naar det er hans Fødselsdag, og derfor har heller aldrig Nogen kunnet give ham Presenter.

Hun strikker videre, og falder atter i Tanker. Nei, saa vil hun dog før være Søster Elise, mener

hun. For det Første gaaer Søster Elise med lang Kjole, og for det Andet er hun voxen — to vigtige Faktorer i den lille Piges Øine. Men der er dog en ubehagelig Omstændighed ved at være denne voxne Søster, og det er den: at hun har en Kjæreste. Rose bliver ganske trang om Hjertet, da hun husker paa det. Hun er nemlig bange for ham, og har opfattet Kjæresten som en Mand, der gjør Søsteren Fortræd. Naar han kommer om Aftenen, trækker han altid stakkels Elise hen i en Krog, hvor han stjænder paa hende, det kan Rose godt mærke, for Søsteren er saa rød, saa rød i Ansigtet, naar hun igjen kommer hen ved Lampen. Rose er aldeles enig med sig selv om, at hun ikke vil have nogen Kjæreste, naar hun bliver stor. — Naar hun bliver stor! O, hvor denne Tanke gjør hende lykkelig, og faaer hendes lille Hjerne til at syssle med Planer for denne glædelige Tid. Hendes smaa Piger skulle have det saa godt, hun vil næsten aldrig banke dem, og de skulle gaa med samme Slags Hatte og Kjoler som Godseierens Døtre. Derimod veed hun ikke rigtig, hvorledes hun skal bære sig ad med sine Sønner; hendes Brødre ere nogle vilde Krabater, og, saaledes som de ere, forestiller hun sig alle Drenge; foreløbig beslutter hun sig til at sende dem langt ud paa Landet, hos en meget streng Mand, men er dog ikke ganske enig med sig selv endnu.

Under disse vigtige Spekulationer, hviler Strikketøiet i Skjødet, og en Pind er hende uafvidende gleden ud af Maskerne, og falder nu klingende paa Gulvet. Hun farer op, glemmer sine moderlige Bekymringer med Opdragelsen af de uartige Drenge, og skynder sig at gjøre Arbeidet i Stand; men nogle af Maskerne ere faldne saa dybt ned, at hun ikke selv kan tage dem op. Moderen bliver kaldt til Hjælp, og hun tilbagegiver Rose det istandsatte Strikketøi med den Bemærkning: at naar man skal bestille Noget, bør man ikke sidde og sove. Rose forsikrer, at hun ikke har sovet det Allermindste; men Moderen raader hende alligevel til at læse sin Lektie, før hun bliver helt borte. Den lille Pige giver sig ikke Tid til at føle sig fornærmet over Moderens Tvivl; thi glad over en Forandring, kaster hun Haandarbeidet og griber Bogen for at lære Verset:

Paa Vinduet banker det: „tik, tik!
Aa, luk mig op et Øieblik!
Det sneer, og Blæsten er skarp og kal,
Jeg er saa sulten og fryser ihjel.
I kjære Venner! luk op; jeg ret
Saa artig være vil og net."

Men, hvor meget hun end læser og læser, kan hun dog ikke samle sine Tanker, der flyve omkring som hjemløse Fugle, og hun faaer ikke Ordene lært udenad. Nu kommer virkelig Ole Lukøie, der, som bekjendt, er noget drilagtig, og ofte tager Plads, hvor man ugjerne vil have ham; Rose giver sig til at græde, dels af Søvnighed, dels fordi hun ikke kan komme ud af sin Lektie, og begynder at læse ivrigere end før. Hun gnider de vaade Øine, der hele Tiden falde til, og er et saa talende Billede paa en lille søvnig Stakkel, at Moderen af Medlidenhed smækker Bogen i for hendes Næse, og beordrer hende i Seng. Rose lægger sig med den sørgelige Overbevisning, at hun faaer daarlig Karakteer imorgen, samt kommer til at sidde efter, og falder i Søvn, saasnart hendes Hoved har berørt Puden.

Tidlig næste Morgen vaagner hun med Følelsen af, at der paahviler hende en stor Byrde; hun husker paa sin Lektie, og veed, hvad det er for en Byrde. Hun tænker paa sin Skolevenninde, Johanne, der ligger syg af Mæslinger, og kommer til det Resultat, at hun helst af Alt vilde være i Johannes Sted. Rigtignok udsætter man sig saa for den store Ubehagelighed, at skulle tage Medicin; men det er dog neppe saa slemt, som at blive paa Skolen, efterat de Andre ere gaaede. Medens hun ligger og grunder over dette Spørgsmaal, hører hun en sagte Lyd udenfor Vinduet, og da Rose er en lille Smule nysgjerrig, springer hun strax ud af Sengen for at see, hvad det er.

„Nei, det er jo akkurat, ligesom der staaer i Verset!" raaber hun henrykt.

Ja, det var sandt. Udenfor Vinduet sad i Vintermorgenen de forfrosne Fugle og bankede paa for at faae Lidt at spise. Og de banke ikke forgjæves, thi Rose giver dem Brød med begge Hænder. Nu vil hun ikke for meget Godt være i Johannes Sted; men det behøver hun heller ikke; thi da hun har seet et levende Billede til sit Vers, husker hun det fuldstændig ordret, og Ingen i Skolen kan fremsige det saa smukt og rigtigt som Rose.

Den Rette.

(Fortsættelse.)

Victor har ubemærket været Vidne til Elnas og Grevens tête à tête og til hendes Samtale med Louise. Da han var sluppet bort fra Lange, fulgte han som en Skygge efter Elna, for at blive et Øieblik alene med hende og faae sin Skjæbne at vide af hendes Mund. Saaledes fulgte han, opfyldt af dræbende Skinsyge, efter det unge Par, og skjult bag Portierens vide Folder, der førte ind til et andet Værelse, hørte han hele Samtalen mellem de unge Mennesker. Han følte det Uridderlige i sin Stilling, men han var altfor stærkt betaget af sine Følelser til at kunne forlade Stedet, førend han ved Grevens Frieri og Elnas Svar indsaae, at hun for stedse var tabt for ham. Men endnu havde han dog Troen tilbage paa hendes Hjertes Renhed, og skjøndt Smerten over hans haabløse Kjærlighed var uudholdelig, var den dog endnu ikke blandet med nogen Bitterhed, thi hvad kunde hun gjøre for, at hun ikke delte hans Følelser; hun havde jo Lov til at elske en Anden, skjøndt hun altfor grusomt havde leget med hans Hjerte. Da skete det, at Louise kom ind i Kabinettet. Elnas Forstillelseskunst og hendes Hjerteløshed mod Søsteren forfærdede ham, og han stod som fastvoxet i sit Skjul, opfyldt af de mest modstridende Følelser, indtil Elna atter kom tilbage, og han da fik det sidste Bevis paa hendes Letsindighed og Egoisme, og tillige saae Louises Sorg og blide Hengivelse for sin Søsters Skyld. Han kunde være faldet paa Knæ for denne elskelige Pige, der bragte sin Søsters Koketteri et saadant Offer, og først nu saae han, hvilken Forskjel der var paa de to Søstre.

Men det er grusomt, naar man er i Ungdommens tillidsfulde Alder, i et kort Øieblik at

blive revet bort fra sit Livs smukkeste Illusion, og see hele den smukke Bygning, som man har gjort til sin Sjæls Afgud, blive styrtet til Jorden. Dette var Tilfældet med Victor. Som en Skibbrudden, og det var han jo ogsaa — paa Kjærlighedens Ocean — forlod han Ballet, og det er derfor, at vi finde ham rastløs vandrende omkring paa de menneskefomme Gader.

Men efterhaanden kom der Klarhed i hans Tanker; Stormen begyndte at lægge sig, og som efter enhver heftig Bevægelse indtraadte der en Reaktion i hans Sind. Hans Stemning blev mildere, og skjønt Saaret endnu smertede, følte han dog, at han havde været Gjenstand for en grusom Skuffelse. Den Pige, han havde tilbedt som Begrebet af alt Skjønt og Ædelt, var bleven til en hverdagsagtig, forfængelig og hjerteløs Kokette.

Det var en haard Opvaagnen af en Drøm, som han troede, han aldrig vilde glemme, men det var hans Ubesindigheds Skyld — dog, ligesaa godt vaagne først som sidst — den skjæbnesvangre Konditordevise havde bragt Skjæbnens Hjul til at rulle.

Elna stod Morgenen efter Ballet ved Vinduet i den samme Dagligstue, som vi tidligere have gjort Bekjendtskab med. Hun holdt et aabent Brev i Haanden, og der var en Sky af Misfornøielse og skuffet Forventning udbredt over hendes smukke Ansigt. Hendes Blik fløi atter hastig hen over de faa Linier, som Brevet indeholdt, og som i al Korthed lød saaledes:

„Min tilbedte Brud!

Tillad mig allerede nu at turde kalde Dem saaledes, saa sandt som ingen Magt skal formaae at fraribe mig det dyrebare Løfte, De gav mig. Tilgiv, at jeg ikke, som vor Aftale var, kan komme til Dem idag, for at bede om Deres Forældres Samtykke til vor Forbindelse, da min Faders bestemte Forlangende har tvunget mig til at følge ham til Jylland. Tænk Dig, elskede Elna, min Fortvivlelse over at maatte være reist uden at have modtaget Forvisningen om min Lykke; men saa snart jeg kan slippe bort uden at forstørre min Fader, af hvis Villie jeg jo endnu er afhængig, iler jeg til Dig, som jeg bestemt haaber, med Papas Samtykke og da skal Intet længer staae vor Lykke i Veien. Stol imidlertid trygt paa Din længselsfulde

Vilhelm."

Elna krøllede misfornøiet Brevet sammen. Hun havde saa bestemt glædet sig til allerede idag at skulle overraske sine Forældre med den stolte Meddelelse, at Grev M. havde friet til hende, og idag vilde komme for at bede om deres Samtykke, og nu var dette lykkelige og misundelsesværdige Øieblik blevet udsat til i en uvis Fremtid. Det ærgrede og krænkede hende, at han saaledes var undergivet sin Faders despotiske Villie, og heri blandede der sig en ikke ringe Fortrydelse over, at han ikke havde budt alle Forhindringer Trods og var ilet til hende.

Elna hørte nu Døren til Værelset gaae op, og hun gjemte hastig Brevet, idet hendes Ansigt fik sit rolige Udseende tilbage. Hun vilde ikke lade sine Forældre vide Noget, førend Greven kom tilbage.

Det var Fruen og Louise, som traadte ind, og lidt efter indfandt ogsaa Kommerceraaden sig, hvorpaa man satte sig til Frokostbordet.

Den gode Mand saae yderst gnaven ud idag; Fruen var medtaget af Gaarsdagens Anstrengelser; Elna klagede over Hovedpine, og Louise saae endnu forknyt ud efter Aftenens Sindsbevægelser.

Det var derfor et usædvanligt trist Maaltid, som Familien nød, eller rettere sagt Intet nød af. Endelig stjød Kommerceraaden sin Kaffekop fra sig og vendte sig med en barsk Mine til Louise.

„Hvad er det for barnagtige Historier, Du behager at have for uden mit Vidende?"

„Historier," stammede Louise, som anede noget Skrækkeligt.

„Ja, Historier," buldrede Kommerceraaden løs. „Jeg har fundet denne Lap Papir paa Gulvet, og jeg har spurgt Elna, der er en fornuftig Pige, om hun vidste, hvem dette Tøieri var bestemt for. Hun siger, at Du har tilstaaet, det var til Dig, men Du har nok glemt at bevare denne rare Udgydelse for indiskrete Blikke. Det kan være mig ligegyldigt, hvilken Galning, der har prostitueret sig med saadanne Drengestreger, men jeg vil Pinedød have, at mine Døtre skulle være ordentlige og bestedne Fruentimmer, der ikke give den første den bedste Laps Anledning til en saadan Optræden."

Her rev Kommerceraaden med den største Forbitrelse Victors Epistel i tusinde Stykker og kastede dem hen i Kaminen.

Kommerceraaden betænkte sig derpaa lidt, som om han var i Begreb med at fatte en stor Beslutning. Sagen var, at han følte sig baade urolig og ærgerlig ved Tanken om, at hans Datter skulde have kastet sit Hjerte hen til en hende uværdig Person, som kunde blive farlig for den unge Piges Sindsro. Og dette maatte han jo formode, efter hvad der var passeret.

„Jeg troer ikke, at Du har Skade af at reise til Jylland, til Onkel Anders, og blive der en Tid, indtil Du faaer de Griller ud af Hovedet. Ja, det er det Bedste. Nu veed Du min Villie, og Du reiser snarest muligt."

Med disse Ord reiste Kommerceraaden sig og stormede ud af Stuen.

Louise havde med et bedende og ængsteligt Blik seet hen til sin Søster, for hvis Skyld hun saa uretfærdigt blev mishjendt, som om hun ventede, at denne vilde tage hende i Forsvar; men Elna saae ikke over til den Side, hvor Søsteren sad. Elna følte nu, hvor ondt hun havde handlet, men hendes Egenkjærlighed var stærkere end Samvittighedens Stemme, og hun gjorde intet Skridt for at retfærdiggjøre sin Søster. Elna var utilfreds og vred paa hele Verden og sagde, hun var syg, og vilde gaae ind for at sove sin Hovedpine bort. Den rette Grund var, at hun ikke var tilfreds ved at see Louises blege, forgrædte Ansigt, der mindede hende om hendes ukjærlige og letsindige Opførsel.

Kommerceraadinden var en daarlig moderlig Trøst for sin bedrøvede Datter; hun var aldrig vant til at sætte sig op mod sin Mands Magtbud, og naar det ikke gjaldt et Bal eller et Selskab, var hun altfor magelig til at ville tage sig af en Sag, navnlig som den foreliggende, hvilken hun betragtede som meget ubetydelig og meget barnagtig. Louise havde desuden godt af at komme paa Landet en kort Tid, og Tante Jane havde længe talt om at faae et af Pigebørnene derover en Sommer. Følgen blev derfor, at Louise græd hele Dagen, medens Kommerce-

raaden var ude, og Elna holdt sig indelukket paa sit Værelse. Dagen efter fulgte hendes Fader hende til Dampskibet, der skulde føre hende over til hendes uforskyldte Exil hos Onkel Anders og Tante Jane.

Den vidtstrakte, mørkebrune Hede, Kattegattets Skovlpen mod Strandbredden, og i Sommeraftenens Stilhed Hedelærkens ensomme Sang, det er i korte Træk Maleriet der, hvor „den jydske Halvø krummer sig mod Nord".

Det var en af disse milde, stemningsfulde Septemberaftener, hvor den flygtende Sommer iører sig sin sidste, henrivende Ynde, for at man ret skal længes efter, at den vil komme tilbage.

To unge Mænd, hvis freidige, udtryksfulde Ansigter passede godt til den dem omgivende smukke Natur, vandrede Arm i Arm frem ad Landeveien, der fører fra R— og sydpaa.

De havde vel tilbagelagt en Mils Vei, da Veien pludselig delte sig, og til den ene Side førte op til en gammel Herregaard, hvis røde Mure man nu kunde skimte i Afstand.

De to Venner vare fordybede i en ivrig Samtale. Det var sikkert længe siden, at de havde seet hinanden.

„Og Du føler Dig nu fuldkommen lykkelig i Dit ‚Stilleben' herovre mellem de l'hombrespillende og thevandsknægtdrikkende, spidsborgerlige Jyder? Du savner slet ikke Hovedstadens Glæder og tænker ikke paa . . . .?"

Lange, thi det er naturligvis vor Bekjendt fra Kjøbenhavn, som vi atter tillade os at præsentere for Læserne, standsede pludselig, som om han var bange for at oprive et gammelt Saar.

„Ak, hvilken Lykke er fuldkommen," svarede Victor med et roligt Smil. „Jeg er meget tilfreds med min Stilling. Som Du veed, skrev en af mine Venner mig til, om jeg vilde overtage hans Praxis herovre — det var netop dengang, da jeg endnu ikke rigtig havde overstaaet . . . ."

„Den Børnesygdom, som man kalder den første maladi d'amour," nikkede Lange polidst.

„Ja, Du kan gjerne kalde det saaledes," svarede Victor. „Jeg troede, at det vilde være godt for mig at blive lidt alene med min ‚Weltsmerz' herovre i den kraftige, jydske Natur; jeg tog derfor mod Tilbudet, og har befundet mig vel derved. Der er kun een Ting, som ærgrer mig, nemlig den Bummert, jeg begik i Lidenskabens Hede paa hint Bal. Den kan ikke forsvares, og var ikke, hvad man kalder gentleman like. Det ærgrer mig, hvis Nogen skulde miskjende mig derfor."

„Ah ha, min gamle Ven, Du er begyndt at ærgre Dig, ja saa gratulerer jeg Dig til at være fuldstændig helbredet. Forresten kan Du trøste Dig med, at vedkommende unge Dame vistnok selv gjerne skjulte Historien, da hun vel maatte føle, at hun havde opmuntret Dig lovlig meget ved sit Koketteri."

„Bedøm hende ikke for strengt," svarede Victor lidt misfornøiet. „Gid hun maa blive lykkelig med den, hun har valgt."

„Hvem er det, om jeg maa spørge?" udbrød Lange forbauset.

„Kjender Du ikke Grev M.?"

(Sluttes.)

Blandinger.

— En for Tyveri anklaget Person frabad sig de Skjældsord, hvormed Forhørsdommeren overøste ham. „Vilde Du da ikke kalde den en Tyv, som blev greben paa ferst Fod eller i Gjerningen?" spurgte Dommeren. „Nei," var Svaret, „jeg vilde kalde ham et langsomt, dovent Fæ."

— Lykken er ofte en Fortjeneste, fordi man maa besidde Egenskaber til at fortjene Lykken.

— Man spurgte En, om Skinsyge var et Beviis paa Kjærlighed. „Ja," svarede han, „ligesom Vineddike er et Beviis paa Viin."

Dobbeltgaader.

1.

Hvad findes bestandig i hver en Frugt, —
Og hjælper os til et nyttigt Produkt?

2.

Hvad skal os beskytte mod Veir og Vind, —
Men saarer dog ofte i Sind og Skind?

3.

Hvad pynter det bedste og rigeste Bord, —
Men ligger hver Morgen og Aften paa Jord?

Opløsning af Stavelsegaaderne i Nr. 35:

1. Aaben. 2. Kostbar. 3. Elskov.

Opløste af Dagmar Jensen, Den laante Kjole, Alma B. Gaaden i Nr. 34 er endvidere opløst af Johanne B.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Juli erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (31 Ark).

☞ **Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 36. Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

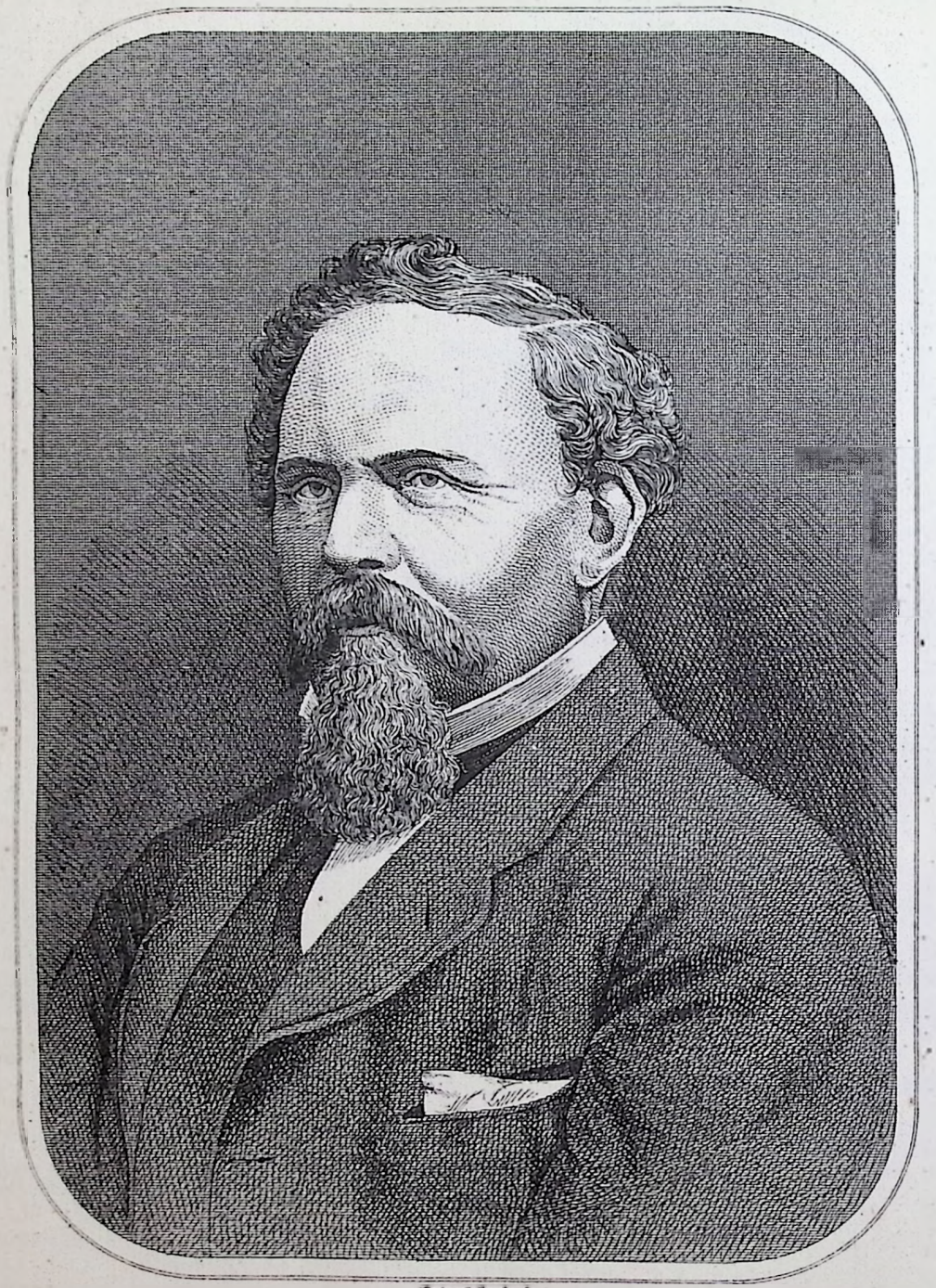

Trier's Forlag.

Indenrigsminister Erik Vilhelm Robert Skeel.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 12te September. Nr. 37.

Indhold: Erik Robert Vilhelm Skeel (med Lithografi). — Lastens Veie (Fortsættelse). — Den Rette (Slutning). — Blandinger. — Talgaade.

Erik Robert Vilhelm Skeel.

I vort nuværende Ministerium, der, som bekjendt, paa en enkelt Undtagelse nær, bestaaer af lutter Godseiere, er Indenrigsministeriets Portefeuille overdragen til Kammerherre Erik Robert Vilhelm Skeel til Dronninglund. Valget er herved faldet paa en Mand, der, om han end ikke tidligere har spillet nogen fremtrædende Rolle i det offentlige Liv, dog har taget ikke liden Deel i dette, ja endog kan siges i de senere Aar at have været en af Lederne for det Parti, i hvis Hænder Statsroret nu er lagt, og af hvis Energi og Modstandsevne man maa haabe det Bedste i de nu snart rimeligvis forestaaende Rigsdagskampe. Kammerherre Skeel, som er af en gammel Vendelbosslægt, fødtes den 22de Februar 1818, blev i en temmelig ung Alder Student, kastede sig derefter over Retsstudiet og tog juridisk Embedseramen, men forlod snart den theoretiske Vei for at betræde den mere praktiske som dygtig Landmand, i hvilken Retning han ogsaa vandt et anseet Navn blandt sine Standsfæller. Den Driftighed og Virksomhed, han har udfoldet som Eier af det smukke Gods Dronninglund i Vendsyssel, samt den Tillid, hvormed han er bleven mødt af Befolkningen, har selvfølgelig ikke kunnet fritage ham for at blive tildelt endeel kommunale Arbeider, ligesom vi fra 1859 see ham indtræde i det politiske Liv. I Oktober det nævnte Aar valgtes han nemlig til Medlem af Landsthinget for 7de Kreds, og siden er han stedse bleven gjenvalgt, saaledes i Juni 1863, i April 1864 (til Rigsraadets Landsthing), i Oktober 1866 og seneste i Efteraaret 1874. Heri turde der vel ligge et uomstødeligt Vidnesbyrd om, at Kammerherre Skeel ikke har forstjertet de gode Meninger, hans Vælgere have havt om ham, da de den første Gang kaarede ham til deres Repræsentant i Rigsdagens første Kammer. Som Taler er han vel ikke fremragende, men de Bidrag, han ved adskillige Leiligheder har ydet til Forhandlingerne, navnlig ved Debatterne om Forfatningsforandringen, have dog ikke været af ringe Betydning.

Den Anerkjendelse, Indenrigsminister Skeel kan gjøre Fordring paa for sin varme Interesse for Landbruget og sin Indsigt i denne vort Lands Hovednæring, fandt fra Landmændenes Side i Sommer sit Udtryk i deres Valg af ham til Præsident for den i Viborg afholdte 13de Landmandsforsamling, hvilken Stilling han hævdede til almindelig Tilfredshed.

Kammerherre Skeel er hædret med Danebrogsordenens Ridderkors samt med Danebrogsmændenes Hæderstegn, og under sit Besøg i Landmandsforsamlingen i Begyndelsen af Juli Maaned udnævnte Hs. Majestæt Kongen ham til Kommandør af Danebroge.

Lastens Veie.

(Fortsættelse.)

XVI.

En hyggeligere Dagligstue end den Fru Goldschmith sad i tilligemed Datteren Helene, kunde man ikke godt tænke sig, og just den Aften udbredte det fortrolige Lampeskjær en særegen Hjemlighed over den, medens Moder og Datter tilligemed Paul Vetter sad og ventede paa Fanny Vogel.

Paul var bange for, at Theodor skulde have tiltalt hende paa Gaden og forskrækket hende, men denne Frygt forsvandt, da Fanny kort efter traadte ind.

De unge Piger vare hurtigt blevne bekjendte med og syntes godt om hinanden, og Fanny maatte fortælle om sit Liv i Sydamerika, den skjønne Blomsterverden under den tropiske Sol, sin Hjemreise og Skibbruddet, hvorved der ogsaa faldt nogle Ytringer om Grev Hohenhausen, som hun neppe havde seet ombord, og om Matrosen, som hvis Morder ogsaa hun antog Reimann for at være. Herfra gik Talen over til Indbruddet hos Romberg, og Paul benyttede Leiligheden til at rose sin Ven Theodor, samt til at meddele Damerne det Tilbud, Banquieren havde gjort ham.

Fru Goldschmith meente, at det strax burde modtages, hvorimod Helene paa det bestemteste protesterede; hun erklærede, det vilde være utaknemligt mod hans hidtilværende Principaler, hvilket Paul

ogsaa istemmede, idet han dog tilføiede, at det var hans Ven, Theodor Romberg, som strax havde ytret samme Mening, thi Theodor var en sjelden elskværdig og hæderlig Karakteer.

Denne megen Talen om Theodor syntes ikke at falde i Fannys Smag, thi hun blev taus, og det forekom Paul, som om der samlede sig Skyer paa hendes Pande og et bittert Smil om hendes Mund; selv var han ogsaa noget forlegen, da han jo var uvis om Theodor kom, og hvorledes han vilde blive modtagen, hvorfor det var heldigt, at Pigen bragte en Depeche til Paul.

Efter at have gjennemløbet den, læste han: „Fru Petronella Vetter pludselig død igaar. Deres Nærværelse ønskes snarest muligt," og udbrød lydeligt: „Hvilken uventet Lykke!"

„Kalder Du et Dødsbudskab en Lykke?" sagde Helene bebreidende, „og det var jo desuden Din Tante."

„Ja, Tante! Tal kun om alle Helveds Kvaler, naar blot om Tante Petronella ei Du taler, thi hun elskede sine Katte langt mere end nogen Menneskesjæl, og da jeg engang havde truffet en med en Steen, var jeg for Fremtiden en ugudelig Knegt, og hun kunde ikke taale at see mig, saa at jeg aldrig kunde vente at blive hendes Arving."

„Er Du da hendes eneste Slægtning, og var hun rig?"

„Du er nok slet ikke nysgjerrig, Helene! — Jeg er den sidste af min Slægt, og Tante blev anseet for ganske velhavende — saa jeg maaskee snart kan sætte Foden under eget Bord."

Fanny havde reist sig for at gaae. Damerne fulgte hende til Gadedøren, hvor Paul bød hende Armen.

Faa Skridt derfra traadte en Skikkelse frem fra Mørket, og Paul følte, hvorledes Fannys Arm rystede, da hun sagde: „De maa ikke forlade mig — jeg vil ikke være alene med ham — og De burde ikke have udsat mig for dette Møde."

Det var ganske rigtig Theodor Romberg, der bad og besvoer hende at tilgive ham; han elskede hende om muligt høiere end før, og var rede til at bringe ethvert Offer.

Fanny lod ham tale ud og svarede saa med Fasthed: „Alt det har De sagt mig før, Hr. Romberg, og De kjender min Mening om Deres Ord. Hvorfor saa forfølge mig? Hvorfor forstyrre den Fred, jeg med Besvær har tilkæmpet mig? — Vore Veie her i Livet ere for Fremtiden forskjellige, og ville aldrig mere kunne mødes."

Theodors øvrige Ord tog hun slet ingen Notits af, og da de vare komne til hendes Hjem, sagde hun venligt Godnat til Paul.

Theodor var bleven noget tilbage og ventede paa sin Ven, der fik en haard Dyst med ham og kun med Nød og neppe fik ham beroliget over det feilslagne Forsøg, bad ham have Taalmodighed og overlade til Tiden her, som saa ofte ellers, at jevne Alt. Nu vare jo Frøken Vogel og Helene Veninder, hvilket var en stor Fordeel. Til Slutning bad han Theodor bringe sin Fader hans Tak for det gjorte Tilbud, som han ikke kunde modtage. Han havde faaet en Arv efter en afdød Tante, og dette tvang ham til en Reise paa en Uges Tid; saasnart han var vendt tilbage fra den, vilde han opsøge Theodor paa deres sædvanlige Mødested.

Theodor ønskede ham en lykkelig Reise, og de skiltes ad. Selv havde Theodor mest Lyst til at gaae hjem, men han havde lovet Inspektør Rubens at møde ham paa Vinstuen og Mødetimen var allerede forbi for længe siden.

Inspektøren bemærkede ogsaa strax, at han havde ventet henved to Timer, og at en Sags heldige Udfald ofte var afhængig af Vedkommendes Punktlighed.

Theodor gjorde Undskyldninger.

„Det er godt nok, men det forandrer ikke Sagen. En anden Gang maa De være mere akkurat. Forresten har jeg undersøgt Billetten, De gav mig i Middags, og jeg kjender Haandskriften."

„Vi kunne altsaa faae Fingre i Gavtyven."

„Hvis De ønsker det — ja; men det kan gjerne være, at det slet ikke er ønskeligt."

„Papirerne har han jo."

„Ganske vist, men om de falde i vore Hænder, hvis vi lade ham arrestere, er et andet Spørgsmaal. Det er jo ogsaa Familiepapirer — kjender De Indholdet?"

„Nei, og Papa ønsker heller ikke, at De læser dem."

„Uopfordret blander jeg mig ikke i Andres Hemmeligheder — erfarer jeg dem tilfældigvilis, kan jeg tie. — Det var en Feil, at De besøgte Reimann i Fængslet. Han blev derved opmærksom paa Papirernes Værdi, og en saa snu Fyr som Reimann vil nok forstaae at bringe dette til sin Kammerats Kundskab, og vi have en saameget sværere Kamp at bestaae."

„De fraraader os altsaa, at lade ham arrestere?"

„I ethvert Tilfælde foreløbig. Fyren har naturligvis truffet sine Forsigtighedsregler; jeg kjender ham — han er en af vore fiffigste Gavtyve. Fordi vi have ham — have vi ikke Papirerne, altsaa Beviset for hans Skyld — Reimann vil ikke forraade ham. Nei, vi maa først have Papirerne, saa skal han ikke slippe."

„Hvorledes vil De bære Dem ad dermed?"

„Hvor stort et Offer Deres Fader vil bringe, og hvor stor en Fordring Gavtyven gjør — derpaa beroer min Fremgangsmaade."

„Papa vil bringe et betydeligt Offer, men stiller Tyven for store Fordringer, saa maa man give ham Valget imellem Tugthuset og . . . ."

„Min unge Herre! Det bliver min Sag. Mine praktiske Erfaringer ville hjælpe mig — Deres gode Raad har jeg ikke Brug for. Jeg vil opsøge ham endnu iaften. Hvad er Klokken?"

„Omtrent elleve."

„Saa har jeg endnu en Time for mig, og vi kunne passiare sammen."

Talen faldt paa forskjellige Gjenstande, Matrosens Mord og Grev Hohenhausen ikke at forglemme, og pludselig sagde Inspektøren: „Apropos, om Greven! De skulde da ikke kunne skaffe mig Grevens Underskrift paa en Vexel, et Brev, eller ligegyldigt hvilken Lap Papir fra Tiden før han reiste bort. Grunden, hvorfor jeg spørger, er den, at den unge Greve var en Ødeland og gjorde Gjæld allevegne . . . ."

„Saavidt jeg veed, er Alt betalt for længe siden."

„Det troer jeg ogsaa, men enten har man overseet nogle Gjældsposter eller Kreditorerne glemt at melde sig — nok er det, der er Gjældsbeviser fra hin Tid komne frem, som man tildels antager

for at være falske — see derfor ønskede jeg Grevens Haandskrift fra den Tid til Sammenligning."

„Jeg skal see ad, om jeg kan finde Breve eller Kvitteringer fra den Tid, men den er rigtignok saa langt tilbage, at det maaskee neppe vil lykkes."

„Prøv dog derpaa, og nu Farvel," sagde Inspektøren, „jeg maa ogsaa prøve min Lykke. Kom imorgen ved Middagstid til mig, saa skal De erfare Resultatet."

XVII.

Inspektør Rubens vandrede ud i en Deel af Byen, hvor neppe nogen velklædt Person viste sig om Dagen og ganske vist ikke vovede sig alene hen ved Midnatstid.

Ved Indgangen til en Labyrinth af Smaagader mødte Inspektøren en Politibetjent, som betragtede den indhyllede Skikkelse med aabenbar Mistænkelighed.

Inspektøren slog den høie Krave paa sin Frakke ned, og spurgte: „Kjender De mig?"

„Jo, meget godt," lød det høflige Svar.

„Dersom jeg ikke vender tilbage inden en Times Forløb, saa er De nok saa god at aflægge et Besøg i ‚Den røde Hjort'."

„Skal skee."

„Har De seet den ensiede Bob i Aften? Det er nemlig ham, jeg søger."

„Jo — han gik ad den Kant til."

Inspektøren gik hen til et stort, kaserneagtigt Huus, hvor alle Vinduerne vare mørke, ind ad en Sidedør og steg ned ad en fugtig Stentrappe, indtil han standsedes af en lukket Dør, som han paa en særegen Maade bankede paa.

Døren blev aabnet, og Inspektøren traadte rask ind uden at bryde sig om de truende Blikke, der mødte ham.

Det var et lille, hvælvet Rum med uhøvlede Borde og Bænke, der hvilede paa nedrammede Pæle. En osende Tranlampe udbredte et usikkert Lys i det af Tobaksrøg opfyldte Værelse, thi Selskabet, der bestod af Personer af begge Kjøn og alle Aldre brød sig kun om fulde Vægre og Frihed til at udtale sig.

Inspektøren kastede et prøvende Blik paa Befolkningen og gik saa lige hen til en lille, undersætsig Mand, hvis Træk tydede paa en forslagen Karakteer og ubøielig Villiefasthed. Han var klædt som en Arbeider i tarvelig, men renlig, Dragt, hvorimod den magre Fyr med det rødlige Haar, der sad ligeoverfor ham og bed paa sine Negle, var iført en slidt og fedtet Dragt, der tydede paa tidligere Elegance, og hvis Ansigtstræk forraadte gemeen Rovbegjærlighed i Forening med en vis Intelligens.

„Bob!" sagde Inspektøren, og lagde sin Haand paa den undersætsige Mands Skulder.

„Hvad Satan vil De her?"

„Stille. Jeg ønsker at tale med Dem under fire Øine."

„Og saadan ganske pænt skaffe mig nappet."

„Saa var jeg kommen med en halv Snees Betjente. Nei, vær blot rolig — jeg kommer i et Ærinde for en Bankier."

Bob saae over til sin Kammerat, der endnu ivrigere end før bed paa sine Negle, og sagde: „Hvad siger Du dertil, Doktor?"

„Lad os først høre videre."

„Ikke her, hvor man kan belure os," sagde Inspektøren, „der er jo et lille Rum ved Siden af, hvor den Slags Sager pleie at afgjøres under fire Øine."

Bob reiste sig, talte et Par Ord med Værten og fulgte ham ind i et nærliggende Rum, der var meget mindre og ligesaa smudsigt. Værten satte et Tællelys, en Krukke og to Glas paa Bordet, og da Inspektøren vilde lukke Døren, stillede Doktoren sig i Veien for ham.

„Hvad vil De her?"

„Passe paa, at Bob ingen Dumheder begaaer."

„Lad ham komme ind," sagde Bob, „han maa være tilstede."

„Jeg troede ikke, De behøvede en Formynder, Bob?"

„Jo, ved denne Affære. Frits Keller kjender Loven og forstaaer ogsaa at vurdere Familiepapirer."

„Frits Keller!" udbrød Inspektøren. „Ah, nu kjender jeg ham. De var Skriver hos en Prokurator, forfalskede Dokumenter og blev dømt til Tugthuset."

„Jeg har udstaaet min Straf og frabeder mig Deres Fornærmelser."

„Smaa Slag," sagde Inspektøren spottende, „med Folk af Deres Kaliber gjør man ikke mange Omstændigheder, og De kan have godt af at blive mindet om Tugthuset. Men for at komme til Sagen, Bob, saa var det Indbrud en dum Streg, og Haandskriften i Deres Brev har forraadt Dem."

„Betyder Altsammen Intet," sagde Keller, der aabenbart var den juridiske Raadgiver for alle disse Vagabonder, „naar man ikke finder Dokumenterne i Bobs Besiddelse. De ere godt gjemte, og siig kun Banquieren, at enten betaler han os, eller vi ruinere ham."

„Hvormeget forlange I da?"

„Tyve tusind Daler."

„Er' I gale?"

„Aa ja, forsaavidt vi ikke forlange det dobbelte, som jeg har raadet Bob til."

Inspektøren rystede paa Hovedet; han kunde jo ikke troe, at nogle gamle Familiepapirer vare saa værdifulde.

„Thi seer De, Hr. Inspektør," sagde Bob, „for over tyve Aar siden overgav en Mand til vor Banquier fyrretyve tusind Daler og sit Testamente til Fordeel for sin eneste Søn. Faderen døde af Kolera, Sønnen har Intet faaet, og de fyrretyve tusind maa i Banquierens Hænder i tyve Aar være voxede til hundrede tusind mindst. Hvad kalder De en saadan Handlemaade?"

„Bedrageri."

„Rigtig, og derfor ere Papirerne mindst tyve tusind værd. Det veed den rige Maod ogsaa godt, ellers havde han ikke sendt Dem til os."

Rigtigheden af den Slutning kunde Inspektøren ikke benegte, og nøiedes med at sige: „Saalænge jeg ikke har prøvet Dokumenterne, kan jeg ikke bedømme deres Værdi. Fordringen er dog altfor høi. Sæt nu, at den rigtige Arving ikke vil klage!"

„Saa skulle vi nok sørge for, at Sagen kommer ud imellem Folk. Banquieren skal ikke kunne gaae fri og spille den Uskyldige, naar man dømmer Reimann, som dog er uskyldig — jeg mener ikke i Indbrudshistorien, men i Matrosens Mord."

„Saa skulde De have optraadt for ham, hvis De vidste Noget."

„Jeg veed kun, at Reimann altid har sagt mig Sandheden, og naar han desuden havde en Hone at plukke med Greven, saa havde han nok vogtet sig for en Sag, som et Mord. Indbruddet overtalte jeg ham til — Alt var smukt ordnet og vilde være gaaet godt, hvis de unge Mennesker ikke ved et rent Tilfælde vare komne saa sent hjem."

Efter nogle Øieblikkes Taushed sagde Doktoren: „De kjender nu vor Fordring, som vi ikke slaae en Skilling af paa. At arrestere os, vilde være en Dumhed, thi hverken Bob eller jeg har Dokumenterne i vort Værge."

„De spiller høit Spil," sagde Inspektøren, „tag hellere det Sikre for det Usikre. Jeg skal imidlertid tale med Vedkommende og indfinde mig her imorgen Aften."

„Vi blive faste i vor Beslutning," sagde Doktoren, „den rige Mand sveder Angstens Sved, og kryber til Korset."

Inspektør Rubens forsvandt, og da de to Gavtyve vare alene, mente Bob, at det dog var bedst at slutte et billigt Forlig. Det huede ham slet ikke, at den gamle, forhenværende Politiembedsmand var bleven indviet i Sagen.

„Han skal ikke overliste os," sagde Doktoren. „Magt er han for klog til at anvende, og skulde de nappe Dig, skal jeg nok alene føre Sagen tilende."

„Og modtage Pengene for Dig selv alene."

„Kunde Du troe, at jeg vilde bedrage Dig?"

„Leilighed gjør Tyve, og er Du først i Amerika, kan jeg nok skyde en hvid Pind efter min Andeel."

„Jeg tænker ikke paa Bedrag," sagde Doktoren, men slog dog Øinene ned for Bobs prøvende Blik. „Jeg vil tale med Banquieren, og stille ham den udtrykkelige Betingelse, at han ikke kommer med nogen Klage eller Angivelse Dig vedkommende."

„Jeg vil ogsaa raade Enhver fra at prøve paa at bedrage mig," svarede Bob med et vildt Blik, „jeg vilde følge ham, indtil min Kniv fandt Vei til hans Hjerte."

„Gjælder den Trusel mig?"

„Den gjælder Enhver, som vil bedrage mig. Naar gaaer Du til Banquieren?"

„Saasnart Inspektøren har bragt os hans Svar."

„Godt, det bliver Din Sag. Har Du senere talt med Slutteren?"

„Ja. Men hvorfor vil Du hjælpe Reimann til at flygte?"

„Fordi han er min Ven, fordi han er uskyldig i Mordet, og endelig fordi jeg overtalte ham til Indbruddet, hvor han blev nappet."

„Det er en Taabelighed."

„Han har ikke forraadt mig. Skal jeg da lade ham i Stikken?"

„Har Du ogsaa tænkt paa Følgerne? Reimann vil naturligviis forlange Halvparten af de Penge, vi klemme ud af Banquieren."

„Han veed jo ikke, at jeg snappede Chatollet, og endnu mindre, hvad Indholdet var."

„Men han kunde jo faae det at vide."

„Af hvem? Ikke af mig, og vist endnu mindre af Dig. Altsaa, hvad sagde Slutteren?"

„Han vilde ikke yde os sin direkte Bistand."

„Behøves heller ikke, naar vi blot kunne faae Værktøi ind."

„Det troer jeg nok vil lykkes, men vi maa vente, til Dommen er faldet."

„Hvorfor det?"

„For saa bliver han flyttet til det Fængsel, hvor jeg kjender Slutteren. Den Grund er vel god nok. Gud veed, om Reimann vilde gjøre sig saamegen Uleilighed for vor Skyld?"

„Jo, det vilde han," svarede Bob, med et bekræftende Slag i Bordet saa Glassene klirrede, „men jeg har forøvrigt en anden Plan. Medens Reimann tager Hævn over Greven i Nattens Stilhed, thi han kjender Slottets Indretning til Punkt og Prikke, følge vi ham og sætte os i Besiddelse af Penge og Juveler, thi jeg vil helst komme til Amerika som en rig Mand. Skulde Tjenerskabet mærke Uraad, stikke vi Ild paa den ‚gamle Kasse', der vil fænge som Tønder, og medens de Andre slukke, frelse vi os."

„Planen er ikke daarlig, men hvis man fik Fingre i os."

„Er Du da saa bange for Tugthuset?"

„Jeg elsker Friheden."

„Og hvad er Du som fri Mand? En frigiven Forbryder, man gaaer af Veien for, en Betler, man smækker Døren i for — saa skulde Du have ladet være at forfalske Dokumenterne."

„Og hvem tvang Dig til Indbrud og Tyveri?"

„Mine Forældre tvang mig som Barn til at bette og stjæle — jeg havde ingen Ansættelse, ingen fast Indtægt."

„Og hvad havde jeg? — For lidt til at leve af — for meget til at jeg kunde sulte ihjel."

„Histoire bliver Du dog hængt."

„Men Du først."

„Muligt," sagde Bob, „men det ville vi ikke skjændes om. Foreløbig maa vi holde sammen og understøtte hinanden. Jeg gjør Dig jo til en rig Mand."

Bob reiste sig og gik ind i det tilstødende Værelse, men bemærkede ikke det hadefulde Blik, hans Kammerat sendte efter ham.

XVIII.

Paa Grund af den Opsigt, Mordet paa Matrosen havde vakt, var det ikke saa underligt, at Retssalen var propfuld af Tilhørere af alle Klasser den Dag, Sagen blev offentlig foretaget.

Den offentlige Anklager havde ikke nogen vanskelig Sag, da den foreløbige Forhørsdommer havde lagt Beviserne saa klart tilrette for ham, at saagodtsom alle Tilstedeværende vare overbeviste om Reimanns Brøde, da Anklageakten var oplæst.

Alt syntes ogsaa at slaa til og tale imod ham, med Undtagelse af et Par mindre Punkter: Matrosens Uhr og Pengepung med nogle fremmede Guldmønter var ikke funden hos Reimann, men Uhret kunde han jo have kastet fra sig eller pantsat, og Pengene kunde være forbrugte; vigtigere var det derimod, hvis den Hyrde, Reimann paastod at have talt med om Torsdagen, kunde have husket det, thi saa var det jo umuligt for ham, at have kunnet være paa Hohenhausen, da Mordet var begaaet,

men Hyrden, en gammel Mand, mindedes det ikke; det var jo Uger, ja Maaneder siden, og der kom saa mange, der spurgte om Vei, saa han havde slet ikke lagt Mærke, hverken til Personen eller Forespørgslen.

Den offentlige Anklager nedlagde Paastand paa Dom over Reimann for overlagt Mord forbunden med Røveri; Forsvareren indskrænkede sig til, at Reimann havde begaaet Mordet i Hidsighed og ikke med Overlæg, og den Anklagede syntes at betragte Udfaldet af Sagen med temmelig Ligegyldighed.

De Edsvorne vare hurtigt færdige: De erklærede ham skyldig i Rovmord, Tyveri og Indbrud, forbunden med livsfarligt Attentat paa et Menneske. Ingen Formildelsesgrunde talte for ham.

Enhver af hans Forbrydelser fordrede efter Loven sin Straf, og saaledes blev Peter Reimann dømt til Døden, to Aars Fængsel og femten Aars Tugthusstraf.

Der var dog i Salen to Personer, som ikke billigede denne Dom, og det var Bob og Hackert. Den første listede sig bort, hvorimod den sidste ventede udenfor paa Kaptain Gronau, og saae Grev Hohenhausen kjøre bort, samt hørte ham give Kudsken Ordren: „Til Banquier Romberg!"

„Tvivler De endnu?" spurgte Kaptainen.

„Dersom jeg ikke gjorde det, burde jeg aldrig have ytret min Mistanke. At Reimann vilde blive dømt, vidste jeg — alle Beviserne vare jo imod ham."

„Har De da fundet andre Beviser?"

„Maaskee; men jeg behøver endnu nogen Tid, for at skaffe mig større Vished. Knappen har jeg ikke kunnet skaffe endnu. Den gamle Daniel er en snu Person, og vække vi hans Mistanke, er al vor Umeiligheid spildt. Jeg veed godt, han kan ikke lide Grev Kurt, men Greven er nu hans Herre. Det forekommer mig, at man har lagt altfor lidt Vægt paa Hyrdens Udsagn; det var nok vaklende, men han burde have været nøiere examineret. Saasnart jeg faaer Knappen, skal jeg bringe den. Adieu, Hr. Kaptain."

Hackert blev staaende i dybe Tanker. Han maatte sige sig selv, at hans Mistanke til Greven maaskee kun skrev sig fra, at han hadede ham, og Beviser havde han jo slet ingen af.

Af disse Tanker blev han vækket af den gamle Daniel, som ogsaa havde været i Retssalen, og nu sagde: „Ham er der da sørget for. Reimann skal ikke begaae flere Forbrydelser."

„Hvem kan vide det?" svarede Hackert og trak paa Skuldrene.

„Efter en saadan Dom skulde man dog vel anseе ham for uskadelig."

„Han er en forvoven Fyr, og man har før hørt, at Forbrydere ere brudte ud af Fængslerne. Skeer det, saa Gud naade Greven."

„Grev Hohenhausen frygter ham ikke."

„Det er fordi han ikke kjender, hvor vild og ubændig Reimann er."

„Forelsbig ere vi da sikre for ham, og hvad Ret har han til at tale om Hævn — det var hans egen Raahed, som jog Datteren i Søen."

„Med Fornuftgrunde kommer man ingen Vegne — hans Had higer efter Tilfredsstillelse."

„De hader ogsaa Greven, Hackert."

„Elsker De ham maaskee, Daniel? — Der vil komme en Tid, da De ønsker ham derhen, hvor Peberet voxer. Han har ikke glemt Fortiden, og hver Gang, han seer Dem, mindes han om, at De den Gang var hans Stedmoders Livtjener. Igaar hørte jeg ham sige, at han vilde afskedige alle sine Tjenestefolk, saasnart han havde faaet andre paalidelige."

„Gjør han det, vil han komme til at fortryde det. Hvilke Grunde anførte han?"

„Spørg ham selv. Han venter maaskee blot, til Grevinde Unica har havt Bryllup, thi hun vilde vist ikke billige dette Skridt. Skal Brylluppet snart være?"

„Efter Grevens Forlovelse med Baronesse von Buchenau. De spise Alle idag hos Rombergs til Middag."

„Hvad maa jeg høre! Troe mig, Daniel, vi ville snart opleve Noget, Ingen af os har tænkt paa. Jeg har saadan mine Anelser."

„Dertil behøver man ingen Anelser."

„Husk paa mine Ord idag, naar Tiden kommer," svarede Hackert med usædvanlig Alvor.

Hackert fulgte Daniel ind i Slottets Folkeværelse, under Paaskud af, at ville tænde sin Pibe, hvilket han dog snart glemte, da det hjemmeblevne Personale stormede om dem, for at høre Beretningen om Retssagen. Daniel var parat; han satte sig, og begyndte, hvortil Alle lyttede med spændt Opmærksomhed, medens Hackert, der kjendte Slottets Gange og havde bemærket en Knagerække, hvorpaa de Klæder hang, som Greven brugte hjemme, og deriblandt en Jagtfrakke, listede sig bort et Øieblik, og vendte tilbage, just som Daniel sluttede sin Fortælling med de Ord: „Livet mister han vel ikke, men i Tugthuset maa han tilbringe Resten af sine Dage."

„Det maa han vel," sagde Hackert, og tændte nu sin Pibe, „men havde Hyrden havt en bedre Hukommelse, saa havde maaskee Sagen faaet et andet Udfald."

„Det er der ingen Andre, end Dem, der troer."

„Det er fordi Ingen har tænkt derover — men det har jeg."

Med disse Ord forlod Hackert Folkene, paa hvem hans bestemte Mening dog syntes at have gjort noget Indtryk.

(Fortsættes.)

Den Rette.

(Slutning.)

„Naa, da er jeg bedre underrettet end Du. Nei, min Ven, Elna blev ikke forlovet med Greven. Forskjellige Omstændigheder satte mig ind i Forholdet, som lykkeligvis er blevet en Hemmelighed og har undgaaet det tusindtungede Rygte. Den gamle Grev M., som ikke er til at spøge med, tog sin Hr. Søn ved Vingebenet, saasnart denne bad om hans Samtykke til en Forlovelse med den Pige, som han fortalte den Gamle, at han elskede. Det var intet Parti efter Grevens Smag, og desuden mente han, at Sønnen var altfor ung til at tænke paa

slige Narrestreger. Den stakkels unge Mand, der er ligesaa doielig som Faderen er stivnakket, maatte kjønt skrive et Brev, hvori han gav Pigen hendes Løfte tilbage, og Greven skrev samtidig til Kommerceraaden, at han skulde passe bedre paa sine Døtre. Saa blev der jo, som man saa kjønt siger, Graad og Tænders Gnidsel paa begge Sider; Kommerceraaden raasede, Fruen blev syg, og Elna fik Hovedpine i to Dage. Imidlertid tog den gamle Grev M. ganske rolig sin Hr. Søn med sig til Paris, og dermed var Historien forbi. Det Mærkeligste ved det Hele er, at et Par Dage efter det glorværdige Bal, sendte Kommerceraaden sin yngste Datter, Louise, herover til Jylland, til en Slægtning. Det skete saa pludselig, næsten som om det skulde være et Exil, og jeg kan ikke tænke mig, hvormed denne yndige Pige har fortørnet dem. — Men, for Pokker — Du maa jo vide Noget derom. Den Gaard, hvor hun opholder sig, skal ligge tæt herved?"

„Saa—aa?"

„O, Du Blindebuk, Du Muldvarp! Du har været saa tæt ved Himlen, og har dog bestandig krøbet omkring paa Jorden. Men Du fortjener ikke bedre, Du, som dengang kunde overse en saadan Pige for den kokette Elnas Skyld."

„Ja, hvad troer Du?" lo Victor muntert.

„Hvad behager?"

„Ja, jeg mener blot, at dersom Du har Lyst til at ligge lidt ind i Himlen, saa kan Du komme til mig imorgen Formiddag, førend Du reiser videre til Besøg hos Din Skolekammerat. Nu skal jeg forberede Beboerne paa Dit Komme imorgen. Jeg skal sige Dig, jeg er godt kjendt der."

Og med en munter Latter løb Victor op til Herregaarden, medens Lange blev forbauset tilbage.

„Nei, see mig til den Laps, at tage en gammel Praktikus saadan ved Næsen."

Lange gjorde arrig omkring, og vendte alene tilbage til Byen.

Saa hurtig end Victor iler bort for at naae Gaarden, ville vi dog løbe ham forbi, for at komme dertil før ham.

Vi gaae lige op i den store, halvt gammeldags, halvt moderne møblerede Stue, der ugjør Beboernes daglige Samlingsværelse. Grunden til, at Stuen — som vi allerede have bemærket — er saa uensartet møbleret, ligger i et Forhold, der gjør sig gjældende paa hele Gaarden, og som spores paa de mest forskjellige Steder. Onkel Anders er nemlig decideret konservativ, Tante Jane næsten radikal i sine Reformer, men desuagtet komme de to gamle Mennesker og alle Gaardens øvrige Beboere fortræffeligt ud af det med hverandre. Naar Tante Jane hænger et Billede af en af Hovedstadens yngste, men i Øieblikket mest feterede Skuespillerinder op paa Væggen, saa hænger Onkel Anders et ældgammelt Kobberstik af Hans Tausen eller Morten Luther ved Siden af, og saa ere de Begge tilfredsstillede. Naar Tante Jane siger til Stuepigen, at hun dog skulde tage et lille Puf bag paa Kjolen, det klæder saa godt, og den gamle Dame har lagt Mærke til, at Tjenestepigerne i Kjøbenhavn gaae saaledes klædte, saa befaler Onkel Anders sin gamle Karl, Ole, at han skal tage de sorte Strømper og Knæbenklæderne paa, som ere gjemte fra hans salig Bedstefaders Periode. Men det gjør slet intet Skaar i det indbyrdes gode Forhold; de gamle Mennesker nikke nok saa venligt til hinanden, naar de have spillet et saadant Puds, ligesom de vilde sige: „Naa, hvad synes Du?"

Onkel Anders er ifærd med at stoppe sin gamle Meerskummer, medens Tante Jane syer paa en moderne Kolfure, som hun har faaet den nyeste Model til hos Modehandlerinden i R—. Tante Jane vil nu absolut sy den selv; det kalder hun at interessere sig for Husfliidens Fremme.

„Hør, Jane, hvor bliver Louise af, nu skal vi jo drikke The. Klokken er over sex."

„Ak Herregud, Bro'er Anders, hun kommer vel strax. Hun venter maaskee med at komme herind, til Doktoren er kommen. Han bliver mærkværdig længe borte iaften."

„Søster Jane, jeg maa sige Dig, at Du er et umoralsk gammelt Menneske. Hvorfor skal Du altid blande denne Doktor og vor lille Louise sammen?"

„Jo, veed Du hvad, det er min kjæreste Tanke, at de to unge Mennesker skulle faae hinanden. Saadan en Kjærlighedshistorie ude paa Landet, det er et Idol."

„Du mener nok en Idyl, lille Søster Jane!"

„Ja, det gjør nu ligemeget til Sagen. Men synes Du ikke, at vi ret har havt Glæde af den Pige. Saadan som hun saae ud, da hun kom herover, bleg og sygelig. Hvilke Roser er der nu ikke fremspiret paa de unge, friske Kinder. Ja, hvor det Pigebarn har forandret sig!"

„Det kan hun takke mine gamle Husraad for," mumlede Onkel Anders.

„Eller Doktorens Opfindelse med Jernpillerne, for den har han sagt er ny," sagde Tante Jane ligesaa sagte.

Imidlertid var Louise kommet ind i Stuen, uden at de to Gamle havde bemærket det.

„Men hvad vilde nu Onkel og Tante sige, dersom jeg hverken havde brugt Onkels gamle Husraad eller Doktorens moderne Piller?" sagde hun skjælmsk.

„Jeg vilde sige, at det var en Følge af disse nye Opfindelser med Kvindens Emancipation og saadant Noget," svarede Onkel Anders.

„Og jeg mener, at det vilde være disse tossede gamle Husraads Skyld, der har givet Barnet Skræk for al Medicin," ytrede Tante Jane bestemt.

Men saa var Disputen ogsaa tilende.

Man maatte denne Aften undvære Doktorens Selskab til Theen, og det var ikke hændet i lang Tid.

Da Theen var drukket, gik de Gamle ud af Stuen, hver til sin Beskjæftigelse. Louise blev alene tilbage og satte sig hen ved Vinduet, hvorfra hun lod sit Blik glide ud over Egnen, der forgyldtes af den dalende Sols Straaler.

Louise tænkte paa Guds Godhed og hans forunderlige Veie. Hvor bedrøvet havde hun ikke været, da hun miskjendt af sine Nærmeste og tvungen af Faderens Villie havde maattet forlade sit Hjem for at reise over til den næsten ubekjendte Tante og Onkel, som hun i Fantasien havde tænkt sig boende i en uhyggelig og øde Ørken. Og her havde hun dog fundet saa megen Omhu og Kjærlighed hos de gode, gamle Mennesker, som uagtet deres Særheder vare lige omsigtsfulde for hendes Vel. Hun var kommet saa bedrøvet og ulykkelig derover, med det

ungdommelige Hjerte fyldt af en ugjengjældt Kjærligheds Smerte, og Skjæbnen havde netop føiet det saaledes, at han var kommet i hendes Nærhed. Dette var vel ikke skikket til, at hun kunde glemme ham, men der var dog saa megen Lykke i den nærværende Tid; hun saae saa mange Beviser paa hans Agtelse og Ømhed — det var vel kun en Broders Ømhed — men hun følte sig dog glad derved. Nu ængstedes hun for at blive kaldet tilbage til Hovedstaden; hun vilde savne dette fredelige, idylliske Liv, og — — men det var maaskee det Bedste. Vilde det ikke blive altfor farligt for hendes Rolighed at være sammen med ham hver Dag?

Louise var saa fordybet i sine Drømme, at hun slet ikke havde bemærket, at Victor var traadt ind i Værelset. Først, da han stod tæt ved Siden af hende, foer hun ganske forskrækket op.

„Frøken Louise bliver da ikke bange for mig?" spurgte Victor.

„Nei, men De kom saa pludselig," svarede hun forvirret.

„Og Deres Tanker vare maaskee saa langt borte?"

Den unge Pige rødmede; thi hun havde jo netop tænkt paa ham.

Begge de unge Mennesker vare lidt forlegne. En indre Følelse sagde dem, at de forstode hinanden: men der var endnu ikke kommet noget Ord frem derom.

Hver Gang en Tilstaaelse var paa Victors Læber, skrømmedes han tilbage af den Tanke, at Louise endnu erindrede hans opbrusende Følelser for hendes Søster, og at hun skulde tvivle om, at den Kjærlighed kunde være dyb og sand, som saa hurtig havde skiftet Gjenstand. Men Victor følte, at han denne Gang havde fundet den Rette, blot hun vilde have Tillid til ham.

„Vil De ikke gaae en Tur, Frøken Louise, Aftenen er saa smuk," begyndte Victor efter en lille, forlegen Pause.

Hertil var Louise villig, og i en Fart havde hun hentet Hat og Shawl, og de unge Mennesker fulgtes ad henad Veien.

De vare kun gaaede et lille Stykke, da de saae en herskabelig Vogn komme kjørende forbi. Paa det forreste Sæde sad et ungt, smukt Par, og paa Bagsædet en stadselig, gammel Herre. Idet Vognen kjørte forbi, tog den unge Mand lidt forvirret sin Hat af og hilste paa Victor og Louise.

„Kjendte De ham?" spurgte hun Victor.

„Jeg troer det. Var det ikke den unge Grev M.? Damen var sikkert hans Forlovede."

„Det var det bestemt. Til Dem kan jeg jo sige det; jeg troer ikke, at Elna er ulykkelig derover. Hun har skrevet et ret muntert Brev til mig, og fortæller allerede, paa hvor mange Baller hun venter at komme til Vinteren."

Det var første Gang, at Søsteren blev omtalt i de unge Menneskers Samtale, og Louise syntes næsten at være lidt forvirret over sin Driftighed, hvilket gjorde Victor mere modig.

„Tør jeg haabe, at Louise ganske har glemt det stygge Bal, og hvad der skete der?" spurgte han sagte. „Eller skal en overilet Handling, der dog havde et Gode, at bringe Klarhed tilbage i min Sjæl, for bestandig stille sig imellem os?"

Victor saae saa ømt paa hende, at den unge Pige i den høieste Forvirring bøiede Hovedet helt ned mod det bankende Bryst.

„Louise," vedblev han, idet han greb hendes Haand, som hun halvt modstræbende lod ham beholde, — „Louise, først nu kjender jeg mit eget Hjerte, og troe mig, det tilhører Dem fuldt og helt. Vi tage jo saa ofte feil her i Livet og finde derfor ikke altid strax det Rette; gjennem Forblindelse og Uklarhed naae vi det sande, det virkelige Maal, og finder Lykke og Fred med os selv. Louise, kun Du kan skjænke mig disse Goder. Vil Du have Tillid til mig og modtage det ærlige og trofaste Hjerte, som jeg byder Dig?"

Det Ja, som han fik til Svar, var saa sagte, at man maatte være en Forelsket for at kunne høre det. Men behøvede han vel noget bedre Svar end det tillidsfulde, straalende Øiepar, hvormed den smukke Pige saae op til ham? — —

Lykkelige Forelskede, som glemme hele Verden, naar I have fundet hinanden. Man kunde støde i Dommedagsbasuner, og I høre det ikke. Seer I ikke den unge Mand, som den brede Straahat skygger over det muntre, tilfredse Ansigt. Han styrer jo lige hen imod Jer; holdt dog, han vil vist tale med Jer!

Men de ere allerede oppe ved Bygningen, og den unge Mand med Straahatten forstærker sine Skridt til ingen Nytte.

„Hvordan er det, Du seer ud?" spurgte Jane, da hun fik Øie paa Louise, som sammen med Victor traadte ind i Stuen.

„Kjære, gode Frøken!" udbrød Victor, som ikke kunde skjule al den Glæde og Lykke, han følte. „Hvorfor skulde vi have nogen Hemmelighed for Dem. Louise og jeg ere blevne forlovede."

„Men Du milde Gud! Kunde jeg ikke strax see, at der var noget Galt paa Færde. Bro'er Anders! Bro'er Anders!

Onkel Anders kom styrtende ind og fik Nyheden at vide af de de lykkelige Kjærestefolk og den forpustede Frøken Jane, der saae sin Idyl blive til Virkelighed.

Men Onkel Anders kløede sig betænkelig paa Næsen.

„Har I spurgt Fa'er og Mo'er?"

„Victor reiser til Kjøbenhavn imorgen," svarede Louise rødmende.

„Men det er jo helt galt," mente Onkel Anders hovedrystende. „Saadan bar man sig ikke ad i gamle Dage."

„Men saadan bærer man sig ad nu," raabte Tante Jane triumferende. „Og seer Du, Bro'er Anders, denne Gang er Du nødt til at følge de nye Ideer. Bro'er Anders — Du er radikal!"

Det var en skrækkelig Tanke for den gamle Mand.

„Men saa vil jeg ogsaa hente min allerbedste Madeira op fra Kjælderen," trøstede Onkel Anders sig med. Thi Victors og Louises Skaal skulde jo drikkes.

Lidt efter kom Onkel Anders tilbage med Madeiraen og fulgt af en fremmed Herre, der havde en hvid Straahat i Haanden.

„Lange!" udbrød Victor overrasket, da han saae den Indtrædende.

„Ja, undskyld, at jeg har introduceret mig

selv; men jeg maa reise tidligt imorgen, og kunde ikke modstaae Fristelsen til at sige Farvel."

„Jeg vilde dog ogsaa see et Glimt af Himlen," hviskede han til Victor.

Man drak Allesammen et Glas af Onkel Anders' fortræffelige Madeira. Da Lange stødte sit Glas mod Victors, hviskede han sagte:

„En Skaal for Dig og Louise!"

„Du veed det!"

„Troer Du da ikke, at jeg saae derhenne paa Veien, at Du nu havde fundet den Rette!"

* * *

Som en velopdragen Forfatter, der veed, hvad han skylder den gunstige Læser, skulle vi pligtskyldigst berette, at Kommerceraaden gav sit Samtykke til Victors og Louises Forlovelse, og det unge Par, hvis Bryllup fandt Sted Aaret efter, reiste tilbage til Jylland, til den Provinds, hvor Victor atter var truffet sammen med Louise. Victor havde erhvervet sig en betydelig Praxis som Læge; han kjøbte kort Tid efter en smuk Gaard, og i de fredelige, stemningsrige Omgivelser, der indeholdt deres Livs smukkeste Erindringer, nød det unge Par en misundelsesværdig Lykke.

Elnas Følelser, da hun erfarede sin Søsters Forlovelse med Victor, var maaskee lidt saaret Forfængelighed, det havde jo været saa smigrende for hendes kvindelige Stolthed, om han havde vedblevet at være den ulykkelige Elsker, men hun var for klog til, at Nogen skulde mærke hendes Misfornøielse. Den tidligere Misstemning mellem Søstrene var glemt, og Historien med Konditordeviisen kom aldrig mere paa Tale. Uagtet al Elnas Letsindighed holdt hun dog af sin Søster, og hun havde tidt, medens Louise var borte fra Hjemmet, bebreidet sig sin Adfærd mod hende ved hin Leilighed; nu var hun dog ret tilfreds over at vide, at Louise var lykkelig. Elna havde imidlertid meget travlt kort efter Søsterens Forlovelse; thi Vinteren nærmede sig, og nu havde Elna kun Tanke for at blive Ballernes Dronning i den kommende Sæson.

Men ovre i Jyllands sunde, kjernefulde Natur levede de to lykkelige Mennesker. Victor følte ikke længer den opbrusende og higende Længsel gjære i sit Bryst: der var kommet Ro og Daadskraft i hans Tanke og Væren; thi han havde jo søgt og fundet det Rette. —

Gid vi Alle, selv om vi en Stund skulle søge i Blinde, dog til Slutning maa naae dette Maal!

Blandinger.

— To Munke, den Ene en Dominikaner, den Anden en Franciskaner, kom til et Badested ved en Aa. — Dominikaneren paastod, at hans Broder skulde bære ham over, da han var barfodet, og det vilde være en Synd ikke at udøve Barmhjertighed. Franciskaneren samtykkede modvilligt og tog ham paa sine Skuldre. Da de vare komne midt i Aaen, standsede han, og spurgte den Anden, om han havde Penge hos sig. „Ja, to Realer," var Svaret. — „Da, tilgiv mig Broder! men det er vor Orden paa det strengeste forbudt at bære Penge," — og dermed lod han ham falde i Aaen.

— En Pebersvend er, efter en Yankees Mening, en Mand, der har opgivet Leiligheden til at gjøre en Kvinde ulykkelig.

Talgaade.

1 2 3 4 5 6 7 8 9.
Det er en sød, berusende Drik,
Som Norden fra Sydens Druer fik.

5 2 3.
Den lever og døer helst i Vand.

6 7 4 2.
En hedensk Guddom fra Indernes Land.

3 5 4.
Modsætning til Den, som er høi og stor.

6 2 3 1 8.
En Sang, man hører hver Søndag i Kor.

1 5 9 7 2.
Et Navn, som vel er hver Christen kjær.

1 2 3 4 5.
En duftløs Blomst, der har Rosens Skjær.

9 7 4 8.
Et Redskab, man bruger mest i Høst.

1 5 2 3.
At naae det, er Alles Haab og Trøst.

5 4 7 6 8 9.
Noget, som gjør os paa Verden klog.

3 7 4.
Enhver det fik — men mister det dog.

Opløsning af Dobbeltgaaderne i Nr. 36:
1. Kjerne. 2. Slag. 3. Dug.

Opløste af Manden paa Frelserens Taarn, H. i H., der venter et Besøg af H. K.

Gaaderne i Nr. 35 ere endvidere opløste af En Reisefanger i Faaborg.

Rettelse.

I Nr. 35 2den Sp., 2det Vers 1ste Linie staaer: Niden læs: Miden.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et otteSidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortenSidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 19de September. Nr. 38.

Indhold: Lastens Veie (Fortsættelse). — Samuel Plimsoll (med Xylografi). — Prislilla. — Blandinger. — Gaade.

Lastens Veie.

(Fortsættelse.)

Da Daniel forlod Stuen, fulgte Broni, Grevinde Unicas Kammerpige, ham, og sagde: „Jeg har længe tænkt paa at sige Dem, Daniel, at Greven kun venter paa et Paaskud, for at give Dem Afsked, skjøndt Grevinde Unica bestemt modsætter sig."

„Det er altsaa Takken for min lange og tro Tjeneste. Naar sagde han det?"

„Den Søndag, da Frøken Romberg var her første Gang. De havde nok fundet en Notitsbog . . ."

„Som var saa smudsig, at jeg neppe kunde troe, at den tilhørte Greven."

„Det syntes at være ham meget imod, at just De havde fundet den."

„Af hvad Grund?"

„Det veed jeg ikke, men der laa Noget i hans Tone, da han spurgte Grevinde Unica, om Bogen havde været i Deres Hænder, og tilføiede: at han ikke troede den gamle Lurendreier."

„Bogen maa altsaa have indeholdt vigtige Optegnelser — har De faaet Leilighed til at kaste et Blik i den?"

„Grevinde Unica beholdt den, læste den igjennem fra Ende til Ende, og da Greven kom, stak han den i Lommen."

„Det maa jeg see at komme paa det Rene med. Naar man skal kunne tjene en saadan Herre, maa man kjende hans Hemmeligheder."

„Tag Dem iagt. Greven hader Dem; han søger kun en Anledning til at jage Dem paa Porten."

„Har han ogsaa sagt det?" spurgte Daniel forbitret.

„Med ligefremme Ord; thi da Grevinde Unica sagde, at han jo kunde give Dem en passende Pension, naar han havde saa meget imod Dem, saa svarede han, at Pension havde De ikke fortjent af ham, og bort skulde De, saasnart han fandt et passende Paaskud."

„Da den afdøde Greve ikke havde efterladt os noget Legat, saa lovede Grevinde Unica paa Begravelsesdagen, at hun nok skulde sørge for os Alle."

„Og hun vil ogsaa holde sit Ord."

„Derom tvivler jeg ikke, hvis hun kan; men han vil sætte sin Villie igjennem, han har altid været energisk, og derovre er han bleven endnu mere hensynsløs. De to Sødskende have meget forskjellige Anskuelser, og det kommer nok til et Brud imellem dem."

„Det troer jeg dog ikke."

„Det vil Tiden vise. Foreløbig Tak for Advarslen, Broni. Vi maa holde vore Øine aabne og støtte hinanden, hvor vi kunne for at varetage vore Interesser."

„Det ville vi."

XIX.

Da Grev Hohenhausen sad ved Frokostbordet Dagen efter Reimanns Domfældelse, overrakte Tjeneren ham et Kort, hvorpaa stod: „Partikulier Meier."

Greven kjendte ikke Navnet, men lod den Fremmede træde ind, og i Værelset viste sig under det paatagne Navn vor gamle Bekjendt, Inspektør Rubens.

Denne gjorde mange Undskyldninger, fordi han maaskee forstyrrede Greven i en ubetydelig Pengesag.

„Saa gaae til min Forvalter."

„Jeg vil bede Greven først høre mig. For to Dage siden tilbød man mig et Gjældsbeviis tilkjøbs, udstedt af Hr. Greven for tyve Aar siden, og hvis det var ægte, vilde jeg kjøbe det."

Greven greb Papiret, som Inspektøren havde taget ud af sin Portefeuille, og gjennemløb det. Det lod paa fem tusind Daler, men Greven erklærede, at han ikke kunde huske den Post, Navnet var ham ubekjendt, og hans Kreditorer indkaldte for mange Aar siden, hvorfor han maatte anse Beviset for falsk.

Inspektøren ytrede sin Glæde over, at hans Formodning altsaa havde været rigtig, og bad Greven om at skrive et Par Linier paa Bagsiden, hvorved han erklærede Beviset for falsk og derved forhindrede Bedrageriet. Greven tog en Pen og skrev det Forlangte samt tilbageleverede Partikulier Meier Beviset, hvorpaa denne erklærede, at det var let at see, at Haandskriften var eftergjort.

Da han vilde tage Afsked, syntes han pludselig at komme i Tanke om Noget, han var nær ved at glemme, og bad Greven om at maatte see Slottets Kunstskatte, navnlig Malerier og Vaabensamling,

da han, uden at være en stor Kjender, var en ivrig Samler og Liebhaver.

Greven syntes nok at være lidt forundret herover, men ringede dog, og da Daniel traadte ind, bød han ham at føre den fremmede Herre om og gjøre ham opmærksom paa, hvad der maatte være seværdigt i Slottet.

Partikulier Meier syntes at være en stor Liebhaver, men ikke nogen stor Kjender, thi den gamle Daniel maatte ofte smile over sin Ledsagers Domme, men Samtalen gik dog glat imellem dem, og navnlig efterat „Partikulieren" havde erfaret, at der ikke gaves noget Portræt eller Fotografi af Greven fra før han gik til Amerika, syntes Malerierne at have tabt al Interesse for ham, og alle hans Bestræbelser gik ud paa, at faae Daniel til at snakke, hvilket ogsaa lykkedes saa godt, at da de skiltes fra hinanden, var Inspektør Rubens overbeviist om, at Daniel i sit Hjerte hadede Greven, og let kunde vindes, hvorfor han gav ham en god Drikkestilling og bad om Tilladelse til at gaae bort igjennem Parken, som ikke var ham ubekjendt.

Han begav sig direkte til Skuepladsen for Mordet, og hvis Greven i al Hemmelighed havde været Vidne til, hvad han foretog sig, vilde han vist være bleven forbauset over den foregivne Partikuliers nye Liebhaveri, thi denne gjennemsøgte og gjennemrodede Alt, skjød det visne Løv tilside og syntes at være henrykt over Indtrykket af en Støvlesaal i det bløde Mos. Sporet blev nøiagtigt opmaalt og aftegnet, samt atter bedækket med Løv, og tilfreds med sine Iagttagelser begav han sig til sit Hjem.

Der ventede Kaptain Gronau paa ham, leverede ham den anden Knap fra Hackert, og de fandt ved Sammenligning, at de vare ens og af et mere end almindelig kostbart Stof. Kaptainen spurgte, om han havde havt noget Udbytte af Besøget paa Slottet, og følte sig noget stødt, da Inspektøren nok erklærede sig tilfreds, men ikke vilde indlade sig paa nærmere Forklaringer eller gaae saa rask tilværks, som Kaptainens Utaalmodighed fordrede det — thi denne var bange for, at Alma skulde blive tvungen til en Forlovelse med Greven.

„Fra Forlovelse til Giftermaal er et langt Spring," sagde Inspektøren, „og jeg skal gjøre mit Bedste for Dem, men De maa aldeles overlade Sagen til mig. Naar den rette Tid kommer, skal jeg nok tale, og indtil da maa De nøies med selv at være virksom, og hvis De opdager Noget, strax at meddele mig det."

Dermed maatte Kaptainen lade sig nøie, og han var neppe gaaet, før det bankede paa Døren og ind traadte Bob.

„De her? Hvad vil De?"

„Faae at vide, hvad vi skulle gjøre med Papirerne."

„Hvad I ville. Vi byde tusind Daler og bryde os ikke om Trusler. Vær forsigtig! det kan ellers let gaae Dem, som det er gaaet Reimann."

„Men han er uskyldig — det tør jeg bande paa."

„Naturligviis. Den ene Krage hugger ikke Øinene ud paa den anden. Betænk desuden, at Vinkelskriveren, Doktoren, som I kalde ham, ikke vil være bange for at forraade Dem, naar han selv kan tjene derved."

„Tak for det gode Raad."

„Behøves ikke. Naar De er kommen til en fornuftig Beslutning kan De komme igjen. Farvel!"

Udenfor ventede Frits Keller ham.

„Det var vel forgjæves?" spurgte Doktoren.

„Naturligviis. Den gamle Politispion er en haard Hals. Han advarede mig forresten for at stole paa Dig."

„Det er rimeligt. Han vil udsaae Tvedragt imellem os, og naar jeg ikke længere staaer ved Din Side, pudser han Dig. Desuden skal jeg sige Dig, at den gamle Rævepels naturligviis faaer ti tusinde af Banquieren, men vil spise os af med det ene tusinde og stikke Resten i sin egen Lomme."

„Det havde jeg ikke tænkt. Skulde det være muligt?"

„En saadan gammel Ræv kan man tiltroe Alt."

„Saa er han jo en reen Kjæltring."

„Sig det til ham selv, og hør hvad han svarer. Der er ikke Andet at gjøre, end at henvende os til Banquieren personlig. Det skal jeg gjøre — Du duer ikke dertil."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi Du bliver grov og bliver smidt paa Døren. Jeg skal opsøge den gamle Herre iaften, og da vi kjender Værdien af Papirerne, saa maa han rykke ud med Mynten."

„Vil han ikke — saa gaae vi til Arvingen."

„Han skal ville. Arvingen har Intet, og Banquieren kunne vi sætte Kniven paa Struben. Naar jeg har været hos ham, træffes vi senere i ‚Den røde Hjort'. Farvel saalænge."

XX.

Baron Adlerberg sad ved Siden af sin saarede Søns Sygeleie, og ytrede: „Din modige Daad afsoner Fortidens Forvildelser, og jeg kan atter være stolt af Dig, og anseer det som et Vink af Forsynet om, at vor Plan vil lykkes. Du er nu Gjæst i det Huus, som er Dig megen Taknemlighed skyldig, og kan Du vinde Datterens Hjerte, vil Faderen ikke negte Dig hendes Haand."

„Men jeg er Intet."

„Du kaster et Adelsvaaben i Vægtskaalen, og det gjælder Faderen mere end Rigdom. Flora er en fængslende Skjønhed."

„Maaskee formeget . . . ."

„Hvad mener Du?"

„Hendes Broder har sagt mig, at Grev Hohenhausen ofte kommer i Besøg her, og jeg frygter for, at Flora fister efter ham."

„Har Intet at betyde. Jeg veed, at Greven beiler til Baronesse Buchenaus Haand, og saa har Floras Drømmerier Ende."

„Det er muligt, men jeg maa alligevel tænke paa min Fremtid, og det er et Spørgsmaal, om Romberg vil opfylde mit Ønske."

„Romberg! Hvad har han dermed at gjøre?"

„Jeg har overveiet Alt og ønsker en Ansættelse paa hans Kontor, navnlig som Korrespondent, hvorved jeg kan faae Brug for mine Kundskaber i flere fremmede Sprog."

„En Baron Adlerberg — Kommis!"

„Barontitlen kan man ikke leve af, og hvorfor skal Baronen ikke kunne blive Associé — som er noget Andet end Kommis — jeg kom jo desuden

derved i nærmere Forhold til Familien, hvilket er overensstemmende med Dine Planer."

Dette Forslag syntes han vel ikke ganske om, det stred imod hans Adelsstolthed, men ved nærmere Overveielse svandt dog hans Betænkeligheder mere og mere.

„Man maatte finde en Form," ytrede han, „hvorunder man kunde indlede det," men blev forhindret i at udtale sig videre, da Sygevogteren traadte ind, og han tog derfor Afsked.

Da Baronen kom ud i Forværelset, traf han Frøken Romberg, som bad ham træde ind i Familieværelserne, hvor Samtalen, som rimeligt var, først dreiede sig om Tyveriet og Mordforsøget paa den unge Adlerberg, som Flora paastod maatte blive i Huset, til han var fuldstændig helbredet, men derpaa af Flora blev henledet paa, hvorledes det gik med Familiens Optagelse i Adelstanden, „thi det er en Sag, Papa sætter stor Pris paa, mig er den ligegyldig, og min Broder Theodor har meget derimod. En Titel, der Intet indbringer, sagde han endnu iaftes til Grev Hohenhausen, vil han helst være fri for."

„Apropos om Greven, De har vel hørt, naadige Frøken, at han staaer i Begreb med at forlove sig?"

Flora blev bleg og kunde ikke skjule sin Bestyrtelse, hvilken Baronen lod, som han slet ikke saae.

„Det har jeg ingen Anelse havt om," sagde hun, efter at have tilkæmpet sig nogen Ro, „Greven og Unica vare vore Gjæster iaftes, og talte intet Ord derom. Hvem er den Lykkelige?"

„Baronesse von Buchenau."

„Saa beklager jeg Grev Hohenhausen, og han vil vist blive meget skuffet, naar han lærer sin Forlovede nærmere at kjende."

„Det vilde jeg meget beklage, man burde maaskee advare ham?"

„Det vilde kun være spildt Ulejlighed, thi Grev Hohenhausen lader sig ikke rokke i sine Beslutninger," sagde Flora med fuldkommen Ro.

Deraf lod Hr. v. Adlerberg sig dog ikke narre, hendes Blik og det bitre Træk om hendes Mund sagde ham, at han havde berøvet hende en Illusion. Det gjorde ham næsten ondt for hende, men han trøstede sig med, at det var heldigere for hende, at hun nu var forberedt, end at hun pludselig hørte det under andre Forhold.

Fra Floras Værelser begav han sig til Banquierens Kontor, hvor han efter nogle indledende Ord erklærede, at Sygeleiet havde havt en gavnlig Indflydelse paa hans Neveu, der alvorlig havde tænkt over sin Fremtid og ønskede at komme til at gjøre nogen Nytte i Livet. Til Officeer var han for gammel, Hofmand vilde han ikke være, og da han var formuende, ønskede han at vælge Handelsbanen og at træde ind paa Rombergs Kontor.

Banquieren var forbauset, men det smigrede ham at have en virkelig Baron blandt sit Kontorpersonale, hvorfor han ogsaa gav sit forelsbige Samtykke — der vilde jo gaae lang Tid inden den Syge kunde tiltræde Posten.

„Kjender De Kaptain Gronau?" spurgte han pludselig, „og hvad er Deres Mening om ham?"

„Jeg kjender kun lidt til ham. Han bedømmes gunstigt af Alle. Han er meget alvorlig og indesluttet, og synes at have gjort sørgelige Erfaringer i sin Ungdom."

„Han har vel Gjæld?"

„Det har de fleste Officerer."

„Eller han er forfalden til Spil?"

„Det troer jeg paa ingen Maade," sagde Baronen, og reiste sig for at gaae, „jeg skal dog skaffe mig Oplysning derom, hvis De ønsker det."

„Ingenlunde for min Skyld," sagde Banquieren, og fulgte Baronen til Døren.

Theodor Romberg havde under denne Samtale været i Stuen, men med Villie ikke blandet sig i den. Da han var bleven alene med Faderen, sagde han: „Hvad har Du mod Gronau? Jeg kjender ham fra Krigen, han er en brav og hæderlig Karakteer."

„Jeg har Intet imod ham, men han er Officeer, og de Kredse skal Kjøbmanden holde sig borte fra."

„Saa passe Baron Adlerberg og Grev Hohenhausen endnu mindre i vor Familiekreds. Baronen narrer Dig desuden. Han har afluret Dig Din Svaghed, og lader Dig ride Din Kjæphest, medens han fortæller Dig Eventyr og stikker Dine Penge i sin egen Lomme."

„Stop nu! Havde Du mindste Smule Ærgjerrighed, vilde Du søge høiere op."

„Vi ere høit nok oppe til at falde dybt. Lad os blot holde fast paa, hvad vi have."

„Mon det skulde være i Fare?" spurgte Faderen ironisk.

„Ja, jeg frygter for det. I Byggeselskabs-Aktier tabe vi omtrent et hundrede tusind Daler, og Firmaet Hachenberg & Schmidt . . . ."

„Have store Kapitaler til Disposition, naar vi forlange vort Tilgodehavende. Byggeselskabets Aktier skal jeg nok drive i Veiret ved en Børsmanøver, men jeg indrømmer, vi tabe paa dem."

„Jeg vil haabe, Du beholder Ret, Fader, men jeg tvivler desværre. Jeg vil nu gaae til Inspektør Rubens og spørge ham om Papirerne."

Da Sønnen var gaaet, vedblev Faderen at vandre frem og tilbage i Værelset med Hænderne paa Ryggen, og hvislende halvhøit: „Jeg tør ikke betroe mig til ham, jeg maa være ene om at bære den tunge Byrde. Enhver slet Handling fører Hævnen med sig."

Kontorpersonalet var efterhaanden gaaet; Værelserne vare tomme og Banquieren alene med sine ingenlunde lystelige Tanker. „Han vilde tvinge mig til at betale Pengene tilbage — det kan jeg ikke for Øieblikket — og selv om jeg kunde det, var jo min Ære, min Kredit og min borgerlige Agtelse forspildt. Bankede det? Kom ind!"

Han var standset med Øinene fæstede paa Døren.

„Hvem er De, og hvad vil De?" udbrød han ved Synet af den indtrædende Person.

„Jeg kommer i Anledning af Dokumenterne," sagde Doktoren med afmaalt Ro.

„Har De Papirerne hos Dem?"

„Nei — de ere gjemte paa et sikkert Sted. Hvad byder De — jeg troer ikke den gamle Politispion."

„Jeg byder Dem fem tusinde Daler."

„Og hvad troer De den Anden vilde byde, naar jeg bringer ham Stegen i Kjøkkenet?"

„Jeg forstaaer Dem ikke."

„Seer De, Herre, jeg har tidligere været Skriver hos en Prokurator, og i en saadan Stilling lærer man en heel Deel. Bob havde ingen Idee om

Papirernes Værdi, for han havde talt med mig. Jeg har udspekuleret, at den forurettede Arving lever, og lever her i Byen."

„Med al Deres Fiffighed er De dog paa Vildspor."

„Nei, jeg er ikke; men lad os tale oprigtig med hinanden. Hvad betaler De for Dokumenterne? Naar jeg ikke maa dele med Bob, kan jeg nedsætte Fordringerne, men for en Smørrebrød faaer De dem ikke."

„Men Deres Kammerat vil nok forlange sin Part," sagde Romberg lettet, thi dette Sprog tydede dog paa en mulig Overenskomst.

„Vistnok, hvis han bliver paa fri Fod. Men De kan jo lade ham arrestere, og naar han slipper ud, er jeg langt herfra."

„Kjender han Indholdet af Papirerne?"

„Ja, men han kan ikke skaffe Papirerne tilveie, og De kan jo sige, at han lyver, og Ingen troer ham."

„Det troer jeg ikke paa. Nei, De maa dele med ham, om ogsaa blot for at undgaae hans Hævn."

„Ja, saa kan jeg ikke nedsætte min Fordring."

„Hvor meget forlanger De?"

„Halvdelen."

„Er De gal, eller troer De, jeg er det?"

„Ingen af Delene," sagde Doktoren, „men det er altsaa bedst, jeg henvender mig til den Anden."

Han var allerede ved Døren, da Angsten besejrede Banquierens Stolthed, og han sagde: „Hør mit sidste Ord. Jeg giver Dem fem tusind Daler paa følgende Betingelser: Først udleverer I mig Papirerne og Chatollet, og . . . ."

„Chatollet er tilintetgjort."

„Altsaa Papirerne alene, I taler til Ingen derom og reiser bort, saasnart I har faaet Pengene."

„Fem tusind Daler er noget lidt."

„Jeg giver ikke en Skilling mere. Overvei Alt, Pengene ere parate og mine Forholdsregler ere trufne."

Doktoren gnavede længe paa sine Negle. Tilbudet var fristende, men han kunde dog ikke overtale sig til, strax at slaae til. Han maatte jo skaffe Papirerne og overliste Bob.

„Vil De anklage Bob?"

„Nei."

„Det var den nemmeste Maade, at faae ham af Veien paa."

„Jeg vil ikke paadrage mig hans Had. Den, som bringer mig Papirerne, giver jeg Pengene. Resten kommer ikke mig ved."

„Saa skal De ogsaa holde den gamle Politispion udenfor Spillet og betale mig den Provision, han skulde have. Naar jeg faaer Fingre i Papirerne bringer jeg dem."

„Pengene ere parate, men ikke en Skilling mere. Det kan gjerne være den Anden gjør større Løfter, men han har Intet."

Doktoren nikkede, som om han var enig med ham deri, og overlod Banquieren til sine pinlige Tanker.

(Fortsættes.)

Samuel Plimsoll.

Den 22de i afvigte Juli Maaned forefaldt der i det engelske Underhuus en af disse tumultuariske Scener, som ikke ere saa ualmindelige i Frankriges Folkerepræsentation, men som i det britiske Parlament nu til Dags i det Mindste høre til de største Sjeldenheder. Grunden hertil var, at Premierministeren, Disraeli, efter at have givet en længe ventet Meddelelse om, hvilke Lovforslag der formentlig burde gjøres færdige inden Samlingens Slutning, og hvilke Lovudkast man derimod var nødt til at lade ligge, erklærede, at blandt de sidstnævnte var ogsaa Bill'en om Skibsfarten, idet Tiden var for langt fremrykket til at tage den under Behandling. Ved denne Underretning kom et af Parlamentets Medlemmer, Mr. Samuel Plimsoll, i en saa stærk Sindsbevægelse, at han i de heftigste Udtryk angreb Regeringen, fordi den opgav en Lov, der skulde sikre mod de skammelige Misbrug, som havde indsneget sig i Rhederierne, samt give Regler for Koffardifarten, skjønt Dronningen i den Tronstale, hvormed hun den 5te Februar aabnede Parlamentet, havde bebudet Indbringelsen af Forslagene til en saadan gjennemgribende Reform. Da han reiste sig fra sin Plads, blev han hilst med livligt Bifald, og i en yderst ophidset Sindsstemning, under jævnlige Afbrydelser, hvoraf de fleste dog vare Udtryk for Sympathi, fortsatte han sine lidenskabelige Angreb og Beskyldninger, sagde, at Disraeli havde ført ham bag Lyset, og oplæste dernæst en Forespørgsel, som det var hans Hensigt at stille, og i hvilken der fandtes de mest nærgaaende Vendinger mod flere navngivne Skibsrhedere. „Er det Huset bekjendt," vedblev Plimsoll, mere og mere irriteret, „at der blandt de Skibe, som forliste forrige Aar, fandtes fem, som tilhørte Medlemmet for Plymouth (Bates), og at 87 Sømænd gik under med disse Skibe?" Fra alle Sider blev der nu raabt, at Plimsoll skulde kaldes til Orden; men i stedse stigende Ophidselse gjentog han sine Angreb med de uhøviske Ord: „Ogsaa paa min Side i Huset (Plimsoll hører til de Liberale) sidder der Mænd, som have den samme Brøde paa deres Samvittighed; det er nødvendigt, at disse Skurke blive fremstillede i deres sande Lys." Denne høist utilbørlige Adfærd var dog imidlertid altfor stridende mod al parlamentarisk Skik, Formanden opfordrede ham til at tage det brugte Udtryk tilbage, men Plimsoll vægrede sig haardnakket derved, hvorimod han gjentagende Gange hævdede, at Regeringen, idet den lod det paagjældende Lovforslag fare, paany vilde blive Skyld i Tusinders Død, saa vist som den allerede ofte havde været det. Hans Venner maatte længe med Magt holde ham tilbage paa hans Plads, medens han med sine knyttede Hænder truede baade ad Bates og Ministrene. Disraeli tog nu Ordet, ikke for at forsvare sig, men for at klage over Plimsolls Optræden, for hvilken han mente der burde tildeles denne en Tilrettevisning, idet man aldrig før havde været Vidne til en saadan Fremfærd, hvortil Plimsoll svarede, at man heller aldrig før havde havt en Regering, der havde baaret sig saa skammelig ad. Denne Ytring bragte Bægeret til at løbe over, og Formanden befalede, at Plimsoll skulde forlade Salen, fra hvilken han

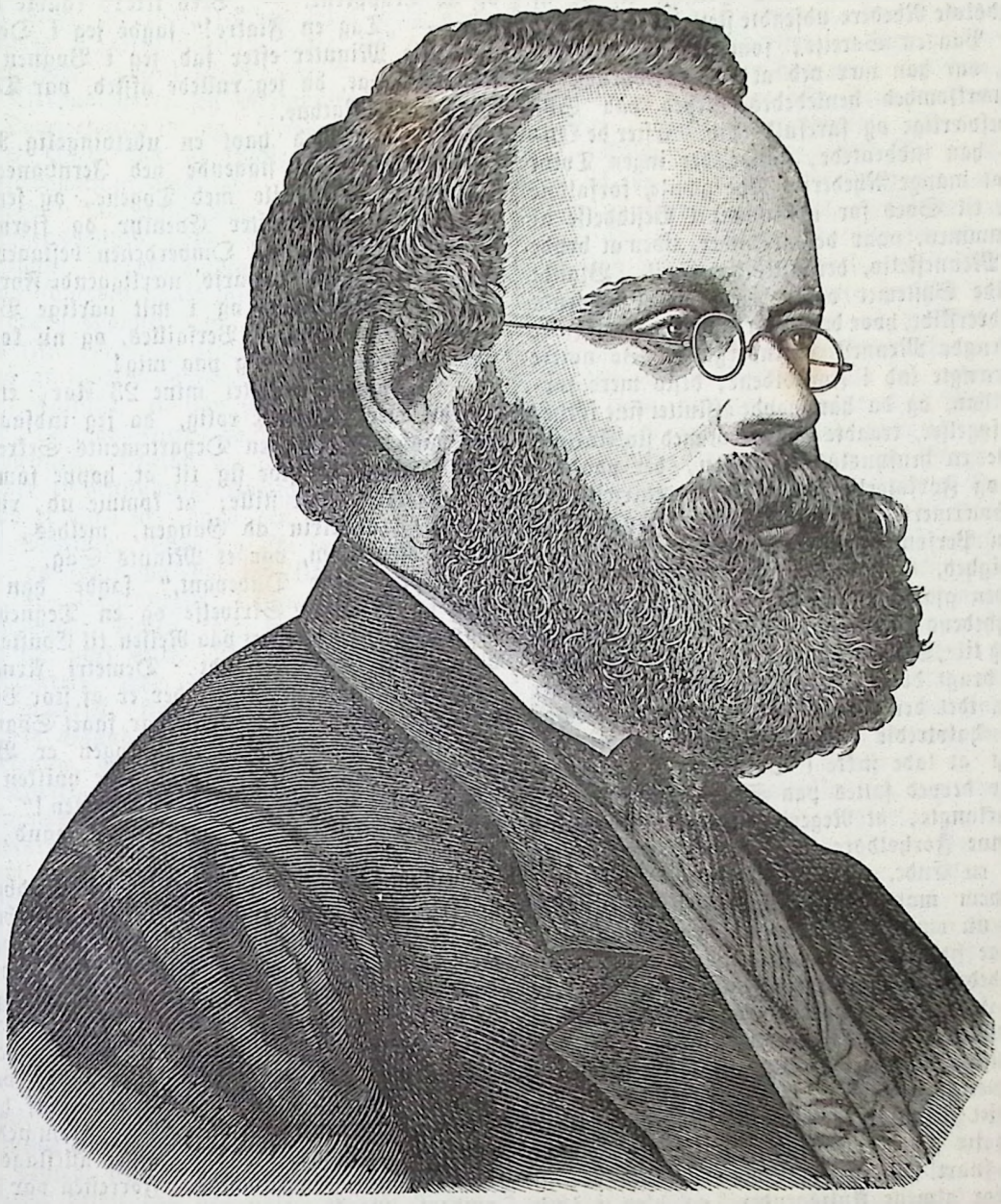

Samuel Plimsoll.

var udelukket i otte Dage. Skjøndt, som sagt, slige Scener ere høist sjeldne, var Stemningen i Huset dog til Gunst for Plimsoll, og Alle, der senere tog Ordet, udtalte sig for Overbærenhed mod ham, hvis Opførsel man undskyldte paa bedste Maade, idet man fremhævede hans hæderlige Hensigter og beklagede, at han ved at see sig skuffet i Opnaaelsen af det Maal, der var blevet hans Livs Idee, var kommen i en saa exalteret Tilstand, at han kunde siges at have været utilregnelig. Udenfor Huset tog den offentlige Mening fuldstændig Parti for Plimsoll, en Mængde Skrivelser, indeholdende de varmeste Udtryk af Sympathi, indløb til ham, og en Række Meetings, i hvilke der udtaltes en Tak til ham for hans djærve Optræden i Underhusets Møde den 22de Juli, bleve arrangerede for ham. Plimsoll mistede saaledes ikke noget af sin Anseelse ved, hvad der var hændet, og da han havde tilsendt Underhusets Formand en Skrivelse, hvori han beklagede og undskyldte sin Heftighed, men iøvrigt fasthold fine faktiste Angivelser, indtog han atter sin Plads som Parlamentsmedlem. Disraeli, der indsaae, at han havde begaaet et Misgreb ved ikke at fremme Lovforslaget om Koffardifarten, søgte at gjøre sin Feil god igjen ved at foreslaae en midlertidig Lov, som derefter ogsaa fik begge Huses Samtykke, og hvorved der er raadet Bod paa endeel af de Mislighedet, som Plimsoll med Ihærdighed og Taalmodighed har draget frem for Lyset. Loven skal være gjældende et Aar, og man haaber da, at Sagen vil blive reist paany, og at Reformen da vil gaae fuldt og definitivt igjennem.

For tilfulde at kunne forstaae den berettigede Harme, der maatte gribe Plimsoll ved Premierministerens Erklæring om, at den omtalte Bill ikke kunde komme under Behandling i den nu tilendebragte Parlamentssession, maa man erindre, at han i ti Aar kun har levet og virket for at faae tilveie-

bragt en ordentlig Kontrol med Hensyn til de af samvittighedsløse Rhedere udsendte slette og usødygtige Fartøier. Paa en Søreise, som han foretog med sin Hustru, var han nær ved at lide Skibbrud, og hans Opmærksomhed henledtedes derved paa Sømandens besværlige og farefulde Liv. Efter de Oplysninger, han indhentede, kunde der ingen Tvivl være om, at mange Rhederier lode gamle, forfaldne Skibe gaae til Søes for at komme i Besiddelse af Assurancesummen, naar de gik under, uden at bryde sig om de Menneskeliv, der sattes paa Spil. Blandt Andet skulde Systemet ogsaa være blevet anvendt med Udvandrerskibe, hvor der naturligvis er størst Fare for en Mængde Menneskers Undergang. Jo nøiere Plimsoll trængte ind i Forholdene, desto mere forbitret blev han, og da han havde afsluttet sine sørgelige Undersøgelser, traadte han frem med sin Anklage og begyndte en hensynsløs Agitation, der paadrog ham Had og Forfølgelse, Navn for Excentricitet og taabeligt Sværmeri, men under hvilken han hverken skaanede sin Person eller de Midler, der stode til hans Raadighed. Omsider gik det dog op for Folket, hvad Kampen gjaldt om, og da var hans Sag vunden i Offentlighedens Omdømme. Med Begeistring sluttede man sig til „Sømandens Ven", der saa skaanselsløst havde bragt de mest oprørende Kjendsgjerninger for Dagen, idet der efter hans Paastand var i England over halvtredie tusinde Skibe, som det var uforsvarligt at lade stikke i Søen, da Tusinder af Menneskeliv derved sattes paa Spil. Det var derfor han forlangte, at Regeringen skulde stride ind og træffe sine Forholdsregler, saa at dette Uvæsen kunde faae en Ende.

Igjennem mangehaande Kampe og Skuffelser er det dog nu omsider lykkedes den ædle Mand tildels at naae sit Maal, og om ikke lang Tid vil der i Nærheden af Dokkerne i den østlige Deel af London, reise sig et Monument for ham, bekostet af Skippere, Matroser og Skibstømmermænd, den Klasse af Folk altsaa, hvis Vee og Vel den brave Filantrop har havt mest for Øie.

Samuel Plimsoll er født i Bristol i Aaret 1824, nedsatte sig i 1855 som Sagfører i London, hvor han snart tildrog sig Opmærksomhed ved sin Interesse for almene Anliggender, og blev i 1868 første Gang valgt til Medlem af Underhuset for Derby. For at gjenvinde sin ved Anstrengelser nedbrudte Helbred har han i denne Tid gjort en Reise, paa hvilken han ogsaa har gjæstet Danmark.

Priszilla.

Original Fortælling af Otto.

Jeg er Sekretær hos Udenrigsminister de F***; ikke lidet stolt af min Titel og mine 4000 Francs om Aaret slentrede jeg en Eftermiddag ned ad Rue de Rivoli, dreiede om Hjørnet, og stod ved min Bopæl. Portneren stak Hovedet ud af Vinduet: „Monsieur! her var en Tjener fra Ministeren; han venter Dem. De maa ufortøvet tage en Vadsæk med det Nødvendige i; De skal reise i en otte Dages Tid." — „Hvorhen?" spurgte jeg, idet jeg sprang op ad Trapperne. — „Veed ikke!" raabte han efter mig. — „Tag en Fiakre!" sagde jeg i Døren.

Faa Minuter efter sad jeg i Vognen, og det sidste jeg saae, da jeg rullede afsted, var Toppen af Portnerens Nathue.

Jeg har altid havt en ubetvingelig Reiselyst; ofte er jeg bleven staaende ved Jernbanegaardene, ønskende at kunne ile med Togene, og sendende et længselsfuldt Suk efter Eventyr og fjerne Egne; hele min Kjendskab til Omverdenen bestaaer i nogle Sommerudflugter til Paris' nærliggende Forlystelsessteder og Landsbyer, og i mit aarlige Besøg hos min aldrende Tante i Versailles, og nu kom Budskabet om en Reise bag paa mig!

Jeg gjorde, uagtet mine 23 Aar, et Hop af Glæde, men sad strax rolig, da jeg indsaae, at det ikke passede sig for en Departements-Sekretær med 4000 Francs at give sig til at hoppe som et Fol.

Fiakren holdt stille; at komme ud, ringe paa, tage 3 Trappetrin ad Gangen, meldes, og staae foran Ministeren, var et Minuts Sag.

„Min gode Dudevant," sagde han venligt, „De faaer her en Skrivelse og en Tegnebog; De begiver Dem ufortøvet paa Reisen til Constantinopel, opsøger der vor Gesandt, Demetri Arnaud, og overrækker ham Skrivelsen, der er af stor Vigtighed; naar De efter en Uges Tid har faaet Svar, vender De tilbage til mig. I Tegnebogen er Banknoter og Vexler paa Huse i Nizza, over hvilken By De gjør bedst i at tage. Lykke paa Reisen!" — Hans Excellence trykkede naadigt min Haand, og jeg anbefalede mig med et Buk.

Nogle Timer efter kjørte jeg med Sydbanetoget; da det ikke er min Hensigt at levere en Reisebeskrivelse, vil jeg kun meddele, at jeg fik Tid til at besee Lyon og med Jernbanefart at kaste et Blik ind i andre franske Byer, for endelig at beundre Nizza og komme hovedkuldsombord i Damperen „l'Hirondelle", der strax lettede og satte Kursen til Malta; her indtog Skibet Kul, medens Passagererne, der vovede sig iland, gjennemgik en sand Skjærsild af halvvoxne Drenge, der afvexlende morede de Fremmede og sig selv med at tigge, slaaes og gjøre alleslags Kunster baade tillands og tilvands. Forresten var Selskabet ombord upaaklageligt, naar jeg undtager en tyk Tydsker, der om Natten snorkede og pustede omkap med Dampmaskinen og derved forstyrrede min Søvn. Naturligvis var der ogsaa nogle stive, tørnede, stereotype Englændere, der talte Enstavelsesord, spiste Plumbudding, croquerede, noterede, og undertiden overraskede sig selv ved at falde i Søvn midt om Dagen. — Efter et Par Dogns Reise gled Skibet ind i Archipelagus: de mange, klippefulde Øer dannede et forvirret, men skjønt Syn, især naar Aftensolen malede et Purpurskjær om Konturerne. Vi passerede Dardanellerne og kom umærkeligt ind i Marmorahavet. Ved Midnat ankrede vi op i kort Afstand fra „det gyldne Horn"; Constantinopels Beliggenhed var kun skjult ved nogle matte Lys, der svævede hid og did; jeg glædede mig som et Barn til at see virkelige, firbenede Kameler, dandsende Derwischer, Kadier, Schiker og tilsløredе Kvinder, og til at drikke ægte Sorbet og plukke modne Dadler, og jeg gik ned i Sovesalonen med den Beslutning, at reise mig ved Daggry for at nyde det prægtige Syn af Indseilingen. Men allerede

længe før blev jeg vækket ved en dump Larm og undertrykt Støi, der kom fra den Kant, hvor Tydsteren pustede. „God dam!“ hørte jeg den ene Englænder sige. „God bless him!“ svarede den Anden. Derpaa hørte jeg Germaniens Søn udbryde: „Donnerwetter!“ og „Potztausend!“ og nu brød der et Uveir løs af tydske og engelske Eder, der dog efterhaanden hørte op. Sagen viste sig at være følgende: To Englændere, der laa sammen for Selskabelighedens Skyld, havde Køie under Tydsteren; den Tverstang, der holdt Matrassen, var knækket, og han var saaledes gaaet igjennem og havde presset Albions brave Sønner om muligt endnu tyndere. De kunde ikke røre sig af Stedet og havde tilsidst fundet paa at smække ham med et vaadt Haandklæde saalænge i Ansigtet, til han vaagnede. Tydsteren, der troede, det var Fluer, havde, da han opdagede Sammenhængen, stjældt og smeldet, men senere sluttedes der et venskabeligt Forlig, uagtet den Ene ikke forstod et Ord af, hvad den Anden sagde. — Efter det Spektakel kunde jeg ikke sove; jeg klædte mig paa, og søgte op paa Dækket; Ankeret blev hevet op, og „l'Hirondelle“ lettede. Jeg glemmer aldrig det Syn; Solen kom frem i det Øieblik, Byen laa for vort Blik. Dens lyse Bygninger og gyldne Minareter med de slanke Spir ved Siden afgav et malerisk, storartet Skue; Cypreslundene snoede mørke Baand imellem Husene og speilede sig i det mørkeblaa, blinkende Vand. Alle Passagererne vare paa Dækket, og Englænderne bleve saa grebne, at de istemmede: „god save our gracious queen,“ til stor Moro for os Andre.

Snart vare vi omgivne af en Masse Baade med Armeniere, Muselmænd, Jøder, Grækere o. s.; Nogle falbød os Ting, Andre vare Toldembedsmænd, og atter Andre vilde landsætte os. De streg høiere og høiere, og tilsidst lød det som et almindeligt fælles Skraal, hvorigjennem jeg med Forundring hørte mit Fødelands Sprog, jeg vinkede Manden til mig, og snart sad jeg i hans lille Gondol, som han med beundringsværdig Færdighed styrede igjennem Vrimlen. Da jeg landede, spurgte jeg ham, om han kunde anvise mig et Hotel, og da han bejaede det, ventede jeg, at han skulde følge med mig, men istedetfor kaldte han paa nogle pjaltede Mænd, der stode i Nærheden. De talte længe og ivrigt sammen, Næverne knyttedes, Pengene vistes, og Raabene bleve høiere og høiere; endelig begreb jeg, at man holdt Auktion paa mig. Med et Grin fik Føreren nogle Penge af en lang Fyr, som han præsenterede mig ved Navnet Selim; han var altsaa den Høistbydende. Selim travede foran med min Bagage, og jeg bagefter. Gjennem smudsige, snevre Gader, hvor der laa Dynger af Skarn, og hvor halvvilde Hunde betragtede mig med grådske Blikke, gik vort Tog. Endelig ankom vi til et Hotel, der saae alt andet end indbydende ud; jeg lod dog mine Sager staae der, og leiede Selim for tre Pjastre til at følge mig til Demetri Arnauds Dør. En Neger modtog os og førte mig ind i en Forhal; var Stedet usselt udvendigt, var det i Sandhed prægtigt indvendigt; tykke, bløde Tepper laa hist og her paa Marmorgulvet, og Springvande udsendte en forfriskende Kjølighed. Gesandten kom øieblikkelig; det var en venlig, smuk, gammel Muselmand, men der laa noget strengt, tyrannisk i hans Blik, der tydede paa en Energi, man ikke ofte træffer hos en af Morgenlandets Sønner, der er vant til at tilbringe sit Liv i Nydelser og Yppighed. Paa flydende Fransk spurgte han mig, da han havde læst Skrivelsen, først om min Reise og senere om forskjellige politiske Spørgsmaal. Vi kom lidt efter lidt i Disput; han talte med Ro og Alvor, idet han af og til betænksomt strøg sit lange Skjæg; Piber og Sorbet blev bragt, og Timerne gik umærkeligt. Da jeg endelig reiste mig for at tage Afsked, blev han heftig, næsten vred, og vilde paa ingen Maade have, at jeg maatte forlade hans Huus; han havde alt sendt Bud til Hotellet efter min Bagage og ladet et af Gjæsteværelserne indrette til mig paa europæisk Vis. Da jeg nødig vilde fornærme ham, blev jeg; vi satte os til Middagsbordet, Anretningen var i Sandhed prægtig og smagfuld: hakket Kjød i grønne Blade, en Slags Æggekage, Fisk, Kotelet, Kvædeis, friske, klæbrige Dadler, Meloner, Kastanier og anden Frugt; til Slutning Kaffe i smaa Porcellænskopper med Fladbrød af Maismeel.

En Time før Solnedgang gik jeg op paa mit Værelse; det laa høit oppe; ligeoverfor mig var der en Mur med et eneste Vindue, underneden var der en smal Gaard, der syntes ubenyttet, da jeg ikke kunde opdage nogen Indgang. — Lidt træt af Reisen kastede jeg mig i Hængekøien, der hang ved Altanen; Stilheden, der herskede rundt om mig, bevirkede, at jeg hensank i blide Drømmerier.

Hvor var det eventyrlige Liv, jeg længtes efter? I Illusionen, svarede jeg mig selv, og saaledes reflekterede jeg videre, til jeg faldt i Søvn.

Jeg vaagnede ved at høre en klar, behagelig Kvindestemme synge nogle Strofer, akkompagneret af en Luth. Mit Øie faldt strax paa Vinduet ligeoverfor, og mon dieu! hvad saae jeg! det deiligste Pigeansigt, jeg kunde ønske; Øinene vare formede som Mandler og beskyggede af lange, sorte Vipper, det mørke, glindsende Haar var i fyldige Fletninger sat op over en lille, rød Hue, og hist og her var fæstet smaa, glimrende Guldstykker; dertil kom, at Skuldrene og Armene vare blottede og af en overordentlig Skjønhed. Jeg maa have seet ud, som om jeg betragtede en Medusa, thi hun smilede, og viste derved sine hvide, regelmæssige Tænder; med en lille, kort Hilsen forsvandt hun. Jeg ventede, hun skulde komme igjen, jeg stirrede mig tilsidst næsten blind paa Vinduet, jeg søgte at efterlynge den Sang, jeg havde hørt, og kastede mig til Slut trøstesløs ned paa Divanen.

I denne min Sorg kom den Slave, der havde lukket mig op; jeg søgte ved Tegn og Miner at spørge ham ud, og han lod til at have forstaaet mig, thi med en vild Gestus løb han hurtig ud; lidt efter vendte han tilbage, og med ham fulgte et tilsløret Fruentimmer; Jusuf, som han hed, trak Sløret tilside, og et gammelt, grimt Ansigt kom tilsyne. Jeg blev vred over Feiltagelsen og rynkede forbitret Panden; Jusuf fik hende da hurtigst muligt praktiseret paa Døren, og den stakkels Fyr tilkjendegav sin Bedrøvelse ved at kaste sig paa Gulvet og sætte min Fod paa sin Nakke. Nu begyndte jeg igjen at gjøre Tegn til ham, og endelig klaredes hans Ansigt op; saameget forstod jeg, at det var Demetri Arnauds Datter, Prisilla, hvilket Ord han gjentog meget ofte. Gesandten var efter al Sand-

synlighed uvidende om, at der var et Vindue, og anede han noget, kunde det see slemt ud for hende og mig. Nu først huskede jeg i min Barndom at have læst, at naar man i Orienten saae en utilsløret Kvinde af høi Stand, skulde man ægte hende, og var man en Vantroende, blev man tvungen til at afsværge sin Religion. Jeg fortrød min Aabenhjertighed imod Jussuf og experimenterede med blanke Pjastre for hans Øine, hvilket Forsøg faldt meget heldigt ud. Derefter kastede jeg mig træt paa Leiet, idet jeg haabede, at den næste Dag vilde bringe mig nyt Haab og vise mig det Febillede, der forfulgte mig i Søvne og gjøglede for min Fantasi i Drømme.

Morgensolen kastede sin Straale ind i mit Værelse og vækkede mig, mit Blik fløi hen til Vinduet — der var trukket et grønt Teppe for, men i Karmen stod der en deilig, udsprungen Rose; var det et Spil af Tilfældet eller var Gardinet og Blomsten sat som Symboler for Haabet og Kjærligheden? Jeg besluttede at holde mig inde hele Dagen, men Formiddagen gik, Eftermiddagen gik, der var ingen Priszilla at see. I denne min Skuffelse gav jeg mig til at skrive Vers, hvilket jeg vidste var en høi Grad af Fortvivlelse; de mislykkedes allesammen. Jeg skrev Breve til mine Venner, til min Portner, og sluttelig til mig selv i Paris med den Overbevisning, at naar jeg atter fik dem ihænde, var Sagen afgjort, og jeg enten evig ulykkelig eller ogsaa den lykkeligste Mand paa Jordkloden. Jeg elskede hende, det følte jeg godt; mit fyrige Hjerte havde blusset før idag, men aldrig med saamegen Lidenskab og Inderlighed som nu.

Da der blev kaldt til Bøn fra Minareterne, hørte jeg atter den samme Sang ligeoverfor; Gardinet blev trukket fra, og Priszillas himmelske Ansigt kom tilsyne. Af Overraskelse og Glæde aabnede jeg uvilkaarligt Armene; hun rystede sørgmodigt med Hovedet og tilkastede mig et advarende Vink. — Den korte Stund svandt altfor snart; hun lovede mig ved Tegn at komme imorgen paa samme Tid. Saaledes gik en otte Dages Tid; hver Dag saae vi hinanden, vi havde tilsidst opfundet et helt Talesystem, Kjærligheden er mægtig, den taler alle Sprog og dog kun et. Vi elskede hinanden, hun havde lovet at ville følge mig, og jeg havde svoret med Haanden paa Hjertet at tage hende til min Hustru, men hvorledes kunde hun slippe bort; for hendes Dør stod altid to Slaver, der fulgte hende, hvorhen hun gik. Sorg og Længsel fik mere og mere Overhaand hos mig og gjorde mig ganske modløs.

En Eftermiddag, netop ti Dage efter min Ankomst, overraskede Demetri Arnaud mig ved at give mig forseglet Svar paa Skrivelsen; bestyrtet indsaae jeg nu, at Afreisen maatte skee. Til min Glæde erfarede jeg imidlertid, at Dampskibet først afgik til Nizza ved Solens Nedgang. Gesandten beklagede, ikke at kunne vise mig den Ære at følge mig ombord, da enhver rettroende Muselmand begav sig til Moskeen paa den Tid. Han foreslog mig et sidste Parti Skak og vi satte os til at spille; før havde jeg uden Vanskelighed kunnet overvinde ham, men idag gik det rent galt: jeg spillede febrilsk og uden Plan, Blodet brændte i mine Aarer, det forekom mig, som jeg stadig hørte hendes Sang tone for mine Øren; Tiden gik mig for langsomt, mulig fik jeg hende ikke at see mere! Denne Tanke gjorde mig næsten vanvittig. Jeg sad et Minut som uden Bevidsthed, stirrende paa det tavlede Bræt og de døde Brikker; jeg kunde mærke Blodet gradevis stige i mine Kinder og atter vige for Dødens Bleghed, mine Fingre vare kolde, og en Isnen gjennemfoer mig.

(Sluttes.)

Blandinger.

— En Herre spiste engang til Middag hos en bekjendt Prædikant; neppe var Maaltidet forbi, førend han faldt i Søvn; kort efter blev han vækket af Præsten, der opfordrede ham til at gaae med i Kirke og høre ham prædike. „Behøves ikke," svarede han, „jeg kan meget godt sove, hvor jeg er."

Gaade.

(Hver Linie er en Gaade, hvis Begyndelsesbogstaver danne Navnene paa en meget bekjendt Mordet og en ligesaa bekjendt Læge.)

Hvad findes paa hvert Skib, som over Havet seiler?
Hvad tør paa ingen Maade fattes hos en Beiler?
Hvad kan et Pigebarn ei nogensinde være?
Hvem er en meget streng, men og udmærket Lære?
Og hvad gjør man høist ufornuftig i at bære?

Hvad følger gierne efter Snee, ved Foraarstide?
Hvad for et Dyr faaer Lov til rolig os at bide?
Hvad for en Frugt begeistrer, men kan ogsaa hæmme?
Hvad for en Dyd kan — misbrugt — dog vor Ære skæmme?
Og Hvo har ikkun blot i Nordens Sagnbog hjemme?

Opløsning af Talgaaden i Nr. 37:

Malvasier.

Opløst af Organisten ved Marmorkirken, Normanden, Rommekolde og Kalvedands i Ribe, E. A. Thomsen, Fodfuteralmager Larsen, En Sjofelisthader i Ebeltoft.

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 37. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ofverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Trier's Forlag.

Sultanen af Boutong besöger den hollandske Guvernör paa Celebes.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 26de September. Nr. 39.

Indhold: Hollænderne i Ostindien (med Lithografi). — Lastens Veie (Fortsættelse). — Prisilla (Slutning). — Et forspildt Liv. — Blandinger. — Bogstavgaade.

Hollænderne i Ostindien.

Kongeriget Nederlandene, der i Europa neppe tæller 4 Millioner Beboere, har i Ostindien Besiddelser, som have et Indvaanerantal af henved 23 Millioner, og som ere skatskyldige til Moderlandet. Det er navnlig en Samling af rige og frugtbare Øer om Sundastrædet, der gjør Holland til den største europæiske Kolonialstat næstefter England.

Da Portugiserne fandt Søveien til Ostindien i Aaret 1498, havde Hollænderne allerede længe været en driftig og entreprenant søfarende Nation, og ved Handel og Søfart søgte de i det følgende Aarhundrede at læge de Saar, som deres lange Uafhængighedskamp med Spanien havde bibragt deres Velstand.

Da den portugisiske Kolonialmagt nærmede sig sin Undergang, henimod Slutningen af det sextende Aarhundrede, og flere af Besiddelserne tilfaldt Spanien, gjorde Hollænderne store Anstrængelser for at faae Deel i Arven, og mærkværdigt nok ikke ved Flaader og Hære, men ad Handelens og det fredelige Samkvems Vei. Et Selskab dannede sig i Amsterdam, for at anlægge Handelsfaktorier i Ostindien, hvortil snart flere lignende sluttede sig og dannede tilsidst den 20de Marts 1602 det nederlandsk ostindiske Kompagni, Oprindelsen til det store hollandske Kolonialrige i Ostindien. Dygtige Kjøbmænd og modige Sømænd stode i Spidsen for Kompagniet, der afsluttede Handelstraktater med den rige Overdens indfødte Fyrster og Høvdinge, kjøbte uhyre Landstrækninger eller indgik Forbund med Beboerne, og allerede 1610 stod en Generalguvernør, en Generalhandelsdirektør og et Raad for Indien i Spidsen for Kompagniet. Da Byen Batavia var anlagt 1629, blev den Sædet for Regeringen.

I Begyndelsen var Gevinsten uhyre, men Krig med de Indfødte og Rivalitet med Englænderne, som tilsidst gik over til aabenbar Krig, i Forening med uduelig Ledelse af Handelen bragte Kompagniets Sager til Randen af en Fallit. Besiddelserne vare vel stadig blevne udvidede, men Aktiekapitalen var fortæret, og Gjælden udgjorde i Aaret 1795 omtrent 112 Millioner Gylden. Senere erobrede Englænderne Sumatra, de hollandske Besiddelser paa Coromandelkysten og Ceylon, og da den hollandske Regering nu ikke længere vilde give Kompagniet Forstud, saa blev der sluttet en Overenskomst, ifølge hvilken Regeringen overtog Selskabets Gjæld, dengang 135 Millioner Gylden, imod at faae alle Besiddelserne i Ostindien overdragede til sig.

Denne Forandring var til Fordeel baade for Moderlandet og for Kolonierne, da en Mængde Misbrug bleve afskaffede og en strengere Regering indført. I Spidsen for denne staaer en Generalguvernør med stor Myndighed, og han er baade Hærens og Flaadens Herre, og under de nye Forhold har Velstanden i Kolonierne betydelig hævet sig og givet Moderlandet et stort baade direkte og indirekte Udbytte af sin Kapital.

Kolonierne have et Fladeindhold af over 30,000 Kvadratmile og bestaaer af nogle af Jordens rigeste Egne, f. Ex. Java, Dele af Sumatra (hvor der jo er Krig med Sultanen af Atchin), Dele af Borneo og en Mængde mindre Øer, hvoraf vi blot ville nævne Banka, med Verdens rigeste og bedste Tingruber, som bearbeides af Chinesere for Regeringens Regning, og de saakaldte Krydderieer, Trinoe, Amboina, Banda, Ternate o. s. v., som producere en Mængde værdifulde Varer, f. Ex. kostbare Træsorter, alle Sorter Krydderier, Indigo, The, Tobak, Kaffe, Cochenille, og i de senere Aar Chinabark, efterat man fra Sydamerika har forplantet Træet dertil.

Flertallet af Indbyggerne tilhøre den malaiske Race, Chinesere, Hinduer og Australnegere, hvorimod Europæerne og Afkommet af dem neppe udgjør 50,000.

Statsgjælden var i 1871 omtrent 230 Millioner Gylden; de aarlige Indtægter 128 Millioner og Udgifterne 108.

Besiddelserne bestaae af de egentlige Kolonier og af dem, der staae under hollandsk Beskyttelse og betale en aarlig Tribut. Disse findes i størst Tal paa Øen Celebes, men ere egentlig kun Domæner, som Hollænderne have overladt Høvdingerne som et Slags Lehn.

En saadan Herre er den saakaldte Sultan af

Boutong (nogle Øer syd for Celebes), der staaer under hollandsk Beskyttelse, og hvert Aar møder i egen Person eller ved sin Minister paa Celebes for at aflevere sin Tribut.

Dette Besøg afgiver et eget Skuespil, og der udfoldes al mulig orientalsk Luxus. Skibets Ankomst hilses med Kanonsalver af Stenmorsere og en vild Musik; Fortet Rotterdam saluterer, og en Officeer modtager Gesandtskabet og dets bevæbnede Følge, og bringer dem til Regeringsbygningen.

Vort Billede viser en saadan Sultans og Følges Udseende, Dragt og Bevæbning. Alle ere af malaisk Race, ere fredelige Folk og udføre Bomuld, Krydderier, Makassarolie og Tobak. Som Race betragtet staae de, efter Bygningen af deres Hjerneskal at dømme, midt imellem Kaukaserne og Malaierne.

Lastens Vei.

(Fortsættelse.)

XXI.

Grev Hohenhausen sad hos Baron Buchenau i dennes Kabinet.

„Jeg vil ærligt tilstaae," sagde Baronen, „at Deres Frieri ikke kommer mig uventet. Alma er vel ogsaa forberedt?"

„Det tør jeg ikke ubetinget paastaae. Baronesse Alma har i de sidste Dage søgt at undgaae mig, og desuden — Kaptain von Gronau."

„Aha! Det er af jomfruelig Undseelse hun har søgt at undgaae Dem, og hvad Kaptainen angaaer, saa har han ikke ladet sig see her i den sidste Tid, efterat han hørte, at Almas Forbindelse med Dem var Deres salig Faders Ønske. Vent lidt, jeg skal strax bringe hendes Ja."

Med et Smil paa Læberne traadte han ind i Almas Værelse, og sagde: „Grev Hohenhausen gjør Dig den Ære, at bede om Din Haand, og ønsker at høre Jaordet af Dine egne Læber — skjøndt jeg allerede har tilsagt ham den."

Alma blev dødbleg. Bestyrtelse, Angst og Vrede afspeilede sig i hendes Træk, før hun kunde svare: „Maa og skal jeg da antage hans Tilbud? — Unica har rigtignok oftere forberedt mig paa dette Øieblik — Du ønsker denne Forbindelse, Papa, og har allerede givet Dit Ord — hvad kan jeg Stakkel da gjøre? — Havde Gronau talt og forlangt min Haand, havde jeg med Glæde givet ham den, og vel ogsaa faaet Mod til at træde i Skranken for min Kjærlighed — men Gronau har ikke talt — alle mine Livsforhaabninger ere baarne til Graven — og jeg maa vel altsaa føie mig efter Dig, men det siger jeg: Grev Hohenhausen bliver jeg aldrig lykkelig med."

„Romangriller. Hvorfor ikke?"

„Fordi han ikke indgyder mig Tillid. Der er Noget hos ham, som foruroliger mig, og som Unica heller ikke kan forstaae."

„Han har ført et bevæget Liv, og maaskee faaet daarlige Manerer; de forbedres snart i Omgang med os."

„Det er ikke det, Papa. Det er en indre Stemme, der ligesom advarer mig for ham."

„Nonsens. Det er kun Harme over, at Gronau ikke har friet, der gjør Dig uretfærdig mod Greven. Kom nu, mit Barn, vi kunne ikke lade ham vente længere."

„I denne Stemning er det mig ikke muligt."

„Dit ‚Ja' maa jeg dog bringe ham."

„Jeg har udtalt mig. Gjør Du nu, hvad Du finder passende."

Baronen tog Alma i sine Arme, og sagde: „Imorgen altsaa."

Han maatte vente lidt udenfor Døren for at samle sig, førend han traadte ind til Greven, der stod og betragtede et Oliemaleri.

„Jeg bringer Dem Almas Ja, men beder Dem vente til imorgen med at høre det af hendes egen Mund."

„Bring min elskværdige Brud min Hilsen, og altsaa kommer jeg igjen imorgen, kjære Papa."

Baronen fulgte Grev Kurt til Vognen. Terningerne vare kastede, Flora Rombergs stolte Drømme vare tilintetgjorte.

Da Grev Kurt var kommen hjem, ilede han strax til sin Søsters Værelse og meddelte hende Udfaldet, som jo glædede hende meget.

Paa Bordet laa flere Breve til ham.

„Postbudet har bragt dem i dette Øieblik — der er et fra Amerika, det skulde Du først læse."

Greven tog det, og jo længere han læste, jo mørkere blev Udtrykket i hans Ansigt.

„Er det et ubehageligt Brev?" spurgte Unica.

„Det vedkommer egentlig ikke mig, men en Person, jeg næsten havde glemt. Læs selv."

„Jeg forlanger ikke at trænge ind i Dine Hemmeligheder."

„For Dig har jeg ingen."

Unica læste: „Høistærede Hr. Greve! Da De vilde vende tilbage til Europa, sluttede min Mand sig til Dem. Han var kjed af det eventyrlige Liv og vilde søge at opnaae en roligere Tilværelse, hvortil De lovede ham Deres Hjælp. Saasnart han var ankommen, vilde han skrive, og om muligt sende mig Reisepenge. Jeg har længe ventet paa Brev, og nu er der kommet et Rygte os for Øren, som siger, at ‚Marianna' er forlist, men noget Bestemt vide vi ikke.

„Undskyld, at jeg henvender mig til Dem, og beder Dem ved nogle Linier at underrette mig i min forladte Stilling om, hvorledes Sagerne staae. Havde jeg havt Penge, var jeg kommen personlig.

Deres

Hulda Sandhaupt."

„Hun er vel gift med den Berner Sandhaupt, hvis Navn jeg saa ofte fandt i Din Notitsbog?"

„Naturligvis — ham kjendte jeg ikke synderligt til."

„Men hans Kones Brev maa Du dog besvare."

„Det føler jeg slet ingen Lyst til," svarede Greven med paafaldende Heftighed.

„En behagelig Pligt er det naturligvis ikke, men Du kan ikke undgaae at svare. Hun synes at være en ganske dannet Person — har hun Børn?"

„Børn har hun ikke. Jeg troer, hun har været Guvernante."

„Skulle vi ikke lade hende komme herover, og see til at skaffe hende en Ansættelse?"

„Under ingensomhelst Betingelse. Hvorfor skulle

vi det? For at skaffe os selv Ubehageligheder? Lad hende blive derovre — hun kan maaskee gifte sig igjen. Man skal ikke gribe ind i et andet Menneskes Skjæbne."

„Hun er jo dog gift med en Ven af Dig," bemærkede Unica, forundret over Broderens Heftighed.

„Venskabet var ikke stort, og besvarer jeg dette Brev, bliver jeg bestormet med Tiggerbreve fra alle Verdens Hjørner."

„Du maa dog underrette hende om hendes Mands Død."

„Hvoraf veed jeg, om han er død? Han kan jo ogsaa gjerne være bleven frelst."

„Saa havde han vel for længe siden opsøgt Dig."

„Han kan jo være bleven optagen af et Skib, som er gaaet til Indien istedetfor England. Hele Verden var ham lige god, naar han blot fik sin Hunger og Tørst tilfredsstillet. Man skal ikke blande sig i andre Folks Sager — havde jeg fulgt det Princip med Hensyn til Matrosen, havde jeg været fri for mange Ubehageligheder."

„Du vil altsaa ikke skrive?"

„Nei. Ulykken faaer hun tidsnok at vide. — Vil Du besøge Alma idag?"

„Ja — engang i Eftermiddag."

„Saa kan jeg jo iaften faae at vide, hvilken Modtagelse der venter mig imorgen," sagde han i en spøgende Tone og forlod Værelset.

Brevet var bleven liggende paa Bordet.

Unica faldt i Tanker. Hvorfor vilde Kurt ikke besvare det? Det var jo dog en Pligt at meddele hende Ulykken i saa skaansomme Udtryk som muligt og mildne hendes Sorg ved at tilbyde hende, at sørge for hendes Fremtid.

Unica vilde opfylde denne Pligt, og Kurt skulde Intet erfare derom, thi de vare ikke længer saa fortrolige, som strax i Begyndelsen. Han var ikke saa venlig og forekommende som tidligere, ofte raa og hensynsløs, og søgte saa at bringe det i Forglemmelse ved overdreven Opmærksomhed.

Alt dette tænkte Unica paa, medens hun skrev et Brev, fuldt af Trøst og Deltagelse, til Fru Sandhaupt.

Hun burde vel egentlig først have talt med sin Forlovede, Baron Werner, derom. Dog, hvorfor ikke følge Hjertets Indskydelse?

Hun ringede paa Broni.

„Dette Brev skal endnu idag paa Posthuset, men Greven maa Intet vide derom."

„Skal blive besørget," svarede Broni med et Smil.

„Du behøver ikke at smile. Der er ingen Hemmeligheder deri, og desuden veed Du, at jeg ikke holder af, at Tjenesteperſonalet anstiller Betragtninger over hvad der befales det."

Broni ilede lige til Daniel med Brevet. „Et Brev fra Grevinde Unica til Amerika, som Greven Intet maa vide om. Aner De ikke Noget?"

„Nei, endnu ikke."

„Grevinde Unica vil indhente Underretninger derovre fra. Det kan dog komme til et aabent Brud imellem dem."

„Nonsens. Greven fik idag et Brev fra Amerika — saa det er vel Svaret."

„Saa havde han vel selv skrevet det."

„Ganske sandt. Brevet er jo til en Fru Sandhaupt — Herregud! Hvor har jeg dog nylig seet det Navn? Ah! rigtig! i Grevens Portefeuille!"

„Troer De nu paa mine Formodninger?"

„Endnu ikke, endnu ikke. Hvem der kunde ligge lidt i Brevet."

„Nei, det gaaer ikke an. Lad os vente, til der kommer Svar — det skal jeg nok faae Fingre i."

Greven ringede paa Daniel, og Broni stak Brevet i Lommen, for at overgive det til et paalideligt Bud.

XXII.

Da Tantens Efterladenskab var større, end man havde ventet, besluttede Paul Vetter snart at sætte Foden under eget Bord, men først og fremmest at betale sin Gjæld.

Derfor traadte han ind til sin Skomager i dennes Værksted, og sagde: „Her seer De en sjelden Fugl, Mester — et Menneske, der vil betale sin Gjæld."

„Hafter jo ikke. Paa Deres Pande staaer Ærligheden skreven."

„Jeg takker for den gode Mening, men ligesaa vist som Livet er det største Gode, ligesaa vist er Gjæld det største Onde — altsaa, Mester, her er Mynten for det Gamle, og desuden for et Par Bryllupsstøvler."

„Har De vundet i Lotteriet?"

„Nei, men arvet en Tante."

„Naar skal Støvlerne være færdige?"

„Snareſt muligt."

„De maa vente fjorten Dage. Grev Hohenhausen har bestilt sex Par, som jeg just arbeider paa, og det haster med dem."

„Saa maa jeg vente; men Maal maa De tage idag."

Medens de vare beskjæftigede dermed, traadte en Herre ind, som hverken Paul eller Skomageren kjendte.

Det var Inspektør Rubens.

„Jeg ønsker et Par Støvler," sagde han, „og man har henvist mig til Dem."

„Er det da saa svært at sye til Dem?" sagde Skomageren med et prøvende Blik paa den Fremmedes Fod.

„Det er ikke til mig selv, men til min Neveu."

„Saa lad ham komme."

„Ja, det er just det, jeg ikke vil — han skal overraskes; men her har De et nøiagtigt Afrids af Saalen og et Længdemaal. Det er en lille, firlig Fod."

Skomageren havde neppe kastet et Blik paa Tegningen, før han greb en Støvle, som laa ved Siden af ham.

„Der har De den samme Fod," sagde han med et stolt Kjenderblik, „og det er tilmed en høiadelig Fod."

„Er der Forskjel paa en borgerlig og en adelig Fod?" spurgte Inspektøren smilende.

„Det skulde jeg mene; paa Støvlen kjender jeg strax Manden, jeg har for mig," bemærkede Mester.

„Derpaa kjender han nu sine Pappenheimere," lo Paul.

„Denne Støvle tilhører Grev Hohenhausen — en sand aristokratisk Fod."

Inspektøren sammenlignede omhyggelig Støvlen

med Tegningen, og sagde tilfreds: „Passer akkurat — altsaa et Par Støvler til mig efter Grevens."

„Til naar?"

„Iovermorgen."

„Umuligt."

„Men det er min Nevøus Fødselsdag."

„Saa maatte De være kommet tidligere. Jeg kan ikke mere end jeg kan, og maa holde mine ældre Løfter."

„Det var jo kjedeligt," sagde Inspektøren, og rystede paa Hovedet, „saa maa jeg see mig om et andetsteds."

Han stak Papirerne i Lommen og sagde Farvel.

„Hvad Ret er, maa være Ret," sagde Paul, og tog sin Hat. „Farvel, Mester!"

Da han var kommen udenfor, stod Inspektøren der; han traadte hen til Paul, og sagde: „Undskyld mig, men er det ikke Hr. Vetter, der var Vidne mod Reimann? — Jeg interesserer mig meget for den Slags Sager, og det forekommer mig, at det ikke blev rigtig opklaret, hvorfor Matrosen vilde tale med Greven."

„Det er en Hemmelighed, men der var jo Ingen, der vilde trænge ind i den."

„De selv talte jo sidst med ham. Forsøgte De det heller ikke?"

„Jo, men Matrosen var en grov Karl, og naar man vil føle den Slags Folk paa Tænderne, faaer man let en knyttet Næve i Ansigtet. — Væk er han nu, men jeg troer ikke, Reimann er hans Morder — Reimann vilde kun have Hævn over Greven — dog alt dette er kun Formodninger, og hvis ikke Tilfældet . . . ."

„Ja vel, Tilfældet! derpaa stole de fleste Mennesker," spottede den gamle Herre, „jeg har den Ære at anbefale mig."

Paul saae forbauset efter ham: „Hvad mon det var for en Fyr? Jeg burde have spurgt ham om hans Navn. Dog et Navn er kun en Lyd, og jeg var lige klog for det."

Inspektøren gik lige til Generalfiskalens Kontor og udbad sig en Samtale med ham under fire Øine.

Da de vare alene, begyndte Inspektør Rubens med Undskyldninger, fordi han maaskee uleiligede ham med en afgjort Sag, men han havde aldrig rigtig kunnet berolige sig ved den Dom, der var afsagt over Reimann, og hans personlige Mening var, at der ikke var leveret fuldkomment Bevis for, at Reimann var Morderen, og han anførte nu alle de svage Punkter, der oftere er omtalt i det foregaaende, og fremtog en af Knapperne med de Ord: „Denne Knap er funden hængende i en Busk paa Drabsstedet — den er revet af Grev Hohenhausens Jagtfrakke, og her er Mage til den, slaaret løs af Frakken, som altsaa nu mangler to Knapper. — Endvidere har jeg paa den Sti, ad hvilken Offeret blev slæbt til Søen, fundet Fodspor — som jeg har aftegnet, og som fuldkommen passe med Grevens Støvler."

„Jeg kan ikke forstaae, at en saa klog Mand, som De, Hr. Inspektør, kan nære en saadan Mistanke."

„Kan ikke en Greve være en Bedrager, og kan omvendt ikke en god Skuespiller udføre en Greves Rolle? Grev Hohenhausen er udvandret for atten Aar siden, meget ung og uerfaren — en Bedrager kan have sluttet sig til ham, erfaret alle hans Ungdoms letsindige Streger, hans Familieforbindelser — ja besidde hans Papirer — thi Greven kan jo være død en naturlig Død — eller myrdet — hvad ved jeg — og Bedrageren nu optræde som den ægte Greve, efterat være stødt paa Opfordringen i Bladene. Her er et Brev, som Grev Kurt skrev før han udvandrede, og her er hans Haandskrift fra forleden Dag i min Nærværelse — det ligner ikke den samme Haand."

„Og paa saadanne løse Formodninger vover De at gjøre Greven mistænkt! — Reimann ender jo dog sine Dage i Tugthuset."

„Jeg tænker kun paa Grevinde von Hohenhausen og Baronesse Buchenau, som jeg nok ønskede at frelse fra en Bedrager. — Hvad der skal gjøres, skal skee i al Hemmelighed — thi enten er Greven en Bedrager, og saa vil han snart fatte Mistanke, eller han er det ikke, og saa kunne vi udsætte os for store Ubehageligheder."

„Derfor ønsker jeg ogsaa at holde mig udenfor Sagen, indtil jeg bliver tvungen til at blande mig deri."

„Jeg beder Dem blot om at holde Øie med Greven, uden at han aner det, og om muligt søge nogle Oplysninger om ham ovre fra Amerika."

„Det kan jeg ikke indlade mig paa. Saasnart De bringer mig bedre Beviser, lover jeg Dem min Understøttelse."

Dermed var Samtalen til Ende, og Inspektør Rubens følte, at for Øieblikket var her Intet mere at gjøre for ham.

XXIII.

Inspektøren vilde lige aabne sin Gadedør, da Bob traadte hen til ham, og sagde: „Bliver Sagen snart afgjort — jeg længes."

„Jeg har ikke mere med den Sag at gjøre — Vinkelskriveren har jo været hos Banquieren for at ordne Anliggendet."

„Banquieren byder for lidt, og Doktoren troer jeg ikke. Den Karl gefaller mig ikke rigtig, efterat han har talt med Banquieren."

„Jeg har jo advaret. Jeg vil ikke have mere med Sagen at gjøre."

„Saa maa jeg selv handle."

„For mig gjerne. Det klogeste var vist at overgive Papirerne til Den, som de med Rette tilhører," sagde Inspektøren, og slog Døren i for Næsen af Bob, der sendte en Ed efter ham.

Bob havde mistet Tilliden til Doktoren, helst havde han selv gaaet til Banquieren, men dertil manglede han Mod, og saalænge han havde Mynt paa Lommen, havde det jo ikke heller Hastværk.

Da han traadte ind i sit uhyggelige Tagværelse, skinnede det svage Lys paa Doktorens polidste Ansigtstræk.

„Hvad vil Du her?"

„Du synes at være i godt Humør. Hvem har traadt Dig paa Tærne?"

„Du selv."

„Skal jeg igjen være Syndebuk?"

„Du bedrager mig og spiller falsk Spil med mig. Vil den Ene ikke opfylde vor Fordring — hvorfor saa ikke gaae til den Anden? Man kunde finde paa at nappe os."

„Men Papirerne have vi alligevel."

„Hvad hjælper de os, naar vi ere i Fængsel? — Der saae Du mig gjerne, thi saa følgte Du Papirerne og stak af — derfor har jeg flyttet dem til et Sted, Du ikke kjender."

Doktoren var bleven gulbleg af Harme, men han betvang sig, for ikke at forraade Bob, hvor berettiget hans Mistillid var.

„Hvormed har jeg fortjent denne Mistro? Saa gaae selv til Banquieren, men bebreid mig ikke siden, at han har taget Dig ved Næsen, eller ogsaa giv mig Papirerne, og jeg ordner Sagen paa fire og tyve Timer — jeg oplæser Testamentet for ham, og giver han sig ikke, saa gaaer jeg til den Anden."

„Dertil behøver Du jo ikke Originalen — Afskriften kan vel være nok?"

„Originalen vil have bedre Virkning."

„Troer Du, jeg er saa dum?" haanlo Bob, „jeg saae nok hverken Dig eller Papirerne mere."

„Saa gjør hvad Du vil, men Halvdelen forlanger jeg."

„Er Du ærlig, er jeg det ogsaa — jeg har endnu aldrig bedraget en Ven. Lad os følges ad, og bringe ham til at aabne sine Kasser."

Disse Ord vakte nye Ideer hos Doktoren — det var maaskee en Maade at narre Bob paa.

„Men hvorledes kunne vi tvinge ham?"

„Det var vel ingen stor Synd, at give saadan en Kjeltring Reisepas til den anden Verden? Naturligvis kun i Nødstilfælde. En Knebel i Munden og nogle stærke Snore har ofte hjulpet os."

„Men hvis han skulde skrige Gevalt?"

„Dertil skal han ikke faae Tid. Medens Du læser Testamentet op for ham, falder jeg over ham, og kan det ikke være andet, saa gribe vi til det sidste Middel."

„Det er en altfor fortvivlet Gjerning."

„Pasfiar. Liget findes først næste Morgen, og saa ere vi væk. Han vil jo ikke finde sig i vore rimelige Fordringer, behandler os med Haan, og har vel taget sine Forholdsregler — ham skylde vi ingen Hensyn."

Doktoren nikkede bifaldende, thi ogsaa han tvivlede nu om at komme til et Forlig med Romberg. At lade Bob arrestere, var altid en mislig Sag, og nu, da han havde flyttet Papirerne, var det til ingen Nytte.

„Men skulle vi holde fast paa denne Plan," sagde Doktoren, „saa maa vi jo have Dokumenterne med os."

„Det forstaaer sig."

„Jeg oplæser dem, og Du benytter det gunstige Øieblik; men hvor er Papirerne?"

„De skulle være tilstede, naar det er nødvendigt."

„Du forlanger Tillid af mig, Bob, og viser mig kun Mistro. Sæt, Du bliver arresteret, saa faaer jeg ingen Nytte af Dokumenterne."

„Saa sørger Du saameget desto hurtigere for, at jeg kommer ud — ligesom jeg for Reimann. Kommer Slutteren ikke iaften? Jeg har her en Flaske Brændevin til ham. — Nei stop, Doktor! — denne Flaske med Indhold er til Reimann, som nok finder Filen i Brændevinen; vil Du sugte Halsen, saa kom til ‚Den røde Hjort', hvor jeg gaaer hen, for at gjøre Aftale med Slutteren."

„Og jeg til Banquieren," sagde Doktoren, „for at forberede ham paa vort Besøg."

„Det er ikke nødvendigt," sagde Bob mistroisk.

„Jo. Med Slutteren kan Du klare Sagen, men jeg vil ikke falde med Døren ind i Huset, og risikere at blive kastet ned ad Trappen — nei — jeg vil aftale med ham, naar vi begge to skulle indfinde os med Papirerne."

Da Doktoren stod udenfor Rombergs Dør, paatrængte den Tanke sig ham, at Lykkens Goder vare meget ulige fordelte, men hvis han havde kunnet see ind i Chefens Kabinet, var hans Mening dog maaskee bleven noget modificeret, thi Banquieren sad og grundede over Kurslisten, der viste meget uheldige Tal for ham; alle de Aktieforetagender, han var Deltager i, vare i Tilbagegang, og han følte Grunden vakle under sig.

Han blev overrasket ved at see Doktoren, men huskede dog deres Overenskomst, og spurgte: „Bringer De mig Papirerne?"

„Nei, min Ven har fattet Mistillid til mig, og jeg har ikke kunnet overliste ham."

„Det sagde jeg Dem jo."

„Jeg skal nok narre ham alligevel, og holde mit Ord. Vidste jeg blot, hvor Papirerne vare, skulde De have dem i næste Sekund mod de fem tusind Daler."

„Jeg var en stor Taabe, at jeg lovede Dem saameget."

„Paa ingen Maade, Høistærede! thi bliver Indholdet bekjendt, bliver De selv berøvet Ære, gode Navn og Rygte, om det endogsaa skulde lykkes Dem ved et Prokuratorstif at slippe for Tugthuset. Det veed De selv, ligesaa godt som jeg, og derfor ville vi ikke spilde flere Ord paa den Sag."

„Hvad skulde forhindre mig i at lade Jer arrestere begge To."

„Hvorfor gjør De det saa ikke? De har havt Tid og Leilighed nok. — Bob kommer af sig selv herhen; han troer ikke mig længere."

„Jeg lader ham kaste paa Døren."

„Saa vilde Bob strax gaae til den Anden. Nei, De maa behandle ham med mere Finhed, og jeg raader Dem til at følge en Plan, som jeg har udkastet. Bob vil, at jeg skal følge med ham, og læse Dokumentet op for Dem; det maa De rolig finde Dem i. Naar jeg er færdig med den interessante Oplæsning, saa giver De tilsyneladende efter, bevilliger min Vens Fordring og giver mig Pengene. De behøver ikke at tælle dem op til mig — jeg stikker Banknoterne utalte i Lommen og giver Dem Papirerne, som De for Deres egen Sikkerheds Skyld kan tilintetgjøre i vor Nærværelse."

„Og hvad saa videre?"

„Resten kan De overlade til mig. Foruden de fem tusind Daler forlanger jeg en Anklage imod Bob under Deres Haand, for at jeg i værste Tilfælde kan gjøre Fyren ustadelig. Bob vil blive dømt. Hvis han taler om Papirerne for Retten, kan han jo Intet bevise, og Alt vil blive anseet for hævngjerrig Bagvaskelse. Jeg reiser strax til Amerika."

Denne Forhandling stemmede ikke med Banquierens Stolthed, men han havde ingen Udvei. Rigdom, Ære og Frihed stod paa Spil. Han fremstammede derfor: „Naar ville De komme?"

„Det kan jeg ikke bestemme, det afhænger af

min Ven. Men Ingen maa ane, at vi ere her hos Dem."

„Saa underret mig idetmindste derom i Forveien."

„Hvorfor det? — For at stille os en Snare. De kunde let selv falde i den Grav, De havde gravet for Andre. Vort Liv er en bestandig Kamp, og vi ere altid rustede til at møde Fjenden — enten med List eller Vold. — Gaa ærligt ind paa min Plan, Hr. Romberg, det er det Klogeste, De kan gjøre. Naar Papirerne ere tilintetgjorte, kan De rolig see Fremtiden imøde, og Kampen imellem Bob og mig bliver Dem jo uvedkommende."

„Lad gaae da. Fem tusind Daler og Anklagen imod Bob skulle være parate; men bedst var det dog, at jeg vidste naar De kom, for at jeg kunde fjerne alle Vidner."

Doktoren maatte indrømme det fornuftige deri, men han kunde ikke bekæmpe sin Mistillid, og ingen Tid var bleven fastsat, da han tog Afsked, og gik sin Vei.

Banquieren tørrede sin Pande, og kastede sig tilbage i Stolen med et sly Blik hen til den Dør, igjennem hvilken Vinkelskriveren nylig var forsvunden.

(Fortsættes.)

Priszilla.

(Slutning.)

Endelig begyndte Mørket at kaste en lang Skygge ind i den aabne Forhal. Demetri Arnaud reiste sig og bød mig Levvel, idet han bad Gud om at beskytte mine Fjed. Jeg takkede ham for hans Gjæstfrihed og ilede op til mit Kammer — — hendes Vindue var lukket, fortvivlet og rasende sank jeg ned paa Divanen og græd som et Barn. I denne Stilling blev jeg truffet af Jussuf; hans Miner sagde mig, at jeg ikke skulde fortvivle, forsigtigt lukkede han Døren i Laas og begyndte nu en usædvanlig Manøvre. Han gik hen i en Krog og syslede der, med eet sprang han frem paa Gulvet og dandsede rundt, stærkere og stærkere, vildere og vildere. Først troede jeg, at han var gal, men det viste sig tvertimod at være en Følge af hans Snuhed. Han havde smuglet et langt Tov ind, som han havde bundet om Livet og nu viklede op. Da han var færdig, tvang han mig ned i en Krog, hvor han bød mig at sidde stille; derpaa listede han sig hen til Altanen og peb et Par Gange ganske sagte. Vinduet gik langsomt op, og Priszilla kom tilsyne. Hun kastede en Steen over, som Jussuf behændigt greb i Luften; med Stenen fulgte en tynd Snor, der blev gjort fast i Tovet, som derpaa haledes over. Nu fattede jeg først hendes Opofrelse: hun vilde forlade sin Fader og sit Hjem, blot for at følge mig, en ukjendt Vantro; hun adløb sit Hjertes Indskydelser, stolende ene paa min Kjærlighed.

Jussuf slyngede Tovets ene Ende om Altanens Rækværk, men holdt det dog for en Sikkerheds Skyld i sin Haand, imens trob Priszilla ud af Vinduet og begyndte med ungdommelig Behændighed at klatre over; hun var iført en Armeniers Dragt, og saae fortryllende ud. Medens hun svævede mellem Himmel og Jord, foer der tusinde Tanker i min Sjæl: var Tovet nu ikke stærkt nok, Kræfterne kunde svigte hende — men hun naaede lykkeligt over og laa i næste Øieblik ved mit Bryst; hendes blide Dueøine hang ved mine med Ømhed, og jeg syntes at læse de Tanker i hendes Sjæl: vær god og overbærende imod mig, jeg er svag og sætter min Lid til Dig. Jeg bøiede mig ned til hende, min Læbe søgte hendes, og jeg fik det første Kys fra de varme, jomfruelige Læber.

Vi vilde ganske have glemt Omverdenen, hvis ikke den tro Slave havde banket mig let paa Skulderen. Nu forestod Faren os først; vi listede os ned ad de mørke Trapper og igjennem flere Sale uden at møde eller see Nogen; vi naaede ud i Forhallen og troede os allerede reddede, da Priszilla greb min Haand og trykkede sig op til mig. Ved Enden af Hallen, hvor Udgangen til Gaden var, saae vi et vistende Lys, der kom nærmere og nærmere; hvad om det var hendes Fader! saa var Alt fortabt; vi knugede os sammen ved en Statue. — Manden, der bar Lygten, vilde upaatvivlelig være gaaet os forbi, uden at have seet os, hvis ikke Jussuf, formodentlig af Skrækken og Spændingen, lydeligt var kommen til at nyse. Han nærmede sig langsomt; her var Intet at betænke sig paa, jeg sprang hurtigt frem, kastede min ubekjendte Fjende til Jorden og kneblede ham med mit Lommetørklæde; Jussuf, der kom til, bandt ham med sit Skjærf sammen som en Pakke Tøi og kastede ham hen i en Krog. Snart stode vi paa Gaden og naaede i kort Tid Havnen, hvorfra vi bleve satte over til Dampskibet — vi vare frelste. Ombord fandt vi heldigviis en Tolk, hvis Hjælp og Taushed jeg kjøbte; ved ham fortalte Priszilla mig, at hun med Glæde forlod sit Fødeland, thi det havde bragt hende en tyrannisk, kold Fader, et tomt, glædeløst Liv, og den, som hun elskede høiest og vilde følge overalt. Jeg svarede, at jeg skulde søge at udslette alle mørke Erindringer ved at skabe hende et Hjem, hvor hun var Herskerinde. Vor Kjærlighedsengel, Negeren Jussuf, gav jeg fri, men han ønskede at følge og tjene os; han havde døiet det Onde, nu kunde han nok lide at smage det Gode.

Hvad har jeg mere at fortælle? Vor Reise endte lykkelig og godt. Jeg overrakte Ministeren Gesandtens Svar; han blev saa tilfreds over det heldige Udfald af min Sendelse, at han næste Dag i oprømt Tilstand sagde til mig: „Dudevant! hans Gage er herefter sex tusinde Francs om Aaret." Jeg takkede. „Men," vedblev han med et sarkastisk Smil, „jeg har hørt en Fugl synge om Bortførelser og Eventyr!" Da han saae min Forlegenhed, klappede han mig paa Skulderen: „Naa, saalænge han er ung, kan det gaae, men ham sende vi dog ikke mere til Constantinopel."

Vor Bryllupsdag nærmede sig; Priszilla kunde nu saameget Fransk, at vi til Nød kunde tale sammen. Om Morgenen kom der et Brev fra hendes forbitrede Fader: han forskjød hende og sendte hendes Juveler og Smykker, i Beløbet var fradraget Værdien af en Slave.

Hvem det var vi havde overmandet og bundet, er aldrig bleven opklaret.

Ikke lidet stolt af min unge, smukke Kone, mine 6000 Francs om Aaret og min Titel, rullede

jeg om Eftermiddagen hjem igjennem Rue de Rivoli; Præsten havde dødt Priszilla og føiet vore Hænder sammen; jeg trykkede min lykkelige Brud i mine Arme.

Et forspildt Liv.

Emma Vandor var en forældreløs ung Pige, der i flere Aar havde været ansat i Butiken hos Manufakturhandler Borchers. Denne var overmaade tilfreds med hendes Troskab og Paalidelighed, og havde et Par Gange uopfordret forhøiet hendes Løn til Beviis paa, hvor megen Pris han satte paa hende.

En Dag sendte Majorinde v. Tollesky Bud til Borchers med Anmodning om at sende hende nogle Silkestoffer til Udvalg, og Borchers bad Emma bringe dem, idet han tilføiede: „Ønsker Damen at beholde Noget, saa maae De kun lade det blive der mod kontant Betaling. Majorinden gjør Gjæld allevegne, og Manden vil Intet betale. Den Slags Kunder bryder jeg mig ikke om. Det er et ubehageligt Ærinde, men De gjør mig en Tieneste dermed. Fruen pleier at være stolt og brøstig — lad Dem ikke imponere deraf, men tag uden videre Tøiet tilbage, hvis hun ikke betaler."

Da Emma var kommet til Majorindens Bolig, vilde Tjenestepigen tage Tøiet og bringe det til Fruen.

Dette vægrede Emma sig ved, men da Pigen erklærede, at hun ikke kunde faae Fruen i Tale endnu, men denne ønskede Tøiet bragt ind i sit Sovekammer, gav Emma efter nogen Betænkning sit Minde dertil.

Emma maatte vente temmelig længe og blev undselig staaende paa samme Sted, indtil Pigen vendte tilbage og sagde: „Fruen har beholdt det ene Stykke — her ere de andre."

Da Emma ikke gjorde Tegn til at gaae, sagde Pigen: „Ønsker De Noget?"

„Ja, Betalingen."

„Det har Fruen ikke talt om."

„Jeg har bestemt Ordre til, kun mod Betaling at lade Tøiet blive her."

Pigen begav sig tilbage til sin Frue.

Emma hørte fra Sideværelset en høi, vred Stemme, Døren blev revet op, og en høi, statelig Dame foer ind og betragtede Emma med et knusende Blik, idet hun sagde: „Har Deres Herre virkelig havt den Uforskammenhed at give Dem et saadant Paalæg, som min Pige har meddelt mig?"

„Ja," fremstammede Emma.

„Saa sig Hr. Borchers, at jeg skal sende ham Pengene, naar min Mand kommer hjem, og sig ham tillige, at det bliver sidste Gang, jeg handler med en saadan Person."

Fruen vilde gaae ind i Sideværelset, men Emma sagde: „Jeg har aldeles bestemt Ordre, kun mod . . ."

„Uforskammede!" udbrød Majorinden forbitret, „gaa og sig Hr. Borchers, hvad jeg nylig sagde."

„Men jeg kan ikke gaae, uden at faae Pengene eller Tøiet," udbrød Emma fortvivlet og med Taarer i Øinene.

„Det er mere end uforskammet, at byde mig dette. Babette, giv den Person Tøiet tilbage, og vis hende Døren. En saadan Frækhed skal jeg ikke glemme."

Grædende forlod Emma det Huus, hvor hun var bleven saaledes behandlet, og da hendes Vei førte hende forbi hendes egen Bolig, gik hun et Øieblik op for at fatte sig og udslette Sporene af hendes Taarer.

Da hun meddelte sin Principal, hvorledes hun var bleven behandlet, sagde han: „Det gjør mig ondt for Dem, Emma, men til Belønning forærer jeg Dem Halvdelen af Tøiets Værdi, thi hvis De ikke havde været saa fast og bestemt, havde jeg mistet det Hele."

Emma takkede, og tog atter fat paa sin daglige Dont.

Samme Dags Aften indfandt en Politibetjent sig i Borchers Forretningslokale, og spurgte om Emma, som uden Frygt gik ham imøde.

„De har imorges været hos Majorinde von Tollesky?"

„Ja."

„De var i nogen Tid alene i Majorindens Værelse?"

„Ja."

„Hvorlænge vel?"

„Det veed jeg ikke saa bestemt. Maaskee ti Minuter, maaskee længere."

„Og i den Tid kom der Ingen ind i Værelset?"

„Nei."

„Og hvor gik De saa hen?"

„Herhen."

„Direkte?"

„Jeg gik først et Par Minuter op i min Bolig," sagde Emma let rødmende, thi det havde hun ikke omtalt for Borchers.

„Naa saa. Og hvad bestilte De der?"

„Damen havde været saa haard imod mig, at jeg havde grædt. Det vilde jeg ikke have seet her, og derfor søgte jeg paa mit eget Værelse at udslette Sporene deraf."

„De maa strax gaae med mig til Deres Bolig."

„Hvad skal jeg der?" spurgte hun ængstelig.

„Det skal De nok faae at vide," lød det korte Svar.

„Jeg begriber ikke, hvorfor Emma skal følge Dem til sin Bolig," bemærkede Borchers.

„Det behøver De heller ikke; forelobig angaaer Sagen jo ikke Dem."

„Jo den gjør, thi hun tjener mig, og det er min Pligt at beskytte hende. Jeg tilbyder en saa stor Kaution, som der kan forlanges; hvorfor skal hun saa gaae med Dem?"

„Fordi Majorinden savner et Uhr og nogle Penge, som ere forsvundne, medens denne Dame var alene i Værelset."

„Almægtige Gud!" sukkede Emma.

„Det er umuligt," sagde Hr. Borchers, „jeg gaaer i Borgen for hendes Ærlighed."

„Det er min Pligt, at undersøge hendes Værelse."

„Ja, undersøg det kun, og De vil Intet finde," sagde Emma.

„Jeg kjører med," sagde Borchers.

Politibetjenten søgte allevegne, og da han Intet fandt, blev han just ikke mildere stemt.

„Hvor er Uhret, og hvor ere Pengene?" sagde

han, „gaae til Bekjendelse, og Deres Straf vil blive mildere."

„Jeg veed hverken, hvor Uhr eller Penge ere."

Undersøgelsen begyndte paany. „Aha!" udbrød Betjenten pludselig, og fremtog fra Bunden af Klædeskabet nogle Guldpenge indsvøbte i Papir, „vil De nu negte det længere?"

„Det er mine Sparepenge."

„Pleier Hr. Borchers at udbetale Dem Deres Løn i Guld."

„Nei, men jeg har vexlet mine Dalere i Guld, da jeg holdt mest af det."

„Har hun kunnet lægge Penge op af sin Løn?"

„Ja, ganske vist," svarede Borchers, „hendes Løn er ganske god, og hun er en meget fornuftig Pige."

„Hvorfor skjule Pengene i Klædeskabet?"

„Fordi jeg er ude hele Dagen, og fordi jeg troede, at man vanskeligere vilde finde dem der end i min Kommode."

„Efter hvad jeg har fundet, er det nu min Pligt, at arrestere Dem."

„Jeg gaaer i Borgen for hendes Tilstedeblivelse," sagde Borchers.

„Det bliver Dommerens Sag, til ham maa De henvende Dem."

„Det skal jeg," sagde Borchers, „stol blot paa mig, Emma; jeg skal gjøre Alt, for at bevise Deres Uskyld."

Den ulykkelige Pige hørte neppe, hvad han sagde; Tanken om at blive fængslet havde berøvet hende de sidste Kræfter, og villieløs lod hun sig føre bort i den Vogn, der skulde bringe hende til Fængslet.

Borchers Bestræbelser for at faae Emma fri mod Kaution vilde ikke lykkes, og det syntes, som om hans Iver blev misforstaaet, hvorfor han længtes efter den Dag, da hendes Sag skulde foretages, og han antog en dygtig Advokat til at føre hendes Sag.

(Sluttes.)

Blandinger.

— En bekjendt Sanger blev inviteret til Middagsselskab hos Frederik den Store. Efter Bordet foreslog Kongen, at han skulde synge en Sang, hvilket han ogsaa gjorde. Frederik den Store blev henrykt over hans smukke Stemme, klappede og udraabte: bis! (Om igjen!) Sangen blev sungen om, og Kongen forærede ham en Pung med 10 Dukater; Sangeren stak dem rolig i Lommen, og sagde med det alvorligste Ansigt: bis! — Kongen morede sig over Kunstnerens Indfald og lod Pengene udbetale.

— A. Jeg veed ikke . . . . men det forekommer mig, at jeg har seet Deres Ansigt før — jeg husker ikke hvor?

B. Meget muligt; jeg har været Fangevogter i Tugthuset i B— i de sidste tyve Aar.

— To Skribenter mødte hinanden.

„Jeg fandt en udmærket Ting i Dit sidste Skrift."

„Gjorde Du, hvad var det?" spurgte den Anden, sienfynligt smigret.

„Et Pund Smør!"

— Dersom Du vil drille Din Fjende, saa forær ethvert af hans Børn en Tromme.

— En ængstelig Fader sendte Bud efter en Læge.

„Doktor! Doktor! Min Søn har slugt en Muus."

„Saa lad ham sluge en Kat," svarede Doktoren.

Bogstavgaade.

Det findes paa hver Trøie,
Og paa hver Frakke med;
Men, hvis et Bogstav tages,
Forvandling skeer derved,
Og gjør det til en Gjerning,
Som ikke klæder net,
Og viser os, hvor uskjøn
Enhver kan blive let.
Borttag endnu et Bogstav,
Og man vil faae en Straf,
Som Mange, helst i Tide,
Ret godt kan have af.
Borttag igjen et Bogstav,
Da bliver det en Lyd,
Som ikke naaer vort Øre,
Hvor der er Lyst og Fryd.

Opløsning af Gaaden i Nr. 38:

Dækket.
Ømhed.
Dreng.
Erfaringen.
Nag.

Tø.
Igle.
Druen.
Eftergivenhed.
Nissen.

Opløst af Dagmar Jørgensen, J. P. Josephsen & Ibsen, Niels H., C. A. Thomsen.

Talgaaden i Nr. 37 er endvidere opløst af En Løftstipper, Kommis P. S. Ulvskov i Hovedgaard, X — y + z i Skaarup.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Oktober erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (37 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 3die Oktober. Nr. 40.

Indhold: Lastens Veie (Fortsættelse). — Hunden og dens Herre (med Xylografi). — Et forspildt Liv (Slutning). — Tanten fra Amerika. — Blandinger. — Stavelsegaade.

Lastens Veie.

(Fortsættelse.)

I samme Øieblik blev Døren til Kasseværelset aabnet, og Theodor traadte ind i Kabinettet med et aldeles forstyrret Ansigt.

„Jeg gik herned for at eftersee Kurslisten; jeg hørte en fremmed Stemme, og hvad jeg hørte, tvang mig til at lytte efter."

„Det er en kjedelig Historie," sagde Faderen med nedslagne Øine.

„Hvad er det for Dokumenter, der tvinge Dig til at underhandle med en saadan Person? Skjul Intet for mig, hvis jeg skal hjælpe Dig."

„Jeg kan ikke. En Ungdoms-Ubesindighed hviler nu tungt paa mig. En Gjæld paa hundrede tusind Daler kan jeg ikke betale under vore nuværende Forhold. Naar Papirerne ere tilintetgjorte, skal jeg senere tilbagebetale Pengene."

„Du vil altsaa modtage disse Tugthuskandidater her, og underhandle med dem?"

„Nøden tvinger mig."

„Maa jeg være tilstede?"

„Nei, Theodor. Sagen maa afgjøres uden Vidner. Jeg har ogsaa taget mine Forholdsregler, og er forberedt paa Alt."

Theodor greb Børstidenden, som laa paa Bordet, og lod som om han læste i den, men hans Tanker vare andetsteds. Tvinge Faderen til at meddele sig Hemmeligheden, kunde han jo ikke, men Agtelsen for Faderen havde han tabt.

„Vore Aktier synke mere og mere," sagde han efter en Pause, „jeg vilde sælge nu."

„Nei — de stige nok igjen, naar der kommer gunstige Efterretninger."

„Hvorfra skulde de komme?"

„Lad det være min Sag. Enden kroner Værket, og Den, der kan opvise et godt Resultat, har altid Retten paa sin Side."

„Hackenberg og Schmidt har atter mistet Penge ved en Fallit; jeg er bange for, at Firmaet snart maa lukke. Det vilde være et ordentligt Stød for os."

„Jeg har jo forlangt Dækning for vort betydelige Tilgodehavende, men intet Svar faaet. At gaae strængere tilværks, vil skade baade vor og deres Kredit. Vi maa have Taalmodighed, og vente."

„Vente? 'indtil vi selv blive revne med ind i Bankerotten? Lad mig reise."

„Siden — om et Par Dage — saa for mig gjerne."

Det var just ikke efter Theodors Ønske, men han kjendte Faderens Halsstarrighed, og trængte ikke videre paa at faae sit Ønske opfyldt i saa Henseende, men da han tog sin Hat, for at gaae, sagde han:

„Du vil altsaa ikke meddele mig Indholdet af Dokumenterne?"

„Jeg hverken kan eller vil; lad os ikke tale mere om den Sag."

„Saa god Nat, Fader!" sagde Theodor med tungt Hjerte.

„God Nat, Theodor!"

XXIV.

Skjøndt Alma ikke elskede Grev Hohenhausen, havde hun dog underkastet sig sin Faders Villie, thi Kaptain v. Gronau vilde ikke udtale sine Følelser og lod sig ikke mere see, og hun vidste ikke, om han elskede hende eller maaskee blot følte Venskab for hende, hvortil kom, at baade Verner og Unica stod paa Grevens Side, saa Alma havde maattet bryde med Alle, hvis hun havde afslaaet Grev Hohenhausens Haand.

Hun behandlede imidlertid Greven meget koldt, sagde, hun skulde vide at opfylde sine Pligter, men tillod ham ingen fortrolig Tilnærmelse, og allerede ved denne første Sammenkomst følte Greven, at han var gaaet for rask tilværks, og at Flora Rombergs Billede endnu stod altfor levende og klart for ham.

Medens Alma gjorde sit Toilette før Middagen, vandrede han omkring for at finde Baron Verner — ved at passere forbi et aabent Vindue, syntes han at høre Gronaus Stemme i Haven — han sneg sig paa Taaspidsen derhen — rigtig, der stod Kaptain Gronau i Samtale med Jægeren Hackert.

Greven lyttede.

„Havde jeg kunnet ane det," sagde Kaptainen, „var jeg ikke kommen herover idag."

„Baronesse Alma er Grevens Forlovede, om

endnu ikke hans Hustru. Inden den Tid kunne vi lade vore Miner springe."

„Men have vi ogsaa Beviser?"

„Dem ville vi finde. Igaar var der to Herrer herude i Skoven og undersøgte den, og den gamle Kammertjener har jeg ogsaa vundet."

„Den Agent, jeg har overdraget Sagen, siger, vi mangle Beviser — Alt er kun løs Mistanke."

„Der er Flere bievne mistroiske. Grevinde Unica har ikke den aabne Tillid til Greven, som tidligere. Grunden skal være et Brev fra Amerika."

„Fra Amerika? — See at faae Fingre i det Brev. Lad Daniel skaffe os det."

„Han vil neppe stjæle det fra sin Herre; men jeg tager alligevel idag til Hohenhausen — mit Had længes efter Hævn."

„Og glem ikke Hyrden, med hvem Reimann vil have talt — find ham, og tal fornuftigt med ham. Jeg aflægger intet Besøg her idag — jeg gaaer hjem, og der vil De kunne træffe mig, hvis De opdager Noget."

Grev Hohenhausen traadte tilbage fra Vinduet. Hans Læber vare blodløse, hans Øine stjødе Lyn, og hans Hænder vare knyttede.

Den gamle Baron traadte ind, og Greven spurgte ham straxt, om han havde seet noget til Kaptain Gronau.

„Han er bleven en sjelden Gjæst i mit Huus, hvilket jeg meget beklager."

„Det troer jeg ikke, De har nogen Grund til."

„Det er maaskee ogsaa bedst, eftersom Forholdene nu stille sig, at han kommer her sjeldnere, og glemmer sine skuffede Forventninger."

„Han synes dog endnu at holde fast ved disse Forhaabninger."

„Det er jo Galskab."

„Vi kjende ikke hans Planer."

„Hans Planer? Hvad mener De? Har Alma ladet Ytringer falde . . . ."

„Alma har Intet med Sagen at gjøre. Men jeg har vel Grund til at blive urolig, naar Gronau kommer her, holder hemmelige Konferentser med Deres Jæger, og gaaer sin Vei, uden at træde indenfor."

„Hørte De tilfældigvis, hvad de talte om?"

„Nei."

„Aa! Hackert har meddelt ham Deres Forlovelse, og det har nedslaaet Gronaus Mod til at komme indenfor."

„De glemmer Hackerts glødende Had til mig, og paafaldende maa det jo være, at Gronau søger sammen med ham. Jeg ønsker ikke mit Navn nævnet. Det letteste var, at give Hackert sin Afsked."

„Dertil har jeg ingen Grund."

„En Grund til at afskedige et Tyende, vil man altid kunne finde. Mit Navn beder jeg holdt udenfor Sagen, og den maa ikke berøres i Almas Nærværelse."

Middagsmaaltidet var kjedeligt. Den gamle Baron var forstemt; Baron Verner talte sjelden meget, og Alma var taus, saa at Grev Hohenhausen maatte føre hele Konversationen.

Efter Bordet tog Baron Verner bort, Alma trak sig tilbage til sine egne Værelser, og Greven vilde ligeledes tage bort, under Paaskud af Forretninger med sin Banquier, men det modsatte den gamle Herre sig, og sagde: „Vi maa først tale lidt sammen. Min Søn Verner ønsker snart at holde Bryllup med Deres Søster Unica, og det var nu mit Ønske, at det skulde blive en Dobbeltfest."

„Det beroer ganske paa Alma."

„Deres Samtykke har jeg altsaa?"

„Med Fornøielse."

„Det takker jeg Dem for. Alma modsætter sig visselig ikke, naar hun hører, det er mit Ønske."

„Jeg kan ogsaa nok længes efter at sætte Bo. Efter Brylluppet gjør jeg en længere Reise, og i den Tid lader jeg Slottet sætte i Stand. Min Fader forsømte Slottet — han levede kun for sine Kunstsamlinger. De ere en død Kapital, og jeg vilde ønske, jeg havde en Kjøber."

„De have gjort Slottet berømt, og det var Synd og Skam, at sælge dem. De ere over et hundrede tusind Daler værd."

„Jeg sætter ingen Pris paa dem. I et Musæum, der er tilgængeligt for Alle, ere de paa deres Plads. For Pengene lader jeg Slottet restaurere."

Dermed havde Samtalen Ende; Greven steg smilende i sin Vogn, men han var neppe udenfor Synsvidde, før hans Blik blev mørkt og truende. Han havde intet Øie for det smukke Landskab, og først da Vognen holdt for hans egen Dør, glattedes hans Pande; thi Ingen skulde ane, hvilke mørke Tanker han bessjæledes af.

Unica modtog ham, og spurgte om Alma.

„Hun havde Hovedpine. Lider hun ofte deraf?"

„Maaskee hun havde forkjølet sig."

„Ja, kold som Is var hun virkelig. Jeg havde dog ventet en anden Modtagelse."

„Det er fordi hun er skinsyg paa Flora Romberg."

„Det er fordi hun elsker Kaptain von Gronau, men lystrer Faderens Villie."

„Naar det var Tilfældet, vidste jeg det. Alma har ingen Hemmeligheder for mig."

„Der er dog Hemmeligheder, som man ikke betroer sin bedste Ven. Har Du Brevet fra Amerika?"

„Brevet fra Fru Sandhaupt? Vil Du besvare det?"

„Jeg vil kun læse det."

„Det maa ligge paa Dit Skrivebord. Jeg har selv lagt det der."

Men Greven søgte forgjæves. Intet Brev var at finde. Han ringede, og Daniel traadte ind.

„Hvem ordner Papirerne paa mit Skrivebord?" spurgte Greven med raa og streng Stemme.

„Ingen Andre end jeg," svarede Daniel, „fra salig Grevens Tid har det været min daglige Pligt."

„Hvor er saa det Brev, som skulde ligge her under Brevpressеren?"

„Derom veed jeg Intet."

„Udflugter. Min Søster har lagt Brevet her; det er nu forsvundet, og det kan vel ikke være afmarcheret paa sine egne Been? Og her i mit Arbeidsværelse kommer ingen Andre end De."

„Jeg veed Intet om Brevet," svarede Daniel med fast Stemme, „jeg har aldrig sagt en Usandhed."

„Det er Løgn!" tordnede Greven, „har De glemt, at De var min Stedmoders Spion, og at Løgn og falske Bestyldninger vare Deres Vaaben? Med disse Vaaben fremkaldte De Bruddet med min Fader og jog den stakkels Pige i Søen. Troer De, at alt det er mig ubekjendt? — De er Skyld i alle de Ulykker, der ere skete her, og endnu idag

intrigueer De, for at bringe Uenighed imellem min Søster og mig."

„Hr. Greve . . . ."

„Ti stille. Jeg forlanger ingen Retfærdiggjørelse — jeg er sikker i min Sag. Kom med Brevet."

Den gamle Tjener rystede af Harme, og et hadefuldt Blik traf Greven, da han svarede:

„De beskylder mig for Tyveri og Løgn, og glemmer min lange, tro Tjeneste."

„De vover at pukke paa Deres Troskab og Ærlighed — min Stedmoder var De en tro Spion — jeg har ingen Beviser paa Deres Troskab mod mig. Vil De saa rykke ud med Brevet?"

„Jeg har det ikke."

„Dette Svar bekræfter kun min Mistanke. De har Deres Afsked."

„Det var altsaa Meningen — kun et Paaskud, for at hævne Dem paa mig."

„Pak Dem afsted — eller jeg lader Dem kaste paa Døren."

„Jeg gaaer — men den salig Greve havde lovet mig en Pension."

„Den har De nu tabt al Ret til."

„Grevinde Unica vil betale mig den."

„Stol ikke paa det. De har ogsaa nok forstaaet at bringe Deres paa det Tørre."

„Hvad jeg eier, har jeg ærligt sammensparet."

„Det er mig ligemeget. Inden to Timer har De forladt Slottet, hvor jeg ikke taaler Spioner og Tyve. Har De Noget tilgode, saa henvend Dem til Forvalteren — jeg vil ikke see Dem mere."

„Gud tilgive Dem denne Uretfærdighed, men Gjengjældelsen vil ikke udeblive."

Med undertrykt Harme forlod han Værelset. Paa sin Afsked var han, efter Bronis Meddelelse, ikke uforberedt, men at blive jaget bort som Spion og Tyv, kom ham dog uventet.

I Folkestuen, hvor han ingen Venner havde, vilde han ikke vise sig, han traadte derfor ud i den friske Luft, og traf der Hackert, der strax saae, at der maatte være noget Usædvanligt paa Færde, og spurgte:

„Hvad er der skeet?"

Daniel trak Veiret dybt. Det var ham kjært, at træffe Jægeren, med hvem han jo nylig havde havt en lang Samtale om det skjæbnesvangre Brev.

„Hvordan seer jeg ud?" spurgte han.

„Oprigtig talt, som en anskudt Hjort, der bliver jaget af Hundene."

„Anskudt! ja, det er det rigtige Ord. De talte engang om et Brev fra Amerika . . . ."

„Har De det?"

„Nei, men det er forsvundet, og Greven har beskyldt mig for at have stjaalet det."

„Naa, og hvad svarede De?"

„Sandheden."

„De har altsaa virkelig ikke Brevet?"

„Nei; men han har alligevel afskediget mig. Det skal han komme til at fortryde; thi jeg vil hævne min krænkede Ære, skulde jeg endogsaa gaae tilgrunde derved."

„Det er rigtigt. Hvad har De nu for Deres lange, tro Tjeneste, Andet end at blive jaget paa Porten, som et utro Tyende."

„Han skal komme til at fortryde det?"

„Ja, lad ham det. Men har De noget Vaaben imod ham."

„Jeg skal nok udfinde et."

„Hvor mon det amerikanske Brev er? Det synes at være et vigtigt Dokument for ham. Tænk over Sagen — en heldig Tanke er nu meget værd."

„Der er ingen Anden end Broni, der kan have taget det."

„Grevindens Kammerpige? — Troer De det, saa skaf os Brevet; det maa være vigtigt, ellers vilde han ikke gjøre saamegen Larm om det."

„Men hvad troer De da egentlig at kunne gjøre Greven?"

„Kan De tie?" spurgte Hackert med et gjennemtrængende Blik.

„Taushed er en Kammertjeners første og nødvendigste Dyd."

„Er da aldrig den Mistanke opstaaet hos Dem, at en Anden kan have myrdet Matrosen?"

„En Anden? De mener dog vel aldrig Greven?"

„Jo, det gjør jeg rigtignok."

„Du Himlens Gud!"

„Stille, Daniel! Saalænge man Intet kan bevise, skal man holde sin Mund, og for uforskyrret at kunne søge efter Beviserne, skal man tie. Kan De forstaae det?"

„Jo, det er indlysende."

„Er det aldrig faldet Dem ind, at denne Greve Hohenhausen kunde være en Eventyrer, der spiller sin Rolle mesterligt."

„Jo, i enkelte Øieblikke har jeg fundet noget fremmed hos ham, men han kjender nøie alle Fortidens Begivenheder."

„Og dog har jeg fra det første Øieblik havt en stille Mistanke. Lad os for Grevinde Unicas og Baronesse Almas Skyld see til at faae Alt opklaret, og fremfor Alt faae Brevet i vore Hænder. Jeg har en Anelse om, at det vil tjene til at fremme vore Hensigter."

„Hvorledes skal jeg kunne det? Inden to Timer skal jeg være udenfor Slottets Territorium."

„Han maa være meget bange for Dem, naar han har udstedt et saadant Bud."

„Det kan De have Ret i," svarede Daniel, ganske tilfreds over, at indjage den høifornemme Greve Skræk, „og ligeledes med Hensyn til Brevet. Broni var den første, der gjorde mig opmærksom derpaa og sporede Hemmeligheden deri. Jeg skal dog see, om jeg kan skaffe mig Visshed derom, før jeg forlader Slottet."

„Hvor vil De tage Ophold?"

„Jeg vil leie et Værelse i Byen."

„Meget vel. Hør nu, hvad jeg vil sige: jeg har meddelt Kaptain Gronau min Mistanke, og han har overgivet Sagen i en forhenværende Kriminalembedsmands Haand. Dennes Navn kjender jeg ikke, men han skal have været herude og anstillet Undersøgelser."

„Maaskee Partikulier Meier, der vilde see Alt, og gjorde mig en Mængde besynderlige Spørgsmaal. Jeg tænkte strax, der maatte stikke Noget derunder — skulde han være Kriminalembedsmanden, vil jeg strax kunne gjenkjende ham."

„Det veed kun Kaptainen, til hvem De ogsaa

maa levere Brevet, naar De faaer fat paa det. Han har ogsaa Interesse i, at demaskere Greven, hvis vor Mistanke er rigtig."

„Jeg kan dog ikke rigtig troe paa den."

„Men jeg holder fast ved den, indtil jeg bliver overbevilst om det Modsatte. Og nu Farvel! naar jeg faaer at vide, hvor De boer, besøger jeg Dem."

XXV.

Kaptain Gronau var i den sidste Tid kun kommet lidt til Buchenau, thi hvad skulde han der. Den gamle Baron havde tydeligt nok givet ham at forstaae, at der ikke kunde være Tale om en Forbindelse imellem ham og Alma; Verner havde gjentaget Faderens Ord i mildere Udtryk, og Alma havde søgt at undgaae en bestemt Udtalelse.

Alligevel var hendes Forlovelse med Grev Hohenhausen kommen ham lidt uventet, og Hadet til hans lykkelige Medbeiler voxede — ja, han tænkte endogsaa paa at udfordre ham, men opgav det; thi enten elskede Alma ham ikke eller hun var ham ikke værdig — i begge Tilfælde havde han jo ingen Grund til at beklage Tabet af hende. Og Greven kunde han jo egentlig ingen Bebreidelser gjøre.

For at glemme sine Sorger gjennemgik han i Tankerne sine Bekjendtes Kreds, og kom derved i Tanke om Theodor Romberg, som han jo havde lovet at besøge.

Et Løfte var Gronau helligt; desuden fordrede Høflighedeu det, da Theodor havde vilst ham mange Smaatjenester, og altid været forekommende imod ham.

Gronau traf Theodor i Faderens Arbeidskabinet, han blev modtaget med stor Venlighed og forestillet for Faderen, der, ved at høre Navnet, blegnede, men snart gjenvandt sin Fatning, bød ham med smilende Mine en Cigar, og beklagede, at han først nu havde Leilighed til at gjøre hans Bekjendtskab, skjønt han var en Ven af Theodor fra Krigstiden af.

„Hos Soldaterne gjælder Ordsproget: ‚Ude af Øie, ude af Tanke,'" sagde Gronau, „og den største Deel af min Fritid tilbringer jeg hos min Familie."

„De er gift?" spurgte Banquier Romberg.

„Nei. Baron Buchenau er min Onkel."

„Deres Forældre bo maaskee . . . ."

„De ere begge døde, Hr. Romberg."

„Er det længe siden?"

„Min Moder døde kort efter min Fødsel, og min Fader af Kolera 1849."

Hr. Romberg lod Hovedet synke ned paa Brystet, og sad taus i nogle Øieblikke, før han sagde: „De har altsaa neppe havt nogen misundelsesværdig Ungdom. I den Alder savne Børnene mest deres Forældre."

„Baron Buchenau er fuldkommen traadt i Faders Sted."

„De har maaskee Formue?"

„Nei, men min Onkel mener rigtignok, at Papa burde have efterladt sig Noget; thi min Moders Medgift var betydelig. Men der fandtes Intet ved hans Død."

„Baronesse Buchenau skal jo forloves med Grev Hohenhausen?" spurgte Romberg.

„Forlovelsen har fundet Sted igaar."

„Et glimrende Parti."

„Det er, som man tager det, Hr. Romberg."

„Greven er uhyre rig."

„Naar Penge var nok, saa var Partiet glimrende; jeg søger den sande ægteskabelige Lykke i gjensidig Agtelse og Tilbøielighed."

„Mangler det da her?"

„Det troer jeg ikke; men jeg staaer Brudeparret saa fjern," og med disse Ord reiste Gronau sig, da han var stødt over den Maade, Romberg førte Samtalen paa.

„Kom nu snart igjen," sagde Romberg, da han gav Gronau Haanden til Afsked, „nu er Begyndelsen jo gjort."

Kaptainen hilste, og Theodor fulgte ham ud.

„Skal jeg ikke forestille Dig for min Søster Flora?"

„Idag ikke; jeg er ikke i Stemning til at sige en ung Dame Komplimenter."

„Fat Mod, Konrad! Tiden vil ogsaa lægge det Saar."

„Er Dit da helbredet?"

„Maaskee, hvis Selvbebreidelse og bitter Fortrydelse ikke holdt det aabent."

„Endnu ingen Forsoning?"

„Nei. Imorgen vil jeg træffe sammen med Fanny ved en af mine Venners Bryllup; men jeg nærer ingen Forhaabninger."

„Du maa holde ud, ja endogsaa have Mod til at bryde med Din Fader, for at indløse dit Ord, Du har givet Din Forlovede."

„Havde jeg blot tidligere havt Mod dertil. Hvad synes Du om min Fader?"

„Mit Besøg synes just ikke at være ham behageligt."

„Deri tager Du dog feil — kom snart igjen."

Medens de vexlede et Haandtryk, kom Grev Hohenhausen kjørende, og holdt for Døren.

(Fortsættes.)

Hunden og dens Herre.

Det er altid et smukt Syn, at see Børn deltage i Spil og Lege, hvorved de udvikle deres Legemskræfter og faae Leilighed til at vise deres Behændighed. Vort Billede idag viser saaledes en ung Fyr, der venter paa sin ældre Broder, for at begynde Boldspillet, medens han støtter sig op til sin tro Ven og Legekammerat. Hunden synes at tage ligesaa megen Del i Affæren, som Drengen, og at føle sig som dens lille Herres Bevogter.

Et forspildt Liv.

(Slutning.)

Dagen kom, da Emma sad paa Anklagebænken, og hun var ikke til at gjenkjende. Den blomstrende, friske Pige var bleven en dødbleg Skabning, med et stirrende Blik, og Øine, der ikke mere kunde fælde Taarer.

Hun gjentog atter Forsikringen om sin Uskyld.

Hunden og dens Herre.

Som Hovedvidne imod hende optraadte Majorinde v. Tollesky, der med et koldt, haanende Blik betragtede den ulykkelige Pige paa Anklagebænken, og afgav en Forklaring, som endte med, at medens Emma havde ventet alene i Værelset, var der af en uaflukket Skrivebordsskuffe forsvundet et Guldur og nogle Guldpenge, som kun Emma kunde have taget, da ingen Andre havde været i Værelset.

„Hvor stor var Summen?"

Majorinden svarede: „En fem og tyve til tredive Guldstykker — jeg veed det ikke saa nøie. Jeg sad ved mit Skrivebord, da der blev ringet paa, og jeg skyndte mig ind i mit Sovekammer, da jeg ikke havde gjort Toilette, og glemte i Hastværket at lukke Skuffen af."

„Og De veed, at Uhr og Penge vare i Skuffen?"

„Med Bestemthed."

„Og der har ingen Anden end den Anklagede kunnet være i Deres Værelse? Er De fuldkommen sikker derpaa?"

„Fuldkommen. Jeg bemærkede strax Tyveriet, og sendte min Pige efter hende, men hun var forsvunden."

Politibetjenten, der havde arresteret Emma, blev nu ført ind, og afgav sin Forklaring, hvori han fremhævede Alt, hvad der paa nogen Maade kunde tale mod Emma; hendes Forvirring, og at hun ikke havde omtalt sine Sparepenge, før han fandt Pengene i Klædeskabet, dvælede han især ved.

Hr. Borchers aflagde et for Emma i enhver Henseende fordelagtigt Vidnesbyrd, og dermed var Vidneforhøret tilende.

Aktor optog nu Sagen, og erklærede Emma for skyldig: da ingen Anden havde kunnet være i Værelset i Mellemtiden; da hun havde begivet sig hjem for at skjule Pengene, Uhret var vel ikke fundet, men det kunde jo være gjemt andetsteds; da Politibetjentens Erklæring gik ud paa, at hun strax ved sin Forvirring og Blegnen havde gjort det Indtryk paa ham, at hun var skyldig, og at Hr. Borchers Vidnesbyrd for hende ikke havde meget at betyde, da han syntes at være en altfor godtroende Mand. Aktor androg paa 6 Maaneders Fængsel, da det var et meget dristigt Tyveri.

Forsvareren fremhævede hendes hidtil førte ulaste-

lige Liv og hendes Principals glimrende Vidnesbyrd; at Muligheden for, at en Anden kunde have været i Stuen, dog var tilstede, og ligeoverfor Politibetjenten erklærede han, at hun paa ham gjorde det Indtryk, at hun var uskyldig.

Retten trak sig en kort Tid tilbage, men Formanden traadte efter faa Minuters Forløb atter ind i Retssalen, erklærede hende for skyldig og dømte hende til 2 Maaneders Fængsel.

Med et lydeligt Skrig sank Emma afmægtig om.

Emmas Forsvarer raadede hende til at appellere Sagen, da baade han og Borchers vare fast overbeviste om hendes Uskyld, men det vilde hun ikke, hvorimod hun bad om, strax at maatte udstaae sin Straf.

Da hun var færdig med denne, afhentede Hr. Borchers hende selv, og tilbød hende atter hendes gamle Plads; men hun vilde ikke modtage den: „Jeg er uskyldig, men det vil Folk ikke troe, og jeg kan ikke udholde Livet her." Hun takkede ham, tog hjem til sin Bolig, og var næste Dag forsvunden, uden at Nogen vidste, hvor hun var taget hen.

Et Par Maaneder forløb saaledes, da en Dag en Politiembedsmand indfandt sig hos Hr. Borchers, og spurgte efter Emma. Den virkelige Tyv var nu opdaget, og Emma altsaa uskyldig. Uhret var af Majorindens Søn, en Kadet, solgt til en Guldsmed, for at kunne betale en Gjæld, det letsindige unge Menneske havde paadraget sig, og for sine Foresatte afgav han følgende Forklaring: Den Dag, Emma var hos Moderen, var han tilfældigvis kommen hjem og gaaet ind i Faderens Værelse, hvor han hørte Moderen skjælde paa Emma. Da denne var gaaet, var han traadt ind i Værelset, havde seet Uhret og Pengene i den aabne Skuffe, hurtigt stukket dem til sig, vendt tilbage til Faderens Værelse, og ubemærket sluppet ud ad en Bagdør, medens Moderen endnu havde givet sin Forbitrelse mod Emmas bestemte Optræden Luft ligeoverfor Tjenestepigen.

Med Pengene, efter hans Opgivende elleve Louisdorer, havde han betalt sin Gjæld. Uhret havde han først vovet at sælge, efterat Emma havde udstaaet sin Straf, og han troede nu, Sagen var gaaet i Glemmebogen.

Han blev udstødt af Kadetkorpset og straffet, og Politiet søgte nu at faae Fingre i Emma, for at gjenoptage Sagen og fuldstændig frikjende hende.

Langt om længe blev hun fundet i en lille By, hvor hun kummerligt ernærede sig ved Haandarbeide. Hr. Borchers optog hende atter i sin Forretning, og Politiet meddelte hende et Vidnesbyrd, der erklærede hende fri for den svageste Mistanke, og at hun aldeles uskyldig var bleven straffet for en Brøde, hun aldrig havde begaaet.

Majorinden spillede en uheldig Rolle ved, at Sagen paany blev optagen; thi det var tydeligt, at hendes Brede over Emmas Bestemthed havde gjort hende forbitret paa denne, og dertil kom, at Kadetten ligeoverfor sine Foresatte havde sagt, at han havde taget 11 Louisdorer, men ligeoverfor Dommeren sagde han nu, at det var 28 Louisdorer.

Den Mistanke laa nær, at hans Moder havde overtalt ham til denne Usandhed; thi Emmas Sparepenge havde just udgjort 28 Guldstykker, og denne Sum var af Retten udleveret Majorinden som Eiendom, der var fravendt hende ved Tyveri. Da Emma var uskyldig, skulde Majorinden altsaa tilbagebetale Pengene, men hun erklærede aabent, at det var umuligt.

Ved denne Leilighed kom det for Dagen, hvor ødelagte Majorens Omstændigheder vare — Alt var pantsat — selv Pensionen — og det var meget tvivlsomt, om Majorinden havde været i Besiddelse af 28 Louisdorer, som hun angav.

Borchers beholdt Emma i sin Familie, og erstattede hende hendes Tab, men det varede længe, inden han kunde overtale hende til at overtage den tidligere Stilling i Forretningen, da hun skyede Menneskene. Tilsidst gav hun efter, og Alle, der kjendte hende, søgte ved forhøiet Venlighed og Opmærksomhed, at faae hende til at glemme Fortiden — men det kunde hun aldrig. Hendes Ungdomsfriskhed kunde Ingen skaffe hende igjen, og de aandelige Kvaler, hun havde lidt, havde efterladt altfor tydelige Spor, til at de kunde udvisskes. Der kom vel mere Ro i hendes Sind, men hendes Livslykke var forspildt — stille, flittigt og samvittighedsfuldt opfyldte hun sine Pligter, men der blev aldrig seet et glad Smil paa hendes alvorlige, blege Ansigt.

Tanken fra Amerika.

Doktor Frølich sad ved Morgenkaffen med sin unge Kone, Paula. De vare blevne gifte for neppe et halvt Aar siden. Begge vare unge, glade og elskværdige Mennesker, men rige paa jordisk Gods vare de just ikke, og kunde derfor ikke tilfredsstille deres høieste Ønske, at faae et eget Huus — det behøvede naturligvis kun at være en Hytte — men lidt Have maatte der dog høre til, og en Smule Staldrum, da det var dyrt at benytte Leievogn til den daglige Praxis.

For Øieblikket nød de dog den Behagelighed, at bebo en Villa, da en af Doktorens Patientinder havde tilbudt ham at benytte hendes Villa, medens hun selv, efter Frølichs Ordre maatte gjennemgaae en Badekur paa et andet Sted.

Det var en deilig Julimorgen, da vort unge Ægtepar nød Morgenkaffen, og Fru Paula udbrød: „Gud, hvor her dog er himmelsk! Hvem der dog kunde blive boende her bestandig. Frøken A. vil jo sælge Huset, blot vi havde Penge."

Det ringede, og da den unge Frue saae, at det var Postbudet, kunde hun ikke bare sig for at udraabe: „Du gode Gud! blot den gamle Frøken ikke er bleven rask, og skriver, at hun snart vender hjem, og jager os ud af Paradiset."

Doktoren kjendte ikke Haandskriften, men aabnede Brevet, som indeholdt to tæt skrevne Ark, og han udbrød: „Det er vist fra en Patient, som beskriver sin Sygdom saa udførligt, at jeg slet ikke kan blive klog derpaa. Desuden har jeg gjort mig det til Regel, aldrig at behandle en Sygdom, naar jeg ikke kan see og tale med Patienten, thi det er og bliver kun Fusleri."

Han saae imidlertid efter Underskriften, og sagde forundret: „Det er jo fra Tante Lotte.

Hvad mon der gaaer af hende, siden hun skriver mig til?"

„Du har jo aldrig omtalt, Frits, at Du havde en Tante."

„Jeg har ogsaa saa godt som glemt hende; thi hun reiste med sin Mand til Amerika, da jeg endnu var et Barn."

„Saa læs dog, hvad hun skriver."

Da han ingen Brevhemmeligheder havde for sin Kone, læste han, hvad Tanten skrev til sin kjære Neveu Frits.

Det var omtrent Følgende:

Da hendes Mand, der var Læge, ikke hurtigt kunde skaffe sig Praxis i Hjemmet, gik han til Amerika, hvor han blev anseet for et Lys, og erhvervede sig en stor Formue. For et Aar siden var han død, og kort efter deres eneste Søn Frits, hvorfor Enken, der nu stod alene, besluttede at vende tilbage til Europa, hvortil hun bragte omtrent 300,000 Dollars, et knust Hjerte, en Angorakat og en graa Papegøie, som meget tydelig kunde sige: „Doktor! Du Skurk!" og „Frits drikker Øl!" samt en fort Tjener, en Neger ved Navn Bill. Hendes Nerver vare angrebne ovenpaa den lange Søreise, hvorfor hun ogsaa maatte udhvile sig af og til, „før jeg kommer til Dig, som jeg ikke tvivler paa, vil modtage mig venligt, hvorfor jeg ogsaa skal vise mig erkjendtlig. Det glæder mig at høre, at Du er gift, hils Din Kone, og vær begge To gode imod mig ensomme Stakkel, og det vil rimeligviis ikke vare længe, før baade Angorakat, Papegøie, Neger og Penge tilfalde Eder. Dog, lader os først tale om Katten."

Før Doktoren tog fat paa de næste fire Sider, var Ægteparret blevet enigt om, at de bedste Værelser i Villaen skulde indrømmes Tante og Følge; „maaskee hun synes om den og kjøber den til os, naar hun hører, den ikke er vor," sagde den unge Kone.

„Lad os dog ikke strax tænke paa os selv."

„Kjære Frits! jeg elsker og agter jo den gamle Kone, blot fordi hun er Din Tante, skjøndt jeg tilstaaer, at jeg er lidt bange for Negeren, og at det just ikke vil være mig behageligt, at høre Papegøien skrige: ‚Doktor, Du Skurk!' og ‚Frits drikker Øl!' — Folk maa jo troe, den mener Dig."

De næste Sider i Brevet dreiede sig hovedsagelig om de Fordringer, hun maatte gjøre i Anledning af sit Følge, og det var omstændeligt nok — sig selv talte hun mindre om.

Doktoren besvarede strax hendes Brev meget imødekommende, og hans Kone tilføiede nogle venlige Linier.

Nogle Dage senere indtraf et andet Brev fra Tante Lotte, hvori hun meldte, at hun mod Ugens Slutning vilde ankomme.

Forskjellige Forberedelser bleve trufne til hendes Modtagelse, og den halve By talte om, at Doktor Frølich ventede Besøg, og hvilket interessant Besøg — thi Tjenestepigen havde talt om en Neger, der var ganske sort, og om en stor, graa Fugl, der kunde tale, medens Fru Doktorinden lod falde Ytringer om 300,000 Dollars, og Doktoren selv erklærede den Hyrekudsk, han leiede Vogn hos, at hvis han ikke fik Afslag i Leien, vilde han selv anskaffe sig en Ekvipage.

At et ungt, livligt Ægtepar har mange Omgangsvenner, er jo ikke underligt, og imellem disse ville vi nævne Assessor Wunderlich, der var Student samtidig med Frølich, og hvis unge Kone, Caroline, var en Skolekammerat af Paula. Disse i Forening med nogle andre jevnaldrende Venner, besøgte hyppig Doktorens i denne Sommer, for at nyde godt af Haven, og de drev mangen Spas med hinanden.

At den amerikanske Tante gav Stof til Samtale, er jo begribeligt. Hendes Brev blev oplæst, kritiseret og kommenteret, og man var meget nysgjerrig efter at gjøre Bekjendtskab med hende og hele hendes underlige Følge, medens man samtidig frygtede for, at hendes Nærværelse for Fremtiden skulde lægge et Baand paa deres utvungne Munterhed, Noget som deres Vert og Vertinde ikke utydelig lod sig forstaae med, thi Tantens Luner maatte man jo rette sig efter.

Næste Fredag blev Tanten ventet, men hun kom ikke, hvorimod et Brev underrettede den kjære Neveu om, at hendes Kat var bleven syg, hvorfor de ikke skulde vente hende i den første Uge, hvorimod Doktoren maatte sende hende en Recept paa et Middel, som kunde kurere Katten, thi vel havde hun en Dyrlæge, men han syntes ikke rigtig at kunne bedømme en saa zart Natur.

Ved denne Anmodning maatte Doktoren rigtignok bide sig i Læben, naar han tænkte paa sin Grundsætning, ikke at behandle Patienter i Frastand, men han besluttede sig dog til at foreskrive et uskadeligt Middel.

Atter ventede man i otte Dage, saa kom der et Brev med den bedrøvelige Efterretning, at den elskede Cyrilla var afgaaet ved Døden, dog tilføiede Tanten, at hun var overbeviist om, at hendes Neveus Recept ikke var Skyld deri, men hun var utrøstelig over Tabet og over, at Negeren Bill tog sig det saa nær, at han synlig afmagredes og blev blegere. Med den syge Tjener kunde hun ikke reise strax, men de kunde vente hende Dag for Dag.

Efterhaanden begyndte disse Udsættelser at blive mindre behagelige for de unge Ægtefolk, der havde indrettet de bedste Værelser til Tanten og selv indskrænket sig, hvortil kom, at deres Venner begyndte at drille dem saa smaat med, at de maaskee havde gjort sig al den Uleilighed til ingen Nytte.

Og det syntes virkelig at skulle blive Tilfældet, thi da Negeren kom sig og atter fik sin naturlige Farve, begyndte Papegøien at gjøre dumme Streger, som i den Grad ængstede Tante Lotte, at hun ikke turde begive sig paa Reise med den. Hun skrev nemlig, at den nu forvexlede Ordene, og bestandig skreg: „Frits, Du Skurk!" og „Doktor drikker Øl."

Man skulde næsten troe, at Tanten vilde holde Dem for Nar, og selv Fru Paula sukkede: „Blot hun nu ikke ogsaa har Uheld med de trehundrede tusind Dollars!"

Sagen begyndte ogsaa at blive noget kjedelig for den muntre Omgangskreds, der følte sig generet over Doktorens og hans Kones alvorlige Mine, og den gamle Munterhed syntes ganske banlyst.

„Det er utaaleligt," sagde Assessoren en Dag til sin Kone, „den Tante spolerer os hele Sommeren, og hvis jeg ikke onskede Frits de mange Penge, onskede jeg hende derhen, hvor Peberet voxer."

„Jeg med," sagde hans Kone, „men veed Du hvad, Otto, jeg har en Idee."

„Det tvivler jeg ikke paa, min kjære Pige, men er det en god Idee?"

„Som om jeg havde andre, Otto! — Vi ville dog engang atter have os en rigtig Spas med Frølichs. Jeg har ifinde at overraske dem som Tanten fra Amerika."

„Du, Caroline?"

„Ja. Du skal see, hvor fortrinligt jeg skal kostumere mig, og hvor udmærket jeg skal spille Rollen — intet Menneske skal kunne kjende mig."

„Men hvorfra vil Du skaffe Negeren?"

„Hans Rolle giver Du — Du radbrækker jo det Engelske godt."

„Meget smigrende! Men troer Du, jeg vil lade mig male sort fra Isse til Fod?"

„Behøves heller ikke. Civiliserede Negere gaae med Støvler og Handsker. Ansigtet skal blot sværtes, hvilket jeg skal besørge; thi Du kan nok indsee, at jeg ikke ønsker at beholde min Mand sort for Fremtiden. Du har prægtige hvide Tænder, og en sort Uldparyk skaffer jeg tilveie.

Skjøndt Assessoren maatte lee af Ideen, fandt den dog ikke Bifald hos ham, men han maatte give efter. Det skulde blive saadan en morsom Aften. Ikke alene Ægteparret Frølich, men hele Vennekredsen, som man under et opdigtet Paaskud vilde samle paa Villaen, skulde ordentlig holdes for Nar. Desværre havde man ingen Papegøie, som kunde tale, hvorfor man maatte nøies med et tomt Bur, og fortælle, at Poppedreng var død underveis.

Sagen fordrede en vis Hemmelighedsfuldhed, men Damerne kunne jo sjelden bevare en Hemmelighed, og Fru Wunderlich gjorde ingen Undtagelse fra Reglen. Da hun havde nok at gjøre med sine egne Forberedelser, overdrog hun en Veninde at tromme Vennerne sammen, og betroede hende Grunden. Denne Veninde var ikke diskret, og da Dagen kom, vare Alle indviede i Sagen, undtagen Doktoren og hans Kone.

Alle fandt Spøgen kostelig, og Nogle af dem lovede sig selv, at Assessoren og Kone ikke skulde slippe udrillede derfra.

En af de følgende Dage indfandt altsaa Doktorens Venner sig uindbudne hos ham til Eftermiddagskaffe — der var fire Herrer og tre Damer, dog manglede Assessorens endnu. Ægteparret maatte gjøre gode Miner dertil, og Kaffen blev fremsat paa Verandaen ud imod Haven.

„Blot Tante ikke kommer," hviskede Paula til sin Mand.

„Det vilde blive en deilig Historie."

Selskabet syntes at være i usædvanlig godt Humør, og Munterheden var paa sit høieste, da en Vogn ruller frem og holder for Døren. Paula springer op og løber ud til Gaden, men vender strax tilbage med det Skrækkens Udbrud: „Det er Tanten — ved den evige Gud! det er Tanten!"

Almindelig Forstyrrelse!

Doktoren seer sig om med et Blik, som syntes at sige: „See, for Guds Skyld, til at komme bort," men Alle syntes at være naglede til Stolene, og han maa endelig beslutte sig til at gaae Tanten imøde.

Udenfor holder en lukket Vogn, fuldt bepakket med Kufferter og Æsker. En høi Dame paa omtrent 60 Aar, med markerede, men smukke Træk, og meget elegant klædt, er steget ud, og ved Siden af hende staaer en Neger i sort Frakke, med hvidt Halsbind, og Cylinderhat paa det uldhaarede Hoved. I Haanden har han et stort Messing-Fuglebur, og deri sidder en søvnig, graa Papegøie.

(Sluttes.)

Blandinger.

— I en tydsk By fandtes over en Slagterbod et Skilt, hvorpaa var afbildet en Oxe, som Slagteren var i Færd med at slaae for Panden. Underneden læste man de Ord; „Heute mir, morgen dir!"

— Den Forstandige regerer ikke, men Forstanden; ikke den Fornuftige, men Fornuften.

Stavelsegaade.

Det Første er et Raab, der klinger,
I Smerte, som i henrykt Lyst,
Men, samlet med det Andet bringer
Det Fryd i hver en Elskers Bryst,
Naar Ordene han hører sige,
Af Den, han helst vil høre dem.
Det Hele maatte Pladsen vige,
Da Christi Lære trængte frem;
Dog engang var det agtet, æret,
Og Nordens Folk det høit tilbad.
Nu vides kun, at det har været,
Af gamle Sagn og Skjaldes Kvad.

Oplosning af Bogstavgaaden i Nr. 39:

Krave — rave — Ave — Ve!

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn, Dagmar T., J. P. Josephsen & Ibsen.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Oktober erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (37 Ark).

☞ **Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 38. Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

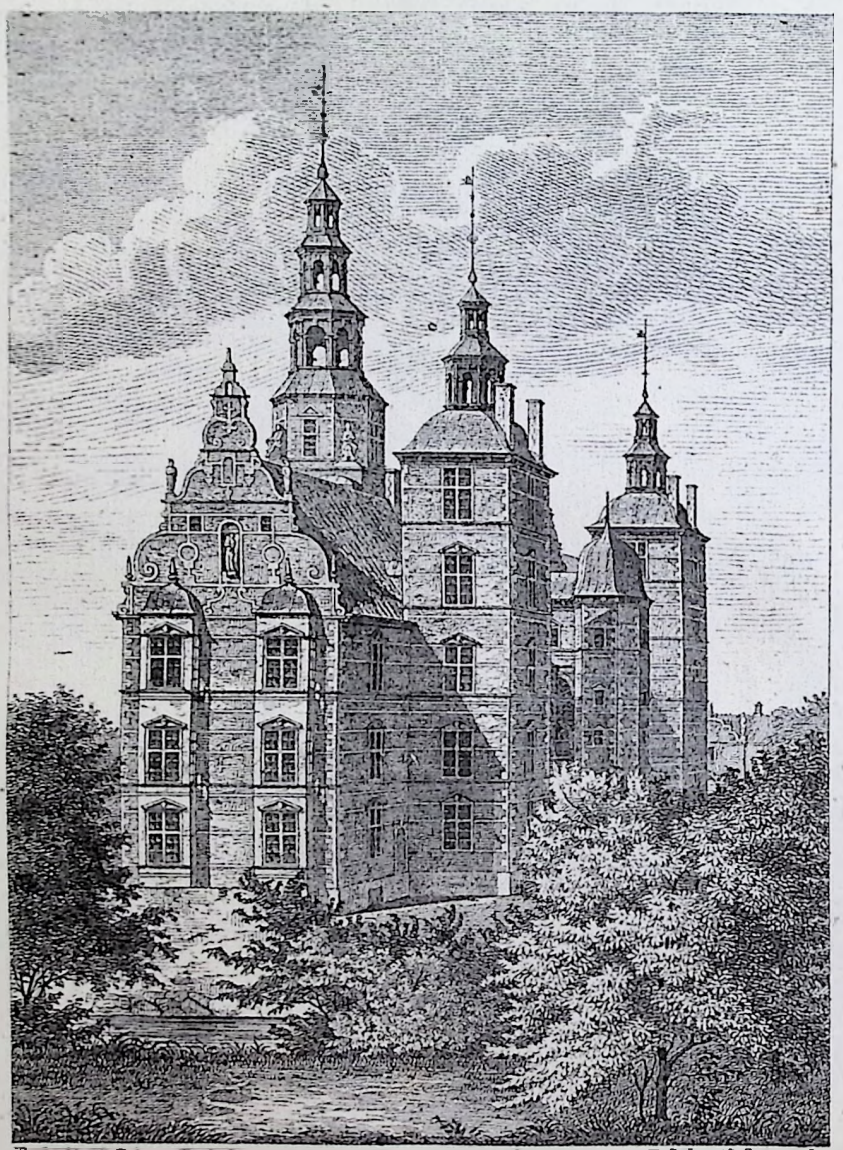

Forlagt af Triers Bogtrk. V. Soborgs Steentrk.

Rosenborg Slot.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 10de Oktober. Nr. 41.

Indhold: Rosenborg Slot (med Lithografi). — Lastens Veie (Fortsættelse). — Tanten fra Amerika (Slutning). — En Nybygger i Arkansas. — Blandinger. — Gaade.

Rosenborg Slot.

„Her staaer jeg gamle Kæmpe fra Fjerde Christians Tid,
Og skued gjennem Sekler snart Himlen mørk, snart blid.
Hvor mangen sær Omskiftning var jeg dog Vidne til!
Meget kan jeg fortælle, naar man mig spørge vil."

Saaledes lader J. L. Heiberg det smukke, men tildels ubeboede Slot tale, der nu, — takket være den gjenvakte Sands for Kunsten og Bevaringen af Fortidsminderne, — viser sig for os i næsten hele sin oprindelige Skjønhed. Slottet, der tillige med Haven og Exerceerpladsen indtager en stor skæv Firkant, omgivet af Nørrevold, Gothersgade, Kronprindsessegade og Sølvgade, er opført i 1604 og nærmest følgende Aar af Christian IV. (samtidig med Tøihuset) og laa først udenfor Staden; men da denne i 1608 udvidedes mod Nordøst, blev det med alle dets Omgivelser draget indenfor Voldene, udgjørende en Deel af Kjøbenhavn.

Som Slottets Bygmester nævnes Englænderen Inigo Jones. Bygningen var ikke egentlig bestemt til nogen stadig Residens, men alene til Hans Majestæts „egen Retræte og Forlystelse", og for at den kongelige Familie „kunde nyde Sommerens Behagelighed, uden dog at være for langt fra Staden". Stilen er den „italieniserede", en elegant Udvikling af den ældre germaniske Bygningsmaade, ogsaa kaldet Renaissancestilen eller den nederlandske, med Gavle i Form af Snirkler samt mange og rige Ornamenter. Hovedbygningen har tre Etager, foruden Kjælderen, med et stort Taarn paa syv Stokværk ud mod Exerceerpladsen (det var herfra, hvor Akrobaten Noat for endeel Aar siden foretog den Ascension, der berøvede ham Livet, idet Linen brast formedelst Friktionen i Vindueskarmen), og to mindre paa fem Etager imod Slotsgaarden, samt et fjerde, uden Spir, i hvilket Hovedopgangen til Værelserne er anbragt. Slottets hele Længde er 76 Alen, Breden 38 Alen, Høiden til Tagryggen 35 Alen; det høieste af de fire Taarne er 74 Alen indtil Spiret, de to mindre, ligeledes til Spiret, hvert 53 Alen, og det mindste 32 Alen.

I Følge Datidens Bygningsmaade har Rosenborg oprindelig været omgivet af Volde, tildels med udvendig Murbeklædning, og vaade Grave som et Slags Udenværk. Ved en Vindebro, „den grønne Bro", — i hvis Grav Grev Frants Rantzau, forlovet med Christian IV.s Datter, Anna Catharina, druknede 1632, — sattes Hovedbygningen i Forbindelse med den tilstødende Have. Bag sine gamle Mure gjemmer Slottet en Mængde høist seværdige Gjenstande, Klædningsstykker m. M., der have tilhørt de forskjellige Konger, samt Regalierne. Disse sjeldne Kostbarheder benævnes „de danske Kongers kronologiske Samling" og kunne tages i Øiesyn mod en Betaling af 6 Kroner for 1 indtil 12 Personer.

Adskillige af Slottets Værelser ere vel blevne forandrede i Dekorationen og tillempede Tidens Smag under senere Konger, som have boet der, hvorimod andre have bibeholdt deres oprindelige Udseende fra Christian IV.s Dage, baade med Hensyn til Møbler og Dekoration. Særlig skulle vi her fremhæve: Christian IV.s Audiensgemak, hvis Egetræspaneel, med udskaaret Billedhuggerarbeide har i sine Fyldninger 69 Malerier af hollandske Kunstnere; dernæst, til Høire fra Audienssalen, den kongelige Bygherres Sovekammer, i hvilket han hensov den 28de Februar 1648, efter at være reist syg fra Frederiksborg den 21de i s. M. Endvidere Marmorgemakket med Vægge af Gibsmarmor; fremdeles det røde Gemak, betrukket med Hautelisse-Tapeter, Taarngemakket, med figureret kinesisk Plyds paa Guldgrund, samt det brune Gemak, i hvis Tapeter mythologiske Forestillinger ere indvævede. I Speilkabinettet, hvis Loft, Vægge o. s. v. ere beklædte med folieret Speilglas, ligesom der i Midten af Gulvet er indlagt en stor Oval af Speilglas med farvet Træ og Been til Ramme, ere Gjenstande fra Frederik IV.s Tid og bevarede. Lidt nærmere Omtale fortjener endelig Ridderſalen i 3die Etage. Indtagende hele Slottets Længde og Brede, har Salen et hvælvet Loft, dekoreret med Stukkaturarbeide i 5 Afdelinger og med Malerier paa Lærred af Krock; en Stukkaturgesims, marmoreret af Charles Bracht, med allegoriske Fremstillinger af Verdensdelene og Vindene, samt Sidevæggene behængte med 12 Hautelisse-Tapeter, hvilke forestille Scener af Christian V.s Krige med Sverige.

I den nordre Ende af denne imponerende Sal er opreist en kongelig Trone; paa den modsatte Side (den søndre) findes en Kamin med Indfatning af broget Marmor, Skjærmen af drevet Sølv og store Sølv-Varmekugler. Ved Siderne i Salen sees sex Lænestole og tolv høiryggede Stole, paa hvilke Betrækket er syet af Frederik IV.s Moder og hendes Damer. Nær ved Riddersalen, i det nordøstlige Taarn, er Glaskabinettet, hvis Vægge ere betrukne med grønt Damask, Panelet og Dørene forsølvede og med forgyldte Lister, Loftet med Plafond. Her opbevares sjeldne og kostbare Glasarbeider, tildels fra Omegnen af Venedig. Et mindre Kabinet, ligeledes ved Siden af Riddersalen, gjemmer Gjenstande, henhørende til Frederik V.s Tid. Det lange Galleri i Stuetagen, den saakaldte „Stengang", hvor Væggene ere behængte med Malerier, indeholder Skabe med de kongelige Klæder og Garderobesager, ordnede efter de forskjellige Tidsaldre fra Christian IV. indtil de nyeste Tider, og baarne ved Kronings- og Formælingshøitideligheder samt andre Leiligheder. Det maa bemærkes, at selve Rigsinsignierne ikke forevises med de øvrige Kunstgjenstande, uden Hofmarskallatets særlige Tilladelse.

I Kjælderen under Rosenborg nedlagdes ved Christian IV.s Kroning den 29de August 1596 et Fad god Rhinskvin, hvoraf der aarlig er blevet aftappet nogle Flasker til meget syge Patienter, men ligeledes aarlig tilsat ny Vin, saa at Fadet aldrig tømmes, men følgelig altid har Noget tilbage af den oprindelige ædle Saft, der altsaa maa være henved 300 Aar gammel.

Den til Rosenborg hørende Slotshave, i Almindelighed kaldet „Kongens Have", er vel ikke mere, hvad den tidligere har været, da den som en af Stadens største Herligheder indeholdt en Overflødighed af Lystkvarterer, Fontæner, Statuer og Orangerier i fransk Stil, hvoraf en stor Deel senere er forvandlet til Exercerplads, Exercerhuus, Kaserner, Brøndanstalt og andre praktiske Øiemed. Den stive gammelfranske Stil har maattet vige Pladsen for den engelske, og af det første Anlæg er nu kun Kavalergangen, der gjennemskærer Haven mod Nord, og Damegangen, der gjennemskærer den mod Syd, tilbage. Med sine smukke, skyggefulde Alleer og sine Blomsterpartier afgiver Haven dog stedse en søgt og behagelig Promenade, om det end vækker nogen Misnøie, at den lidt vel meget er bleven Samlingsted for Piger og Ammer med deres Børn, saa at den ikke med Urette har faaet Navn af en „Ammestue". Til Havens Prydelser hører det paa en rund af høie Træer omgiven Plads anlagte Springvand, bestaaende af en Broncegruppe: Amor, der rider paa en Svane, af hvis Hals Straalen udstrømmer. Fremdeles fortjener den ved Enden af Kavalergangangen beliggende Herkulespavillon (opført i en skjøn og ædel Stil af Handorf) Opmærksomhed, ligesom vi heller ikke skulle undlade at omtale de to ved Vindebroen fra Haven ind til Slottet opstillede Kobberløver samt de tvende høie Granitsøiler med Kobberkugler, som Christian IV. skal have benyttet ved Ringrenden, og i Nærheden deraf en udmærket smuk Gruppe: Løvens Kamp med Hesten, støbt 1618 i Giückstadt efter en Antik og tidligere forgyldt.

Hovedindgangen, ad hvilken man kommer fra den næsten snorlige Kronprindsessegade, er i dorisk Stil og opført af Prof. Meyn. Mod Gaden er Haven i hele dens Længde omgiven af et Jerngitter med endeel Pavilloner eller Butiker, ligeledes af nysnævnte Stadsbygmester Meyn.

Særskilte Afdelinger af Haven danne den lille, umiddelbart til Slottet stødende Have, hvor der er reist en af Thorvaldsen modelleret Broncestatue af Christian IV., samt de kgl. Driveri- og Blomsterhaver ved den anden Indgang fra Nørrevold, hvortil der nu gratis er tilstedet Adgang flere Timer daglig. En forøget Interesse vil „Børnenes Have", som bekjendt, med Tiden faae ved Opstillingen af Statuen for Smaaglutternes forevigede Eventyrdigter H. C. Andersen.

Lastens Vei.

(Fortsættelse.)

En kølig Hilsen blev vexlet, og Theodor fulgte Greven ind i Kabinettet.

„De er en Ven af Hr. von Gronau?"

„Vi ere Krigskammerater; jeg lærte ham at kjende i sidste Felttog."

„Saadanne Bekjendtskaber ere ikke farefri; man maa være forsigtig."

„Kjender De Kaptainen?" spurgte Banquieren.

„Han er en Fætter til min Forlovede."

„Undskyld, at jeg ikke strax bragte Dem min Lykønskning, Hr. Greve."

„Lad det kun være godt, og lad os tale om noget Andet."

„De kjender altsaa Hr. von Gronau personlig?" spurgte Romberg.

„Nei. Vi have altid holdt os i passende Afstand fra hinanden; thi det var jo ogsaa hans Plan at ægte Baronesse Buchenau. Han er opdraget paa Familiens Bekostning, og har kun sin Gage — hvoraf Følgen er Gjæld."

„Gjæld har vel enhver Officeer," sagde Theodor, „og det er da ingen Skam."

„Men Officerer og Kjøbmænd passe ikke sammen. Officererne føre et Liv, der ikke passer for den adstadige Kjøbmand. Det er en Ytring i al Almindelighed, skjønt jeg veed, at Gronau hader mig og arbeider paa, at faae min Forlovelse hævet. — Havde jeg tidligere vidst, at han satte alt sit Haab til en Forbindelse med Baronesse Buchenau, saa skulde jeg ikke være traadt ham i Veien."

„De maatte ogsaa have kunnet gjøre et mere glimrende Parti, Hr. Greve."

„Dels det, og dels var jeg bleven fri for at paadrage mig Gronaus Vrede. Men jeg kommer egentlig i Forretnings-Anliggender. Min Forvalter meddeler mig, at alt mit Korn nu er solgt, og da jeg har Brug for mange Kontanter, vilde jeg spørge, om jeg tør trække paa Dem?"

„Til hver Tid," svarede Romberg, „dog ønskede jeg at vide det i Forveien, thi store, kontante Summer ligger ingen fornuftig Kjøbmand længe inde med."

„Det er ligegyldigt, De har indskrænket Kredit."

„Vil De saa have den Godhed, at anvise mig ti tusinde Pund Sterling paa et Londonnerfirma."

Saavel den gamle Romberg som Theodor studsede over Summens Størrelse, som for Øieblikket vilde genere dem, men derved var Intet at gjøre — man havde sagt A, nu maatte man ogsaa sige B.

„Anvisningen vil strax blive bragt i Orden — sørg for det, Theodor. Ti tusind Pund, at betale, naar Vexlen præsenteres," saaledes lød Rombergs Ordre.

„Istandsættelsen af Slottet vil koste mange Penge, derfor vil jeg sælge Kunstsamlingerne; men jeg ønsker dem ikke splittede ad ved en Auktion — skaf mig en Kjøber til det Hele. Findes ingen Privatmand, maa vi henvende os til Museerne."

„Museerne modtage gjerne Gaver; til at kjøbe have de sjelden Penge. En offentlig Auktion giver størst Udbytte."

„Gjør, som De vil; lad mig blot snart faae Slottet befriet for alt det Stads."

Greven reiste sig, gjemte Anvisningen i sin Tegnebog, og medens han trak Handsterne paa, sagde han: „Vi havde smigret os med, at modtage et Besøg af Frøken Romberg."

„Undskyld Flora; hun pleier Hr. von Adlerberg, der jo ogsaa har modtaget sit Saar ved at forsvare min Eiendom."

„Hvordan gaaer det ham?"

„Jo, Gud være lovet! Helbredelsen skrider fremad."

„Vi haabe altsaa snart at see Frøken Romberg paa Hohenhausen; Unica har valgt hende til Brudepige, og hun maa ikke svigte min Søster. Jeg har den Ære at anbefale mig."

„Titusind Pund!" sagde Theodor, da Greven var borte, „og hans Tilgodehavende er kun Femtedelen deraf."

„Vi behøve ikke at frygte for Tab, men Summens Størrelse generer i Øieblikket. Der maa øieblikkelig sendes Dækning til London, thi blev vor Anvisning protesteret, var det ude med vort Huus."

„Jeg synes ikke rigtig om Grevens Forlangende," bemærkede Theodor, „det forekommer mig noget mistænkeligt."

„Hvad mener Du?"

„At Greven spekulerer paa Børsen, og benytter vor Kasse til at betale sine Tab med."

„Hvis det var Tilfældet, maatte vi jo vide det — han vilde spørge os til Raads."

„Derfor spekulerer han i Udlandet — at vi Intet skulle erfare."

„Det er ligegyldigt — vi ere dækkede ved Kunstsamlingerne, det er kun det kontante Udlæg, der generer for Øieblikket. Hvis Firmaet Hackenberg og Schmidt standser sine Betalinger, ville vi komme i stor Forlegenhed — Du bliver nødt til at reise derhen, Theodor."

„Jeg er beredt til at reise med Toget imorgen Aften, thi Klokken to skal jeg overvære min Ven, Paul Vetters Bryllup."

„Hold Dig saa færdig til imorgen Aften, hvis vi ikke forinden høre fra dem."

Romberg satte sig ved sit Skrivebord, og Theodor gik op i Spisestuen, hvor Flora ventede ham med Frokosten.

„Jeg saae Grev Hohenhausens Ekvipage," sagde hun, „og ventede, Greven vilde have hilst paa mig."

„Greven er jo nu forlovet med Baronesse Buchenau."

„Det er Unica, der har overtalt ham, og Alma, der har lokket ham i sit Net."

„Det er Skinsygen, der taler hos Dig. Greven sagde, at Unica har valgt Dig til sin Brudepige."

„Jeg modtager neppe den mig tiltænkte ærefulde Post, og føler, Du havde Ret i, at man ikke skal trænge ind i høiere Kredse, men baade Greven og Unica kom mig altfor meget imøde dengang."

„Det glæder mig, at Du har faaet Øinene op i rette Tid. Greven har aldrig havt alvorlige Hensigter."

„Det mente Papa dog."

„Papas Forhaabninger gaae neppe i Opfyldelse. Baron Adlerberg taler heller ikke mere om Adelsdiplomet."

Flora taug længe; hendes Drømme vilde ikke gaae i Opfyldelse, og endelig udbrød hun:

„Baron Adlerberg er nu snart rask, og vil saa forlade os."

„Det kan han takke Din Pleie for. Forresten bliver han her, da han overtager vor franske og engelske Korrespondence."

„Han bliver altsaa Kommis?"

„Om Du saa vil — ja."

„Han er altsaa ikke rig?"

„Det veed jeg ikke. Det er for at faae Beskjæftigelse. Dog tal ikke derom til ham før han selv ytrer sig."

Theodor tog Afsked, for at gaae paa Børsen, og Flora sad længe hensunken i dybe Tanker før hun forlod Værelset.

XXVI.

I Fru Therese Goldschmiths Huus var Alt smykket til Fest, og fra Spisesalen lød munter Latter.

Her sad Helene med Myrthekrandsen i sit Haar ved Siden af sin glade Gemal, og Paul Vetter havde lige holdt sin med Citater rigt spækkede Tale, hvori han takkede Slægt og Venner for deres Deltagelse.

Der var dog to Gjæster, som ikke deltoge i den almindelige Munterhed, Theodor Romberg og Fanny Vogel.

Fanny havde længe vægret sig, men tilsidst givet efter paa den udtrykkelige Betingelse, at man ikke maatte anvise hende Plads ved Siden af Theodor.

Denne Betingelse havde Paul maattet finde sig i, hvor nødigt han end gjorde det, med de Ord: „Naar man spænder Buen for stærkt, saa springer den."

Men, da han selv var kommen i Havn, kunde han ei lade være, at opfordre sin Ven, Theodor, til endnu at gjøre et Forsøg paa at overvinde Fannys Stivsind: „Jeg vilde dristig nærme mig mit Hjertes Dame, og sige: Min smukke Dame, tør jeg ꝛc."

„Og hvad mener De, Følgen vilde blive?" spurgte Theodor.

„Naa?"

„En Scene med Fannys Broder."

„Feodor Vogel? — Hvis De vil have det, saa skal jeg drikke ham saa fuld, at han falder under Bordet."

„Tak for Deres Venlighed, men Deres unge Kone vilde vist ikke synes om et saadant Bravourstykke paa Deres Bryllupsdag. — De er lykkelig, thi De har naaet Deres Ønsters Maal, og jeg har selv forstyldt min Ulykke."

„Vi maa ikke lægge Hænderne i Skjødet — Noget maa der gjøres, og det snart, thi om en Time reise vi."

„Hvad skal jeg dog kunne gjøre?"

„Gaae ind med mig i det tomme Værelse, og jeg skal faae Helene til at lokke Fanny derind. — Resten overlader jeg til Dem."

„Tak for Deres gode Villie, men jeg vilde kun derved endnu mere opbringe Fanny."

„Som De vil, egensindige Menneske. Jeg reiser bort med min Kone paa fjorten Dage, og jeg tør bande paa, at naar jeg kommer hjem igjen, saa staae Sagerne endnu uforandret."

„Gud give, de gjorde det!"

„Er De nu fra Deres Fem? Ønsker De nu ingen Forsoning?"

„Jeg tænkte paa noget ganske Andet, og ønsker Dem en behagelig Tur."

Paul saae forundret efter Theodor, der hurtigt forlod Værelset.

Helene, der kjendte hans Plan, læste strax i hans Mine, at Planen var slaaet feil.

„Den, der ikke vil modtage et godt Raad," sagde Paul, og trak paa Skuldrene, „staaer ikke til at hjælpe. Jeg har nu gjort, hvad jeg kunde."

„Vil Du da ikke selv tale med Frøken Vogel?"

„Jeg — nei — det er Din Sag."

„Du gjør det bedre."

„Du indrømmer altsaa, at jeg forstaaer at behandle Kvinderne? Lad gaae da! — jeg vil ikke blive staaende paa Halvveien."

Faa Minuter senere tog Paul Plads ved Siden af Fanny, der strax anede, hvad der ventede hende, hvorfor hun øieblikkelig sagde: „Dersom De atter vil begynde paa det gamle, saa ofte behandlede, Thema, saa husk paa det Svar, jeg gjentagne Gange har givet Dem."

„Glem, hvad Romberg har feilet imod Dem; han er straffet haardt nok, og har betalt dyre Lærepenge."

„Han lystrer sin Fader, og jeg er for stolt til at blive kaldt paatrængende. Hans Søster overseer mig, af Frygt for, at jeg skal blive hendes Svigerinde. Lad os afbryde denne Samtale; De spilder kun Deres Ord og Deres Tid."

Ord havde Paul Vetter nok af, men Tiden gik — han skulde omklæde sig — og Toget venter ikke.

Han reiste sig, og Fanny blev siddende. Hendes Sind var nedstemt, thi hun elskede endnu bestandig Theodor, men hun kunde ikke tilgive ham, at han havde brudt med hende, uden at hun havde givet ham den fjerneste Grund dertil.

Dandsen var begyndt. Theodor dandsede ikke, men stod med Øinene fæstede paa Fanny, der overveiede, hvorledes hun bedst skulde slippe bort, da han pludselig stod foran hende, og sagde:

„Kan De længere udholde denne Kval, Fanny?"

„Min Samvittighed gjør mig ingen Bebreidelser, og jeg stræber blot at glemme Fortiden."

„Jeg kan dog umulig troe, at Kjærligheden er aldeles udslukket i Deres Hjerte. Hvor ofte har De ikke sagt, at De elskede mig, at De aldrig vilde forlade mig — og jeg troer endnu paa disse Ord."

„Gaa Deres Vei!"

„Ikke før De har sagt mig . . . ."

„Vil De da absolut tvinge mig til at tage bort? — Skal jeg søge Beskyttelse hos min Broder? — Seer De ikke, Folks Opmærksomhed er henvendt paa os?"

„Velan da! Farvel, Fanny! og gid De aldrig maa fortryde, at have knust et Menneskehjerte, som kun slog for Dem."

Fanny længtes efter at komme bort fra de glade Omgivelser, og da hendes Broder ikke strax kunde følge hende, besluttede hun at gaae alene — det var jo lyst, og endnu tidligt paa Aftenen.

Hun tog Afsked med Fru Goldschmith, og trak først Veiret rigtig frit, da hun følte sig ude i den friske Luft.

Da hun kom hjem, fandt hun der en lille, mager Herre, der talte med Pigen.

„Der er Frøkenen," sagde denne; „jeg troede ikke, De var kommen saa tidligt."

„Vil De tale med mig?"

„I et vigtigt Anliggende."

„Hvilket Anliggende?"

„Vi ere ikke alene."

„Før Herren ind i Salonen — jeg kommer strax."

Den fremmede Herre var den forhenværende Politiinspektør Rubens.

Efterat han havde meddelt hende, hvorfor han kom, og at Paul Vetter havde sagt, at hun ligeledes nærede Tvivl om, hvem der havde myrdet Matrosen, svarede Fanny: „Det vil jeg ikke fragaae, men Reimann er jo nu dømt efter Beviser, og hvem skulde ellers have begaaet Forbrydelsen?"

„De var jo tilstede, da Matrosen og Greven første Gang mødte hinanden paa Hamborgs Banegaard — var der Intet ved dette Møde, der var Dem paafaldende? — Undersøgelsesdommeren har lagt for ringe Betydning i dette Moment. — Der er nogle Personer, som har overdraget mig, underhaanden at søge Opklaring om hele denne Sag, og jeg spørger Dem derfor: Var Matrosen overrasket, ved at møde Greven?"

„Ja — men det var jo rimeligt nok, da han og jeg troede, at vi vare de eneste Reddede fra Skibbruddet."

„Kjendte De Greven tidligere?"

„Nei. Paa Skibet troer jeg aldrig, jeg har seet ham."

„Har Matrosen paa Reisen aldrig omtalt Greven?"

„Han udtalte engang hans Navn, og rystede paa Hovedet, som om Noget var ham uforklarligt."

„Og De gjorde intet Spørgsmaal?"

„Dertil havde jeg jo ingen Grund."

„Forholdene have stillet sig heldigt for Greven," sagde han eftertænksomt, „troer De dog ikke, at der har bestaaet en Hemmelighed imellem Matrosen og Greven?"

„Jo, ganske vist. At Matrosen har villet laane Penge af Greven, troer jeg ikke. Han vidste altfor godt, at han kun behøvede at henvende sig til mine Brødre."

„Vi ere altsaa enige, men mangle nogle Oplysninger, som jeg havde troet at finde hos Dem.

Beviserne, der talte imod Reimann, har man antaget for gyldige, uden at tænke paa, at flere af dem let kunde kuldkastes."

„Hvad er da egentlig Deres Mening?"

„Skal jeg sige Dem den, maa De love mig den ubrødeligste Taushed."

„Det lover jeg Dem."

„Velan da. Er det aldrig faldet Dem ind, at denne Grev Hohenhausen muligviis kunde være en Eventyrer?"

„Jo — og jeg har forsøgt at forklare mig Matrosens Hemmelighedsfuldhed paa den Maade, men da jeg stod ligeoverfor Grevens Personlighed, forsvandt denne Mistanke."

„Husk dog paa, hvor mange Bedragere der ere optraadte, selv som Prindser, og have bevæget sig med Lethed i de høieste Kredse og senere ere befundne at være meget simple Folk. En ydre Fernis bedrager let Verden."

„Meget sandt; men her behøves mere end ydre Fernis — her maatte Slægt og Tjenestefolk, som kjendte Greven fra tidligere Dage, stuffes."

„En Bedrager kan jo have lært den virkelige Greve at kjende derovre, og ved en Flaske Vin pumpet ham angaaende hans tidligere Levnetsløb. Greven var jo en temmelig vidtløftig Person. Sagde Matrosen udtrykkelig til Dem, at han vilde besøge Greven?"

„Ja, og da jeg spurgte ham om, hvad han vilde ham, svarede han, at det var en Hemmelighed, men Byen vilde snart spørge Nyt."

„Og De spurgte ikke videre?"

„Nei."

„Tak for iaften. Jeg stoler paa Deres Taushed og har den Ære at anbefale mig."

Inspektør Rubens forlod hende med skuffede Forventninger, men hans Ære bød ham, at overvinde alle Vanskeligheder. Hans Mistanke var ikke bleven mindre. Han maatte holde ud.

Paa Hjemveien traadte han ind i et lille Huus, som rimeligviis beboedes af en Fisker, da et Fiskegarn var udspændt foran det.

Inspektøren traadte ind og satte sig ligeoverfor en gammel Mand, der bødede et Fiskenet.

„Naa, hvordan gik det saa?" spurgte Inspektøren.

„Sluserne ere aabnede."

„Søen bliver altsaa tømt?"

„Ja."

„Naar kan Fiskeriet begynde?"

„Om tre à fire Uger."

„Gav Forvalteren Dem strax Tilladelsen?"

„Han lo ad mig, og sagde, jeg vilde ingen Fisk finde — og jeg er næsten af samme Mening."

„Ligemeget, naar vi blot faae Bunden at see. Jeg sagde, at Greven ikke behøvede at faae Noget at vide derom, thi naar Slusen blev lukket, blev Søen snart fuld igjen, og vi vist vilde finde nogle gamle Gjeder der. De veed jo, jeg søger et Lommeuhr og en Læderpengepung — finde vi Intet betaler jeg Udlægget."

„Noget fange vi dog vistnok. Hvorfor maa Greven Intet vide?"

„Det kommer jo ikke ham ved, at Forvalteren vil rense Søen, og sætte unge Fisk deri. Det er jo ogsaa til Gavn for ham selv, og forresten kommer Greven sjelden ad den Vei, og faaer det maaskee slet ikke at vide."

„Det var ogsaa det Bedste."

„Søg altsaa paa det Sted, som jeg viste Dem, tæt ved Bredden — vi finde nok de bevidste Gjenstande."

„Og hvis jeg finder dem?"

„Saa bring mig dem, uden at tale derom til Nogen."

„Jeg kan ikke blive klog paa, hvad De egentlig vil med det."

„De behøver jo heller ikke at vide Alt, og der gives Forhold . . . ."

„Jeg vil Intet vide — intet Ansvar have — og holder mig blot til vor Aftale."

„Det er, som det skal være — lykkes vore Efterforskninger, skal De faae en Belønning i klingende Mønt. Faevel!"

(Fortsættes.)

Tanten fra Amerika.

(Slutning.)

Doktoren aabner Gitterporten, og Tanten sine Arme med de Ord: „Min kjære Nevøu, Frits!" og en hjertelig Modtagelse finder Sted. Den unge Frue viser sig, kysser Tanten paa Haanden og lader sig kysse paa Munden.

„Hvor Din Kone er smuk, Frits, og hvor Du selv seer godt ud," mente Tante Lotte; „jeg har længtes efter Eder, og hvis min stakkels Cyrilla ikke var død, og Bill ikke bleven syg" — Bill gjorde her med Hatten i Haanden et dybt Buk, som en fuldkommen Gentleman — „var jeg kommen tidligere. Coco har det Gudskelov bedre; den taler nu korrekt igjen, men Kjørslen paa Jernbanen og i den lukkede Vogn har gjort den søvnig. Jeg selv trænger ogsaa til Stilhed, Fred og Ro. Hvor I dog have det smukt her."

Paula tilkastede sin Mand et betydningsfuldt Blik, der nok vilde sige saameget som: „Gudskelov, hun synes om den — saa kjøber hun maaskee Villaen," men samtidig tænkte hun, at Gjæsterne vel havde været saa fornuftige at gaae deres Vei, thi Tanten mente, at baade hun og Coco trængte til lidt frisk Luft i Haven, før hun gik op paa sit Værelse: „Tag Coco med Dem, Bill," sagde hun.

Tante Lotte syntes at være overrasket ved at træffe saamange Fremmede her, men hun hilste dem med Venlighed, og da Gjæsterne lod som om de vilde gaae, for ikke at forstyrre Familien, bad hun dem paa den elskværdigste Maade om at blive.

Coco blev sat hen i et Hjørne af Verandaen, medens Doktoren og Frue trak Veiret lettere — Tante Lotte var jo en magelos elskværdig Kone.

„Den lille Fru Wunderlich overtræffer idag aldeles sig selv," hviskede Lieutenant v. Weissenburg til sin Naboerske, „hun beviser atter idag, at hun er født til Skuespillerinde. Man er næsten uvis, om man har hende eller den rigtige Tante for sig."

„Hun er ikke til at gjenkjende," svarede Fro-

kenen, „uden paa Figuren og de livlige Øine. Hendes Toilette er et sandt Kunstværk. Og betragt engang Assessoren, man kan næsten lee sig ihjel over hans høitidelige Alvor."

„Men hvor mon De dog har faaet Papegøien fra?"

„Jeg tænker, fra den gamle Geheimeraadinde; det undrer mig kun, at hun har villet affee den saalænge."

„Det er en udmærket Spas," hviskede Lieutenanten.

En Tid gik Alt saaledes godt, men den store Naturlighed, hvormed Assessorinden gjennemførte sin Rolle, ærgrede Nogle, og man vilde lade hende og Manden mærke, at man dog ikke lod sig saaledes tage ved Næsen, som Doktoren og hans Kone.

Man talte om amerikanske Forhold, og skjøndt der blev gjort Tanten mange fære Spørgsmaal, som f. Ex. om alle Negere i Amerika vare sorte, om der voxede Champagnevin der — Assessorinden havde Ord for, at sværme for Champagnevin — om Præsidenten der havde sorte Retsassessorer, om man ofte spillede Komedie der, og flere andre tossede Spørgsmaal — saa besvarede hun dem, uden at ane, at man vilde gjøre sig lystig over hende.

Dette pirrede Spotterne endnu mere, medens Doktoren slet ikke kunde begribe sine Venners tossede Adfærd, og han var just ifærd med at hendrage Tantens Opmærksomhed paa Udsigten, da Papegøien vaagnede op af sin Dvale, og skreg: „Doktor! Du Skurk!"

En lydelig Latter besvarede dette Udbrud. Alle vare overbeviste om, at det var Assessoren, som stod i Nærheden af Buret, der overmaade skuffende havde efterabet Fuglens Skrig, og Spotternes Overmod gik nu over alle Grændser.

„Undskyld, min Naadige," sagde Advokat Müller til Tante Lotte, „pleiede De at give Deres afdøde Mand dette spøgefulde Tilnavn, som Coco vist har afluret Dem."

Tante Lotte saae forbauset paa ham, rykkede sin Stol noget tilbage, og sagde meget koldt: „Min Herre! jeg har aldrig vovet at tillade mig en upassende Spøg med min afdøde Mand."

„Frits drikker Øl!" skreg Poppedrengen.

„Udentvivl mener han Deres Hr. Søn?" bemærkede en Anden.

„Men, mine Herrer . . . ." stammede Tanten, ganske bleg af Harme.

„Tante! De har da blot ikke glemt de tre hundrede tusind Dollars," raabte Lieutenanten, „de vilde kunne hjælpe Dem til et godt Parti."

Doktoren rødmede over sine Venner; han troede at drømme eller at være i en Galeanstalt — hverken han eller hans Kone kunde forklare sig, hvad det Hele betød — og Gud veed, hvordan den hele Scene vilde være endt, hvis ikke en ny Begivenhed var indtraadt.

Under den foregaaende Larm havde Alle overhørt, at en Vogn var kommen kjørende til Døren, og at der var blevet ringet paa, men pludselig saae de et nyt Par træde frem midt imellem dem.

En høi, svær Kone, paa omtrent 60 Aar, fulgt af en affyelig Neger, der bar et tomt Fuglebur, kom op ad Trinene til Verandaen.

„Du gode Gud! det er den virkelige Tante," hviskede man, og blev pludselig taus.

Damen saae meget besynderlig ud. Hun var ualmindelig rynket og grim, og hendes Klædedragt næsten fattig.

Negeren havde en Lærredsbluse paa, en gammel Straahat ned i Nakken, og han rullede med Øinene og viste Tænder.

Det var to fuldstændige Karrikaturer.

„Goddam! Hvad skal alt dette betyde?" udbrød den sidst ankomne Dame, „det seer jo ud til, Bill, som om vi vare komne ind paa en simpel Kneipe."

„Ja, Madam," svarede Negeren.

„Og her skulde min kjære Nevøu, Frits, bo? Hvor er han henne, den Bengel?"

„Frits drikker Øl!" skreg Poppedrengen.

„Det synes hele Selskabet at have gjort," sagde hun, og lod sig falde ned paa en Stol, „og dette skulde være en anstændig Doktorbolig."

„Doktor! Du Skurk!" lød det atter.

Damen saae sig lidt ufikker om ved denne uventede Afbrydelse, men fik ikke Øie paa Fuglen eller Tanten, hvorimod hun følte sig lidt benauet over den Dødsstilhed, der herskede, og maaskee for at berolige sig selv, vedblev hun: „Hvor bliver Frits dog af? Hvor er hans Kone? Vil ingen af dem modtage den gamle Tante, som for deres Skyld er seilet herover fra Amerika. Ak! mine Nerver — jeg er syg til Døden, siden man paa Jernbanen har stjaalet alle mine Penge."

Længere kom hun ikke; thi nu sank den første Tante besvimet ned af Stolen, og en almindelig Forvirring opstod, thi ogsaa Tanten Nr. 2 tabte Modet, Papegøien skreg sine uhyggelige Ord, og Negeren i den sorte Frakke nærmede sig med truende Blikke sin Landsmand i Blusen. Det var, som om han ikke ret vidste, hvad han først skulde gjøre: æde sin Landsmand eller komme sin Frue til Hjælp.

Doktoren holdt den afmægtige Tante Nr. 1, hos hvem han havde siddet, i sine Arme, og hans Kone styrtede hen imod Nr. 2, og da hun følte, at en Mystifikation maatte finde Sted her, spurgte hun, just ikke i den blideste Tone:

„Hvem er De dog?"

„For Guds Skyld! Paula! det er jo mig, Caroline Wunderlich," sukkede den sidst ankomne Tante med en Stemme, der syntes mere tilbøielig til Graad end Latter.

„Kun en daarlig og letsindig Spøg, kjære Frue!" stammede Blusenegeren og søgte at skubbe Andre ind imellem sig og den civiliserede, frakkeklædte Menneskeæder.

Fru Paula traadte et Skridt tilbage, og udbrød med taarekvalt Røst: „Men det er jo afskyeligt."

Alle vare uhyggeligt stemte — hvad vilde Følgerne af denne uheldige Spøg blive for deres Ven — og man fandt det klogest at tage bort i al Stilhed, medens Frølich og hans Kone bragte den virkelige Tante til de for hende bestemte Værelser, hvor hun efter nogen Tids Forløb atter kom til sig selv.

Hendes første Spørgsmaal var: „Men forklar mig dog Alt det, der nylig er foregaaet. Du har dog vel ikke en privat Daareanstalt her i Dit Hjem, Frits?"

Doktoren forsikrede hende, at dette ikke var Tilfældet, men at alle de Personer, hun havde seet, vare hans nærmeste Venner, hvis Opførsel endnu i dette Øieblik var ham uforklarlig.

Samme Aften kom der Undskyldningsbreve fra alle Vennerne, som nu erkjendte det Farlige ved den kaade Spøg, og bade om Tilgivelse.

Doktoren lod Tante Lotte læse alle Brevene, og det var en stor Trøst for ham og Paula, da de saae hende smile.

„Lad den Sag nu være glemt," sagde hun, „den var mig ubehagelig, men jo ikke saa slemt ment. I behøve ikke at bryde med Eders Venner; jeg ønsker gjerne at see dem igjen engang imellem, men i Længden vil Eders Huus dog blive mig for uroligt . . . ."

„De vil dog ikke forlade os, kjære Tante?" udbrød Ægteparret i samme Aandedræt.

„Paa ingen Maade, kjære Børn. Jeg vil see til at kjøbe mig et lille Huus i Nærheden af Eders smukke Villa, og saa komme I daglig til mig, og jeg besøger Eder, naar I ikke have altfor stort Selskab."

„Tusind Tak, Tante! — Forresten tilhører Villaen ikke os."

„Bo I da tilleie her?"

„Egentlig ikke. En af Frits' Patienter har laant os den til September — saa vil hun nok sælge den."

„Saameget desto bedre — saa kjøber jeg den."

„Det var herligt, Tante!" sagde Doktoren, „saa komme vi herud hver Dag."

„Doktor! Du Skurk!" fløitede Papegøien.

Tante Lotte maatte lee. Hun havde nok mærket Noget.

„Kjøb mig et Huus i Nærheden — Villaen her forærer jeg Eder. Iovermorgen giver I en Forsoningsfest, til hvilken jeg haaber, at Eders Neger har vasket sig hvid, thi min Bill synes ikke om falske Konkurrenter, og jeg skal vise Assessorinden, at jeg er bedre, end hun vilde fremstille mig, og den vindige Lieutenant skal kysse min Haand og dog erkjende, at han ikke vilde ægte mig med samt alle mine Penge."

„Tante! De er den bedste og fornuftigste Kone i hele Verden!" jublede Doktoren.

„Det sagde min salig Mand ogsaa altid," svarede Tante Lotte med en triumferende Mine.

„Doktor! Du Skurk!" skreg Poppedrengen.

En Nybygger i Arkansas.

I.

For en Menneskealder siden var det vestlige Nordamerika ikke saa beboet som nu, og imellem de raa Beboere herskede Næveretten, Lynchloven og Bowiekniven fremfor Lov og Ret, navnlig i Arkansas. Den største Deel af Befolkningen bestod af de saakaldte Squatters, Folk, som uden at betale Staten eller andre mulige Eiere, satte sig i Besiddelse af en Landstrækning, de syntes om, og begyndte at opdyrke den.

I Sommeren 1841 seilede en ung Englænder, Robert Gurney, op ad Mississippifloden til Arkansasfloden, og gik der ombord paa en mindre Damper, der skulde bringe ham til Little Rock, Hovedstaden i Arkansas. Han var 25 Aar gammel og eneste Søn af en engelsk Kjøbmand, som ved sin Død havde efterladt ham et Par tusind Pund Sterling og Eiendomsretten til et Stykke Land paa et tusind Acres, som han havde kjøbt for mange Aar siden, uden senere at have tænkt derpaa. Det laa en Snes Mile ovenfor Little Rock, hed den grønne Dal, og skulde være godt Land. Robert Gurney var nu paa Veien derhen, efterat han i Ny Orleans var bleven amerikansk Borger og havde bragt sine Papirer i Orden.

Det var en deilig Aften, hvorfor mange af Passagererne opholdt sig paa Dækket. Tæt ved Gurney laa en kæmpestor Skikkelse med veirslaaet Ansigt og røg Virginiatobak af sin korte Pibe, og den svære Kentucky Bøsse i Armen. Skikkelsen laa udstrakt paa et uldent Teppe, og fulgte med Øinene Gurney og hans smukke, dobbeltløbede Flint.

„Jeg tænker, I er en Fremmed," sagde han endelig.

„Jeg kommer fra England, men er amerikansk Borger."

„Og nu vil I besøge det djævelblændt smukke Land, Arkansas?"

„Det er rigtignok min Hensigt."

„Og nedsætte Jer der. Har I kjøbt Land?"

„Jeg eier ved Arv et Stykke Land paa tusind Tønder, hvor jeg vil anlægge en Bomuldsplantage."

„I hvilken velsignet Egn ligge de tusind Tønder Land?"

„En Snes Mill ovenfor Little Rock. En deilig Dal imellem skovbevoxede Bakker."

„Ja saa," sagde Kæmpeskikkelsen overrasket, idet han reiste sig op og saae Gurney stift ind i Ansigtet, „den fordømt deilige Dal kjender jeg. Den hedder ‚Den grønne Dal'."

„Ganske rigtig."

„Ere Papirerne i Orden?"

„Fuldkommen. Og jeg vil til Overflod lade dem indregistrere ved min Ankomst til Litle Rock."

„Glem blot ikke det. Saa veed man da, hvem man senere skal udstede Dødsattesten for."

„Hvad mener De?"

„De forstaaer mig ikke?"

„Nei."

„De maa være meget grøn."

„Forklar Dem dog."

„Det skal jeg. Seer De, unge Mand! min Mening er, at skjønt De har en deilig Dobbeltløbet, og maaskee forstaaer at bruge den, saa vil De dog ikke kunne udrette Noget mod Simon Craggs."

„Hvem er Simon Craggs?"

„Ha ha ha! Naa, saa I veed ikke hvem Simon Craggs er? Det er jo ogsaa rimeligt nok, da han vel neppe er omtalt i Deres Papirer. Min Mening er forresten, at I vil tidligt nok gjøre hans Bekjendtskab."

„Det er vel en berømt Skytte eller Jæger?"

„Det er han. Omstændighederne har gjort ham dertil; hvor han boer, vrimler det af vilde Dyr, stundom komme Indianerne over Floden, for at stjæle Heste og Svin, og stundom maa man ogsaa udholde en Kamp med hvide Røvere. Dette underretter jeg Jer om, men een Ting maa I dog først sørge for."

„Og det er?"

„I maa ombringe Simon Craggs."

„Ombringe et Menneske jeg aldrig har seet!"

„I maa være gyselig grøn, siden I ikke kan indsee, at hvis I ikke ombringer Simon Craggs, ombringer han Jer — den Sag synes klar nok."

„Saa det var det, I tænkte paa før, da I talte om Dødsattesten?"

„Endelig!"

„Hvad mener I?"

„Endelig gik der en Praas op for Jer — men det var I længe om. Seer I, unge Mand! en Squatter, som man vil forjage fra den Jord, han har opdyrket, er farligere end de vildeste Dyr, de rødeste Indianere og det værste hvide Roverpak."

„Ah! jeg faaer en Anelse. Simon Craggs er . . ."

„En Squatter, som for mere end tyve Aar siden har begyndt at opdyrke ‚den grønne Dal', og han anseer den nu som sin Eiendom, skjøndt han aldrig har betalt Staten eller noget levende Menneske en Skilling for den."

„Jeg mener dog, han maa vige for den rigtige Eier. Forresten vil jeg gjerne affinde mig med ham, for hvad han har opdyrket."

„Var han ung, gjorde han det maaskee. Nu er han gammel og vil ikke begynde forfra."

„Jeg har Retten paa min Side, og han maa og skal vige Pladsen."

„Saa betragter Simon Craggs Dem som sin personlige Fjende, og skyder Dem en Kugle for Panden med samme Sindsro, som jeg nu banker Asken af min Pibe."

„Gjør Simon Craggs det, saa bliver han stillet for en Jury, dømt og hængt."

Kæmpen lo hjerteligt.

„Unge Mand," sagde han, og blinkede med Øinene, „De maa slaae mig ihjel, hvis De vil finde saadanne tolv Jurymænd i Arkansas eller en Dommer, som ikke vil drikke et Glas i al Venskabelighed med den Anklagede, og finde, at han har handlet rigtigt."

„Men hvis den virkelige Eier i Kampen dræbte Squatteren?"

„Han vilde blive frikjendt og hilset som en brav Kammerat."

„Det er jo frygtelige Tilstande."

„De skulde ogsaa helst vende tilbage med næste Dampbaad."

„Nei."

„Saa har jeg da idetmindste advaret Dem."

„Derfor takker jeg Dem; men sig mig, hvem De er."

„Jeg er en simpel Landmand fra Arkansas, og vil nu sige god Nat."

Robert Gurney tænkte længe over, hvad han havde hørt, men hans Beslutning var fast. Han var kommen til Amerika, for ved Flid og Dygtighed at skaffe sig en uafhængig Stilling — det Haab vilde han ikke opgive. I England vilde Ingen savne ham.

(Sluttes.)

Blandinger.

— Da Ludvig XIV. i Aaret 1672 næsten var for Amsterdams Porte, forsamlede Stadens bestyrtede Magistrat sig og raadslog om, hvad der var herved at gjøre. Alle vare af den Mening, at man maatte overbringe Kongen Stadens Nøgler. En gammel Raadsherre var falden i Søvn over Debatterne; man vækkede ham og bad ham sige sin Mening. „Hvorom er Talen?" — „Vi ville overbringe Kongen af Frankrige Stadens Nøgler." — „Har han begjært dem?" — „Endnu ikke." — „Nu, saa tænker jeg, mine Herrer, vi gjøre bedst i at vente, til han begjærer dem." — Disse den gamle Sovers Ord reddede Amsterdam.

— Da en Stundesløs havde Bryllup.

Amor gjør Mirakler,
Ei det negtes tør;
Mange blinde Stakler
Seende han gjør.
Dog, det største Under
Er — saa synes mig —
At han Max gav Stunder,
Til at gifte sig.

Gaade.

Det findes hos os Alle her,
Men hvist forskjellig hos Enhver.

Det er meer hurtigt end vor Fod,
Og mere kraftigt end vor Arm,
Det isner stundom alt vort Blod,
Og gjør os ofte luevarm.
Det saarer dybt, som skarpe Kniv,
Men skaffer ogsaa Hjertet Fred;
Det er tidt Skyld i Splid og Kiv,
Og har dog tidt bragt Enighed.

Opløsning af Stavelsegaaden i Nr. 40:

Odin (o, din!)

Opløst af Dagmar Nielsen, En Venstremand, Lucie G., Peter Sørensen.

Gaaden i Nr. 39 er endvidere opløst af Organisten ved Marmorkirken, H. C. A. Nebbelunde Molle, Den smukke Herthas virkelige, men dog miskjendte Tilbeder i H****.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 17de Oktober. Nr. 42.

Indhold: Lastens Veie (Fortsættelse). — Forsvundet (med Xylografi). — En Nybygger i Arkansas (Slutning). — De røde Sko. — Gaadesamtale.

Lastens Veie.

(Fortsættelse.)

XXVIII.

Theodor stod reisefærdig, og tog Afsked med sin Fader.

„Altsaa Dækning, fremfor Alt, af vore Fordringer," sagde denne, „ligegyldigt i hvilke Effekter, blot de med Lethed kunne gjøres i rede Penge. De ti tusind Pund have næsten tømt vor Kasse, og Grev Hohenhausen kan maaskee forlange større Forskud. Hackenberg og Schmidt have altfor længe været i vor Gjæld — de kunne ikke faae længere Henstand."

„Jeg skal gjøre, hvad jeg kan. Saasnart jeg har Noget at meddele, telegraferer jeg — er der Intet at gjøre, kommer jeg strax tilbage, for at staae ved Din Side."

„Forhast Dig ikke! Paa et Par Dage før eller senere, kommer det ikke an. Gud være med Dig, og lad mig faae gode Efterretninger."

Romberg gjennemgik sin Hovedbog, men Resultatet var og blev det samme — der var Underbalance. Bogholderen blev kaldt ind, og han erklærede, at hvis Schmidt & Hackenberg gik Fallit, fulgte Firmaet Romberg, som havde 100,000 Daler tilgode hos dem, vist strax bagefter.

Dette vilde Romberg ikke indrømme. De aftalte flere nødvendige Forsigtighedsregler, og navnlig Salget af en Mængde Aktier i et Byggeselskab, hvilket Banquieren selv vilde paatage sig og Bogholderen ikke maatte omtale.

Bogholderen gik, og Kassereren blev kaldt ind.

„Hvor stor er vor kontante Beholdning?"

„Fire tusind Daler."

„Det er noget lidt."

„I de første Dage forestaaer ingen Udbetaling, og i dette Øieblik er der kommet Postanvisninger paa ti tusind Daler."

„Altsammen for lidt. Vi maa skaffe flere Kontanter, thi vor Kasse kan let blive bestormet i de næste Dage. Et stort Handelshuus staaer paa Randen af en Fallit — man vil bringe os i Forbindelse dermed, og vore Kreditorer ville storme hid. Derfor saa mange Kontanter som muligt, dermed stopper man deres Skraal. Ret Dem derefter."

Romberg vandrede nogle Gange frem og tilbage i Værelset, og tog derefter Plads ved sit Skrivebord. Han faldt i Tanker — en første Storm kunde han udholde — men om den anden ikke vilde fælde ham, var et stort Spørgsmaal.

Personalet havde forladt Kontorerne, og Banquieren var alene tilbage i de store Lokaler.

Han syntes at høre nogen Støi bagved sig, og vendte sig om, og hans Blik faldt paa Vinkelskriveren, der sneg sig frem paa det bløde Tæppe. I det første Øieblik's Forfærdelse vilde Romberg springe op, men Doktoren gav ham et Vink om at blive siddende, og som fortryllet adlød han.

„Jeg er alene," sagde Doktoren spottende, „De behøver ikke at blive bange."

„De kom jo listende bag paa mig."

„Det er jo efter Aftale. Ingen uden Dem alene maa see mig eller min Ven her, for at der ikke senere skal optræde Vidner imod Dem."

„Har De Papirerne med?" spurgte Romberg, der neppe kunde skjule sin Afsky for Vagabonden.

„Dem har min Ven," svarede Doktoren, og lod sine skulende Blikke løbe om i det halvmørke Værelse.

„Hvad vil De da saa her?"

„Naa, naa! Bliv blot ikke ubehagelig. De har jo selv ønsket, at jeg i Forveien skulde underrette Dem om, naar vi begge to kom, for at afgjøre Sagen."

„Ja, nu husker jeg det," sagde Romberg, for saa snart som muligt at blive fri for den ubehagelige Gjæst.

„Ligge saa Pengene færdige?" spurgte Gavtyven.

„Ved Siden af Anmeldelsen til Politiet."

„Godt. Jeg forelæser altsaa Dokumentet, og giver Dem det, saasnart De har givet mig Pengene. De har blot at sørge for, at der ingen Vidner findes, thi dels vil Bob blive rasende, og dels vil det være uheldigt for Dem, hvis vi ere blevne sete hos Dem iaften."

Romberg nikkede bifaldende — Bemærkningens Rigtighed var indlysende.

„Vi banke altsaa paa Vinduesskodet, og De aabner selv Døren og lukker os ind."

„Behøves ikke. Sagen kan afgjøres igjennem den halvaabne Dør."

„Nei Tak, saa rask gaaer det ikke — Forretningen kan ikke afgjøres i Mørke."

„Godt — De har Ret, og jeg føier mig efter Dem. Naar mener De at komme?"

„Maaskee i Løbet af en Times Tid. Det er forresten afhængigt af Bob, som baade er egensindig og lunefuld, og som jeg ofte maa rette mig efter, hvis jeg ikke vil rage uklar med ham. Vær De blot parat, jeg skal gjøre alt mit, for at ordne Sagen saa hurtigt som muligt."

Gavtyven listede sig bort, og slog ind paa Veien til den Labyrinth af Gader, hvor „den røde Hjort" laa.

I Vagabondkneipen sad Bob bag en Brændevinsflaske og ventede sin Kammerat.

„Er Alt i Orden?" spurgte han, og skjød det fyldte Glas hen til den Ankommende.

„Alt — dog er der een Ting, jeg ikke synes om."

„Og det er?"

„Du har drukket for meget."

„Lad det blive min Sag."

„Naturligviis, men jeg gjør Dig blot opmærksom paa, at vi siden kunne faae Brug for al vor Ro og Koldblodighed."

„Du skal ingen Bekymringer have for min Skyld."

„Ligegyldig kan jeg dog ikke være, thi gaaer Sagen galt, gjælder det ogsaa min Hals."

Bob stirrede lidt forbauset paa ham, støttede det tunge Hoved paa Armen, og sagde: „Naar det gaaer løs, er jeg Karl for min Hat; blot den fordømte Banquier ikke spiller lumsk Spil med os, lokker os i en Fælde og skaffer os Politiet paa Halsen."

„Det tager han sig nok iagt for. Han veed godt, at det er ude med ham, naar Papirerne falde i Politiets Hænder. Du kan være ganske rolig — han er ganske alene — vi have Intet at frygte af ham."

„Og heller ikke senere?"

„Vi stikke af snareste muligt."

„Min Kuffert er snart pakket, og selv er jeg inden faa Dage reisefærdig."

„Jo før vi stikke af, jo bedre."

„Det kan Du maaskee gjøre," sagde Bob, „jeg maa dog blive lidt endnu."

„For at befri Vildtvogteren?"

„For ham har jeg gjort, hvad jeg kan, nu maa han hjælpe sig selv."

„Troer Du, han kan det?"

„Det veed jeg ikke! Naar han blot ikke er en dum Hund, og mangler Mod. Jeg skulde nok klare Sagen."

„Haaber Du endnu stedse, at han skal skyde Grev von Hohenhausen en Kugle for Panden?"

„Jeg vil afvente det. Skeer det, saa veed jeg, hvad jeg har at gjøre. Man kan holde Fyrasten, og more sig, naar man har Penge."

„Men saa Fremtiden?"

„Lad den sørge for sig selv. Jeg er slet ikke saa bange for det store Huus med Jernstængerne; man har det slet ikke saa daarligt der, naar man først er vant til det. Man har det langt bedre der, end naar man som fri Mand ikke har en Skilling i Lommen."

„Men saa maa man søge at fortjene Penge!"

„Har Du maaskee Lyst til at arbeide? Hvem troer Du vil give Dig Arbeide? — I det store Huus forstaaer jeg at sætte mig i Respekt."

Han fyldte atter sit Glas, og drak det ud i et Drag, uden at tage Notits af sin Kammerats advarende Hovedrystен.

„Vi ere altsaa enige?"

„Ja vel."

„Jeg skal altsaa blot oplæse Dokumentet?"

„Ja, til en Begyndelse — senere maa Du hjælpe med."

„Du har Alt i Orden?"

„Alt, hvad vi behøve," nikkede Bob bifaldende, „men desuagtet nogle Tommer Jern, hvis det skulde knibe for os."

„Jeg vil ikke haabe, at vi skulle blive nødte til at gjøre Brug af dem."

„Man maa være forberedt paa Alt."

„Og Papirerne?"

„Dem overgiver jeg Dig til rette Tid og Sted."

„Du har altsaa bestandig Mistillid til mig?"

„Jeg er blot forsigtig. Skal vi saa bryde op?"

„Klokken er halv elleve," sagde Vinkelskriveren, efter at have adspurgt sit Sølvlommeuhr, „og vi kunne tage bort. Det er i det Hele taget ogsaa bedre, at Du ikke drikker mere."

Bob betragtede ham med et spottende Smil, og fyldte Resten af Flasken i sit Glas, men han var dog meget tung, saavel i Hoved som Lemmer, da han skulde til at sætte sig i Bevægelse.

Romberg ventede de to Kjeltringer med feberagtig Utaalmodighed.

Han havde ingen Anelse om den skumle Plan, de nærede imod ham. Han stolede paa Vinkelskriverens Ord, og havde jo ingen Grund til at være mistroisk imod ham — at denne vilde bedrage sin Kammerat, forekom ham ganske naturligt, og var for ham en ligegyldig Sag, naar blot Papirerne bleve tilintetgjorte.

Hvem vilde saa vove at anklage ham? Hvem vilde saa kunne bevise, at han var en Bedrager?

Denne Fare havde han i mange Aar frygtet for — den havde forbitret ham hans Dage og gjort dem glædeløse, ligesom den ogsaa havde jaget Søvnen fra hans natlige Leie. Endelig havde han Udsigt til at blive forløst fra denne Pinebænk.

Selv om nu Forholdene skulde nøde ham til at standse sine Betalinger, og gaae paa Akkord med sine Kreditorer, saa blev han dog for Fremtiden anseet for en ærlig Mand. Hans Fallit var jo begrundet paa, at hans Skyldnere ikke kunde betale ham hans Tilgodehavende, hvorfor han ei heller kunde klare sin Gjæld.

Faldt derimod Dokumenterne i Rettens Hænder, saa var hans Ære tabt, og hans Stilling for bestandig tilintetgjort; derfor var han uden Betænkning gaaet ind paa Vinkelskriverens Betingelser, og derfor længtes han nu efter den endelige Afgjørelse.

Endelig bankede det paa Ruden, han aabnede Gadedøren, og vendte tilbage, fulgt af begge Gavtyvene.

Bob saae sig mistroisk om.

„Hvor ere Papirerne?" spurgte Romberg.

Bob fremtog dem, og gav dem til sin Kammerat, der satte sig ved Siden af Banquieren.

„Læs op!" sagde Bob.

„Behøves ikke," sagde Romberg. „Indholdet

kjende vi jo. Giv mig Papirerne, saa giver jeg Dem Pengene."

„Det skal skee, som jeg vil," sagde Bob, „Tid har vi nok af. Læs, Frits!"

De maatte rette sig efter Bobs Villie, og Skriveren læste:

„Kjære Ven!

„Da jeg igaar leverede Dig Obligationerne, vilde Du give mig en Kvittering, som jeg igaar afslog, men som jeg idag beder Dig om, thi en Vens pludselige Død af Kolera, har bragt mig paa andre Tanker.

„Ingen af os veed, hvad der i denne Tid kan skee, og med en Kvittering fra Dig er Sagen i Orden.

„Send mig den altsaa ved Leilighed, og see ikke i mit Forlangende nogen Mangel paa Tillid til Dig, min mangeaarige Ven."

„Kvitteringen sendte De rigtignok," udbrød Bob her, „men da Den, der skulde have den, imidlertid var død, fik Deres Bud Brevet uaabnet tilbage — det har vi ogsaa. Læs videre, Frits!"

„Obligationerne troer jeg neppe Du bør sælge, men forresten overlader jeg til Dig at handle efter bedste Skjønnende. Deres Værdi, omtrent 40,000 Daler, var min Kones Medgift, og jeg beder Dig forvalte dem paa bedste Maade for min umyndige Søn, hvis jeg skulde dø.

„Undskyld, at jeg paalægger Dig alle disse Pligter o. s. v. o. s. v."

I dette Øieblik kastede Bob sig over Romberg, stak ham en Knebel i Munden, og bandt ham fast til Lænestolen.

„Naa!" sagde Bob triumferende, „nu til Sagen — Indledningen begyndte at kjede mig. De vilde snyde os, men nu er De den, der er bleven tagen ved Næsen."

Af Rombergs Lommer tog de nu Nøglerne, og undersøgte Alt. De fandt strax de 5000 Daler i Kontanter og Anklagen mod Bob. Denne tog og gjemte begge Dele, hvorpaa de begave sig ind i Kasseværelset, hvor de dog kun fandt lidt over 4000 Daler i Kontanter, men mange Værdipapirer, som de vel rodede imellem, men dog ikke tog med, da de frygtede for at sælge dem.

Bob kunde ikke undlade at spotte Romberg, fordi et saa stort Firma ikke havde flere rede Penge liggende, og da de intet mere brugbart kunde finde, sagde han: „De troede at have med nogle dumme Hunde at gjøre, men vi have dog været Dem for fiffige. Deres Penge seer De aldrig mere, og Papirerne beholde vi, thi hvis De skulde vove at angive os, saa overgive vi Papirerne til Statsadvokaten eller til deres rette Eier. Forresten ere vi ikke kvit — dette er kun et Afdrag paa de oprindelige tyve tusind Daler. God Nat!"

„Skal vi løse ham?" spurgte Vinkelskriveren.

„Det er sikrest at overlade det til Andre," mente Bob, „desuden har han godt af at sidde rolig og overveie sin egen Dumhed."

Romberg kunde hverken røre sig eller ytre en Lyd, og maatte følgelig finde sig i sin Skjæbne, som var haard nok. Tabet var vel ikke stort, men dog føleligt paa den Tid.

Alligevel greb en Tanke ham pludselig. Hvad om han benyttede dette Indbrud som en Grund til, at han maatte gaae fallit — vel vidste Kassereren, at der kun var en 4 à 5000 Kontanter og en saa ringe Sum burde dog ikke kunne vælte et stort Huus — alligevel kunde han ikke blive denne Tanke kvit. Han grundede og grundede, og hensank i en halv sovende Tilstand, indtil han blev vækket af en Stemme, som sagde: „Har De mere at befale, Hr. Romberg?"

Det var den gamle Tjener, som troede, hans Herre sad og blundede, og ikke strax lagde Mærke til hans tvungne Stilling. Først da han traadte nærmere, begreb han Situationen, udstødte et Skrig, befriede ham for Knebelen og løste Baandene.

Romberg trak Veiret dybt, og sagde: „Stille! Væk ikke hele Huset! Hvor har Du været imellem Elleve og Tolv?"

„Paa mit Værelse efter Deres Ordre. Jeg læste i en Bog, og nu vilde jeg, før jeg gik til Sengs, eftersee Dørene, da jeg tilfældigvis opdagede Lys her. Hvorledes ere Gavtyvene komne ind?"

Dette var et ubehageligt Spørgsmaal. At han selv havde lukket dem ind, turde han ikke vedgaae. Han paatog sig derfor en barsk Mine, og bebrejdede den Gamle for at have forsømt at lukke Dørene, og da denne paastod, at han havde lukket dem Kl. 9, bød han ham holde sin Mund, og i det Hele ikke med et Ord at omtale denne Nats Begivenheder, men være bedre paa sin Post for Fremtiden.

Bestyrtet og forvirret trak Tjeneren sig tilbage, og Romberg ordnede Papirerne nogenlunde, stak nogle Dokumenter til sig, og begav sig til Ro.

XXVIII.

Daniel havde leiet en beskeden Bolig i Byen, og pakket sit Gods paa en Vogn, for at forlade Hohenhausen.

Afskeden derfra blev ham dog tungere end han havde ventet.

Han lod sig melde hos Grevinde Unica.

Hun modtog ham venligt, lovede at betale ham den Pension, som tilkom ham efter hendes Faders Løfte, og beklagede denne Misforstaaelse med det borteblevne Brev.

„Jeg veed Intet om noget Brev," svarede han, „og har Intet seet; men hvis Brevet virkelig var af den Vigtighed, burde Greven have gjemt det bedre."

„Jeg troer Dem, Daniel, og nu Lev vel!" sagde Unica, og rakte ham Haanden til Afsked.

Denne Unicas Tale om Brevet, bragte ham i Tanke om, at da han første Gang talte derom med Kammerpigen Broni, havde hun forekommet ham noget usikker i sine Svar.

Under Paaskud af at sige hende Farvel, opsøgte han hende, og efter megen Snakken frem og tilbage, bragte han Talen paa Brevet, paaduttede hende, at hun havde taget det, og fangede hende ved sine listige Spørgsmaal saaledes, at hun tilstod, baade at have læst det, og at være i Besiddelse deraf.

Han gjorde hende opmærksom paa det Farlige i, at besidde en saadan stjaalen Gjenstand, og hun blev saa bestjæppet, at hun udleverede ham Brevet, og bad ham, ikke at gjøre hende ulykkelig.

Dette lovede Daniel, men paa den udtrykkelige Betingelse, at hun maatte have Øinene med sig, naar Svaret paa Grevindens Brev kom fra Amerika.

Videre indlod han sig ikke med hende. Han

længtes efter at træffe Kaptain v. Gronau, til hvem Hackert havde raadet ham at levere Brevet, hvis han maatte faae Fingre i det, og begav sig strax paa Veien til Kaptainens Bolig.

Han traf ham hjemme, og leverede ham Brevet.

Dette blev læst og atter læst, men begge syntes, at have ventet sig et andet og vigtigere Indhold, og drøftede Sagen, indtil Kaptainen udbrød: „Vi maa tale med Inspektøren om denne Sag."

(Fortsættes.)

Forsvundet.

„Du behøver ikke at være bange, Emmy! Indianerne ville ikke spise mig, Slangerne ikke bide mig, og Hesten ikke slaa mig af. Du maa jo næsten skamme Dig over Din Frygtsomhed, da Du nu i over sexten Aar har været en Planters Hustru, og Du glemmer rent, at vi kun have tre Uger igjen, før vi reise tilbage til vort kjære Europa." Med disse Ord tog jeg leende Afsked med min Hustru, svingede min bredskyggede Hat og sporede min Hest.

Jeg var glad og tilfreds, da jeg den Dag red bort fra min egen Dør, og jeg havde vel Grund dertil ved at see tilbage paa mit foregaaende Liv og paa den Fremtid, der laa for os.

Jeg var som ung Mand bleven forlovet med Emmy, og da jeg Intet eiede, forlod jeg Europa og gik til Sydamerika, hvor jeg som Plantagebestyrer i 3 Aar tjente saameget, at jeg kunde kjøbe et stort Stykke Land af Republiken Guatimala. Dette var fortrinlig skikket til at avle Sukker og Indigo paa, og Aaret efter hentede jeg min unge Hustru.

I sexten Aar havde jeg arbeidet utrætteligt; min Hustru havde født mig tre Børn, et Par Drenge, nu paa ti og fjorten Aar, og en lille Pige, Marian, som nu var sex Aar. Jeg var flere Aar ældre end min Hustru, men Tiden havde taget blidt paa mig, og min elskede Emmy var en af de Kvinder, som i deres Ægtestand endnu bevare deres slanke Figur og jomfruelige Udtryk. Forsynet havde lagt sin Velsignelse i mit Arbeide, jeg var, om ikke meget rig, saa dog velhavende nok til nu, naar jeg realiserede mine Eiendomme, at kunne vende tilbage til Europa, og sørge bedre for mine Børns Opdragelse end herovre.

Mine rede Penge vare i Sikkerhed, min Eiendom var solgt, og jeg skulde just den ovennævnte Dag ride til en fjerntliggende Eiendom, hvor jeg havde en stor Flok Kvæg, som jeg havde fundet en Kjøber til, og hvor den endelige Handel skulde afsluttes — naar det var bragt i Orden, var jeg fri Mand igjen, og Intet holdt mig tilbage i Guatimala.

Skjøndt Emmy havde været meget lykkelig her, saa længtes hun dog meget efter Europa, og Børnene ikke mindre, men da jeg den Dag vilde ride bort, var hun saa forknyt og frygtsom, at hun indstændig bad mig om at blive hjemme, og da jeg spurgte hende om Grunden, tilstod hun langt om længe, at det var fordi hun havde havt en Drøm, der tydede paa forestaaende Ulykker.

Jeg vil fortælle den med hendes egne Ord:

„Det forekom mig, Willy, at jeg var i mit kjære, gamle Hjem, der syntes mig skjønnere end nogensinde før. Jeg saae Haven med dens Grønsvær og Træer, Hundene, mine Søstre, de kjære, afdøde Forældre, medens jeg stod ved Laagen, hvor jeg saa ofte har staaet og ventet paa Dig. Da jeg vilde strække Haanden, for at aabne Laagen og gaae ud paa Veien, for at see efter Dig, Willy, syntes Jorden at bevæge sig under mine Fødder, Solen skinnede blodrød igjennem Skyer af Støv og Sand, Jorden aabnede sig, og et gabende Svælg skilte mig fra mit Hjem. Jeg sank og sank som i en Grav, jeg raabte paa Dig, min elskede Mand, men Du var der ikke — see — see, derfor maa Du ikke ride fra mig idag — det er, som om en Ulykke truer os — bliv hjemme hos Emmy."

Jeg kunde ikke opfylde min Hustrues Ønske, da jeg havde sat en Kjøber Stevne til idag paa Haciendaen, der laa fire Mile borte, og jeg virkelig var ivrig efter at gjøre mine Kreaturer i Penge saa snart som muligt, da det nu var det eneste, der holdt os tilbage her. Jeg lo ad hendes Drøm, søgte at bortsnakke hendes Frygt, og idet jeg red bort, vendte jeg mig om og hilste til Afsked — da stod hun med Børnene paa Verandaen og viftede med Tørklædet til Farvel.

Det Syn har jeg aldrig glemt siden.

Ikke langt fra min Bolig laa en kegledannet Klippe, en udslukt Vulkan, ved hvis Fod der, ifølge Traditionen, skulde have ligget en stor Indianerby længe før Spanierne erobrede Landet, og den var under et vulkansk Udbrud blevet begravet under Steen og Aske. Bjerget havde nu i flere hundrede Aar holdt sig roligt, dets Krater var koldt, og en rig Vegetation havde dannet sig ved dets Fod. Bjerget kaldtes efter den begravede By, Tlatzlatepec, og gjorde en brillant Virkning i Landskabet, seet fra min Bolig, som hed Rio Seco. Ved Foden af Høien førte en Haandfuld Indianere en sørgelig Tilværelse ved at flette Kurve, fiske og sælge Brænde, forsaavidt ikke Tiggeri og lidt Tyveri skaffede dem en extra Indtægt. De hadede de hvide Mænd, der havde forjaget dem fra deres Maismarker og Jagtrevierer; men jeg stod paa en ret venskabelig Fod med dem, da jeg engang havde gjort en gammel Kvinde, Mtasa, en væsentlig Tjeneste, og som blev betragtet som en Slags Dronning eller høiere Væsen af dem, da hun nedstammede fra deres fordums Caciker.

Da jeg den omtalte Dag passerede den usle, indianske Landsby, fandt jeg hele Befolkningen paa Benene og ifærd med i al Hast at forlade deres elendige Hytter. Jeg fik Øie paa den gamle Mtasa, indsvøbt i sit blaa Teppe, og bærende, ligesom alle de Andre, paa forskjellige Sager, som de vilde føre med sig. Da jeg spurgte hende, hvad der foranledigede denne hurtige Flytning, reiste hun sig i sin fulde Høide, udstrakte med en vis vild Værdighed Armen mod Bjerget, ved hvis Fod vi stod, og sagde:

„I blege Mænd anse os Indianere for Taaber, fordi vi holde fast ved vore Forfædres Tro og Skikke; men det var en viis, gammel Cacike, som for mange, mange Tider siden bød vort Folk ikke at dvæle længe i Skyggen af Tlatzlatepec, naar de kunde see dens Top udstøde Røg."

Jeg kunde ogsaa see en svag, hvid Røg, som en Krands om Toppen, da jeg var bleven gjort opmærksom derpaa.

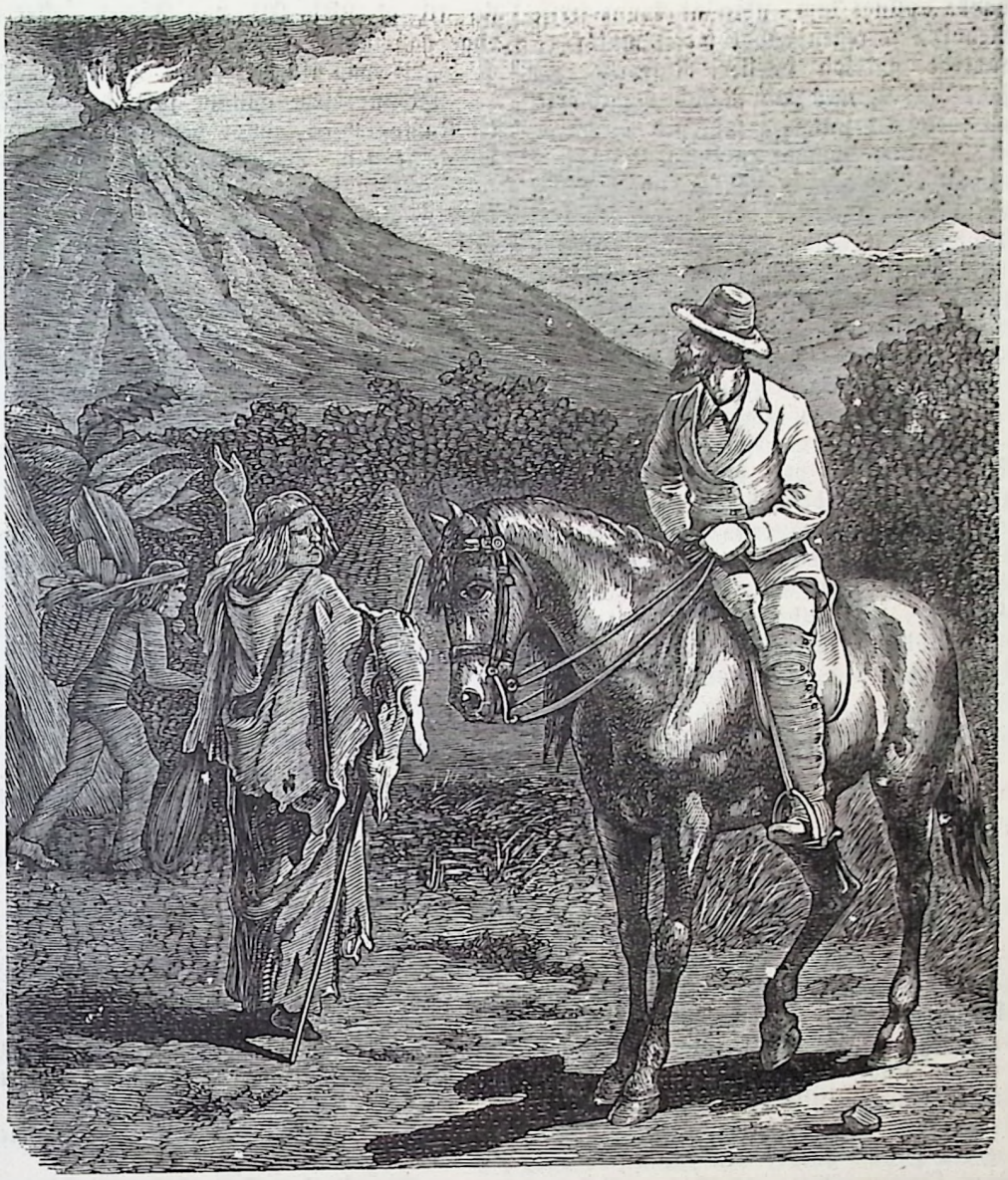

„Den Ild, som er Skyld i den Røg, er ikke i det tørre Græs," vedblev den gamle Kvinde, „og fremkaldt ved et Tilfælde. Den Ild har ingen Menneskehaand antændt, og den Røg spaaer ikke noget Godt, Sennor."

Med et alvorsfuldt Nik vendte den gamle Sybille sig fra mig, og sluttede sig til sine Landsmænd.

Jeg negter ikke, at jeg blev noget urolig i mit Sind, men jeg vidste jo, hvor overtroiske Indianerne ere, og jeg fortsatte mit Ridt. Jeg traf Don Ramon, der kjøbte mine Kreaturer, jeg gjorde Afregning med mine Folk, og vel tilmode besteg jeg min Hest, som jeg lod galloppere hen over den jevne Mark, begge to tilfredse over at tiltræde Hjemreisen.

Pludselig standsede Dyret, det skjælvede over hele Legemet, prustede og var ikke til at drive frem, som om det saae en Fare, jeg endnu ikke havde faaet Øie paa. Jeg hævede Blikket, og saae en kulsort Sky, som et Dødsslag svæve over Toppen af Vulkanen; jeg mindedes den gamle Kvindes Ord, medens en Flok Bøfler stormede skrækslagne forbi; jeg følte Jorden bevæge sig under mig, som om jeg traadte paa Bølger, og hørte en Larm, som om tusind Kanoner bleve afskudte paa engang.

Hvorlænge dette varede, veed jeg ikke. Da jeg kom til mig selv, laa baade jeg og Hesten paa Jorden, men Ingen af os var kommen til Skade. Jeg sprang i Sadlen og drev den frem med Haand og Fod, medens jeg ilede hjemad, og underveis saae Træer, der vare omstyrtede, Revner i Jorden, nye Vandløb fremkomne, da de gamle vare forsvundne. Jeg blev greben af en usigelig Frygt, thi et saadant Jordskjælv havde jeg ingensinde oplevet; jeg ilede fremad, jeg var endelig paa mine egne Enemærker — men intet Spor af det hvide Huus og dets deilige Have, var at see; det var som pustet væk fra Jordens Overflade. En gabende Revne stilte mig fra mit Hjem, og jeg maatte følge den, indtil den blev saa smal, at mit frygtsomme Dyr vilde sætte over den. Faa Minuter senere stod jeg der, hvor mit lykkelige Hjem havde staaet for faa Timer siden.

Jeg var forvildet — jeg raabte og skreg, men ingen Stemme svarede — Kone og Børn, Huus og Hjem — Alt var forsvundet. Ofrene vare skjulte

for menneskelige Øine, og jeg stod alene over den Grav, der havde opslugt dem, uden at kunne frelse dem, hvis Redning forresten havde været mulig.

Jeg vandrede omkring imellem Ruinerne, og raabte de kjære Navne, men min Røst blev ubesvaret.

Træt og fortvivlet satte jeg mig ned — da — hvad var det? En Lyd, som af en Barnestemme! — Jeg sprang op, og søgte efter Lyden; noget Hvidt skinnede imellem et omstyrtet Træes Grene, jeg trak det frem, det var min halvdøde Datter. Jeg tog hende paa min Arm, og da hun kom til sig selv, knælede jeg ned, og takkede min Gud, fordi han havde sparet hende.

Det var kun faa Oplysninger om Katastrofen, hun senere kunde give mig. Hun havde været i Haven, da det pludselig blev mørkt, og Træet faldt over hende, men heldigvis med sin Top. Skrækken havde lamslaaet hende, og hun huskede Intet, før hun vaagnede op i sin Faders Arme.

Jeg vendte tilbage til Europa med det eneste Væsen, Ulykken havde levnet mig, og skjønt jeg hidtil ikke har kunnet assee hende længere end faa Timer ad Gangen, saa haaber jeg dog, engang at kunne overgive hende til en hæderlig Mand, skjønt Savnet vil blive stort, og jeg saa ikke synes at have mere at leve for.

En Nybygger i Arkansas.

(Slutning.)

II.

I Little Rock opholdt Gurney sig i tre Dage, og fik fuldkommen Bekræftelse paa, at det var en meget mislig Sag, at ville fordrive en Squatter, thi denne havde Alles Sympathi — de vare jo næsten Alle i samme Stilling — men Roberts Beslutning var fast. Han skaffede sig en Fører, Estevan, og tre Heste, hvoraf den ene skulde bære de nødvendige Levnetsmidler, og begav sig paa Veien til „den grønne Dal".

Godt bereden og godt bevæbnet, gik Reisen uforstyrret for sig de to første Dage, og de vare paa den tredie Dags Eftermiddag kun nogle faa Mile fra Bestemmelsesstedet, og endnu inde i Urskoven, da de hørte et Par hurtigt paa hinanden følgende Skud.

„Der er Jægere i Skoven," sagde Robert.

I samme Øieblik lød et Klageskrig, og Estevan blev bleg af Skræk.

„Det var en Indianers Dødsskrig, og her foregaaer en Kamp i Nærheden med hvide Mænd; thi Indianerne maa ikke komme over paa denne Side Floden. Bliv her hos Hestene, og hold Øinene aabne — jeg vil spionere, om nogen Fare skulde true os."

Estevan sneg sig krybende frem, medens Robert eftersaae sin Flint og var parat til Kamp.

Flere Skud faldt, og kort efter kom Estevan tilbage.

„Der er sex Indianere i Kamp med en hvid Mand, som har trukket sig tilbage til en gammel, hul Eg, fra hvilket Sted han har skudt tre Fjender, da der oprindelig var ni. Men nu lave Indianerne sig til at stikke Ild paa Træet, eller idetmindste ryge ham ud."

„Vi maa ile den tapre Mand til Hjælp."

Hestene bleve bundne fast, og de listede sig frem til Kamppladsen, hvor den Angrebne fra sit Skjul holdt de fem Indianere, den sjette havde han i Mellemtiden saaret, i ærbødig Frastand. Men Rødhuderne havde nu faaet Ild i store Træstykker, og vilde med dem liste sig om paa Siden af Egen, hvor den ikke var hul.

„Paa Knæ, Estevan, og sigt paa de to røde Hunde, der snige sig afsted med Brandene."

To Skud lød, de to Indianere faldt, de tre andre udstødte rasende Skrig og vendte sig mod Estevan og Robert. Estevan drog sin Kniv mod den ene Indianer, men denne slyngede ham den glødende Brand i Øinene, og medens han endnu var blændet, bibragte han ham et dræbende Saar med Tomahavken, inden et Skud fra Gurneys Flint gjorde Ende paa Tomahavksvingerens Dage.

De to andre Indianere flygtede.

Ved Estevans Lig traf Gurney sammen med den befriede hvide Mand, og blev ikke lidet forundret over, at træffe sin Bekjendt fra Dampskibet.

„Skal jeg træffe Dem her?" udbrød Gurney.

„Ja, det er rigtignok mig," sagde Kæmpen, „og Tak for den modige Haandsrækning, De gav mig — ellers var jeg nok bleven i Klemmen dengang."

„Det kostede min Fører Livet."

„Han var en skikkelig Fyr, Estevan — men lad os skynde os at begrave ham — thi Natten maa ikke finde os i Skoven. Saasnart det bliver mørkt, vil det vrimle her af Indianere med deres Sqaws, for at istemme Dødssangen og begrave Ligene."

„Jeg troede ikke, Indianerne vare saa dristige."

„De hade mig, da jeg i over tyve Aar har havt mangen Kamp med dem, og skaffet mange ud af Verden. Det var et Hævntog mod mig."

„Boer De da her i Egnen?"

„Ja, og jeg skal vise Dem Veien til ‚den grønne Dal'."

„Saa kjender De vel endog Simon Craggs?"

„Udmærket godt."

„Hvad hedder De selv?"

„Indianerne kalde mig ‚Ildøie', men lad os nu komme afsted. Simon Craggs vil nok modtage et fornuftigt Forslag."

De besteg Hestene og naaede snart en Bjergkam, hvorfra de skuede ned i en deilig Dal, hvor et Blokhus blev synligt under Træerne, medens Røgen fra Skorstenen svævede over Trætoppene.

„Vi ere ved Maalet," sagde Kæmpen, da de holdt foran Døren, hvor en smuk, ung, blond Pige modtog dem. „Det er min Datter, Judith, og jeg er Simon Craggs. Træd uden Frygt ind i min Bolig, thi De er nu min Gjæst."

III.

Det var en deilig Eiendom, hvor Simon Craggs boede med Kone, to voxne Sønner og Datteren Judith, og da han næste Morgen havde vist Gurney Alt, sagde han: „Dette tilhører jo Dem med Rette, og da De har frelst mit Liv, viger jeg Pladsen for Dem, skjønt det ikke er Skik hos Squatterne og

det vil gjøre mig ondt. Betal mig femten hundrede Dollars for Huus og Indhegningerne, og jeg drager bort med mine, saasnart De ønsker det."

„Det har jo ingen Hast. Her maa jo være Plads nok for mig med. Behold De kun Deres Blokhuus."

„Det vil glæde os Alle, og ikke mindst Judith, der kalder Dalen ‚Paradisdalen'."

„Der seer De jo selv, jeg har Ret. Lad nu den Sag være afgjort, men giv mig nogle gode Raad for min Fremtid."

„Med Fornøielse! De skal ikke anlægge Bomuldsplantager, thi dertil behøves Negere, som ere dyre, og ikke arbeide uden Prygl, som De ikke kan indlade Dem paa med Deres europæiske Begreber, og desuden løbe de Spitsbuber deres Vei. For een kraftig Neger kan De faae en halv Snes Heste og med Deres Kapital kan De bevirke Vidundere her. Lad os nu gaae hjem. Judith vinker ad os, og Middagsmaaltidet venter."

Ved Bordet fortalte Simon Craggs, hvorledes Robert havde frelst hans Liv, og at han egentlig var den rette Eier af Dalen, men at de vare enige om, at Simon blev boende og hjalp Robert med sine nye Anlæg.

Denne Erklæring vakte almindelig Glæde, og Judith betragtede med dobbelt Interesse den unge Mand, der havde frelst Faderens Liv.

Robert blev boende flere Maaneder i Blokhuset og kom til den Overbevisning, at han i Judith havde fundet den, der skulde dele hans Fremtidsskjæbne med ham.

Da den nye Bolig var færdig, anholdt han om Judiths Haand, fik hendes Ja, og kort efter feiredes deres Bryllup.

Robert Gurney havde ved Arkansasfloden fundet sit Livs bedste Lykke, og han følte aldrig Længsel efter Europa.

De røde Sko.

Franza var fra den lille Ø Bua ved Dalmatiens Kyst. Hendes Moder handlede med Traad, Baand og Naale — hele Varelageret laa i en flad Kurv indenfor Vinduet, og Kjøberne stod udenfor og handlede igjennem den Aabning, hvor der havde siddet en Rude — hendes Fader satte sig engang imellem paa sit Æsel og red paa Arbeide — ikke altfor ofte, thi han hyldede Ordsproget: „Stærkt Arbeide gjør gammel før Tiden", hvorimod han holdt mere af at gaae paa Jagt eller fiske, og naar han havde været heldig, kunde man see Børnene — eller et af dem — næste Dag spadsere stolt om med en ny Fez med lang Kvast. Forresten holdt Familien sig for meget dannet, den talte italiensk og gjorde ofte Hentydninger til en rig Slægt paa Fastlandet; her eiede den kun 10 Oliventræer og 50 Vinstokke.

Hvert Foraar pleiede Faderen at ride paa Arbeide til en Landsby længere borte, og var saa 8 à 14 Dage fraværende fra Hjemmet, stundom længere, det vil sige, indtil en Jøde fra Byen Ragusa havde gjort sin aarlige Rundreise for at rykke sine Skyldnere.

Paa den Tid, han kunde ventes, holdt Børnene altid Udkig efter ham og naar de fik Øie paa ham, stormede de hæsblæsende hjem og skreg: „Nu kommer han!"

Moderen tog imidlertid Sagen ganske rolig. Med det mindste Pattebarn paa Armen og den øvrige Flok om sig, gik hun Efraim imøde.

Efraim var ingen haard Mand, om han end rynkede Brynene forfærdeligt ved Synet af denne moderne Cornelia, hvis Børn var hendes eneste Smykke og Rigdom.

„Gud bevares," sagde han, „der kommer hvert Aar flere og flere Børn, og hvert Aar bliver Gjælden større og større. Kone, Kone dog, hvad skal Enden blive, og naar skal jeg dog faae mine Penge? — Jeg maa tilsidst alligevel lægge Haand paa Oliventræerne og Vinstokkene — jeg er en ødelagt Mand, og mine Børn ville forbande mig i min Grav."

„Signore Efraim," svarede Moderen, det gjør min Mand og mig bitterlig ondt, at vi ikke kunne betale vor store Gjæld til Dem, og vi sørge derover Dag og Nat — tag endelig ikke vor Smule Træer fra os, der gives dog maaskee en anden Udvei til at betale vor Gjæld paa."

„Saa tal dog, Signora," sagde Efraim, og gned sine Hænder, „et Koralhalsbaand, hvad? et Sølvbeslag paa en Psalmebog? Sølvknapper? Kun frem med det."

„Hvorfra skulde vi faae saadanne Ting?" sagde Moderen, og trak paa Skuldrene, „jeg tænkte paa, at Franza, min ældste Datter, nu er voxen, og I kunde benytte hende som Pige, til vor Gjæld var betalt, thi det er bedre at En ofres, end Alle — hvor stor er Summen?"

„Den er, ved mine Fædres Gud, voxet skrækkeligt Aar for Aar — den er nu, saa sandt som jeg haaber at blive salig, tretten Gylden to og tredive Kreuzer — lad mig see Franza — lad mig see, om jeg kan bruge hende."

Franza traadte ind. Hun var en smuk, ung Pige, med en lang Haarfletning under Fez'en, og Øinene straalede af Glæde over, at hun skulde ud i Verden, og Resultatet blev ogsaa, at hun fulgte med Efraim.

Da Franza saae Byen Ragusa, blev hun henrykt; det var noget Andet, end hun hidtil havde seet, og da en af hendes Bestjæftigelser var, at spadsere med de unge Poder, frydedes hendes Øine daglig ved paa Gaderne at see en ukjendt Pragt i Klæder, straalende af Broderier og Farver, men det som allermest faldt hende i Øinene, vare de røde Læderstø, som baade Mænd og Fruentimmer brugte her — hjemme hos hende gik Alle med Sandaler og tykke Strømper — sorte Sko havde hun nok hørt tale om — men aldrig om røde.

Der forløb Uger, og Franza kunde slet ikke faae de røde Sko af Tankerne — at kjøbe et Par, var umuligt; hun eiede jo ikke en Skilling, og var selv paa en Maade sat i Pant for Forældrenes Gjæld, og dog vovede hun sig en Dag ind i en Butik, da hun saae et Par unge Kroaterinder prøve røde Sko der, og spurgte med en af indre Bevægelse rystende Stemme: „Hvad koste de røde Sko?"

„Ei ei, Signorina — Du taler italiensk — Skoene koste andre Smaapiger fire Gylden. Dig forærer jeg dem, hvis Du vil være min lille Skat!"

Franza blev ildrød, og saae ganske forstrækket op paa Skomageren, der var alt Andet end en Skjønhed.

„Naa! hvad svarer Du saa?" spurgte Mesteren, „næste Uge er der Kirkefest i St. Giacomo — saa dandse vi Kolo med hinanden — men rigtignok ikke med Sandaler paa — betænk det vel!"

Franza vendte sig om og tog Børnene rast med sig — Mester saae efter hende og smilede; thi det unge Blod behagede ham, og hun var ogsaa baade ustyldigere og smukkere end de smaae kokette og stumpnæsede Kroatinder omkring Ragusa.

Hun slyndte sig med Børnene udenfor Porten — hun var ganske undselig over, at en Mand vilde have hende, en stakkels fattig Pige til sin lille Skat, men paa den anden Side smigrede Tilbudet dog hendes Forfængelighed — og nu de røde Sko! — ja, i saadant et Par Sko maatte man kunne dandse! — Dandse! hun nynnede den ensformige Melodi til Koloen, idet hun efterlignede det simpleste Instrument af alle, den enstrængede Gusla, og da Pladsen var tom for Mennesker, satte hun den lille Moses fra sig, og sagde til de to større: „Nu skal jeg lære Jer at dandse Kolo." Atter nynnede hun Melodien, og sprang og svingede Børnene, og Moses streg af Glæde, thi han mente jo, at Forestillingen kun blev givet for at more ham; men just som Franza vilde tage Esther om Livet og svinge hende, blev hun selv omfavnet og svinget efter alle Kunstens Regler, og for hendes forbausede Blik viste sig et helt Arsenal af sølvindlagte Vaaben i en Montenegriners Livbælte. Han sprang kjækt i Dandsen, og Franza mente aldrig at have seet en smukkere Mand, og lod sig villigt rive med, indtil Børnene, der følte sig forglemte over den Nyankomne, begyndte at skrige, hvorpaa den Bevæbnede slap Franza, satte en Unge paa hver Skulder, og galopperede omkring med dem, saa at de halvt leende, halvt grædende, maatte holde sig fast med Hænderne i hans lange Haar.

Fyren fik imidlertid Leilighed til at meddele, at han hed Dojmo og boede hist ovre paa Øen, hvor han beklædte en uanselig Post.

Pigebarnet fortalte, at hun hed Franza, havde hjemme paa Bua, og tjente nu her i Ragusa.

„Jeg synes godt om Dig," sagde Dojmo, „og vil Du som jeg, mødes vi ved Kirkefesten i St. Giacomo, og dandse hele Natten med hinanden."

Franza fik Taarer i Øinene: hun havde jo ingen Sko, og fik hun endelig Sko, saa maatte hun jo tage Skomageren med; hun stammede sig over, at være saa fattig — Familiestoltheden rørte sig i hende, og hun svarede: „Jeg skal see, hvad jeg kan gjøre — forøvrigt eie mine Forældre baade Vinstokke og Oliventræer, og jeg taler ligesaa godt italiensk som vort Sprog her."

Denne Meddelelse glædede Dojmo saameget, at han uden videre gav hende et hjerteligt Kys, og sagde: „Du skal være min — jeg holder saa ubeskriveligt af Dig. Jeg er en fattig Fyr, og eier kun hvad jeg har paa Kroppen, thi var det ikke den bitre Nød, der tvang mig ned fra de sorte Bjerge, saa arbeidede jeg ikke for Andre — men ingen Prinds kan elske Dig høiere, end jeg gjør, og det er Hovedsagen. Hvor gammel er Du, Franza?"

„Femten Aar."

„Det passer udmærket. Du femten, jeg to og tyve, og vi ere i Aarets fjerde Maaned — altsaa 15, 22, 4. Farvel, min lille Due — ved Kirkefesten sees vi."

Den Nat sov Franza ikke. Hun følte, hun havde løiet for Dojma ved at prale med Oliventræer og Vinbjerge; thi hun vidste, at de forlængst vare pantsatte, ligesom hun selv. Og røde Sko kunde hun jo ikke skaffe sig — og dog maatte hun gjensee ham og dandse Kolo med ham hele Natten — hun skjælvede af Henrykkelse.

(Sluttes.)

Gaadesamtale.

Hun.

Hvad saae vi ofte i Sommer,
Naar vi til Søen gik ned,
Spire, voxe og grønnes
Kraftig ved Vandets Bred?

Han.

Mener Du ikke Sivet,
Eller Dunhammeren blød,
Som, hver Gang jeg havde den plukket,
Du tankeløs sønderbrød?

Hun.

Nei, hverken den bløde Dunhammer,
Ei heller det susende Siv;
Nei, det, som jeg mener, fra Vandet,
Gjør Gavn i det praktiske Liv,

Han.

Jeg veed det. — Du kunde og spørge:
Hvad har blot det eneste Maal:
At gribe, klemme og holde,
Men er kun af Jern eller Staal?

Opløsning af Gaaden i Nr. 41:

Tungen.

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn, Carl S.

Gaaden i Nr. 40 er endvidere opløst af J. P. Josephsen & Ibsen, X — y + z i Skaarup.

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 39. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à ty Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

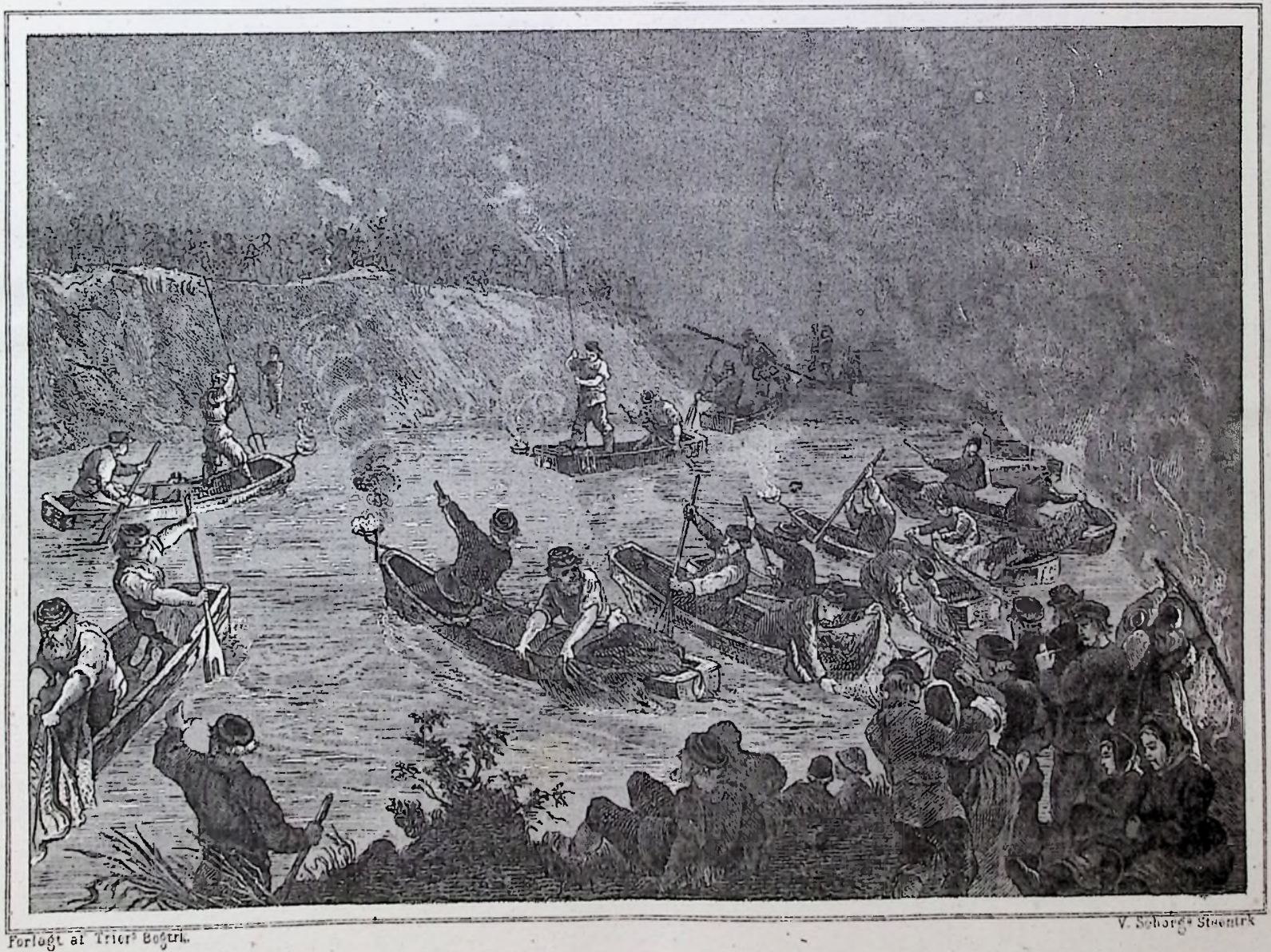

Forlagt af Trier's Bogtrk. V. Sehested Stentrk

Nattig Fiskefangst i Rusland.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 24de Oktober. Nr. 43.

Indhold: Fiskefangst og Fiskehandel i Rusland (med Lithografi). — Lastens Vei (Fortsættelse). — De røde Sko (Slutning). — Blandinger. — Talgaade.

Fiskefangst og Fiskehandel i Rusland.

I Tropelandene med deres varme og fugtige Klima overgaaer den Dyreverden, der beboer Landjorden, i Rigdom langt Vandenes Beboere, hvorimod disse i de tempererede og kolde Klimaer ere langt talrigere end hine. Og det er ikke saa underligt, thi Vandene, saavel Havet som Indsøer og Strømme, ere et mere ensartet Element med Hensyn til Varmeforholdene og de deraf flydende Ernæringsforhold, end Landene med deres korte, hede Sommer, og den lange, kolde Snevinter.

Derfor ere ogsaa Beboerne af de nordlige Lande meget henviste til at leve af Fisk, og det er ikke alene Kystbeboerne, som lægge sig efter Fiskefangst, men ogsaa dem, der bo nær Indsøer og Floder; men for intet Land er Fisk af den Betydning, som for Rusland, og intetsteds i Verden spiser man saa delikate Fisk, som i St. Petersborg, og det russisk nationale Kjøkken er berømt for sine Fisseretter over hele Europa, navnlig de udmærkede Supper paa Fisk og Fiskerogn, og de Salater af saltede, røgede og marinerede Fisk, som i Fastetiden ere daglige Retter paa alle Borde. Hvem kjender ikke Kaviar, Størfiskens Rogn?

Det er ad officiel Vei bevist, at flere Millioner Mennesker i Rusland ikke smage anden animalsk Kost end Fiskekjød; thi som græske Katholiker have de mange Fastedage, hvorpaa der kun maa nydes Fisk, og heldigvis er Klimaet saaledes, at denne kan bevares i længere Tid i frosen Tilstand.

Men hvorfra komme nu disse uhyre Masser af Fisk?

Ruslands store Kyststrækninger skaffe det Saltvandsfisk fra det sorte Hav og Østersøen, navnlig Torsk, dog kun i ringe Mængde i Forhold til de uhyre Masser, der fanges i Polarhavet, navnlig det hvide Hav, hvor Byen Arkangel er Hovedudførselspladsen, saavel til Europa som til det Indre af Rusland.

Langt større er dog den Fiskerigdom, som de ferske Vande levere. Rusland er rigt paa Indsøer og store Floder. Ladogasøen er 3 Gange saa stor som Sjælland, Onegasøen 2 Gange, og de have en Dybde af 800 til 1000 Fod; hvilke uhyre Vandmasser er det ikke, og hvilken Fiskeverden lever ikke deri? Desuden findes der Tusinder af mindre Søer, som staae i Forbindelse med større og mindre Floder — og allevegne vrimler det af Fisk: Geder, Lax, Foreller, Brasen, Aborre, Stør og Sterlet.

Paa alle de større Søer og Strømme, drives Fiskefangsten ikke alene af Enkeltmand, men ogsaa organiseret i det Store af Aktieselskaber. Velhavende Kjøbmænd og Kapitalister forene sig, forpagte Fiskerirettigheden paa visse Strækninger, oprette Stationer, anskaffe Baade, Garn og Redskaber, og antage Arbeidere for Løn og en Andeel i Fangsten — Arbeidskræfter savnes aldrig, thi det synes som om denne noget nomadiske Beskjæftigelse falder i Russernes Smag.

De større Aktieselskaber have deres egne Agenter i Byerne, hvorhen Fangsten let forsendes ad de talrige Vandveie, og her haves ogsaa Oplagene af Kaviar, Husblas, røgede, saltede og tørrede Fisk, og de Produkter, der tidligere bleve bortkastede som værdiløse, men nu, kemisk behandlede, afgive Lim, Gelatina og Gjødning, den saakaldte Fiskeguano.

Det største Fiskeri finder dog Sted i den mægtige Wolgaflod paa den Tid, da den almindelige Stør og Kæmpestøren vandrer op ad Strømmen, dels for at kaste deres Rogn, dels for at overvintre. Fiskeriet tilhører her Staten, og bortforpagtes til høie Priser, men der fanges ogsaa ved Astrakan alene omtrent en halv Million af disse Fisk, hvoraf den almindelige Stør er 4 à 8 Fod lang, hvorimod Kæmpestøren naaer en Længde af 12 til 20 Fod. (Denne sidste Stør hedder paa Tydsk „Hausen", og det er navnlig dens Svømmeblære, „Blase", der gaaer i Handelen under det populære Navn „Husblas"). Dette Fiskeri fortsættes om Vinteren, og Tusinder af Fragtslæder ere beskjæftigede med at bringe Produkterne til de bedste Markeder.

Ogsaa de mindre Floder ere rige paa Fisk, men paa Grund af en mangelfuld Lovgivning drives Fiskeriet paa en høist ufornuftig Maade paa den Tid, Regeringen giver det til fri Afbenyttelse, for at Bønderne kunne skaffe sig det nødvendige Kvantum Fiskefode. De anvende nemlig hyppig Slæbevaad, hvorved Millioner Yngel tilintetgjøres og kastes bort til ingen Nytte; fornuftigere er Brugen af Garn

tvers over Floden, naar Masterne blot ere saa store, at de smaa Fisk slippe igjennem, men mest hensigtssvarende og malerisk er den natlige Fiskefangst, som vort Billede giver en Fremstilling af.

Baaden er en udhulet Træstamme, som i Forstavnen er forsynet med et Kulbækken af Jern, der er fyldt med glødende Birke- eller Lindekul. En Mand roer, og i Stevnen staaer en Anden, forsynet med en tregrenet Harpun. Baaden roes langsomt op mod Strømmen, og holder stille paa de Steder, hvor Floden er dybere. Fiskene, der søge disse dybe, roligere Steder, lokkes af Skinnet op til Overfladen, blive harpunerede og samlede i Baaden. Ved dette Fiskeri dræber man kun de større Fisk, og det er ikke ødelæggende for Afkommet.

Denne Fisketid er en sand Festtid for Omegnens Beboere, der dels skulle samle Vinterforraad til eget Brug, og dels bringe Fangsten ind i Landet. Hver der eier en Baad og en Harpun, giver Møde ved Nattetid for at prøve sin Lykke; Slægt og Venner ledsage dem, for at overvære Fangsten og opmuntre dem ved livlige Tilraab. Gamle og Unge, Kvinder og Børn staae paa Spring til at modtage Fiskene og bringe dem hjem; langs Flodbredden lyse Vagtblus, Forfriskninger tilberedes, og en Deel af Fangsten bliver strax stegt og fortæret. Alle, der ikke have Grund til selv at tage Deel i Arbeidet, drage dog ogsaa afsted, for fra de høiere Punkter langs Bredden, at være Vidne til det muntre Liv paa Vandet.

Vil man have et rigtigt Begreb om Ruslands uhyre Fiskerigdom, saa skal man besøge det store Fisketorv i St. Petersborg, thi det gaaer her, som andetsteds: de store Byer have en egen Tiltrækningskraft for Alt, hvad der tjener til Samfundets Ernæring.

Lastens Veie.

(Fortsættelse.)

„Med Inspektøren?" spurgte Daniel.

„Javist. Kjender De ham ikke? Han har jo været paa Hohenhausen — forresten ere vi strax hos ham."

Inspektøren var hjemme, og Daniel gjenkjendte i ham Rentier Meier.

Brevet blev læst, og Inspektøren gned Hænderne, men vilde ikke forklare sig nærmere, hvorimod han udspurgte Daniel, om der ikke var opstaaet Mistanke hos ham om, at Greven kunde være en Anden, end den, han udgav sig for, hvortil Daniel svarede, at hvorvel Greven havde været uvidende om adskilligt, som forundrede ham, saa maatte han dog erklære, at han ansaae ham for den virkelige Greve, hvorvel han havde behandlet ham meget uretfærdigt.

„Kan De huske Matrosen? Hvad Indtryk gjorde han paa Dem?"

„En raa, paatrængende Person, der sagde, at han ikke gik, før han havde talt med Greven — og at han ikke var nogen Tigger. Greven var opbragt, men gik dog ned i Parken til ham, og da han vendte tilbage derfra, erklærede han, at hvis Matrosen kom igjen, vilde han ikke have mere at skaffe med ham."

„Hvilken Dragt havde Greven da paa?"

„En grøn Jagtfrakke."

„Hvis Knapper vare Dyrehoveder?"

„Ja vel."

„Hvem skulde børste hans Klæder?"

„Jeg."

„Kan De huske, om der manglede en Knap?"

„Meget godt, og tilmed Dagen selv, thi det faldt mig ind, om ikke Matrosen kunde have villet holde Greven tilbage ved den, og saaledes revet den af. Mærkeligt nok manglede senere endnu en Knap, men den var skaaren af."

„Er det maaskee disse to?" spurgte Inspektøren, og trak en Skuffe ud af sin Sekretær.

„Ja — dem er det," udbrød Daniel bestyrtet.

„Stille. Hold reen Mund. De indseer nu, hvilket Spor jeg forfølger, og jeg haaber, at mine Bestræbelser snart ville krones med Held. Adieu, mine Herrer."

Da Gronau og Daniel vare komne udenfor, maatte denne sidste love Kaptainen, at holde Forbindelsen med Broni vedlige for Svarets Skyld fra Amerika, og om muligt, skjønt begge indsaae, hvor vanskeligt det vilde være, underrette Grevinde Unica paa en skaansom Maade om, hvad der muligviis kunde foreestaae.

XXIX.

Da Inspektør Rubens var bleven alene, fremtog han en stor Bog, hvis Blade dels vare beskrevne, dels beklistrede med afklippede Avisstumper, og som endte med en Navneliste i alfabetisk Orden.

Han vilde just til at benytte den, da det bankede paa Døren, og Banquier Romberg traadte ind med de Ord:

„Jeg kommer til Dem, for at hente Raad. De bevidste Dokumenter foraarsage mig saa pinlige Timer, at jeg ikke kan udholde det længere."

„Ere Gavtyvene da endnu i Besiddelse af Papirerne?"

Romberg fortalte ham nu sin Aftale med Vinkelskriveren, begges Nærværelse iaftes, Overfaldet paa ham, og Tyveriet af 9 à 10,000 i Kontanter og 50,000 i Papirer, samt den uheldige Stilling, han var i; thi angav han Røveriet, benyttede Skurkene Papirerne, og han var fortabt, og angav han det ikke, maatte han jo blive miskjendt af sine egne Folk og dem, der havde betroet ham Penge."

„Ere da Dokumenterne saameget kompromitterende for Dem?"

„Kan jeg stole paa Deres Taushed?"

„Ubetinget; men jeg forlanger jo ikke at vide Noget."

„Kun De kan raade mig," bemærkede Romberg med et beklemt Hjerte, og fortalte nu, ofte rødmende og stammende, hvorledes en Ven havde betroet ham en Kapital, uden Bevis strax, og senere nok forlangt Bevis, men var død, da dette var sendt ham, og Brevet sendt uaabnet tilbage til Romberg — at han havde været paa Knæerne dengang, og for at frelse sig, brugt Pengene, dog stadig i det Haab, at betale Summen tilbage til den rette Eier, men Aarene vare gaaede, og Intet gjort.

„De har aldrig anmeldt Sagen, eller efter Aviserne søgt om Arvingen?" spurgte Rubens med umiskjendelig Foragt i Tonen.

„Nei — mine Forretninger lod mig glemme Alt."

„Hvad er det for Dokumenter?"

„Et Brev, hvori min afdøde Ven forlanger et Bevis, hans Testamente og min tilbagesendte Kvittering."

„De har altsaa vidst, hvem Arvingen var, og kunnet og burde tilbagebetalt Summen."

„Det har altid været min Mening, men Tiderne have ikke været dertil, og for Øieblikket vilde det være min fuldkomne Ruin."

„Saa er der kun een Udvei — gaae til Arvingen, tilstaae ham hele Sandheden, og han tilgiver Dem maaskee. Saa skal jeg nok faae Fingre i Gavtyvene. — Det er en smudsig Sag, som De skulde see til at blive færdig med snarest muligt."

Romberg indsaae Sandheden, og vilde gaae, da Inspektøren spurgte, om det var sandt, at Grev Hohenhausen vilde sælge sine Kunstsamlinger.

Jo, og Romberg havde det i Kommission.

„Pengene skulle vel anbringes i Udlandet?"

„Nei, han vil restaurere Slottet — hvorfor skulde de sendes til Udlandet?"

„Slige fine Herrer pleie at holde af at have Penge, navnlig i Englands Bank."

„De siger Noget. Greven har nylig sendt ti tusind Pund til London, som jeg for det Meste staaer i Forskud for — men han har ubetinget Kredit hos mig, og hvad han gjør med sine Penge, vedkommer jo ikke mig. Adieu, Hr. Inspektør."

„Langsomt, men sikkert," sagde Inspektøren, da han var alene, „nærme vi os Maalet. Indirekte Beviser har jeg nok af."

Han fremtog atter Bogen, og bladede i den. Et triumferende Smil spillede om hans Læber, da han udbrød: „Jeg vil lade mig hænge, hvis det ikke er ham — Alt passer — Signalement og det Hele — Sagen er klar som Solen. Nu kan den offentlige Anklager ikke komme med Indvendinger, han maa skride ind."

Han lukkede Bogen, og faa Minuter efter stod han med Bogen under Armen udenfor sin Dør, hvorfra han sporenstrengs ilede til Statsanklagerens Kontor.

„Nye Oplysninger i Sagen ‚Grev Hohenhausen'," udbrød Rubens.

„Dumheder," lød Svaret. „De spilder kun Deres Tid."

„Maaskee ikke. Maa jeg udtale mig?"

„Naa, i Guds Navn, siden De nu engang er her."

Rubens fortalte nu Alt, hvad han havde samlet imod Greven, hvori Knapperne ikke spillede en ringe Rolle. Ligeledes om den tabte Notitsbog med Planer og Tegninger af Slottet og Omegnen; Grevens Harme over, at Daniel rimeligviis, da han fandt den, havde gjennembladet den, før han afleverede den; han føler sig ikke sikker længer, han vil sælge sine Malerier, for at faae rede Penge. Ti tusind Pund Sterling ere allerede anviste paa London, og han vil skaffe sig flere Kontanter, da han ingenlunde føler sig sikker her. Endelig kom Inspektøren til Hovedsagen, og forklarede Forholdet med Brevet fra Amerika, hvorledes Unica havde besvaret det, da Greven ikke vilde, og at han havde jaget Daniel bort, fordi Brevet var forsvundet.

„Her er Brevet," sagde Inspektøren, „behag selv at læse det."

Statsadvokaten gjorde det, og fandt intet besynderligt i, at „Fru Hulda Sandhaupt søger Oplysninger om sin Mand, som med Greven er reist til Europa."

„Nei, men i, at Greven ikke har villet svare hende — det er naturligviis kun, fordi han frygter for, at hans Haandskrift skal forraade ham."

„De mener da vel ikke, at denne Werner Sandhaupt og Grev Hohenhausen skulde være en og samme Person?"

„Jo, akkurat."

„Og med hvilken Ret?"

Inspektør Rubens fremtog den medbragte Bog, og sagde: „Da jeg læste Navnet Sandhaupt, huskede jeg, at for en halv Snes Aar siden spillede en Eventyrer af dette Navn en stor Rolle, bedrog den fine Verden, som han søgte Selskab med, for store Pengesummer, men var forsvunden, før man fik Øinene op. Han var Student, af god Familie, og havde et aristokratisk Væsen. Han levede over sin Evne, havde Kreditorer og Dueller i Masse, blev relageret, fordi han spillede falsk, blev gift med en Skuespillerinde, der havde Noget tilbedste, og de To optraadte nu under falske Navne ved adskillige Bade og i flere større Stæder, deltog i alt Slags Spil, og hjalp paa Lykken. Det sidste man hørte var, at han som Grev von Barnewitz forlovede sig med en rig Dame, men her lagde Konen sig imellem, og begge reiste til Amerika."

„Jeg indrømmer Muligheden af, at denne Werner Sandhaupt kan være Grev Hohenhausen, men det er ikke bevist."

„Signalementet passer imidlertid. Den virkelige Greve kan i Amerika have sluttet sig til sin Landsmand Sandhaupt; denne kan have udfrittet ham, og let være faldet paa, at give Grevens Rolle, da han vidste, en Arv ventede ham, og Greven omkom ved Skibbruddet og Sandhaupt blev frelst. See derfor maatte Matrosen forsvinde, thi han vidste rimeligviis Besked, og derfor kunde den foregivne Greve ikke selv besvare sin Kones Brev."

„Det er Altsammen endnu kun Formodninger, men ikke Beviser."

„Sandt nok, derfor har jeg ogsaa ifinde, at lade Fru Sandhaupt komme herover paa min Bekostning, og beder blot Dem, i Mellemtiden at holde et vaagent Øie med Greven."

„Det har jeg ingen Ret til."

„Saa paatager jeg mig ogsaa den Pligt, men vil blot bemærke, at hvis jeg var i Deres Sted, lod jeg strax Greven arrestere."

„Saa er det heldigt for alle Parter, at De ikke er i mit Sted," sagde Statsadvokaten spøgende, og rakte ham Haanden til Afsked; men Inspektørens Forklaring havde dog gjort mere Indtryk paa ham, end han vilde være ved.

XXX.

Daniels glødende Had til Greven forhindrede ham dog ikke i, at modtage Pension af Unica, og derfor vandrede han over til Buchenau, for hos Baron Verner at forhøre om, hvad Unica og han

vare blevne enige om. Han blev meget venligt modtaget, og Baron Verner talte med ham om Forstjelligt, beklagede, at han for sin Svogers Skyld ikke kunde tage ham i Tjeneste, men meddelte ham, at han og Unica tilstod ham en Pension paa 600 Daler, og udbetalte ham strax det første Kvartal.

Daniel var rørt, ytrede det var langt mere end han havde ventet, haabede at han engang i Gjerningen kunde vise sin Tak, og tog Afsked.

Da han var kommen udenfor, stod Hackert og ventede paa ham, just der, hvor Grev Hohenhausen engang havde beluret dem.

Her forefaldt nu en Samtale imellem dem, hvori de gjensidig ytrede deres Følelser af Had til Greven, deres Mistanke imod ham, de Planer, de i Forening med Kaptain Gronau og Inspektøren, lagde imod ham, og endelig deres Beklagelse over Baron Buchenaus Forblindelse, og ligeledes Grevinde Unica, hvem de gjerne vilde advare, men de vidste blot ikke hvorledes, thi der var jo paalagt dem den strengeste Taushed.

At Baronen stod ovenover og hørte Alt, anede de ikke; Hackert fulgte Daniel et Stykke paa Veien, og da han kom tilbage til Slottet, blev han strax kaldt ind til Baron Buchenau i dennes Arbeidsværelse.

„De har i den senere Tid, Hackert," begyndte denne, „blandet Dem i Sager, som ikke vedrører Dem. Grev Hohenhausen har to Gange klaget over Dem. De har sluttet Forbund med hans forrige Tjener, Daniel, imod ham. Hvad er det for Planer, De har imod ham? — Hvad bestylder De ham for? — Kan Deres Had fra tidligere Tid da ikke faae Ro — eller er det Daniel, der ophidser Dem? — Det synes, mærkværdigt nok, ogsaa som om Kaptain von Gronau holder sammen med Jer. En ærlig og retskaffen Tjener holder sig til sit Herskab."

„Det har jeg altid gjort, og nu mere end nogensinde."

„Det er tomme Ord. Pas blot Deres Bestilling, og lad alt Andet fare — ellers maa vi skilles ad."

„Det er Greven, jeg kan takke for dette, som for saa meget Andet," sagde Hackert, „men jeg skal rive Masken af ham, og da ville hans Beundrere blive meget forbausede."

„Er De gal? Deres Had gjør Dem rasende, og De falder i den Grav, De graver for Andre — en saadan Tjener taaler jeg ikke mere. Deres Tilgodehavende kan De hente paa Kontoret."

„Som De befaler, Hr. Baron, men den Tid vil komme, da De vil fortryde Deres Uret imod mig. Greven frygter altsaa Daniel og mig, og troer paa denne Maade, at kunne gjøre os uskadelige. Det er godt; man føler, hvor svag han egentlig er."

Hackert gik med Had i Hjertet, ikke mod Baronen, som jo egentlig var i sin gode Ret, men mod Greven, hvem han var overbevist om at have ophidset den godmodige Baron. At Familien von Buchenau og Grevinde Unica dog kunde være saa blinde! — Fordybet i disse og lignende Tanker var han slaaet ind paa den Vei, som igjennem Skoven førte til Hohenhausen.

Da lød et Knald, en Kugle peb lige forbi ham og ind i nærmeste Træ.

Hackert standsede uvilkaarligt — Skuddet kunde kun gjælde ham.

Grenene i Nærheden knagede under Fodtrin, men Underskoven forhindrede ham fra at see — han styrtede fremad — i det Fjerne saae han en mandlig Skikkelse ile bort — Hackert blev bestyrtet staaende og glemte Forfølgelsen — det forekom ham at være Grev Hohenhausen.

Hvorfor ikke? Et Mord mere eller mindre paa Samvittigheden, naar man blot kan undgaae Opdagelsen.

Altsaa fremad! Vished maatte han have.

Hvorfor gik han ogsaa i Skoven uden Bøsse!

Han styrtede fremad i den Retning, han havde seet Skikkelsen, da pludselig en anden Skikkelse dukkede op foran ham, og en ubetvingelig Nødsel greb ham ved Synet af dette Væsen.

„Reimann!"

„Er Du bange for, at det er mit Gjenfærd?"

„Hvorfra kommer Du?"

„Fra Tugthuset."

„Er Du brudt ud?"

„Naturligvis."

„Hvorledes har det været Dig muligt?"

„For Gud og gode Venner er Alt muligt, naar man blot selv ikke frygter for at brække Halsen."

„Man vil forfølge Dig."

„Men ikke hænge mig, før man faaer Fingre i mig. Jeg vil have Hævn. Hvem troer Du har dræbt Matrosen?"

„Hvor kan jeg vide det?"

„Det har Greven. Jeg læste det tydeligt i hans Øine den Dag, han stod lige over for mig i Retssalen. Det har han altsaa ogsaa paa Samvittigheden. Her, hvor jeg kjender hundreder af Smuthuller, vil jeg passe ham op. — Du maa skaffe mig Mad, andre Klæder end denne Fangedragt, og en Bøsse."

„Det kan jeg ikke. Jeg har selv Intet — jeg er afskediget idag, fordi mit Ansigt ikke behagede Grev Hohenhausen — desuden er jeg en ærlig Mand."

„Hævn vil jeg have over Greven; men forhungret er jeg, og jeg har med Længsel ventet paa Dig — jeg troede, Du havde elsket Anna?"

„Lad gaae, Reimann, naar jeg tænker paa Anna, ere vi Medforbundne."

„Og gid den Onde maa hente ham, som drev mit smukke Barn til en frivillig Død."

„Du var ikke selv uden Skyld, Reimann — dog derom ville vi ikke strides i dette Øieblik. Hvor træffer jeg Dig senere?"

„Her vil jeg vente Dig med Levnetsmidler, Klæder og en Bøsse, og saa skulle I snart spørge Nyt."

„En Bøsse — nei — den leverer jeg ikke."

„Saa reis ad Helvede til."

„Tag mod Fornuft, Reimann. Levnetsmidler og Klæder skal jeg bringe, stolende paa, at Du ikke nævner mit Navn."

„Vær rolig; jeg pleier ikke at bringe Venner i Ulykke. Naar kan jeg vente Dig — jeg har Intet spist i fire og tyve Timer."

„Jaften! Naar Du hører Nattergalesang, saa kom frem, og Du vil finde mig her."

XXXI.

Grev Hohenhausen var i den sidste Tid bestandig taus og indesluttet. Han levede mest i sine egne

Værelser, og sad ved sit Skrivebord, da Døren blev aabnet.

„Hvad vil De her?" spurgte han opfarende den indtrædende Hackert.

„Bringe Hr. Greven Noget, der tilhører Dem. Det er kun en lille Blykugle, som jeg har staaret ud af et Træes Stamme."

„Hvorfor kommer De til mig med den?" stammede Greven.

„Fordi De har affkudt den paa mig, og den kunde have taget mit Liv, hvis Skytten havde været dygtigere. Jeg saae Dem, og havde jeg indhentet Dem, havde det kostet en Kamp paa Liv og Død. For Fremtiden gaaer jeg ikke ud uden Gevær."

„De maa jo være gal! Hold Mund! Paa Døren med Dem."

„Jeg gaaer, naar jeg faaer sagt, hvad jeg vil. Angaaende Matrosens Mord har jeg mine egne Tanker, og De skal ikke undgaae Deres Skjæbne — vi have lovet hinanden det, vi der hade Dem, og De vil ikke kunne hamle op med os. Nu gaaer jeg."

Greven stod med Blikket stivt heftet paa Døren, hvorigjennem Hackert var gaaet bort, medens Unica stod som lamslaaet i det tilstødende Bibliotheksværelse, der kun ved et Dørforhæng var skilt fra Grevens Arbeidsværelse.

Hun havde hørt hele Samtalen; Beskyldningerne og intet Forsvar. Hun vidste Intet bedre, end liste sig bort, men — som det gaaer i saadanne Tilfælde — hun stødte mod et Bord, og da den sidste Flig af hendes Kjole forsvandt, blev den seet af hendes Broder.

Mon hun havde hørt Alt? eller mon hun kun var kommen et Øieblik tidligere, for at finde en Bog?

Urolig i Sindet tog han atter Plads ved sit Skrivebord.

Unica var flygtet til sit Boudoir, men Hackerts Ord vedbleve at lyde for hendes Øre — hendes Tanker kunde ikke beskjæftige sig med andre Gjenstande, og hun var egentlig helst fri for Besøg, da man meldte hende Alma v. Buchenau.

De to Svigerinder faldt snart i en fortrolig Samtale, hvori Alma mest førte Ordet, beklagede sig over Grev Kurt, og erklærede, at til Forlovelsen havde hun, for Fred og Ro's Skyld, givet sit Minde, men at hun aldrig indlod sig i Ægteskab med ham, før de havde lært hinanden bedre at kjende, og hun selv syntes bedre om ham; hun havde ingen Tillid til ham, der laa noget falsk i hans Blik.

„Jeg har jo ikke sagt Noget . . . ."

„Intet og dog saa meget. — Hør, Alma! min Broder har Fjender. Daniel er ham ikke god, Hackert hader ham fra gammel Tid, og her er i den senere Tid forefaldet meget, som gjør mig ondt, og havde jeg vidst, hvad jeg nu veed, saa skulde jeg ikke have overtalt Dig til Forbindelsen med min Broder. Dengang forekom han mig ogsaa anderledes end nu — men alle hans Kanter fra det frie, eventyrlige Liv kunne jo eiheller være afslebne endnu. Jeg kunde mangen Gang have Lyst til at tale med Daniel om Et og Andet, men Daniel tør ikke komme her, og opsøge ham, er under min Værdighed."

„Saa kan Du jo træffe ham i Buchenau."

„Hvis det kunde skee ved et Tilfælde."

„Jeg skal nok overtage Tilfældets Rolle, og den gamle Mand kan give os mange nyttige Vink. Følg saa med til Buchenau."

„Vil Du ikke først hilse paa Kurt?"

„Han veed, hvor jeg er, og veed altsaa hvor han kan finde mig. Det er en Prøve paa hans Kjærlighed. Gjør Dig blot færdig."

„I en Fart Dragten fra igaar, Broni," sagde Unica, da hun traadte ind i sit Paaklædningsværelse.

„Greven ønsker at tale med Dem," sagde Kammerpigen.

„Det kan vel vente til iaften."

„Greven talte om at det hastede, da han nylig traadte ud af Deres Soveværelse."

Unica mindedes med Skræk Støien, hun havde hørt i sit Sovekammer; han havde altsaa staaet paa Lur i en bestemt Hensigt, thi han havde Intet at bestille i hendes Soveværelse; han vidste, at Alma var her, han søgte hende ikke, men belurede Svigerindernes Samtale — det var Tegn paa en ond Samvittighed, og denne Mangel paa Finfølelse hos en Adelsmand, ærgrede hende, og det var med denne Følelse, hun traadte ind til ham.

„Du tager til Buchenau?"

„Ja, Alma har anmodet mig om at følge med hende."

„Jeg vilde hellere, at Du blev her idag."

„Har Du specielle Grunde til dette Ønske?"

„Jeg mente, mit Ønske var nok."

„Med andre Ord: Du befaler, og jeg adlyder. Det troer jeg dog ikke, Du har Ret til at vente."

„Maaskee ikke, men jeg har heller ikke ifinde, at underordne min Villie Andres. Alma synes at glemme, at den offentlige Mening dømmer en Kvinde strengere end en Mand. Jeg veed, at hun kun tvungen gav mig sit Jaord, men . . . ."

„Jeg troede, Du havde noget Vigtigt at meddele mig."

„Hun har lovet, at blive min om fire Uger, og jeg holder mig bestemt til Aftalen."

„Alma maa vel dog ogsaa have en Stemme med?"

„Vil Alma ikke holde Bryllup med mig, bliver ogsaa Dit opsat; jeg har nu engang bestemt, at det skal være en Dobbeltfest. Apropos! var Du før inde i Bibliothekværelset?"

„Ja, og jeg hørte Din Samtale med Hackert," svarede Unica, der ikke kunde lyve.

„Du lurede altsaa?"

„Jeg har vel endnu Tilladelse til at hente en Bog der, men Du har aldrig havt Lov til at betræde mit Soveværelse."

„Hvem har sagt det?"

„Broni."

„Hun skal strax bort herfra. Her er jo et rent Spionsystem af Tjenerskabet imod mig."

„Broni er i min Tjeneste; Du kan ikke jage hende bort."

„Det vil Tiden vise. Hackerts affindige Beskyldninger ere jo vel kun til at smile ad, men jeg ønsker dog ikke, Du omtaler dem paa Buchenau, for jeg har taget mine Forholdsregler imod ham. Helst saae jeg, at Du blev hjemme idag; Scenen med Hackert har bragt mit Sind i Oprør."

„Jeg har lovet Alma, at tage med hende. Hun venter paa mig, og Du henter mig maaskee iaften?"

„Neppe."

„En Forlovet burde være opmærksommere. Farvel."

Greven stampede af Harme i Gulvet, gik hen til Skrivebordet, aabnede en Skuffe og udtog en Flacon, som indeholdt en vandklar Vædske.

Han gik ind i sin Søsters Sovеværelse, og vendte strax tilbage med dobblegt Ansigt og vallende Skridt.

Ingen havde seet ham. Unica var kjørt bort, og Broni var i Haven.

Flaconen blev atter gjemt i Skrivebordet.

XXXII.

Romberg ventede med febrilsk Utaalmodighed paa Sønnens Tilbagekomst. De skriftlige Efterretninger fra Theodor havde ikke været opmuntrende, og nu gik han med Hænderne paa Ryggen frem og tilbage i Kontoret, da Theodor pr. Telegraf havde meldt sin nærforestaaende Ankomst.

Hans Uro havde naaet sit høieste Punkt, da Theodor traadte ind.

„Er Falliten erklæret?"

„Nei, endnu ikke."

„Har Du erholdt Dækning for vort Tilgodehavende?"

„Nei, vi have ventet forlænge. Havde jeg trængt paa, var Falliten strax erklæret, og vi havde dog Intet faaet."

„Saa maa jeg gribe til mit sidste Middel," svarede Romberg, men hvilket dette Middel var, vilde han ikke meddele Theodor, men fortalte ham kort og ufuldstændig om det sidste Røveri, hvorledes alle Kontanter vare stjaalne, og at det ikke stemmede med hans Planer, for Øieblikket at forfølge de to Gavtyve, og at han i Løbet af otte Dage ved en dristig Spekulation endnu vilde kunne redde sig.

Paa Theodors indtrængende Forespørgsel i flere Retninger vilde han ikke indlade sig: „Plag mig ikke nu — engang vil Du jo erfare Alt — det gjælder blot om at vinde Tid, og Alt kan endnu blive godt."

Heldigvis for Romberg, da Theodor slet ikke syntes om denne Forretningsgang, blev Samtalen her afbrudt ved Grev Hohenhausens Indtræden.

I de sidste Dage var der foregaaet en stor Forandring med denne. Det var ikke mere den stolte Holdning og det overseende Blik — Forandringen var paafaldende, og det følte Greven selv, hvorfor han ogsaa strax ved sin Indtræden sagde: „Undskyld, jeg sætter mig, jeg befinder mig ikke vel i de sidste Dage. Jeg kan ikke taale Klimaet her — jeg maa til Italien og gjøre et længere Ophold der, men først ønskede jeg Sagen angaaende Malerisamlingen bragt i Orden. Har De fundet en Kjøber?"

Theodor var gaaet til sin Arbeidspult, og Romberg forklarede nu Greven, at en enkelt Kjøber til en saa kostbar Samling, var ikke til at opdrive, der maatte altsaa holdes Auktion, men først trykkes Kataloger, disse sendes til Udlandet, og Lysthavende faae Tid til at gjøre sig bekjendt med Samlingen, hvilket vilde tage mindst et Par Maaneder.

„Saalænge kan jeg ikke vente, og jeg ønsker Sagen hurtigt ordnet. Jeg gjør Dem derfor følgende Forslag: Samlingen er vurderet for et hundrede og tyve tusind Daler. Dem overlader jeg den for et hundrede tusind Daler i Kontanter eller Vexler paa London. Gaaer Summen over et hundrede tusind beholder De hele Overskuddet, gaaer den under et hundrede tusind, betaler jeg Dem senere Forskjellen ved vor endelige Afregning. Det skulde jeg troe, var en fordelagtig Handel for Dem."

„Som jeg ogsaa gjerne gik ind paa, men jeg kan for Øieblikket ikke undvære en saa stor Sum. Min Formue bestaaer for en stor Deel i Aktier, og deres Kurs staaer for Øieblikket meget lavt."

„Saa dan et Konsortium med nogle Forretningsvenner — Gevinsten er stor og slikker ved den Handel."

„Jeg vil forsøge det, og imidlertid besørge de foreløbige Skridt til Auktionen."

„Gjør det, og lad mig snart høre fra Dem," sagde Greven, og tog Afsked.

Da han var gaaet, sagde Romberg til Sønnen: „Hvad mener Du om den Sag?"

„At den seer noget mistænkelig ud. Greven reiser til Syden, og vil have Vexler paa London. Greven spiller Va banque, Fader! Du maa være forsigtig; vi have jo over fyrretyve tusind Daler tilgode hos ham."

„Hvad mener Du med, at han spiller Va banque?"

„Jeg mener, at han ikke har nogen god Samvittighed, og at det ikke er Klimaet, der generer ham, men at han snarere føler Nødvendigheden af at forlade denne Egn. Vi maa derfor fremskynde Auktionen, og af den søge Dækning for vort Tilgodehavende."

„Du har maaskee Ret, Theodor," sagde den Gamle ganske forvirret; „jeg vil overveie Sagen. Gaae Du og sig Goddag til Din Søster, hun har længtes efter Dig."

„Gud skee Lov, Du atter er hjemme," sagde Flora, „jeg har været saa ængstelig for Dig. Hvad betød Din pludselige Afreise? Dog ingen Ubehageligheder?"

„Nei, min Pige. Kun en Forretningsreise, hvor min Nærværelse var absolut nødvendig. Hvordan har Adalbert det?"

„Godt! Bedringen gaaer rask fremad," svarede Flora rødmende, „men sig mig, var Grev Hohenhausen ikke nylig paa Kontoret?"

„Jo, men han er gaaet."

„Jeg har imorges faaet et beskjønderligt Brev fra ham. Han omtaler de behagelige Timer, han har tilbragt i mit Selskab, beklager at det tidligere Forhold ikke bestaaer længere, og udbeder sig en Sammenkomst, ikke her eller paa Hohenhausen, men hvor jeg selv vil bestemme. Det er en Fornærmelse, jeg ikke har fortjent."

„Og hvad har Du svaret den Uforskammede?"

„Jeg har jo lige faaet Brevet i dette Øieblik,"

„Han er Baronesse Buchenaus Forlovede, og vover at byde Dig det; men det er Følgen af Dit Koketteri med ham tidligere, som jeg advarede Dig imod. Han er ikke den Mand, en ung Pige bør fortro sig til."

„Han er ikke lykkelig med Baronesse Alma."

„Saa kan han vælge sin Søster til sin Fortrolige. Du har kun at besvare hans Brev med taus Foragt."

„Det vil jeg. Jeg har endnu en Tilstaaelse at gjøre. Jeg elsker."

„Hvem?"

„Adalbert."

„Mod ham er Intet at indvende, forudsat at hans Fader . . . ."

„Den gamle Baron er ikke hans Onkel, men hans Fader. Hvorfor han blev foregivet som Nevøu, og ikke som Søn, veed Adalbert ikke."

„Grunden er let at forstaae. Den gamle Herre spekulerede paa Din Haand og Medgift for sin Søn, men da han selv er saa fattig . . . ."

„Det var ikke Adalberts Skyld, at han blev optaget her."

„Det veed jeg; elsker han Dig?"

„Det troer jeg. Han er saa undselig."

„Saa lad Sagen gaae sin rolige Gang. Adalbert maa jo ogsaa først have en Stilling, der passer for hans Evner. Kommer den gamle Baron her endnu?"

„Ja, daglig; men han taler ikke mere om Titler og Adelskab, og Papa synes ogsaa at have opgivet Tanken derom."

„Papa har ogsaa ganske Andet, at tænke paa nu — senere skal jeg meddele ham, hvorledes Sagerne staae. Hvis Nogen spørger efter mig, er jeg i Haven hos Adalbert, da Papa er gaaet fra Kontoret."

(Fortsættes.)

De røde Sko.

(Slutning.)

Hun tænkte og tænkte, og kom endelig til det Resultat, at det var bedst at skjule den første Løgn med en anden, og næste Dag spadserede hun langsomt forbi Skomageren, og nikkede til ham, og da han svarede paa samme Maade, traadte hun indenfor, satte Moses paa en Skammel og gav ham en Hammer at lege med — Tegn paa, at hun ikke havde Hastværk.

Mester tog hende under Hagen, og de bleve enige om, at dandse sammen, og han tog Maal af hende under allehaande Spøg og Latter.

Franza trak Veiret dybt og som lettet, da dette var overstaaet, men den Dag dandsede hun ikke med Børnene.

Lørdag Aften vare Skoene færdige, og Mester forlangte et Kys. Franza blev bleg og rød, men maatte jo finde sig deri — hun lukkede Øinene og holdt de røde Læber frem — hun gjorde det for at gjøre ham tryg og faae ham til at bifalde en Plan, hvorved hun kunde narre ham, og komme til at dandse med Dojmo.

„Signore," hviskede hun, „jeg er bedrøvet over, at min Herre ikke vil tillade mig at gaae ud imorgen, før Børnene sove, og saa er det jo allerede mørkt. Jeg vil vente Dem ved den runde Brønd udenfor Porten."

„Saa meget desto bedre, min Skat!" smidskede Mester og strøg sit stride Skjæg.

Med snehvidt Linned og Strømper, og det rødstribede Skjørt smukt strøget, Haarpidsken indflettet med Blomster, og de røde Sko paa Fødderne, ilede Franza til det Sted, hvor hun første Gang saae Dojmo, og lagde sin Arm i den ventende Elskers.

Han talte kjærligt til hende, og sagde hende mange smukke Ord — men hendes Tanker vare forvirrede — thi hun havde opdaget, at han kun havde Sandaler paa, og at hun altsaa ikke af den Grund havde behøvet at blive en Løgnerske for Skoenes Skyld. Heldigvis begyndte Musiken, og han hvirvlede hende rundt i den gamle Klostergaard, saa hun næsten tabte Veiret, og Kvasten paa hans Fez truede med at fare til Himmels — i Pauserne spiste og drak man — og eftersom Dagen gled frem, glemte Franza alle sine Samvittighedsnag — de røde Sko vare som Vinger paa hendes Fødder, og hun glædede sig over dem.

Denne Glæde varede dog kun kort, thi da hun under en Pause sad ved Dojmos Side, og betragtede Havet under deres Fødder, hørte hun Klokkerne i Ragusa ringe Solen ned, og St. Giacomos Klokke faldt ind med — Timen var kommen, og Hevnen nærmede sig.

Hun brast i Graad, og paa Dojmos indtrængende Spørgsmaal fortalte hun ham de røde Skoes — som jo ogsaa var hendes Hjertes — Historie, og da hun standsede, sagde han: „Græd ikke mere, mit Barn! vi ville følges ad til Brønden, og afvente Skomagerens Ankomst."

„Forbarmende Gud!" sukkede Franza, „Du vil dræbe ham."

„Puh! — usselt Skomagerblod paa mine Vaaben? Nei, dertil ere de altfor gode — jeg vil betale Skoene."

„Betale — fire Gylden? Har Du da saamange Penge?"

Han svarede ikke, men tog hende under Armen, og trak hende med sig ad Byen til.

Vandet sprudlede i Bassinet, men Skomageren var der endnu ikke. Franza skjælvede som et Espeløv, og da hun hørte Skridt nærme sig, skjulte hun sig, knælede, og afventede bedende Resultatet paa Mødet.

„Signore kommer for at hente Betalingen for de røde Sko, den smaa Franza har faaet," sagde Dojmo, og traadte ham imøde.

„Om saa var — hvad vedkommer det saa Dig?"

„Høflig, Signore, blot høflig! Mig vedkommer det, forsaavidt som jeg bringer Betalingen."

„Fanden heller! Saa tæl Pengene op."

„Det kan jeg ikke, men jeg tilbyder et Pant, som er mere værd, end hele Jer Krambod. Det er denne Dolk i Sølvskede, og I maa takke Gud til, at ingen Haand hæver den imod Eder, saa saae I ikke Solen staae op imorgen."

„Vi Borgere ere dog Gud skee Lov ikke uden al Beskyttelse mod Morder- og Røverhænder."

„Jeg er en ærlig Mands ærlige Søn, og jeg betaler Eder, da I har Ret til at fordre Betaling for Eders Arbeide. Tag Dolken."

„Om en Maaned betragter jeg Pantet som forfaldent til Indløsning."

„Lad det være min Sag. Kom nu, Franza! Vi ville atter dandse," og hun sløi som et jaget Vildt i hans aabne Arme.

Fra det Øieblik, Franza kom i Besiddelse af Skoene, var hun ikke længere det sorgfrie Barn — hun følte, hun stod lavt under Dojmo, og naar hun gik forbi Skomageren, skjældte han hende ud for en falsk Hex, uden at hun vovede at forsvare sig.

Skoene blive hende forhadte. Hun bad Efraim om at kjøbe dem, men han skambød hende paa dem. „Gammelt Kram! der er dandset formeget i dem — og Dands ødelægger forfærdelig alle Sko!"

Dojmo vilde ikke tillade, at hun solgte Skoene. „Dem skal Du danse i paa vor Bryllupsdag. Saasnart jeg har Dolken tilbage, kommer jeg og forlanger Dig af Efraim. I mit Hjem er der Nok til To, og min Herre er en god Herre."

Da Dojmo virkelig en Dag i sine bedste Klæder og med Solvdolken i Beltet traadte ind til Efraim, troede Franza, at hun skulde dø af Glæde, men hun blev svært skuffet.

„Tag hende! Tag hende i Guds Navn!" svarede Efraim, „jeg har Intet derimod, men betal mig først tretten Gylden to og tredive Kreuzer, som hendes Fader skylder mig i over ti Aar. Hun kommer ikke udenfor min Dør, før hun er betalt — det er svære Tider, onde Tider."

Det var det ogsaa for vore Elskende. Dojmo truede med at bortføre hende, men Efraim sagde, at Politiet nok skulde finde dem begge, og slog Døren i for ham.

Franza græd, da Dojmo blev afvist, og hun saae intet til ham i et Par Ugers Tid. Skomageren gjorde Nar ad hende, og spurgte spottende: „Hvorledes passe de nye Sko? de trykke da vel ikke?" skjønt han maatte kunne see, hun gik med Sandaler. Nu forekom Ragusa hende ikke længere en herlig By, og hun længtes ofte efter det fattige Hjem paa Bua — her følte hun sig saa ensom — men Gud vidste vel, at det var bedst for hende saaledes.

En Aften, da hun træt og sorgfuld laa halvt slumrende i sin Seng, troede hun at høre Koloen blive spillet paa Guslaen, og en Mandsstemme synge dertil. Hun rykkede i sin Fletning, for at overbevise sig om hun var vaagen, om hun levede, og sprang saa til Vinduet.

„Hellige Guds Moder! Er det Dig, Dojmo?"

„Femten, To og tyve, Fire!" raabte han, „hvad siger Du til den Terne, Franza? Lykken har været med mig i Lotteriet, og imorgen gaaer jeg til Præsten og bestiller Vielsen."

„Ach — wai mir," lød Efraims bedende Stemme, „hvilken Larm! Hvad vil man mig stakkels, fattige Familiefader?"

„Man vil bringe ham tretten Gylden, to og tredive Kreuzer. Luk Døren op og hent et Par Flasker Viin fra Kjælderen."

„Jeg vil først føle Pengene i min egen Haand, før jeg tillader en saadan Ødselhed," sagde Efraim, og han stak Haanden ud igjennem Vinduet, tændte Lys, og aabnede først Døren, da han havde fundet Alt i Orden. Sukkende ofrede han to Flasker Viin, og forundrede sig over Dojmos uhyre Held — da denne viste ham to nye Hundredgylden Sedler.

„Reis til Bua," sagde han, „og modtag Faderens og Moderens Velsignelse — den koster Intet; men eet Raad giver jeg Dig, unge Mand, laan aldrig Din Svigerfader Penge — ikke engang paa Datteren."

Det var Efraims advarende Raad.

Da Vielsen var fuldbyrdet, var Franzas Fader saa rørt, at han ikke kunde undlade at besegle det nye Slægtskabs Baand, ved at gjøre et lille Laan hos den nye Svigerson — om det nogensinde blev betalt, derom tier Historien.

Blandinger.

En Landsbypræst røg sin Morgenpibe i det aabne Vindue, kort forinden Gudstjenestens Begyndelse. Det var et stærkt Regnveir. En Bondekone gik forbi Præstegaarden. „Ei, Moer!" sagde Præsten, „hvor skal I hen i et saadant Guds Veir?" — „Jeg vil blot gaae en bitte Korn i Kirke," svarede hun, „jeg har ikke havt et Øie lukket hele Natten; jeg vil see, om jeg nu kan nikke en Smule."

Talgaade.

1 2 3 4 5.
Vi læse hans Navn i den hellige Skrift,
Men uden en rosende Daad og Bedrift.

3 4 1.
En Glæde i Vinterens umilde Tid.

3 2 4 1.
En Guddom, der kom med al Israel i Strid.

3 2 5.
Et frygteligt Ord for hver sand Katholik.

5 2 4 1.
Med den gjøres dagligdags tusinde Stik.

1 4 2 5.
For Mange en Hjælp, for Flere en Kval.

3 1 2 4.
Den Farve, som smykker vor høieste Sal.

Oplosning af Gaadesamtalen i Nr. 42:

Tang.

Opløst af Hans Jensen, Flora Sørensen, A. K., Frederik paa Nørrebro, H. J. H., som længes efter et Besøg af den smukke Hertha.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Oktober erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (37 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ofverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 31te Oktober. Nr. 44.

Indhold: Lastens Veie (Fortsættelse). — En talende Kanariefugl (med Xylografi). — Den lille Arving. — Blandinger. — Stavelsegaade.

Lastens Veie.

(Fortsættelse.)

Den gamle Romberg vandrede imidlertid ud i Forstaden, traadte ind i en mørk, kaserneagtig Bygning, og bankede paa en Dør, hvorpaa der stod: „Gottlieb Kraus".

En hæs Stemme raabte: „Kom ind!"

Romberg traadte ind i et fattigt Værelse, hvor en høi Mand i en fedtet Slaabrok, nedtraadte Morgensko, uredt Haar, og Pibe i Munden, modtog ham med de Ord: „Hr. Banquier Romberg, hvad forskaffer mig Æren af Deres Besøg?"

„En Forretningssag; thi De er jo Korrespondent for Børstidenden i Hovedstaden, og Deres Korrespondancer blive altid optagne af Bladet."

„Gjorde man Indvendinger, skrev jeg ikke en Linie mere."

„Meget vel. Hvad mener De om vore Byggeaktier her?"

„Raadne. Ikke en sur Sild værd. Jeg fraraadede strax det Foretagende, og min Dom var rigtig."

„Den var overfladisk, og den har skadet Foretagendet — men til Sagen. Deres Beskjæftigelse indbringer Dem vel ikke meget?"

„Talentet bliver slet betalt, og Den, der skal leve af Pennen her i Landet, maa vænne sig til at hungre og tørste. I Amerika er det anderledes — i Ny York blive Journalisterne godt betalte."

„Hvis De, efter Børstid, vil sende denne Depeche til Børstidenden i Hovedstaden, betaler jeg Dem femten tusind Daler, og Veien til Amerika staaer Dem aaben."

Hurtigt greb Hr. Gottlieb Kraus efter Papiret, som Romberg rakte ham, og læste: „Byggebanken har med stor Fordeel solgt sine Grunde og flere Bygninger — Udbytte 8 à 10 pCt. 2c. — Men det er jo ikke sandt, Hr. Romberg."

„Det veed jeg, men De skal sammenskrive en glimrende Artikel efter mit Udkast, og naar den bliver optagen i Børstidenden, ville Aktierne stige, og jeg betale Dem femten tusind Daler."

„Man vilde blot lee ad en saa kolossal Løgn."

„Her maaskee, men ikke i Hovedstaden og andre større Stæder."

„Men Følgerne?"

„Bryd De Dem blot ikke derom. Naar Artiklen er optaget imorgen, faaer De Pengene, og stikker strax af til Amerika. De har naturligvis megen Gjæld og mange Kreditorer her, dem giver De en god Dag, og man vil troe, at De er løbet Deres Vei af Frygt for Deres Kreditorer. Svar mig saa, om De vil gjøre den Forretning med mig."

„Kan jeg troe Dem?"

„De beholder mit egenhændige Udkast indtil jeg har seet Artiklen i Børstidenden — saa udvexler jeg Pengene mod Udkastet, som vilde kompromittere mig."

Efter en kort, forstilt eller virkelig, Kamp med sig selv, sagde Kraus med Fasthed: „Jeg gaaer ind paa Handelen. Naar skal Beretningen være færdig?"

„Jeg kommer efter den iaften, og afsender den strax. Det er min Sikkerhed — iovermorgen haaber jeg at bringe Dem Pengene."

En halv Time senere traadte Romberg ind i Telegrafbureauet, og lod til tre Handelshuse i Residentsen afgaae følgende: „Kjøb til nuværende Kurs eller endog 1 à 2 pCt. høiere, Aktier i Byggebanken for 100,000 Daler. Afslut inden imorgen Aften.

Romberg & Søn."

XXXIII.

I Aftenskumringen lød Nattergaleslag i Skoven, og fra Mørket fremtraadte Reimann i en almindelig Landmandsdragt, og spurgte Hackert: „Hvad bringer Du mig?"

„En Flaske Brændevin og Proviant. Du maa snart bort herfra; min Gang her i Skoven kan vække Mistanke, og Politiet søger Dig her i Egnen."

„Jeg har seet dem, men de saae ikke mig. Til mit Forehavende behøver jeg et Gevær."

„Jeg har kun mit eget, og skaffer Dig Intet."

„Saa sparer jeg min Tak. Hvad Nyt?"

„Bryllupet er opsat, og Grevinde Unica er syg."

„Dør hun før Bryllupet, er hendes Broder eneste Arving. Den Fyr har nok en Finger med i Spillet."

„Menneske dog, Du er jo en sand Djævel. Hvorledes falder Du paa den Tanke?"

„Lad Dig blot indespærre i et Tugthuus, der lærer man i Ensomheden at tænke, og Gifte, som ikke efterlade Spor, findes der nok af. Du vil altsaa ikke skaffe mig et Gevær?"

„Nei."

„Saa maa jeg til Byen iaften, der søger man mig ikke længere, og i denne Dragt er jeg ukjendelig. Vil Du gjøre mig Selskab?"

„Nei Tak! Det kunde let blive Galgen for os begge. Imorgen Aften skal jeg være her igjen. — Farvel!"

Hackert følte, at her var ingen Tid at spilde, og at Kaptain v. Gronau strax maatte underrettes om Alt.

Da det var bleven mørkt, gik Reimann til Byen. Han vidste, hvor han skulde finde sine Venner, og traf dem ogsaa ganske rigtig i „den røde Hjort" ved Brændevinsflasken.

Stor og sand var Bobs Glæde ved Synet af den Indtrædende, hvorimod Vinkelskriveren, den saakaldte Doktor, syntes at være mindre opbygget derved, og foreslog strax, at de skulde trække sig tilbage til Værelset indenfor, for ikke at blive belurede. Da dette var skeet, spurgte Bob:

„Har saa Greven faaet sit Fedt?"

„Endnu ikke. Jeg mangler en Bøsse."

„Dumt Tøieri. Vi gaae alle tre til Slottet, dreie Halsen om paa den fornemme Herre, og lette saa hans Pengekasse."

„Jeg gaaer ikke med," sagde Doktoren.

„Jeg vil kun have Hævn," sagde Reimann, „og ikke hans Mammon. Skaf mig blot et Gevær og Ammunition, Bob!"

„Naar vil Du have det?"

„Endnu idag."

„Godt, jeg skal kjøbe begge Dele til Dig, Reimann."

„Sig mig saa," begyndte Reimann efter nogen Taushed, „hvad I have gjort ved Dokumenterne, I tog fra Banquieren?"

„Hvem har sagt Dig Noget derom?" spurgte Bob, uden at bemærke Doktorens advarende Blik.

„Først Dommeren, senere den unge Romberg, som var hos mig i Fængslet, for at udfritte mig. Det maa være vigtige Dokumenter."

„Det troede vi ogsaa," sagde Doktoren ærgerlig, „men det var en Feiltagelse."

„Hold Mund!" sagde Bob, afbrydende ham, „jeg bedrager ikke en gammel Ven, fordi Du er en gjerrig Rad," og nu fortalte Bob ham Alt, hvad vi kjende om Arrangementet med de 5000 Daler og det følgende Røveri.

„Har I da Papirerne endnu, og hvad indeholde de?"

„At Romberg har snydt en Vens Barn og Arving for syrrethve tusind Daler, som vare ham betroede uden Bevis. Jeg har villet sælge Arvingen Papirerne," sagde Bob, „men Doktoren vil ikke."

„Fordi Banquieren angiver os," sagde denne, „saasnart Papirerne ere ude af vore Hænder."

„Saa giv Arvingen en Afskrift," sagde Reimann, „den betaler han vist godt."

„Du skal faae Din Deel ogsaa af hvad vi tog fra Banquieren."

„Nei," sagde Doktoren, „den Sag vedkommer ikke den første — den har vi to været ene om."

„Og jeg siger, han skal have sin Deel," sagde Bob med lynende Øine, „og Du skal rykke ud med . . ."

„Ikke en Styver."

„Saa skal ogsaa den Onde . . ."

Reimann lagde sin Haand paa Bobs Arm, der var parat til at falde paa Doktorens Hoved, og sagde: „Naar han ikke vil, kunne vi ikke tvinge ham."

„Men han er en lumpen Hund; og jeg, der skjænkede ham mit Venskab, fordi jeg troede, han var en ærlig Karl."

„Hvorfor skulde jeg ove mit Skind for Andre?" spurgte Doktoren.

„Havde vi ikke havt Papirerne, saa havde vi ikke kunnet gjøre den anden Forretning. Vil Du saa rykke ud med Noget?"

„Nei!"

Ordet var neppe udenfor hans Læber, før Bobs senefulde Arm greb ham i Nakken, løftede ham op fra Bænken, og kastede ham udenfor Døren.

„Med en saadan Karl gjør man kort Proces," sagde Bob, tilfreds med sin Heltedaad.

„Han vil hævne sig."

„Han varer sig vel, thi jeg har Haand i Hanke med ham. Jeg har tjent fem tusind Daler, hvoraf jeg giver Dig et tusinde, og hvad Papirerne indbringe, dele vi."

„Hvem er Arvingen?"

„En fattig Kaptain, der hedder Gronau."

„Er det ham?" spurgte Reimann overrasket, „han er i Familie med Baron Buchenau, og en Fjende af Greven."

„Mig ligemeget, naar han kun betaler Papirerne. Altsaa med Slottet Hohenhausen vil Du ikke have Noget at gjøre?"

„Nei. Naar jeg har hævnet mig, udvandrer jeg."

„Maaskee jeg følger med. Man skal kunne gjøre Forretninger der."

„Hvem Amerikanerne faae Fingre i, klynge de strax op."

„Frygten for Snoren formindsker Konkurrencen. Jeg vil dog overveie Sagen."

„Og naar vil Du sælge Papirerne?"

„Endnu iaften. Kom med hjem i mit Kammer, saa skal jeg give Dig Pengene."

„Og Geværet?"

„Det kjøber jeg undervejs."

Reimann fulgte Bob igjennem den almindelige Skjænkestue, hvor Vinkelskriveren sad og fulgte dem med et hadefuldt Blik.

„Den Fyr har Ondt ifinde," hviskede Reimann, „tag Dig iagt for ham."

„Han holder sig nok i Skindet, da han kjender mine Næver."

Da de vare komne ud paa Gaden, styrede Bob til et smalt Stræde, hvor han hos en Handlende, der syntes at være en god Bekjendt, kjøbte et Gevær og Ammunition til Reimann, hvorefter de begge begave sig til det Tagkammer, hvor Bob boede.

Denne tændte Lys, og aabnede en skjult Lem i Gulvet, hvorfra han fremtog Brød, Pølse, Brændeviin og en lille Pakke, indsvøbt i Voxdug.

„Spis Dig nu rigtig mæt, medens jeg tæller Pengene."

Da dette var gjort, leverede Bob ham et tusind

Daler med de Ord: „Der er, hvad jeg har lovet Dig, og Geværet forærer jeg Dig ovenikjøbet. Jeg gaaer nu til Kaptainen, og Du bliver imidlertid her."

Reimann kastede sig paa Straasækken, og Bob kom snart tilbage, da Kaptainen ikke var hjemme.

„Saa maa jeg afsted," sagde Reimann, „jeg kan ikke vente længere. Jeg maa være i Skoven inden Solen staaer op."

„Naar sees vi da igjen?"

„Det veed jeg ikke. Naar Kuglen har truffet sit Maal, stikker jeg strax af. Kom derfor imorgen i Skoven. Veed Du, hvor Kongeegene staae?"

„Nei."

„De ere lette at finde. Syv ranke Egetræer, de høieste i Skoven. En Sti fører hen til dem fra den almindelige Vei. Raab saa blot tre Gange ‚Kukkuk', saa skal jeg komme. Dog først et Raad: Sælg Papirerne snart, at Doktoren ikke skal komme Dig i Forkjøbet."

„Det lader han nok være, da han ikke har dem."

„Men han kan have taget en Afskrift."

„Du siger Noget. Jeg gaaer atter til Kaptainen, og er han ikke hjemme, venter jeg udenfor til han kommer. Din Andeel skal jeg bringe Dig, saasnart jeg kan."

Bob slukkede Lyset, og de to Mænd forlode Huset; men strax efter viste en tredie Skikkelse sig. Det var Doktoren, der havde luret, og erfaret hvad han ønskede at vide, hvorfor han øieblikkelig begav sig til Inspektør Rubens.

„Jeg har vigtige Meddelelser at gjøre, men jeg knytter visse Betingelser dertil. Jeg kan angive Dem baade Bobs og Reimanns Opholdssted, men paa det Vilkaar, at De strax lader Bob arrestere, og sørger for, at jeg faaer Tid nok, til at løbe min Vei til Amerika. Thi bliver Reimann taget, saa veed Bob, at jeg er Forræderen, og det kan koste mig Livet, hvis Bob ikke bliver sat fast, thi han er Reimanns Ven. Det var ham, der skaffede Reimann Værktøi ind i Fængslet, hvorved han flygtede derfra."

„Bob kan jeg tage, naar det skal være, men hvor er Reimann?"

„Gaaer De ind paa mine Betingelser?"

„Lad gaae, skjøndt det er uretfærdigt, at den ene Gavtyv gaaer fri og den Anden straffes."

„Jeg stoler paa Deres Ord, Hr. Inspektør. Bob er nu hos Arvingen med Papirerne, for at sælge dem."

„Hvem er Arvingen?"

„Kaptain von Gronau."

„Ah! Det havde jeg ingen Anelse om."

„Saasnart Handelen er sluttet, gaaer han ud til Reimann i Skoven ved Hohenhausen, hen til Kongeegene, raaber ‚Kukkuk' tre Gange, hvorpaa Reimann vil komme frem fra sit Smuthul."

„Hvorfra veed De det?"

„Jeg lurede, da Bob gav sin Ven denne Underretning."

„Det var farligt."

„Han havde slaaet mig ihjel, havde han opdaget mig."

„Vi maa intet Øieblik spilde, og De heller ikke, thi Bob angiver Dem jo strax, og ligeledes Romberg, saasnart Kaptain Gronau har forelagt ham Dokumenterne."

Doktoren ilte afsted, som om Forfølgerne vare i Hælene paa ham, saae Bob spadsere frem og tilbage foran Kaptainens Bolig, skyndte sig direkte til det Tagkammer, hvor Bob boede, og tændte Lys, for at undersøge Gulvet.

Da han havde fundet Stedet, løftede han Brædtet op, tog Pakken, der indeholdt Bobs Penge, slukkede Lyset, og begyndte nu paa den lange Reise til Amerika.

XXXIV.

Hackert var strax efter Samtalen med Reimann gaaet til Kaptain Gronau, og havde meddelt ham Reimanns Mistanke angaaende Unicas Sygdom.

Kaptainen blev som lynslaaet, og viste sig ikke tilgængelig for Mistanken, før han havde overveiet alle Omstændighederne.

Hvad skulde han gjøre? Den kostbare Tid maatte ikke spildes med Betænkeligheder, og han besluttede strax at tage over til Buchenau, thi Baron Verner var jo Unicas Forlovede.

Han traf Verner og Alma alene. De vare overraskede og glade over at see ham, og han gik strax til Sagen, talte om Unicas pludselige Sygdom, og den forfærdelige Mistanke om dens Oprindelse, der var bleven ham meddelt: „Afbryd mig ikke," fortsatte han, „men hør videre. Grev Hohenhausen er mistænkt for at være en Eventyrer. Den første, der kunde oplyse det virkelige Forhold, var Matrosen — han forsvandt — og heldigviis faldt Mistanken paa Reimann, der blev dømt, men Greven følte, at Daniel og Hackert havde ham mistænkt; derfor jog han selv Daniel bort, og fik Din Fader, Verner, til at give Hackert Afsked. Hackert gav senere Greven grove Ord, hvorfor denne skjød paa ham. Nu gjør Greven Alt i Penge — han føler sig usikker, og hvem kan vide, om ikke ogsaa Unica har opdaget Noget."

Da Kaptainen tav, stod Verner raadvild af Angst, men Alma havde beholdt sin fulde Fatning, og sagde: „Det er vel en forfærdetig Bestyldning, men jeg har ogsaa bemærket, at Unica i den sidste Tid har trukket sig tilbage fra Broderen, og undgaaer at omtale ham. Min Beslutning er fattet; jeg tager strax over til Hohenhausen, og viger ikke fra Sygeleiet. Imorgen kommer Verner, og medbringer vor Læge; fire Øine see mere end to."

„Men, hvis Greven negter Dig Ret til at pleie Søsteren?"

„Det kan han ikke — jeg bryder i ethvert Tilfælde med ham — han er forberedt og har talt med Unica derom. Lad blot spænde for, Verner."

Medens Verner var ude for at besørge Vognen, kom det til en Forklaring — Gronau udtalte det Ord, hvorpaa Alma saalænge havde ventet, og da Verner kom tilbage, saae han til sin Forbauselse Søsteren i Vennens Arme.

Han var dog inderlig glad derover, og da Alma var smuttet ud af Værelset, bleve Vennerne enige om, foreløbig at tie angaaende denne Sag, indtil Uveiret var trukket over.

„Hils Alma, og see til at faae Unica flyttet herover — Din Læge kan jo tilraade en Forandring af Opholdssted," vare Kaptainens Ord, da han tog Afsked, og begav sig paa Hjemveien.

Det var langt over Midnat, da han betraadte den Gade, hvori han boede, og i Fraſtand ſaae han en Perſon vandre frem og tilbage foran hans Bolig.

„Kaptain von Gronau?“ ſpurgte Bob.

„Det er mig.“

„Maa jeg tale et Par Ord med Dem?“

„Med mig? og her midt om Natten?“

„Det er i Deres egen Intereſſe — det dreier ſig om Arven efter Deres Fader?“

„Hvad veed De derom?“ ſpurgte Kaptainen overraſket.

„Naar vi komme ind, ſkal jeg meddele Dem Alt.“

Da de vare komne ind, og Gronau havde tændt Lys, ſagde Bob: „De veed maaſkee ikke, at Deres Fader efterlod Dem ſyrretyve tuſind Daler, ſom han uden Beviis betroede en Ven. Jeg har tre Dokumenter: et Brev fra Deres Fader, hvori han forlanger et Beviis; hans Teſtamente, hvori han indſætter Dem til Arving, og Beviſet for Kapitalen, ſom blev ſendt tilbage, da Deres Fader imidlertid var død af Kolera. Det er over tyve Aar ſiden, og Kapitalen med Renter maa nu være hundrede tuſind Daler, hvoraf jeg forlanger ti pCt. for Dokumenterne.“

„Men det er jo muligt, at jeg ingen Penge faaer af Vedkommende.“

„Det frygter jeg ikke for. Skyldneren er den rige Romberg, og jeg forlanger kun et Beviis for, at De ſkylder mig ti pCt. af den Sum, De faaer udbetalt.“

Efter nogle Forhandlinger ſkrev Gronau Beviſet, og modtog til Gjengjæld Papirerne, hvorpaa Bob fjernede ſig.

Da han aabnede Gadedøren, foer han tilbage, thi foran ham ſtod Inſpektør Rubens og to Politibetjente.

„Der er Perſonen,“ ſagde Rubens, „arreſteer ham, og afleveer ham paa Stationen.“

„Hvorfor arreſterer man mig?“

„Det veed De nok — to Gange Indbrud hos Romberg.“

„Er det det Hele? Hvorfor har De ventet ſaalænge?“

„De har hjulpet Reimann til at flygte.“

„Er Reimann nappet?“

„Imorgen vil han igjen være i Buret.“

„Saa har den fordømte Skriverſjæl forraadt os. Han er ligeſaa ſkyldig ſom jeg — han maa ogſaa arreſteres.“

„Den Sag kommer ikke mig ved.“

„Og Romberg da?“

„Veed jeg Intet om. Bring Fyren bort. Paſs vel paa ham — han er et farligt Subjekt.“

Bob, der af Erfaring vidſte, at Modſtand var unyttig, fulgte villig, men hans Ønſker over Vinkelſkriveren, aandede det meſt glødende Had.

XXXV.

Da Børstidenden indeholdt den falſke Beretning om Byggeaktierne, kaſtede Theodor den fra ſig, og udtalte ſin Harme og Forundring over, at en ſaadan Artikel kunde blive optaget i et ſaa reſpektabelt Blad.

Den Maade, hvorpaa Faderen optog Sagen, medens de videre drøftede den, Maaden, han forſvarede den paa, og endelig Tilſtaaelſen, at han havde kjøbt for 300,000 Daler, foruden deres egen Beholdning, i Haab om fordelagtigt Salg paa fremmede Pladſer, lod et Lys gaae op for Theodor, og det vilde maaſkee være kommet til en voldſom Scene imellem Fader og Søn, hvis de ikke vare blevne afbrudte ved Paul Vetters Indtræden.

„Man ſeer Dem jo ikke mere,“ udbrød Paul, „og naar Bjerget ikke vil komme til Profeten, maa Profeten komme til Bjerget. Giv mig et godt Raad — jeg har faaet min Arv, og veed ikke, hvorledes jeg bedſt ſkal anvende Pengene.“

„Kjøb Statspapirer — de ere for Øieblikket de ſikreſte,“ ſkyndte Theodor ſig at ſvare.

„Raadet er godt, men jeg ſynes ikke om det; thi Gevinſten er for ringe. Jeg har tænkt paa Aktier i Byggeſelſkabet.“

„Lad for Guds Skyld den Tanke fare. Det er Svindel — langt hellere Jernbaneaktier.“

„Saa kjøb til mig, hvad De vil.“

„Det hører egentlig ikke til vor Forretning,“ ſvarede Theodor, da et bebreidende Blik fra Faderen traf ham, „kom derfor imorgen paa Børſen, ſaa anbefaler jeg Dig en paalidelig Mægler.“

„Tak! jeg kommer; thi man ſkal lytte til en Vens Røſt.“

Da de vare udenfor i Korridoren, udbrød Paul i Lovtaler over ſin unge Kone og Ægteſtanden, og ſagde: „Gift Dig, kjære Ven! men Du mangler Mod til at bryde med Din Fader. Gjør det, og Fanny Vogel flyver i Dine Arme. Vi ſees paa Børſen.“

Da Theodor vendte tilbage til Kontoret, ſagde hans Fader: „Hvorfor modtog Du ikke hans Penge — den Forretning kunde vi jo godt have gjort.“

„Det vilde have været en ſlet Venſkabstjeneſte.“

I det ſamme traadte Kaptain v. Gronau ind, og Theodor, der vidſte, at Faderen ikke kunde lide ham, vilde føre ham ind i et andet Værelſe, men Kaptainen henvendte ſig direkte til Faderen, og udbad ſig en Samtale med ham under fire Øine, „ſenere ønſker jeg at tale med Dig,“ henvendte han ſig til Theodor.

Bleg og forſtyrret reiſte Romberg ſig, og førte Kaptainen ind i den pragtfuldt udſtyrede Salon.

(Fortſættes.)

En talende Kanariefugl.

I Wothing i England eier en Mr. Wood en ſmuk Kanariefugl med Top paa Hovedet.

Han har med megen Udholdenhed lært Fuglen til med lydelig Stemme at gjentage:

„Moder er en ſød, rar Moder!“

„Moder er en Skjønhed!“

ſaa ofte, ſom han forlanger det af den.

Mange hundrede Perſoner have beundret den lille, befjedrede Sprogkunſtner.

En talende Kanariefugl.

Den lille Arving.

(Cassels Magazine.)

„Hævn! siger Du, kjære Ned! Er det dog ikke en altfor gammel Historie nu?"

„Hun har aldrig tilgivet mig eller Nogen af os. — Hvad er det?"

Det ringede paa Gadedøren, og straks efter bragte en Tjener en Konvolut, der indeholdt et Telegram. Ned betragtede det med et mørkt Blik, det var, som om han frygtede for Indholdet, og var uenig med sig selv, om han skulde aabne det. Hans Hustru gik hen til ham, og betragtede ligeledes Konvoluten, uden at sige et Ord — det var, som om den indeholdt en Torpedo, begge vare bange for at røre ved.

Første Kapitel.

Abbeylands beskrives allevegne som Sir John Burtons Stamsæde, et prægtigt Gods med herskabelige Bygninger, og en velanlagt og vidtløftig Have og Park, som grændsede op til Skovene.

Eieren var en rig Mand, der havde en halv Snes tusind Pund om Aaret; han var gift, men havde ingen Børn. Baade han og hans Hustru levede paa Fastlandet, da de efter Sigende ikke kunde lide Abbeylands; de vare bestandig paa Reise, snart paa et, snart paa et andet Sted, og ligeledes nu,

da vor Fortælling begynder. Han var fem og halvtreds, og gift med en Dame, femten Aar yngre, og hun fik i Egnen Ord for, at hun slæbte ham omkring med sig, for at tilfredsstille sine mere ungdommelige Lyster. Han blev omtalt som godmodig, men formeget under sin Kones Kontrol, og Egnens gamle Pebermoer nærede den Anskuelse, at Reisen omkring i fremmede Lande paa en vis uforklarlig Maade kunde skaffe et barnløst Ægtepar en Arving.

Abbeylands vandt egentlig ved deres Fraværelse. Boligen, Jorderne og Godset blev overgivet til Ned Burton, den egentlige Eiers Broder, og til hans smukke Døtre og vakre Sønner, som hvis Broder Ned Burton snarere optraadte, end som Fader. De bestyrede det Hele, modtog Afgifterne, jagede, skjød, og betragtede det som deres, hvilket det ogsaa maatte blive, da det var et Fideicommisgods, og da den ældre Broder efter flere Aars Ægteskab ingen Børn havde, var der jo al mulig Grund til at troe det.

I de fjorten, femten Aar Eieren havde været fraværende, var der bleven bygget meget, og Haven var bleven udvidet og omlagt — den var som Mrs. Edvard Burtons syvende Barn, og hun betragtede den med en Moders omme Kjærlighed — de udviste megen Gjæstfrihed, saavel mod nærmere som fjernere Boende, og Naboerne vare Alle enige i, at man ikke kunde have behageligere Folk nær sig, og at Ned Burtons Familie var langt at foretrække for den tilbageholdne og uselskabelige John Burton og især hans Hustru.

Præsten Phelps, som med sin Kone spiste hver Uge en Gang hos Burtons, kunde ikke nokkom rose dem, medens deres allernærmeste Naboer, de adelige Foragers — der, som Alverden vidste, var i Familie med en Lord — havde megen Interesse for Tom Burton, ældste Søn og tilkommende Besidder af Abbeylands. Man tilskrev Mrs. Forager skumle Planer med Hensyn til at fange en saadan Fugl paa den ægteskabelige Limpind, men i den Henseende gjorde man hende dog Uret.

Sagen var nemlig den, at de to unge Mennesker vare blevne enige for lang Tid siden, thi hver Gang Tom Burton var hjemme i en Ferie fra Skolen eller Universitetet, eller senere med Permission fra Regimentet, tilbragte han de tre Fjerdedele af sin Tid sammen med Nabolagets vel landlige, men indtagende Skjønhed, den unge Lucy Forager. Hendes Moder, der var en meget verdslig sindet Dame, kunde nok have havt Lyst til at jage denne „ti Ender" efter alle Kunstens Regler, men Vildtet var jo kommet frem af sit Skjul af sig selv, og havde overgivet sig til en yngre og mere indtagende Jægerinde. Der havde vel ingen formelig Forlovelse fundet Sted, men den almindelig Mening var, at Lucy Forager engang vilde blive Frue paa Abbeylands.

De to Familier vare forøvrigt fuldkomne Modsætninger, og man skulde ikke troe, at de kunde have mange fælles Interesser. Familien Forager var aldeles uformuende, og derfor boede den paa Landet og indaandede den friske Mark- og Skovduft, men i sit stille Sind vilde Ladyen langt have foretrukket Gasblussenes lumre Varme, og kunstige Blomster for de naturlige. Hun havde en slikkelig Mand, en fuldkommen Gentleman i Tanke og Opførsel, men han havde levet saa længe sammen med hende, og var af en saa svag Karakteer, at han nu altid lod hende faae sin Villie. Hun vilde naturligvis have foretrukket et Dukkehuus i Residentsen, hvor hun og Familie vilde have nydt et daarligt Helbred, daarlig Luft og faa Bekvemmeligheder, men et kort Besøg paa Abbeylands lod hende faae Kik paa et to Etages Huus, som laa saa tæt ved de „kjære Burtons", og passede hende saa godt i flere Henseender, at hun strax forstod at sætte sig i Besiddelse af det. De to Familier bleve paa Grund af dette nære Nabostab meget intime med hinanden; den lille Pilelaage imellem Eiendommene blev benyttet flere Gange daglig, thi ofte hentede den unge Mr. Tom den unge Miss Lucy over til sine Forældre og Søskende, og lige saa ofte maatte han jo sørge for at aflevere hende igjen om Aftenen.

Faderen til Tom, Ned Burton, eller „Majoren", som han ogsaa blev kaldet, da han i lang Tid havde tjent i et Infanteriregiment, saae dette Arrangement mellem de unge Mennesker med stor Tilfredsstillelse. Han var en hjertensgod Mand, som var afholdt og elsket af Alle, som kjendte ham, og som selv holdt af at see sine Venner omkring sig, men allerbedst befandt han sig dog i sine fem yngre Børns Selskab — imellem dem var han som en voxen Skoledreng — og hans Lyst var at styrte ind i Skolestuen, og til Lærerindens store Ærgrelse tage Børnene med til en Vandring i Skoven eller en Rotur paa Dammen.

Baade hans Hustru og Guvernanten protesterede alvorligt imod disse Afbrydelser, men det var forgjæves; thi vel modtog han deres Beklagelser, naar han kom hjem fra en saadan Udflugt, med mange Undskyldninger — men han kunde næsten i samme Nu opfordre til at begaae nye Uordener. Hans største Lyst var at løbe omkring med dem i Mark og Skov, og Naboerne kunde ofte see, selv Pigebørnene, klatre op i Træerne efter Fuglereder, eller styrte raabende og skrigende afsted over Rub og Stub efter „Papa", der foreskillede det jagede Vildt.

Ned Burton var Ærligheden selv, og saa trofast som Staal, men han blev ikke anseet for at kjende meget til Verden — det er forresten forbausende, hvor mange Mennesker, der have samme Mangel, komme godt igjennem Verden, ja langt bedre, end de, der kjende Verden til Bunds. Glad og tilfreds, ligegyldig for sine egne Interesser, var det hidtil gaaet ham godt. Som yngre Søn, med et Par hundrede Pund om Aaret, havde han faaet en Officersbestalling, havde i et Par Aar tilsat sin Formue, og for at bøde paa de forfaldne Omstændigheder, havde han giftet sig med en meget elskværdig Pige, der ikke eiede en Skilling. Dette Skridt havde dog ikke været saa fordærveligt for ham, som hans Venner spaaede, skjønt det snart lagde sex Børn til over paa hans stærkt bebyrdede Skuldre; thi hans ældre Broder betalte hans Gjæld og udsatte en Sum for ham paany. Denne holdt ud i faa Aar, men fik saa ogsaa Ende.

Just ved denne Krisis i „stakkels Neds Affærer", udbredte det Rygte sig, at Mr. John Burton, den ældre Broder, stod i Begreb med at gifte sig med en Dame, der havde været Guvernante, og om hvis Karakteer Ned Burton maatte have hørt noget ufordelagtigt; thi skjønt han af Naturen var tilbøielig til at lade fem være lige, saa protesterede han dog lydeligt og heftigt mod dette Skridt, som

et, der vilde bringe Familien Skam, og han vedblev saa udholdende at gjøre Indsigelse derimod, at han kun derved gjorde Broderen mere hidsig, og Ægteskabet fandt Sted uopholdeligt.

Ovenpaa dette fulgte en bitter Familieuenighed, som den nye Lady Burton ikke søgte at dæmpe, og den varede derfor en fem—sex Aar, i hvilken Tid Ned Burton havde en haard Kamp at udholde, men hans Venner hjalp ham, og han kom nogenlunde over den; saa blev hans Broder dødelig syg, og uopholdelig ilede Ned til hans Sygeleie, hvor han pleiede ham saa kjærligt, at Broderen, om end langsomt, kom sig, og de bleve atter forsonede — en Forsoning, som begge egentlig længtes efter.

Fra den Dag af blev Majoren og hans Familie formelig erkjendte som Arvinger til Abbeylands og installerede paa Eiendommen. Majoren forlod Armeen, og hans Søn, Tom, blev sin Onkels, men just ikke sin Tantes, Yndling, og da hendes Indflydelse ikke var saa stor, som før, blev Tom sat i Garden og tilstaaet et rigeligt aarligt Gehalt foruden Gagen.

Onklen kunde dog ikke udholde Englands Klima efter sin sidste Sygdom, og han reiste derfor med sin Hustru til sydligere Lande.

Andet Kapitel.

Ned Burton var en kraftig bygget Mand med lyst Haar, et Par godmodige Øine, hvori et skjemtefuldt Udtryk lurede, og en Knebelsbart, i hvis Haarvæxt et Smil altid syntes at være gjemt. Da han altid var paa Farten, var hans Hud brun og solbrændt, hans Klæder tilstøvede, og han havde gjerne et af de vilde Pigebørn hængende ved hver Arm. Dersom han nogensinde skulde lade sig fotografere, maatte det helst være situeret omtrent paa den Maade — thi den Gruppe vilde hans Venner let kunne mindes og gjenkjende.

Den Morgen, da vor Fortælling begynder, var han traadt ind i sin Kones Værelse paa ovennævnte Maade, og havde sagt:

„Jeg gaaer til Stationen, for at møde Tom, og Dolly siger, at jeg ikke kan undvære hende saalænge. Ingen Skolegang i de næste tre Dage; et Ægteskab giver altid en god Grund til at holde Ferie."

Mrs. Burton smilede.

„Saavidt er det jo ikke kommet endnu," sagde hun. „Tom kommer jo blot for at frie til Lucy — skjønt jeg ikke synes, at det har saa meget Hastværk med den Sag."

„Nei, naturligvis. Du og jeg gave os god Tid — ikke sandt? — Vi spurgte først smukt Slægt og Venner til Raads! Og det er i det Hele taget faldet daarligt ud — ikke? — Vi ere et sandt Bevis paa den gamle Sætning: Den, som gifter sig i Hastværk, vil senere fortryde det som Lastværk."

Dolly, et opvakt Pigebarn paa en halv Snes Aar, halede i Faderens Arm, som den kunde være et Skibstov, men hun forstod samtidig det ironiske i Faderens Ord, og raabte af fuld Hals: „Ja, det Ægteskab har taget en skrækkelig Ende."

„Hvor tør Du næsvise Tøs vove at sige det," sagde Ned, løftede hende op og kysede hende. „Vi maa tage alle Ungerne med, for at møde Tom. Gaae ind til Miss Perkes, hils hende fra Mama, og bed hende slippe Banden løs og lukke Bøgerne inde. Vi ville ogsaa tage Terrierne med — baade Viper og Vixen og hele Stadsen."

Mrs. Burton kunde ikke faae det over sit Hjerte at gjøre Indvendinger; hun var meget lykkelig den Morgen, og da Dolly var styrtet afsted med det behagelige Budskab til Guvernanten, sagde hendes Moder:

„Hvor dog Alting har stillet sig heldigt for os. Det forekommer mig, som om det er Belønningen, Du har fortjent, kjære Mand, for Din Kjærlighed, Troskab og Taalmodighed under vore mange haarde Kampe i tidligere Dage. Jeg føler saa saare godt, at jeg var Skyld i mange af dem."

„Du!" udbrød han med Varme, „hvad vilde der være bleven af mig uden Dig og de Smaa? Jeg vilde have endt, som jeg begyndte — som en letsindig, doven, unyttig Person, som Ingen brød sig en Døit om. Da jeg havde mødt Dig, var det som om jeg blev født paany. Vi have havt nogle faa drøie Aar, men nu have vi det jo godt. Du er jo Dronning over Abbeylands, der aldrig havde en smukkere eller finere Lady til Herskerinde — selv ikke den nuværende Mrs. Burton."

„Jeg kunde ønske — ja oprigtig og af fuldt Hjerte ønske," sagde hans Hustru efter en kort Pause og med en vis ængstelig Mine, „at Du vilde gjøre en Ende paa den gamle Uenighed. Det vilde jo være en passende Leilighed, naar de komme her til Toms Bryllup. Det vilde være smukt af Dig, hvis Du sagde, at Du nu følte, at Du dengang gik for vidt, og at Du nu havde lært hendes gode Egenskaber at kjende. Hun har jo dog i Virkeligheden været ham en god og brav Hustru."

„Du kjender ikke Fruentimmeret, og hvad det angaaer, at have været ham en trofast Hustru, saa er det Noget, jeg ikke troer paa."

„Vi kunne kun dømme efter hendes Opførsel. Vi staae jo i et særegent Forhold her, og intet Menneske har meget tilovers for sin nærmeste Arving. Vi maa vel huske paa, hvor let hun havde kunnet forgiftet Burtons Sind og Følelser imod os."

„Forgivet ham, troede jeg virkelig, Du vilde have sagt, og det kunde der være Grunde nok til: Der var ingen Sum udsat for hende, og det stod ikke i Deres Magt at gjøre det. Desuden havde hun Forstand nok til at indsee, at hvis Noget tilstødte hendes Mand, saa vilde Tom og jeg altid vise os ædelmodige lige over for hende. Himlen er mit Vidne til, at jeg ønsker, han maa leve længe, ligesaa længe som jeg selv. At Tom engang faaer det Altsammen er mig nok. Nei, min kjære Hustru, lad Alt blive, som det nu staaer — vi komme jo godt ud af det med hinanden."

„Jeg tænkte nok, at det ikke kunde hjælpe, jeg bad Dig derom. Det er det eneste Punkt, hvori jeg altid har fundet Dig rigtig egensindig og holdende urokkelig fast ved den Mening, Du engang har fattet."

Dermed faldt Samtalen, da Dolly indfandt sig med de andre Børn, der stolede af Glæde og trak afsted med Papa.

Det var en rigtig fornøielig Tur.

Papa gik med lange Skridt og sin tykke Stok i Haanden ad den lige Vei til Jernbanen, medens Børnene og Hundene løb rundt om ham — snart

forbi ham, snart bagefter ham — ligesom Delfiner, der boltre sig muntert omkring et Skib.

Til den bestemte Tid kom Tom, og blev ført hjem i Procession. Det var en net, ung Mand med en blond, silkeblød Moustache, et lattermildt Øie, og om Munden et Træk, som tydede paa Fasthed, hvis han skulde blive sat paa Prøve. Han var aldeles forgabet i sin Fader, og kaldte ham Ned, hvilket da forresten hele Familien gjorde.

„Her ere Gaverne," sagde han, og pegede paa en lille Læderkuffert, som han selv meget omhyggelig bar, „Dine, mine og Moders. Det er smukke, men ogsaa lidt kostbare Sager — Du sagde jo selv, at jeg ikke skulde spare."

„Fuldkommen rigtigt, min kjære Dreng! Hvorfor spare? Det bliver jo dog engang Dit, saa Du kan gjøre og lade med det, som Du vil."

„Du har aldrig seet smukkere Diamanter, Fader, og Dolly kunde nok have Lyst til dem, men hun maa vente, til hendes Tur kommer."

Da man var kommen hjem, bleve Kasserne aabnede, og deres Indhold taget frem til Eftersyn. Halsbaand, Øreringe, Kors ɔc., Alt blev beundret, og man fandt, at Tom havde handlet overensstemmende med hans Stilling og Udsigter, hvorpaa han igjennem den velbekjendte Laage begav sig paa Veien til Mrs. Forager, der modtog ham meget ligefrem, thi det hørte for Øieblikket til hendes Maade at være paa.

„De veed, min kjære Tom Burton, at jeg er en gammel Kone, der kjender Verden, og har Lov til at tale lige ud af Posen. Jeg veed, at De og Lucy ere enige, thi ingen af Jer to unge Mennesker bryder sig stort om at høre hendes Faders og min Mening, eller at faae vort Samtykke — men jeg maa jo dog være Dem Tak skyldig, fordi De henvender Dem til mig — rigtignok efter at I selv have afgjort Sagen."

„Men Mrs. Forager . . . ."

„Lad nu det være godt, og saa vil jeg oprigtig tilstaae, at jeg er glad, meget glad, over at Forholdene have stillet sig saaledes. Hvor ofte har jeg ikke følt, hvilket elskværdigt Par Folk, Deres kjære, gode Forældre ere, og hvor opmærksomme de have været imod os, hvilket jeg aldrig skal glemme. Min kjære Tom, selv om De aldrig eiede en Skilling, vilde jeg være stolt af en saadan Svigersøn."

„De faaer mig virkelig til at rødme, kjære Svigermoder!" sagde den unge Mand leende.

Der var noget i hans Tone, som om han just ikke satte stor Pris paa hans tilkommende Svigermoders fagre Ord.

Denne tilføiede med et underfundigt, ræveagtigt Blik i Øiet:

„Det er naturligvis for min lille Lucys Skyld. Hvis hun virkelig elskede, selv en fattig Kapellan, saa skulde jeg ikke negte hende mit Samtykke, skjønt jeg godt veed, at Folk kalde mig meget egenkjærlig og verdslig sindet. Jeg veed godt, hvorledes man bliver omtalt, naar man ikke er tilstede. Men tag Plads og lad mig høre, hvad Deres Onkel siger, hvad han vil gjøre for Dem; jeg maa jo dog ogsaa vide, hvorledes Fremtiden stiller sig for mit Barn."

Efter at den unge Mand havde aflagt en i enhver Henseende tilfredsstillende Forklaring, og besvaret en Mængde Spørgsmaal, som forekom ham meget kjedelige, opsøgte han Lucy, der med Hjertebanken havde afventet Enden paa disse foreløbige Forhandlinger.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— En Mand bad Talleyrand skaffe sig en Post. „Det er en Ulykke," sagde den formaaende Diplomat, „at den er vakant." — „Kan det være en Ulykke?" spurgte Supplikanten forundret. — „Veed De da ikke," svarede Talleyrand, „at en vakant Plads altid er bortgivet?"

Stavelsegaade.

(Første Stavelse.)
Man seer det aldrig enkeltviis,
Men altid kun i Flokke;
Den alleryngste Ungdom det
Til Leg kan hurtig lokke.

(Anden og tredie Stavelse.)
Det er et spiseligt Produkt,
Snart koges det, snart bages;
En Dag i Aaret det især
Af Alle gjerne tages.

(Det Hele.)
En syldig, tidlig Sommerblomst,
Rundt om paa Havens Buske,
Der hilser hver en Junidag
Med sine tunge Duske.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 43:

Laban.

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn, Den lille D., Honoratiores i Nr. 6, H. i H., De to durkdrevne Kegleſpillere i Ribe, En Drøvtygger i Aalborg.

Talgaaden i Nr. 42 er endvidere opløst af Organisten ved Marmorkirken, Kristen Breinholt.

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 40. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fortensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Trier's Bogtrk. V. Soborg's Steentrk.

Biskop J. P. Mynster.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 7de November. Nr. 45.

Indhold: Biskop Jakob Peter Mynster (med Lithografi). — Lastens Veie (Fortsættelse). — Den lille Arving (Fortsættelse). — Et Eventyr paa et Karneval. — Dobbeltgaade.

Biskop Jakob Peter Mynster.

I Landsbykirkens Skygge sad han ene;
Da ramte ham et mægtigt Ordets Lyn:
Ret aldrig kan Du tvende Herrer tjene!
Og klart Guds Rige straaled for hans Syn;*)
Hans Øie lyste, og hans Aand fik Vinger,
Hans Røst fik Gjenlyd over Dal og Strand;
Den vidne skal om Aandens Fædreland,
Saalænge Danmarks Kirkeklokke ringer.

B. S. Ingemann.

(Jakob Peter Mynster fødtes i Kjøbenhavn den 8de November 1775, underkastede sig 1794 den theologiske Embedsexamen, antoges derefter som Lærer for Grev Adam Vilhelm Moltke til Bregentved, blev 1801 kaldet til Sognepræst for Spjellerup og Smerup Menigheder i Sjælland, ansattes i 1811 som 1ste residerende Kapellan ved Vor Frue Kirke i Kjøbenhavn, udnævntes i 1828 til Konsesfionarius samt Hof- og Slotspræst, i 1834 til Biskop over Sjællands Stift, og døde den 30te Januar 1854. I 1809 udkom hans første Prædikensamling, de berømte „Spjellerupsprædikener", fra hvilke et nyt Omsving i den religiøse Tænkemaade i vort Fædreland daterer sig. Blandt hans øvrige Skrifter skulle vi her fremhæve: „Om den Kunst at prædike" (1810), de tvende Afhandlinger „Om Begrebet Tro" og „Om Drifterne", „Betragtninger over de christelige Troeslærdomme", et Værk, der har vundet stor Udbredelse i de tre nordiske Riger, og i tydsk Oversættelse er udkommet i flere Oplag, adskillige Samlinger af Prædikener o. s. v. — „Kun faare faa Personligheder," — skriver Biskop Martensen, — „kunne siges at være saa dybt rodfæstede i den danske Kirke- og Kulturhistorie i dette Aarhundrede som Mynsters. Han har ikke blot i mere end et halvt Aarhundrede virket indgribende paa sin Nation som Taler og Skribent, men ogsaa i flere vigtige Embedsstillinger deltaget i Styrelsen af Kirke og Skole i Danmark; og vi kunne neppe mindes noget i aandelig Henseende Vigtigt, som i hans Tid er foregaaet i Danmark, uden at han ogsaa paa en eller anden Maade, umiddelbart eller middelbart, har deltaget deri, hvad enten nu denne Deltagelse var for eller imod, fremmende eller hæmmende.")

*) I „Meddelelser om mit Levnet" fortæller Mynster, hvorledes han i den ensomme Præstegaard i Spjellerup i Begyndelsen søgte forgjæves Ro for sin søgende og mismodige Aand. Da hændte det en Dag i Sommeren 1803, at der med Et foer ham som et Lys fra det Høie igjennem Sjælen, og han sagde sig selv med al Klarhed: „Du skal i Alt, uden Forbehold og ganske overlade Dig og alt Dit i Guds faderlige Haand, nøies med de Evner, han tildeler Dig, og taale de Savn, han paalægger Dig." Fra dette Øieblik vandt han Fred i sit Indre; thi han havde fundet det Standpunkt, hvor han kunde og vilde blive, og hvorfra han skulde virke.

Lastens Veie.

(Fortsættelse.)

„Det er et ubehageligt Anliggende, der fører mig til Dem," begyndte Kaptainen, „men jeg antager, at De har gjættet, hvorfor jeg kommer."

Romberg rystede paa Hovedet.

„De husker altsaa ikke længere min Fader?"

„Jo, meget godt, han var min Ven."

„Og han betroede Dem hele sin Formue?"

„Det gjorde han."

„De skulde bestyre den, og senere udbetale mig den."

„Udbetalingen er skeet for mange Aar siden."

„Til hvem?"

„Til en Herre, der legetimerede sig som Deres Formynder."

„Hans Navn og hans Kvittering?"

„Navnet har jeg glemt, og Kvitteringen vil jeg kunne finde om nogle Dage."

„Jeg troer ikke et Ord deraf, eller rettere, jeg veed, at det ikke er sandt. Min Formynder var Baron Buchenau, og han veed Intet derom. Jeg overgiver Sagen til en Advokat, og lader mig ikke afvise med tomme Udflugter. Loven vil give mig Medhold. Tilstaae ærligt og aabent Deres Brøde, og saa ville vi for Theodors Skyld ordne Sagen med det Gode."

„Jeg har ikke saamange kontante Penge idag."

„Det har jeg heller ikke forlangt. Giv mig Papirer."

„Saa vent lidt," sagde Romberg, og forlod Værelset. Faa Minuter efter vendte han tilbage med et Par Pakker i Papir, og sagde: „Heri er fyrretyve tusind Daler i solide Obligationer, som jeg overgiver Dem paa den Betingelse, at De ikke maa sælge dem, men om faa Dage tilbageleverer mig dem, imod at jeg udbetaler Dem en lignende Sum i kontante Penge."

„Disse Betingelser gaaer jeg ind paa," sagde Gronau.

„Den øvrige Deel af Summen skal jeg senere bringe Dem, og saa vil jeg udbede mig et Bevis for hele Beløbet. Een Bøn har jeg til Dem, og det er, at De ikke maa tale derom til min Søn."

„Det lover jeg Dem bestemt, og jeg skal holde mit Løfte, hvis De holder Deres. De seer, at jeg er let at komme til Rette med, og jeg er ret tilfreds over, at Sagen er afgjort i Mindelighed."

Kaptainen tog Pakken, og sagde Farvel.

Hans Vei førte ham forbi Inspektørens Bolig, og Nysgjerrigheden drev ham derop.

„Bringer De Nyt fra Hohenhausen?" spurgte Inspektøren.

„Nei. Venter De Noget?"

„Ja. Fru Sandhaupt er iaftes kommet fra Amerika, og imorges tidligt taget til Hohenhausen. Desværre før jeg fik talt med hende; thi træffer hun Greven, frygter jeg for, at han strax flygter med samt sine Kapitaler, og undgaaer den fortjente Straf."

„Lad ham det, jo før jo hellere, thi ifølge min Mening staaer Grevinde Unicas Liv i Fare."

„Hvad mener De?"

Kaptainen fortalte nu om hendes Sygdom, og den Mistanke, Hackert havde ytret om Grunden til Sygdommen.

„Ikke umuligt. Hackert har et godt Hoved og aabne Øine. Desuden gjør Hadet ham skarpsynet. Vi maa afvente Udfaldet af Fru Sandhaupts Møde med Greven; derpaa beroer Alt. Har jeg taget feil i min Formodning, at Greven egentlig er hendes Ægtefælle, saa maa vi opgive Sagen eller begynde forfra."

„En Eventyrer er og bliver han dog."

„Det troer jeg ogsaa, men vi kunne ikke bevise det. Apropos! De fik vel saa de vigtige Dokumenter inat?"

„Hvorfra veed De det?"

„Jeg ventede paa Gavtyven udenfor, og lod ham arrestere paa Grund af Indbrudene. De har altsaa Dokumenterne, hvis Indhold jeg længe har kjendt, men jeg vidste ikke, at De var Arvingen. De har vel været hos Romberg idag?"

„Ja. Først vilde han lyve sig fra Sagen og søge Udflugter, men da jeg var fast og truede ham med Retten, gav han mig fyrretyve tusind Daler i Værdipapirer."

„Vis mig dem."

„De ere i Pakken; jeg har ikke talt dem efter."

Inspektøren tog sin Notitsbog frem, sammenlignede en Notits i den med Udskriften paa Pakken, og rystede paa Hovedet, idet han sagde: „Det er mærkværdigt, at Romberg just har givet Dem de Obligationer, som han paastaaer ere stjaalne fra ham."

„Han har selv leveret mig dem, og bedet mig ikke at sælge dem, da han om faa Dage vil indløse dem. Hvad skal jeg nu gjøre?"

„Beholde hvad De har; thi Huset Romberg staaer paa svage Fødder. Gjør mig den Tjeneste, at ride ud til Hohenhausen; thi muligt var det, at Fru Sandhaupt forsvandt ligesom Matrosen. Naar De kommer tilbage, kommer De vel strax herop?"

„Da De ønsker det, skal jeg ride derover, og senere meddele Dem, hvad jeg har oplevet. Farvel!"

XXXVI.

Alma var sent om Aftenen kommen til Hohenhausen, og gik strax til Unica, der baade var forundret og glad over Venindens Ankomst.

Den Nat tilbragte Alma paa en Sofa i Unicas Boudoir, og fik ikke megen Søvn, hvorfor hun ogsaa ved Daggry saae Greven træde ind paa Taaspidserne, forsigtig sætte en stor Buket Blomster i en Vase paa Bordet, og stilfærdig trække sig tilbage.

Han havde ikke i det halvmørke Værelse bemærket, at Sofaen var lavet om til Seng.

Denne ømme Opmærksomhed forekom Alma mistænkelig, hun klædte sig hurtigt paa, aabnede Vinduerne og lugtede til Buketten, hvorfra der udstrømmede en bedøvende Duft.

Unica havde ikke sovet, Hovedpinen var værre, og hun vilde tage sin Medicin, hvilket Alma fraraadede hende indtil Verner var kommen med deres Huslæge. Unica gjorde vel Indvendinger, men gav dog efter.

Broni kom for at paaklæde sin Frøken, og tog en Flacon, for med dens Indhold at parfumere Unicas Haar. Duften lignede paafaldende den fra Buketten, og Alma sagde: „Det er en stærk Parfume."

„Jeg troer, Hovedpinen skriver sig fra den," sagde Broni, „den lugter ikke som tidligere — den er vist fordærvet."

„Du maa ikke bruge den mere," sagde Alma, „giv mig Flasken."

„Du vil da ikke prøve den paa Dig selv?"

„Det skal jeg nok tage mig i Agt for, ligesaa vel som for Dine stærkt duftende Blomster," sagde Alma, ved hvis Arm Unica nu traadte ind i Boudoiret, og strax ilede hen til Buketten og lugtede til den.

„Hvor de dog dufte henrivende," fik hun neppe sagt, før hun blev dødbleg, store Sveddraaber perlede paa hendes Pande, og hun sank besvimet om.

Alma var endnu beskjæftiget med hende, da Greven traadte ind.

„De er kommen tidligt," udbrød han forbauset.

„Meget tidligt — før Midnat. Jeg var urolig for Unica."

„Uden Grund. Det er kun en let Forkjølelse."

„Det troer jeg ikke. Aarsagen er vist en anden."

„Alma troer Blomsterduften er mig skadelig."

Greven tog Buketten, og kastede den ud af Vinduet. „Det er muligt, derfor bort med den," sagde han med et forbitret Udtryk, og hele hans Væsen tydede paa Uro og en ophidset Stemning, „og da De nu har seet, at jeg er villig til at rette mig efter Deres Ideer, skulde De tage hjem — De har ikke godt af Luften her."

„Den skader ikke mig, snarere Unica; hvis hun

ikke vil følge mig til Buchenau, bliver jeg her til hun er rask, og overtager selv hele Sygepleien — jeg er roligere, naar jeg er hos hende, end naar jeg er stilt fra hende."

„Hvad der gaaer af Dem idag, Alma, forstaaer jeg ikke. Jeg rider nu til Buchenau, og naar jeg kommer tilbage, haaber jeg at træffe Dem roligere. Jeg kommer først tilbage iaften — Du har jo nu Alma."

Da han var borte, udbrød Unica: „Din Opførsel mod Kurt maa lede til et Brud."

„Lad den kun det," fik Alma kun sagt, da Broni traadte ind, og fik Ordre til at hente Buketten, der maatte ligge udenfor Vinduet. Da den var bragt, og Broni gaaet, fortsatte Alma: „Den beholder jeg. Den kan maaskee bidrage til at bringe Klarhed."

„Klarhed? I hvilken Sag?"

„I meget, der endnu er mig gaadefuldt. Forholdet imellem Din Broder og mig, kan ikke blive, som det er."

„Hav Taalmodighed med ham. Han er i en oprørt Stemning; han har Fjender, som søge at skade ham."

„Hvad kunne et Par, som Daniel og Hackert, gjøre Grev Hohenhausen?" spurgte Alma, der nu havde faaet Samtalen ført hen paa den Gjenstand, hun ønskede.

„Det har jeg ogsaa spurgt mig selv om, og slaaet det hen, men Tilfældet har ladet mig høre en Samtale imellem Kurt og Hackert, hvori denne gjorde frygtelige Beskyldninger imod ham. De vare jo affindige og fuldkommen grundløse, men Kurt blev dog heftig forbitret derover."

„Veed Din Broder, at Du hørte Samtalen?"

„Ja."

„Og naar blev Du syg?"

„Dagen derefter, og fra den Dag har Kurt været langt venligere imod mig end i den sidst foregaaende Tid."

Alma faldt i Tanker. Altsaa var Gronaus Mistanke dog ikke uden Grund, men alligevel kunde hun ikke troe paa Muligheden af en saadan Forbrydelse.

„Baron von Buchenau," meldte Broni.

„Er han alene?" spurgte Alma.

„En fremmed Herre er med."

„Det er vor Huslæge, som Du skal og maa modtage. Jeg gaaer, for at sende Lægen til Dig."

Uden at vente paa Svar, tog hun Buketten, og gik.

„Hvor er Greven?" spurgte hun Broni udenfor.

„Han er reden bort for en halv Time siden."

„Før Lægen ind til Grevinden."

Da hun var alene med Broderen, spurgte hun: „Er Doktoren sat ind i Sagen?"

„Jeg har ladet falde Ytringer; mere vovede jeg ikke. Har Du gjort Opdagelser?"

„Aa ja. Greven og jeg har sagt hinanden Behageligheder, og denne Flacon og Blomsterbuket har jeg sat mig i Besiddelse af. Jeg troer, de indeholde Gift, hvilket jeg senere skal forklare Dig Grunden til. Du skal overgive dem til en Kemiker — man kan jo ligesaa godt indaande Gift, som spise eller drikke den. Hackert har havt et frygteligt Optrin med Greven, Unica hørte det, hvilket Greven opdagede, og Dagen efter begyndte hendes Sygdom."

„Der svandt den sidste Tvivl. Gronau havde altsaa Ret, da han sagde, at Unica havde gjort Opdagelser, som kunde blive farlige for Eventyreren. Blot Hjælpen ikke kommer for silde?"

„Jeg bliver her indtil videre."

„Du kan dog ikke have Dine Øine allevegne. Bedre var det, at Unica tog over til Buchenau."

„Det gjør hun ikke. Dog, der er Lægen; lad os høre, hvad han siger."

Han erklærede, at han vilde have antaget Sygdommen for nervøs Hovedpine, hvis hans Opmærksomhed ikke i Forveien var bleven henvendt paa en Forgiftelse, men hvorledes Giften var bibragt, kunde han ikke opdage.

„Kan man indaande Gift," spurgte Baron Berner, „saa at man kan dø deraf?"

„Ganske vist. Grønne Tapeter og grønne Tøier, som ere farvede med Arsenikfarver, har igjennem Indaanding dræbt mange Mennesker. Foreløbig har jeg taget de fornødne Forholdsregler og anbefaler mig."

Alma fulgte Herrerne ned ad Trappen, og traf en lidt usædvanlig paaklædt Dame, som Broni fulgte op.

„Jeg er Fru Sandhaupt fra Amerika, som Grevinde Unica von Hohenhausen har havt den Godhed at indbyde til et Besøg."

„Følg mig til min Svigerinde," sagde Alma.

Da hun stod foran Unica, takkede hun hende for Indbydelsen, erklærede, at hun stod saa alene derovre, og derfor med Begjærlighed havde grebet Leiligheden til at gjensee sit Fødeland. Hendes Mand vilde først have en Bestjæftigelse, før hun maatte komme, og Grev Hohenhausen, som var en intim Ven af begge, havde lovet sin Hjælp dertil — nu var jo desværre hendes Mand druknet, og hun vilde paatage sig, hvad det skulde være, for at finde et tarveligt Udkomne.

Unica lovede at sørge for hende, efter at have talt derom med sin Broder, som for Øieblikket var fraværende, og bad hende foreløbig paa hendes Bekostning, at blive i den Gjæstgivergaard, hvor hun var taget ind, indtil hun hørte nærmere fra hende. Tilsidst fremtog Unica nogle Penge, og gav hende dem til de nødvendigste Udgifter.

Fru Sandhaupt modtog uden Betænkning Pengene, og anbefalede sig med mange Taksigelser.

Da hun var gaaet, forundrede begge Svigerinderne sig over hende; thi istedetfor en sorgbetynget Enke havde de fundet en Person, der syntes med et vist Velbehag at spille en Enkes Rolle.

Kaptain v. Gronau steg just af Hesten, da Alma opdagede ham, og uden at sige Unica Grunden, gik ham imøde.

„Er der en fremmed Dame her?" spurgte han.

„Fru Sandhaupt fra Amerika gik lige nu herfra."

„Har hun talt med Greven?"

„Nei. Han er reden til Buchenau, mest for at undgaae mig. Hun har kun talt med Unica og mig."

„Skjul for Greven, at hun har været her. — Ellers noget Nyt?"

„Berner vil meddele Dig, hvad jeg ikke tør udtale."

„Katastrofen nærmer sig — i Skoven har jeg seet Politisoldater — hold Øinene aabne, det afgjørende Øieblik er maaskee nærmere end vi troe. Lev vel."

XXXVII.

Inspektor Rubens var i feberagtig Spænding, og han følte sig lettet, da Gronau meddelte ham Resultatet af sit Ridt til Hohenhausen, men hvorfor Politisoldater var i Skoven ved Slottet, huskede han ikke straxⁿ, før han kom i Tanke om, at det maatte være Reimann, de søgte.

Det bankede paa Døren, og den gamle Fisker traadte ind.

„Her er, hvad jeg har fundet i Søen, som Forvalteren dog lod løbe ud, skjøndt Greven forbød det. Fisk var der ikke mange af. Her er mit Fund."

Det var et sammenknyttet Lommetørklæde, som indeholdt en Pengepung af Læder, et gammeldags Lommeuhr i Sølvkasse, nogle tunge Stene og en af Læder flettet kort Stok med en Blykugle i den ene Ende.

„De har vel ikke talt til Nogen om det Fundne?"

„Nei, ikke et Ord."

„Saa ti med hele Sagen; imorgen skal jeg komme og betale, hvad jeg har lovet."

„Hvad siger De nu?" udbrød Inspektøren triumferende, „her have vi Uhret og Pengepungen, og jeg vil lade mig hænge, hvis denne Stok ikke er Mordvaabnet. Guldstykkerne ere endnu i Pungen, og Lommetørklædet er mærket S. 12. Med disse Beviser for Øie maa den offentlige Anklager stride ind, selv mod en Greve. Gudskelov, der har vi vist Damen."

En Dame traadte ind, og hilste med de Ord: „En Billet fra Inspektør Rubens har anmodet mig om et Møde her."

„Min Frue, jeg har nogle Spørgsmaal at gjøre Dem, som jeg forsikrer Dem, skeer i Deres egen Interesse, og som jeg haaber, De vil besvare mig oprigtigt. Har De talt med Greven?"

„Jeg har ikke seet ham."

„Deres Mand og Greven vare gode Venner, og de havde vel ingen Hemmeligheder for hinanden?"

„De vare uadskillelige i flere Aar, og vi, jeg regner mig selv med, kjende til Punkt og Prikke hinandens Fortid."

„Derfor modsatte han sig altsaa sin Søsters Ønske, at faae Dem herover."

„Det kan han ikke have gjort, thi han har ofte lovet at sørge for mig, hvis min Mand faldt fra."

„Det lader dog til, at han har glemt sit Løfte. Men sæt nu, at Deres Mand levede."

„Umuligt. Grevinde Hohenhausen har selv skrevet mig til, at der i Skibbruddet kun blev reddet tre Personer: hendes Broder, en ung Dame og en Matros."

„Det mener man rigtignok. Men det var dog en Mulighed, at flere vare frelste. Kjender De det Lommetørklæde?"

„Det er min Mands; jeg har selv syet Mærket. Han lever altsaa?"

„Maaskee."

„Hvor er han?"

„Det veed jeg ikke selv endnu bestemt. Har De et Portræt af ham?"

Amerikanerinden fremtog en Medaillon, og sagde lidt forlegen og med nedslagne Øine: „Heri findes et Portræt baade af min Mand og af Greven, der jo var vor bedste Ven. Det til høire Side er Grevens."

„De to Mænd ligne hinanden noget. Skulde De have noget Skriftligt fra Deres Mands Haand?"

„Kun en Reiserute, han optegnede for mig, i det Tilfælde, han vilde have mig over til Europa."

„Vær saa venlig, at lade mig see den, og sig mig, om der er særlige Kjendetegn paa Deres Mands Person."

„Imellem Skuldrene har han en Vorte, og paa Brystet et Ar efter et Sabelhug."

„Jeg takker Dem for disse Oplysninger, som ville hjælpe mig til at gjenfinde Deres Mand. Imidlertid sørger Grevinde Hohenhausen for Dem. Maa jeg beholde Medaillonen til imorgen?"

„Af hvad Grund?" spurgte Fru Sandhaupt, hvis Mistanke pludselig syntes at vaagne ved disse mange Spørgsmaal.

„For at vise den til en Person, der troer at have seet Deres Mand. Imorgen skal jeg personlig levere den tilbage."

„Behold den da til imorgen. Farvel."

Inspektøren fulgte hende ud, og da han kom tilbage, sagde han: „Den foregivne Greve er Werner Sandhaupt. Nu tvivler De vel ikke længere, Hr. Kaptain?"

„Nei, men det Bedste var dog vist at konfrontere hende med Manden."

„Det vilde være en stor Dumhed; thi hun er en ligesaa stor Kjeltring som Manden, hvem hun trolig har hjulpet ved hans Bedragerier i en Række af Aar. Hun har Aandsnærværelse nok til at fornegte Manden, og ikke ville vedkjendes ham, dels for at afvende Faren fra ham og dels for at dele Byttet. Jeg gaaer nu til Politiet med min Anklage, og da De er en Ven af den unge Romberg, skulde De raade Faderen til at telegrafere til London, at Pengene ikke udbetales til Greven; thi denne kan maaskee slippe fra os, og Rombergs Affærer staae saa slette, at det selv for Deres egen Skyld, da De jo har Penge tilgode hos Romberg, kan være heldigt at frelse ti tusind Pund Sterling."

„Jeg vil nødigt have mere med det Huus at gjøre."

„De kan jo sige, at Raadet kommer fra mig. Inat eller imorgen gaaer det løs, og De er vel i Nærheden?"

„Jeg betragter det som min Pligt, at beskytte Damerne. Slaget vil træffe dem haardt."

De skiltes ad, og Gronau gik til sit Hjem, hvor Verner v. Buchenau havde lovet at træffe ham i Eftermiddagens Løb.

Denne lod længe vente paa sig, og de Efterretninger, han bragte, vare just ikke overraskende. At Buketten var forgiftet, var bevist, da en Kanin, man havde ladet slikke Blomsterne, straxⁿ var død, og til Gjengjæld meddelte Gronau ham, at Grev Hohenhausen vilde blive arresteret og anklaget for Falsk og Mord, samt at Romberg havde været en Bedrager imod ham i mange Aar. „Læs disse Papirer," endte han med at sige, „og giv dem til Din Fader, der saa maaskee seer, at Papa ingen Ødeland har været. Men forøvrigt maa Du være taus som Graven."

„Men hvad skulle vi gjøre med Unica?"

„Lade hende blive, hvor hun er. Alma er hos hende, og ingen øieblikkelig Fare truer hende. Vi sees jo aften paa Hohenhausen eller Buchenau."

„Jeg vil følge Dit Raad. Altsaa Farvel til iaften."

(Sluttes.)

Den lille Arving.

(Fortsættelse.)

Tredie Kapitel.

Lucy Forager var en smuk, vakker Pige, leilighedsviis en Smule heftig, men trofast mod dem, hun havde sluttet sig til, og ikke fri for et vist romantisk Sving, men Alle, som kjendte hende, fandt det et rent Mirakel, at hun kunde blive saa jevn og ligefrem under Paavirkning af en saa verdslig og intriguant Moder. Datteren havde ikke arvet en eneste af Moderens Egenskaber.

Tom sluttede hende i sine Arme, og sagde: „Forretningerne ere afsluttede, og Alt er i Orden."

„Mama gjorde altsaa ingen Indvendinger; det tænkte jeg ogsaa nok — dertil holder hun for meget af mig."

„Hun har været meget naadig, og Onkel John har været meget liberal. Hans Brev har været en Maaned underveis, og han skriver, at han nok skal sørge for os, hvilket han senere forklarer ved femten hundrede Pund om Aaret. Vi behøve ikke engang saa meget, kjære Lucy — thi vi forlade jo hverken Papa, eller det kjære Abbeylands — vort fremtidige Hjem."

Da han tog Afsked fra hende, sagde han: „Vi skulle jo have stort Middagsselskab idag, og der kommer mange Gjæster for at hilse paa Abbeylands tilkommende Frue, til Ære for hvem hele Gildet jo er arrangeret. Ned og Mama ere rent optagne af de nye Møbler og det nye Kjøretøi, og vi ville begge haabe, at de længe maa have Glæde deraf."

„Ja — ja! det ville vi!" svarede Lucy.

Middagsgjæsterne indfandt sig efterhaanden, og vare mere end almindelig opstrammede, da det jo var en Slags officiel Fest, der høitideligholdtes i Anledning af, at den længe omtalte Forbindelse nu var bleven til Virkelighed. Gjæsterne gratulerede til høire og venstre med Smil og Haandtryk, og ikke mindst ivrige vare Lægen Filgate og Kapellanen Phelps, der var en lille, gemytlig Mand, som tog ivrig Deel i alle Egnens Begivenheder, og vidste at bringe Liv i Selskaberne. (Sognepræsten var over 80, og i mange Aar aflægs. Det var en Skam, fandt man, at han beholdt Embedet, men naar han døde, saa var hele Egnen enig om at ville anbefale Kapellanen.)

Saa var der ogsaa en Mr. og Mrs. Hunter, som havde leiet en lille Kottage i Nærheden, og hørte til den talrige Klasse, som man figer ere fødte og skabte for Selskabslivet. De glede ind og ud allevegne, uden at støde an mod nogensomhelst Gruppe, og Alle og Enhver ere enige om, at erklære dem for „charmante"; de indtage en Stilling, lig en feteret Baldronnings, Alle belle til dem og de ligne Markens Lilier, for saa vidt som de hverken sye eller spinde, eller saae og høste, men dog bleve inviterede til Middagsselskaber, og tilbragte de tre Fjerdedele af Aaret i Besøg paa forskjellige Herregaarde.

De vare, hvad Mrs. Forager vilde kalde „nogle stakkels, forsultne Skabninger", der kun havde en 3 à 400 Pund om Aaret, men naar man bliver saaledes støttet af sine Venner, saa kunne smaa Indtægter slaae til.

Denne behagelige Stilling skyldte Mr. Charles Hunter sit eget belevne Væsen og sin Hustrues lille Sangstemme, som hun forstod saa passende at anvende, at den forskaffede dem ikke alene mange splendide Champagnemiddage, men ofte flere Ugers, ja Maaneders frit Ophold omkring paa Landet. Den, der mest beundrede hendes Stemme, var forresten hendes Mand, der syntes at være i en aldeles henrykt Tilstand, naar hun sang.

Forøvrigt besad Mr. Charles Hunter endnu en Egenskab, som mange Steder skaffede ham frit Huus og Bord, og det var, at han syntes at være Eier af eller Besidder af Lord Degunter; af denne Adelsmands Boliger i Byen og paa Landet, og at have Haand og Halsret over Alt, hvad der tilhørte ham, selv hans Pengekasse; da han altid havde et Brev fra ham i Lommen, og enten lige kom fra ham eller skulde til ham, saa blev han tilsidst betragtet som en Deel af denne Adelsmand, hans Tankers Fortrolige — ja næsten hans Arving. Paa Degunter havde han sit eget private Værelse; ved Hjælp af Degunter vandt han andre fornemme Folk for sig, og uden at være i Besiddelse af nogen Stilling i Livet, Aandrighed eller Dygtighed, undtagen et omgængeligt Væsen, var han bleven meget populær især iblandt Damerne.

Han trak Tom hen til en Side, som om han havde noget meget Vigtigt at meddele ham, og sagde: „Udmærket! det er rigtigt handlet af Dem, min unge Ven, og jeg yder Dem min fulde Beundring," hvorpaa han gled hen til Damerne, hvor han udstrøede Komplimenter og blev modtaget med Smil.

Endelig ankom med en Raslen, som naar Bladene falde af paa en blæsende Efteraarsdag, Mrs. Forager og den smukke Lucy med blusende Kinder og nedslagne Øine, hvem Ned Burton gik imøde med megen Hjertelighed; bagefter fulgte Mr. Forager, uden at der blev taget synderlig Notits af ham.

Mrs. Forager var overordentlig snaksom, og syntes ikke at ville give Slip paa Verten, hvem hun jo nu var traadt i nærmere Forhold til, og hun betragtede det lykkelige Resultat, som Noget, der skyldtes hendes egne Bestræbelser, og det var med en vis Tilfredsstillelse, at hun lod Øinene glide hen over det rigt og pragtfuldt besatte Bord — thi Familiesølvtøiet paraderede jo paa Grund af den festlige Anledning baade paa Bord og Buffet.

Henimod Slutningen af Maaltidet reiste Mr. Charles Hunter, som var en Mand, der af Alle blev anseet for at forstaae at gribe det rette Øieblik, sig, og sagde: „At hvad han nu gjorde, vel var noget Usædvanligt ved en Leilighed som denne, men han troede dog at burde optræde som Tolk for Alles Følelser. Personlig kom han jo meget ud imellem Folk, og hans Venner vare saa forekommende imod ham, at han ofte havde Leilighed til at nyde Godt af deres Gjæstfrihed, men han maatte dog tilstaae, at det kun meget sjelden var falden i hans Lod, at deltage i en saa interessant og hjertelig Forsamling, som denne. De vare jo Alle Naboer og Venner —

varme Venner, og følte jo Alle en hjertelig Glæde over den lykkelige Dag, som idag var oprunden for deres kjære Vert og elskelige Værtinde. Særegne Forhold havde sat deres Ven — hvem han her i hans Aasyn vilde benævne med det Navn, som man af Kjærlighed ellers nævnede ham med, naar han ikke var tilstede — nemlig Ned Burton — i en særegen Stilling, som ingen Mand, idetmindste efter hans ringe Mening, kunde beklæde med mere Ære og Værdighed, eller til større Glæde for hans. Det var desuden en Stilling, som beviste hvormegen Tillid og Kjærlighed den fraværende Broder nærede for ham og hvor høi Pris han satte paa ham. Gid derfor vor kjære Ven, Ned Burton, og hans elskelige Hustru længe maa pryde Abbeylands ved deres Nærværelse, thi han vidste, de elskede Stedet."

Denne Tale fandt Alles Bifald, og den ærlige Ned Burton svarede med en Tak og en Beklagelse over hans Broders Fraværelse, men han kunde tilføie, at baade hans Broder og han selv kun betragtede sig som Formyndere og Bestyrere for det lykkelige unge Par, hvem det ifølge Naturens Orden engang maatte tilfalde, og at han selv skulde gjøre alt Sit til, at hans kjære Venner ikke skulde faae Anledning til at forandre deres kjærlige Bedømmelse af ham i den Tid han endnu havde tilbage at leve i.

Kort efter trak Damerne sig tilbage, men Alle syntes at være rigtig lykkelige, og en festlig Tone vedblev at hvile over det Hele.

Ned Burton havde taget Mrs. Forager med sig, og vist hende de Værelser, der vare istandsatte og nyt møblerede, og bestemte til at være Lucys, og den unge Dame selv forekom det Hele at være en fortryllende arabisk Nat: Foræringerne, Diamantsrenringene og Brocherne, som hun skulde bære, den Hyldest, hun modtog af Alle, hendes tilkommende Svigerforældres Hjertelighed, selv Mr. Hunters Tale — Alt hensatte hende i en drømmende Tilstand.

Det forekom Ned Burton og hans Familie som om deres Besiddelse af det gamle Familiehjem først rigtig i denne Aften havde modtaget den offentlige Erkjendelse og Bekræftelse.

Mrs. Hunter lod sin Stemme høre i forskjellige Sange, og Gemalen, der maaskee hørte dem for den tusinde og tiende Gang, var lige enthusiastisk Beundrer, og Publikum, der saae dette, maatte følgelig troe, at hvor forpidskede de end vare, saa maatte der dog være noget særegent tiltrækkende ved dem.

Gjæsterne tog efterhaanden bort.

Foragers gik hjem ad Stien, som var en betydelig Genvei. Tom tændte en lille Lygte, som blev brugt ved saadanne Leiligheder, og gav Lucy Armen, og beskinnet af Maanens Straaler, naar Træernes Løv ikke skyggede for den, vandrede det lykkelige Par i glade Tanker fra Festhuset til Lucys rolige Hjem.

* * *

Just paa samme Tid vandrede Billing, der var Bud ved Jernbanen, langs Landeveien med et Telegram, som han ankom med til Abbeylands ved Midnatstid, medens Ned og hans Hustru endnu sad i Dagligstuen og talte om Aftenens Begivenheder, og navnlig om at bygge lidt til, for at give det unge Par lidt mere Plads og lidt for Dem selv, indtil de engang tiltraadte Arven.

„Men Din Broder kan jo komme tilbage. Jeg har aldrig kunnet forstaae, hvorfor han ikke vil beboe denne deilige Eiendom."

„Men det kan jeg forstaae. Han veed, hvad hans Hustru kunde finde paa, hvis de kom hjem. Han holder meget af mig, og han vil ikke udsætte os for hendes Hævn."

„Hævn! siger Du, kjære Ned! Er det dog ikke en altfor gammel Historie nu?"

„Hun har aldrig tilgivet mig eller Nogen af os. — Hvad er det?"

Det ringede paa Gadedøren, og strax efter bragte en Tjener en Konvolut, der indeholdt et Telegram. Ned betragtede den med et mørkt Blik, det var, som om han frygtede for Indholdet, og var uenig med sig selv, om han skulde aabne det. Hans Hustru gik hen til ham, og betragtede ligeledes Konvoluten uden at sige et Ord — det var, som om den indeholdt en Torpedo, begge vare bange for at røre ved.

„Hvad kan det dog være?" udbrød han endelig og rev Konvoluten op. Han læste, og hans Hustru læste ogsaa:

„Algier.

„Vi have en Nyhed at meddele Eder. Lydia har imorges født en Søn og Arving. Begge befinde sig vel. Jeg er, som Du vel kan tænke Dig, overordentlig glad, men skal nok sørge for Dig og Dine. Vi komme hjem, saasnart de kunne taale Reisen. Jeg skriver idag med Posten."

Da de læste de sidste Ord, hørte de Toms Stemme fra Haven, idet han vendte syngende tilbage fra at have bragt Lucy hjem.

Stakkels Tom!

Han var nu ikke længere Arving til Abbeylands.

(Fortsættes.)

Et Eventyr paa et Karneval.

Jeg havde kun været to Dage i Neapel; træt og desig laa jeg paa Altanen i Hotellet og længtes efter Paris's Boulevarder; min Reisefælle, Paul, traadte ind til mig, just som min Cigarette gik ud, og jeg var ifærd med at falde i Søvn.

„De gaaer dog vel med derhen?" var hans første Ord.

„Hvorhen?"

„Hvorhen! og De kan spørge om, hvad Enhver i hele Neapel veed. Rust Dem til Kamp med hin bevingede Gud, om hvem Digteren et eller andet Sted synger . . . ."

„Hvorhen?" spurgte jeg gnavent.

„Til Karnevalet i Theatret Fenise, Prosaiker! De maa gaae derhen; hele Beaumonden møder der."

„Hvad kommer det mig ved? jeg kjender jo Ingen i Neapel undtagen Dem."

„Oh, vi skulle more os superbe. De smaae Italienerinder ere nogle ganske anderledes Skabninger end vore flanerende, sminkede Pariserdamer. Voila! hist Kunst, her Natur," og han trallede løs paa en Operamelodi.

Jeg kom i godt Humør alene ved at see paa ham, og jeg besluttede mig endelig til at gaae der-

hen; vi toge vore Kapper og begav os paa Veien; hos en gammel Jøde leiede vi os to Dominoer, Paul tog en mørkeblaa, og jeg valgte den smukkeste, en lyseblaa med rosarøde Sløifer.

Theatret var propfuldt. Den italienske Toilesløshed havde ret slaaet sig løs. Intriguer vare i Gang, man koketterede, sladdrede, lo, forfulgte og blev forfulgt. Paul var forsvunden, og jeg stod alene midt i Salen, da en Haand blev lagt paa min Arm. Jeg vendte mig om.

En spansk Page stod foran mig; det lange, sorte Haar var pynteligt sat op under en graa Filthat; hans runde, fyldige Hals og Bryst var dækket af en gjennemsigtig Pibekrave; en kort Fløilskjole, blaa Silkestrømper, Halvstøvler med Sølvsporer fuldendte Dragten. Paa den venstre Side funklede en Dolk i en kostbar Ædelstenskjæde.

Maskен var aabenbart en Dame, det kunde man see paa de brede Hofter, den lette Indbøining af Knæet, den smækre Taille og de smaa Hænder og Fødder; jeg blev strax overbeviist derom, da jeg hørte hendes bløde Stemme hviske til mig, idet hun fortrolig lagde sin Arm i min:

„Hvorfor har Du ladet vente saalænge paa Dig, Greve?"

„Lad os tale Fransk, og ingen Titel," svarede jeg ligesaa sagte, „der er mange Lurere om os."

Hvormeget jeg satte paa Spil, tænkte jeg først senere paa; Den, hvem hun antog mig for, talte maaskee slet ikke mit Modersmaal, men jeg var undskyldt; det lidet Italienske jeg kunde hjemmefra, og min daarlige Udtale vilde strax have forraadt mig. Med bange Hjerte ventede jeg hendes Svar.

Hun saae alvorligt paa mig, og svarede med udmærket fransk Accent:

„Si vous voulez, monsieur!"

Nu gjaldt det at holde Ørerne stive.

„Hvem har holdt Dig tilbage?" spurgte Pagen mig paany.

„Gjætter Du det ikke?"

„Du har altsaa været hjemme?"

„Naturligviis."

„Og hvorfor skrev Du mig da ikke til?"

„Kunde jeg da . . . ."

„Du skal kunne. Vilde Du maaskee hellere see mig dø af Utaalmodighed?"

„Utaalmodigheden er meget smigrende."

„Du kan være stolt deraf."

„Det burde man idetmindste."

„Du er meget tosset."

„Og Du meget god."

„Ak!" svarede hun med bortvendt Ansigt. „Behold Dine Smigrerier for Din Kone!"

Det var mig en stor Glæde, at erfare, at jeg var gift; hun vedblev:

„Jeg har hørt, at Grevinden skal være meget skjøn; er det virkelig sandt?"

„Hvad bryde vi os derom," trøstede jeg min slinsyge Ledsagerinde; „hun er ikke saa smuk som Du."

„Spar Dine Smigrerier," gjentog hun vredt, „og lyv ikke for mig iaften. Du har forglemt mig hos hende." Hendes Øine lynede af Raseri ved disse Ord; jeg fik et Begreb om Orestes' Ulykkelighed, da han flygtede for Furierne.

„Forglemt, ak! . . . ." (Gid jeg vidste hendes Navn.) „Forglemt! skal jeg da gjentage for Dig, hvad jeg saa ofte har sagt?"

Derpaa begyndte jeg en lang, smægtende Tirade, en veltalende Sammenligning mellem Ægteskab og Kjærlighed, som jeg ansaae for uforenelige; jeg talte om de trættende, ensformige Timer, jeg maatte tilbringe sammen med en slinsyg, ubehagelig Ægtefælle, hvis Kjærtegn var mig en haard Pligt. Jeg oprullede for hende Plagerne ved et fængslet Liv, et aandsfortærende Slaveri, der var for Intet at regne mod de korte Minuter, der henfløi hos en saa aandrig og yndig Veninde.

Under denne Monolog trykkede hun flere Gange lidenskabeligt min Arm, hvilket jeg ansaae for et gunstigt Varsel paa min Overtalelseskunst; den bidende Spot, de Udfald, og den Haan, hvormed jeg behandlede min Kone, Fru Grevinden, gjorde især synlig Effekt. Pagen rykkede mig nærmere, lænede sig omt til min Skulder, og søgte med sine dunkle, af Glæde funklende Øine, at udforske, om det var sandt eller ikke. Hun maa have faaet Indtrykket af, at jeg talte Sandhed, thi hun hviskede: „Gjentag det!" og jeg gjentog hele den lange Replik, Ord for Ord, som om jeg havde lært den udenad.

Jeg vil oprigtig tilstaae, at jeg begyndte at føle mig lidt ilde tilmode; jeg saae mig stedse udsat for at forløbe mig, og derved blive opdaget. Jeg benyttede den første Leilighed til at sige, at jeg var overordentlig træt. Ere vi først i en Loge, tænkte jeg, og det kommer til Demaskering, vil det blive en flau Scene, men da jeg smigrede mig med, at min Personlighed nok vilde gjøre Indtryk paa den Skjønne, og det i Forbindelse med, at hun fik Leilighed til at tage Hævn over en utro Elsker, saa . . . ."

„Hvorhen vil Du?" spurgte hun; „det er jo Trappen til Udgangen. Kom denne Vei!"

Mit Ubekjendtskab med Lokaliteterne havde nær forraadt mig.

„Jeg tørster," sagde hun lidt efter; hun var i synlig Bevægelse, hun sitrede som et Espeløv og drog et dybt Suk.

„Lad os gaae ind i Foyeren," svarede jeg.

„Nei," udbrød hun livligt, „man vil opvarte os i min Loge." Hun tog en lille Ibenholtspibe frem, der hang ved hendes Dolk, og peb to Gange stærkt deri.

En stor, grøn Domino banede sig Vei igjennem Mængden, og kom hen til os.

„Tace e presta," sagde hun, førend Dominoen havde ytret Noget. Disse Ord kunde ligesaa godt passe paa et Dolkestød som paa en Forfriskning; vi stode ved Logens Dør, og jeg begyndte halvt om halvt at angre min Ubesindighed.

Pludselig greb hun min Haand, trykkede den mellem begge sine, og udbrød:

„Hvad er det!"

Jeg fulgte Retningen af hendes Blik, og fik Øie paa to Masker, der gik langsomt foran os, Arm i Arm, tæt til hinanden, idet de talte sagte, og sandsynligviis meget omt. Den større Maske bar, ligesom jeg, en lyseblaa Domino med rosafarvede Sløifer, og den anden en spansk Pages Dragt: graa Filthat, kort Fløilskjole, blaa Silkestrømper — aldeles som min Ledsagerinde.

„Hvem er De?" spurgte hun, og greb efter Dolken, men jeg holdt hendes Arm fast.

„Lad mig være, taabelige Fruentimmand; slip mig, hvis De har Deres Liv kjært."

Jeg slap hende, saa nødigt jeg vilde, og et Øieblik efter var hun forsvunden i Trængslen, og med hende svandt mine Drømme om Kjærlighed og Eventyr.

„Jeg Ulykkelige!" udbrød jeg halvt i Fortvivlelse, idet jeg kastede et langt Blik gjennem Logens Dør, og saae Speilet, den prægtige Divan, og det dæmpede Mørke, der var derinde. „Jeg Ulykkelige, hun er idetmindste Hertuginde."

Jeg gav mig til at lede efter min Reisefælle, for at fortælle ham, hvad jeg havde oplevet, men han var heller ikke til at finde.

Tummelen og Glæden havde imidlertid naaet sit Høidepunkt. Fra Balkonen, hvor jeg saae ned paa Menneskemassen, var det mig umuligt i dette Kaos at skjelne den Ene fra den Anden; ved et eller andet Tilfælde trak Mængden sig pludseligt til den ene Side af Salen; i et Øieblik var der et tomt Sted i Midten, og der saae jeg min blaa Dobbeltgænger med en af de to spanske Pager under Armen. Bagved dem, i nogen Afstand, gik den anden Page med Haanden paa Dolken, fulgt af den store, grønne Domino, og passede paa ethvert af deres Skridt; vilde hun fixere dem, eller vilde hun hevne sig? Mon jeg ikke skulde give min Gjenganger et Vink i Tide?"

Man gjorde et Forsøg paa at valtse, og nogle Par søgte med Magt at gjøre Plads i Mængden; derved opstod der en stærk Trængsel, og jeg saae Dominoen stilles fra sin Dame — et Nu, og de vare atter sammen.

Jeg vilde advare Greven, jeg styrtede ned ad Trapperne, uden at agte paa de Eder: maladetto, Diavolo, sangue de Dio, der lød bagved mig. Endelig naaede jeg det Sted, hvor jeg havde seet ham sidst; han var der ikke mere. Dandsen rundt om mig begyndte, en Polichinel gjorde Løier med mig, jeg blev puffet og stødt, og naaede efter megen Besvær til en Pille, hvor jeg atter fik Ro til at samle mine Tanker.

Jeg begyndte nu for Alvor at lede efter Greven, men forgjæves; han var ikke til at finde. Henad Morgen gik jeg hjem, ærgerlig og i daarligt Humør; Paul var endnu ikke kommen. Jeg kastede mig paa Leiet, blundede endelig, og vaagnede, da Tjeneren aabnede Jalousierne, og lod den friske Luft og Blomsterduften strømme ind i mit Værelse.

Et Par Timer efter sad Paul og jeg udenfor et Kaffehuus og kjedede os; han var mod Sædvane taus og jeg mørk; jeg vilde lige til at fortælle ham mine Hændelser, da en gammel Mand med Aviser kom hen til os; Paul kjøbte en, og læste.

„C'est horrible!" udbrød han, rakte mig Avisen, og pegede med Fingeren paa det Sted, der havde afvunget ham dette Udraab.

„Jeg læste: „Vigtig Efterretning. Fiskere have imorges fundet Liget af den udmærkede, neapolitanske Sangerinde, Donna Felicia R. Det antages, at hun druknede sig kort efter Maskeballet, thi hun var iført en Pages Kostume."

Længere nede stod:

„Mord. I en af Theatret Fenices Loger, som igaar blev leiet bort til en Ubekjendt, fandt Arbeiderne ved Salens Nengjørelse det affjælede Legeme af Grev Giacomo L. — Lægerne, der have undersøgt ham, erklære, at Greven er bleven dræbt af den stærkeste Gift, der gives. Hans Mund, Svælg og Lunger vare som forbrændte. Man formoder, at hans Død staaer i Forbindelse med Donna Felicias Selvmord. Politiet efterspører Forbryderne."

Derpaa fulgte hans Biografi og Udlovelsen af 1000 Scudi til Den, der opdagede Morderen.

Resten overlades til Læserens Fantasi.

Dette var mit Eventyr paa Karnevalet i Neapel.

Dobbeltgaade.

Tidt kaldende den lyder,
Og Hurtighed den byder;
Men ofte kan det hænde,
At Folk for den bortrende.
Hvor Nat til Dag forvandles,
Og meget Stort omhandles,
Men Intet af det gjøres,
Der kan den stundom høres,
Dog kun til tvivlsom Glæde
For dem, der er tilstede. —
Og Ild paa den antændes,
Som ei for Kulden brændes,
Som bruges heller ikke
Ved Kog af Mad og Drikke.

Opløsning af Stavelsesgaaden i Nr. 44:

Snebolle.

Opløst af En lystig Fætter, Caroline N. i Borgergade, En gammel Kat paa Nørrebro.

Talgaaden i Nr. 43 er endvidere opløst af K. B. i B. og K. B. i T., X — y + z i Skaarup.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Oktober erholde det Udkomne af „En Saarlæges Fortællinger" (37 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som ofverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 14de November. Nr. 46.

Indhold: Lastens Veie (Slutning). — Indianere bringe en Afdød Gaver (med Xylograf). — Den lille Arving (Fortsættelse). — Stavelsegaade.

Lastens Veie.

(Slutning.)

XXXVIII.

Banquier Romberg sad foran sit Skrivebord, meget ilde tilmode over de indløbne Depecher; thi uagtet hans Fiffighed var han dog den, der havde narret sig selv mest. Hans Ordre om Indkjøb var bleven fulgt, men Ingen vilde kjøbe igjen af ham til høiere Priser — thi en væsentlig Ting manglede nu — nemlig Tilliden til alle Aktieforetagender, og det havde han glemt at tage med i sine Beregninger. Alle forlangte Penge hos ham, Ingen vilde betale deres Gjæld, og han var aldeles uimodtagelig for Theodors Trøstegrunde — kort sagt, hans Stilling var fortvivlet.

„Grev Hohenhausen forlanger femten tusind Pund anvist paa London," sagde Faderen, „det kan jeg ikke."

„Han skulde ogsaa først opgjøre sin Konto med os."

„Pengene ere os sikre nok."

„Det troer jeg ikke. Jeg har nu min egen Mening om ham — jeg har tabt Tilliden til ham."

En tarvelig klædt Mand traadte ind, og sagde: „Jeg laante for et Aarstid siden fire tusind Daler af Dem, og gav Statsobligationer til Værdi af ti tusind Daler i Pant. Dette Pant ønsker jeg at indløse."

„Gaa til Kassereren."

„Han siger, Papirerne ere stjaalne; men jeg troer ikke paa dette Tyveri — der gaaer alle Slags Rygter om Dem!"

„Om mig? De har den Uforskammethed . . ."

„At forlange mine Penge inden Dagen er forbi. Det var betroet Gods, og jeg veed hvad jeg har at gjøre. Altsaa til i Aften. Farvel."

Han var neppe gaaet, førend Baron v. Adlerberg traadte ind med de Ord: „Jeg kommer for at tage Afsked. Man er endelig kommen i Tanke om mine Fortjenester, og jeg er kaldet til Hoffet."

„Jeg gratulerer. Følger Deres Søn med?"

„Det veed jeg ikke."

„Nei, Adalbert bliver her," sagde Theodor, „og vælger sig en ny Livsbane."

„Hvorledes gaaer det med min Ophøielse i Adelstanden?" spurgte Romberg spydigt.

„Nu, da jeg er kommet paa min rette Hylde, vil jeg kunne virke for den."

„Gjør Dem ingen Ulejlighed — det var et taabeligt Ønske, som jeg nu aldeles gjør Afkald paa."

„De er i daarligt Humør, Hr. Romberg, hvorfor jeg anbefaler mig, men haaber, at De beholder mig i venlig Erindring."

Romberg tog atter fat paa sine Papirer, og regnede og regnede, men desværre for ham var Resultatet bestandig det samme — Falliten var uundgaaelig, men den var skandaløs, uærlig, og Folks Tillid var misbrugt.

Hvem vilde troe, at Papirerne vare stjaalne, da han ikke havde gjort Anmeldelse derom, og nogle af dem desuden vare i Gronaus Værge.

Og nu Gronaus Fordring! Naar Falliten indtraf, maatte Gronau jo bevise sin Ret til Papirerne.

Situationen var fortvivlet — Fattigdom, Skam, Foragt, ja maaskee Fængslet, ventede ham.

Han sprang op og gik omkring i Værelset.

„Mod, kjære Fader," sagde Theodor, „tabe vi endogsaa Alt her, saa kunne vi i en anden By begynde en ny Forretning."

„Allerede?" udbrød han bittert, da Kaptain Gronau traadte ind.

„Mit Ærinde angaaer ikke mig selv. Jeg har lovet Inspektør Rubens at sige Dem, at De pr. Telegraf skulde paalægge Deres Huus i London ikke at udbetale de ti tusind Pund til Grev Hohenhausen."

„Hvorfor ikke?"

„De nærmere Grunde kan jeg for Øieblikket ikke angive Dem."

„Deres Raad er til ingen Nytte. Er Greven en Bedrager, saa har han allerede indkasseret dem — er han det ikke, kompromitterer jeg mit Firma. Har De endnu Papirerne, jeg leverede Dem?"

„Ja vel."

„Jeg ønsker dem tilbage. Min Ære staaer paa Spil."

„Det veed jeg Altsammen fra Inspektør Rubens, der har paalagt mig at faae et Bevis fra Dem, for at jeg har faaet Papirerne af Dem."

„Men naar jeg nu ikke vil give Dem Erklæringen?"

„Saa tvinger De mig til at gaae til Politiet. Det gjælder ogsaa min Faders Ære, hvis Tillid De saa skammelig har misbrugt, hvorfor jeg har givet min Onkel Papirerne, for at retfærdiggjøre min Faders Minde. Telegrafeer til London, og frels hvad De kan, men en Erklæring maa og vil jeg have."

„Jeg skal sende den — troe mig denne Gang."

„Velan, jeg faaer vel!" svarede Gronau med en kold Afskedshilsen.

Romberg trak Veiret dybt — han følte, han stod ved Enden af sin Løbebane, og at Synden fordrede sin Straf.

Kassereren traadte ind og meldte, at Kassen var tom, og mange Kreditorer ventede endnu.

„Saa luk Kassen. Huset Romberg & Søn indstiller sine Betalinger."

„Det er et tungt Skridt," sagde Theodor, „men vi maa gjøre det."

„Lad mig være alene. Jeg har nogle Linier at skrive til Kaptain Gronau."

Han skrev nogle Linier, som strax bleve sendte til Gronau, og den gamle Mand søgte nu en Hvile, Theodor følte han maatte trænge til efter Alt det, der var stormet ind paa ham i de sidste Timer.

XXXIX.

Fru Sandhaupt vendte fra sit Besøg hos Inspektøren tilbage til Gjæstgivergaarden, og gav sig til i Ro og Mag at tænke over de Spørgsmaal, han havde gjort hende, og Inspektøren havde Ret i, at hun var en saa skiftig Person, at hun havde Aandsnærværelse nok til strax at finde sig tilrette i alle Forhold; thi hendes skarpe Blik lod hende strax ane, at Spørgsmaalene egentlig vare myntede paa Grev Hohenhausen.

Man syntes at nære Mistanke mod ham, at samle Beviser til en Anklage, og naar hun bragte dette i Forbindelse med hendes Mands Fortid, hvori han ofte var optraadt under falske Navne, saa maatte den Forvisning let paatrænge sig hende, at han muligvis ogsaa her kunde spille en lignende Rolle.

Det var vel kun en Formodning, men hun havde ingen Ro paa sig, før hun fik Visshed, og den kunde kun faaes paa Hohenhausen, hvorhen hun strax begav sig til Fods.

Greven var ikke kommen tilbage fra Buchenau, hvorfor hun spurgte om Veien derhen, og gik ham imøde.

Veien gik vel igjennem Skoven, og det var begyndt at skumre, men hun var ikke bange af sig, og gik fremad, indtil hun hørte Hovslagene af en Hest, hvorpaa hun standsede, indtil Rytteren var tæt ved hende.

„Werner!" raabte hun.

„Hvem der?"

„Gudskelov, det er Dig, Werner — jeg er kommen for at advare Dig."

En Ed undslap Rytteren, da han kjendte hende, og med Ordene: „Hvad Fanden vil Du her? Hvorfor kommer Du og tilintetgjør mine Planer?" steg han af Hesten.

„Er det min Skyld?"

„Hvis ellers?"

„Hvorfor skrev Du ikke?"

„Skulde jeg maaskee selv forraade mig? Et Brev kan gaae galt."

„Grevinde Unica skrev, Du var død, og indbød mig til at komme herover."

„Det har hun gjort, mig uafvidende."

„Hvor er Greven?"

„Ham har Fiskene spist."

„Er Din Haand reen?"

„Passar! Jeg saae Baaden gaae under med ham, men da hans Reisetaske med hans Papirer var bleven glemt ombord i Forvirringen, havde jeg Aandsnærværelse nok til at bemægtige mig dem; det var jo muligt jeg kom derfra med Livet, og saa kunde de jo være af stor Værdi for mig. Da jeg nu virkelig blev reddet, hvorfor skulde jeg saa tage i Betænkning at spille Grevens Rolle, indtil jeg havde faaet mit paa det Tørre. Alt er hidtil gaaet glat fra Haanden."

„Ikke saa glat, som Du troer, Werner. Du maa strax bort herfra — hvis det ikke allerede er for sent?"

„For sent! Hvorfor troer Du det?"

„Fordi jeg har maattet besvare forskjellige Spørgsmaal, som . . . ."

„Hvem har udspurgt Dig?"

„En Mand, som vist er i Politiets Tjeneste."

„Om hvad har han spurgt, og hvad har Du svaret?"

„Nok til at bringe Dig i Forlegenhed, da jeg ikke kjendte Dine Planer, og troede, Du var omkommen ved Skibbrudet. Først senere opstod den Formodning, at Du gav Greven her. Din Rolle er nu udspillet — Du maa flygte."

„Ikke strax."

„Jo, øieblikkelig."

„Det vilde være en Dumhed. Mistanke kunne de nære, men arrestere en Greve ville de vel betænke sig paa — det er kun mod Haandværkssvende og Vagabonder, at Politiet er grovt."

„Vær dog forsigtig — imorgen kunde det være for sent."

„Naar man engang har sagt Va banque! saa maa man idetmindste vente, indtil Tærningerne ere faldne. Her dreier det sig om hundrede tusind Daler, som jeg vil have med, og som jeg blot behøver at indkassere, hvilket naturligvis ikke kan skee iaften. Gaa Du blot tilbage til Byen, nu veed Du hvorledes Sagerne staae, og hvis vi blive konfronterede, saa er jeg for Dig Grev Hohenhausen, og saa gad jeg nok see Den, der vilde bevise det Modsatte. — Imorgen kan Du aflægge mig et Besøg; jeg vil da i Grevindens Nærværelse give Dig en Pengesum; Du reiser til London, og venter mig der. Altsaa, god Nat!"

Han besteg atter sin Hest, og red til Hohenhausen, hvor Tjeneren meldte ham, at en Dame havde spurgt efter ham, og at Baron v. Buchenau var kommen for en halv Time siden og nu var hos Damerne.

„Godt. Hvis man spørger om mig, saa sig, jeg er beskjæftiget. Bring Lys og en Flaske Vin."

Tjeneren bragte det forlangte, og forlod Værelset.

„Imorgen afslutter jeg Handelen med Romberg," sagde Greven til sig selv, efterat have drukket et Glas Vin, „de Værdipapirer, jeg har her, og som

let kunne fælges, tager jeg med mig til London, og naar jeg lader for længe vente paa mig, saa maa de for mig tænke, hvad de ville."

Han drak atter et stort Glas Vin, og havde endnu ikke sat Glasset fra sig, da Tjeneren meldte: „Der er nogle Herrer udenfor, som ønske at tale med den naadige Greve."

Greven skiftede Farve. Havde han virkelig været for letsindig, og var Spillet virkelig tabt or ham?

„Jeg modtager Ingen iaften?" svarede han.

„De maa undskylde os, Hr. Greve," lød en Stemme, „men vi kunne ikke lade os afvise."

Grevens Øine faldt paa tre Herrer, og bagved dem en Uniform, som gjorde et ubehageligt Indtryk baade paa ham og Tjeneren.

„Hvad ønsker De? Jeg synes, jeg har seet Dem før?"

„De tager ikke feil," sagde Inspektøren, „og jeg maa maaskee forestille Dem Statsadvokat Hurtig og Kriminalraad Sommer, der i sin Tid ledede Undersøgelsen mod Vildtvogter Reimann."

„Juryen fandt Reimann skyldig," sagde Kriminalraaden, „men nyere Opdagelser have nu ledet paa et andet Spor. Man har fundet den Myrdedes Uhr, Penge og en saakaldt ‚life preserver', tilligemed nogle Stene, indsyede i et Lommetørklæde, som De maskee kjender . . . ."

Greven traadte uvilkaarlig et Skridt tilbage, da Dommeren saaledes pludselig holdt ham Tørklædet for Øinene, og udbrød heftigt: „Hvad vedkommer det Tørklæde mig?"

„Det er formodentlig Deres Eiendom, da det er mærket med Begyndelsesbogstavet til Deres Navn."

„Saa maa det være stjaalet fra mig."

„Kjender De det Portræt?" spurgte Inspektøren, og holdt den aabne Guldmedaillon hen for ham. „Vil De endnu bestandig paastaae, at De er Grev Hohenhausen?"

„For denne Fornærmelse skal De staae mig til Regnskab," brølede Greven, stummende af Raseri.

„Hvorsomhelst og naarsomhelst De vil. Dog hør mig først. De er den forhenværende Studiosus og senere Industriridder Werner Sandhaupt. Dette Tørklæde er Deres, eller maaskee Deres Kones, den tidligere Skuespillerinde; her er Deres Portræt; Deres Haandskrift har jeg ogsaa, og skulde det ikke være nok, saa vil man, ved at undersøge Deres Person, finde, at De har en Vorte imellem Skuldrene og et Ar paa Brystet. Endelig anklager jeg Dem for at have dræbt Matrosen Rost, for et Mordforsøg paa Jægeren Hackert, og for at have villet forgive Grevinde Unica von Hohenhausen."

Den frække Bedrager, der saaledes saae sig opdaget, udstødte et Skrig af Raseri, et kraftigt Stød kastede Inspektøren tilside, og i næste Øieblik var den Anklagede forsvunden i det tilstødende Bibliotheksværelse.

Man forfulgte ham vel, men velbekjendt med Slottets Gange, vandt han Forspring, og ad en hemmelig Trappe slap han ned i Haven, hvorfra man saae ham flygte ind i den tilgrændsende Park.

Ved sin Flugt havde han erkjendt sin Brøde, og Alle styrtede afsted efter ham — Forbryderen maatte ikke undslippe.

Da faldt der pludselig et Skud i Parken.

„Reimann!" udbrød Hackert uvilkaarligt tæt bag Inspektøren, i fuldt Løb.

„Er den Knegt ikke nappet endnu?"

„Det veed jeg ikke. Det lød som hans Bøsse."

Endelig stødte Forfølgerne paa et Syn, som nok kunde opvække Forfærdelse.

Støttet paa sit Gevær, stod Reimann og betragtede Grevens Lig.

„Jeg traf ham i Hjertet," sagde han, „jeg har nu naaet det Maal, hvorfor jeg levede. Resten af mit Liv maa gjerne hengaae i Tugthuset."

„Jeg troede, at De forlængst sad bag Bolt og Slaa," sagde Inspektøren.

„Gensdarmerne kunne være fiffige, men jeg var dem dog for snu. Et Øre som mit skjelner strax, om det er en Ven eller Fjende, der raaber Kukkuk."

„Og dog traf Du ikke den Rette," sagde Hackert. „Grev Hohenhausen er død, og denne kun en Bedrager."

„Jeg holdt ham for den, han udgav sig for," sagde Reimann, og trak paa Skuldrene, „han har altsaa maattet bøde for en Andens Brøde."

„Det var dog en retfærdig Gjengjældelse," sagde Hackert, „thi han har myrdet Matrosen."

Reimann blev ført bort, og Baron Buchenau og Kaptain Gronau, der var hidkaldt ved Skuddet, tilbød sig at sørge for Liget.

Det var svært, at overbevise Unica om, at hun havde antaget en Eventyrer for sin kjødelige Broder, men de Beviser Alma og Verner forelagde hende, maatte bortrydde al Tvivl, og hun mindedes nu ogsaa de svære Beskyldninger, hun havde hørt Hackert gjøre den Afdøde — men dybt rystet blev hun, ved at høre hans Endeligt, og selv Alma, der havde afskyet ham, tænkte nu paa ham med blidere Følelser.

Hackert ledsagede Herrerne til Buchenau, medens Daniel, der ligesom Hackert, efter Kaptainens Opfordring, havde holdt sig i Nærheden, blev tilbage i Slottet, og atter tiltraadte sin tidligere Post.

XL.

Næsten samtidig med Rygtet om Huset Romberg Fallit hørte man ogsaa, at Banquier Romberg pludselig var afgaaet ved Døden. Theodor havde om Aftenen fundet ham truffet af et Slagtilfælde i Soveværelset og den hidkaldte Læge kunde kun attestere, at han var død.

Theodor maatte indvie sin Søster i alle Forholdene, og han fandt hende stærkere og modigere, end han havde ventet.

Paa Theodor laa hele Byrden og Ansvaret, og de bedragne Kreditorer overvældede ham med Bebreidelser, saa at han var nær ved at segne under de daglige Anstrængelser, som fordredes af ham.

En var der dog, som uanmodet meldte sig til hans Hjælp, og det var Paul Vetter. I Forening med Bogholder og Kasserer udarbeidede Theodor og Paul en Oversigt over Boets Status, der ikke var saa fortvivlet, som det strax syntes. Ved Grev Hohenhausens Død frelstes en stor Sum; Hachenberg & Schmidts Fallit bragte mindre Tab, end man havde ventet, og Bøgerne godtgjorde, at naar man kunde faae et Pusterum, kunde Falliten dog maaskee undgaaes.

Paul Vetter fandt her en vid Virkekreds; thi

vel udrustet med de nødvendige Materialer begav han sig paa Vandring til Kreditorerne, og han sparede ikke paa sin rige Skat af Citater og Ordsprog, hvorved han var rigtig i sit Es.

Theodor havde under al denne Travlhed kun kunnet skjænke Fanny en forbigaaende Tanke og blev derfor overrasket, da han kom hjem fra Faderens Begravelse, ved at finde hende hos Flora, som førte hende til ham med de Ord: „Da Skjæbnen lagde sin Haand tungt paa os, kom hun af sig selv."

„Kun Gud veed, hvor tungt det var mig," sagde Fanny, „at afslaae Din Haand, men jeg turde ikke træde imellem Dig og Din Fader; men nu er jeg Din."

„For dette Ord takker jeg Dig," sagde han.

Da Theodor altid havde været vel anseet i Handelsverdenen, som en dygtig og alvorlig Mand, saa lykkedes Pauls Bestræbelser, at frelse Huset fra Undergang. De vigtigste Kreditorer dannede et Raad, og Theodor blev stillet i Spidsen som administrerende Direktør.

Et haardt Slag traf ham dog endnu. Kaptain Gronau raadførte sig med sin Onkel, og denne raadede ham til at tilbagegive Værdipapirerne, da de retmæssige Eiere let kunde indvikle ham i Ubehageligheder, hvis han vilde sælge dem.

Derved blev Theodor indviet i den smudsige Sag, hans Fader havde skjult for ham i de mange Aar.

Han modtog med Sorg og Skam Papirerne, og Gronau blev indført som Kreditor i Bøgerne for deres Værdi. Selv Renterne vilde Theodor betale, naar det blev ham muligt.

Et Dobbeltbryllup mellem Unica og Baron Verner, samt Alma og Kaptain Gronau, feiredes kort efter paa Buchenau, hvor den gamle Baron atter tog Hackert til Naade.

Maleriſamlingen blev ikke solgt, og Fru Sandhaupt fik en Pension af Unica.

Reimanns Sag blev reassumeret. For Mordet paa Matrosen blev han vel frikjendt, men Skuddet, der traf Werner Sandhaupt, kostede ham Tugthusstraf paa Livstid.

Bob havde den Tilfredsstillelse, at Vinkelskriveren, den saakaldte Doktor, der havde forraadt ham, ikke slap bort, men blev dømt til flereaarig Tugthusstraf.

Theodor fandt i Adalbert, Paul og Fannys Brødre tro Støtter, og han holdt Bryllup efter et halvt Aars Forløb, ved hvilken Leilighed Paul Vetter gav sin Veltalenhed frit Løb, og priste ikke mindst sin egen Lykke.

Adalberts Bryllup blev opsat, indtil han ved egen Flid og Medborgeres Tillid havde opnaaet en selvstændig Stilling — først da blev Flora hans lykkelige Hustru.

Indianere bringe en Afdød Gaver.

Den indianske Rødhud, det nordamerikanske Fastlands kobberfarvede Urbeboer nærmer sig sin Undergang. Utilgængelig for Kultur, og fuld af Afsky for fast Bolig, Agerbrug og Industri, vil denne Race snart kun tilhøre Sagaen og Historien.

Paa hvor lavt et Kulturtrin de end staae, have de dog deres eiendommelige Civilisation, og denne ytrer sig især i visse religiøse Forestillinger og Skikke, som de iagttage navnlig lige over for deres Døde. Og de Ceremonier, hvormed Begravelserne foregaae, og den Pietet, hvormed de feire Mindet om de Afdøde, giver et mærkværdigt Middel til at bedømme deres sædelige Standpunkt, deres aandelige Evner, og deres almindelige Ideer og Meninger, og i alle disse Henseender finde vi en Overensstemmelse imellem tusinde forskjellige Stammer, hvilket tyder paa et fælles Udspring for det hele Indianerfolk i længst henfarne Tider.

Hos alle Nordamerikas Indianerstammer hersker Troen paa et andet Liv efter dette, hvor den Afdøde skal glæde sig ved prægtige Jagtrevierer, fulde af Vildt, og bo nær ved fiskerige Floder, og føre et Liv fuldt af Nydelser, afpassede efter hans Idekreds. Det er af Hensyn til dette Liv efter Døden, at de rigeste og mægtigste Stammer ikke begrave deres Døde, men opbevare Ligene, iførte deres bedste Klæder, fast indsnørede i raa Bøffelhud eller et smukt tilberedt Hjorteskind, paa et Stillads under fri Himmel.

Hos det store og temmelig kultiverede Mandaner Folk bliver ethvert Lig malet, indsmurt med Olie og Salve, og smykket med dets bedste personlige Eiendele, Bue, Koggers, Skjold, Stridsøxe, Pibe, Tobak, Fyrtøi og Kniv, samt Levnetsmidler for Reisen, hvorpaa det omgiven af en nylig fældet Bøffels Hud, snøres fast sammen fra Isse til Fod med Remme af Dyrehuder, og bliver saa lagt op paa et Stillads, opreist paa fire Pæle 8 à 9 Fod over Grunden i Prairien, og saa overladt til den Alt fortærende Tid. Samme Skik herskede ogsaa i andre Egne, kun med den Forskjel, at man i skovrige Egne foretrak at fastbinde Liget paa horizontalt liggende Grene af ældre Træer, men saa høit oppe, at hverken Ulve, Schakaler eller Prairihunde kunne naae det.

Dog gaves der ogsaa, og der gives endnu enkelte Stammer, som begrave deres Døde, og man antager, at disse ere mindre blandede Efterkommere af Urbeboerne, thi disse begravede deres Døde, hvorom endnu uhyre Ligmarker og Tusinder af Gravhøie i visse Egne af Unionen bære et tydeligt Vidnesbyrd.

Desuden veed man med Vished, at selv hos Stammer, som ellers pleiede at udsætte Ligene paa Stilladser, blev store og berømte Høvdinge begravede siddende paa deres Stridshest, og Liget omgivet med høie Pyramider af Steen og Grønsvær, og derved bleve de til iformelige Landemærker paa den endeløse, flade Prairi.

Men paa hvilken Maade man end behandler en afdød rød Krigers Lig, saa kan man ikke undgaae at lægge Mærke til, at hans jordiske Levninger, saavel af Ven som Fjende blive betragtede med Pietet. Har Orkanen paa Prairien omstyrtet Stilladset, saa reiser den første den bedste forbidragende Krigerstare atter Pælene og lægger Liget, indsvøbt i dets Hylster, igjen derop. — Ruller i Aarenes Løb Hovedskal og Been ud af den forraadnede Hud, saa blive de samlede, ordnede i en Kreds, og Pandeskaller af Bøfler, Wampumbelter og saakaldte Medicinstænger anbragte ved dem. Dette er Træpæle

Indianere bringe en Afdød Gaver.

eller Stænger, behængte med Fjerduske, brogede Klude, Glasperler, samt Fugle- og Dyreskind, og hvis der findes Indianere i Nærheden af disse Begravelsespladser, vil man ogsaa finde forskjelligt Husgeraad, hvorpaa der har været hensat Spisevarer, som de vilde Dyr have fortæret, men som Indianerne troe, at de Afdødes Aander have glædet sig ved.

Hos de Stammer, som føre en mindre omflakkende Tilværelse, er det en Pligt for den Afdødes Slægtninge, saalænge de endnu ere i Nærheden af Begravelsesstedet, hver Dag at bringe et Offer af Spise- og Drikkevarer. Den vilde Sioux-Indianer, som med koldt Blod kan lade en gammel Kvinde dø af Hunger og Kulde i Prairien, uden at række hende en hjælpende Haand, men haardhjertet forlade hende, han kan i Tider, hvor det kniber med Fødemidler, sulte sig selv, for at kunne hensætte en Offergave paa en Faders, Broders, Søns eller berømt Høvdings Grav. Og hele Familier af fattige Rødhuder vige paa deres Vandretog ofte hele Dagreiser af fra deres Vei, for at nedlægge deres Offergave ved en Slægtnings Begravelsesplads, hvilket kan sees paa ovenstaaende Billede.

Disse Offergaver tyde forøvrigt paa smukke og ophøiede Anskuelser, en ikke ringe Grad af Civilisation, samt en sindrig Naturreligion og Symbolik. For den røde Mand er den Døde, især hvis han er falden i Kamp, ikke ganske død eller tabt for evig — nei, tvertimod! Rødhuden antager, at den Afdødes Sjæl opholder sig hos den store Aand i de evige Jagtrevierer, og bliver der hædret efter den Fortjeneste, han har indlagt sig i dette Liv; hvorimod hans jordiske Levninger vedblive at føre en skjult, hemmelighedsfuld Tilværelse derved, at den bortflygtede Aand vender tilbage for at see til sit aflagte jordiske Klædebon, og at den da venter jordisk Føde, for at kunne fortsætte dette hemmelighedsfulde Liv indtil den store Aand opvækker alle Døde, og kalder dem til et nyt Liv paa Jorden.

Disse Indianernes Offergaver til de Døde ere altsaa kun et billedligt Udtryk for den instinktmæssige Idee om en fortsat Tilværelse efter Døden, der fra utænkelige Tider af boer i Mennesket som noget medfødt, og som alle Folkeslag, paa hvilket Kulturtrin de end staae, tillidsfuldt troe paa.

Den lille Arving.

(Fortsættelse.)

Fjerde Kapitel.

Den Nat, som Familien paa Abbeylands tilbragte efter Modtagelsen af det omtalte Telegram,

var meget sørgelig: det forekom den, som om den havde mistet Alt, og nu skulde til at begynde Livet forfra igjen, men det var jo dog kun en overdreven sygelig Følelse, fremkaldt ved det haarde Stød, og den bitre og pludselige Opvaagnen fra den behagelige Drøm, som de hidtil havde lullet dem i. Det var forgjæves, at de sagde til dem selv: „Vi havde jo ingen Ret til Eiendommen, og vi burde tvertimod være glade ved, at vor Broder, der altid har været saa god og ædelmodig imod os, nu endelig har faaet et længe næret Ønske opfyldt, og faaet en Arving, til hvem han kan efterlade sine Godser. Vi burde just glæde os over, hvad der gjør ham glad."

Men vi ere jo alle Mennesker, og lade ikke altid Fornuften komme til Orde, hvor vi burde; negtes kan det jo heller ikke, at der var noget dramatisk i det Øieblik, da Telegrammet med den knusende Efterretning blev bragt: naar vi tænke paa den lige afsluttede festlige Aften, Lykønskningerne og den Sikkerhed, hvormed Fremtiden blev imødesect, saa var det jo unegtelig en haard og grusom Opvaagnen fra en indbildt Lykke. Familien havde i henved en Snes Aar levet under disse Forhold paa Abbeylands; den syntes næsten, at den havde faaet Hævd paa Eiendommen, og den betragtede det nu som et Roveri, der blev begaaet mod den.

Da den første Uro havde sat sig, var der dog meget, der kunde tjene dem til Trøst. Sir John Burton havde altid vist sig som en kjærlig og ædelmodig Broder, og i sin Glæde over den Lykke, der var vederfaret ham, vilde han vist ikke forandre sit Sindelag, men sørge for, at de kom til at lide saa lidt som muligt under de forandrede Forhold; ja, Mrs. Burton trøstede endogsaa sin Mand med, at Broderen i sin Glæde vilde gjøre mere end før, men Ned Burton var som lamslaaet af det Slag, der havde truffet ham; han lukkede ikke Munden op, for at sige et eneste Ord, men Hovedet hvilede paa hans Bryst, og han syntes at være uimodtagelig for alle Trøstegrunde.

Mærkeligt nok var det Sønnen Tom, som, skjønt han havde mistet Udsigten til den rige Arv, tog Sagen lettest: „Vær blot rolig. Alt kan endnu blive godt, og vi havde jo desuden ingen Ret til at vente, at dette kunde vare ved for bestandigt. Du og Mama har aldrig bekymret Jer om Luxus, og al den Slags Ting — det er egentlig kun for vor Skyld, at I tage Jer Sagen saa nær."

„Ja vel, Tom, var det mit Haab," sagde Faderen, „at Du engang i Tiden skulde faae Eiendommen, og det var ikke min Feil, at jeg nærede dette Haab. Min Broder har ofte selv sagt det, og tyve Aars Besiddelse i Fred og Ro kunde kun bestyrke mig deri, hvorfor jeg ogsaa i dette Øieblik er overbevist om, at der er noget Bedrageri med i Spillet. Den djævelske Kvinde har aldrig tilgivet mig, og kunde hun spille os et Puds, saa gjorde hun det."

„Deri gjør Du hende dog vist Uret, Papa. Hvad mig angaaer, saa har jeg Intet imod at arbeide for mit Udkomme, istedetfor at være en drivende Gentleman, og Lucy og jeg holde nok sammen alligevel. Telegrammet er jo kort, lad os vente de faa Dage til Brevet kommer — der er jo Tid nok til at overveie Sagen."

Moderen fandt megen Trøst hos Tom, men Faderen rystede kun paa Hovedet, og syntes at være uimodtagelig for Alt, der kunde lade ham see Sagen i et mildere Lys.

Man blev imidlertid enig om, at afvente Brevet, før man meddelte Sagen til Andre, selv til Foragers. Skjønt dette syntes ganske fornuftigt, saa var det dog pinligt, at skulle spille en Rolle i en Komedie, og navnlig høre paa og gaae ind paa alle Mrs. Foragers Planer og Ideer med Hensyn til det unge Par. Hun var forresten klog nok til at føle, at det var, som om der hvilede en Sky over Familien, og at Enthusiasmen fra Festaftenen var meget afkølet. Men hun tilskrev det en ganske anden Grund, og efter at have overveiet Alt for og imod, blev hun staaende ved den Mening, at Toms Moder ikke syntes om Partiet, og bearbeidede Sønnen, for at faae ham til at hæve det — hun blev saa alarmeret ved denne Tanke, at hun strax begyndte at udkaste nye Planer, for at imødegaae Mrs. Burton.

Stakkels Sjæl! Det var ikke første Gang, at hun maatte optage Kampen paany for en Pris, som hun troede at have sikret sig ved sine utrættelige Bestræbelser.

Ti tunge og langsomme Dage gik, før der ankom et Brev, hvori John Burton skrev:

„Min kjære Broder Ned! — Telegrammet, som meldte, hvilken Velsignelse, Forsynet havde skjænket os, sendte jeg strax efter den lykkelige Begivenhed, og jeg kan nu tilføie, at baade Moder og Barn befinde sig vel. Han er en rask, livlig Dreng, som skriger lystigt. Jeg er saa glad, at man siger, jeg seer fem Aar yngre ud. Lydia har det godt, og jeg skal ikke glemme, med hvormegen Kraft hun har baaret dette.

„Nu til vore Planer.

„Lydia er oppe idag, og vil snart være istand til at kunne reise. Hun har ønsket at opholde sig nogen Tid paa Abbeylands, hvilket jeg finder i sin Orden, og bifalder af mit ganske Hjerte; thi det er jo saa rimeligt, at den unge Arving indaander Luften i sine Fædres Hjem og bliver seet af Fæsterne.

„Du maa dog ingenlunde, fordi vi komme, tænke paa at flytte strax. Jeg veed nok, at Du og Lydia ikke synes om hinanden, men jeg mener, at nu kan Fortiden nok være glemt, og den gamle Uenighed forsvunden. Hvad Tom angaaer, saa skal jeg sørge for ham, ligesom tidligere, og Du, kjære Ned, kan rolig stole paa mig: jeg skal gjøre for Eder Alle Alt hvad jeg kan. Bring Miss Lucy mine bedste Ønsker; Tom vil visselig gjøre hende lykkelig.

„Lydia er idag saa vel og saa opsat paa at komme hjem, at det slet ikke skulde forundre mig, hvis vi reise allerede i denne Uge; hvorfor jeg vil bede Dig om at holde nogle Værelser parate til os, men lad det paa ingen Maade gaae ud over Eders egne Bekvemmeligheder.

Din altid hengivne Broder
John Burton."

Ned Burton læste Brevet høit for Familien, og efter et Par Minuters Taushed sagde han: „Der har vi Ordren til at pakke os afsted. Jaget ud i den vide Verden i min Alder! Gud hjælpe os! Og saa den Ydmygelse lige over for Naboerne!"

„Vær blot rolig, kjære Mand! Du kan troe,

Alt bliver, som det er — der vil ikke skee nogen Forandring — og han lover jo, at sørge for Tom."

„Lad os blot ikke bilde os det ind — han forbereder blot Sagen — vi maa ligesaa gjerne flytte strax," sagde Ned.

„Papa har Ret," sagde Tom, „det er kun en høflig Sagen paa Porten. Det er dog ikke det værste ved Sagen, thi Onkel vil tage sig af os, og det behøve vi ikke at skamme os ved, thi det Pludselige giver os dog en Slags Ret dertil — det, som gjør mig mest ondt, er al den Snak, det giver Anledning til."

„Det er ikke hans Skyld," sagde Ned heftigt, „han har Intet dermed at gjøre. Nei, det skriver sig Altsammen fra den ondskabsfulde Eventyrerske, og det er kun Begyndelsen til den Hævn, hun vil tage over os, ifølge en længe næret Plan. Hun vil ruinere mig, og igjennem mig os Alle."

„Kjære Ned," sagde Sønnen, „deri tager Du dog vist feil. Det er en altfor gammel Historie nu, og glemt for lang Tid siden. Vi maa see til, at leve i Fred og Ro med hende, og som Onkel siger, lade Fortiden være glemt."

„Det veed jeg Altsammen bedre, og I skulle faae at see, at jeg desværre faaer Ret. Hun har kun afventet den Tid, der var gunstigst for hende. Hun sagde mig engang, at vi havde et Mellemværende at opgjøre — men at det foreløbigt kunde blive staaende hen."

„Hun har jo Intet at hevne," sagde Tom. „Du modsatte Dig hendes Giftermaal, men hun seirede jo til Trods for Din Modstand."

„Det var ikke saameget det," sagde Ned, og slog Øinene ned, „men jeg bar mig baade dumt ad og viste mig hevngjerrig. Da Sagen engang var afgjort, burde jeg ikke have rørt ved den mere, men jeg tilstaaer, at jeg var baade gal i Hovedet derover og tilmed noget ondskabsfuld."

„Hvad mener Du egentlig, Fader? Det har Du aldrig før talt om — lad os faae hele Sandheden at vide."

„Jeg har aldrig talt derom, fordi jeg ogsaa var dum nok til at troe, at Fortiden var glemt. Husk nu paa mine Ord, at dette kun er Begyndelsen til hendes Hevn, som hun kun har opsat, for at lade os føle den saameget bitrere. Heller ikke Dig, min kjære Hustru, har jeg fortalt Alt, hvad der hændtes dengang, men hør nu efter, saa maa Du selv domme."

Majoren fortalte nu, hvad der forefaldt dengang hans Broder giftede sig, og et forkortet Uddrag følger i næste Kapitel.

Femte Kapitel.

Mr. John Burton til Abbeylands blev af Alle betragtet som en afgjort Pebersvend, og Overraskelsen var derfor stor, da det Rygte udbredte sig, at han vilde indtræde i Ægtestanden. Alle ugifte Damer i Egnen havde dog klynget sig til Haabet om, at Prisen, tidligere eller sildigere, vilde tilfalde en af dem, og jo ældre Mr. Burton blev, jo sandsynligere forekom Sagen dem, men rigtignok ikke Andre.

Det blev snart bekjendt, at den Udvalgte var en Præstedatter, og dette gjorde deres Skuffelse bitrere, hvorimod de vilde have følt det langt mindre, hvis det havde været en rig og fornem Dame. Efterhaanden hed det sig, at gamle Mr. Burton, som man nu begyndte at kalde ham, gjorde sig selv til Nar, ved i den Grad at lade sig bedaare af den udvalgte Dame, som var en Guvernante, han havde truffet i en respektabel Familie.

Det var en saadan behagelig Nyhed, der naaede Ned Burton, som dengang laa i Garnison i en af Kongerigets Byer.

Han baade harmede sig derover og skammede sig tillige paa sin Broders Vegne.

Han var fuldt og fast overtydet om, at man paa en uhæderlig Maade havde benyttet sig af hans Broders Godmodighed og Ridderlighed, og at denne af Loyalitet havde ment, at han burde føle sig bunden. Ned, som dengang var Kaptain, var overbevist om, at Sagerne stod saaledes, og at hans Broder, som han holdt meget af, kun trængte til en fast Støtte og hjælpende Haand, for at blive frelst fra denne Snare.

Denne Tanke og den Idee, at hans Broder længtes efter at blive fri for det paalagte Baand, lod ham ingen Ro, før han søgte at komme til Bunds i Sagen.

Efter megen Møie opdagede han den Familie, som Miss Lydia Irwing havde været Guvernante hos, og udspurgte dem om hende. De erklærede hende for at være en kold, hevngjerrig og intriguant Person, hvis Bekjendtskab Mr. Burton havde gjort ved at bo paa samme Hotel i Wiesbaden, og at hun havde lagt an paa at besnære ham. Mr. Burton, som havde levet paa en meget fortrolig Fod med Familien, blev pludselig kold og tilbageholdende, og Miss Irwing meget ligegyldig med Hensyn til sine Pligters Opfyldelse, og lod det desuden mangle paa den Hensynsfuldhed, hun skyldte den Familie, i hvis Tjeneste hun var. Derfor havde man i al Venskabelighed sagt hende, at det var bedst, hun forlod dem. Samme Dag var Mr. Burton kommet, og havde i en noget ophidset Stemning og med skjælvende Røst ladet dem vide, at den stakkels hjælpeløse Pige, som de jog bort, dog ikke stod venneløs. Han vilde for Fremtiden være hendes Ven og Beskytter, og forlangte at vide, hvorfor de nu pludselig afskedigede hende, der i saa lang Tid havde været deres tro Slave.

Fruen i Huset vilde ikke besvare Spørgsmaal, der bleve fremsatte i en saadan Tone. Forresten var Guvernanten jo ikke jaget bort, men kun opsagt; hun var jo endnu i Huset hos dem, og hendes Opførsel blev værre Dag for Dag. Hun sagde dem ligefrem, at hun kun altfor længe havde taalt deres Tyranni, men nu blev hun Gud skee Lov fri for dem, og skulde snart blive en ligesaa fin Dame som nogensomhelst Anden, og den Dag kunde maaskee ogsaa komme, da hun kunde gjengjælde dem den Behandling, de havde vist imod hende. Forældrene, Børnene, ja selv Tjenestefolkene — havde hun et uafgjort Mellemværende med, som hun ikke skulde glemme.

Alt dette sagde hun med rynkede Bryn, sammenbidte Læber, og et Anfigt, der var blegt af Harme.

Det var aabenbart, at hun i lang, lang Tid havde gaaet og gjemt paa al denne galdefulde Vrede, og at den nu pludselig kom til Udbrud.

Familien, der virkelig altid havde behandlet

hende meget hensynsfuldt kunde ikke forklare sig hendes Opførsel paa anden Maade end at hendes Hjerne var bleven en Smule forstyrret over den uformodede Lykke, der havde truffet hende.

Saaledes stode Sagerne, da Kaptainen ankom. Han gik strax til sin Broders Værelse, men traf ham ikke, hvorfor han opsøgte den ovenomtalte Familie, og sagde dem, hvem han var, og uden Omsvøb, hvad hans Ankomst egentlig gik ud paa.

„Jeg er overbevist om," sagde han, „at hun er en Eventyrerske, og har forlokket min Broder. Men det er min faste Beslutning, at faae hende opdaget og gjort ustadelig. Hvem er hun? Hvad kjender De til hende?"

Efter den Maade, John Burton var optraadt imod dem paa, vilde de ikke blande sig i Sagen, men lade den gaae sin egen Gang, men den aabne og troskyldige Maade, Ned optraadte paa, hans aabenbare Sorg og Bedrøvelse, og maaskee tillige en Smule menneskelig Svaghed og Lyst til at straffe den, der havde fornærmet dem, gjorde dem mere meddelsomme, og de fortalte ham, at de i den senere Tid vare begyndte at nære Tvivl om, at hun virkelig var den, hun fra Begyndelsen havde udgivet sig for. Hun havde sagt, hun var en Datter af en Præst, og havde forladt Hjemmet, fordi en Stedmoder gjorde det uudholdeligt for hende, og hun havde i sin Tid bedet dem forhøre sig om hende, ikke hos hendes Fader, men hos et Par andre Familier — det havde de gjort, men senere tilfældigviis faaet Oplysninger, som ikke stemmede med de tidligere.

Kaptainen, som dengang var heftig og hastig, løi strax afsted, for at opsøge Broderen, og traf ham spadserende med en Dame og en Herre.

Hans Instinkt sagde ham strax, hvem Damen var.

Uden videre Indledning bad han Broderen opgive sine Giftermaalsplaner, da „denne Dame ikke er, hvad hun udgiver sig for; hun har ogsaa bedraget Andre."

„Saaledes maa Du ikke omtale hende i min Nærværelse — jeg vil ikke høre paa disse Bagvaskelser."

„Det er jo en gammel Historie," sagde hun med Blikket stivt fæstet paa sin Anklager, „jeg har jo sagt Dem, at man nok vilde komme frem med saadan Noget."

„Det gjorde De, og De har allerede taalt altfor meget af den Slags. Broder Ned, Din Mening er god, men Du er ikke retfærdig mod denne Dame, og Du er formeget af en Gentleman, til ikke selv at føle det."

„Men Du er jo aldeles forblindet, John, og Dine Øine kunne aldeles ikke see Sandheden."

„Derfor gjorde De vist bedst i," sagde hun koldt, „ikke at blande Dem i den Sag, men gaae Deres Vei, og lade os følge vor."

„Dersom det er muligt, at finde Beviser imod Dem, saa skal jeg gjøre mit Bedste."

„Ti dog, Ned, og gjør denne Dame Undskyldninger for Dine ubesindige Ord."

„Undskyldninger skylder jeg hende ikke, men derimod at bevise, hvad jeg har sagt."

Med disse Ord tog Kaptainen Afsked og reiste tilbage til England, for at finde den Præst, hvis Datter hun udgav sig for at være. Det var han heldig nok til, og af Faderen fik han følgende Oplysninger: Hans Datter var død for 2 à 3 Aar siden; hun havde ikke kunnet lide sin Stedmoder, havde derfor forladt Fædrenehjemmet og var bleven Guvernante. Hun havde sort Haar — denne brunt. Hun var høi — Eventyrersken derimod lille. Da denne sidste rimeligviis havde samme Navn, havde hun benyttet sig til at udgive sig for den virkelige, men afdøde Miss Irwing.

Forsynet med disse Oplysninger forlod Ned skyndsomst England og ilede til Broderen.

(Fortsættes.)

Stavelsegaade.

(Første og anden Stavelse.)

En ringe Bolig er det kun,
Og ingen Rigdom den udviser; —
Hver, som kan det i Farens Stund,
Han visselig sin Skjæbne priser.

(Tredie Stavelse.)

Snart er det tomt, snart indholdsrigt,
Snart langt, snart rundt, som det kan falde; —
Er Talen lapset, slau og sligt,
Da vil man Taleren det kalde.

(Det Hele.)

Det er et Fængsel for en Slægt,
(Der færdes kun i Dybets Rige),
Og fra hvis trange Baretægt
Hver Frihedstanke maa bortvige.

Opløsning af Dobbeltgaaden i Nr. 45:

Piben.

Opløst af Caroline N. i Borgergade, Mathilde.

Stavelsegaaden i Nr. 44 er endvidere opløst af Honoratiores i Nr. 6, En Sveirygget i Gammel-Baggers, Carl Alfred Thomsen.

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 41. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Irier's Bogtr.

V. Söborg's Steentrk.

Den evige Jöde.

(Efter W. Kaulbach.)

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 21de November. Nr. 47.

Indhold: Den evige Jøde (med Lithografi). — Den lille Arving (Fortsættelse). — Høstægen. — Gaade.

Den evige Jøde.

Sagnet om „den evige Jøde", — et af de interessanteste, der existerer, da det har givet Anledning til saa mange forskjellige Udtydninger og er blevet sat i saa nøie Forbindelse med den christne Religion, — er ikke saa gammelt, som man efter dets Indhold skulde formode. Den Tanke ligger nær, at Legenden maatte være lige saa gammel, som Hovedpersonen i den, der jo ikke er yngre, men endog ældre end Christendommen. Men hverken Apostlene eller de første Christne, lige saa lidt som Kirkefædrene og de ældste christne Forfattere, have meddelt os Noget om en „evig Jøde". For første Gang dukker han op i en Krønike fra det trettende Aarhundrede. Det er Munken Matthæus Parisiennis, som i sin „Historia Anglicana" fra Aaret 1223 fortæller om en armenisk Erkebiskop, der kom til England for at indhente Efterretninger om det derværende Kirkevæsens Tilstand. Da man spurgte ham, om han kjendte den Josephus, om hvem der blev talt saa meget iblandt Folk, og som skulde have levet allerede paa Christi Korsfæstelses Tid, svarede han: „Tilvisse kjender jeg ham, og Sagen forholder sig, som man siger." Prælatens Tolk gav da strax paa Fransk nærmere Oplysninger. Ifølge disse skulde Josephus have været indbudt til Erkebispens Taffel, kort førend denne havde tiltraadt sin Reise til Vesterlandet, og ved den Leilighed fortalt sin Historie. Paa den Tid, da Jesus blev fængslet, havde han været Dørvogter hos Pontius Pilatus og heddet Kartaphilus. Da den til Døden dømte Frelser blev ført ud af Retssalen, havde han holdt Vagt ved Døren og slaaet ham bagfra med de Ord: „Gaa, Jesus, gaa hurtigere, hvorfor tøver du?" Jesus havde da seet alvorlig paa ham og sagt: „Jeg gaaer, men Du skal vente, til jeg kommer tilbage." Den samme Kartaphilus havde derpaa ladet sig døbe og i Daaben faaet Navnet Joseph. Senere havde han levet rolig i Armenien og af og til spist til Middag hos den ovennævnte Erkebiskop, der sagdes at være en høist troværdig og paalidelig Mand, som ligeledes skulde have fortalt om Noahs Ark, der endnu stod paa et af Bjergene i hans Hjemstavn. Paa denne sandfærdige Erkebiskops Tid er altsaa „den evige Jøde" en rolig og stille Mand, der har hjemme i Armenien.

Den første skrevne Beretning, man har om ham i Tydskland, og som fremstiller „den evige Jøde" som en rastløs Vandrer, er ikke stort ældre end to hundrede Aar. Den findes i et af disse Flyveblade, der som „Newe Zeitungen" indeholdt endeel vidunderlige Historier samt solgtes rundt omkring paa Markeder i det syttende Aarhundrede.

Denne „Nyhedstidende" er fra den 1ste August Anno 1613 og har naturligvis sine Meddelelser ogsaa kun fra „hvad man siger". I den ommeldte Beretning hedder „den evige Jøde" Ahasverus og er Skomager, ligesom han her for første Gang optræder som den aldrig hvilende Vandringsmand, endskjøndt han dog skal have opholdt sig længere Tid i Humburg, hvor han havde vist sig i Skikkelse af en høi, mager Mand med flagrende Haar og i Tiggerklædning. Om dette hans Ophold i Humburg fortæller Dudulæus i et Skrift, betitlet: „Den evige Jøde, som ifølge en besynderlig Tilskikkelse maa vandre omkring fra den Herre Jesu Christi Tid", 1635, at den nævnte „Jerusalems Skomager" selv skulde have meddelt Folk, at han havde negtet Herren Hvileplads, ja endog slaaet ham, da han paa Veien til Golgatha vilde sætte sig udenfor hans Huus. Christus havde da sagt til ham: „Jeg vil hvile her, men Du skal vandre, indtil jeg kommer igjen." I det samme Øieblik maatte han bryde op og vandrede fra den Tid uden Rast eller Ro omkring. Senere, da Sagnet blev mere populært, har Ideen om denne Hvilesløshed udviklet sig stærkere og stærkere, saa at man ikke engang giver Ahasverus Frist til at sætte sig ned og spise, men lader ham tage sin Føde til sig enten staaende eller gaaende fremad eller tilbage. Saa hjgende, saa rastløs skal han leve til den yderste Dag; dog ældes han ikke med Aarhundrederne, thi hvert Sekulum falder han i en svær Sygdom eller i en dyb Afmagt, af hvilken han da vaagner som en tre og tredivaarig Mand, den Alder, han havde, da han jog Frelseren bort fra sin Dørtærskel og maatte tiltræde sin Fordømmelsesvandring. Det

deltagende og medlidende Folk har udsmykket hans lange og ulykkelige Liv med alle Slags formildende Omstændigheder. I Frankrig f. Ex. giver det ham uopslidelige Sko paa hans meisommelige Vandringer og paastaaer, at Christus daglig lader ham tilflyde fem Sous til Forbrug paa Veien. Overhovedet er han mere afholdt end frygtet blandt Almuen; paa nogle Steder gjælder han for en god Mand, der gjør de Fattige opmærksomme paa skjulte Skatte, og paa andre Steder ansees han for en Læge, som gjerne uddeler hemmelige Helbredelsesmidler til de Syge. I den sidste Egenskab skal han navnlig være kjendt i Frankrig.

Efter Bulanger i „Historio sui temporis“ fremstilles „den evige Jødes“ Personlighed ogsaa som en Garver, der skal have viist sig paa flere Steder og kaldt sig Gregor eller Buttadæus. Ifølge en Beretning af den lübeckske Retslærde, Anton Calerus, har han fremdeles i 1602 ladet sig see i Lübeck. Ved det 18de Aarhundredes Begyndelse aflagde han Englænderne et Besøg, udgav sig for en Retsbetjent fra Jerusalem og fortalte sin Historie omtrent paa samme Maade, som den var bleven hørt ved den armeniske Erkebiskops Taffel. Bemeldte Retsbetjent kjendte nøie alle Apostlene, var inde i alle Begivenheder i de sidste 1100 Aar, indlod sig i de skarpsindigste Disputer med høilærde Professorer, der vilde lægge Snarer for ham, talte Arabisk, havde levet sammen med de berømteste Mænd o. s. v. Han viste sig ikke saa sjeldent for Bønderne i Wallis, ved Furca og paa flere andre Steder, ligesom han ogsaa var bleven seet hist og her i Ungarn. I Folkebogen om „den evige Jøde“ („Mærkværdig Beretning om en Jøde, barnefødt i Jerusalem og kaldet Ahasverus, som foregiver, at han var tilstede ved Christi Korsfæstelse“, for første Gang trykket i Leyden, Leipzig 1602) er hans Historie udpyntet paa forskjellig Maade.

Ihvorvel Skribenterne om „den evige Jøde“ i det syttende og attende Aarhundrene voxe til en ret anselig Literatur, er dog Sagnet om denne mystiske Person mindre udbredt, end man, efter det Forhold, hvori han er stillet til Christendommen, skulde antage. I Orienten, hvorfra Sagnet, som man vil have seet, er kommet til os ifølge den første europæiske Meddelelse, kjender man Lidet eller saa godt som Intet til det; heller ikke i det østlige Europa, hvor den græsk-katholske Kirke er den herskende, ved man Stort om ham. Forøvrigt er Legenden om „den evige Jøde“ ikke original, idet Araberne ere i Besiddelse af langt ældre Myther, der have megen Lighed med den, og som efter al Sandsynlighed maa betragtes som Urkilden til den. Det er for det Første Sagnet om „Dreieren“, der lavede Guldkalven til Jøderne, og som derfor blev forbandet af Moses, der dømte ham til en ustandselig, hvileløs Vandring. Endvidere fortælles der om en arabisk Fyrste, Fadhil, som i Aaret 16 efter Hedschra i en affides Dal traf en skaldet Mand med en Stok; han lignede en Dervisch og sagde til Fyrsten: „Jeg er Zerib, Søn af Profeten Elias; Jesus Christus har ladet mig blive i Verden, indtil han kommer for anden Gang.“ Paa Fadhils Spørgsmaal om, naar Christus da atter skulde komme, svarede den Ubekjendte: „Ved Verdens Ende, naar Overflødighed af Næringsmidler dog ikke kan gjøre dem billige, naar de Uskyldiges Blod udgydes, naar de Fattige bede om Almisse, uden at faae, naar al Medlidenhed ophører, naar den hellige Skrift sættes i Musik, naar den eneste sande Guds Templer fyldes med Afgudsbilleder.“ Det er rimeligt nok, at Jødernes rastløse Omvanken tidlig har maattet give de orientalske Christne Anledning til Dannelsen eller Udviklingen af en saaledes allerede kjendt Mythe. Ahasverus eller Zerib eller Josephus er Jødefolket, der omtumles i alle Lande, og som Folk hverken kan leve eller dø, da det intet Midtpunkt har for sit politiske og aandelige Liv.

Som man vil have lagt Mærke til, har „den evige Jøde“ forskjellige Navne. Den engelske Kronikeskriver fra Middelalderen kalder ham, som ovenfor berørt, Kartaphilus og Joseph, det tydske Nyhedsblad Ahasverus; i det nordlige Frankrig og i Belgien hedder han Isaak Lakadam, hvilket Navn synes at stamme fra det hebraiske Le Kedem og betyder: Manden fra Fortiden, den ældgamle Mand. At et saa dybsindigt og til mangehaande Fortolkninger skikket Stof, som Sagnet om „den evige Jøde“, er blevet benyttet og bearbeidet af Digtere og Forfattere, er ikke til at undres over, og den nyere Tid har derfor ogsaa, ligesaavel som tidligere Aarhundreders Skribenter, med Iver og paa mangfoldig Maade kastet sig over den interessante og mystiske Vandringsmand. Literaturen om „den evige Jøde“ udgjør næsten et helt Bibliothek. England og Bretagne eie overordentlig smukke Folkesange, i hvilke „den evige Jøde“ er Helten. Eugen Sue's Roman „den evige Jøde“ er bekjendt, mindre kjendt og læst turde en anden Roman af Alexandre Dumas: Isac Lacadam være. Den for nylig afdøde berømte franske Radikale Edgar Quinet har skrevet et Digt i poetisk Prosa „Ahasverus“, som ogsaa er blevet oversat paa Tydsk, og den store Folkesanger Béranger har benyttet Skikkelsen til et skjemtende Digt. Endnu i en senere Tid har Eduard Grenier udgivet et større poetisk Arbeide, fuldt af melodisk Velklang, kaldet „den evige Jødes Død“. Af danske Forfattere, der have gjort den rastløse Vandringsmand til Gjenstand for Behandling, nævne vi blandt Andre Ingemann, H. C. Andersen, Paludan-Müller og Hostrup. Rigere end de fleste andre Landes Literatur er dog i saa Henseende, som sædvanlig, den tydske. Vi kunne anføre en lang Række af de mest ansete tydske Digtere og Skribenter, i hvis Værker „den evige Jøde“ optræder enten som Hoved- eller Biperson. Der er saaledes, for at nævne nogle, Schulert, A. W. Schlegel, Klingemann, Chamisso, J. N. Vogl og Leopold Schefer. Nikolaus Lenau lader „den evige Jøde“ forekomme i to af sine Digte. Julius Mosen har gjort ham til Helt i et harmglødende Epos. — Desværre er Goethes Digt „den evige Jøde“ kun blevet et Brudstykke, hvilket er saa meget mere at beklage, som man vel tør forudsætte, at den tydske Literatur, saafremt den store Digter havde faaet det fuldendt, ikke alene vilde have været et mægtigt Digt rigere, men at ogsaa Sagnet, ligesom Faust-Sagnet, ved et Mesterværk vilde have naaet sin Afslutning, vilde være blevet udtømt, have fundet Ro. „Den evige Jøde“ vilde da have været forløst.

Den lille Arving.

(Fortsættelse.)

„Nu har jeg Beviser, som kunne aabne Dinene paa Dig," sagde Kaptainen.

„Nei," svarede Broderen roligt, „Du er desuden kommet for sent. — Hun er nu min Hustru."

„Sagde jeg Dem ikke nok," yttrede hun, „at De ikke skulde blande Dem i den Sag, og at det kun vilde være spildt Umage."

Ned vilde dog ikke give sig endnu.

„Ikke ganske — jeg skal rive Masken af Dem."

„Hvad Nytte kan det gjøre?" sagde hun; „det eneste er at straffe Deres Broder, fordi han ikke fulgte Deres Raad. Han veed, eller kan idetmindste gjætte, hvad Slags skandaløs Stof De vil opvarte ham med, og jeg kan forsikkre Dem til, at man allerede har gjort Alt for at ryste hans Tillid til mig, men forgjæves. Hvad mener De saa at kunne udrette? Følg hellere hans Raad og find Dem rolig deri. Jeg siger Dem forud, at jeg tilgiver Dem aldrig, hvis De vedbliver at forfølge mig med en saadan Hævngjerrighed."

„Af Dem lader jeg mig ikke kjøbe, og agter ikke at skjule noget. Har han nu engang indgaaet dette ulykkelige Ægteskab, saa skal han idetmindste vide, at han maa være paa sin Post imod Dem. Jeg har talt med den Familie, hvis Datter De udgiver Dem for at være, og de fornegter Dem aldeles. Deres Fortælling er opdigtet."

Hun vendte sig til sin Mand og sagde:

„Skal jeg forsvare mig? — Det er den samme Historie, jeg strax fortalte Dem. Hvad disse Folk, mine bittre Fjender, have fortalt ham, min bittre Fjende, fordi jeg træder hans Arveudsigter i Veien, vedkommer ikke mig."

„For min Skyld behøves ikke et Ord mere, Lydia! jeg er overbeviist — men maaskee Du ønsker for Neds Skyld . . ."

„For Neds Skyld!" gjentog hun med en Bitterhed, som han aldrig glemte. „Du er selv mit Vidne til, at jeg advarede ham mod hans magtesløse Hævnsyge. Jeg sagde ham, at Alt hvad han kunde finde paa at gjøre eller sige, dog ikke kunde vende deres Hjerte fra mig. Velan! til Tak for hans Behandling — for Neds Skyld, som Du siger — gjør jeg herved det høitidelige Løfte: at jeg aldrig skal søge at vende hans Broders Hjerte fra ham, selv om jeg maatte kunne det — men hvad mig egen Person angaaer, saa kan den Mand, der har søgt at ødelægge mit Rygte og min Livslykke, ikke vente megen Hensynsfuldhed fra mig. Jeg vil ikke engang spille en paatagen Rolle og fremhykle christelig Tilgivelse — nei — De har selv først optraadt som min Fjende, og som min Fjende vil jeg vedvarende betragte Dem."

Sjette Kapitel.

Begge Brødrene betragtede hende uden at kunne sige et Ord. Der var noget saa fuldt af Had og Fjendskab i det Blik, hvormed hun betragtede Ned, at denne følte sig kuet deraf; han følte, at hans Plan var slaaet feil, og han maatte vende tilbage til sit Regiment med uforrettet Sag. Hans Broders Følelser vare uforandrede mod ham, og da Aarene gik, mente hans Kone, at det var urigtigt at staa paa en fjendtlig Fod med Svigerinden, og at de maatte tage Hensyn til deres mange Børn.

Efterhaanden kom Ned til at betragte Sagen paa samme Maade, saameget mere som hans Broders Kjærlighed til ham snarere tog til end af; men Broderkonen var altid kold og lod ham føle, at hun aldrig glemte den Fornærmelse, hun havde lidt, hvorfor ogsaa Mr. John Burton med et Suk maatte tilstaae, „at Ned og Lydia aldrig vilde komme paa en hjertelig Fod med hinanden."

Da Mr. Burton og Hustru havde boet et Aarstid paa Abbeylands, fik han Lyst til at reise udenlands, og Sladdersøstrene i Omegnen sagde, det var fordi de fleste af Burtons Jevnbyrdige holdt sig borte, og de faa, som ikke vilde opgive ham, bleve stødte tilbage af hendes Væsen. Derfor var Pladsen nu kjedelig, og derfor reiste han.

Resten af Historien kjendte Mr. Burtons Hustru og Søn, hvorledes hans Broders Helbred var bleven svagere, hvorledes han havde faaet Ordre af Lægerne til at blive paa Fastlandet, og hvorledes han i mange Aar havde ønsket sig en Arving og tilsidst opgivet Tanken derom. Derfor var Ned Burton bleven installeret paa Abbeylands og havde levet i en lykkelig Drøm, indtil han nu var bleven vækket paa en saa bitter Maade.

* * *

„Troer Du saa endnu, at jeg har gjort det Fruentimmer Uret?"

„Men kjære Ned! det er saa længe siden, og hun maatte jo være en reen Djævel, hvis hun saa længe havde kunnet gjemme paa sin Vrede."

Tom havde intet yttret under Faderens Fortælling, men hans Aasyn havde antaget et alvorligt og tankefuldt Udtryk.

„Sagen begynder dog at see ud som Ned siger. Jeg synes instinktmæssig at føle, at hun hverken har glemt eller tilgivet, og hvis saa er . . ."

„Hvis saa er," sagde Ned forknyt, „saa vil hun ødelægge os fra Top til Taa, og hendes Hævn vil især bestaae i at see os som fattige Slægtninge, som Paahæng, afhængige af hende for Penge, Føde og Klæder."

„Hvis det skulde blive Tilfældet, saa maa vi hellere jage hende end hun os — byde os Almisse! — jeg vil styde hende som et Rovdyr," sagde Tom.

„For Guds Skyld, Tom! husk paa, hun er Din Onkels Hustru," sagde Moderen.

„Og at skulle bede hende om at betale „den stakkels Neds" Gjæld," sagde denne.

„Men vi have jo ingen Gjæld."

„Jo — jeg har aldrig tænkt over mine Udgifter, da jeg troede, dette Gods engang tilfaldt os. Der er ældre Gjæld, og nu Hestene, Vognene og Diamanterne til Lucy."

„Dem behøver hun ikke," sagde Tom, „som en fattig Mands Brud, og Juveleren tager dem nok tilbage."

„Hvilken Krænkelse! det manglede blot."

„Det er dog værre at gjøre en Foræring og ikke betale den eller lade en Anden betale for den. Vi maa først see, hvordan vi sidde i det, og saa

see Situationen fast i Øinene. Jeg gjør Begyndelsen med at gaae til Mrs. Forager og fortælle hende det Hele."

Tom havde forandret sig fra et ungt letsindigt Menneske til en alvorlig, betænksom og bestemt Mand, og var den eneste af de tre, som var rolig — Ned var et Offer for den høieste Grad af Modløshed, og hans Kone kunde ikke skjule sine Ængstelser.

Tom blev modtagen med Hjertelighed, og hun bad ham tage Plads, „og fortæl strax hvad der ligger Dem paa Hjerte, thi jeg kan nok indsee, at det ikke er for at besøge en Kone i min Alder, De er kommen — spar blot Komplimenterne."

„Jeg er dog virkelig kommen for at tale med Dem om meget alvorlige Sager, og jeg er glad over, at Lucy ikke er tilstede."

„Hvad mener De?"

„Min Onkel har faaet en Søn."

„Og Arving! faaet en Søn! — Troer De da, Mr. Burton, at vi ville finde os deri? En Arving! — Nei, jeg har aldrig hørt Mage til Opførsel imod mig."

„Det er os det kommer til at gaae ud over — og De kan være vis paa, at det ikke er min Faders . . ."

„Jo det er, Sir — det er en lumpen Opførsel — han mente, at det var bedst, at Alt var arrangeret før denne Nyhed kom os før Øre . . ."

„Mrs. Forager!"

„Tal ikke til mig. Jo vi ere rigtignok net behandlede. Og de Aar, vi have spildt her i dette Hul!"

„Det er uheldigt, det indrømmer jeg, men jeg underkaster mig ubetinget den Bestemmelse, Lucy tager."

„Et deiligt Parti nu for hende! en Skoledreng! — De behøver ikke at blive fornærmet — og jeg er ikke oplagt til at veie mine Ord. — Om Lucy kan der ikke mere være Tale. Jeg vil ikke offre mit Barn. To fattige Stakler med nogle romantiske Pjalter til at skjule Elendigheden. Hvem skal jeg faae Erstatning af? Hvor er den Onkel og hans Kone? Ville de gjøre noget?"

„Mener De betale Dem, Mrs. Forager?"

„Ingen Spydigheder, unge Mand! — Det er altsaa Lønnen for den Tid og de Penge, jeg har offret."

Tom var forbauset, men kunde dog ikke andet end more sig over den Maade, hun modtog Nyheden paa, og over, at hun hidtil saa godt havde forstaaet at skjule visse Sider af sin Charakter.

„Jeg paalægger Dem som en Æressag og for Lucys Skyld, at faa alle romantiske Griller ud af hende. Det er Nonsens — reen og bar Nonsens, at tænke mere paa det Forhold . . ."

„Hvor er hun nu? Lad hende tage Bestemmelsen. Jeg forlanger ikke at see hende idag, thi hun maa have Tid til Overveielse. Mrs. Forager! jeg maa sige, at De har modtaget mine Efterretninger paa en saa delikat og sympathetisk Maade, at De ganske har overgaaet mine Forventninger. Jeg har den Ære at anbefale mig."

Mrs. Forager blev saa forbauset over denne ironiske Tale af denne „Lømmel af en Dreng" og hans forandrede Væsen, at hun rent glemte at svare ham, men hendes Harme over den ubehagelige Nyhed kjendte ingen Grændser.

I dette Øieblik traadte Lucy ind. „Tom har nok været her? hvor uheldigt, at jeg ikke traf ham."

„Uheldigt! Nonsens! Jo det er deilig Maade de have behandlet os paa. Nu ere de jo fattige som Kirkerotter."

„Fattige, Mama?"

„Ja. Mistet Alt. Der er kommen en Unge til Verden, og Din fine Ven Tom, der struttede i guldbesat Uniform, faaer ikke en Skilling. Det er nederdrægtigt, at have redet os ind med i den Elendighed."

„Stakkels Tom!" udbrød Lucy, „jeg maa strax gaae over til ham."

„Bliv her. Hvad er nu det for tosede Ideer! — Imellem Jer to er det forbi."

„Hvad, Mama! har Tom af den Grund opgivet mig?"

„Du har altid været et Tosehoved, Lucy," sagde Moderen, der følte, at med den Datter var der intet Udkomme. „Føler Du da ikke, hvor skandaløst vi ere behandlede? Forlovelsen vilde jo nu være mere end latterlig."

„Hvorfor det? Tom og jeg have lovet at holde sammen, og jeg kan aldrig tro, at han et eneste Øieblik har kunnet tænke paa, af den Grund Du siger, at bryde sit Løfte — dertil har han en altfor hæderlig Charakter."

„Snik, Snak!" sagde hendes Moder, „det er ikke den rigtige Maade at betragte Sagen paa. — Opgive dig! det er da det fornuftigste, de kunne, forsaavidt de have en Smule Fornuft tilbage, hvilket jeg forresten er nærved at tvivle om. Jeg har ikke Lyst til at blive Bedstemoder til en Rede fuld af fattige Unger."

„Tom vil arbeide for os Alle. Han har ofte sagt, at han foretrak Arbeide for Ledighed."

„Gaa Din Vei — op paa Dit Værelse, og lad mig være fri for at høre saadan letfærdig Tale."

Mrs. Forager begyndte at tænke over nye Planer. Der var nu „den nye Familie", som hun kaldte den, og Konens Broder, som hun ofte havde hørt den „faldne Familie" tale om. Det var just noget for Lucy. Hvad den latterlige Forbindelse, hun havde indgaaet med Tom, angik, saa behøvedes der ikke megen Kløgt til at faae den hævet.

Imidlertid sad Mr. Burton i sit Værelse, med Hovedet støttet paa Hænderne, og regnede sammen, hvad han styldte bort. Det var just ingen ringe Sum, thi Familien havde levet paa Arveudsigterne, og skjøndt Gjælden jo nok blev betalt paa en eller anden Maade, saa pinte den Tanke ham dog stadig: „hvad skal der blive af mig — ja af os Alle?"

Syvende Kapitel.

Medens Mr. Burton endnu sad i dybe Tanker, traadte Mrs. Forager ind til ham, og hendes første Ord vare: „Deres Søn har nylig været hos mig og synes at have nogle mærkværdige Ideer angaaende min Datter. De maa selv kunne indsee, at der nu ikke kan være Tale om noget Ægteskab imellem dem."

„Maaskee ikke — med mindre vi begge ere opfatte derpaa. Det er desværre kun daarlige Udsigter, de have."

„Det kan dog umuligt være Deres Mening, og jeg er forbauset over at høre saadant fra Deres Læber. Fortæl mig dog først, hvordan Sagerne staae. Er det saa slemt, som Deres Søn siger?"

„Ja, det er et haardt Slag, og den Smule, jeg eier, vil gaae med til at betale Gjælden, hvis min Broder ikke gjør det."

„En deilig Status — behagelige Udsigter."

„Det er sandt, Mrs. Forager, jeg maa tale om en Sag, der piner mig. De Juveler, vi gav Lucy, have vi nu ingen Ret til at give bort, fordi vi ikke have Evne til at betale dem."

„Det troede jeg dog ikke: at De vilde forlange Deres Gaver tilbage. Er De virkelig sunken saa dybt?"

„De maa sige og tænke hvad De vil, men jeg maa gjentage mit Forlangende."

„Det kan jeg ikke indlade mig paa. De har givet dem bort, og dermed er den Sag afgjort."

„Er det da Deres Mening at ville beholde dem?" foer Ned op. „De har hverken Hjerte eller Medfølelse — langt mindre Delikatesse eller Taknemmelighed."

„De glemmer nok reent, Major Burton, at De taler til en Dame — De fornærmer mig."

Heldigvis traadte Tom ind, da hun yttrede dette.

„Min Fader vilde vist være den sidste Mand, der fornærmede en Kvinde; det ligger ikke i hans Charakter."

„Det har han gjort ved at forlange de Smaating tilbage, han gav os forleden Aften. De tilhøre os med Rette, og jeg udleverer dem ikke."

„De have en Værdi af 1000 Pund og kunne ikke kaldes Smaating," sagde Tom fuldkommen rolig. „De skal ikke give os dem, men Juvelerne. De tilhøre ham og hverken os eller Dem. Og det maa og skal skee. Desuden ere de givne til Lucy, og hun vil ingen Indvendinger gjøre."

Hans Ro og Bestemthed imponerede hende, og forandrende Gjenstanden for Samtalen, sagde hun: „Ægteskabet giver jeg aldrig mit Samtykke til, og jeg kalder det en gemen Opførsel af Dem at lokke os ind i en saadan Familie."

„Lokke Dem! Hvorledes tør De, Fruentimmer! vove at bruge saadanne Udtryk!" foer Majoren op. „Dog, det er sandt, siden Verden gaaer os imod, kan man byde os Alt."

„Mrs. Forager viser kun sin sande Charakter," sagde Tom, „men een Ting maa vi Alle vel huske paa, og det er, at Afgjørelsen hviler i Lucys Haand og kun hos hende alene. Ønsker hun at træde tilbage, saa staaer det hende frit for; ønsker hun at holde sit Løfte, saa staaer jeg ved hendes Side, og det gjør vi Alle."

Da Mrs. Forager gik, fulgte Tom hende udenfor og sagde: „De maa ikke beholde Juvelerne, og det vil De ogsaa selv finde ved nøiere Eftertanke. Forresten kunne vi overlade Sagen til Lucy."

Paa Hjemveien tænkte hun over, hvilken ubehagelig Svigerson denne unge Mand vist vilde blive, og derfor maatte Partiet hæves.

Det blev snart bekjendt i Egnen, at Mr. John Burton med Kone og Barn nu var kommen til London, og Interessen for dem voxede jo nærmere de kom, og særlig talte man om, hvorledes de vilde stille sig til Familien paa Abbeylands. Nogle bleve tilbageholdne imod deres gamle Venner, Andre trak sig reent tilbage, og Ned og hans Hustru bidrog ikke selv lidt dertil ved deres forlegne Holdning.

„De behøvede dog ikke," sagde Mr. Hunter til sin Veninde Mrs. Forager, „at tage sig den Sag saa nær, eller luske om som en Hund, der har faaet Bank. Man føler sig uhyggelig i deres Nærværelse og veed ikke, hvad man skal tale med dem om. Det er jo rimeligt, at den rette Eier fik en Arving, og at Skuffelsen er stor paa den anden Side — men den Maade, Burtons tager Sagen paa, vil give Anledning til megen Misfjendelse senere."

Mrs. Forager aabnede nu sine Sluser, hvorledes hun og Datteren vare blevne forlokkede og slet behandlede ɔc. — og paa lignende Maade blev den faldne Familie omtalt af en Mængde af de Personer, som de havde vist storartet Gjæstfrihed i den Række af Aar, hvori Ned Burton og hans Familie havde boet paa Abbeylands og betragtet det som deres Hjem.

Ned Burton og Hustru holdt ofte Samraad med hinanden om, hvorledes de skulde gribe Fremtiden an. Begge vare enige om, hellere strax at flytte, end at komme i Berøring med den nye Frue og blive patroniserede af hende som afhængige Slægtninge.

Da Tom erfarede deres Planer, sagde han: „Nei! vi maa udholde det her, selv om det skal koste os nogen Ydmygelse. Det Fruentimmer er farligt, og det er kun ved at være i hendes umiddelbare Nærhed, at vi kunne frelse os selv. Ere vi først ude af Huset, saa kan hun faae ham til hvad det skal være. Stol paa mig i denne Sag, Papa, og lad os kun forblive her i al Ro indtil videre."

Forandringen, der var foregaaet med Tom i de faa Dage, var jo paafaldende; han var deres ene Trøst og Støtte, og de fulgte hans Raad.

Endelig skrev Mr. John Burton, at de vilde komme næste Aften; forresten var Brevet kun fyldt med Glæde og Fryd over den mageløse Arving, og intet trøstende Ord til Familien var blandet med den egenkjærlige, glade Følelse.

Til den bestemte Tid blev der altsaa sendt et Par Vogne til Stationen, medens Ned og Familien ventede de Reisende i Dagligstuen med Hjertet, som man siger, oppe i Halsen; thi de følte, at om faa Øieblikke vilde der foregaae en stor Forandring i deres Liv.

„Vi maa ikke se saa bedrøvede ud," sagde Tom. „Glædessmil kunne de ikke vente, men vi maa være venlige og forekommende. De vende jo tilbage til deres eget Hjem, og Onkel John har jo altid været overordentlig god mod os."

„Tom har Ret," sagde hans Fader; „hvorfor skulde de ikke være velkomne i deres eget Hjem — vi maa ikke være utaknemmelige."

„Og hvad hende angaaer," vedblev Tom, „saa kan hun jo have forandret sig i de mange Aar. Vi maa idetmindste være høflige imod hende og give hende Leilighed til at vise, om hun har forbedret sig."

„Hvad det angaaer, Tom," sagde Ned og rystede paa Hovedet . . .

„Tys! Der ere de. Naa, Moder! nu maa Du være stærk."

Vognen holdt for Døren og Ned stod paa Trappen. Han behøvede ingen Opmuntring til at hilse paa Broderen, som han virkelig glædede sig over at see. En høi, graahaaret Mand steg ud og gav ham Haanden, men vendte sig strax om til Vognen og sagde:

„Lad Donavan stige ud først med Barnet. Vær forsigtig — pas paa Trinet."

En Masse af hvidt Drapperi, som indesluttede den lille Arving, blev baaret ind, medens Faderen udbrød: „Jeg haaber ikke, han har forkjølet sig. Bring ham strax i et varmt Værelse. God Dag, Tom! hvorledes har Du det? — Du maa helst, kjære Kone, gaae op paa Dit Værelse; jeg er bange for, at Du er forfærdelig træt."

Han førte hende ind under sin Arm, og Ned saae atter det blege Ansigt, den haarde Mund og de mistroiske Øine; men han gik hen til hende og rakte hende Haanden.

„Velkommen til Deres eget Hjem, Søster Burton! Jeg haaber, at Reisen ikke har trættet Dem formeget."

Hun svarede ham med en Slags Forekommenhed, og hendes Øine faldt saa paa Tom, som stod hos og betragtede hende ufravendt.

„Det er min Søn Tom," sagde Faderen.

Tom hilste hjertelig paa hende og paa sin sædvanlige ligefremme Maade, hvorimod Resten af Familien var saa ærbødig, at dens Holdning var meget forskjellig fra hans.

Det nyankomne Par gik derpaa op paa deres Værelser.

Kort før Middag kom John Burton ned og fandt sin Familie samlet.

„Jeg er jo paa en Maade bedrøvet paa Dine Vegne, Ned, men jeg skal sørge broderligt for Dig, og hvad Lydia angaaer, saa haaber jeg, at den forbigangne Tid maa være glemt. Hun er venlig sindet imod Eder Alle, og lad os for Guds Skyld ingen Familiescener faae."

„Jeg lever helst i Fred med Alverden," sagde Ned; „for mig kan Du være rolig."

„Godt, saa er den Sag ordnet. Ah! — det er sandt, jeg har vist glemt at skrive, at Lydias Broder kommer og bliver her — en brav, prægtig Fyr, Ralph Irwing, som Du vist vil synes godt om. Vi have tænkt paa — hvilket jeg maaskee burde have sagt Dig før — at gjøre ham til Bestyrer af Godset."

„Og jage Smith bort, som har passet sin Gjerning med Troskab i over tyve Aar?" kunde Ned ikke bare sig for at udbryde.

I dette Øieblik indtraadte Mrs. Burton, og havde fuldkommen paataget sig Minen som Husets Frue.

Ved Bordet følte Alle sig generte undtagen Tom, der lod Munden løbe, fortalte Kasernehistorier og bragte ofte Onklen til at lee hjerteligt og kalde ham Tom. Tanten derimod betragtede ham med en vis Nysgjerrighed og syntes neppe rigtig godt om ham.

Da Familierne havde sagt God Nat til hinanden, mente Toms Moder, at John Burton slet ikke havde forandret sig, og Alt nok vilde ordne sig til begge Parters Tilfredshed.

„Nei," sagde Ned, „hun er den samme som tidligere. Jeg følte det hvergang hendes kolde, onde Øine hvilede paa mig. Det Fruentimmer hverken tilgiver eller glemmer."

„Jeg holder med Papa," sagde Tom; „hun kan ikke udstaae ham, og hun begynder allerede ikke at kunne lide mig."

Med denne behagelige Overbevisning gik Familien tilsengs — glad over at den første Dag var forbi.

(Fortsættes.)

Hoflægen.

Første Kapitel.

Hvorledes Lægen kom til Hoffet.

Prinds Casimir III var fuigt efter sin Fader, Prinds Casimir II. Uagtet Navnet paa de to Regenter kun var forskjelligt derved, at det første forbrede et Pennestrøg mere end det andet, var der dog saa himmelvid en Forskjel imellem den gamle og den ny Casimir, at det strax spordes over Land og Rige. Som det var Skik og Brug blandt de mange Smaafyrster i Tydskland i det attende Aarhundrede, havde Casimir II ført et flot og glimrende Hof, langt over sine Evner, og kun lidet bekymret sig om Regjering og Politik, hvilket han snart overlod til sine Yndlinge og Venner, af hvilke han havde mange, og snart til den Dame, der for en kort Tid lagde Beslag paa hans flygtige Hjerte. Men Sønnen, som havde været nødt til fra sin tidligste Barndom at være en taus Tilskuer til Alt dette og var bleven opdragen i en stiv og fornem Skole, hvor han lærte at tie og tænke, viste sig i alle Ting at være en komplet Modsætning af sin Fader. Hoffet blev indskrænket, Festlighederne standsede, og Vennerne og Maitresserne forsvandt. Den gamle Casimir havde et aabent Øre for sine Favoriters Raad og Vink, den unge hørte paa Ingen og satte sin Villie igjennem, og ikke engang hans Kammertjener kunde rose sig af at have saameget som Udsigten til at kunne faa Indflydelse. Hvilken Forandring for det lille Fyrstendømme, det fik en Regent, der regjerede sig selv, og et Hof, hvor man ikke kjendte til Intriguer.

Slottet syntes forladt; den unge Prinds var ugift; hans Moder var død for mange Aar siden, og hans Søster var gift med en Prinds i en fjern Stat — det var et Hof uden Kvinder. Der var ligesaa stille indenfor de gamle Mure, som i et Kloster; den eneste Adspredelse, Prinds Casimir havde, var at gaa paa Jagt, og han jagede Vildtet, ikke efter Datidens Vis i store Klapjagter, men som en ægte Sportsmand, alene i Skovens dybe Ensomhed.

Nu hændte det en mørk Efteraarsaften, at han, istedetfor at bringe et Stykke Vildt med sig, kom hjem med en heftig Feber. Ligesiden sin Barndom havde han ikke vidst, hvad Sygdom var, og da han stolede paa sin Jernkonstitution, der syntes at afhænge af hans Villie, havde han, da han greb Sceptret efter sin Fader, strax afskediget den gamle Hoflæge som en Luxusgjenstand. Han havde troet, at Virksomhed og Motion i Mark og Skov vilde spare ham for Udgifter til Doktor og Apothek, men

nu da han følte sig syg, og ligesom allarmeret ved denne uvelkomne Omstændighed, benyttede Hofmarskalken — en Levning fra det forrige Hof — sig heraf, overrumplede ham og fik det Løfte af ham, at han vilde søge Lægehjælp og igjen efter gammel Vedtægt ansætte en Hoflæge. Den umaadelige Anstrengelse, det kostede den ophidsede Patient at give efter, maa have bevirket, at han faldt i en mild Sved, ovenpaa hvilken fulgte en dyb Søvn, og da han vaagnede den næste Morgen, var Feberen borte.

Nu ærgrede Prinds Casimir sig over det Løfte, han havde givet Hofmarskalken, og han ansaae næsten sin hurtige Helbredelse for for dyrt kjøbt. Men efter en kort Overveielse bed han sig i Læben og sagde til sig selv: „en Mand er en Mand og et Ord et Ord", og gav Ordre til Indstilling af en Hoflæge.

Uagtet denne Ordre syntes tilfredsstillende, skjulte han dog trodsigt en Ræv bag Øret, hvilken selv ikke den snu Hofmand anede, thi medens denne triumferede og allerede hvislede sine Nærmeste i Øret, at han var ifærd med at nedbryde det nye System og faa det gamle paa Benene igjen, spekulerede Prindsen paa, hvorledes han skulde omgaae sit Løfte.

To af den lille Hovedstads Læger bleve af Folk udpegede som dem, der havde nærmest Udsigt til at konkurrere til den ledige Post, men Prindsens Valg faldt paa en Tredie, hvem Ingen havde tænkt paa. Hele Byen var saa forundret, som om den var falden ned fra Maanen, og den mest forundrede var netop Manden, paa hvem Valget var faldet. Han var et ungt Menneske, lige kommen tilbage fra Universitetet, hvor han havde vundet sin Doktorhat og sin Forlovede. Han var livlig og munter, kjendt i hele Byen og blev ofte inviteret ud, men blev aldrig kaldt til noget Sygeleie. Det lykkelige Menneske havde ikke engang et „fint Navn", men hed slet og ret Johan Jacob Müller; og denne Johan Jacob Müller uden nogen høierestaaende eller indflydelsesrig Forbindelse var bleven hans Høiheds, Prinds Casimirs Livlæge! og det skulde være hans første Patient!

Müller havde idetmindste den gode Egenskab som Læge, han vidste, at han Intet vidste eller kunde, og da han var ligesaa ærlig og aaben som beskeden, besluttede han, da han gik op ad Slottets brede Marmortrappe for at stedes til den første Audients, at fortælle hans Høihed sin Uvidenhed og bede sig fritaget for det Hverv, der saa naadigt og uventet var bleven ham til Del; men hans Forbauselse naaede sit Høidepunkt, da Prindsen tog ham Ordet ud af Munden og sagde:

„Min kjære Doktor Müller! De maa ikke indbilde Dem, at jeg skulde have givet Dem denne Stilling i Betragtning af Deres Dygtighed eller Egenskab som Mediciner; tvertimod, jeg veed meget godt, at De Intet har lært ved Universitetet; alle Læger ere i mine Øine Kvaksalvere, og saadanne Folk, som De — bedste Müller — faae heller ingen Praxis, men slaae paa den anden Side heller Ingen ihjel, og ere derfor de bedste og uskadeligste af dem alle. De skal blive min Hoflæge, fordi jeg vil det, og fordi jeg veed, at De kan være taus, og som før sagt ikke paa Grund af Deres Fagkundskab, for hvilken jeg iøvrigt overhovedet ikke giver en Stiver. Jeg overgiver mig selv i Naturens Hænder og til mit Kjendskab til min egen Organisme, og jeg vil ikke have, at Nogen skal lægge sig derimellem. Det har altid været en Lov ved vort Hof, at Livlægen mødte hver Morgen Kl. 8 præcise i mit Kabinet, og det vil De ogsaa have at gjøre. Men spørg aldrig til mit Befindende, og tal ikke, undtagen jeg spørger Dem. Bær Dem fornuftig ad, vær rolig og discret, og De kan gjøre Deres Lykke. Farvel!"

Müller maatte have været skabt som en Hollænder, hvis han efter dette vilde have staaet sin Lykke i Veien. Han takkede, bukkede og gik; men da han var alene, stammede han sig over sin nye Værdighed. Havde han været en dygtig Læge, vilde han hellere have fristet Tilværelsen som en fattig Landsbydoktor end som en strunk Hofdukke; men han tænkte paa sin Forlovede og besluttede sig til at beholde Pladsen, da han ikke saae Udsigt til at faae nogen anden og bedre.

Andet Kapitel.

Prindsen og Lægen.

Doktoren begyndte nu sine daglige Visiter paa Slottet; han var aldeles uvidende angaaende Livet ved Hoffet og de mange Traade i det diplomatiske Net. Men han gjentog hver Morgen for sig et orientalsk Ordsprog, som han engang havde fundet i en gammel Bog:

„Naar Du træder ind i Kongens Huus,
Da kom som en Blind og forlad det som en Stum."

Hans daglige Tjeneste var følgende: han præsenterede sig i Prindsens Kabinet, præcise, naar Klokken slog otte, hvor hans Høihed arbeidede, mange Gange ligefra Daggry, ved sit Skrivebord, omgivet af Bøger og Papirer. Naar Lægen traadte ind, maatte alle de Andre fjerne sig, og naar de saa vare alene, forhørte hans Høihed sig først om Veiret og spurgte derpaa til Doktorens Befindende og Helbred. Svaret paa det første Spørgsmaal varierede mellem Regn og Solskin, men Svaret paa det sidste var altid eens, thi den unge Dr. Müller var ligesaa sund og rask som den unge Prinds. Men aldrig gled det Spørgsmaal over Müllers Læber, hvorledes Prindsen befandt sig; han huskede den Ordre, han havde faaet, svarede derfor kort og bestemt og fremførte ikke et eneste overflødigt Ord. Naar Prindsen saa havde hørt, at hans Læge glædede sig ved en god Helbred, satte han sig til sit Arbeide, idet han overlod Doktoren, staaende i Baggrunden af Værelset, for en halv Time til hans egne Betragtninger. I denne halve Time pleiede Müller ufravigeligt at stirre paa Damask Tapetet ligeoverfor ham, der forestillede en Bjørnejagt med bepantsrede Hunde. Han talte Hundene, Jægerne, baade de mandlige og de kvindelige, og Bladene paa de store Træer i Forgrunden, men lod ikke sit Blik falde paa nogen anden Gjenstand i Værelset. Naar den halve Time var gaaet, vendte Prindsen sig og gjorde med Haanden Tegn til at han kunde gaae; derpaa bukkede Doktoren taus og gik.

Hele Hoffet ligefra Marskalken og ned til Tjenestethendet brændte af Nysgjerrighed efter at faae at vide, hvad den formentlig hemmelige Konference i den halve Time dreiede sig om. De lyttede ved Døren og hørte Intet; Alt var stille som i Graven.

Der var ingen Tvivl om, at Prindsen og Doktoren hviskede sagte sammen i den fjerneste Krog, og efterhaanden opstod det Rygte, at Dr. Müller var Prindsens første og eneste Fortrolige.

Alle Nyhedsjægerne rettede nu, snart forstilt og snart aabent, deres Angreb paa den unge Doktor. De smigrede, æggede, pinte, frittede og krydsforhørte ham — men alt forgjæves, thi den ellers aabenhjertige, unge Mand forblev saa lukket som et Pengeskab. Saaledes antog man, men i Virkeligheden var han saa meddelsom og aabenmundet som ellers, thi han fortalte Enhver, at Prindsen neppe talte til ham, endsige gjorde ham fortrolige Meddelelser, og kun spurgte om Vind og Veir og ellers Intet. Alt uden Nytte, han blev ikke troet; Enhver antog hans Tilbageholdenhed og Taushed for ægte Diplomatik, og man undrede sig over, at han havde baaret paa et skjult Talent til at være saa god en Hofmand.

Müller lo i Skjægget over de gode Folk, der antog ham for at tale den forteste Usandhed, naar det var den nøgne Sandhed. — I Løbet af nogle faa Uger var Rygtet om den ny Hoflæges Indflydelse allerede naaet vidt udenfor Byen. En Dag kom der et Brev til ham fra en langt ude Beslægtet, som kaldte sig hans Fætter, og ansøgte underdanigst om hans Bistand i en meget vigtig Sag. Fætteren var nemlig Kjøbmand og havde længe næret det hemmelige Ønske, foruden at handle med Thee, Kaffe ꝛc., tillige at drive Forretning med Oste, Vildt og lignende, men hans Bøn var stadig bleven afslaaet af Dommeren der paa Stedet, fordi den sidste havde en Svigerson, der handlede med de nævnte Artikler og saa frygtede for at miste sin Handel. Nu var „Fætterens" Anmodning til hans ærede Slægtning, om han ikke vilde forskaffe ham et Dekret eller paa anden Maade sætte igjennem, at han fik Tilladelse til at forhandle nævnte Varer, og tillige sætte en Stopper for Dommerens skandaløse Optræden.

Dr. Müller harmedes og svarede, at Prindser i Almindelighed og denne især ikke pleiede at befatte sig med Krømmernes indbyrdes Stridigheder, og at han — Dr. Müller — ikke besad den Indflydelse hos Prindsen, man paadutte ham, og saaledes Intet kunde gjøre i denne Sag. Men hvad skeer!

Fjorten Dage efter blev hans Høiheds Læge overrasket med et smigrende Takkebrev, ledsaget af en delikat sex Punds Ost. Fætteren havde, da han igjen ansøgte, strax faaet Bevillingen af Dommeren og troede nu, at Doktoren i al Hemmelighed havde agiteret for ham og kun havde skrevet Brevet for at undgaa Skinnet: thi en Hofmand maa være forsigtig med hvad han betroer Papiret, og dette var efter hans Mening et ægte diplomatisk Kunstgreb.

Doktoren var i Virkeligheden den uskyldige Aarsag i, at hans Fætters længe nærede Ønske var gaaet i Opfyldelse, thi Kjøbmanden havde pralet saalænge for Enhver af sin formaaende Slægtning ved Hoffet, at Dommeren, hvem det kom for Øre, tilsidst blev bange og gav efter.

Otte Dage gik, og Rygtet om Müllers Indflydelse voxede; Sollicitanter begyndte at komme til ham, og det var ikke alene Borgere og Folk fra Landet, men endogsaa Finantsministeren i den lille Stat beærede ham engang med sit Besøg for at faae ham til at lægge et godt Ord ind for et nyt Skattesystem. Dr. Müller svarede, hvad han havde svaret saa mange Gange, at han ikke var i Stand til at udvirke Noget.

„Vi veed meget godt, hvad Alt dette har at betyde," svarede Excellencen med et listigt Smil.

Doktoren fortalte, at han talte kun om Vind og Veir med Prindsen; Ministeren lo ham lige op i Øinene og gik, men Skattesystemet faldt igjennem.

„Gud fri os for denne mægtige Mand!" hviskede Excellensen til sine Venner. „Nu er jeg fuldt og fast overbeviist om, at han er den Eneste, der er indviet i Prindsens Planer og Hemmeligheder, og besidder hans fulde Fortrolighed."

Hvordan det gik eller ikke, var Müller altsaa Prindsens Yndling, og mange Gange, naar han stille og taus i den halve Morgentime stod i Baggrunden af Kabinettet, gled der en Trækning over hans Ansigt ved Tanken om den Indflydelse, man tiltroede ham.

(Sluttes.)

Gaade.

Det er i Grunden et flygtigt „Noget",
Snart i vor Klædning og snart i Sproget,
Ja, ofte i hele vor Leven og Væren.
Mange alene paa det kun tænke,
Og vilde ei for Alverden det krænke,
Selv om det end gjaldt baade Pligten og Æren.
Tag bort et Bogstav, og strax det bliver
En Plante, som daglig os Næring giver,
Og trives helt vel i det danske Rige.
Endnu et Bogstav man bort kan tage,
Og da vil man faae det Maal tilbage,
Hvorefter flittige Skolebørn hige.

Opløsning af Stavelsegaaden i Nr. 46:

Hyttefad.

Opløst af Kuglen paa Nikelei, Mester Erik, Carl Alfred Thomsen.

Dobbeltgaaden i Nr. 45 er endvidere opløst af Carl Alfred Thomsen.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 28de November. Nr. 48.

Indhold: Hoflægen (Slutning). — General Kaufmann (med Xylografi). — Den lille Arving (Fortsættelse). — Talgaade.

Hoflægen.

(Slutning.)

Hele Byen var deelt i to Partier, bestaaende af Müllers aabne Tilhængere og hans hemmelige Opponenter, thi aabenbare havde han ingen af. Det aristokratiske Parti var med ham, det borgerlige imod ham; det første haabede lidt efter lidt at vinde ham, og ansaae ham for Manden, der skulde bringe det gamle Hofliv paa Fode igjen. De Borgerlige vare imod ham, fordi han var en af deres Egne, og hans Kollegaer mente, at han nu var for fin og stolt en Herre til at omgaaes saa simple Folk som dem og deres Lige. Da det kom ham for Øre, begyndte han for Alvor at studere Medicin og besøgte Hospitalet.

Hvad Ende Alt dette skulde tage, fattede han ikke; hver Dag var ham en Kilde til Ærgrelser, og han læste flittigt, for at det saasnart som muligt kunde komme saavidt, at han turde paatage sig en ordentlig Praxis.

Men desværre, han stræbte forgjæves; den gordiske Knude blev hugget over med eet Slag, og den, der førte Sværdet, var ingen Anden end Doktorens unge, tilkommende Brud.

Tredie Kapitel.

Doktorens Brud.

Anna v. Lehberg var af en gammel, adelig Familie; hun opdroges hos en Onkel paa Landet, da hendes Forældre vare tidligt døde; denne Onkel havde haabet at faae en bedre Brudgom end En, der hed Johan Jacob Müller, men efter at denne Müller var bleven Aristokrat og Prindsens Fortrolige, havde Bladet vendt sig.

Anna v. Lehberg vidste aldeles Intet om hendes Elskers Hemmelighed; hver Uge fik hun et Brev fra ham paa tre til fire Ark, hvori han meddelte hende enhver Ubetydelighed, der var skeet, Alt, hvad han tænkte og følte, men der stod ikke et Ord om hans Samtaler med Prindsen. Den unge Dame lod i sit næste Brev en Hentydning hertil falde, men Doktoren havde enten overseet eller vilde overse den. Han fortalte hende, hvad han havde fortalt saa mange Gange: den nøgne Sandhed, men heller ikke her blev han troet.

Havde hun før ikke synderlig tænkt derover, var hun nu bleven hidsig efter at trænge tilbunds i denne Hemmelighed; hun plagede sin Onkel om at ledsage hende paa en kort Reise til Hovedstaden, saalænge, at han tilsidst gav efter. „Naar jeg først er kommen paa Scenen," tænkte hun, „skal jeg snart see, hvad der foregaaer bag Koulisserne."

Overraskelse og Glæde stod paa engang malet i den gode Doktors Ansigt, da han gjensaae sin Forlovede; hendes Mistanke voxede, og hun trængte ind paa ham, for at faae ham til at meddele sig, men Alt forgjæves. Snart var hun vred, snart mild, snart grædt hun, snart lo hun, men ligemeget hjalp det.

En Dag spadserede de unge Folk og Onklen i Slotshaven; Solen skinnede venligt paa de med Snee og Riim bedækkede Træer, og Luften var behagelig og oplivende. Ved Enden af en Gang mødte de Prindsen, og han saae paa dem med et langt, nysgjerrigt Blik. Da de skjød en Gjenvei og vendte tilbage ad en smal Sti, mødte de atter Prindsen, og Doktoren var ganske vis paa, at det ikke var et Spil af Tilfældet, men en Beregning af hans Høihed, for at han bedre kunde komme til at betragte dem. Da de forlod Haven, saae de ham tredie Gang; han stod paa Slotspladsen og stirrede efter dem.

Den næste Morgen, da han traadte ind i Forsalen, nærmede Hofmarskalken sig og yttrede, at han havde Noget at bede ham om. Prindsens Søster var nemlig kommen i Besøg paa Slottet, og uagtet der nu var et kvindeligt Væsen inden dets Mure, fortsattes dog dets stille, klosterlige Liv. Nu var Øieblikket kommet til at indvirke paa Prindsen; hans Søster havde allerede forsøgt paa at overtale ham, men var bleven kort afvist, og hun havde betroet sig til ham som en gammel Ven og indviet ham i sine hemmelige Ønsker. Det var en ypperlig Leilighed for den Sidste til at slaae to Fluer med eet Smæk: paa den ene Side at bevise Prindsessen en Tjeneste og paa den anden bringe Hoffet tilbage i sine gamle Folder.

Han gav Hofmarskalken sit sædvanlige Svar

og traadte ind i Prindsens Kabinet. Den Dag spurgte Casimir III hverken efter Veiret eller Doktorens Befindende.

„Hvad hed den unge Dame, med hvem De spadserede i Haven igaar?" spurgte Prindsen, saasnart Døren var lukket.

Doktoren var saa vant til at høre det sædvanlige, ligegyldige Spørgsmaal om Veiret, at han paa Nippet til at svare: „det blæser koldt fra Nordost og sneer." Men da Prindsen utaalmodig gjentog sit Spørgsmaal, svarede han: „Anna v. Lehberg," men glemte at tilføie: min Forlovede. Nu aabnede Prindsen et Forhør: hvorlænge den unge Dame havde været i Hovedstaden, hvem den gamle Herre var, hun fulgtes med o. s. v. Müller svarede som en Fange foran Skranken. Derpaa sagde Prindsen halvhøit:

„Hvorfor har Baron Lehberg ikke gjort mig sin Opvartning? Jeg ynder ikke, at mit Lands Adelsmænd gaae min Dør forbi. Hvorfor sky Damerne mit Hof? Ganske vist, jeg indbyder dem ikke, men det skal blive anderledes for Fremtiden. De gamle Hofballer skulle begynde igjen; jeg vil have det første arrangeret allerede i næste Uge."

Nu forstod Doktoren det Hele, det var Synet af Anna v. Lehberg, der havde bevirket en saa pludselig Forandring hos Prindsen; halvt i Ærgrelse herover forglemte den stakkels Doktor sin hele Fond af Klogskab og Tilbageholdenhed, og udbrød:

„Deres Høihed burde maaskee af Hensyn til Deres Helbred ikke altfor pludselig vexle Jagt og Sport med Baller og Festligheder."

Nu var det Prindsens Tour at see paa Doktoren, og han rakte advarende sin Finger i Veiret: „Vær taus," sagde han, „til jeg opfordrer Dem til at tale!" Og dermed var Audientsen forbi.

Om Aftenen aflagde Hofmarskalken Visit hos Müller og takkede ham, fordi han havde lagt et godt Ord ind og faaet Prindsen paa andre Tanker; og han takkede ham ikke alene i sit eget Navn, men ogsaa i Prindsens Søsters; thi hvad hverken han eller Prindsessen havde formaaet at sætte igjennem, det havde Müller (hans „kjære Müller") opnaaet, og det kun ved at lade et Vink falde.

„Vel," tænkte Müller; „jeg er nu engang fordømt til at spille den Protegerendes Rolle, og jeg vil spille den til Enden, selv om den bliver tragisk."

Alt gik som han forudsaae; Baronen og hans smukke Niece inviteredes til Ballet, og Dagen efter fik han at vide, at Alle ved Hoffet vare indtagne i Frøken v. Lehberg; Prindsen havde hele Aftenen været omkring hende.

Den stakkels Doktors Sjæl var delt imellem Skinsyge og Frygten for at miste en Plads, han egentlig aldrig havde besiddet, og paa hvilken hele hans Fremtids Lykke nu beroede. Der var ikke et Minut at spilde, og i dette Dilemma aabenbarede han Alt for sin Brud og tog den Beslutning, at ville roligt og bestemt fremføre sit Andragende for Prindsen, hvor stor en Kvindehader han saa end var, og han maatte enten være af Steen eller Is, dersom han vilde nægte hans ærbødige Tjener at ægte en saa smuk og elskværdig Dame.

Da han den næste Dag gik op ad Trapperne, erindrede han Prindsens Ord: vær taus, til jeg opfordrer Dem til at tale! og da han stod foran Kabinetsdøren, maatte han trække Veiret dybt, thi hans Hjerte var saa tungt som Bly; men han fik Mod igjen, da han hørte Prindsens sædvanlige Spørgsmaal. Han bad derpaa om et Øieblik Audients til at fremsætte et Andragende mundtligt, som han i modsat Fald maatte forebringe skriftligt.

„Ingen Omstændigheder, min gode Doktor! Hvad er det, De vil? Frem med det i to Ord!"

„Gifte mig!"

Prindsen smilede ved denne bogstavelige Adlydelse og spurgte venligt:

„Med hvem?"

„Frøken Anna v. Lehberg."

Nu smilede Prindsen ikke mere, han betragtede Doktoren med et alvorligt Blik, spadserede op og ned, standsede endelig foran ham og spurgte, om hun ønskede at ægte ham, og om Baronen gav sit Samtykke til en saadan Mesalliance. Doktoren svarede stolt: ja, og derpaa fulgte en lang Pause; men medens denne varede, var det ikke muligt for Müller at tælle Jægerne paa Tapetet, hverken de mandlige eller kvindelige, eller Hundene, eller Bladene paa Træerne, Alting løb i Eet for hans Øine.

Tilsidst brød Prindsen Tausheden og sagde temmelig heftigt:

„For det første tillader jeg Ingen af mine Undergivne at gifte sig; derfor maa De forblive ugift eller forlade min Tjeneste; for det andet ynder jeg ingen Mesalliance i mine gamle Adelsfamilier; derfor, vil De endelig gifte Dem, maa De ægte en Anden end Frøken v. Lehberg; og for det tredie behøver De ikke at komme her, førend jeg sender Bud efter Dem."

Müller gik hjem og lukkede sig inde.

Fjerde Kapitel.

Doktoren holder op med at være Hoflæge.

I Løbet af et Par Dage var det Rygte kommen ud i Byen, at Müller var falden i Unaade. Ingen havde før talt om ham til Prindsen, men nu kom Tungerne paa Gled. Prindsessen var den Første, der lykønskede sin Broder, til at han var sluppen ud af Doktorens Tøiler.

Prindsen blev som lynslaaet; han spurgte sig forsigtig for, og man fortalte ham om alle de Intriguer, som den listige ung: Mand skulde have spundet bag hans Ryg; samme Aften blev Doktoren arresteret.

Men selv om Prindsen var en Despot, var han dog ingenlunde en Tyran; han besluttede at lade Müller komme til sig, forhøre og dømme ham, hvis han fandt ham skyldig; han vilde gaae strengt tilværks og læse ham ordentlig Texten.

Müller stod næste Morgen foran ham, og Prindsen fortalte ham Alt, hvad han havde faaet at vide, og bad ham ærligt og aabent tilstaae, hvad der var sandt, og hvad Rygtet havde tilsat. Doktoren fortalte ham nu Alt ligefra Historien med Fætteren og Osten til den Bøn, Hofmarskalken havde stillet til ham; han fremsatte det paa sin sædvanlige humoristiske Maade, og Enden paa det blev, at Prindsen lo hjerteligt. Doktoren endte sin Tale med en meget alvorlig Slutning, og bad sig for Fremtiden fritaget for den Naade at være hans Høiheds Hoflæge. Prindsen gav ham nogle op-

muntrende Ord og lod ham gaae hjem; i Stilhed undersøgte han Sagen, og da han fandt, at Alt forholdt sig, som Müller havde fortalt, kaldte han ham efter et Par Dages Forløb igjen til sig.

„I fem Ting har jeg fundet, at De er en paalidelig Mand," sagde han. „For det første er De besleden, for det andet taus og for det tredie sandru; for det fjerde er De ikke ærgjerrig, og for det femte er De vittig og har diplomatisk Talent. Dengang Alle mente, at De var min Fortrolige, var De det ikke; nu, da Alle anser Dem for falden i Unaade, skal De være det. Det er min bestemte Villie, at De, selv om det er imod Deres Ønske, vedbliver at være min Hoflæge og kommer hver Morgen som sædvanlig."

Doktoren kom, men ikke alene spurgte Prinds Casimir ham om Vind og Helbred, men forhørte sig tillige om hans Mening i adskillige vigtige Statsanliggender; efterhaanden lagde han de medicinske Studier paa Hylden og studerede politiske og administrative Afhandlinger.

Efter et Aars Forløb blev Lægen til Alles Forbauselse udnævnt til Præsident for Prindsens ministerielle Departement, og som saadan ægtede han Froken v. Lehberg.

General Kaufmann.

Det er navnlig som Leder af den russiske Expedition til Khiva, hvis Erobring for et Par Aars Tid siden vakte saa megen Sensation, at General Kaufmann har henledet Opmærksomheden paa sig. Den Dygtighed, hvormed hele Foretagendet var blevet udført, vandt almindelig Anerkjendelse, ligesom de engelske Blade og Ungareren Vambéry, der havde spaaet det Værste, vare enige med den russiske Presse i, at Expeditionen vilde komme til at indtage en fremragende Plads i Krigshistorien, og at General Kaufmann endog havde stillet Hannibal og Napoleon i Skygge. Det glade Budskab om Khivas Fald naaede Keiser Alexander i Ems, hvor han dengang opholdt sig. Den russiske Hær, som efter de petersborgske Blades Angivelser i det Høieste udgjorde 9,000 Mand, var brudt op fra fem forskjellige Punkter, nemlig Attrekflodens Munding, Manghlischlack, ved Kenderlinskbugten, Orenburg, Kazalinsk og Taschkend. Armeen var deelt i tre Kolonner, af hvilke den vigtigste, bestaaende af Detachementerne Dschizak og Kazalinsk, kommanderedes af General Kaufmann selv og bevægede sig ad den korteste Vei. Den anden Kolonne, som det lykkedes at forene sig med Overgeneralen, kommanderedes af General Verevokine, hvorimod den tredie Kolonne, under Anførsel af General Markozot, mødte saa store Vanskeligheder, at den maatte vende om, for ikke fuldstændig at gaae til Grunde. De Hindringer, som Russerne havde at overvinde, laae forøvrigt ikke i den Modstand, som Indbyggerne gjorde, da denne var saa ringe, at den næsten slet ikke opholdt deres Marche, men derimod i Naturforholdene. Disse vare af den alvorligste Art, og der var truffet storartede Forberedelser for at besejre dem. Hovedkorpset, der bestod af 4,700 Mand og 1,400 Heste, medførte et Feltlazareth paa 200 Senge, og paa alle de Punkter, der tjente til Basis for Operationerne, kunde der desuden oprettes midlertidige Lazarether. Endvidere førte Tropperne Lædersække og Tønder, indeholdende betydelige Kvantiteter Vand, med sig, da Marchen nemlig foretoges igjennem et øde Terræn, hvor der kun fandtes faa Brønde, hvis Vand tilmed ikke altid var drikkeligt. Fremdeles vare Kolonnerne forsynede med Levnetsmidler for et Tidsrum af halvtredie Maaned, og for det Tilfælde, at de skulde blive nødte til at gaae tilbage, havde man i Ryggen af dem ophobet store Beholdninger med Livsfornødenheder. Til Transporten af den uhyre Bagage, som Expeditionshæren medførte, behøvedes der ikke mindre end henved 9000 Kameler, som vare leiede af Khirgiserne i Provindsen Sir Darja. Cheferne havde faaet de mest detaillerede Instruktioner om, hvorledes de skulde bære sig ad med at skaane Soldaternes Kræfter og Sundhed, og Erfaringen viste senere, at de vare blevne udarbeidede med Skjønsomhed og særligt Hensyn til Forholdene.

Saaledes udrustet nærmede Expeditionen i Begyndelsen af Juni 1873 sig Khiva, Hovedstaden i Khanatet af samme Navn. Da Khanen følte sig truet, erklærede han sig villig til at frigive de russiske Fanger, som han hidtil havde negtet at udlevere, og medens hans Affendinge forhandlede herom i det russiske Hovedkvarter, samlede han hele Garnisonen i sin Hovedstad og tog Flugten med den, saasnart han erfarede, at hans Eftergivenhed kom for sent.

Den 10de Juni fandt Russerne Khivas Porte aabne, da de uden Sværdslag rykkede ind i Staden, og den følgende Dag affendte Kaufmann Kurerer med Efterretning om Seiren til Tschemkent i det russiske Turkestan, hvorfra der telegraferedes til St. Petersborg, hvor man den 28de Juni erfarede, at Felttoget foreløbig var endt.

Betingelserne i Fredsforliget forpligtede Khanen til at frigive alle fremmede Slaver, saavel russiske som persiske, og til overhovedet for bestandigt at opdæve alt Slaveri. Inden Udløbet af syv Aar skal han udbetale en Krigsskadeserstatning af to Millioner Rubler, og indtil den Tid finde sig i, at flere af Stæderne i Khanatet holdes besatte af russiske Tropper.

Strækningen paa den høire Side af Amu-Darja har han maattet afstaae deels til Russerne, deels til Khanen af Bukariet. Paa den dem saaledes tilfaldne Part have Russerne i Nærheden af Flodens Munding bygget et Fort og derved holdt sig Adgangen til Khiva aaben. Heldige Forsøg have vist, at den sydlige Deel af Aralsøen er seilbar, og under Krigen var det en let Sag for Flaaden at løbe ind i Amu-Darja og saaledes yde Landhæren Understøttelse. Hvis Khanen paany skulde optræde som Barbar, behøves der ikke længer nogen Ørkenvandring for at kue ham. Russerne kunne nu benytte Amu-Darja, Aralsøen og Sir-Darja, ved hvis Bredder de have anlagt den vigtige Baabenplads Kazalinsk, hvorfra en Vei til at befare med Karavaner fører til Orenburg. Khiva er paa den Maade knækket, og de mægtige Floder Sir-Darja og Amu-Darja lade sig nu anvende som

General Kaufmann.

Veie til Civilisationens og Kulturens Forplantelse lige indtil det vestlige Kina og Strækningen ved Hindu-Kusch.

Men hermed er ikke General Kaufmanns Mission til Ende. Det mægtige russiske Rige udvider sig Aar for Aar i Centralasien, og for Tiden er det da nærmest Khanaterne Kokand og Kaschgar, hvorpaa Europas Opmærksomhed er henledet. Efterat Kodschent (der tidligere hørte til Kokand) er blevet besat af Russerne, have Uroligheder og Overfald i selve Kokand nødt dem til at udruste en ny Expedition imod dette Land. Et Telegram fra St. Petersborg af 6te September d. A. bragte følgende Efterretning fra General Kaufmann, russisk Generalguvernør i Turkestan:

„Ved vore Troppers Fremrykning fra Kodschent traf vi paa 7000 Mand fjendtligt Kavalleri. En Afdeling paa 800 Kosakker og 4 Batterier kæmpede hele Dagen med dem uden videre Tab. Hovedslaget stod den 4de dennes imod 30,000 Mand kokandske Tropper, og endte med vor fuldstændige Seir, skjøndt Fjenden havde indtaget en stærkt forskandset Stilling ved Fæstningen Machram. Stillingen blev erobret ved Storm. Ca. 2 Mile forfulgte vi Fjenden; en stor Deel af hans Tropper blev dræbt eller druknede i Amu-Darjafloden. Vi erobrede en Mængde Krigsfornødenheder samt 33 Kanoner; vort Tab er 1 Officeer og 6 Mand Døde og omtrent ligesaa mange Saarede. Dette Nederlag har gjort et dybt Indtryk paa Befolkningen i hele Kokand."

Af et senere Telegram erfarer man, at Generalen indtrængende har anmodet om Forstærkning, og at som Følge deraf adskillige i Orenburg garnisonerende Troppeafdelinger have faaet Ordre til ufortøvet at begive sig til Kodschent.

Ifølge engelske Blade tvivler man ikke om, at det er Ruslands Hensigt fuldstændig at inkorporere Khanatet Kokand i sine asiatiske Besiddelser. Om Khanatets egentlige Udstrækning findes der meget divergerende Angivelser; russiske Blade ansætte dets Areal til omtrent 5,300 Kv.-Mile. Forøvrigt skildres Kokand som et langt skjønnere og værdifuldere Land end Khiva, fornemlig paa Grund af dets Bjergnatur. Vinteren er haard og langvarig, Foraaret sildigt, men overordentlig smukt, Indvaanernes Antal anslaaes fra 300,000 til 1 Million. Nærmere Underretninger ville oplyse os om, hvorvidt det er lykkedes Generalen at indlemme Khanatet i Czarens store Rige, hvilket sandsynligvis ogsaa vil foranledige en Expedition til det tilgrændsende Kaschgar, der beherskes af Emiren Jakub Bey, et uroligt Hoved, der selv er født i Kokand, og om hvem det hedder, at han har foranlediget Revolten i det nævnte Khanat. I en for ikke lang Tid siden indrykket Artikel i „Times" siges der, at Czaren ved Erobringen af Kaschgar vilde blive faktist Herre i Centralasien lige til Kinas Grændser og mod Syd

til Persien, Afghanistan og Indien, samt at hans Bestiddelser derved vilde være afrundede paa den smukkeste Maade. — Vi faae nu at see.

Den lille Arving.

(Fortsættelse.)

Ottende Kapitel.

Da Ned næste Dag vilde tale med sin Broder om Forretninger, bad John ham opsætte det til hans Svoger var kommen, hvilket var Lydias Ønske. Svogeren vilde komme samme Dag.

Da Ned senere om Eftermiddagen vilde gaae op og klæde sig om til Middagen, mødte han paa Trappen en Gentleman med lyst Haar, lyse Klæder, spraglet Halstørklæde, Fløiels Vest, svær Guldkjæde og mange Ringe. Ned antog ham først for at være 24 à 25 Aar gammel, men da han smilende og forekommende hilste paa Ned, saae denne, at han var ti Aar ældre.

„Jeg er Ralph Irwing," sagde han, „og Dem kjender jeg godt. Glad over at see Dem. Gik fra Stationen — har været allevegne her — men gjorde naturligvis allerførst Arvingen min Opvartning."

Det forekom Ned som om man hilste paa ham i en fremmed Mands Huus.

Ved Middagsbordet vare de Nyankomne de stærkeste, nu paa en vis Maade, da Mr. Ralph Irwing førte Ordet for Alle. Han fortalte om sine Reiser og var uudtømmelig i sin Roes over Eiendommen; „men," tilføiede han, „den staaer i flere Retninger tilbage for hvad Nutiden fordrer, og den forlanger betydelige Kapitaler strax for at indhente det Forsømte — men giver John Pengene, skal jeg nok besørge Arbeidet udført."

Tom lyttede til og maalte Taleren med et bestemt Øie, før han sagde:

„Der er aldrig Nogen, der har yttret et Ord om, at Abbeylands trængte til saa betydelige Forbedringer."

„Det beviser Intet," svarede Mr. Ralph smilende. „Der er maaskee Ingen, der har villet gjøre en saadan Bemærkning ligeoverfor Dem. Jeg hører, at De er saa godt lidt af Alle, og Abbeylands roses allevegne for sin store Gjæstfrihed."

„Saameget desto bedre," sagde Tom. „Vi vidste, at Onkel vilde have sit Navn holdt i Ære, medens han var borte, og jeg er overbeviist om, at han nu, da han selv er kommen tilbage, vil føle Behageligheden deraf."

„Fuldkommen rigtigt, Tom," bemærkede Onklen.

„Udentvivl," sagde Ralph; „men det er jo en Forretningssag næsten, som Mr. Edvard Burton maaskee imorgen vilde vise os Sort paa Hvidt for."

Den lange Aften fik ogsaa Ende, og saa sagde Ned til sin Kone:

„Du skal see, at imorgen bryder Uveiret løs, og den Person, som er kommen idag, har nok noget at gjøre dermed."

Baade Hustruen og Sønnen vare enige med ham deri.

Da man næste Morgen var færdig med Frokosten, sagde Mr. Burton med en lidt nervøs Heftighed: „Jeg synes det er bedst, vi faae Forretningerne fra Haanden snarest muligt, og give os til det strax. Ralph her er en dygtig Regnemester, og ham kan Du afgive de nødvendige Oplysninger til."

„Afgive Oplysninger!" udbrød Ned og saae noget forundret ud. „Oplysninger! om hvad?"

„Jeg mener," sagde Broderen, „almindelige Oplysninger, hvorledes Status er her paa Godset."

„Det er dog vist bedst," sagde Mrs. Burton utaalmodig, „for begge Partier, at min Broder Ralph, som er vor Agent, seer, hvorledes Regnskabet staaer."

„Min Fader," sagde Tom, „har intet Regnskab at aflægge for Nogen. Han har ikke været Nogens Agent. Min Onkel overlod os Godset og at anvende Indtægterne af det til Forbedringer. Desuden har min Fader — ligefrem efter Onkels Opfordring — ført Huus her paa en Maade, der har bragt ham i Gjæld. Det var Noget, hans Stilling ligefrem førte med sig. Vi glæde os Alle over den Lykke, der er vederfaret Dem, men den forandrer vor Stilling paa en meget uheldig Maade. Vi eie Intet og skylde Meget bort, som i Virkeligheden er anvendt til at vedligeholde Familiens Stilling i Egnen."

„Maaskee vi endogsaa," sagde Mrs. Burton, „komme til at skylde Dem Penge for den Tjeneste, De har viist os ved at leve her paa vor Regning. Det gaaer ikke."

„Jeg mener dog," sagde Mr. Burton, „at hvad Neds Gjæld angaaer . . ."

„Ned? — Ah! — Din Broder."

„Jeg troede dog, Frue, at De erindrede mit Navn!" udbrød Ned med Bitterhed.

„Jeg forsikrer Dem, jeg har ikke glemt det, men jeg hører saa mange „Ned" og „Tom" og andre Navne, at jeg bliver rent forvirret. De gjorde bedst i, som Ralph siger, at give Dem i Lag med Regnskaberne."

Med disse Ord forlod hun Værelset.

Hendes Broder sagde: „Lydia har Ret. Lad os gaae til Forretningerne."

Han gik ind i Bibliotheksværelset, satte sig og fremtog forskjellige Bøger og sagde: „For at spare Tid, har jeg skaffet mig et almindeligt Overblik — vi kunne altsaa snart blive færdige."

Ned var saa forbauset over denne unge Forretningsmands kolde Rolighed, at han neppe vidste, hvad han skulde gjøre; men her kom hans ærlige Natur ham til Hjælp, og han sagde: „Min kjære Broder! jeg haaber ikke, at det er med Dit Ønske, at en Fremmed stiller sig imellem os."

„Nei, det forbyde Gud!"

„Hele Sandheden er den, at jeg er i Gjæld, fordi jeg troede, at vi bleve i vor een Gang indtagne Stilling, og fordi Du oftere gjentog, at Du vilde sørge for os."

„Naturligvis, kjære Ned. Ikke et Ord mere derom, og bryd Dig slet ikke om Gjælden."

„Ædelmodigt — altfor meget maaskee —" sagde Ralph; „men De maa huske paa, der er Vanskeligheder. Mrs. John mener, at de Penge, der ikke er gjort Regnskab for, ere gaaede tabte for Barnet, og desuden nærer hun just ikke meget varme Følelser for Mr. Edvard Burton."

„Det er glemt," sagde Mr. Burton, „og vi skulle let blive enige, Ned. Kom nu, og lad os gaae en Tour og tale om gamle Dage."

Da de kom tilbage fra en Spadseretour, der havde været behagelig for Begge, og hvor Ned havde aabnet sit Hjerte for Broderen, fandt de Mrs. Burton i Dagligstuen.

„Jeg har hørt," sagde hun, „at Forretningerne for idag ere lagte til Side. Imorgen maa det blive anderledes. Jeg siger Dem ligefrem, Major Burton, at fra vor Side vil der ikke blive viist Dem nogen Overbærenhed, og det forundrer mig, at De kunde vente det."

Ned betragtede den uforsonlige Kvinde med Harme i sit Blik og sagde: „Jeg seer, De er uforandret, og at jeg bedømte Dem rigtigt for saa mange Aar siden."

Hun vendte sig om til sin Mand.

„Hører Du, hvad Din Broder siger til mig?"

„Jeg skal ikke forglemme mig selv. Men tag Dem i Agt — jeg varer Dem ad. Den, der er hurtigt steget, kan hurtig falde, og hvor der findes en saadan Grad af Hovmod og Ondskab, kommer Faldet snart."

„Han truer mig, og det hører Du og taaler!"

„Ned mener ikke noget dermed; men Du veed jo, Ned, at Du helst maa staae paa en god Fod med os, og disse Familiescener skade Lydias Helbred."

„De maa bære over med ham," sagde Tom til hende med megen Alvor. „At blive hjemløs i min Faders Alder og begynde forfra, naar man meest trænger til Hvile, er en meget alvorlig Sag. Hvad Pengene angaae, saa vil De ved nøiere Overveielse finde, at dem kan der slet ikke være Tale om. Jeg skal i faa Minutter overbevise Mr. Irwing derom."

De To gik ind i Bibliotheket.

Tom sagde ligefrem, at Sagen maatte ordnes enten ad Rettens Vei eller ved venskabelig Overeenskomst. Det første vilde være en Skandale og intet Udbytte give, da de havde Breve, som talte for dem, og han vilde forsvare sin Fader til det Yderste.

Om det var Grundene eller Tonen, det er ubestemt, men han imponerede Mr. Irwing, der sagde: „De skulde ikke blande Dem i den Sag — jeg har mærket, at Mr. Burton godt kan lide Dem."

„Jeg forsvarer min Fader, naar han bliver uretfærdig angreben."

„Meget vel — ganske som De vil. Foreløbig tale vi ikke om Sagen."

At Familien var ankommen, hørtes snart, og det første Besøg, den modtog, var af Mr. og Mrs. Charles Hunter, som blev der en halv Times Tid og gjorde et saa godt Indtryk, at den lille Arving blev hentet ned og viist dem. Men han skreg og skraalede, hvorfor Mrs. Hunter maatte synge for ham, dog uden formildende Virkning, hvorfor han blev baaret ovenpaa.

Hunter maatte blive til Frokost, og gjorde her Bekjendtskab med Mr. Irwing, som efter Mr. Hunters Mening var en meget behagelig, intelligent ung Mand.

Mr. Ralph fortalte, at han havde mødt en landlig Skjønhed, som streifede om paa egen Haand og plukkede Smaablomster. Han havde tilbudt hende sin Hjælp til at finde hjem, da han troede, hun var gaaet vild — hun afslog det — og han havde havt Lyst til at følge efter hende.

„Det glæder mig, og det var fornuftigt af Dem, at De ikke gjorde det," sagde Tom. „Miss Forager vilde viist ikke have syntes derom."

„Var det Miss Forager? Havde jeg vidst det, var jeg fulgt efter hende. Hvor jeg dog har baaret mig dumt ad."

„Det er rimeligt nok, siden De selv siger det," bemærkede Tom; „men lad os hellere tale om noget Andet."

„Undskyld, jeg er ikke inde i Egnens Forhold, men siden De ønsker det, saa kunne vi jo gjerne tage en anden Gjenstand for at tale om."

Niende Kapitel.

Kort efter ankom Mrs. Forager, som vi jo have seet manglede Delikatesse i Forhold, hvor Andre vilde have følt sig generte. Hun indførte sig selv som en gammel Kone, der altid sagde sin Mening. Mod Mr. Ralph var hun yderst forekommende; Lucy havde fortalt hende deres romantiske Møde og hans Opmærksomhed, men hun maatte rigtignok sige, at det ikke var net handlet af Kjøbstadfolk, at komme og fordreie Hovederne paa de unge Landsbypiger, og tilføiede: „De veed maaskee, at Forbindelsen imellem Lucy og den unge Mand her er hævet. Jeg vilde ikke finde mig i de Barnestreger, og nu er jo Familien aldeles uden Existensmidler."

„Fuldkommen rigtigt," sagde Mrs. Burton, „og Majoren skylder os desuden meget, som vi viist aldrig faae."

Mrs. Forager udtrykte sin Forbauselse, bad om at maatte see Arvingen, beundrede den virkelig efter hans Alder kraftige Dreng, og tog Afsked.

Ralph fulgte hende paa Veien, og da han kom tilbage, meddelte han Familien, at han skulde spise til Middag hos Mrs. Forager.

Da han altsaa ikke blev seet ved Middagsbordet paa Abbeylands, spurgte Tom om ham.

Mrs. Burton sagde, hvor han var, og tilføiede: „Ralph forstaaer strax at gjøre sig velseet og afholdt af Alle. De kan være overbeviist om, at fra imorgen er han Potte og Pande hos Foragers."

„Det er dog ikke sandsynligt," bemærkede Ned.

„Hvorfor ikke? De kjender jo kun lidt til min Broder."

„Sandt nok; men jeg troer dog ikke, han vil blive meget søgt der."

„Mrs. Forager synes ikke at være af Deres Mening, og jeg vilde ønske, at De havde hørt hendes Yttringer."

„Ja, Mrs. Burton har viist fuldkommen Ret," sagde Tom; „vi kjende jo Alle Mrs. Forager tilbunds."

Efter Bordet blev Arvingen viist frem, og hans Amme, en skikkelig Irlænderinde, Mrs. Donawan, var stolt af ham og sagde til Ned Burton, hvem hun havde fattet Godhed for: „føl engang, hvor svær han er. De behøver ikke at være bange, Sir. Jeg har bemærket, at han kan godt lide Dem og vil gjerne være gode Venner med Dem."

„Og jeg skal ogsaa holde meget af ham, Amme,"

svarede Ned, „skjøndt han — dog . . . jeg siger af mit ganske Hjerte: Gud velsigne og bevare ham, og lade ham trives til sine Forældres Glæde."

Da Ned Burton og Søn senere vare alene, sagde den Første: „Tom, dette kan ikke gaae længere. Hellere tigge eller lade mig hverve. Hvad skulle vi gjøre?"

„Vent en Uges Tid endnu. Tænk paa Moder og Børnene. Lad mig faae nogle Dage at virke i."

Medens de endnu talte, hørte de en Dør blive lukket i, og Mr. Ralph traadte ind med et ondskabsfuldt Smil. Han var lidt oprømt og fuld af Aftenens Behageligheder. Hunters havde været der, og den lille „Gaaseurt" havde været saa forekommende, at Mr. Tom Burton neppe vilde have glædet sig derover.

„Sandsynligviis ikke," sagde Tom i en Tone, der gjorde Mr. Ralph lidt betænksommere. „Det glæder mig, at De har havt en behagelig Aften, og jeg ønsker Dem en rolig Nat ovenpaa."

Han tog sit Lys og gik.

„Han holder ikke af at tale derom," sagde Ralph, „og det er ikke saa underligt — han er aldeles jaget paa Porten der. Ah! der er Søster Lydia! er den lille Juvel i Seng?"

„Ja," svarede hun kort, „og jeg synes nok det kunde være Tid ogsaa for Dig at gaae til Sengs. Jeg ønsker Orden og Ro i Huset, især saalænge vi have den Ære at have Gjæster her. Har Du havt det godt?"

„Brillant. Den Gamle er aldeles indtaget i mig — og Datteren er en sand Lækkerbidsken."

Ned stod med Lyset i Haanden og vilde gaae, men kunde ikke bare sig for at sige: „De taler om den unge Dame paa en Maade, som Tom ikke vilde synes om."

„Hvad vedkommer det ham? — Han har faaet Løbepas saa tydeligt, som det kan siges med rene Ord. De talte om det idag hos Foragers, og jeg vilde ønske, De havde hørt, hvorledes hun er bleven behandlet — og hvad Lucy angaaer . . ."

„Jeg haaber ikke, Du har kuret til hende," sagde Mrs. Burton. „De vilde gjerne fange Dig, hvis de kunde."

„Det var snarere det lille Pigebarn, der kurede til mig."

„Tal ikke saa letfærdigt om en ung Pige, som Tom elsker og jeg betragter som min Datter," sagde Ned.

„Hvem vil forbyde mig det i min Søsters Huus og i hendes Nærværelse?"

„Den unge Pige, han elsker?" sagde Mrs. Burton haanligt, „en lille udspekuleret Eventyrerske."

Ned glemte sin Søns vise Raad og sagde skarpt: „Eventyrerske! Det gaaer dog virkelig for vidt. Det er en nedertrægtig Bagvadskelse. Dog det Ord passer godt i Deres Mund."

Mrs. Burton betragtede ham uden Vrede; det syntes snarere, som om hun følte en vis Tilfredsstillelse ved hans Ord.

„Du har hørt det, Ralph. Efter en saadan Fornærmelse behøver jeg ikke længere at tage Hensyn til den Familie. Jeg har allerede taalt altfor meget af den."

„Jeg er ogsaa led og kjed af dette Forhold," sagde Ned, „lad saa Følgerne blive som de ville. Gjør hvad De vil. Jeg foragter Dem."

„Godt, at De endelig viser Deres sande Sindelag," sagde Mrs. Burton; „blot Deres Broder havde været her og hørt Deres Ord."

„Hele Byen maatte gjerne have hørt det. Forresten føler jeg godt, at De og Deres Ræv af Broder have opirret mig og handlet efter Aftale."

„De maatte hellere gaae i Seng," sagde Ralph smilende; „imorgen vil De fortryde Deres Yttringer."

„Fortryde dem, nei aldrig. Det skal altsaa være den længe opsatte Hævn, fordi jeg gjennemskuede Dem strax fra Begyndelsen af."

„Det maa have en Ende," sagde Ralph. „Der kommer heldigvis Deres Søn for at hente Dem. De kommer for seent — Deres Fader har forglemt sig selv og grovelig fornærmet min Søster."

„De kaldte Lucy en Eventyrerske, og saa sagde jeg, hvem der var den virkelige Eventyrerske. Vi maa bort, Tom."

„Ingen Overbærelse mere fra vor Side," sagde Mrs. Burton. „De skal aflægge Regnskab for hver Skilling. De skal bøde ikke alene for Deres Opførsel idag, men ogsaa for vort gamle Mellemværende."

„Husk paa," sagde Ned, „at der ogsaa er en Dommer over Dem, og at Dommens Dag kan være nærmere end De troer — Gud er altfor retfærdig, til ikke at straffe en saadan Hævngjerrighed. — Selv min svage Haand kan maaskee være stærk nok til at udføre Straffen!"

Tiende Kapitel.

Den følgende Morgen vidste hele Huset, at Ned Burtons Familie vilde forlade deres gamle Hjem.

Mr. John Burton var bedrøvet derover, men da hans Hustru havde klaget over hans Broders fornærmelige Ord, og denne ikke negtede dem, saa følte han, at de maatte stilles ad, og det snart.

Familien var beskjæftiget med Indpakning, og Tom var gaaet over for at tale med Lucy; men denne var sendt bort i et Ærinde til Præstegaarden, og Mrs. Forager negtede ham at tale med hende. „Jeg har jo een Gang sagt, at den Sag er forbi."

„Lad mig høre det af Lucys egen Mund, saa skal jeg ingen Indvendinger gjøre."

„Behøves ikke. Vær nu en fornuftig ung Mand og bevis, at De holder af Lucy. De har kun Fattigdom at byde hende, men der er en ung Fyr nu paa Abbeylands, som synes at staae sig godt, og som synes om hende — hvis De nu lader være at sætte hende Fluer i Hovedet, saa kunde hun maaskee faae i Sinde at tage ham."

„Mrs. Forager! De er virkelig værre end jeg troede. Paa saadanne Yttringer har jeg Intet at svare. Farvel."

Familien skulde reise med Toget Kl. 4. Ingen havde seet Mr. Ralph eller hans Søster hele Formiddagen. Den Første var beskjæftiget med sine Regnskaber i et Værelse i Bagbygningen, som vendte ud til Gaardspladsen.

„Han udskriver vel vor Regning," sagde Ned, „ligesom Værterne, naar de Reisende tage bort. Lad ham det. Jeg vil kæmpe med hende til det

Yderste, vise hende, at jeg har Venner, og vise Verden, hvilken Person hun er."

Under denne Enetale samlede Majoren sine Eiendele, det vil sige sine Klædningsstykker, og de vare just ikke mange eller elegante, og hvad der ellers hørte til hans personlige Nødvendigheder — kun dette tog han med — og da han var færdig, gik han hen og aabnede Balkondøren og saae ned i Gaarden — med dens rislende Kilde, det store Lindetræ, hvorunder han saa ofte var stegen til Hest med muntre Venner. I dette Øieblik bleve Hestene spændte for den smukke Vogn, han havde bestemt for sin Hustru, og nu skulde hun, den forhadte Kvinde, benytte den.

Da det var en solklar, heed Dag, lod han Balkondøren staae aaben, men trak de udvendige Jalousier eller Skodder løselig for — Lyset pinte ham, og hans Tanker vare just ikke lyse.

Faa Minutter senere blev Døren ud til Korridoren aabnet, og Mrs. Donawan traadte næsten lydløs ind.

Hun bar den lille Arving paa sine Arme.

„Ah! er det Dem, Mrs. Donawan!"

„Ja! mit Hjerte føler for Dem, Major. Hun er kjørt ud, og derfor kommer jeg og Barnet for at sige Dem Farvel. Han er da uskyldig i den haarde Behandling, man viser Deres Familie. See engang, Sir, hvorledes han rækker de smaa Arme ud efter Dem."

Mr. Burton reiste sig op, og da han altid var god og kjærlig af Naturen, lagde han sin Hcand paa Barnets Hoved og sagde: „han maa vel være uskyldig, den lille Fyr, og jeg haaber, han maa blive lykkelig."

„Det er den deiligste Dreng i Verden, og han kan næsten gaae allerede. Lad ham prøve det, Major — see engang, hvor han holder af Dem — naar han bliver voxen, vil han gjøre Alt godt igjen."

Majoren tog Drengen, lod ham gynge paa sit Knæ, talede til ham, galede som en Hane og satte ham ned paa Gulvet, hvor han trillede og rullede omkring.

Ammen betragtede Barnet med henrykte Blikke og sagde til sig selv: „Man skulde tro, det var hans eget Barn, og ikke det uskyldige Væsen, der jager ham og Familie bort."

Fra Korridoren lød en Røst:

„Mrs. Donawan!"

Men denne stod endnu fortabt i sine egne Tanker og i Beslutningen af Barnet, og lagde ikke Mærke til, at der blev kaldt paa hende.

Den kaldende Person blev utaalmodig og kom ned af Korridoren.

„Mrs. Donawan! blot et Øieblik!"

„Naa, hvad er det?" spurgte denne og gik til Døren; „har det saadant Hastværk?"

Det var et Spørgsmaal angaaende Mrs. Donawans Middagsmad eller lignende, hvorom hun skulde afgive sin Mening. Hun stod med Haanden paa Dørlaasen og de tre Fjerdedele af sin Person i Korridoren og afgjorde Spørgsmaalet, da hun hørte en Klappren eller et Smæk og et Skrig af Forfærdelse.

I samme Nu var hun i Værelset.

Skodderne vare aabne og Ned Burton alene. Han stod ved Balkonen med Skrækken malet i alle Træk, med opløftede Arme og som slaaet med Lamhed.

(Fortsættes.)

Talgaade.

1 2 3 4 5 6

Reis kun til Syden fra raakolde Nord,
Opsøg Dig de skjønneste Riger,
Saa længe Du lever og aander paa Jord,
Aldrig det fra Dig dog viger.

1 6 4 5 2

Rigdom ei nytter os ude i den.

3 2 5

Om Foraaret er det ikke vor Ven.

6 5 2

Hurtig den iler ad Isdækkets Bro.

3 1 5 2

Man ofte paa den kan seile og ro.

3 1 2

Aldrig en Pige vil blive til det.

3 4 5

Nødig man bruger den, naar man er mæt.

Opløsning af Gaaden i Nr. 47:

Brug — Rug — „ug".

Opløst af „Organisten ved Marmorkirken", Kuglen paa Nikelei, Sirups Christian, Bundtmagerens forurettede Ræv, Carl Alfred Thomsen.

Stavelsegaaden i Nr. 46 er endvidere opløst af Kjerstine Breinholts Broder K. B. i T., A. udenfor Porten i Faaborg, H. N. H. i do., den dumme Peter i do.

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 42. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

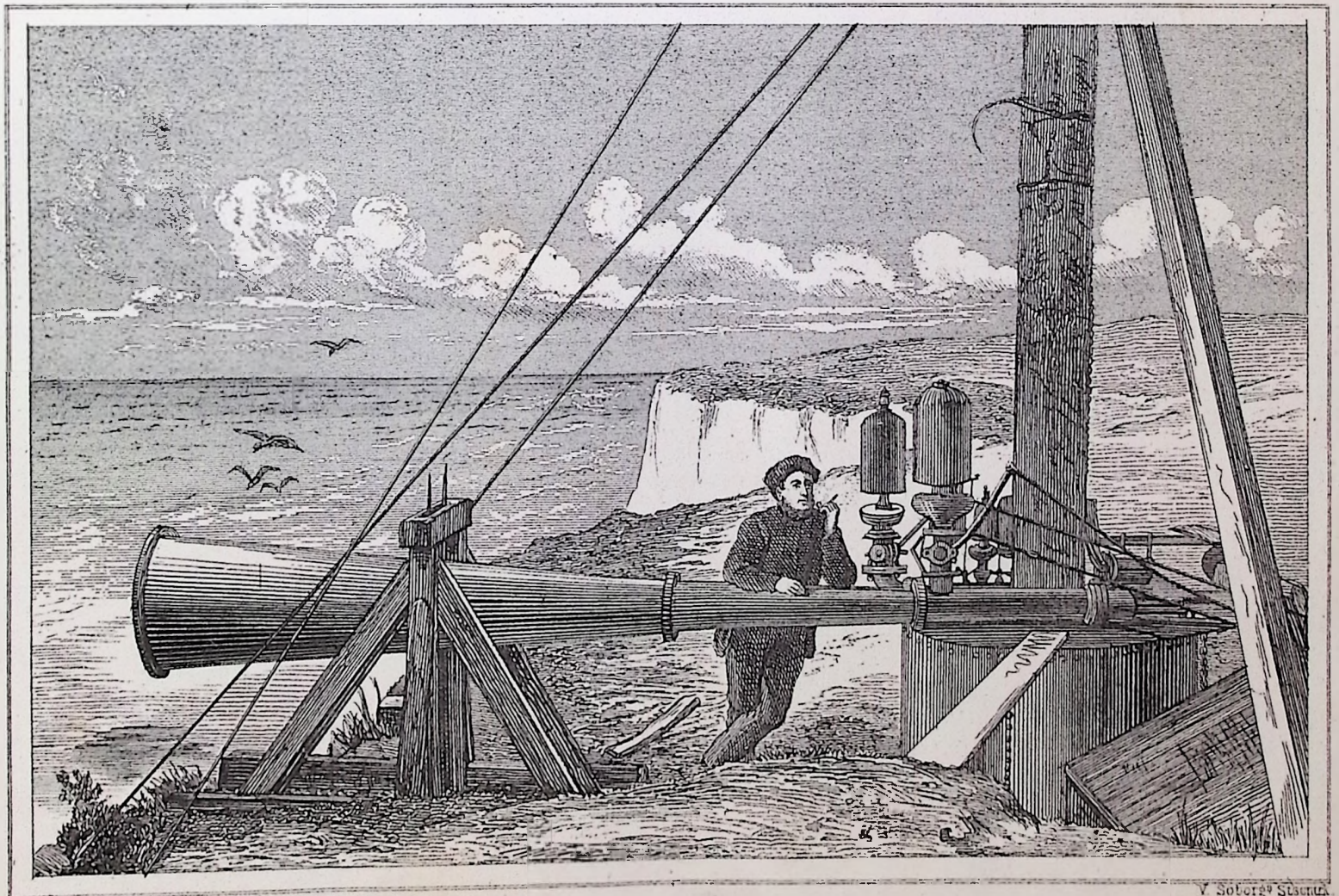

Forlagt af Trier's Bogtrk

V. Soborg's Stsenrk.

Et Taagehorn.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 5te December. Nr. 49.

Indhold: Et Taagehorn (med Lithografi). — Den lille Arving (Fortsættelse). — En Gjengangerhistorie. — For filde. — Thermometer for mange Fruentimmer. — Blandinger. — Gaade.

Et Taagehorn.

For at advare Skibe for farlige Grunde eller Kyster benyttes i Almindelighed Fyrskibe eller Fyrtaarne, men der kan gives, navnlig ved de engelske Kyster, saa stærk Taage, at Lyset selv fra de stærkeste Fyr ikke kunne slaa igjennem Taagen.

Derfor har man prøvet mange forskjellige Maader at signalere paa i Taageveir, hvoraf den nyeste og bedste skal være det her afbildede Instrument, der kaldes en Sirene, Allarmpibe eller Taagehorn.

I den smallere Ende af Røret findes en bevægelig Skive med 12 straaleformige Aabninger, og denne Skive kan dreies om sin egen Axe, ligeforan en lignende men faststaaende Skive. Den bevægelige Skive dreies 2800 Gange i Minuttet og ved hver Omdreining træffer altsaa begge Skivers straaleformige Aabninger 12 Gange ligeud for hinanden og igjennem disse dobbelte Aabninger bliver der nu presset Luft eller Damp under et stærkt Tryk, saa at man hvert Minut erholder $12 \times 2800 = 33{,}600$ Stød af Luft eller Damp, hvorved der fremkaldes en saa voldsom Tone, igjennem den 20 Fod lange Jerntrompet, at den kan høres i en Afstand af 2½ til 3 Sømile.

Instrumentet er en amerikansk Opfindelse og er sendt til England for at sammenlignes og prøves med andre Methoder. Dette er skeet, og det har viist sig saa fortrinligt ved de anstillede Prøver, idet det overgik Fyrtaarne, Damppiber og Kanonskud, saa at der nu skal anskaffes mange af dem og anvendes paa Englands Syd- og Sydvestkyst.

Den lille Arving.

(Fortsættelse.)

Ellevte Kapitel.

Mrs. Burton var kjørt ud for at undgaae det ubehagelige Syn af den bortdragende Familie og John Burton havde været paa en Spadseretour og kom nu hjem, da han havde Huset i fuldt Oprør.

En Rideknegt, som han først mødte og spurgte hvad der var paa Færde, svarede: — Jeg skal ride efter Lægen. — Barnet er faldet ud af Vinduet i Majorens Værelse.

Hvorledes Mr. Burton kom hen til Indgangsdøren, vidste han ikke selv; Tjenerskabet flokkedes om ham og Hushovmesteren, den ældste af dem Alle, tog ham ved Armen og førte ham ind i Biblioteket.

„Det er en sørgelig Begivenhed, Sir! men De maa bære det som en Mand."

„Min Søn! min Arving! mit Haab! — Hvor er hun det Afskum? den Morderske, hvor er Donawan?"

„Tænk først paa Fruen! hun er kjørt ud og hvem skal sige hende det?"

„Hun bær det nok! men jeg! — hvor er min Broder? hvad havde hun at bestille i hans Værelse? Hvor er hun?"

Hushovmesteren tøvede med Svaret.

„Det var egentlig ikke hendes Skyld, skjønt hun burde ikke have ladet Barnet komme fra sig. Gud i Himlen, der kommer Fruen tilbage! De maa meddele hende det, Sir! Det er Deres Pligt, Sir!"

Den ulykkelige Familie havde hørt, hvad der var skeet og Alle bleve saa rystede derover, at de vare som fastgroede til deres Værelser. Majoren stod endnu ved det aabne Vindue med Hænderne trykkede mod Panden, han tænkte kun i dette Øieblik paa det ulykkelige Barn. Han hørte Vognen komme, saa et Skrig i Forhallen og Lyden af Stemmer og Skridt. Lægen var kommet og Majoren følte, at han maatte vise sig og trøste de ulykkelige Forældre saa godt han kunde.

Da han kom ud paa Trappen hørte han atter et Skrig og strax derefter Ordene: Hvor er han? find mig ham! Lad ikke Morderen slippe bort!

Han stansede som lynslaaet. I det Lys havde han endnu ikke seet Sagen. Den Ide bragte ham til at skjælve. Hun saae ham og styrtede hen imod ham med de Ord:

„Elendige! Det var altsaa deres Hævn!"

„Hævn! Saasandt som jeg staaer for Guds Aasyn. . .

„De truede mig — ja mig — i Aftes: Der er Vidner paa det."

„Jeg hørte han sagde, at Straffens Dag kunde komme før Du ventede det," sagde Ralph.

„Og saa myrder han — paa barbarisk Vis — det uskyldige Barn. Pas paa ham indtil Politiet kommer, og hvis der er Lov og Ret i Landet skal han komme i Galgen for det. Han skal ikke leve saalænge til han arver Godset her."

„Frue! Barnet faldt imod Skodderne og de gik op" sagde Husholdningsmesteren.

„En smuk Fabel, som jeg ikke troer paa — min eneste Trøst er at see ham vandre i Fængsel."

Det syntes som om Hævnfølelsen var stærkere end Sorgen over Barnet hos hende. Hun troede fuldt og fast paa en Udaad, medens hendes Mand tilskrev det utilbørlig Uforsigtighed, og nu Majoren — ja han følte selv hvormeget Omstændighederne talte mod ham.

Den Nat døde den lille Arving og Ned Burton var atter bleven den Nærmeste til at arve Abbeylands.

Den næste Dag samledes en Jury, og for den afhørtes Vidner — medens Majoren fortalte ligefrem, hvorledes det var gaaet til: Barnet havde kravlet paa Gulvet og han holdt Øie med det — saa havde Raabet fra Korridoren bragt ham til at vende sig om fra Barnet — og da han atter vilde see hen til det, var Barnet borte og Skodderne aabne.

Ligsynsmanden mente, at det maatte betragtes som ulykkeligt Tilfælde og at man kun kunde beklage Forældrene saavelsom Majoren.

„Det var en let Maade at slippe fra Sagen paa," udbrød Mrs. Burton, „og jeg maa bede Dem behandle den med mere Alvor og Strenghed. Der staaer Morderen."

„Vi have undersøgt Sagen og afhørt Vidner. — Alt tyder paa, at det var et ulykkeligt Tilfælde. Men har De maaskee Beviser. . ."

„Den Mand truede mig i Aftes — min Broder og min Mand hørte det — med, at jeg ikke skulde være altfor tryg — han var forbittret fordi hans Forhaabninger vare glippede, fordi han ikke kunde betale store Summer han skylder os, og fordi han skulde forlade den Eiendom han betragtede som sin —, derfor greb han Leiligheden, da jeg var borte og Ammen ikke passede paa, til at myrde mit Barn — og nu er han Arving."

Denne Tale gjorde stort Indtryk paa Tilhørerne — det var den almindelige Mening, at der hvilede en ikke ugrundet Mistanke paa Majoren — men Juryens Dom lød dog paa „Død ved ulykkelig Hændelse."

Der blev vel saaledes ikke lagt Sag an imod ham, men han havde som sagt den almindelige Mening imod sig og selv en Engel fra Himlen, der ofte paakaldes ved saadanne Leiligheder, vilde have havt vanskeligt nok ved at klare Sagen for Ned Burton.

Der var kun een Person, der modigt tog hans Parti og det var hverken Mr. Charles Hunter eller Capellanen eller Lægen, men mærkeligt nok Mrs. Forager: „Jeg kan ikke lade en Mand blive behandlet paa den Maade," sagde hun, „og blive berøvet sit gode Navn og Rygte. Jeg er ikke partisk for dem, thi de have behandlet min Datter slet, men hans Familie er da uskyldig og der er ingen Grund til at sky dem som om de havde Pesten."

Hun sørgede ogsaa for snart at træffe Tom Burton og gik ham imøde med stor Aabenhed og Ligefremhed: „Jeg veed godt hvad De vil sige —, De troer slet ikke at jeg føler med Dem og jeg veed ogsaa at De ikke kan udstaae mig —, men hvad gjør det — jeg er jo en gammel Kone og tænker kun paa min lille Lucy."

„Som De altider har gjort," sagde han, „men den Sag er jo nu afgjort."

„Afgjort! Nonsens! De er da vel fornuftigere end at ville bryde med en ung Pige, fordi De ikke kan udstaae hendes gamle Moder."

„Nu spiller deres Person ingen Rolle i saa Henseende. Saadan som vore Sager staae for Øieblikket, baade i pekuniær og andre Henseender, lægger mange Pligter Beslag paa alle mine Kræfter. Jeg har maattet gjøre Afkald paa Kjærlighed — det er en Luxusgjenstand, som kun de lykkelige kunne nyde. Lucy maa ikke tænke mere paa mig."

„Det var virkelig en deilig Tale jeg maa høre. At behandle mit Barn saaledes! De troer nok, De kan slippe saadan fra et Løvte uden videre, fordi vi ikke have nogen Mand til at forsvare os."

„De glemmer nok reent, at De selv har saagodtsom jaget mig paa Døren. Forresten kan De for mig sige og gjøre hvad De vil — det er mig ligegyldigt. Jeg træder ud af Armeen og sælger mit Officeerspatent. Der kommer vel den Dag, da den mørke Sky, der nu hviler over os, fordeler sig og derpaa vil alt mit Arbeide og alle mine Bestræbelser for Fremtiden gaae ud. Mit Rygte er i Deres Hænder, Mrs. Forager, gjør med det hvad De vil."

Han hilste og skyndte sig bort inden hun rigtig fik sig besindet, ellers havde han vist maattet døie en Portion Skjældsord.

Tolvte Kapitel.

Denne Mrs. Foragers Frontforandring morede Folk meget og de sagde, at det var det bedste Bevis for, at Majoren atter var Arvingen.

Den Aften da Juryens „Ikke skyldig" var udtalt, holdt en Vogn for Døren for at bringe Majorens Familie til Stationen, men den slap ikke saa let, thi før den kom bort lød en Røst:

„Stop lidt! Et Ord endnu før vi skilles ad! Hvor er Morderen? Ah! han har lusket sig ind i Vognen! skaf ham ud — ellers faaer ingen Lov til at tage bort."

Den stakkels Mand maatte stige ud og atter træde ind i Hallen.

„Luk ikke Døren! Alle maa gjerne høre hvad jeg har at sige ham: Det er min fulde Overbevisning, at De har myrdet mit Barn, og fra dette Øieblik vier jeg hele mit Liv til at forfølge Dem og hævne mig paa Dem, hvor De end maatte skjule Dem. — Hverken De selv eller Deres forbandede Familie skal have Fred for mig. Nu kan De gaae, Morder som De er —, det er hvad jeg vilde sige Dem."

Majoren sagde ikke et Ord og vilde gaae.

„Fader!“ udbrød Tom, „bryd Dig ikke om den rasende Kvindes Ord, men sig hende lige i Øinene, at Du er uskyldig, at vi ere overbeviste derom, og at hun maa være gal.“

Men Ned Burton kunde intet Ord fremføre.

„Saa tal dog kjære Mand,“ sagde hans Kone, „og svar det Fruentimmer.“

Der var en Pause.

„Han vover det ikke,“ sagde Mrs. Burton, „hjemme spiller han den Uskyldige, men i det myrdede Barns Moders Nærværelse er han stum. Forlad mig nu alle. Jeg seer allerede min Hævn begynde, thi hans egen Familie begynder at tvivle om hans Uskyldighed.“

Hun gik.

Ned sagde intet, og Tom og Moderen vovede ikke rigtig at see hinanden i Øinene —, en Tvivl havde faaet Indpas hos dem.

Familien tog Bolig i en Udkant af London, og Tom truedte ud af Armeen. Han maatte bære det meste af Byrden; sørge over at see Faderen saa forknyt og løbe omkring til gamle Benner for at faae dem til at gjøre Noget for Familien, der imidlertid tærede paa sine sidste Skillinger. Langt om længe blev der tilbudt Majoren en Post som Inspektør ved en stor Fabrik i en lille skotsk By. — Lønnen var ikke stor, men det var altid Noget, og Posten blev modtaget.

„Gud være lovet,“ sagde Tom, „nu er der dog Brød i Huset og jeg faaer Tid til at begynde Kampen med hende. Men hvorledes skal jeg begynde?“

Forskjellige Planer bleve lagte og atter forkastede, men det holdt dog Modet oppe hos ham og den nedbøiede Fader.

Aftenen før de vilde forlade London sagde Pigen, at der var et Fruentimmer som ønskede at tale med Mr. Burton.

Det befandtes at være den skikkelige Mrs. Donawan.

„Jeg hørte De skulde reise og vilde dog først hilse paa dem og sige Dem, at jeg aldrig troede et Ord af, hvad man fortalte om Dem.“

„Det er jeg overbevist om,“ sagde Tom, „men en haard Skjæbne har truffet os.“

„Der er meget der taler til hendes Undskyldning. Tænk, Mr. Tom, at miste sit Barn paa en saa pludselig Maade og med det Sind hun har.“

„Tal ikke om hende. Den Dag kommer vel ogsaa, da hun skal gjøre Regnskab for al sin Ondskab. Det er mere af Had til min Fader end af Sorg over Barnet.“

„Det er ligesaameget hendes Broder, han hader Dem Mr. Tom, og han gjør Kur til Miss Lucy. Han og hans Søster fylde den gode gamle Herres Øren med alleslags Historier om Dem. Det var ham, der gav dem Ideen til, at det var deres stakkels Fader . . .

„Det kan jeg godt tænke mig,“ sagde Tom, „at jeg ikke skulde være tilstede den Dag! Men jeg synes der maa have været Folk i Gaarden nedenunder den Dag. — Vender De tilbage Mrs. Donawan, til Abbeylands?

„Ja for en Uges Tid eller to.“

„Saa see til at faae lidt at vide —, det kan maaskee komme til Nytte.“

„Stol paa mig, Sir —, jeg skal gjøre mit Bedste, og gid jeg kunde gjøre Lidt for den stakkels Major.“

Mrs. Donawan tog Afsked og Tom grundede paa sine Planer.

Faa Dage efter var Familien etableret i sit nye Hjem, Benner havde hjulpet dem og deres Udsigter var lidt lysere, men Ned Burton bestandig nedstemt og forknyt.

„Jeg lever under den grusomme Mistanke at være en Morder, Tom,“ sagde han, „intet Menneske vil tro, jeg er uskyldig — jeg vil gaae miskjendt, og denne Miskjendelse vil gaae over paa mine Børn.“

„Vær ved godt Mod, Ned,“ sagde Tom, „jeg har en Følelse af, at vi skulle bringe Lys i Sagen. Overlad Alt til mig, jeg skal sætte Himmel og Jord i Bevægelse.“

Faa Dage efter kom et Brev fra Ammen.

„Imorgen reiser jeg og jeg har ikke glemt hvad De bad mig om.“

„Jeg talte forleden Dag med min Landsmand, Rideknegten John Conolly, og forundrede mig over at ingen havde seet Barnet falde, da der jo altid pleiede at være Folk i Gaarden. Han sagde, at han selv var i Seletøiskammeret, men at Mr. Ralph maatte have seet og hørt det, da han sad i sit aabne Vindue. Han reiste sig ogsaa straxt og løb til. Det er alt hvad han veed. Mærkværdigt er det, at Mr. Ralph ikke omtalte dette ved Forhøret.“

„Jeg havde nok en Anelse derom,“ sagde Tom, „men hvorledes skal man faae ham til at tale, da han foretrækker at tie?“

Han gjorde lange Fodtoure i Omegnen, lagde Planer og forkastede dem —, tilsidst blev han dog en Aften staaende ved en Plan, hvoraf han lovede sig et heldigt Udfald.

Den elskværdige lille Lucy Forager havde en drøi Tid. Hendes Moder lagde al Skylden for, at hendes Planer strandede, paa Lucys Dumhed og Keitethed. „Hun var falden imellem to Stole og der vilde aldrig blive noget af hende,“ sagde Moderen og efterat have overveiet hvorledes Sagerne stod, opgav hun Ned Burtons Familie, fordi den var ulykkelig, baade Stammen og Grenene; Mrs. John Burton var jo en Kone endnu i sine bedste Aar og det var jo ingen Umulighed, at hun kunde bringe en ny Arving til Verden. Under disse Omstændigheder kastede hun sine Øine paa Mr. Ralph, hvem Søsteren jo var forgabet i og vilde gjøre Alt muligt for.

Sine Planer skjulte hun ikke længe for Datteren, gjentog atter og atter Toms sidste Ord og sagde, at han paa en stammelig Maade havde slaaet Haanden af hende.

Mr. Ralph elskede virkelig Lucy og kunde fra den første Dag af ikke lide Tom; han var utrættelig i sine Besøg og hans Søster var overordentlig opmærksom mod Lucy.

Man kunde ikke rigtig forstaae Lucy eller hvilke Planer hun nærede: hun vilde vist ikke gifte sig med den simple Person, som Mr. Ralph dog var og blev; maaskee hun kun vilde have Løier med

ham, bringe ham ligetil at fri og saa lade ham løbe, eller mon hun ikke snarere gjorde Regning paa at Rygtet om Forholdene skulde naa Toms Øren.

Hvad mon alle Egnens Sladdertunger, saavel mandlige som kvindelige vilde have sagt, hvis de havde vidst, at den forjagede Ned Burtons Søn en Dag havde mødt den unge Dame i Skoven og havt en uforstyrret Samtale med hende paa flere Timer. Det kunde maaskee give en Smule Forklaring paa det Fænomen, at hun syntes at være bleven i bedre Humør og ikke utilbøielig til at indgaae paa Moderens ægteskabelige Planer.

Mr. Ralph undrede sig ofte over, at hun saa tidt vendte tilbage til den ulykkelige Begivenhed og aldrig kunde faa sin Nysgjerrighed nokſom tilfredsstillet med Hensyn til Enkelthederne. Han havde ikke stor Lyst til at drøfte den Gjenstand, men Lucy var bestandig opsat paa den og paa at frikjende Ned Burton.

„Jeg veed godt, at De holder med den uværdige Familie," sagde Ralph en Dag en Smule ophidset, „og jeg vil kun sige, at den gamle Mand ikke var langt fra Galgen."

„Men jeg veed, at han er uskyldig. Det har Ammen, Mrs. Donawan, ogsaa sagt og hun er den, der kjender bedst til Sagen."

„Naa! ja saa —, hun har altsaa nu udtalt sig —, da det var den rette Tid kunde vi ikke faae hende til at sige Noget."

„Hun har været hos dem og givet dem Oplysninger, hvorved Familiens Venner haabe at kunne fri Ned Burton for enhver Plet. Hun husker nu tydelig, at have hørt hans Trin tæt henne ved Døren."

„De have altsaa forstaaet at vinde hende for deres Sag."

„Det skal blive bevidst, at da Barnet faldt ud var han langt fra Balkondøren."

„Faldt ud! jo jeg takker for den Historie, den gaaer ikke, Miss. — Nei Barnet foer ud, som om det var kastet ned. De skulde blot have hørt Lyden paa . . .

„De saae det altsaa?" sagde vor kvindelige Diplomat.

Da hun troede han vilde benægte, tilføiede hun hurtigt: „Det fortæller man rigtignok. De sad nok ved deres Vindue!"

Han rødmede stærkt.

„Hvor De er udspekuleret, Miss Lucy! De vilde altsaa stille en Snare for mig?"

„Paa ingen Maade —, jeg forstaaer mig jo ikke paa Sagen, men jeg veed, at det gjør mig ondt for den stakkels Ned Burton."

Han betragtede hende med et halvt mistænkeligt, halvt nysgjerrigt Blik, men hun begyndte at tale om noget Andet.

(Fortsættes.)

En Gjengangerhistorie.

(Musée des familles.)

„Siden I endelig ville det, saa skulle I faae en Spøgelseshistorie," sagde min Onkel, „hør blot efter."

„Da jeg for omtrent syvgetyve Aar siden foretog mig en Forretningsreise, blev jeg en Aften overrasket af et saa voldsomt Uveir at jeg neppe kunde styre min Rideheſt, men lod den galloppere henad Landeveien, til den standsede ved en Kro, hvor jeg overgav den til Staldkarlen og selv gik ind i Gjæstestuen, hvor der allerede var forsamlet en halv Snes andre Reisende.

„Medens Aftensmaden blev tillavet, faldt Talen som rimeligt var paa Uveiret, og en af de Tilstedeværende yttrede: „det er et rigtigt Veir for Hexe og Spøgelser."

„Baade Hexe og Gjengangere foretrække en smuk maaneklar Nat."

Disse Ord bleve yttrede i en høitidelig Tone, og med et vist Eftertryk af en høi Mand med et alvorligt Blik; jeg ansaae ham for en Bisekræmmer.

„De maa da kjende meget godt til den Slags Væsener," yttrede min Nabo, en ung Mand med aabent, muntert Ansigt, idet han udbrød i en høi Latter, „siden De kan paastaae, at de ikke holde af Regn og Torden."

Bisekræmmeren tilkastede ham et mørkt og stolt Blik og sagde:

„Unge Mand, tal ikke saa letsindigt om Ting De ikke har Begreb om."

„Troer De da, at De forstaaer dem?"

„Maaskee! og hvis De har Mod, vil jeg overbevise Dem derom."

Den unge Mand reiste sig blussende af Harme —, men fattede sig og sagde roligere:

„Deres Tvivl om mit Mod skulde komme Dem dyrt at staae, hvis jeg ikke ansaae Deres Ord for Galmands Tale."

„En saadan Mening om mig!" udbrød Bisekræmmeren og kastede en velfyldt Læderpung paa Bordet. „I Pungen er der 50 Dukater, som jeg vil have tabt Retten til, hvis jeg ikke inden en Time viser Dem Gjenfærdet af en af deres afdøde Venner og lader det kysse Dem —, efterat De har gjenkjendt den forudgangne Ven."

Vi andre betragtede ham forundret, men min unge Nabo svarede i samme spydige Tone: „Naa, saa det vil De! De er virkelig morsom! ha, ha!"

„Jeg gjentager mit Tilbud og parerer mine 50 Dukater imod at De holder en lignende Sum."

„Store og mægtige Troldmand! De maa kun kjende lidt til Studenterne, hvis De troer, at jeg skulde eie 50 Dukater —, min hele Eiendom udgjør for Øieblikket 4 Dukater, og dem vover jeg."

Bisekræmmeren tog sin Pung og sagde spottende: „Jeg mærker tydeligt De har Lyst til at trække Dem tilbage, unge Mand."

„Trække mig tilbage?" sagde Studenten, „nei — havde jeg blot Penge saa vovede jeg gjerne det dobbelte."

„Her er 10 Dukater," sagde jeg, „som jeg tilbyder Dem til Hjælp."

Dette Tilbud fandt Efterligning hos de andre Reisende og i Løbet af et Par Minutter vare de 50 Dukater samlede. Bisekræmmeren syntes at være saa fikker paa at vinde, at han overgav Studenten hele Summen og gjorde saa fine Forberedelser. Til Skueplads blev valgt et frit beliggende Lysthus i Haven, som kun havde een Dør og eet Vindue, som vi lukkede omhyggeligt, efterat Studenten var indført i Lysthuset. Skrivematerialier vare satte paa Bordet og Lysene borttagne. Vi andre bleve staaende udenfor med Bisekræmmeren imellem os.

Han mumlede nogle Ord, som vi ikke kunde høre og spurgte saa med tydelig Røst og høitideligt Udtryk:

„De har ønsket at see en Ven af Dem, som for tre Aar siden druknede paa Kysten af Sydamerika. Hvad seer De nu?"

„Jeg seer en hvidlig Lysning," svarede Studenten „nær ved Vinduet —, men det har ingen bestemt Form —, snarere en utydelig Taage."

„De er vel ikke bange?"

„Nei," lød Svaret med fast Røst.

Vi andre stod i Taushed og vare forundrede Vidner til denne Scene.

Efter et Par Minutters Pause stampede Bisekræmmeren tre Gange med Foden, mumlede atter nogle Ord og gjentog saa med høitidelig Røst: „Unge Mand, som har villet gjennemtrænge Gravens Hemmeligheder, hvad seer De nu?"

„Taageformen har antaget en menneskelig Skikkelse —, dens Hoved er indhyllet i et langt Klædebon —, den bevæger sig ikke."

„Er De bange?"

„Nei."

Bisekræmmeren hævede Armene tre Gange over Hovedet, mumlede med dyb Gravrøst nogle Ord forinden han atter spurgte:

„Hvad seer De nu?"

„Skikkelsen bevæger sig fremad —, den løfter Klædebonet — det er min afdøde Ven — den nærmer sig Bordet — den skriver — det er hans Navn."

„Er De bange?"

I nogle Øieblikke hørtes intet Svar, indtil Studentens Stemme, dog noget mindre fast end tidligere, svarede: „Nei — jeg er ikke bange."

Med krampagtige Gebærder sprang Besværgeren omkring og sang nu med tydelig Stemme:

„Og Spøgelset sagde til den unge Spotter:
„I Syden er min kolde Grav,
„Læg din Haand i min Haand —, dit Hjerte mod mit Hjerte,
„Din Mund mod min Mund."

„Hvad seer De nu?"

„Den kommer — den nærmer sig — den forfølger mig —, den udstrækker sine Arme — den vil omfavne og kysse mig —, Til Hjælp! — til Hjælp! — frels mig!"

„Er De nu maaskee bange?" spurgte Bisekræmmeren med en spottende Stemme.

Et gjennemtrængende Skrig, en dyb Stønnen var det eneste Svar paa det grusomme Spørgsmaal.

„Iler den unge ufornuftige Mand til Hjelp," sagde Besværgeren koldt, „jeg har vel vunden Pareen, men det er mig nok at have givet ham en ordentlig Lektion. Lad ham beholde sine Penge, men lad ham være bleven klogere af denne Aftens Begivenheder."

Med disse Ord forlod han os hurtigt. Vi traadte ind i Lysthuset og fandt den unge Mand i voldsomme Krampetrækninger. Et Papir med Navnet „Frants" laae paa Bordet. Han var neppe kommen til sine Sandsers Brug, før han med Heftighed spurgte hvor den forbandede Troldkarl var, der havde sat ham paa en saa skrækkelig Prøve — han vilde og maatte slaa ham ihjel —, han søgte ham allevegne i Kroen, og da han intetsteds kunde opdage ham, foer han som en Affindig skrigende ud over Markerne for at forfølge Troldmanden, og fra det Øieblik af har jeg hverken seet den ene eller den anden.

„Og det, Børn, er den Historie om et Gjenfærd, som jeg lovede at fortælle."

„Men da Du jo selv har været Vidne til hele denne Begivenhed, Onkel, hvorledes er det saa muligt, at Du ikke troer paa Gjengangere?"

„Fordi jeg aldrig saae Bisekræmmeren eller Studenten senere, ligesaalidt som de 46 Dukater, der tilhørte mig og de andre Reisende. De to Gavtyve smurte Haser, efterat have spillet en Komedie som vi Fæhoveder antoge for en Virkelighed."

For silde.

(Cassell's family paper.)

Denby Dale, 10de April 186—.

Kjære Charles!

„Jeg maa minde Dig om Dit Løfte om at tilbringe nogle Dage hos os, og hvorfor ikke komme nu, da Paasken staaer for Døren? Du siger, at Din Helbred ikke er saa god som tidligere, og det er sandelig ikke til at undre sig over, naar man tænker paa, hvorledes Luften er i den smudsige By Manchester med dens sorte, tilrøgede Huse. Kom derfor og bliv en Uge eller to her paa Landet, og see om det ikke vil gavne Dig mere end Doktorens Recepter. Vi vente Dig Skjærtorsdag; Fætter Tom vil hente Dig med Giggen ved Penstone Station. Dersom Du skulde føle Dig utilpas hos os, har Kousine Polly lovet at pleie Dig saa godt som Nogen. Vi stole bestemt paa Dig. Jeg er Din hengivne Onkel

Charley Lobton.

Dette var Brevet, der tilligemed en hel Deel andre Forretningsbreve laa paa mit Bord, da jeg en Løverdag Morgen kom ned i Kontoret efter Frokosten. Jeg følte mig virkelig utilpas, hvad enten det nu var en Følge af Manchesters Luft eller den Spænding, jeg i den senere Tid havde været i, og som var frembragt ved mange og driftige Handelsspekulationer. Kousine Pollys Løfte bestemte mig desuden til at tage derud. Fristelsen var altfor stor, og jeg var overbevist om, at en Uges Hvile

vilde forskaffe mig Ro og Ligevægt. Jeg svarede strax, at jeg modtog hans Indbydelse.

Skjærtorsdag kom, og jeg rullede afsted til Denby Dale. Op ad Formiddagen kom jeg til Penstone Station, hvor Fætter Tom skulde hente mig, thi der var omtrent syv engelske Mile til mit Bestemmelsessted. Jeg saae mig omkring, men der var hverken nogen Tom eller nogen Gig at opdage. Stationen var ikke stor og bestod foruden selve Bygningen af en Platform, omtrent hundrede Fod lang, og et Skur, overvoxet med Vedbend. Den Eneste, der stod paa Platformen, var foruden Jernbaneembedsmændene, en plump, blouseklædt Bondemand, der var ifærd med at flytte to kjæmpestore Mælkekander. Efter at disse vare komne ind i Pakvognen, slentrede han bort. Stations-Forstanderen udraabte fit: „færdig", Lokomotivet peb, stønnede, snøftede og forsvandt, og jeg stod alene tilbage.

Da jeg tænkte, at Tom muligvis kunde være bleven forsinket og snart vilde komme, besluttede jeg at oppebie hans Komme. Jeg tændte en Cigar, vandrede frem og tilbage, læste alle Plakaterne, spadserede atter lidt op og ned og læste dem engang til. Fem Minutter vare gaaede og ingen Fætter Tom; jeg begyndte at blive utaalmodig. Ti Minutter og jeg kunde alle Plakaterne udenad; elleve — tolv — tretten Minutter! Jeg hørte et Tog komme brusende; jeg tænkte idetmindste at slaa en fem à ti Minutter ihjel, ved at betragte Folk, der steg ud og ind. Men nei! Et langt Tog af tomme Vogne kom raslende, trættende mit Øie ved deres Ensformighed og mit Øre ved deres monotone Støi. Femten Minutter og endnu ingen Tom! Jeg fandt det utaaleligt og bestemte mig til at vente saalænge min Cigar holdt ud. To Trediedele vare røgede op, og dersom Fætter ikke kom, før den anden Trediedel var forvandlet til Aske, vilde jeg gaae til Denby Dale uden ham. Tyve Minutter og Cigaren begyndte at brænde mine Læber; jeg tog den i Spidsen af Fingrene og udstødte af og til en Røgsky, idet jeg kom til den Erkjendelse, at jeg nødig vilde tilstaa, at der var intet Haab om, at min Fætter kom. Tilsidst kastede jeg Stumpen, vendte mig om og forlod Platformen.

Penstone syntes at ligge i en Ørken, thi da jeg stod udenfor saae jeg hverken nogen By, eller noget Hus eller andre Tegn paa menneskelig Tilværelse. En smal Sti førte op til en Vei, der snoede sig over en Bakke; jeg stod uvis, i hvilken Retning jeg skulde gaae, da jeg saae en Mand komme langt borte, og da vi vare tæt ved hinanden, spurgte jeg ham om Vei. Byen Penstone, underrettede han mig om, laa omtrent en halv Mil borte, jeg skulde blot følge Veien, der bugtede sig om flere Høie. Denby Dale laa sex gode Mil fra Byen, og Veien til den gik over Loobley: en Morads og en Skov.

Jeg naaede hurtig til den lille By og gik ind i „den gyldne Ørn", Byens eneste Værtshus, for at faae en mere detailleret Beskrivelse af Veien. Jeg skulde blot følge Hulveien ligeud, dreie af ved den første Sidevei til venstre, og slaa ind paa en Sti, der først krydsede et Stenbrud, derpaa gik over Moradset og gjennem Kløften ved Hurstley, og saa vilde jeg strax kunde kjende Veien til Denby Dale. Jeg bestilte en Forfriskning og satte mig ned i en Krog af Skjænkestuen for at samle Kræfter til den lange Fodtour.

Lidt efter traadte to Mænd ind; det var øiensynligt Markarbeidere; de bare korte Blouser, Bulehatte og svære Sko med Søm. Skumringen begyndte allerede at falde, thi det var en mørk, tung Dag, og jeg kunde ikke see deres Ansigter, men de forekom mig at have et skummelt og mistænksomt Udseende. De havde aabenbart ikke seet mig, og jeg kunde høre hvert Ord af deres Samtale.

„Er Du vis paa, at den unge Løve inde fra Manchester kommer idag?" spurgte den Ene i en lav Tone.

„Ganske vis," svarede den Anden. „Peggy fortalte mig det, og han veed Besked."

„Oh ho! Saa er han vis paa at faae Fingre i ham."

„Han kan ikke undgaae ham; finder han ham ikke paa Stationen, vil han følge efter ham og nappe ham underveis."

— „Men veed han hvilken Vei den unge Fyr vil tage?"

„Han tager bestemt denne Vei; det er den nærmeste og fikreste."

„Saa vil han nok møde ham; og saa er alt i Orden."

De drak deres Øl og gik.

Jeg tilstaaer, jeg begyndte at føle mig ilde tilmode ved denne Samtale. Hvem Andre kunde de tale om end mig? Den Gisning var ikke fjern, at de kunde have faaet Nys om min Ankomst, paa en eller anden Maade faaet min Fætter af Veien og besluttet at overfalde mig, plyndre, ja maaskee slaa mig ihjel, hvis jeg gjorde Modstand. Det syntes i ethvert Fald saa! En af deres Komplot var gaaet til Stationen og seet, at jeg ankom. Jeg tænkte paa Bondemanden med Mælkekanderne; han havde et ægte Skurke-Fysionomi, og jeg erindrede nu, at han stirrede paa mig, da jeg steg ud af Koupeen. Der var ingen Tvivl om, at han stod i Forbindelse med dem, forfulgte mig og kun ventede paa at forene sig med dem, for paa et eller andet beleiligt Sted at udføre deres forbryderiske Hensigt. Jeg reiste mig, knappede min Frakke, gik lydløst ud af Huset og styndte mig ned ad Veien.

Hurtigere end jeg troede kom jeg til den Sidevei, jeg skulde følge, det var en mørk, snever Allé, men jeg holdt mig i Midten, idet jeg knyttede Hænderne i Lommen, fast bestemt paa at forsvare mig til det Sidste.

Alleen var meget lang; endelig øinede jeg Stien, der ganske rigtigt slyngede sig imellem Stenbruddet. Klokken var omtrent sex, og Mørket var allerede indtraadt; Himlen var klar, og Maanen og Stjernerne skinnede, men da det var Nymaane, var Lyset kun meget svagt. Jeg havde ingen Vanskelighed ved at følge Stien og stod snart ved Loobley Morads. Jeg var allerede kommen et godt Stykke ind over Moradset, kunde mærke Jorden gynge under mine Fødder og troede allerede at have skuffet mine Forfølgere, da jeg ved at vende mig om et Øieblik saae et Syn, der gjorde mig hed om Ørerne.

Det var en mørk Skygge, der klart og tydeligt bevægede sig henad Stien oppe ved Stenbrud-

det, tog samme Retning som jeg og strax efter var forsvunden. De var sienfynligt paa Jagt efter mig; dersom jeg blev overfaldet her, var min Skjæbne vis. Hjælp kunde jeg ikke vente —, Modstand vilde have været vanvittig: jeg vendte mig om og løb, saa stærkt jeg kunde.

Fremad gik det; snart traadte jeg i Mudder og Vand, snart snublede jeg over løse Stene eller sank i til Knæerne; jeg ændsede ikke, at jeg blev overstænket og tilsølet, kun stadig fremad! Det gjaldt jo at undgaae dem. Jeg løb, saalænge Fortvivlelsen og Skrækken gav mig Kræfter, men maatte tilsidst standse, for ikke at synke sammen. Mine Ben skjælvede under mig, og jeg gispede efter Luft; jeg vendte mig atter om, og det forekom mig, at Skyggen fra før viste sig i nogen Afstand. De satte altsaa efter mig! Var der dog en Busk, et Træ eller en stor Steen, bag hvilken jeg kunde skjule mig, medens de løb forbi mig. Men nei, — Moradset strakte sig nøgen til begge Sider. Dog jo; jeg skimtede Træer forude. Jeg var frelst!

Jeg maatte have passeret eller gaaet udenom Kløften ved Hurstley, thi jeg skulde blot igjennem denne lille Skov for at komme til Denby Dale; Haabet gav mig friske Kræfter, og jeg styrtede afsted igjen. Var jeg først derinde, vilde jeg gjemme mig og lade dem komme foran mig. De vilde da tro, at jeg havde faaet for langt et Forspring, og betragte mig som tabt.

Endelig naaede jeg Skoven og saae mig forsigtig om for at finde et eller andet godt Gjemmested; jeg var kun kommen et Par Skridt frem, da jeg opdagede en anden smal Sti, der dreiede af til høire. Med Lynets Fart svingede jeg og løb et lille Stykke ned ad den; jeg satte mig i Skyggen af et stort Træ og aandede atter let; endelig havde jeg narret dem; nu var jeg i Sikkerhed.

Men hvad var det! trip trap, trip trap lød det; jeg sprang op. Det var tydelige Fodslag bagved mig. Al min Frygt kom tilbage; de maatte have været i Hælene paa mig. At blive overfaldet her i den mørke Skov var næsten værre end i det aabne Morads; jeg hørte mit Hjerte banke voldsomt. Nu saae jeg, at Stien paa begge Sider var omgivet af et høit Hegn af Kjæppe; der var ikke andet for mig at gjøre end forsøge paa endnu engang at undgaae dem. Afsted gik det paany.

Men min Forfølger maatte være tæt paa Livet af mig; jo hurtigere jeg løb, desto tydeligere nærmede Fodslagene sig; pludselig standsede jeg, Stien holdt op. Hegnet paa den venstre Side sluttede i en skarp Vinkel; jeg løb om Hjørnet for at skjule mig i Skyggen.

I samme Øieblik sprang en Skikkelse udaf Skyggen henimod mig; Øieblikket var kommet: Jeg rettede et fortvivlet Slag imod ham og følte, at min knyttede Haand traf ham lige i Ansigtet. Derpaa forekom det mig, at alle Stjernerne paa Himlen dandsede for mine Øine, min Næse smertede under et voldsomt Næveslag, og en varm, tyk Strøm gled fra den ned over mine Læber. I næste Sekund var min Modstander og jeg knyttede sammen i en fast Omfavnelse, kjæmpende for Livet.

Han var meget stærkere end jeg, men jeg klyngede mig til ham som en Burre, han slyngede mig fra den ene Side til den anden, løftede mig, klemte mig i sine stærke Arme, men jeg beholdt Fodfæstet og borede mine Hænder ind i hans Sider. Jeg vidste med mig selv, at dersom jeg faldt, var jeg overgiven til hans Barmhjertighed, og derfor holdt jeg saa energisk fast.

Tilsidst gled min Fod paa et Stykke tørt Træ ... jeg tabte Ligevægten, han rettede sig, bøiede sig hurtigt, og der laae vi, han ovenpaa mig. Han satte sit Knæ paa mit Bryst, og hans Hænder famlede om min Hals.

„Skurk!“ stønnede jeg. „Vil Du myrde mig?“

Neppe havde jeg sagt disse Ord, før der foregik en paafaldende Forandring med ham; hans Muskler slappedes, han løsnede sit Tag og lod til at ville give Afkald paa sin Overmagt. Benyttende mig af denne Omstændighed rystede jeg ham af mig, sprang i et Nu ovenpaa og tvang ham til Jorden.

Til min Forbauselse gjorde han ingen Modstand, men syntes at lide under voldsomme indvendige Krampetrækninger. Var der sprungen en Aare i ham, eller havde han faaet et Anfald af Epilepsi.

Ingen af Delene: han lo, saa det gav Gjenlyd i hele Skoven.

Jeg sprang op, og troede jeg var kommen i Lag med En, der var undløben fra et Galehus.

„Ha! ha! ha! Hvor- ha! ha! ha! ledes! Char- ha! ha! Charles?“ lød en bekjendt Stemme; „hvad D— er dog alt dette?“ Derpaa fulgte et nyt Latterudbrud.

„Tom, er det Dig! For Pokker, Tom . . .“ jeg kunde ikke sige mere; jeg indsaae vor fælles Feiltagelse og stemte med i Latteren.

Han havde taget feil af Tiden, paa hvilken Toget kom og var ankommen til Stationen, omtrent samtidig med at jeg sad i „den gyldne Ørn.“ Da han ikke fandt mig paa Platformen, havde han forhørt sig hos Værten i Byen og faaet den Vei at vide, jeg vilde tage; Kjøretøiet havde han ladet staae i „Ørnen“ og foretrukken at følge efter mig tilfods, da jeg ikke kunde være saa langt borte. De to Mænd, hvis Samtale jeg var bleven Vidne til, vare stikkelige Landarbeidere, der vare kjørte med Tom til Penstone By.

Resten forklarer sig selv; Tom var gaaet ad en anden Sti, der løb omtrent jævnsides og forenede sig med den, ad hvilken jeg var kommen, i den Spids, hvor Slagsmaalet stod. Den Hurtighed, hvormed jeg angreb ham, havde berøvet ham Besindelsen og bevirket Katastrofen.

Det Hele var fremkommen ved, at Tom var kommen for silde.

Stor var Forbauselsen, da vi ankom til Denby Dale; Kousine Polly var lige ved at besvime; min Tante vilde sende Bud til Øvrigheden, og min gode Onkel maatte knappe sin Vest op under den voldsomme Latter, der paafulgte, da vi med faa Ord fortalte Sammenhængen.

Tom slap med et Øie, der changerede mellem blaat og gult; min Næse var dobbelt saa stor og tyk som ellers, og mit Ansigt bar lange Mærker af Fætters Negle.

Det kan ikke være uden Interesse at erfare, at den unge Dame, der nu sidder ved Vinduet og broderer et Par elegante Morgensko til mig, er min forannævnte smukke Kousine Polly.

Thermometer for mange Fruentimmer.

I Braunschweig udkom for endeel Aar siden en Bog, der indeholdt de største Fornærmelser, som kun tænkes kunde mod det smukke Kjøn. Allerede Bogens Begyndelse gav en Prøve, idet den opstillede følgende Skala til et

„Thermometer for mange Fruentimmer."

15de Aar. Ængsteligheed ved at træde ind i Verden og for Mændenes Opmærksomhed.

16de Aar. Man begynder at faae en Idee om en øm Tilbøielighed.

17de Aar. Taler om Kjærlighed i en Hytte og uegennyttig Velvillie.

18de Aar. Indbilder sig at have en Kjærlighedsforstaaelse med en smuk, ung Mand, som smigrer hende.

19de Aar. Er noget tilbageholdende, for at blive desto mere bemærket.

20de Aar. Kommer i Mode og veed det ret vel.

21de Aar. Stærkere Tiltro til sine Yndigheder og Forhaabninger om en glimrende Forbindelse.

22de Aar. Afslaaer et antageligt Tilbud, fordi det ikke er en Mand af Verden.

23de Aar. Flagrer med enhver ung Mand, som nærmer sig.

24de Aar. Undrer sig over, at man endnu ikke er gift.

25de Aar. Bliver adstadigere i sin Opførsel.

26de Aar. Begynder at ansee en stor Formue for ikke aldeles uomgængelig nødvendig.

27de Aar. Foretrækker anstændige Mænds Selskab for Gjækkenes.

28de Aar. Ønsker paa en god Maade at blive gift med en Mand, der har sit Udkomme.

29de Aar. Tvivler paa, at det vil lykkes.

30te Aar. Bliver stedse ængsteligere for at komme til at hedde „en gammel Jomfru."

31te Aar. Begynder for Alvor at pynte sig.

32te Aar. Siger, man holder ikke mere af at danse, fordi — det falder vanskeligt at faae en god Danser.

33te Aar. Undrer sig over, at Mændene kunne lade følelsesfulde Kvinder i Stikken for at spøge med pure Børn.

34te Aar. Affekterer godt Humør, saa ofte man taler med Herrer.

35te Aar. Bliver skinsyg, naar man roser andre Kvinder.

36te Aar. Er altid i Strid med sin nylig gifte Veninde.

37te Aar. Føler sig tilsidesat i Selskaber.

38te Aar. Taler gjerne om sine Veninder, som ere ulykkelig gifte, og finder Trøst deri.

39te Aar. Det onde Lune voxer.

40de Aar. Man blander sig gjerne i Alt og er rede med gode Raad.

NB. En Inklination kommer over hende.

41de Aar. Lader — naar man nemlig er rig — som sidste Anstrengelse for at faae en ung, men fattig Mand, sig mærke med: at man er forelsket i ham.

42de Aar. Da dette ikke hjælper, udskjælder man alle Mænd.

43de Aar. Kjærlighed til Kort og Bagtalelse begynder.

44de Aar. Stor Strenghed imod unge Mandfolk.

45de Aar. Heftig Forkjærlighed til en methodistisk Geistlig.

46de Aar. Raseri, fordi han forlader hende.

47de Aar. Man begynder at fortvivle og vænner sig til Snustobak.

48de Aar. Al Ømhed falder paa Katte og Hunde.

49de Aar. Tager en fattig Pige til sig som Pleiebarn.

50de Aar. Bliver uenig med hele Verden og lader den stakkels Langtudebeslægtede undgjælde for det onde Lune.

Blandinger.

En Dommer vilde engang imponere et Vidne. „Du der i Trøien!" udbrød han derfor: „Hvor Meget faaer Du for den Ed?" — „Hr. Dommer," svarede den Adspurgte koldt, „dersom De ikke fik Mere for en Løgn, end jeg for en Ed, saa vilde De nok ikke engang kunne anskaffe Dem en Trøie."

Gaade.

Hvad er det for et lille Ord,
Der os betegner, hvad ei Nogen kjender,
Og dog det Visseste paa Jord,
Hvordan man ogsaa Ordet vender.
Det er et Ord, som bringer Vee,
Og ønskes tidt dog af saa Mange,
Naar dets Modsætning mørkt de see,
Og Lykken ei sig lader fange.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 48:

Ønsker.

Oplost af J. P. Nielsen, Kuglen paa Nikelei, J. P. Josephsen, Carl A. Thomsen, Alm. Hosp.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 12te December. Nr. 50.

Indhold: Den lille Arving (Fortsættelse). — En Tobaksrøger (med Xylographi.) — En opofrende Kvinde (med Xylographi.) — Manden med Diamantspænderne. — En Dykkerhistorie. — Tredobbeltgaade.

Den lille Arving.

(Fortsættelse.)

Trettende Kapitel.

Mr. Burton havde taget sig sin Søns Død meget nær, og da Lucy en Dag havde sagt ham nogle trøstende Ord paa en meget smuk Maade, havde han fattet Godhed for hende, og de to talte ofte sammen paa Spadseretoure, uden at hans Kone eller hendes Moder vidste noget deraf.

Mrs. Burton blev, som Tiden gik, mere og mere besynderlig i sit Væsen; der var en Uro over hende som grændsede til Rastløshed, og da Mr. John Hunter en Dag var der, kom Krisen til Udbrud.

Lucy var der ogsaa, da han kom, og den velopdragne Selskabsmand søgte strax paa en passende Maade at føre Samtalen.

Den hævngjerrige Kvinde lyttede i Taushed, og Mr. Hunter bemærkede med en vis Uro, at hendes Øie fulgte ham med Mistillid.

„Hvad siger disse Rygtesmede," udbrød hun, „om den Mand —, den Morder som jeg kalder ham —, som dette Lands dumme Love har tilladt at undgaae den retfærdige Straf."

„De sige, at den Sag er ikke rigtig oplyst."

„Den Mening er De maaskee selv af? hvor mildt! hvor hensynsfuldt! Jeg spørger Dem nu, Mr. Hunter: gjorde han det, eller gjorde han det ikke?"

Det var et ligefremt, men høist ubehageligt Spørgsmaal, men skjøndt Mr. Hunter følte sig overmaade ilde berørt deraf, saa svarede han dog modigt: „Naturligvis. Jeg frygter for, at der er kun een Maade at forklare Sagen paa."

Det var formeget for Lucy; hun blussede op og sagde:

„Skam Dem dog, da De har yttret en anden Mening for mig. — Da han var Herre her i Huset, kunde De smukt rose ham."

Uden at blive i mindste Maade afficeret af dette Angreb sagde Mr. Hunter smilende:

„Man kan jo ikke til alle Tider sige Sandheden. Stundom vil det være uartigt, og ved denne Leilighed vilde det have været uvenligt."

„Gud vil ikke tillade, at den Ustyldige lider under en uretfærdig Mistanke, og jeg stoler paa, at vi i Tiden nok vil kunne skaffe tilstrækkelige Beviser," svarede Lucy.

„Naa, saa De stiller Dem paa vore Fjenders Side og lægger Planer op imod os?" sagde Mrs. Burton.

„Lucy søger kun at forsvare sine Venner," sagde John Burton, „og Gud alene kjender Sandheden."

„Ja — at han er Morderen!"

„Nei — at han er ustyldig," sagde Lucy. „Det veed Deres Broder ogsaa meget godt."

Mrs. Burton studsede. „Hvad mener De?"

„At han saae, hvorledes det gik til, — at han var i sit Værelse og ved Vinduet hele Tiden, — og at han kun har tiet, fordi han vidste, det vilde være Dem ubehageligt, hvis han talte. De kan jo spørge ham ad."

I en Fart forlod Mrs. Burton Stuen, og vendte strax efter tilbage med Broderen.

„Man fortæller her, at Du var ved Vinduet, den Dag mit Barn blev myrdet, og kunde see, hvorvidt det gik til."

Han blev blussende rød.

„Hvem siger det?"

„Det siger Familien, og de sige ovenikjøbet, at de kunne bevise det."

„Ah! Mr. Tom Burton rimeligvis, og De staaer vel paa hans Side, Miss Lucy", sagde han bittert.

„Er det sandt eller ikke sandt?" spurgte Søsteren utaalmodigt.

„Det er sandt," lød det koldblodige Svar.

„Der hører De selv," udbrød Lucy, „jeg vidste nok, at han ikke vilde benegte det."

„Min Mening forandres ikke derved," sagde Mrs. Burton, „Du har ikke kunnet see Noget, men ladet Dig kjøbe af den nærmeste Arving."

Ralph tog ingen Notits af Søsteren, men tilkastede Lucy et bebreidende Blik og sagde: „Deres Ven, Mr. Tom Burton, kjender vel ogsaa disse glædelige Nyheder?"

„Jo, det gjør han."

„Og vil benytte dem —, det skulde han ikke gjøre. Det er nu saadan kun et advarende Vink."

„Skulde min ulykkelige Broder ikke benytte Alt, hvad der talte til hans Uskyldighed, det kan jeg ikke forstaae," sagde John Burton. „Ingen vilde mere end jeg glæde mig, hvis hans Uskyldighed kunde bevises, — det vilde kun lade mig føle mit Tab halvt saa bittert."

„Og jeg vilde finde det dobbelt uudholdeligt," sagde hans Hustru, „jeg kan bære Tabet saalænge som jeg veed, at Straffen hviler over dem —, han har et langt Mellemværende med mig, som han skal afbetale ved Elendighed og Usseldom."

„Dersom det er Deres Hævn, saa tager De feil," sagde Lucy. „De have fundet hjælpende Venner, som have frelst dem fra Mangel."

„De sidde altsaa ikke paa et Tagkammer i London og sulte?"

„Nei," sagde John Burton, „og Lucy fortæller mig, at Ned har faaet en ganske ordentlig Post i Skotland."

„Nei virkelig. Det kalder jeg Nyt for mig," sagde hans Hustru, „De ville vist snart komme paa en grøn Gren igjen, faae deres gode Navn og Rygte tilbage, og naar de tiltræde Arven er Alt glemt. Det kan de takke Dig for, Ralph."

„Maaskee, — maaskee ikke. Forresten er det bedst, at Sagerne gaae deres egen Gang, og hvis Tom Burton bringer mig til at aflægge Vidnesbyrd, saa gjør jeg kun, hvad jeg er aldeles nødt til, og det skulde han vel betænke."

Dette blev sagt med en godmodig Ligegyldighed og Oprigtighed, hvorover Lucy følte en vis Triumf —, hun havde jo faaet ham til at sige, hvad hun ønskede, uden at fornærme ham, og da hun kom hjem skrev hun følgende Brev:

Min elskede Tom!

„Alt gaaer godt. Jeg var idag paa Abbeylands og lod vor Opdagelse blive bekjendt. De to bleve forvirrede, din Onkel holdt med Ned, hun blev forbittret, og Ralph vovede ikke at negte det. Hvis jeg forstod ham rigtigt, vilde han helst holde sig udenfor Sagen, men hvis han bliver tvungen, vil han tale og klare Alt —, det lader til, han venter sig en Del af Fremtiden. Det vigtigste er, at Din Onkel faaer det rette Syn paa Sagen.

„Jeg har derfor en Plan.

„I næste Uge finder en Blomsterudstilling Sted her i Skolebygningen —; alle her fra Egnen og fremfor Alle Mr. Ralph ville være tilstede, — Du træder frem og opfordrer ham til at sige Sandheden. Han er en Kujon og vil ikke vove at negte Sandheden. Rideknegten, som saae ham, skal være i Nærheden. Skriv til mig at Du kommer —, og hils Din Fader, hvis Gudhengivenhed og Mod jeg beundrer.

Din
Lucy."

Det var nu Lucys Plan. Hun var en sød, livlig og rar lille Pige, men der var intet af en Diplomat hos hende, og til at afslutte Traktater havde hun vist ikke duet meget.

Fjortende Kapitel.

Disse smaa Udstillinger ere gjerne rene egoistiske Affairer, som Mr. A. og Mrs. B. faae stillet paa Benene, for at læse deres egne kjære Navne i de lokale Blade.

Blomsterudstillingen i Abbeylands var arrangeret som sædvanligt; et Musikkorps fra et Regiment spillede, og Omegnens Beboere vare mødte i Mængde. Damerne, saa let og lyst klædte som muligt, vandrede om og beundrede de samme Blomster, de oftere havde seet i A.s og B.s Drivhuse, og Mr. Charles Hunter holdt frie Foredrag for dem, der vilde høre ham.

Medens han fulgte med Mrs. Forager og Lucy, der synes at være uopmærksom og urolig, hørte de Stemmer tale høit, som om en Ordstrid fandt Sted i næste Værelse, og mange af de Besøgende strømmede efter —, det var altid en behagelig Afvexling fra den kedelige Udstilling.

Ogsaa Mr. Hunter førte sine Damer derhen, og Lucys Hjerte begyndte at banke endnu stærkere, da hun saae Tom Burton staae midt i Værelset og med en Mine, som viste, at det var Alvor at henvende sine Ord til Ralph Irwing.

„Jeg spørger Dem i disse Damers og Herrers Nærværelse, om det Rygte taler sandt, som siger, at De fra deres Vindue var Vidne til den ulykkelige Begivenhed, som har sat en Plet paa min Faders gode Navn —, er det sandt eller usandt?"

„Hvad berettiger Dem til at gjøre mig et saadant Spørgsmaal? — De forstyrrer Mødet her og burde vises ud."

„De kjender det Rygte, der sniger sig om i Mørket angaaende min Fader —, denne Mand saae fra sit Vindue, hvorledes Ulykken skete —, dette kan bevises —, og dog har han tiet, hvor et Ord fra ham kunde have vist min Faders fuldstændige Uskyldighed."

„Det er dog en besynderlig Idee," sagde Ralph, „at bringe denne Sag paa Bane ved en Blomsterudstilling."

„Giv mig blot et Svar. Benægt det om De vil —, men svar mig."

„Naa, siden De endelig vil have det," sagde Ralph med fuldkommen Ligegyldighed, „saa skal De faae et Svar. Jeg saae ganske rigtig ud af Vinduet, da min Søsters lille Dreng faldt ned fra Balkonen."

„Der hører de selv, at jeg havde Ret," sagde Tom.

„Jeg havde mine Grunde, hvorfor jeg ikke har talt tidligere. Jeg vilde ikke bestyrke Mistanken, der hvilede paa Deres Fader. Alt hvad jeg saae, er: at han var ved Vinduet med Barnet, og *jeg kan ikke indsee, hvorfor han ikke forhindrede det fra at falde ud.* Der har De mit Svar, og de Tilstedeværende kunne bevidne, at De har trængt nok paa for at faae mig til at tale."

Dette blev sagt med en Mine, der bar Præget af den fuldkomneste Ærlighed og Oprigtighed.

Lucy følte sit Hjerte synke, og at hun var Skyld i dette nye Nederlag. Tom blev saa bestyrtet over den frække Udvei, Ralph havde fundet til hverken at sige „ja" eller „nei", at han strax savnede Ord, og Mr. Charles Hunter viste sin Takt ved at sige: „Jeg synes, det er bedst at opsætte denne Sags videre Drøftelse til mere passende Tid og Sted. Nu har jo Mr. Thomas Burton faaet Svar paa sit Spørgsmaal, og vil vist være ganske enig med mig."

Tom svarede:

„De kan have Ret. Det er kun et nyt Træk i Spillet, og jeg maa gaae videre paa den Bane, jeg nu een Gang har afstukket mig. Men jeg beder alle, som ere tilstede her i Dag, at være overbeviste om, at jeg ikke skal blive træt i mine Bestræbelser for at bringe Sandheden for Dagen og saaledes bevise min Faders fuldkomne Uskyldighed.

Femtende Kapitel.

Ned Burton fandt nye Venner i Skotland, som vare overordentlig forekommende imod ham. Det var Folk med Hjertet paa det rette Sted, som følte Medlidenhed med den Mand, som havde seet bedre Dage, og hvis aabne og ærlige Karakteer vandt deres Sympathi.

Alle vare enige om, at der maatte gjøres Noget for Burtons, og en Leilighed tilbød sig snart. En Paarørende af Fabrikherren var Guvernør et eller andetsteds, og lovede at see til, hvad han kunde gjøre, og da denne store Mand, hvis Navn var Sir Duncan Douglas, kom, arrangerede Fabrikherren Mr. Douglas en stor Fest til Ære for ham, og indbød hele sin Omgangskreds dertil og ligeledes Burtons.

Major Burton glædede sig til dette Møde, hvortil han knyttede store Forhaabninger —, det var just noget han syntes om, at lade Moderlandet og denne sørgelige Historie bag sig, og begynde et nyt Liv i en ny Verdensdeel, indtil Tiden tidligere eller senere vilde bringe hans Uskyld for Dagen. Hans gode Humør virkede tilbage paa hans Hustru, og det var et smukt Syn at see Ægteparret træde ind i Selskabssalen.

De bleve forestillede for Æresgjæsten, og da Middagsmaaltidet var forbi og der blev musiceret, blev der holdt en Konference imellem Guvernøren, Værten og Ned, som endte med at Guvernøren sagde: „Jeg tager Dem med ud som Sekretair, Mr. Burton, og Deres Familie kan følge med. Jeg kan ikke negte min gamle Ven her, at opfylde hans Ønske, men samtidig tilstaaer jeg, at jeg synes godt om Deres Person."

Ned straalede af Glæde og vilde have ønsket, strax at kunne meddele sin Hustru de gode Nyheder, men han kunde ikke finde hende, og han stod derfor og betragtede de Dandsende, med Smil paa Læben og Glæde i Hjertet, da en Tjener kom hen til ham og leverede ham et Brev.

Han undrede sig over, hvem det kunde være, der skrev til ham paa den Tid. En uforklarlig Følelse af Angst kom over ham.

Han aabnede det og læste:

„Jeg har opdaget deres Skjulested og de gode Udsigter, Deres Venner har skaffet Dem —, men jeg vil ikke taale, at De bedrager hæderlige Folk."

„De maa derfor strax, endnu i denne Nat, meddele dem, at De ikke kan modtage deres venlige Tilbud. Jeg vil nu engang ikke tillade, at De forlader Landet. De maa fremdeles strax opgive Deres nuværende Plads. Jeg lader Dem aldrig faae Rist eller Ro —, men De skal vandre om som et jaget Vildt."

„Vægrer De Dem, sender jeg Bud til Mr. Douglas og fortæller ham Alt."

En Taage lagde sig for hans Øine, det var som om Lysene ikke brændte klart længere. Heldigvis havde hans Hustru faaet Øie paa ham, banede sig Vei til ham og førte ham ind i et Sideværelse, hvor han lod hende læse Brevet.

„Hun vil vor Ruin," sagde han modløs, „og hun standser ikke, før hun har taget Livet af mig. Lad hende det. Jeg opgiver al Modstand. — „Guds Villie skee!"

„Jeg vil gaae ned og tale med hende. Hun er dog en Kvinde og kan ikke ganske være uden Hjerte. Jeg vil bønfalde hende."

I det Øieblik kom en af Værtens Døttre og tog Ned Burton op til en Dands. Han maatte følge hende, men Alt forekom ham som en Drøm, og han udførte sin Deel aldeles mekanisk.

Medens han var beskjæftiget paa den Maade, viste et dødblegt Ansigt sig i Døren —, det var hans Hustru, der vendte tilbage fra sin Mission med uforrettet Sag. Hun søgte hen i en Krog og sank ned paa en Sofa, betragtende Ned, der med et stillestaaende Smil lod sig hvirvle om i Dandsen.

En Tjener kom ind og kaldte den mægtige Mand, Guvernøren, ud.

Han var fraværende en halv Snes Minutter.

Da han kom tilbage var Dandsen forbi, og han gik lige hen til Værten, samtalede lidt med ham, saae sig omkring med en smilende Mine, som for at sige god Nat til Alle og gik til Engs.

Mr. Douglas gik lige hen til Mr. Burton og sagde, at han ønskede at tale med ham i sit Værelse.

Ned fulgte ham.

Da Døren var lukket, sagde Ned uden Omsvøb: „Det er sandt Alt, hvad hun har sagt, undtagen det om Barnet. Der er intet Blod paa mine Hænder."

„Saa har De jo bedraget mig, hvilket er en stor Skam af Dem, da jeg jo har været Dem en god Ven og hvad værre er, jeg har for Deres Skyld kompromitteret mig ligeoverfor Sir Duncan, hvilket han aldrig vil tilgive mig."

„De har Deres Afsked fra min Tjeneste."

„Om De har gjort eller ikke gjort, hvad man beskylder Dem for er mig ligegyldigt, men jeg ønsker ikke at see Dem mere, da De har været falsk og usand ligeoverfor mig. Deres Tilgodehavende skal blive sendt Dem imorgen tidlig."

Da Ned ingen Indvendinger gjorde, forlod Mr. Douglas ham.

Det ulykkelige Ægtepar listede sig bort. Ned klagede ikke, han forsvarede sig ikke —, Slaget havde ligesom lammet ham. Han talte i en resigneret Tone, han var træt paa Sjæl og Legeme og længtes efter at være alene.

Da de kom hjem, var Klokken to, og han bad sin Kone gaae til Engs.

„Jeg bliver oppe, — jeg kan dog ikke sove —, jeg maa overtænke vor Stilling —, Alt er kommet saa pludseligt. Hvad har jeg dog forbrudt, at jeg skal saaledes forfølges? — Det seer ud, som om jeg var skyldig, og at min Straf kommer over mig Slag i Slag. Gaae til Seng, kjære Hustru, og lad mig være alene."

(Fortsættes.)

En Tobaksrøger.

En Tobaksrøger.

Da Spanierne opdagede Amerika, forefandt de Tobaksplanten, hvis Blade de Indfødte brugte som Lægemiddel mod Saar.

Ligeledes berettes, at de Fornemme ved det mexikanske Hof havde for Skik at røge Cigarer, og at Englænderne, da de stiftede Kolonier i Nordamerika, navnlig i Virginien, forefandt samme Skik hos de Indfødte der.

Forskjellige Reisende bragte Urten til Europa. Aar 1500 blev den dyrket i Lissabon som Lægeplante, og blev i Botaniken opkaldt efter den franske Gesandt Nicot (Nicotiana), der sendte Frø deraf til den franske Dronning, hvorfor den i Frankrig kaldtes Dronningens Urt, men i Italien Herbe de St. Croix og Herbe de Ternabon, fordi den pavelige Nuntius i Lissabon, St. Croix og Gesandten i Frankrig, Ternabon, sendte den til Italien.

Sir Walter Raleigh, der var sendt til N. Amerika for at anlægge Kolonier der, vendte 1586 tilbage til England, efterat have lært Tobaksrøgning af Indianerne. Ved ham og flere Modeherrer blev den indført i England, hvorfra den som bekjendt har udbredt sig over hele Verden.

Tobakkens Brug maatte, som alle nye Skikke, lide under Angreb og Forfølgelser. Kong Jakob den 1ste af England skrev 1619 et voldsomt Skrift imod den; vor Landsmand, Lægen Simon Pauli, (1650) ligeledes, medens Rafael Thorius skrev en Hymne til dens Ære, og Pave Urban den 8de satte dem i Ban, der snuste Tobak i Kirken.

Planten dyrkes med Lethed i forskjellige Lande, og efterhaanden som Tobak er bleven i almindelig Brug, have Staterne forstaaet igjennem Monopol og Told at skaffe sig en betydelig Indtægt deraf.

Vort Billede forestiller Sir Walter Raleigh efter Hjemkomsten til England, røgende en indianst Kalumet og pustende Røgen ud igjennem Næse og Mund, men hans nye engelske Tjener, der aldrig havde seet det før og troede, at der var Ild i ham, løb skrigende: „Mylord brænder! der er Ild i Mylord!" ud og hentede en Spand Vand, som han tjenstivrig slog sin forbausede Herre over Hovedet.

En opofrende Kvinde.

(Musée des familles.)

I Vinteren 1849 deeltog jeg meget i det selskabelige Liv i Madrid, paa samme Tid som den smukke Baronesse Mirosa overstraalede alle Skjønheder, og fordreiede Hovedet paa alle Mænd —, navnlig kunde en ung Nordbo, Grev Valrik, ikke losrive sig fra hendes bedaarende Selskab.

Denne unge Adelsmands Anstigt forekom mig bekjendt; jeg grundede over, hvor jeg kunde have seet det før, og langt om længe gik det op for mig.

Det var just ikke i en Selskabssal.

Da en Dame, jeg kjendte godt, just gik forbi mig, sluttede jeg mig til hende og spurgte: „Kjender De Grev Valrik?"

„Meget godt."

„Hvad foretager han sig her?"

„Han sukker efter Baronesse Mirosas Haand."

„Vil han erholde den?"

„Haanden er saa lille, at den slipper ud imellem Fingrene paa hendes Tilbedere."

„Er De ogsaa vis paa, at han er den, han udgiver sig for?"

„Ligesaa vis som jeg veed, at han er blond."

„Hvem har indført ham her?"

„Alverden kjender ham. Men hvorfor spørger De, Mr. Ammonville?"

„Fordi jeg finder en mærkværdig Lighed imellem Greven og . . ."

„Hvem?"

„En Røver, kjære Grevinde, som jeg traf sammen med for nogle Maaneder siden."

„De fantaserer —, De maa have seet for dybt i Baronessens Øine."

„Vil De gjøre mig en Tjeneste, Grevinde?"

„Skal jeg raabe Gevalt, springe løs paa Greven og kvæle ham?"

„Ikke ganske. Jeg vil slutte mig til dem, der ere samlede om Greven —, De kommer saa hen til os og beder mig fortælle en Historie om Røvere."

Grevinden lo høit, puffede mig midt hen i Kredsen og sagde:

„Mine Damer! maa jeg forestille Dem Chevalier Ammonville, som kan en udmærket Historie om et Røveri —, han er nærved at dø af Længsel efter at fortælle den, og da jeg ikke ønsker at gaae Glip af den Polka, han har lovet at dandse med mig, saa beder jeg Dem lytte til hans Ord."

Leende samlede man sig om mig, og jeg begyndte, efter at have tilkastet Grev Valrik et Blik, som vilde have bragt selv en Løve til at slaa Øinene ned:

„For nogle Maaneder siden opholdt jeg mig paa Landet, og paa en af mine Streiftoure i Skovene ved Nivao havde jeg fjernet mig langt fra min Bolig, da Mørket faldt paa. Pludselig blev jeg standset af en bevæbnet Mand, en kraftig bygget Person af en Høide og Figur som Grev Valrik, der med udmærket Høflighed udbad sig min Pengepung eller mit Liv."

Naar Røveren er saa hensynsfuld at overlade den Reisende Valget imellem Børsen og Livet, saa vælger man i Reglen at offre den første. Det var ogsaa min Mening, men o Skjæbne! Jeg havde glemt min Pengepung."

Jeg meddeelte Banditten dette Uheld, og tilbød ham at undersøge min Person.

„Gud bevare mig!" sagde han, „De er Adelsmand og Deres Ord ere mig nok. Jeg maatte skamme mig, hvis jeg kunde tro, at De for at frelse nogle Guldstykker vilde lade deres Læber fremføre en Usandhed. Min Børs staaer til Deres Tjeneste —, den er vel noget let for Chevalier Ammonville, men jeg tilbyder Dem den, som den er."

Da jeg ikke strax modtog dette usædvanlige Tilbud, tilføiede han:

„Jeg kan forstaae Deres Betænkeligheder; men det er for det første kun et Laan, jeg gjør Dem, og dernæst skal jeg angive Dem en Maade, De kan tilbagebetale mig paa: bær bestandig hos Dem denne Klinge af en Dolk, hvis Haandfang jeg beholder, og naar man viser Dem dette, saa udleveer Klingen og Pengene til Foreviseren."

Han lod Børsen glide ned i min Haand og forsvandt.

Siden har jeg hverken seet Banditten eller Fæstet til Dolken, og er altsaa endnu i Gjæld til ham."

„Men Klingen?" spurgte Grevinden.

„Den har jeg her", og fremtog den af min Brystlomme.

„Det er jo et feeagtigt Eventyr," sagde Baronesse Mirosa, idet hun undersøgte Klingen.

„Det er snarere en Overraskelse," sagde Grev Valrik, „som Deres Bankier har beredet Dem ved at lade en af sine Kommisser følge efter Dem, forklædt som Fra Diavolo."

Da Orchestret spillede op til en Dands, spredtes mine Tilhørere til alle Sider. Kun Grev Valrik blev tilbage, og efterat han havde kastet et speidende Blik rundt omkring, sagde han med en hemmelighedsfuld Mine, idet han viste mig en Gjenstand, han holdt i Haanden:

„Gjenkjender De dette?"

Det var Fæstet til den Klinge, jeg havde.

„Jeg har altsaa ikke taget Feil, det er virkelig Dem?" sagde jeg.

„Ja det er mig," hvidskede han med et sørgmodigt Blik, „men forhold Dem blot rolig. Vi ere i Selskab hos Prinds Loreda, og jeg er Grev Valrik, som har vundet ti Louisdorer fra Dem i Landsknegt. Maaskee De vil betale mig dem, Hr. Chevalier."

„Men hvem er De da egentlig?" spurgte jeg nu, idet jeg leverede ham de ti Louisdorer.

„Det vilde kun blive en lang og sørgelig Historie, og vi ere jo desuden paa et Bal."

„Men hvilken Fremtid venter Dem? De er ung og kundskabsrig og kunde endnu . . .

„Fremtid! Jeg frygter for, at jeg ikke har nogen. Seer De, Hr. Chevalier, hist henne Baronesse Mirosa. Den Kvinde holder min Skjæbne i sine Hænder —, for hende vilde jeg offre Alt, og hvis hun vilde give mig sin Haand, da —, ja da . . .

Her standsede han pludselig og forlod mig, thi Dandsen hørte just op, og han ilede hen til Baronessen.

„Naa! indjager Greven Dem saa endnu Frygt,"

sagde Grevinde Santa Flores, idet hun tog min Arm. „Hvad er nu Deres Mening om den frygtelige Røverhøvding?"

„Fru Grevinde! jeg siger kun, at Murillo var en stor Maler."

Nogle Dage senere var hele Madrid i Bevægelse. Gader og Tage, Vinduer og Balkoner vare fulde af nysgjerrige Tilskuere, og af og til hørte man Udbrud som: „Der kommer han! jeg seer ham!"

Hvad var det for en berømmelig Person, der blev vented med saa megen Længsel?

Det var en Røverhøvding, som en altfor stor Dristighed havde ladet falde i Hænderne paa Retfærdighedens Haandlangere.

Man sagde, han var Adelsmand, og man fortalte de vidunderligste Historier om ham.

Endelig viste han sig, omringet af Soldater og betynget med Lænker.

Hans mægtige Figur, hans stolte og bydende Holdning fremkaldte lydelige Bifaldsraab og Klap fra Tilskuerne —, han bar sit tunge Jernhalsbaand, som om det havde været et Halsbind af Atlask, og Lænkerne paa Hænderne som om det var et Par Handsker.

Men stor var Forbauselsen hos den fornemme Verden, der ogsaa havde indfundet sig som Tilskuere, ved i Taagen at gjenkjende Grev Valrik.

Pludselig hørte man et gjennemtrængende Skrig.

En Dame var besvimet —, denne Dame var Baronesse Mirosa.

Var det Samvittighedsnag ved at huske paa de sidste Ord, Grev Valrik havde tilhvisket hende: „Skjænker De mig Deres Haand, vil De gjøre flere end Een lykkelig, og De vil skjænke mig mere end Livet."

Dengang forstod hun maaskee ikke den fulde Betydning af disse Ord.

Hvad der foregik med hendes Hjertes Følelser kunne vi ikke fortælle vore Læsere, men at det har været noget alvorligt, ville vi strax faae at see.

Man kan let forstaa, at alle Indbaanere i Madrid længtes efter, at Valrik skulde blive fremstillet for Retten. Hvilke pikante Historier, ja maaskee Skandaler maatte ikke komme for Dagens Lys. Men da Dagen kom, hvor stor var da ikke Skuffelsen —, thi da man vilde føre Fangen for Dommeren, fandt man Buret tomt —, Fuglen var fløiet sin Vei.

Denne Undvigelse gav Anledning til megen Tale i Madrid, men Forbauselsen blev endnu større, da man erfarede at Baronesse Mirosa i Flugtnatten var seet i Nabolavet af Fængslet, og at hun havde forladt Madrid.

Det var just ikke de venligste Bemærkninger, der bleve gjorte om Baronessens Opførsel, men til Held for hende ankom der just i de Dage en Giraf til den zoologiske Have, og man glemte den bortreiste Baronesse over den nyankomne Giraf.

Der var forløbet et Par Aar, og jeg havde saa næsten glemt baade den smukke Baronesse og Banditten, da jeg en Dag havde et mærkværdigt Møde.

Jeg var paa Reiser omkring til de franske Besiddelser i Algerien, og var kommen til en lille Landsby, da vi hørte Flinteskud og erfarede, at der i Nærheden fandt en Fegtning Sted med Araberne.

Kort efter kom fire Soldater, bærende en saaret Officeer, hvis Tab de meget beklagede, da han var en af Regimentets bravæste og tappreste Officerer.

Jeg gjenkjendte strax Grev Valrik i Fremmed-Legionens Officeers Uniform.

En ung og smuk Kvinde kastede sig over Liget og vædede det med sine Taarer.

Hende gjenkjendte jeg ogsaa. Det var Baronesse Mirosa eller rettere Grevinde Valrik, thi hun havde ægtet Valrik, der virkelig var Greve, men som ødelagte Formuesomstændigheder og slet Selskab havde bragt nær Galgen.

Efterat have befriet Fangen fra Fængslet havde Baronessen forbedret Mennesket og ægtet Soldaten, efter hvis Død hun øieblikkelig forlod Algier, uden at det havde været mig muligt at faae hende at see.

Faa Aar senere faldt i en af vore hæderlige Seire paa Krim en barmhjertig Søster, dødelig truffet af en fjendtlig Kugle. Hun kaldte sig selv Søster Amalie, men hun var bedre kjendt iblandt Soldaterne som „Grevinden." De betragtede hende næsten som en Helgen, og mangen Graaskjæg fældede Taarer ved Efterretningen om hendes Død —, de afrikanske Zouaver kaldte hende „deres egen Grevinde."

Hun havde afslaaet mangen formuende, kundskabsrig og elegant Adelsmands Haand —, og hun ægtede en Røver, gjorde ham til et bedre Menneske og en ærlig Kriger.

Da hun havde mistet den, hun havde frelst, indviede hun sit Liv til Gud og de Ulykkelige.

Man siger, at Kvindens Hjerte er et ufatteligt Dyb —, nok muligt! men undersøg dette Dyb, og man vil ofte finde Heltemod og næsten altid Kjærlighed beredt til at bringe Offre.

Manden med Diamantspænderne.

I forrige Aarhundrede havde Pragten i Klædedragt taget saadan Overhaand i Paris, at der stundom blev baaret hele Formuer om i Selskabssalene i Klæder og Smykker.

Iblandt dem, der udmærkede sig fandtes en Marquis, som paraderede med et Par Skospænder af Diamanter, til en Værdi af et hundred Tusind Daler, og vakte derved en Opsigt og Omtale, som gik langt udenfor Hoffets Kreds, og han var bekjendt i Byen under Navnet af „Manden med Diamantspænderne."

Rig var han forresten ikke, og sin største Rigdom bar han paa sine Sko, men dette skaffede ham Anseelse ved Hoffet og ubegrændset Kredit i Byen, saa at han levede et behageligt Liv i flere Aar.

En Aften sad han i Operaen, og medens han lyttede til Ouverturen, tog en elegant klædt Herre Plads ved Siden af ham i en Loge, der efterhaanden fyldtes med Publikum, thi ogsaa dengang havde Folk den afskyelige Skik, at komme efterat Stykket var begyndt og foraarsage Forstyrrelse.

Pludselig reiser den elegante Herre sig, og sæt-

ter først den ene, saa den anden Fod op paa sin Stol og løser et Par almindelige Guldspænder af sine Sko, lægger dem i Papir og gjemmer dem i sin Lomme.

Marquien saae med Forundring paa ham, hvorfor den Fremmede sagde: „De seer saa forundret paa mig, men hvis De var nødt til at bruge Guldspænder nu, fordi man havde stjaalet Deres Diamantspænder her i Theatret, saa vilde De bære Dem ad ligesom jeg."

„Hvorledes, min Herre! her har man stjaalet . . .?"

„Medens jeg lyttede henrykt til Musikken, listede et Par unge smidige Gavtyve sig under Stolen og afstar mine Skospænder, som vare fine ti tusind Daler værd. Hvad siger De dertil?"

„De gjør mig ganske forskrækket. Deres Spænder vare ti Tusind værd, men mine ere hundredtusind værd, saa De vel kan tænke Dem, at jeg ikke har Lyst til at miste dem."

„Ah! jeg har altsaa den Ære at tale med Hr. Marquien af Aucher," udbrød den Fremmede med godt spillet Forbauselse.

„Rigtig, min Herre. Jeg takker Dem for Deres advarende Raad, og vil strax følge det."

Marquien løste sine Spænder af Skoene, hvor de sad fuldkommen sikkre og fastheftede, og gjemte dem i sin Lomme.

En halv Snes Minutter senere reiser den venlige Raadgiver sig og forlader Logen.

Efter en anden halv Snes Minutter føler Marquien mekanisk i sin Lomme, om Spænderne ere der.

Lommen er tom.

Han river sig fortvivlet i Parykken og skriger: „Jeg er ruineret, man har stjaalet mine Diamantspænder!"

Total Forstyrrelse af Forestillingen, hvorfor Politiet indfinder sig og anstiller de nødvendige Undersøgelser, men Spænderne vare og bleve forsvundne.

Med dem var ogsaa Marquiens Rolle udspillet, uden dem var han ikke omgivet af den tidligere Nimbus; hans talrige Kreditorer faldt nu over ham, han maatte flygte og skjule sig i en Afkrog af det store Rige.

En Dykkerhistorie.

Jeg gjorde for nogle Aar siden, ved jevnlig at sætte over en Flod, en gammel Færgemands Bekjendtskab, og han fortalte mig følgende Historie:

„Jeg er opdragen til at være Dykker," sagde han, „thi min Fader var det før mig; men da der ikke altid er Arbeide for den Slags Folk, ernærede jeg mig i min Ungdom ved at fare med Kystskibene. Paa en saadan Tour blev vor lille Skude overseilet af en stor Damper, lige her udenfor, jeg fik mit Been brækket og gik tilbunds; men det kolde Bad bragte mig til mig selv, jeg svømmede iland og blev bragt paa en aftaget Dør herop til den Bolig, som jeg nu selv lever i."

„Jeg blev modtagen med Venlighed af Eieren, og mit Been blev forbundet, men jeg blev febersyg, og da min Helbredelse syntes at ville trække ud, vilde han lade mig bringe paa et Hospital. — Hans Datter —, hun er nu min Kone —, modsatte sig, og da han var Enkemand og kun havde det eneste Barn, fik hun altid sin Villie."

„Efterhaanden som jeg blev bedre, slentrede jeg lidt om i Nærheden af Huset ved Hjælp af en Stok og Polly. Vi vare meget sammen og bleve, som rimeligt var, snart forelskede i hinanden."

„Det var nu altsammen godt nok, men jeg følte at jeg maatte afsted for atter at arbeide, da mine Kræfter vare vendte tilbage. Dette modsatte Polly sig, jeg skulde blive, og hun mente, at have saamegen Magt over Faderen, at han vilde bifalde vor Forening."

„Dette befandtes imidlertid at være en Feiltagelse, thi da han en Dag overraskede os i en fortrolig Stilling, blev der et ordentligt Spektakel. Den Gamle havde slaaet mig, hvis Polly ikke var traadt imellem, men jeg blev jaget paa Porten. Polly bad, græd og faldt i Besvimelse, og alle hendes Bestræbelser virkede dog saameget, at vi kom til en Overeenskomst, at hvis jeg inden Aar og Dag —, ja Fristen blev endog udsat til Julen om et Aar —, kunde skaffe mig en Stilling eller tjene en Slump Mynt, saa skulde Polly blive min."

„Frygt ikke, Polly," sagde jeg, „jeg kommer."

„Men ikke før Betingelserne ere opfyldte," lagde den Gamle til."

„Jeg venter Dig til Juul ad Aare," tilføiede Polly, og disse vare Afskedsordene fra forskjellige Sider."

„Jeg gik til London for at tjene Penge, men intet vilde gaae for mig, saa at jeg blev nødt til atter at tjene i Kystfarten for blot at kunne opholde Livet."

Jeg var saaledes engang ombord i et Skib, der var fragtet til Wales efter Kobbererts. Ombord var ligeledes en Passager, hvis Navn var Turton, som var en Ven af Kaptainen og Kompagnon med ham i adskillige Miner; en rig Mand og stor Spekulant.

„Du sætter dog engang Dine Penge til," sagde Kaptainen, „paa at opgrave Skatte, som ikke findes. Du gjorde bedre i at undersøge Revet her, hvor der ligger en spansk Sølvflaade gjemt. Den løb sig selv paa Grund, for ikke at falde i vore Orlogsmænds Hænder."

„Er der nogensinde fundet Penge der?" spurgte Turton.

„Af og til enkelte Stykker. Der var engang dannet et Aktieselskab for at optage Skibene, men det blev ikke til Noget."

„Hvorfor skulde det ikke gaae nu, naar man blot havde en flink Dykker?"

„Ham har jeg her. John Hurst er opdraget fra Barnsben dertil."

„Turton henvendte sig til mig, udspurgte mig om Alt og Resultatet blev, at jeg i Løbet af den paafølgende Maaned blev engageret til at forestaae et Forsøg paa, at finde de sunkne Skatte, da der havde dannet sig et Selskab med den fornødne Kapital, bestaaende af nogle Rigmænd, der vilde vove deres Penge for Spekulationens egen Skyld."

„Alle mine Forslag, der gik ud paa at begynde med saa Folk, for at anstille nogle Prøveforsøg, fandt fuldkommen Bifald, og Sagen blev snart sat i Gang."

„Jeg troede endelig at have naaet, hvad jeg søgte, og skrev til Polly."

„Der var kun een Ubehagelighed og det var, at min vigtigste Medhjælper var en Dykker ved Navn Bleggs, en trættekjær, ondskabsfuld Fyr; men derved var intet at gjøre, da et af Selskabets Medlemmer havde bestemt villet have ham med og endogsaa foreslaaet ham til Formand, hvilken Post Mr. Turton dog havde forstaaet at erobre for min Person."

„Alt dette vidste Bleggs og lod sig ogsaa snart forlyde med, at han nok skulde vise, hvad Karl han var, og at jeg var en Stymper; Yttringer som jeg lod som om jeg ikke hørte, men jeg lod ham dog forstaae, at naar vi først vare komne igang med Arbeidet paa Spansteen, som man kaldte Stedet, saa fordrede jeg ubetinget Lydighed af alle uden Undtagelse."

„Vi fik bygget Træhytten paa Øen, anskaffet Proviant og en lille Dampbaad til at bringe os ud til Revet. Den var forsynet med to kraftige Luftpumper og vore Dykkerklædninger vare af bedste Sort."

„Jeg benyttede hver Dag, som Veiret tillod, til at anstille mine Undersøgelser. Vragene bleve snart fundne, men de vare af Storm og Bølgeslag meget reducerede, kun et Skrog, som var presset ind imellem et Par Klipper, havde endnu nogen Lighed med et Skib."

„Dette vilde jeg først undersøge, men lod mig i et svagt Øieblik af Bleggs overtale til at opsætte det, og først prøve nogle andre Steder. Arbeidet var anstrængende og jeg følte, at mine Kræfter stundom neppe vilde slaae til, men jeg mandede mig op og gjorde mit Bedste."

„I flere Dage bleve vore Undersøgelser uden noget videre heldigt Resultat, da jeg endelig fik en Mistanke om, at Bleggs narrede mig. Da jeg nemlig en Dag steg hurtigere ned, end han havde ventet, traf jeg ham vendende tilbage fra det Skibsskrog, som han havde raadet mig til foreløbig at lade være urørt. Han forklarede, at han havde samlet Muslinger, som han holdt meget af, og som vare ganske udmærkede paa Skroget."

„Et Par Dage senere, da Bleggs var i Land, fik jeg Øie paa en Mand, som i en aaben Baad holdt sig i Nærheden af Revet og fiskede. Det var langt ude for en aaben Baad, og det var en daarlig Fiskeplads, og denne Fremmede holdt det altid ud, til det var blevet ganske mørkt. Han var ikke meget meddeelsom, men yttrede dog, at vi jog Fiskene bort; af de faa Ord han yttrede, fik jeg imidlertid det Indtryk, at han ikke var fra den nærmeste Egn."

„Min Mistanke blev vækket ved, at jeg en Dag, just som vi stode i Begreb med at stige ned, saae Bleggs gjøre Tegn til den ensomme Fiskermand. Jeg yttrede intet, men besluttede at holde Øinene aabne."

„Om Natten udkastede jeg min Plan. Efterat Bleggs og jeg havde spist sammen i vor Baad, gav jeg ham Ordre til at gaae i Land og skaffe mig fat paa noget Papir, da jeg foregav at skulle skrive en Rapport til Mr. Turton. Bleggs syntes ikke derom, men maatte jo gaae, og jeg gav ham en Mand med i Jollen. Saasnart jeg saae ham forsvinde bag Øen, sprang jeg overbord i min Dykkerdragt for at fortsætte mine Undersøgelser."

Jeg gik lige strax i Gang med det store Vrag, og behøvede ikke mange Øieblikke, før jeg opdagede, at dets Indhold var bleven undersøgt i den seneste Tid. Jeg arbeidede Sand og Tang bort, og opdagede saa forskjellige Trækasser og Foustager, der vare saa medtagne af Tidens Tand, at der kun behøvedes et ringe Slag med min Øxe for at aabne dem og bringe deres Indhold for Dagen.

(Sluttes.)

Tredobbeltgaade.

(Første Betydning.)

Venskabet kan det, og Smilet og Taaren,
Haabet og Troen, ja Kjærlighed med;
Dog, naar det hændes, det gjør os ei Glæde,
Skjøndt vor Erfaring beriges derved.

(Anden Betydning.)

Ofte det aabnes, og ofte det lukkes,
Er ingen Bog og ei heller et Blad,
Heelt kan det skjules, og sees dog af Alle,
Gjemmer tidt det, som dets Eier gjør glad.

(Tredie Betydning.)

Sneen og Jorden det samler og spreder,
Bruges dog Sommer og Vinter i Flæng;
Er kun for Manden et Redskab til Nytte,
Men blot en Spas for den legende Dreng.

Opløsning af Gaaden i Nr. 49:

Død.

Opløst af Kuglen paa Nikelei, Carl A. Thomsen paa Alm. Hosp. og J. P. Josephsen.

Talgaaden i Nr. 48 er endvidere opløst af „Organisten ved Marmorkirken", M. Larsen i H. og E. R. med det deilige Haar i F.

☞ Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 43. Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Pädagt af Trier's Bogtrk. V. Söborg's Steentrk.

Maria og Johannes hjemvendende fra Christi Grav.

(Efter B. Plockhorst's Maleri.)

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 19de December. Nr. 51.

Indhold: Den lille Arving (Fortsættelse). — Paa Veien fra Kristi Grav (med Lithographi.) — En Dykkerhistorie (Sluttet). — Af Livet i Tennessee (Fortsættelse). — Gaade.

Den lille Arving.

(Fortsættelse.)

Han var saa sørgmodig, at hun ikke nænnede at modsætte sig hans Ønsker, og gik tilsengs.

Ned Burton satte sig ved sit Skrivebord, og gjentog atter og atter det Spørgsmaal: Hvad han dog havde gjort, hvorved han havde fortjent denne Udjagelse, som om han var en Kain. Da Dagen brød frem, sad han endnu i samme Stilling —, han var saa sønderknust, at han neppe kunde tænke eller røre sig mere —, af og til stønnede han i en forvildet Tone: „Det er mere end et Menneske kan bære —, det er overvældende!" Der gives dog en Grændse for ethvert Menneskes Kræfter —, for mig er Timen kommen til at give efter."

* * *

Træt af at vaage og inderlig forknyt, ventede Mrs. Burton ovenpaa, indtil det var bleven Dag, saa faldt hun, udmattet paa Sjæl og Legeme, i Søvn i en Lænestol. Hun hørte ikke, at han listede sig ind i Værelset, følte ikke, at han trykkede fine Læber paa hendes Pande, og hørte endnu mindre, at Gadedøren blev aabnet og lukket igjen. Den ene af de tre Vægtere, som vare tilstrækkelige til at vaage over den lille By, fortalte siden, at han var bleven forundret over at see „Kaptainen" gaae ud paa denne usædvanlige Tid, og derfor havde han ogsaa lagt Mærke til, at han var vandret ad den Vei, der førte til en skovklædt Høi, hvis Top ofte var indhyllet i Taage, og hvor man sagde, at Vildtet ofte søgte Tilflugt.

Sextende Kapitel.

Mr. Burton den Ældre havde forandret sig meget i den sidste Tid. Han syntes at have faaet mere Karakteerfasthed, og at optræde med mere Bestemthed. Han havde aldrig troet paa den Beskyldning, der var reist imod hans Broder, og hans Hustru blev aldeles forbauset, da han en Dag erklærede, at nu maatte det have en Ende med at forfølge hans Broder.

Med Mrs. Burton foregik der ogsaa en Forandring; hun trak sig mere og mere tilbage fra al Omgang; hun spadserede hele Timer frem og tilbage i en mørk Allé af Taxtræer i den gammeldags Have, og naar hun kom ind fra en saadan Tour, kunde hun sidde hele Timer med Haanden under Kinden, uden at yttre et Ord.

Lucy havde hun pludselig fattet Uvillie imod, og det kom rigtig frem samme Dag, som Blomsterudstillingen havde fundet Sted, da Lucy og hendes Moder skulde spise til Middag paa Abbeylands.

Mrs. Forager kom med udbredte Arme og sagde: „Jeg har hørt det! Hvilken forfærdelig Scene! Politiet bør virkelig holde saadanne Personer borte fra Steder, hvor ordentlige Folk komme sammen. Alle beundre den Maade, Mr. Ralph tog Sagen paa."

Mrs. Burton tog ingen Notits deraf, hendes Øine hvilede paa Lucy, og hun udbrød: „Endelig har De aabenbaret, hvad Deres sande Mening er. De hører altsaa til mine Fjenders Parti —, men jeg varer Dem ad, at jeg skaaner ingen. Den som beskytter en Morder, bliver hans Medskyldige."

„Jeg kjender ingen Morder og beskytter ingen," sagde Lucy, „hvad mener De?"

„Kjære Mr. og Mrs. Burton, bryd Dem ikke om, hvad Lucy siger," sagde Mrs. Forager, „hun veed ikke hvad hun siger. — Jeg er forbauset over Din Opførsel, Lucy, og det imod Mrs. Burton, der har vist os saamegen Venlighed."

„Tal ikke om det," svarede denne, „men glem ikke, hvad jeg har sagt. Den som ikke er med mig, er imod mig. En Morders Venner ere selv Mordere, og de som forsvare et Uhyre, der kunde kaste et uskyldigt Barn ud af et Vindue, for at arve et Gods, ere selv skyldige."

„Kjære Søster!" sagde Ralph beroligende, „Du har ikke godt af at tale derom."

„Nua, saa Du hører ogsaa til Forbundet imod mig," udbrød hun rasende; „ligemeget, jeg er stærk nok til at tage Kampen op mod Eder alle. Ikke en eneste skal undgaae min Hævn."

Hun styrtede ud af Værelset, og lod sig ikke see mere den Dag.

Lucy vilde have taget hjem, men hendes Moder vilde ikke give Afkald paa den gode Middag, skjøndt

Maaltidet var trist. Alle vare forstemte uden Mr. Ralph, som var i brilliant Humør, og i den Grad lagde Beslag paa Lucy, at hun blev ganske urolig derover, medens hendes Moder glædede sig derover, og udkastede Planer for Fremtiden.

Da Maaltidet var forbi, listede Lucy sig ud i Haven, og vandrede om i dens bugtede Gange, just ikke i de glædeligste Tanker.

Af disse blev hun vækket ved at høre Fodtrin bagved sig, og da hun saae sig om, fik hun Øie paa Mr. Ralph Irwing, som skyndte sig at indhente hende.

Hun vilde smutte fra ham, men han standsede hende.

„Jeg skal ikke opholde Dem længere end nogle faa Øieblikke," sagde han, „jeg har noget meget Vigtigt at meddele Dem."

„Jeg kan ikke have noget Vigtigt at tale med Dem om," sagde Lucy, „og jeg maa nu gaae ind."

„Er Alt hvad der angaaer deres Venner, Burtons, nu ikke af Vigtighed længere?" spurgte Ralph. „Har De maaskee allerede tabt Interessen for den uskyldigt anklagede Ned Burton?"

„Jeg synes ikke det passer sig for Dem, at hentyde til den Sag."

„Det er fordi De troer, at jeg har opført mig slet —, men De skulde vel huske paa: at det altsammen er Deres egen Skyld. De gav mig jo intet Valg. Dersom De ikke med Deres Spot og Stolthed havde dreven mig til det Yderste, men derimod havde nedladt Dem til at yttre et Ønske for mig, saa skulde meget have seet anderledes ud. Dertil kommer," tilføiede han hurtigt, og i en hemmelighedsfuld Tone, „at vi kun staae ved Begyndelsen endnu. Læg blot Mærke til min Søster. De har jo selv hørt hendes Yttringer tidligere i Dag. Det er nu bleven en fix Idee hos hende —, hun lever kun for den, og det er nu kommen saavidt, at hun maa gaae tilgrunde eller bringe Fordærvelse over Andre. Det er forfærdeligt, ikke sandt? — Hun vil ikke tage imod Fornuft, og det er derfor nødvendigt, at der snart bliver gjort noget alvorligt for at standse hende paa den Bane, hvorpaa hun gaaer sin aabenbare Undergang imøde. Om og hvorledes dette skal skee, beroer kun paa Dem og mig."

„Hvad vil De da, at jeg skal gjøre?" spurgte Lucy, skjøndt hun nok havde en Anelse om, hvad der vilde komme.

„Bryde med ham. Vælg selv det beleilige Øieblik. Det vilde maaskee være for haardt at gjøre det pludselig. Jeg holder af Dem, og har elsket Dem fra den første Stund jeg saae Dem, og jeg er beredt til at gjøre Alt for Deres Skyld."

Medens de efterhaanden vare komne nærmere til den mørke Gang under Taxtræerne, havde han hævet Stemmen, og idet de gik forbi Indgangen til Alleen, der gabede som Aabningen paa en mørk Hule, og Ralph med Øinene paa Græsset ventede hendes Svar, opdagede hun, ved et tilfældigt Blik ind i Alleen, en høi Skikkelse, som i saa Alens Afstand stod og lænede sig til et Træ.

Hun fik pludselig en Idee.

Hun traadte et Par Skridt tilside, saa at man nu ikke kunde see ind i Alleen, standsede derpaa og sagde:

„Det er vel altsaa Meningen, at det beroer paa mig, om De vil sige, hvad De veed, der tjener til at frikjende Ned Burton?"

„Det beroer ganske paa Dem, Lucy. Jeg kan gjøre ham saa reen og uskyldig som et nyfødt Barn. Et Par Ord fra mig ere nok til at sætte hans Uskyldighed i det klareste Lys for alle dem, der ville see. Men jeg vil have min Løn for dette —, og den kan kun De, Lucy, betale mig. De maa jo i lang Tid have vidst, hvor høit jeg elsker Dem."

Hun saae sig om og lyttede, og hun kunde ikke høre den hemmelighedsfulde Skikkelse bevæge sig, og efter et Øieblik's Betænkning sagde hun: „Naar jeg blot vidste med Sikkerhed, at De virkelig kunde bevise stakkels Neds fuldkomne Uskyldighed, men De er bange for Deres Søster, og formeget afhængig af hende, til at De tør sige den rene Sandhed."

„For Deres Skyld vilde jeg tilsidesætte alle Hensyn, men saa maa De ogsaa love mig, at De ikke vil tænke mere paa det Menneske. Jeg vil vente, indtil De er kommen til at holde af mig, men jeg sværger Dem til, at jeg ved mit eget Vidnesbyrd kan klare Sagen for Ned Burton."

Medens Lucy endnu stod og overveiede hans Ord, og var tvivlraadig om, hvorledes hun skulde besvare dem, blev hun befriet fra sin Forlegenhed, ved at en Skikkelse traadte ud af den mørke Allé.

Det var Mr. Burton.

„Jeg har hørt Alt, og det er kun, hvad jeg længe har anet. Himlen være lovet, fordi jeg nu har faaet Visshed. Bindet er revet mig fra Øinene, og jeg seer nu, hvorledes De og Deres Søster har vildledet mig."

Mr. Ralph var imidlertid ingenlunde forknyt, kun en Smule overrasket.

„Jeg har ikke søgt at vildlede Dem," sagde han, „og ingen burde bedre end De kjende Deres Hustrus, eller om De hellere vil, min Søsters, sygelige Aandstilstand. Man maatte lempe sig efter hende, og jeg har kun afventet det rette Øieblik til at tale i. Nu er Tiden kommen, og jeg er rede til at tale, naar og hvor De vil."

Lucy kunde ikke bare sig fra at sige:

„Som forleden Dag ved Blomsterudstillingen."

„Det har jeg jo sagt Dem, at jeg blev tvungen til: De saae jo selv, hvorledes min Søster optraadte —, enhver Modsigelse vilde have bragt hende i Raseri, og Lægerne sige, at hun er lige ved at gaae fra Forstanden."

„Til mig har Lægerne intet sagt," yttrede Mr. Burton, „men det forklarer jo Deres Opførsel, og hvorfor De nu tager Reb i Seilene."

„Jeg forstaaer mig ikke paa at rebe Seil," sagde Mr. Ralph med uforstyrrelig Sindsligevægt og et Smil paa Læberne, „men Sandheden er simpelthen den: Jeg stod ved mit Vindue paa den anden Side af Gaarden, og saae Skodderne for Verandaen i Deres Broders Værelse aabne. Jeg saae op til dem flere Gange, og da han bemærkede det, trak han dem lidt sammen. En halv Times Tid derefter fløi de op, og Barnet faldt ud. Intet Menneske var i Nærheden af det. Det næste jeg saae, var Ned Burton, løbende hen til Vinduet og standse der forfærdet."

„Gud tilgive Dem, at De ikke har sagt det

tidligere," udbrød Mr. Burton, „men jeg maa nu handle hurtigt."

„Det er endnu ikke for seent", skyndte Mr. Ralph sig med at sige, „han har lidt meget, men det kan endnu glemmes. Det værste er min stakkels Søster, hvis sygelige Sindsstemning jeg har maattet see igjennem Fingre med, havde jeg ikke gjort det, havde hun nu været paa en Sindssygeanstalt. Det er noget, som maa være klart for enhver, der har seet hendes Opførsel."

Der var noget meget rimeligt i denne Forklaring.

Den skiftige unge Mand forstod altid paa en meget heldig Maade at trække sig ud af en tvivlsom Situation. Selv Lucy havde en Følelse af, at der var meget der talte for hans Maade at betragte Sagen paa.

Pludselig udbrød Mr. Burton: „lad os strax gaae ind og tale med min Kone. Dette maa ordnes snarest muligt."

Da de naaede Boligen, fandt de, at Huset var i et Slags Oprør. Tjenerne løb frem og tilbage, og Hushovmesteren sagde efter nogen Betænkning til Mr. Burton:

„Jeg vilde just opsøge Dem, Sir! for at underrette Dem om, at Fruen er taget bort. For en Timestid siden forlangte hun sin Vogn, og er kjørt til Jernbanestationen."

„Kjørt til Stationen!" gjentog Mr. Burton, „hvad vil hun der?"

Mr. Ralph tog ham til en Side, og hvidskede til ham:

„Det skal jeg sige Dem. Hun er taget bort for at forfølge Deres Broder. Hun blev aldeles ustyrlig idag, da hun hørte, at det gik dem bedre. Jeg er aldeles overbevist om, at hun er taget bort for at finde dem og bringe Fordærvelse over dem. Hun er vel min Søster, men det er dog sandt, hvad jeg siger. Der maa Nogen følge efter hende, ellers vil hun begaae en eller anden fortvivlet Handling."

Mr. Burton besluttede strax at tage afsted med næste Tog, som var et Nattog.

„Det vilde vist være godt, hvis Miss Lucy vilde tage med," sagde Ralph, „vi veed jo ikke under hvilke Forhold vi finde dem, og hendes Nærværelse kunde maaskee være os til stor Nytte."

Dette indrømmede Mrs. Forager, og besluttede ogsaa selv at følge med.

Klokken ti vare de afsted, og fløi nu til den Skueplads, hvor Mrs. Burton allerede var ankommen og havde udført sin ondskabsfulde Gjerning.

Da Dagens Straaler brød frem, og de vare nærved den lille skotske By, var Lucy den første som opdagede en lille Bjergtop, der hævede sig over Byen og over hvilken der igjen svævede en Taagesky. Hun drømte ikke om, at her laae det forfulgte Offer, stiv og kold, med Blodet strømmende fra et Saar i Brystet.

Syttende Kapitel.

Natten var gaaet, og en kold, mørk Morgen var brudt frem, da Mrs. Ned Burton vaagnede op af sin urolige Søvn og fra sine uhyggelige Drømme. Hun ventede at see sin Mand, men da hun savnede ham, udstødte hun et Skrig, og ilede ned ad Trappen til det Værelse, hvor hun havde forladt ham den foregaaende Aften. Det havde det uordentlige Udseende, som ethvert Værelse har, naar det har været benyttet lige før Beboerne ere gaaede til Sengs, og det var med en ubestemt Frygt hun betraadte det.

Hun lod sine Øine vandre omkring i det, og hun fandt et Brev paa Bordet.

Det var til hende.

Hun aabnede det hurtigt og læste:

Min elskede Hustru!

„Tilgiv mig, men jeg kan ikke udholde det længere. Jeg har i Uger og Maaneder skjult for Dig, alt hvad jeg har lidt, og vilde for Din og Børnenes Skyld ogsaa have udholdt det endnu længere, hvis dette sidste Slag ikke aldeles havde fældet mig. Mit Hjerte er knust, min Sjælskraft er borte, jeg kan ikke kæmpe længere imod."

„Anseе mig ikke for en Kujon, fordi jeg opgiver Modstanden, eller for ukjærlig, fordi jeg saaledes forlader Eder —, Gud giве jeg kunde blive hos Eder og leve for Eder —, men det kan ikke være —, jeg kan ikke udholde denne Forfølgelse —, den maa have en Ende. Tilgiv mig, elskede Hustru, denne Mangel paa Kraft og maaskee ogsaa paa Mod, og behold i kjærlig Erindring

Din ulykkelige Mand."

Alt syntes at gaae rundt om hende, da hun havde gjennemstavet disse Linier. Hun formaaede ikke at reise sig, og gaae ud for at søge ham —, hun blev siddende som forstenet.

Af denne Tilstand blev hun vækket ved at det bankede stærkt paa Døren —, noget hun uvilkaarligt satte i Forbindelse med den skrækkelige Begivenhed, hun gruede for. Hun sprang hurtig op, udstødte et gjennemtrængende Skrig, og faldt besvimet tilbage.

* * *

Da Mr. Burton, efter den natlige Reise, kom til den lille skotske By, blev han sat af paa den temmelig øde Banegaard, og spurgte en tilstedeværende Portør om Ned Burtons Bolig, og bad ham vise sig Veien derhen.

I Taushed vandrede de igjennem de stille Gader, og da de naaede Huset, kunde de see ind igjennem Vinduerne, da Jalousierne ikke vare nede, at Møblerne stod i den Uorden, hvori de vare blevne forladte for faa Timer siden.

Mr. Burton bankede paa Døren, og som et Slags Svar hørte de Alle et gjennemtrængende Skrig indenfra, som lød rædselsfuldt i den stille Morgen, og fyldte dem med Frygt.

Husets Folk kom snart paa Benene, og aabnede Døren.

Da baade Folkene og de Tilreisende kom ind i Stuen, fandt de Husets Frue liggende paa Gulvet.

Ingen vidste noget; ingen kunde give Oplysning om, hvad der var forefaldet —, før Vægteren kom forbi, og igjennem den aabenstaaende Gadedør blev Vidne til en Del af Forvirringen,

„Jeg saae Kaptainen gaae ud i Morges," sagde han, „og tage Veien op til Fjeldet bag Byen. Han havde et besynderligt Udtryk og søgte at vende Ansigtet bort fra mig."

Lucy blev tilbage hos den endnu bevidstløse Mrs. Burton, medens Mr. John Burton og de andre skyndte sig afsted til Fjeldet.

(Sluttes.)

Paa Veien fra Kristi Grav

„Hil være Dig, Du Benaadede! Herren er med Dig, Du Velsignede iblandt Kvinderne!" Saaledes lyder Gabriels Hilsen til Jomfruen i Nazareth, da han forkynder hende, at hun er bestemt til at skulle bringe Jesus til Verden, og hun bøier sig hengiven og svarer: „Jeg er Herrens Tjenerinde, mig ske efter Dit Ord." — Denne dybe Hengivenhed, som viser sig første Gang, Maria nævnes for os, gaaer igjennem hele hendes Liv, og skjønt hun omtales forholdsvis kun lidet i Bibelen, staaer hun dog for os Alle som en Type paa blid Resignation, og som fuldstændig gjennemtrængt af hiin Ydmyghedens Aand, der i Fremtiden fordredes af enhver sand Kristen.

Senere finde vi Maria i Bethlehem —, udenfor Herberget. Den lidende Kvinde harmes ikke, da man negter hende Plads; intet bebreidende Ord kommer over de Læber, som Smerten snart vil afpresse Skrig, taalmodig tager hun imod det uanseelige Rum, man anviser hende, vender sig ikke fortrydelig fra et Sted, hvor ellers kun Dyrene huses, men omdanner med Kvindehaand Krybben til Vugge —, og føder den Forjættede.

Tolv Aar forløbe, og vi gjenfinde atter Maria paa Vandring. Hun og hendes Ægtefælle vende tilbage fra Jerusalem, hvor de sammen med Jesus have feiret den aarlige Paaskefest; han er allerede en Dagsreise paa Hjemveien, da han savnes. Moderen søger ham overalt, og da han ikke er blandt det øvrige Reiseselskab, som hun havde haabet, iler hun tilbage til Jerusalem. Efter tre Dages angstfulde Søgen findes han i Templet, hvor han, glemmende hende og alt Jordisk, rolig samtaler med Landets Ældste. Marias Blod kommer ikke i Oprør ved denne Mangel paa tilsyneladende sønlig Kjærlighed, hun fordrer ikke, at han skal angre den Skræk og Uro, han har forvoldt hende, ved uden hendes Vidende at blive tilbage i den fremmede Stad, men indskrænker sig til mildt at spørge: „Søn, hvi gjorde Du os dette? Din Fader og jeg ledte efter Dig med Smerte."

Sidste Gang Maria fremstilles for os, er paa Golgatha. Hun optræder ikke talende; Moderens Kval ved Sønnens rædselsfulde Død finder ingen Ord. Men hvorfor kommer hun her? Hvorfra har denne blide Kvinde faaet Kraft til at udholde Synet af de Pinsler, der beredes hendes Enbaarne? Disse Spørgsmaal, som maae paatrænge sig os, kunne netop besvares ved at see hen til den forsagende Hengivenhed, der er Marias Særkjende. Hun har fulgt sin Søn stille igjennem Livet, med urokkelig Tro paa hans høie, guddommelige Kald; nu, da han staaer ved Grændsen af sin timelige Vandring, hvor hans Krone blev en Tornekrands og Alle raabe vildt paa hans Død og Fordærv, nu fortvivler hun ikke, men nærmer sig trygt Korset, og faaer Styrke til at lide — ved at see hans Mod. Og hendes tause Sorg har en mægtigere Kraft end det forsamlede Folks høie Forbandelsesskrig; dem hører Jesus ikke, men hans Blik falder paa den dybt bedrøvede Kvinde, og i Dødens store Stund tænker han paa hende. Tæt ved hendes Side staaer Johannes, hiin Discipel, som han elskede, og fra sit Kors byder Sønnen ham at vaage over Moderen.

Maria og Johannes tilhøre nu hinanden, som Moder og Søn. De føle sig som Blod af samme Blod, og have begge en fælles stor Sorg at begræde. Disse to Sørgendes Hjemvenden fra Kristi Grav har B. Plockhorst fremstillet i sit bekjendte Maleri „Maria og Johannes," hvoraf medfølgende Lithografi giver en Afbildning. Kunstneren har tænkt sig Jesu Moder og Disciplen standsende paa Veien, som om Smerten over det nylig Hændte med altfor stor Magt betager dem, og et Øieblik røver dem Styrken til at gaa videre. Af Udtrykket i Johannes's Ansigt synes det, som om han forsøger at trøste Maria, der, træt af Taarer og overvældet af de navnløse Sjælekvaler, hun har gjennemgaaet, støtter sig mod Vennen, medens hun lytter til hans Ord. Uagtet Jesu Moder ved første Øiekast her viser os et saa talende Billede paa Smerte, at Navnet „den Velsignede iblandt Kvinderne" synes at klinge som Spot, giver dog hele denne ædle Skikkelse ved nærmere Iagttagelse en anden Opfattelse: Kunstneren har i den hengivne Stilling, hvori hun læner sig til Johannes, sindrig forstaaet at antyde, at Sorgen hverken har gjort hende haard eller kold, og man føler, at naar den første heftige Smerte er udkæmpet, ville Troen og Haabet vende tilbage og bære hende fremad, saa at hun paany vil blive gjennemtrængt af den store Tanke: at være Moder til Verdens Frelser.

Det forekommer os som en lille Mærkelighed, at samme Opfattelse, som den ovennævnte fremmede Kunstner har vist i Billedet af Maria og Johannes, har vor Digter Johannes Ewald for over hundrede Aar siden ogsaa udtrykt i sit Passions-Oratorium, der opførtes af et musikalsk Selskab her i Kjøbenhavn 1771. Vi kunne ikke modstaa Fristelsen til at hidsætte nogle af de skjønne Strofer, hvor Jesu Moder og Disciplen træde op:

Maria.

Nei, stille Taare, hold kun op at rinde!
Du lindrer, Du berøver mig min Smerte —
Heel vil jeg føle den — heel vil jeg drikke
Din Kalk, o Gud! . . o, strenge Gud! . . og dø.
Med Bitterhed har Herren fyldt mit Bæger,
Med al sin Skræk min Sjæl. O frels, o dræb mig!
O mig, den ulykkaligste blandt Mødre!
O Søn! o meer end Søn! Du dør! O, dræb mig!
Du dør! — og Gud! — saa jammerligt! saa haanligt!

Johannes.

Du saligste! ynkværdigste blandt Mødre!
Dog har mit fulde Bryst og Rum til Medynk?
Min Ven . . . min Broder . . . meer end Ven og Broder,
Min Lærer, min Gud, mit Haab, min Frelse,
Ak see, de dræbe ham! Han selv vil dø,
Han kalder ei sin Faders Legioner,
Svagt slaaer det alt, det kjærligste blandt Hjerter,
Hvorved jeg laa, og følte himmelsk Lykke.
Alt sitrer Døden paa de rene Læber,
Hvis mindste Lyd var Helligheds og Visdom.
— — — — — — — — —
— — — — — — — — —
Det er fuldbragt — og hvad? — Afgrundens Værk!
Død er han! — Ondskab — Helvede, Du vandt!
Men see din Gjerning, blinde Hob, og skjælv,
Og hyl, og fly, og fald, og dø af Skræk!
See din Velgjører! Hvad har Du gjort?
Død er han nu; dog hvilken himmelsk Magt
Var i hans sidste Ord: det er fuldbragt?
O Frelsens Værk! o Liv, hvorom han talte!
Dag, som Profeter saae! — Haab! Dog jeg svimler.
Ak, er han ikke død? — Hvor er da Frelse?

Maria.

Min Søn! — Du fromme, var det ei hans Ord?
Han kaldte Dig min Søn, og mig din Moder.
O Søn! Kom. Dog, tilgiv mig dette Suk,
Du veed mit Tab, Du er ei stor, som Jesus.
Kom, ei med Trøst; men kom med al din Smerte
Her op til dette følesløse Bryst!
Laan mig din Graad, lær mig din høie Klage,
Fortæl mig, er han død? — bør Miriam græde?

Johannes.

O fandt Du det! — et Glimt, en salig Straale
Adspreder meer og meer de mørke Tanker.
O Miriam! i mit pinte Bryst er Glæde,
Jeg veed ei hvad; jeg seer ham dø — og haaber.

Maria.

Ja, jeg tilstaaer det. Længe stred mit Bryst
Mod Følelser. O, tør jeg nævne Lyst?
Og dog, nu kalder jeg hans Ord tilbage,
Og hvad er det, som leder min Erindring?
Og styrker den? og helliger min Tanke?
Og peger paa den evige Forsoning?
Paa Juda Løve? — Gud! mit Syn er salig Fryd!
Min Sæd skal sønderknuse Slangens Hoved.

En Dykkerhistorie.

(Slutning.)

Der laa Masser af Mønter i Guld og Sølv, som vel vare angrebne af Søvandets Indflydelse, men dog alle let kjendelige endnu. Det var aabenbart, at Bleggs, tvertimod vor Aftale, havde været her og øst af disse Skatte, uden at jeg kunde forklare mig Maaden, hvorpaa han havde faaet dem bragt iland."

„Derfor søgte jeg paa forskjellige Steder, og fandt i en afsides Krog nogle Stykker raa Huder, og adskillige Bundter fint, men stærkt Tougværk. Ved Siden af disse Ting laa en Kniv, som jeg strax gjenkjendte for at være hans, og som jeg stak til mig som et Slags Bevis imod ham. Derefter steg jeg atter op paa Dækket, og saae mig omkring. Etsteds var Skandseklædningen nylig hugget væk, og i Sandet et dybt Spor, som om et tungt Legeme var bleven slæbt langs henad Havbunden. Jeg fulgte Sporet og fandt i en lille Revne i Klippen to Pakker, som bestode af raa Huder, aabenbart fyldte med Guld- og Sølv-Penge. En Snor var fæstet til dem, den gik opad mod Vandets Overflade, og jeg fulgte den med Øinene, da jeg troede den var gjort fast i en flydende Bøie af Kork eller Træ, men opdagede igjennem det grønne Vand, at det var en langagtig, mørk Gjenstand, som jeg sluttede mig til maatte være den umeddeelsomme Fiskers Baad."

„Det var altsaa ikke saa svært, at han holdt ud til Mørkningen paa denne daarlige Fiskeplads —, Alt var mig klart —, og jeg vilde til Straf spille ham det Puds, at binde hans Line til et eller andet Klippestykke, og lade ham prøve sine Kræfter paa det. Jeg behøvede et Stykke Reb dertil, og da jeg huskede paa Tougværket, der laa i Vraget, begav jeg mig paa Veien hen til det."

„Faa Øieblikke efter følte jeg et stærkt Ryk i min Signalsnor, som enhver Dykker har om Livet. Jeg troede den var kommen i Bekneb, men saae strax efter, at den maatte være gaaet itu, da Snoren nu hængte løs ved min Side."

„I samme Øieblik fik jeg et saa voldsomt Puf bagfra, at jeg faldt forover paa mit Ansigt, og før jeg kunde komme til mig selv af Forundringen over, hvad det kunde være, følte jeg, at mine Hænder bleve fangede i en Løbeknude, og bundne over Haandleddet bag paa Ryggen af mig."

Det varede dog kun kort, forinden jeg kom paa det Rene med, hvem der var min Angriber. Det var Bleggs, der maatte være kommet langt tidligere tilbage end jeg troede, og nu overraskede mig ved sit uventede Anfald her nede paa Havets Bund."

„Da mine Hænder vare bundne, lagde han mig paa Ryggen, satte Foden paa mit Bryst, og betragtede mig et Par Minutter. Selv i det Øieblik slog den Tanke mig, hvilket underligt Syn det maatte være —, den ene Mand betragtende med Triumf og Had den anden, der var fuld af Skræk og Uro —, men begges Ansigter skjulte af den udtryksløse Dykkerhjelm."

„Han reiste mig op, og da jeg med mine bagbundne Hænder ingen Modstand kunde gjøre, stillede han mig op til et Stykke Tømmer og bandt mig fast."

„Dette var mig en Trøst, thi vel havde han slaaret min Signalline over, men jeg følte mig overbeviist om, at naar jeg blev nede længe efter, at han var kommen op, saa vilde Folkene blive urolige, og nok paa en eller anden Maade komme mig til Hjælp."

„Men jeg havde ikke beregnet min Fjendes Ondskab høit nok. Paa en Dykkerhjelm findes to

smaa Messingplader, der ere fulde af Huller, ligesom Bruseu paa en Vandkande. Igjennem den ene af disse undslipper bestandig den fordærvede og brugte Luft; den anden er i Reserve, hvis den første skulde blive forstoppet eller tage Skade. De ere begge lavede saaledes, at de kunne lukkes af, hvorved Luften, som pumpes ind for Aandedrættets Skyld, ikke kan slippe ud, men opsamles, saa at Dykkeren bliver saa let at han strax flyder op paa Overfladen."

„Bleggs gik hen til mig, da jeg var bunden fast, gjorde et ironisk Buk for mig, og lukkede begge Ventilerne paa min Hjelm: — I samme Øieblik stod hele Sandheden klar for mig —, han vilde myrde mig; thi hvert Slag med Luftpumpen vilde drive Luft ind om mig, hvis Tryk tilsidst vilde dræbe mig efter usigelige Pinsler."

„Bleggs forsvandt, og Luften begyndte allerede at trykke paa min Hjerne. Jeg vred og sled i mine Baand som en Fortvivlet; men Kampen var forgjæves. Pludselig følte jeg noget haardt i min Haand; det var Kniven, som jeg havde knuget Haanden om, medens jeg blev bunden. — Den var imidlertid lukket. — Trykket paa min Hjerne forøgedes, det var som om mit Hoved skulde sprænges; mine Øine brændte som Ild; jeg kunde neppe trække Veiret —, Alt løb rundt for mig."

„Nu eller aldrig, tænkte jeg. Efter forskjellige Forsøg fik jeg Kniven aabnet, ved at holde dens Ryg mod Tømmeret med den ene Haand, og aabne den med den anden. Jeg stak øieblikkelig et Hul i Dykkerdragten, der paa Grund af den ansamlede Luft var udspændt som en Ballon, og følte en usigelig Lettelse for hver Luftpartikel, der strømmede ud igjennem Hullet og boblede op til Vandets Overflade. Med fornyede Kræfter og Haab arbeidede jeg videre paa min Frelse, og efter langvarige Anstrængelser fik jeg mine Hænder frie."

„Hullet jeg stak med Kniven var nede paa Benet, og for at lukke for det, tog jeg det Reb, hvormed jeg havde været bundet, og bandt det uhyre fast om Benet ovenover Hullet, aabnede med Lethed den ene Ventil, hvorigjennem den udaandede Luft skulde slippe ud, og trak nu Veiret frit."

„Jeg samlede nu mine Tanker, lukkede Ventilen og kom saa Øieblikke efter op til Overfladen, just som Afløsningen skulde skee ved Luftpumpen, og da jeg lagde min Haand paa Rebstigen, for at klavre op ad Baadens Side, hørte jeg Bleggs sige:

„Formanden bliver længe borte. Det er en sær Fyr —, han vilde ikke lade mig blive længere nede hos sig —, men befalede mig strax at gaae op —, har maaskee selv fundet Skatten, og vil beholde den for sin egen Mund: Gud veed, naar han har ifinde at vise sig igjen?"

„Just nu," sagde jeg, og viste mit Hoved over Rælingen.

Bleggs trak sig tilbage, som om han saae et Gjenfærd.

„Grib ham, og bind ham," befalede jeg Folkene, som ikke altfor ivrigt, og med forundrede Miner adlød mig. Heldigvis var han altfor overrasket selv til at gjøre videre Modstand.

„Da jeg havde fortalt dem Alt, vilde de kaste ham overbord, hvilket jeg dog forhindrede."

„Tilfældigvis kastede jeg Øinene i den Retning, vor Fiskermand opholdt sig, og saae ham ifærd med at søge til Land. Jeg beordrede tre Mand i vor Baad for at indhente ham, hvilket ogsaa snart lykkedes dem.

„For at gjøre Fortællingen kort, vil jeg blot berette, at vi kunde spore de stjaalne Skatte lige til denne Mands Hytte, der laa paa den modsatte Side af Øen. Han og Bleggs bleve stillede for Retten."

„Bleggs Kammerat blev frikjendt: Skibene, hvori Pengene laa, vare ikke vore, og Manden var ikke i vor Tjeneste."

„Bleggs var det derimod en anden Sag med; Øvrighedspersonen truede med at anklage ham for Mord."

„Da jeg hørte dette, overmandede mine Følelser mig, jeg svimlede og styrtede om paa Gulvet.

„Der gik nu en lang Tid, hvorom jeg intet veed. Jeg var syg af Hjernebetændelse, og min Helbredelse gik kun langsomt frem. Senere fortalte man mig, at Bleggs havde tilstaaet og var bleven transporteret."

„Jeg spurgte dem, som passede mig, i hvilken Maaned vi vare. Det var Oktober, svarede man mig."

„Det var en bitter Tanke, at Aaret snart var udløbet, og at jeg stod lige langt fra Maalet. Hvorledes skulde jeg vinde Polly. Hun maatte jo tro, jeg havde glemt hende, da jeg ikke havde ladet høre fra mig."

„Sorg og Fortvivlelse skaffede mig et Tilbagefald, og der gik næsten syv Uger, forinden jeg formaaede at skrive til Mr. Turton, for at bede ham om mit Tilgodehavende, og takke ham for hans Godhed imod mig under min Sygdom, da han havde paataget sig alle Udgifter for min Kur og Pleie."

„Et Par Dage senere fik jeg et Brev fra ham, med Kompagniets Tak for min Iver og Paapassenhed, og en Anvisning paa tusinde Pund, som en ringe Skjærv af de store Skatte, der vare fundne.

„Dette hjalp paa mine Kræfter, og jeg begav mig paa Veien til Polly."

„Det var Juleaften; jeg saae hende igjennem Vinduet sysle i Stuen, gik ind ad en Bagdør, og slog mine Arme om hende. Det var lidt for fremfusende; thi hun kastede et Blik paa mig og besvimede."

„Der var imidlertid ingen videre Ulykke skeet. Hun kom til sig selv, de tusind Pund tilfredsstillede Faderen, vi bleve gifte, og en bedre Kone har ingen Mand kunnet faae."

Det var den gamle Færgemands Fortælling om, hvorledes han som Dykker nær havde mistet Livet, men vandt en trofast Hustru.

Af Livet i Tennessee.

Ved Kolumbiafloden i Tennessee levede for en Snes Aar siden Thomas Gibs, en kraftig, godmodig Mand i sine bedste Aar. Han var ugift, og med Undtagelse af Hest, Hund, Ko og fire Svin

bestod hele hans Husstand af to Negere, Gog og Magog, som han behandlede saa godt, at de vare meget tilfredse med deres Herre. Han dyrkede især Tobak.

Hans nærmeste Nabo var Theobald Walton, der besad en langt større Tobaksplantage og 20 Slaver. Han var en meget smuk og dannet Mand, men meget hidsig, behandlede sine Slaver med barbarisk Haardhed, og naar han afleverede sin Tobakshøst i Ny-Orleans, hengav han sig til de vildeste Udsvævelser, og navnlig til den ham herskende Lidenskab, høit Spil.

Han var gift med en elskværdig, ung Kone, der ingen Anelse havde derom, hvorimod Gibbs havde hørt det.

Da Gibbs en smuk Septembermorgen passerede forbi Waltons Bolig for at gaae til den nærmeste By, stod Fru Emilie paa Verandaen og kaldte paa ham.

„Gaaer De til Clarkswille, Mr. Gibbs?" spurgte hun.

„Ja, Frue. Er Mr. Walton kommen tilbage fra Ny-Orleans?"

„Nei. Han skrev han vilde komme i Begyndelsen af September, og nu have vi allerede den 15de. Jeg er meget urolig for ham, da et Dampskib skal være forulykket paa Floden, og jeg frygter for, det kan være Franklin, som han vilde reise med."

„Saa kan De være rolig, Frue. Det forulykkede Dampskib er ikke „Franklin", men „Napoleon"; det har Richard Zolmer fortalt mig. Forresten skal jeg høre for i Clarkswille, om der skulde være Passagerer, som ere komne med „Franklin", og bringe Dem Besked, naar jeg kommer tilbage, som skeer endnu i Aften. Muligvis jeg endogsaa møder Mr. Walton."

Den unge Dame takkede ham og sagde, at hun allerede havde sendt Negeren Wirginius afsted til Byen, men, at han endnu ikke var vendt tilbage."

Gibbs fortsatte altsaa sin Vei, og havde taget sin Bøsse med for at skyde Ænder. Hans to Negere vare med Hesten i Skoven, for at kjøre Tømmer hjem, derfor gik han den korte Vei.

Da han kom forbi en Bøining af Floden, hvor den var fuld af Siv og Rør, fløi en Flok Ænder op, og han traf to.

„Et godt Skud, Massa Gibbs," lød en Røst, og en Neger traadte ud af Rørene.

Det var Virginius, Waltons Slave, som Gibbs godt kjendte.

„Hvad bestiller Du i Rørene, min sorte Juveel?" spurgte han venligt.

„Jeg søgte efter Æg, men har ingen funden. Jeg har heller ikke Tid til at søge længere."

„Din Frue venter Dig, og synes vist ikke om, at Du driver Tiden hen her. Har Du hørt noget til Din Herre?"

„Mr. Walton boer i „Stjernebanner" Hotellet i Clarksville, og jeg har sagt ham, at Missis var i stor Angst for ham. Til Svar fik jeg et Spark og et Par Slag, og han brølede: „Gaae ad Helvede til! Du fordømte sorte Fæ! Hjem med Dig straxt!" — Jeg gik straxt for at sige Missis, at Massa er frisk og rask. Jeg er nu paa Veien hjem."

„Hvorfor blev Mr. Walton i Clarksville?"

„Veed ikke. En anden Massa hos ham, med hvem han talte."

(Sluttes.)

Gaade.

(Hver Linie er en Gaade, hvis første og sidste Bogstav, læste i Rækkefølge, danne Navnene paa den mægtigste Lovgiver og hans bedste Allierede.)

En modig Seierherre, men ham List og Magt fik knækket.
En Fugl, hvis skjønne Fjederdragt Beundring tidt har vækket.
Et Gode, som ei Nogen ret sig selv alene skylder.
I Fald en Fordring er det, da med Harme det os fylder.
Et eget Slags Kalender, hvor man seer, at Aar er svundne.
Det ønskes ofte af den Fri, kan hades af den Bundne.
Engang Enhver har været det, er det end længe siden.
Det er en freidig Ungdomsdyd, der svinder tidt med Tiden.
En Lyd, som overtroisk Sind i Nattens Stilhed frygter.
En Egenskab, der næres bedst ved Sladder og ved Rygter.
Det er ei nogen Mad og Drik, men Mangen dog det nyder.
Det er en Følelse, som mildt alt Uskjønt os forbyder.
Den Kjærlighed, hvis Gjenstand vi med Kulde aldrig svige.
Det Sted, hvor endnu ingen Tid man Solen saae opstige.

Opløsning af Tredobbeltgaaden i Nr. 50:

Skuffe.

Opløst af Kuglen paa Rikelei og Rosinpilleren paa Hjørnet.

Gaaden i Nr. 49 er endvidere opløst af 7.612.712 i Sabro og M. C. Iversen.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Med indeværende Aar afslutter

Skandinavisk Folkemagazin

sin 25de Aargang.

Fra 1ste Januar 1876 vil „Skandinavisk Folkemagazin" under Medvirkning af Bladets mangeaarige Medarbeidere udgaae i samme Format, og med samme Indhold som tidligere, bestaaende af større og mindre Fortællinger, Noveller, Biografier, Reisebeskrivelser, Oversættelser af de bedste fremmede Forfattere ɔc., ligesom det vil blive ledsaget af

Smukke Illustrationer,

udførte i Lithografi og Xylografi af dygtige Kunstnere.

I Nr. 1 vil blive paabegyndt en Oversættelse af Ewald Krones Fortælling

„Skyldig",

ledsaget af Træsnit.

Fremdeles vil hver anden Uge

gratis

medfølge et 16-sidet Feuilleton-Ark, der fra Nytaar vil indeholde Romanen

„Simon Sellners Formue."

Prisen for dette Billedblad, som i en saa lang Aarrække har vidst at samle og bevare en stor Læsekreds i hele Norden, er

1 Kr. 20 Øre for Kvartalet,
pr. Nr. 10 Øre.

Subskription modtages i alle Nordens Boglader og paa samtlige Postkontorer, samt hos Forlæggeren.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.
Gothersgade 43.

Kjøbenhavn, i December 1875.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1875. Søndagen den 26de December. Nr. 52.

Indhold: Til Læseren ved Aarsskiftet. — Den lille Arving (Slutning). — Mester Brun ved sit Maaltid (med Xylografi.) — Af Livet i Tennessee (Slutning). — Blandinger. — Indholdsliste.

Til Læseren ved Aarsskiftet.

Glædelig Juul, og et lykkeligt Nytaar,
Helsen og Sundhed og Alt, hvad gjør glad!
Det er det Ønske, vi hjertelig bringe
Eder, som venlig modtoge vort Blad.

Aar ere svundne vel fra det begyndte,
To Gange ti, ja og fem endnu til;
Han, som det skabte, har lukket sit Øie,
Dog, hvad han virked, end vedblive vil.

Hver Ting, der morer, fornøier og gavner,
Bladet skal bringe sin Læser, som før;
Vort „Magazin" vil vi stadig forsyne
Med alt det Nye, der hør sig og bør.

Billeder, Skitser, Noveller og Gaader,
Biografier, Romaner og Vers
Bydes hver Uge — thi svigt os ei, Læser,
I Attenhundrede sex og halvfjerds!

Den lille Arving.

(Slutning.)

Attende Kapitel.

Det var efterhaanden bleven høilys Dag; den raakolde Morgenluft var forsvunden, og paa deres raske Gang op til Fjeldet mødte de mange Arbeidere, som begav sig til deres daglige Dont. En smal, bar Sti førte op til Fjeldet. De vandrede vel omtrent en Fjerdingvei, og vare ikke længe om at finde hvad de søgte. I en lille Fordybning, tæt ved en Busk, laa den ulykkelige Ned Burton, dødbleg, med udstrakte Arme, Blodet flydende af Saaret, og en lille Revolver ved hans Side.

Der laa det Vildt, som Mrs. Burtons uforsonlige og hadefulde Forfølgelse nu havde jaget til Døde.

De løftede ham op, forsøgte at stille Blodet, og at bære ham til Byen. De traf heldigvis et Kjøretøi, som bragte ham hjem, hvor han blev lagt paa sin Seng, og en Læge hentet.

Denne rystede paa Hovedet, da han saae Saaret, og da han var færdig med sin Undersøgelse, henvendte han sig til Mr. Burton og sagde:

„Jeg tør ikke give Dem noget Haab, thi Saaret er dødeligt, og det er mærkeligt, at han har levet saalænge. Men han vil snart komme til sin Bevidsthed, og han vil ikke lide meget."

Ned Burton aabnede sine Øine, og saae sig om med et forvirret Blik paa alle de Ansigter, der vare forsamlede om hans Leie.

„Hvad er dette? hvor er jeg? — ak, nu forstaaer jeg Alt! ak, jeg Ulykkalige!"

„Net," sagde hans Hustru, „det var ikke Dig! det var en anden Haand, som gjorde det. Den onde Aand, som forfølger os, og som Du vil opleve at see straffet."

„Straf! Det er en daarlig Maade jeg har valgt at straffe hende paa. Gud tilgive mig min Skyld."

„Du er ikke skyldig! Du vidste ikke hvad Du gjorde —, dit Sind og dine Tanker vare forvirrede af Sorg og Bekymring for Fremtiden."

„Det forekommer mig som en Drøm —, men jeg husker jeg kunde ikke leve, naar man ansaae mig for et uskyldigt Barns Morder, og nu vil Folk kalde mig dobbelt Morder."

En mørk Skikkelse viste sig imellem ham og Vinduet.

„Før hende bort," sagde han, „hun er kommen for at glæde sig over sit Værk. Lad hende ikke komme i Nærheden af mig. Lad hende vise Barmhjertighed imod mig i dette Øieblik!"

„Sac tilstaae Alt," sagde hun, „og alle I, som ere tilstede, lyt til mine Ord. I see her ham, der myrdede mit Barn, fældet ved sin egen Haand, og jeg spørger Eder nu, hvem er den Bagvaadstede og hvem er den Skyldige. Tyder det paa Uskyldighed," og hun pegede paa sin Fjende, „eller er jeg den hævnsyge Moder, som har fundet paa Bestyldningen."

„Dette gaaer forvidt," sagde Mr. Burton, „Timen er kommen, da Sandheden træder for

Dagens Lys. Nogle Timer før, og min dyrebare Broder vilde være frelst."

„Dyrebare Broder!" gjentog Mrs. Burton med Foragt, „og det maa jeg høre paa. Hvad skal det betyde?"

„Det betyder, at det mindste der nu kan gjøres, er for mig at tilstaae, at min Svaghed er bleven misbrugt, og at jeg beder Gud tilgive mig, fordi jeg noget Øieblik kunde tro min Broder skyldig. Nu er jeg overbevist om hans Uskyld. Dette siger jeg for Din Skyld, Broder —, men for Verden har jeg klare og tydelige Beviser, som ikke kunne omstødes —, jeg har et Vidne, som har seet hvorledes Alt gik for sig."

„Et Vidne? hvor? hvem?"

„Deres Broder, som staaer her."

„Ja, Søster," sagde Ralph og traadte frem, „jeg er just ikke en Fyr uden Plet og Dadel, men saa lav er jeg dog ikke, at jeg kan see et Menneske saaledes behandlet, fordi Du ikke kan udstaae ham. Det forekommer mig nu, at jeg har Blod paa min Samvittighed, men jeg kunde jo ikke ane, at det skulde ende saaledes. Mr. Ned Burton er fuldkommen uskyldig: Dette erklærer jeg herved i Venners og Fremmedes Nærværelse. Jeg stod ved Vinduet, og da Skodderne fløi op, løftede jeg Øinene —, saae Barnet rulle ned —, og der var Ingen i Nærheden af det."

Alles Øine vare henvendte paa ham, da han aflagde denne Tilstaaelse.

Ned Burton foldede sine Hænder, og saae med Taknemlighed op til Himlen.

„Det er sandt hvert Ord," sagde Ralph, i hvis Røst der var et Udtryk, som hans Familie ikke havde bemærket tidligere, „fremstil mig for en Øvrighedsperson, og jeg vil aflægge Ed derpaa. Dersom jeg havde kunnet ane, at Sagen vilde være bleven drevet saa vidt, saa vilde jeg før være død end taget Del i den. Ja, Søster, det er min oprigtige Mening."

„Nu hører Du selv, kjære Ned," sagde Mr. Burton, „at Dit gode Navn og Rygte endelig er renset for enhver Plet. Men hvad skulle vi nu gjøre, for at gjøre al vor Uret god igjen?"

Et glad og tilfreds Udtryk udbredte sig over Neds Ansigt.

„Tak, Du min Gud, fordi Du har ladet mig opleve dette Øieblik. Gid jeg maatte leve for at affone min store Synd, og erholde Tilgivelse for min brødefulde Handling. Een Ting kan jeg dog gjøre endnu, og det er: af mit fulde Hjerte tilgive hende, som har forfulgt mig med sit Had."

Den mørke Skikkelse traadte hen til Sengen, og saae ned paa den Fjende, hun saa længe havde forfulgt med sit uskyldige Had.

„De ønsker maaskee ogsaa at leve," sagde hun, „for at ydmyge mig ved deres kristelige Tilgivelse, og overvælde mig med Ædelmodighed. Jeg troer ikke et Ord af hvad Ralph fortæller. For mig er og vil De altid blive mit Barns Morder. Lad dettes Fader tro disse løgnagtige Opdigtelser, jeg troer dem ikke —, jeg er vel kun en Kvinde, men jeg er Moder. Jeg foragter Eder alle, men især den usle Broder, som uden mig intet havde været, men nu er kjøbt for en høiere Pris af dem."

Alle stode forfærdede over den ulykkelige Kvindes Heftighed, og Affindigheden, der lyste ud af Øine og Opførsel.

„Men Enden er ikke endnu —, om jeg saa skal vandre Verden rundt, saa vil jeg have Hævn — ikke alene over Morderen, men over Eder alle, som her ere forsamlede. Mit myrdede Barns Aand er vendt tilbage, og har paalagt mig denne Pligt. Den kommer til mig om Natten og hvidsker: „Slaa til! Lad Hævnen begynde idag. Spar Ingen, og viis ingen Medlidenhed!" — Det skal jeg heller ikke, derpaa har jeg aflagt en hellig Ed."

Doktoren hvidskede noget til Mr. John Burton, og Meningen deraf laa i Ned Burtons Udbrud: „Vær ikke for haard imod den stakkels Sjæl; hun er jo nu utilregnelig."

Saaledes var det, og nu syntes Alle ogsaa at kunne forklare sig hendes Opførsel. Hun havde saalænge givet efter for sine Lidenskaber, til at de tilsidst vare blevne Herrer over hendes Forstand, og det var nu kommen til en Krisis, hvorefter hun kun var en uskyldig Affindig, der maatte føres til et Asyl for Sindssyge.

„Gud lader Dem nok leve," sagde Lucy, og knælede ved Ned Burtons Seng, „vi Alle holde jo saameget af Dem."

„Gid jeg maatte," sukkede Ned Burton, „da Uveiret nu er trukket over, kunde Livet endnu have megen Tiltrækning for mig —, men jeg fortjener ikke at leve, og det er en Del af min Straf. Al denne Lykke kommer for seent for mig til at nyde den. Forlad mig —, jeg er træt, men lykkelig."

* * *

Den lille By, der havde været Scenen for de foregaaende Optrin, var i stærkt Røre ved at see de fremmede Ansigter, og høre, hvad der var foregaaet i Ned Burtons Hus; og alle Beboerne viste megen Interesse for den „døende Kaptain", som han blev kaldt der.

Det var en lang Dag for dem, der ved Neds Seng ventede paa Opfyldelsen af Lægens Dom, men Lucy, hvis Blik ufravendt hvilede paa hans Ansigt, havde godt Haab, og mere end een Gang udbrød hun: „Han vil leve. Jeg er saa sikker derpaa, som om det var mig aabenbaret af Gud. Han vil endnu længe kunne glæde sig ved Livet."

Hendes glade Ansigt, og den beundringsværdige Sikkerhed og Tillidsfuldhed, hvormed hun udtalte sig, gjorde et godt Indtryk paa Alle, og ikke mindst paa den Syge selv.

Hen paa Eftermiddagen kom en berømt Læge fra London, som man havde hidkaldt pr. Telegraf.

Han brugte ti Minutter til at undersøge Patientens Tilstand, og overveie sit Svar, som af Husfru, Børn og Venner blev ventet med Ængstelse.

„Jeg seer ingen Grund til, hvorfor han ikke nu skal kunne gaae det igjennem, skjøndt jeg neppe vilde have dømt saaledes imorges —, som Sagerne nu staae, haaber jeg det gaaer godt."

Da Underretlens Dom saaledes var underkjendt af en høiere Domstol, skyndte Lucy sig ind til den Syge og meddelte ham Resultatet, men tilføiede af sit eget Paafund: „Men meget beroer paa Dig selv, kjære Ned. Du maa ikke see tilbage, men fremad —, ikke tænke paa de sørgelige Tider, der nu ere

forbi, men paa de lykkelige, der venter os. Doktoren siger, at det ganske ligger i Din egen Haand, om Du skal komme Dig."

Ned hævede taknemligt sine Øine til Himlen, og faldt i en forfriskende Søvn. Da Lægen saae ham efter denne, erklærede han at Alt gik godt, og at der ingen Grund var for ham til at blive længere.

Nittende Kapitel.

I et Aarstid omtrent stod Abbeylands ubeboet —, altfor sørgelige Minder var forbundet dermed, til at Familien strax vilde vende tilbage dertil —, og først efter halvandet Aars Forløb var der atter Liv og Glæde der; Indkjørselsporten stod paa vid Gab, og Værelserne vare pyntede til at modtage Gjæsterne.

Paa en Sofa, tæt ved Vinduet, sad en Herre, og hos ham stod en Dame, endnu fin og smuk, men hendes Ansigtstræk bar Spor af mange alvorsfulde Timer, og hendes Haar havde forandret Farve. Herren var endnu ungdommelig, men hans Holdning var daarlig, og Haaret var stærkt graasprængt.

„Tom burde have været her nu," sagde han, „jeg frygter enhver Udsættelse og Skyden ud til Fremtiden. Jeg har tabt al Tillidsfuldhed siden det frygtelige Telegram. . ."

„Du husker nok ikke, hvad Du har lovet," sagde hans Hustru, og opløftede sin Finger advarende; „vi have jo begge lovet at see saa lidt tilbage som muligt."

„Jeg havde glemt det," svarede han smilende. „Ah, der har vi Lucy."

Døren blev slaaet heelt op, og midt imellem Børnene ilede Lucy ind til ham, smuk og glad.

„Tom maa snart være her," sagde Ned, „men sig mig oprigtigt, Lucy, om Du er fortrydelig over, at jeg ikke har indbudt Din Moder. For Din Skyld vilde jeg dog have fundet mig i meget, men naar jeg tænker tilbage paa en vis Tid, saa kunde jeg ikke bringe det over mit Sind."

Lucy slog Øinene ned, og skjulte Ansigtet i sine Hænder, før hun svarede: „Mama er dog god paa sin Vis, og De maa bære over med hende. Hun lader sig let lede af Andre, og har faaet en meget verdslig Opdragelse."

„Ja vist, ja vist. Jeg skal see til at glemme Fortiden, og vi skulle senere nok komme ud af det med hinanden."

„Hun gav mig dette Brev til Dem, og skjønt jeg sagde, at jeg jo mundtlig kunde sige Dem hvad hun vilde —, saa skulde og maatte jeg dog tage Brevet med," sagde Lucy blussende, med nedslagne Øine, og holdt Brevet frem.

Ned tog det med et Smil, og læste:

„Kjære Mr. Burton!

„Lucy vil bringe Dem dette samt mine bedste Ønsker. Gud give, at denne Dag maa være Begyndelsen til mange lignende for mit kjære Barn. Da hendes Bryllupsdag er fastsat, haaber jeg, at Alt maa nu gaae godt."

„De maa ikke tro, at jeg er fortrydelig over ikke at være indbuden af Dem idag, og De behøver ikke at gjøre Undskyldninger derfor, som jeg veed, Deres Venlighed og Høflighed vilde bringe Dem til. Sandheden er den, at De kan ikke lide mig, har aldrig kunnet det, og vil aldrig komme til at kunne det. — Jeg dadler Dem ikke derfor, thi min Opførsel maatte forekomme Dem usæl, thi jeg lod Dem i Stikken da Uveiret kom —, tænk om mig hvad De vil —, kald mig en gammel, egenkjærlig Kone —, men lad det ikke gaae ud over mit Barn —, det er hende som jeg altid tænkte paa. — Lad mig kun vente min Tid, og De vil finde, at jeg kan glemme og tilgive som en sand Kristen."

Dette var Mrs. Foragers oprigtige Skriftemaal, og Ned maatte tilstaae, at det var ganske klogtigt affattet, og idet han stak det i Lommen, sagde han smilende til Lucy: „Hun har Ret —, efterhaanden kommer Alt i den gamle Gænge. Naa, der er jo Tom, jeg vidste nok han vilde komme i rette Tid."

Tom traadte glad og tilfreds ind, og havde Hænderne fulde af Foræringer, men da han udbredte dem, kom der en let Skjælven over hans Moder, thi hun mindedes altfor tydelig en anden Aften, som tegnede til at blive en af de lykkeligste, og som fik en saa sørgelig Ende —, ogsaa dengang spillede Foræringerne en stor Rolle.

Blandt de Indbudne var ogsaa Mr. og Mrs. Charles Hunter, og skjønt Ned Burton følte, at der egentlig ingen Forskjel var paa deres og Mrs. Foragers Opførsel, saa forstod dog Mr. Hunter at spille sin Rolle med en saadan Hjertelighed, at det virkelig syntes som om Selskabet vilde have været ufuldstændigt uden hans Nærværelse.

Der gives virkelig Folk i Verden, som kunne forsøge saadanne overordentlige Kraftkunster, og som kunne komme godt fra dem.

Henimod Slutningen af Maaltidet lod Mr. Hunter sine Øine glide over hele Selskabet, og følte derefter, at der endnu var en Pligt for ham at opfylde som Husets bedste Ven.

Han reiste sig altsaa, og tog Ordet:

„Han følte, at han maatte være Tolk for Alles Tanker. Til den forbigangne Tid vilde han ikke hentyde, men til Fremtiden. Den mørkeste Time i Døgnet var jo den før Dagen gryer —, nu skinnede Dagen jo over et lykkeligt Hjem —, her var jo Ungdom, Kjærlighed og Glæden forenet —, men snart vilde en anden Dag frembryde, som vilde overstraale denne. Miss Lucy! Gud velsigne Dem! Tom Burton! Gud velsigne Dig!" sluttede han, som det syntes med virkelig Følelse.

Mrs. Burtons Øine bleve fugtige, og Ned, der sad paa sin gamle Plads ved Bordet, tænkte med Sorg paa den ulykkelige Kvinde, der nu var der, hvor Lægerne mente hun maatte blive hele sit Liv, men et Blik paa Toms og Lucys glade Ansigter gav hans Tanker en muntrere Retning.

Faa Dage senere blev Arvingen til Abbeylands viet til Miss Lucy Forager, og dennes diplomatiske Moder straalede af Glæde, og hilste Mr. Burton med sit sædvanlige: „De kan ikke lide mig, jeg veed det. Der behøves ingen Undskyldninger. Jeg er en gammel Kone, og siger altid min Mening reent ud."

Mester Brun ved sit Maaltid.

Mr. Charles Hunter holdt en meget følelsesfuld Tale ved Bryllupsfrokosten, og det nygifte Par reiste.

Mr. John Burton forblev udenlands, men i Aarets Løb ankom der til Abbeylands den yndigste Skabning Jorden hidtil havde skuet, nemlig en ny „Lille Arving."

Mester Brun ved sit Maaltid.

Den brune Bjørn, som engang var saa almindelig i Mellemeuropa, og ikke ukjendt her i Landet, og som vore Forfædre gik paa Jagt efter, er nu ved Kulturens Magt saa omtrent forsvunden fra Slettelandene og de forstmæssig behandlede Skove. I de bjergfuldere, skovklædte Egne i Alperne, Schwartzwald, Ungarn, Rusland og Norge-Sverig findes den derimod endnu, og begiver sig ogsaa ned i de lavere Egne efter Vildtet, men da den efterstræbes stærkt af Jægerne, saa forekommer den nu ikke saa hyppig som tidligere. Det er dog ikke alene Vildtet som Mester Brun efterstræber, men i Faareflokkene udsøger han sig ofte et Bytte, og i de store Skove i Ungarn og Rusland henter han sig ligeledes meget ofte et Svin eller en Ged ud af Flokkene. Dyr, som have en stærk Uddunstning, juft Geder og Svin, synes især at opvække hans Appetit, og har han een Gang faaet Smag paa en saadan Kjødret, saa paastaa alle Jægere og Hyrder, som have Leilighed til at iagttage ham, at han bliver rent besat efter Kjød, da han ellers tager tiltakke med Plantenæring: Frugter, Bær, Urter, Rødder, Honning, og desuden forskjellige Insekter.

Mester Brun søger at undgaae Mennesket, og angriber det kun naar han er opirret eller meget forhungret. I saaret Tilstand vender han sig med Forbittrelse mod sin Angriber, søger at omklamre ham med sine Forbeen eller rettere i dette Tilfælde Arme, da han staaer opreist, og at sønderslide ham med sine mægtige Kløer og Tænder.

Mange Exempler haves desuden paa, at Mester Bruns blotte Favntag, uden Anvendelse af Tænder eller Kløer, har været nok til at kvæle et Menneske.

Som oftest flygter han dog for Mennesket, naar hans skarpe Sandser har sporet det; han trækker sig da tilbage til sin Bolig, som han har opsøgt og indrettet i et ensomt, tykt og klippefuldt Skovparti, og hvortil han hver Morgen vender tilbage, saalænge han troer sig ikke der.

Sine Udflugter for at skaffe Føde foretager Bjørnen sædvanlig om Natten, og for at skaffe sig en fed Mundfuld udspeider den de Veie og Stier, som Vildtet søger om Natten for at komme til Dammene og Vandingsstederne. Her lægger den sig da i Baghold paa en Klippeblok eller en Trægreen, og springer ned paa det Dyr, som kommer indenfor dens Rækkevidde, og knækker med et Bid eller et Slag med Labben Dyrets Rygrad, og tager saa fat paa at fortære de bløde Dele, som vort Billede udviser.

Hvad den ikke kan fortære strax, det nedgraver og gjemmer den til et senere Maaltid.

Af Livet i Tennessee.

(Slutning.)

„Godt Virginius. Da Du nu engang er vaad om Fødderne, saa hent mig Enderne. Den ene forærer jeg Dig, den anden skal Du aflevere til Gog eller Magog. Skynd Dig! Din Frue venter."

„Massa Gibbs, god Massa. Gog og Magog ere lykkelige —, Massa Baltons Negere meget ulykkelige. Djævelen kommer snart og brækker ond Herres Hals."

„Tag vare paa Din Mund, min lystige Virginius, thi hvis Din Herre kjendte Dit fromme Ønske, kunde Du nok være sikker paa hundrede Slag Pidsk."

„Massa Gibbs forraader ikke stakkels Neger!" sagde Virginius, sprang ud, fandt Enderne og begav sig syngende paa Hjemveien.

I „Stjernebanneret" erfarede Gibbs, at Mr. Balton var der endnu, og at han var kommen fra Memphis den foregaaende Dag, og i sin egen Vogn medbragt en Fremmed, som Ingen kjendte.

Da Gibbs tænkte paa, hvorledes Virginius var bleven behandlet, opsøgte han ikke strax Mr. Balton, men besørgede først sine egne Ærinder, og da han vendte tilbage derfra, holdt Baltons Vogn forspændt for Døren.

Gibbs stillede sig ved Vinduet, og saae en ubekjendt, svagelig udseende Herre stige ind i Vognen, og Hotellets Portner bringe ham en lille, tung Kuffert.

Balton var selv Kudsk, og Vognen rullede hurtig bort.

Da var Klokken omtrent 3 om Eftermiddagen; en Times Tid senere begav Thomas Gibbs sig paa Hjemveien.

2.

Tusmørket var begyndt, da Thomas Gibbs vandrede langs Veien til Hjemmet, og fra en Sidevei hørte en Vogn komme rask rullende. Han standsede, og saae til sin Forundring at det var Balton, og alene paa Vognen.

Gibbs raabte ham an for at kjøre med, og Balton holdt strax og bad ham stige op. Det forekom Gibbs, at Balton var i en ophidset Tilstand, og at hans Hænder rystede, da han kastede en Kappe og et Reisetæppe tilside for at gjøre Plads for Gibbs.

„Jeg havde ikke troet at naa Dem i Aften," sagde denne, da de kjørte til, „jeg var nemlig i Clarksville, og saae Dem kjøre derfra. Dengang havde De en fremmed Herre med Dem."

„Det var en Bomuldsplanter fra Alabama, hvis Bekjendtskab jeg gjorde paa „Franklin", svarede Balton med et sky Sideblik. „Da han erfarede at jeg havde min Vogn her, bad han mig kjøre sig til Springfjeld, hvor han vilde besøge en Slægtning. Det har jeg gjort, og derfor har jeg forsinket min Hjemkomst i nogle Timer."

Resten af Veien talte de om Tobakspriser og Bomuldshøstens Udfald, og kort efter holdt de i Baltons Gaard.

Flere Negere ilede til for at bringe Tøiet op og spænde Hestene fra, og Fru Emilie traadte selv ud.

„Her er jeg endelig, kjære Emilie! jeg har nok desværre ladet Dig vente?"

„Ja, og jeg har været meget ængstelig for Dig. Er Alt gaaet godt?"

„Min Reise har været meget heldig —. Virginius, fordømte Skurk! vil Du vente indtil Du faaer Ordre."

Virginius vilde nemlig slæbe affsted med en Kuffert, men satte den forstrækket fra sig, og Mr. Balton kastede tilfældigt eller med Overlæg et Reisetæppe over den.

Ved Skinnet af Lygterne troede Gibbs at gjenkjende den Kuffert, der var bragt ud til den Fremmede fra Hotellet, og som han troede tilhørte denne. Den maatte dog altsaa være Baltons.

Han tog strax efter Affsted, og vandrede hjem.

3.

Nogle Dage senere fortalte en Nabo til Gibbs, at Mr. Balton havde i Sinde at sælge sin Eiendom, og til sin endnu større Forundring hørte han, at Balton havde betalt en større Sum i Guld i Clarksville, som ikke syntes at være stemmende med hans ødelagte Formuesomstændigheder.

Faa Dage efter skete en Opdagelse, der bragte Forklaring paa dette.

Thomas Gibbs havde Brug for nogle Egesparrer, og vilde tage dem etsteds i Skoven, hvor Veien til Springfjeld gik tæt forbi. Han lod Gog spænde Hesten for Karren, tog et Par Øxer og sin Bøsse med, og de kjørte til Stedet, hvor de unge Egetræer stode.

De havde snart fældet et Dusin Stykker, og skulde nu slæbe dem hen til Karren. Ved denne Leilighed traadte Gog ned i en Fordybning, og udstødte strax efter et Skrig. Gibbs, der troede han var bidt af en Slange, skyndte sig hen til ham, og saae nu til sin Forfærdelse en menneskelig Fod, med en fin Læderstøvle, stikke frem af de Grene og det Mos og Græs, hvormed Fordybningen var skjult, og som Negeren var traadt igjennem.

Da de havde ryddet Grenene af Veien, gjenkjendte Gibbs strax i Liget den Fremmede, som Balton foregav at have kjørt til Springfjeld. Et Pistolskud i Ryggen havde dræbt ham.

Alt stod nu klart for Gibbs. Hans samvittighedsløse Nabo havde dræbt den Fremmede for at røve hans Penge, og vilde nu sælge sin Eiendom for at komme bort, og ikke lade Spor tilbage efter sig.

Tanken om den unge Kone bedrøvede Gibbs, men han gjorde hvad han holdt for sin Pligt. Liget blev lagt paa Karren, og de begav sig paa Veien til Plantagen. Underveis bleve de indhentede af en Planter, som Gibbs meddelte det forefaldne, og opfordrede til at hjælpe ham med at arrestere Balton og bringe ham til Scheriffen i Clarksville. Gibbs ladede sin Bøsse med en Kugle, i det Tilfælde Balton vilde gjøre Modstand.

Da de kom til Baltons Bolig, gik Gibbs ind for at hente Balton. Denne var reden til Clarksville, men vilde snart komme hjem.

„De veed maaskee," sagde Fruen, „at vi ikke

længe blive Naboer. Theobald har fundet en Kjøber, og vi drage til Sydamerika."

„Jeg har hørt tale derom, men der kan skee meget inden den Tid, og jeg beder Dem samle hele Deres Sjælsstyrke, thi en alvorlig Time forestaaer Dem."

„Hvad mener De med denne forblommede Tale?"

„Jeg har i Skoven fundet Liget af en Mand, som er myrdet med et Skud i Ryggen. . ."

„Det er jo skrækkeligt; men hvad har min Mand at gjøre dermed?"

„Jeg troer Mr. Valton kan give Oplysninger om den myrdede Person, og derfor har jeg bragt Liget herhen paa min Karre."

Gibbs forlod Værelset, og hun fulgte ham. De fleste Negere havde forladt deres Arbeide, og havde samlet sig om Karren, men gjorde Plads da deres Frue nærmede sig. Hun var dreven af en uforklarlig Angst, og vilde ogsaa see Liget.

„Almægtige Gud! min Broder Charles!" skreg hun, saasnart hun havde kastet et Blik paa Ansigtet, „hvilken Morderhaand har gjort det?"

Kun En kunde svare hende, og han taug.

Da lød Hovslag, og Valton sprængte ind i Gaarden, og standsede som lynslaaet, da han saae Karren med Liget.

„Theobald Valton!" raabte Gibbs, „Din Forbrydelse er opdaget. Du har dræbt Din Kones Broder, og jeg opfordrer Dig til at følge med til Scheriffen."

Emilie besvimede, og Valton greb sin Revolver, kastede sin Hest om med de Ord: „levende faaer I mig ikke," og sprængte bort imellem Negerne, der vege fra hinanden, da de kjendte den barbariske Lov, der straffer den Neger med Døden, der vover at lægge Haand paa sin Herre.

Valton var neppe 50 Skridt borte, før Gibbs lagde Bøssen til Kinden, og udstødte et eget Krighyl, som han havde lært af Indianerne, og som bragte den Bortflygtendes Hest til at bæve. Den vendte Hovedet om for at see, hvorfra Lyden kom, og dette Øieblik benyttede Gibbs for at sende det smukke Dyr en dræbende Kugle. Hest og Rytter styrtede. Valton indsaae, at det var ude med ham. Med en Forbandelse paa Læberne satte han Revolveren for Munden, og da Gibbs og Negrene kom til, var han et Lig med sønderknust Hoved.

Den retslige Undersøgelse viste siden, at Valton havde spillet Alt bort i Ny-Orleans, og derefter ved et Tilfælde truffet sin Kones Broder, og lokket denne til at følge med, for at gjøre en fordeelagtig Handel om en Plantage i Nærheden af Valtons Hjem, hvortil der behøvedes mange kontante Penge.

Til Emilie blev intet skrevet derom; det skulde være hende en behagelig Overraskelse —, en Overraskelse, der kostede hende et langt Sygeleie hos sine Slægtninge i Louisiana, og hele hendes Livslykke.

Plantagen blev solgt, og senere kjøbt af Gibbs, hos hvem Virginius fik bedre Dage, og ingen Anledning til at ønske, at Djævelen snart maatte komme og brække Herrens Hals.

Blandinger.

Som et Bevis paa, hvor ilde lidte Østerrigerne i sin Tid vare i Venedig, tjener følgende Tildragelse:

En Aften blev der i et af de mindre Theatre tilkastet en yndet Balletdandserinde en spraglet Bouket, omvundet med et Baand i de italienske Farver. Hun førte Baandet med en ærbødig Mine til sine Læber, og strax udbrød Publikum i et stormende Bifald. Da Forestillingen var forbi, blev hun kaldt til Politipræfekten, og fik en alvorlig Reprimande for sin Patriotisme. Hun undskyldte sig med, at hun kun havde handlet efter Skik og Brug, men Præfekten vilde ikke tage denne Undskyldning for gode Varer, og befalede hende, at hvis hun ostere fik Bouketter tilkastede, skulde hun træde dem under Fødder. Den følgende Aften blev der atter kastet en Bouket ned til hende, og hun traadte den øieblikkeligt under Fødder. Denne Gang vilde Bifaldet næsten ikke holde op; Baandet, der hang ved den, bar nemlig ikke de italienske Farver: rødgrønt og hvidt, men var sort og gult —, de østerrigske Farver.

Opløsning af Gaaden i Nr. 51:

Napoleon.
Ara.
Talent.
ublu.
Nynker.
Embede.
nøgen.
kjæk.
uhu.
nysigen.
Snus.
Takt.
Egoisme.
Norden.

Gaaden i Nr. 50 er endvidere opløst af Eline Jensen.

☞ **Med dette Nr. følger „En Saarlæges Fortællinger", 44. Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Indholdsliste.

(De med en Stjerne betegnede Artikler ledsages af Lithografier eller Xylografier.)

Side

Af Livet i Tennessee 812, 825
Aftenen før Krigsretten 478, 489
*Alphonso XII, Konge af Spanien 193
*Alt og Intet 216, 226
*Andersen, H. C. 545
*Asessorens Lidenskab 289
*Badestedet Liebenzell 161
Blandinger . 16, 96, 143, 159, 176, 304, 320, 368, 384, 416, 464, 512, 544, 560, 576, 591, 608, 623, 640, 656, 688, 704, 784, 828
Bogstavgaade 176, 624
Botaniske Stavelsegaader 112
De røde Sko 669, 685
De to Kammerater 283, 298
Den Ensjede 381, 394
*Den evige Jøde 737
Den gamle Theepotte 173
Den lille Arving . . 697, 713, 730, 741, 761, 769, 785, 801, 817
Den lille Else . 94, 110, 121, 135, 153, 169, 185
Den Rette 537, 554, 572, 586
Dobbeltgaader 80, 512, 576, 720
En amerikansk Historie 319
En Dykkerhistorie 797, 809
En Familiescene 95
En fix Idee . . 355, 369, 387, 401, 422, 433, 450
En Gjengangerhistorie 776
En kort Ligtale 400
*En kvindelig Læge 86
*En Landsbygyde i Syditalien 121
*En Nutidsidyl 353
En Nybygger i Arkansas 653, 667
*En opoffrende Kvinde 792
*En populær Kunstner 343
*En Skole for Lommetyve i London 65
*En talende Kanariefugl 696
*En Tobakssæger 791
*En Udflugt til Gudbrandsdalen 417
*Eremitagen 513
*Estrup, Jakob Brønnum Scavenius 481
Et Eventyr paa et Karneval 716
Et Fattigbesøg 350, 363, 376
Et forspildt Liv 621, 632
Et Specimen 46
*Et Taagehorn 769
Favoritinden 266, 273, 290, 305, 322, 337
*Fiskefangst og Fiskehandel i Rusland 673
*Folkemarkedet i St. Petersborg 1
For silde 778
*Forsvundet 663
*Fra Ceylon 23
*Fra Charleston 471
*Franciskanermunkenes Hviletid paa Aventinerbjerget 376
Gaade . 16, 32, 96, 128, 240, 256, 336, 352, 398, 448, 544, 608, 656, 752, 784, 814
Gaadesamtale 160, 272, 416, 480, 672
Gaadespørgsmaal 320
Galanteri i ældre Dage 431

Side

Geografiske Stavelsegaader 304
Handelsmanden og hans Hund 458, 475
*Hansen, Kammermusikus C. J. 257
*Harpen ved Sommerau 449
Hoflægen 748, 753
*Hollænderne i Ostindien 609
*Hunden og dens Herre 632
Huset i Skoven . . . 190, 201, 222, 238, 252, 259
Hvorfor min Onkel var ugift 13
Hvorledes Dorothy Evelyn frelste Kongen 140
*Iblandt Fremmede 225
*Indianere bringe en Afsød Gaver 727
Irlænderen i Middagsselskab 462
Italienske Ordsprog 336
*Jernbanen gjennem Thems-Tunnelen 152
Karl Rostgaard 8, 29, 42, 62, 75
*Kaufmann, General 757
*Kong Lunalilo 408
*Kronprindsesse Margarita af Italien 440
Kun eet Aar . 2, 17, 36, 49, 66, 81, 102, 113, 131, 145, 165, 177, 197, 209, 230, 241
*Kunstnernid 385
*Kunstudstillingsbygningen i Filadelfia 321
Lastens Veie . 465, 482, 497, 518, 529, 547, 561, 578, 593, 611, 625, 644, 657, 675, 689, 706, 721
*Lidt om Nordpolsexpeditioner 250
*Lidt om Tænderne 280
Lirekassemanden 302, 313, 327
*Madvig, Konferentsraad Johan Nikolai 97
Manden med Diamantspænderne 796
Mara eller Pigen uden Anbefalinger 90, 107
*Mester Brun ved sit Maaltid 823
*Moren af Venedig 33, 58, 72
*Mynster, Biskop Jakob Peter 705
Offeret 492, 507, 523
*Paa Veien fra Kristi Grav 807
*Plimsoll, Samuel 600
Prisilla 603, 619
*Rosenborg Slot 641
*Roses Tanker 570
*Said Burgasch, Sultan af Zanzibar 535
Sidste Akt af et Liv 445, 455
*Skeel, Erik Robert Vilhelm 577
*Spildt Umage 129
*St. Knuds Kirke i Odense 505, 515
Stavelsegaade . 48, 192, 224, 368, 432, 496, 560, 640, 704, 736
*Stjernebilledet „den store Bjørn" 55
Talgaade . 64, 144, 208, 288, 384, 464, 528, 592, 688, 768
Tanten fra Amerika 636, 650
Testamentet 397, 411, 427, 444
Thermometer for mange Fruentimmer 783
Tredobbeltgaade 800
Til Læseren ved Aarsskiftet 817
*Ulven som Partistifter 182
Under falsk Flag . . . . . 329, 346.

Med indeværende Aar afslutter

Skandinavisk Folkemagazin

sin 25de Aargang.

Fra 1ste Januar 1876 vil „Skandinavisk Folkemagazin" under Medvirkning af Bladets mangeaarige Medarbeidere udgaae i samme Format, og med samme Indhold som tidligere, bestaaende af større og mindre Fortællinger, Noveller, Biografier, Reisebeskrivelser, Oversættelser af de bedste fremmede Forfattere ɔc., ligesom det vil blive ledsaget af

Smukke Illustrationer,

udførte i Lithografi og Xylografi af dygtige Kunstnere.

I Nr. 1 vil blive paabegyndt en Oversættelse af Ewald Krones Fortælling

„Skyldig",

ledsaget af Træsnit.

Fremdeles vil hver anden Uge

gratis

medfølge et 16-sidet Feuilleton-Ark, der fra Nytaar vil indeholde Romanen

„Simon Sellners Formue."

Prisen for dette Billedblad, som i en saa lang Aarrække har vidst at samle og bevare en stor Læsekreds i hele Norden, er

1 Kr. 20 Øre for Kvartalet,
pr. Nr. 10 Øre.

Subskription modtages i alle Nordens Boglader og paa samtlige Postkontorer, samt hos Forlæggeren.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.
Gothersgade 43.

Kjøbenhavn, i December 1875.